

พระคริสตธรรมใหม่
NEW TESTAMENT
Thai and English

พระคริสตธรรมใหม่
NEW TESTAMENT
Thai and English

อภินันทนาการ
Presented to

แก่.....
.....
.....
.....

วันที่.....เดือน.....ปี.....

DATE

หนังสือนี้แจกฟรีห้ามซื้อขาย

NOT FOR SALE

พระคริสตธรรมคัมภีร์ มี
เรื่องพระประสงค์ของพระเจ้า
สภาวะของมนุษย์ ทางแห่งความ
รอด เคารพกรรมของคนบาป
และความผาสุกของผู้ที่เชื่อถือ
หลักธรรมกับบริสุทธิผดผ่อง คำ
สอนก็ผูกพันประวัติศาสตร์ก็เป็น
ความจริง ข้อตกลงไม่มีเปลี่ยนแปลง
จงอ่านพระคริสตธรรมคัม-
ภีร์จะได้เป็นคนฉลาด จงเชื่อถือ
เพื่อจะได้ความรอดจงประพฤติ
ตามเพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิผด-
ผ่อง มีแสงสว่างที่จะนำท่าน มี
อาหารเพื่อคำชูท่าน และมีคำเล่า
โลมเพื่อให้ท่านชื่นใจ

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็น
แผนที่ของผู้เดินทาง เป็นไม้
เท้าของผู้แสวงบุญ เป็นเข็มทิศ
ของผู้นำร่องทาง เป็นดาบของ
ทหาร เป็นแผนผังของคริสเตียน ใน
หนังสือนี้ เมืองบรมสุขกลับสู่
สภาพเดิม เมืองสวรรค์เปิดกว้าง
และปิดประตูนรก

THE BIBLE contains
the mind of God, the
state of man, the way of sal-
vation, the doom of sinners,
and the happiness of be-
lievers. Its doctrines are
holy, its precepts are bind-
ing, its histories are true,
and its decisions are im-
mutable. Read it to be wise,
believe it to be safe, and
practice it to be holy. It con-
tains light to direct you,
food to support you, and
comfort to cheer you.

It is the traveler's
map, the pilgrim's staff, the
pilot's compass, the soldier's
sword, and the Christian's
charter. Here Paradise is re-
stored, Heaven opened, and
the gates of hell disclosed.

องค์การกิเดียนส์ อินเตอร์เนชันแนล

องค์การนี้เป็นองค์การที่
คริสเตียนนักธุรกิจและอาชีพอิสระ
ร่วมใจกันก่อตั้งขึ้น มีอยู่ในประเทศ
ต่าง ๆ กว่าหนึ่งร้อยสามสิบประเทศ
เพื่อมิตรภาพและบริการ จุดประ-
สงค์ขององค์การนี้คือ ส่งเสริม
การแพร่พระกิตติคุณของพระ
คริสต์ไปถึงมวลชน เพื่อในที่สุดคน
ทั้งปวงจะได้รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้า
และรับพระองค์ไว้เป็นพระผู้ช่วย
ของตน

โดยอาศัยความช่วยเหลือ
ของบรรดาสหทัยที่เป็นคริสเตียน
ในสังกัดคริสตจักรต่าง ๆ องค์
การกิเดียนส์จึงสามารถวางและ
แจกจ่ายพระคริสตธรรมคัมภีร์
และพันธสัญญาใหม่มากกว่า 350
ล้านเล่ม แก่บรรดาโรงแรม ห้อง
พัก โรงพยาบาล ทัณฑสถาน
ทหาร นักศึกษาและบรรดาคน
ที่ปฏิบัติงานพยาบาลในสาธารณ-
สถาน

THE GIDEONS INTERNATIONAL ASSOCIATION

THE GIDEONS INTER-
NATIONAL is an As-
sociation of Christian busi-
ness and professional men,
banded together in more
than 135 countries for fel-
lowship and service. The
purpose of the Association
is the promotion of the
Gospel of Christ to all peo-
ple, to the end that they
might come to know the
Lord Jesus Christ as their
personal Saviour.

With the help of
Christian friends of many
different churches, Gideons
have been able to place and
distribute over 425 million
Bibles and New Testaments
to hotels, motels, hospitals,
penal institutions, members
of the armed forces, school
students and those in the
public nursing field.

พระคริสต์เป็นหัวใจสำคัญ
ของหนังสือนี้ ท่องเรื่องก็เป็นของ
ดีแก่เรา สุดท้ายนำไปสู่พระสิริ
ของพระเจ้า

ควรจดจำไว้ให้เต็มสมอง
ให้ครองจิตครองใจ ให้นำเท้า จง
อ่านช้า ๆ อ่านบ่อย ๆ อ่านด้วย
ใจอธิษฐาน พระคริสต์ธรรมคัมภีร์
เป็นชุมทรัพย์ เป็นแดนสุขา-
รรมณ์ เป็นยาน้ำแห่งความพอใจ
ประทานให้ในชีวิตของเรา จะ
กางออกอีกในวันพิพากษาลง
โทษ และจะให้คนจดจำไว้เป็น
นิรันดร์ มีเรื่องความรับผิดชอบอัน
สูงส่ง จะให้รางวัลแก่ผู้ที่ขยัน
ทำงาน คนใดดูหมิ่นเรื่องราวเหล่านี้
ก็จะถูกปรับโทษ

CHRIST is its grand
subject, our good the design,
and the glory of God its
end.

It should fill the mem-
ory, rule the heart, and
guide the feet. Read it
slowly, frequently, and
prayerfully. It is a mine of
wealth, a paradise of glory,
and a river of pleasure. It is
given you in life, will be
opened at the judgment,
and be remembered for-
ever. It involves the highest
responsibility, will reward
the greatest labor, and will
condemn all who trifle with
its sacred contents.

ช่วยไ้เมื่อจ้ดจ้อง

HELP IN TIME OF NEED

ทางแห่งความรอด	The Way of SALVATION	PAGE
ยอห์น บทที่ 3 ข้อ 3.....	John 3:3	368
ยอห์น 3:16.....	John 3:16.....	369
โรม 10 :9.....	Romans 10:9.....	628
ความสงบในยามกระวนกระวาย	PEACE in Time of Anxiety	
ฟิลิปปี 4:6, 7.....	Philippians 4:6, 7.....	792
ยอห์น บทที่ 14.....	John 14.....	430
กล้าหาญในยามคร้ามกลัว	COURAGE in Time of Fear	
ฮีบรู 13:5,6.....	Hebrews 13:5, 6.....	902
2 โครินธ์ 4:8 - 18.....	II Corinthians 4:8 - 18.....	716
ความทุเลาในยามทนทุกข์	RELIEF in Time of Suffering	
2 โครินธ์ 12:8 - 10.....	II Corinthians 12:8-10.....	738
ฮีบรู 12 : 3 - 13.....	Hebrews 12:3 - 13.....	898
แนวแนะในคราวตัดสินใจ	GUIDANCE in Time of Decision	
ยากอบ 1:5, 6.....	James 1:5, 6.....	905
ฮีบรู 4:16.....	Hebrews 4:16.....	873
หยุดพักในยามเหน็ดเหนื่อย	REST in Time of Weariness	
มัทธิว 11:28 - 30.....	Matthew 11:28 - 30.....	45
โรม 8:31 - 39.....	Romans 8:31 - 39.....	621
การปลอบโยนในยามเศร้าโศก	COMFORT in Time of Sorrow	
2 โครินธ์ 1:3 - 5.....	II Corinthians 1:3 - 5.....	707
โรม 8:26 - 28.....	Romans 8:26 - 28.....	620
พลังในยามถูกการทดลอง	STRENGTH in Time of Temptation	
ยากอบ 1:12 - 16.....	James 1:12 - 16.....	906
1 โครินธ์ 10:6 - 13.....	I Corinthians 10:6 - 13.....	679
สรรเสริญในเวลาขอบพระคุณ	PRaise in Time of Thanksgiving	
1 เธสะโลนิกา 5:18.....	I Thessalonians 5:18.....	818
ฮีบรู 13:15.....	Hebrews 13:15.....	903
ปรีดิ์ปิติในเมื่อรับการอภัย	REJOICING in Time of Forgiveness	
1 ยอห์น 1:7 - 10.....	I John 1:7 - 10.....	946

ภาค

พันธสัญญาใหม่

แห่ง

พระเยซูคริสต์

องค์พระผู้เป็นเจ้า และ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

THE NEW TESTAMENT OF OUR LORD AND SAVIOUR JESUS CHRIST

จัดพิมพ์โดย : องค์การกีเดียนส์อินเตอร์เนชันแนลแห่งประเทศไทย

ตุ่ ป.ณ. กลาง 2202 กรุงเทพฯ

THE GIDEONS INTERNATIONAL IN THAILAND

พระคริสตธรรมใหม่
ฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

Copyright © 1985, 1983 by Thomas Nelson, Inc.
The Holy Bible, New King James Version
Copyright © 1982 by Thomas Nelson, Inc.
The New King James Bible, New Testament
Copyright © 1979 by Thomas Nelson, Inc.
The New King James Bible, New Testament and Psalms
Copyright © 1980 by Thomas Nelson, Inc.

THE NEW TESTAMENT
THAI
and
ENGLISH

(New King James Version)
Bilingual Edition

ISBN 0-7852-1001-1
The Bible R 273

ไบเบิลฉบับนี้
แปลโดยคณะมิชชันนารี
ของคริสตจักรนิกาย
เมธอดิสต์

Copyright © 1965, 1983 by Thomas Nelson, Inc.

The Holy Bible, New King James Version
Copyright © 1982 by Thomas Nelson, Inc.

The New King James Bible, New Testament
Copyright © 1979 by Thomas Nelson, Inc.
The New King James Bible, New Testament and Psalms
Copyright © 1980 by Thomas Nelson, Inc.

Printed in Thailand by Four-One Co., Ltd.

Thai Bible R 273
TBS-1994-100M

หมายเหตุ

หนังสือพระคริสตธรรมใหม่
ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ ต้นฉบับ
ภาษาไทย คัดมาจากพระคริสต-
ธรรมคัมภีร์ ฉบับ อาร์ 93
(Revised Standard Version
พิมพ์ครั้งแรก เมื่อปี 1971) ส่วน
ภาษาอังกฤษคัดมาจาก พระคริสต
ธรรมคัมภีร์ New King James
Version พิมพ์เมื่อปี 1982

Remark

*The New Testament
which you are reading now
contains the two following
versions. The Thai version
was first publishes in 1971,
and followed the principles
of the English Revised
Standard Version. The
English version is taken
from the New King James
Bible (1982) and is used
with permission.*

The New Testament which you are reading now contains the two following versions. The Thai version was first published in 1971, and followed the principles of the English Revised Standard Version. The English version is taken from the New King James Bible (1982) and is used with permission.

หนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับภาษาไทย ซึ่งคุณกำลังจะอ่านอยู่นี้ ประกอบด้วยสองฉบับที่ต่างกันคือ ฉบับภาษาไทยฉบับแรกซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ๑๙๗๑ และฉบับภาษาอังกฤษฉบับที่สองซึ่งใช้หลักการแปลตามฉบับ King James Bible (ค.ศ. ๑๙๘๒) และใช้โดยได้รับอนุญาต

สารบัญ

THE BOOKS OF THE NEW TESTAMENT

	PAGE
มัทธิว..... Matthew	1
มาระโก..... Mark	133
ลูกา..... Luke	217
ยอห์น..... John.....	359
กิจการของอัครทูต..... The Acts.....	464
โรม..... To the Romans.....	592
โครินธ์ ฉบับที่หนึ่ง..... 1 Corinthians.....	651
โครินธ์ ฉบับที่สอง..... 2 Corinthians.....	707
กาลาเทีย..... Galatians	743
เอเฟซัส..... Ephesians.....	762
ฟีลิปปี..... Philippians.....	781
โคโลสี..... Colossians	795
เธสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง..... 1 Thessalonians.....	808
เธสะโลนิกา ฉบับที่สอง..... 2 Thessalonians.....	820
ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง..... 1 Timothy.....	827
ทิโมธี ฉบับที่สอง..... 2 Timothy	842
ติตัส..... Titus	853
ฟีเลโมน..... Philemon.....	860
ฮีบรู..... To the Hebrews.....	864
ยากอบ..... James.....	905
เปโตร ฉบับที่หนึ่ง..... 1 Peter.....	919
เปโตร ฉบับที่สอง..... 2 Peter.....	935
ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง..... 1 John	945
ยอห์น ฉบับที่สอง..... 2 John	960
ยอห์น ฉบับที่สาม..... 3 John	963
ยูดา..... Jude	966
วิวรณ์..... Revelation	971

สารบัญ

THE BOOKS OF THE NEW TESTAMENT

PAGE		
1	Matthew	มัทธิว
133	Mark	มาระโก
217	Luke	ลูกา
359	John	ยอห์น
464	The Acts	กิจการของอัครทูต
592	To the Romans	โรม
651	1 Corinthians	โศโลมอน ฉบับที่หนึ่ง
707	2 Corinthians	โศโลมอน ฉบับที่สอง
743	Galatians	กาลาเทีย
762	Ephesians	เอเฟซัส
781	Philippians	ฟีลิปปี
795	Colossians	โคโลสี
808	1 Thessalonians	เธสะโลนิกา ฉบับที่หนึ่ง
820	2 Thessalonians	เธสะโลนิกา ฉบับที่สอง
827	1 Timothy	ทิโมธี ฉบับที่หนึ่ง
842	2 Timothy	ทิโมธี ฉบับที่สอง
853	Titus	ติตัส
860	Philemon	ฟีลโมน
864	To the Hebrews	ฮีบรู
905	James	ยากอบ
919	1 Peter	เปโตร ฉบับที่หนึ่ง
935	2 Peter	เปโตร ฉบับที่สอง
945	1 John	ยอห์น ฉบับที่หนึ่ง
960	2 John	ยอห์น ฉบับที่สอง
963	3 John	ยอห์น ฉบับที่สาม
966	Jude	ยูดา
971	Revelation	วิวรณ์

กิตติคุณของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดย

ท่านมัทธิว

THE GOSPEL ACCORDING TO MATTHEW

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์

(ลก. 3:23-38)

1 หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์
ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูล
เนื่องมาจากอับราฮัม

2 อับราฮัมมีบุตรชื่อนิฮอก อิศอัคมี
บุตรชื่อยาโคบ ยาโคบมีบุตรชื่อยูดาห์
และพี่น้องของเขา

3 ยูดาห์มีบุตรชื่อนาโอบกับเศราห์ เกิด
จากนางทามาร์ เปเรสมีบุตรชื่อนิฮะโรน
เศราห์มีบุตรชื่อนาม

4 รามมีบุตรชื่อนามินาดับ อัมมินาดับ
มีบุตรชื่อนาโฮน นาโฮนมีบุตรชื่อนิฮะโมน

5 นิฮะโมนมีบุตรชื่อนิฮะบาส เกิดจาก
นางราห์บ นิฮะบาสมีบุตรชื่อนิฮะเบด เกิด
จากนางรูธ นิฮะเบดมีบุตรชื่อนิฮะเศซี

6 นิฮะเศซีมีบุตรชื่อนิฮะดาวิด ผู้เป็นกษัตริย์
ดาวิดมีบุตรชื่อนิฮะโซโลมอนเกิดจากนาง
ซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูรียาห์

7 โซโลมอนมีบุตรชื่อนิฮะโฮโบอัม เร-
โฮโบอัมมีบุตรชื่อนิฮะอับยาห์ อับยาห์มี
บุตรชื่อนิฮะอาสะ

8 อาสะมีบุตรชื่อนิฮะเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัท
มีบุตรชื่อนิฮะโยรัม โยรัมมีบุตรชื่อนิฮะอัสซัาห์

CHAPTER 1

The book of the genealogy of Jesus
Christ, the Son of David, the Son
of Abraham:

2 Abraham begot Isaac, Isaac begot
Jacob, and Jacob begot Judah and his
brothers.

3 Judah begot Perez and Zerah by
Tamar, Perez begot Hezron, and Hez-
ron begot Ram.

4 Ram begot Amminadab, Ammina-
dab begot Nahshon, and Nahshon be-
gott Salmon.

5 Salmon begot Boaz by Rahab, Boaz
begot Obed by Ruth, Obed begot Jesse,

6 And Jesse begot David the king.
David the king begot Solomon by her
who had been the wife of Uriah.

7 Solomon begot Rehoboam, Reho-
boam begot Abijah, and Abijah begot
Asa.

8 Asa begot Jehoshaphat, Jehosha-
phat begot Joram, and Joram begot Uz-
ziah.

9 อุสซียาห์มีบุตรชื่อโยธาม โยธามมี
บุตรชื่ออาหัส อาหัสมีบุตรชื่อเฮเซคียาห์

9 Uziah begot Jotham, Jotham be-
got Ahaz, and Ahaz begot Hezekiah.

10 เฮเซคียาห์มีบุตรชื่อนัสเสห์ นัสเสห์
มีบุตรชื่ออาโมน อาโมนมีบุตรชื่อ
โยสิยาห์

10 Hezekiah begot Manasseh, Ma-
nasseh begot Amon, and Amon begot
Josiah.

11 โยสิยาห์มีบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับ
พวกพี่น้องของท่าน เกิดเมื่อคราวต้อง
ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

11 Josiah begot Jeconiah and his
brothers about the time they were car-
ried away to Babylon.

12 ครั้นต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว
เยโคนิยาห์ก็มีบุตรชื่อเชอัล-
ทิเอล เชอัลทิเอลมีบุตรชื่อเศรบบาเบล

12 And after they were brought to
Babylon, Jeconiah begot Shealtiel, and
Shealtiel begot Zerubbabel.

13 เศรบบาเบลมีบุตรชื่ออาบียูด อาบียูดมี
บุตรชื่อเอลียากิม เอลียากิมมีบุตร
ชื่ออาซอร์

13 Zerubbabel begot Abiud, Abiud
begot Eliakim, and Eliakim begot Azor.

14 อาซอร์มีบุตรชื่อซาโดก ซาโดกมี
บุตรชื่ออาคิม อาคิมมีบุตรชื่อเอลิูด

14 Azor begot Zadok, Zadok begot
Achim, and Achim begot Eliud.

15 เอลิูดมีบุตรชื่อเอลีอาซาร์ เอลีอาซาร์มี
บุตรชื่อมัทธาน มัทธานมีบุตรชื่อ
ยาโคบ

15 Eliud begot Eleazar, Eleazar begot
Matthan, and Matthan begot Jacob.

16 ยาโคบมีบุตรชื่อโยเซฟ สามีนางมารีย์
พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์
ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์นี่

16 And Jacob begot Joseph the hus-
band of Mary, of whom was born Jesus
who is called Christ.

17 ดังนั้น ตั้งแต่อาบราฮัมลงมาจนถึง
ดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่
ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็น
เชลยยังกรุงบาบิโลน เป็นเวลาสิบสี่
ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไป
เป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน จนถึงพระคริสต์
เป็นสิบสี่ชั่วคน

17 So all the generations from Abra-
ham to David are fourteen generations,
from David until the captivity in Bab-
ylon are fourteen generations, and
from the captivity in Babylon until the
Christ are fourteen generations.

พระกำเนิดของพระเยซูคริสต์

(ลก. 1:2-7)

18⁴ เรื่องพระกำเนิด ของพระเยซูคริสต์ เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของ พระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้น กันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกัน ก็ปรากฏว่า มารีมีครรภ์แล้ว ด้วยเดช พระวิญญาณบริสุทธิ์

19 แต่โยเซฟผู้หมั้นของเขาเป็นคนมี รั้มะไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความ เป็นไปของเธอ หมายจะถอนหมั้นเสียลับ ๆ

20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ก็ มีทูตองค์หนึ่งของพระเป็นเจ้า มาปรากฏ แก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟบุตร ดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็น ภรรยาของเธอเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิ ในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณ บริสุทธิ์

21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจง เรียกนามท่านว่าเยซู เพราะว่าท่านเป็น ผู้ที่จะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้ รอดจากความผิดบาปของเขา”

22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตาม พระวาทะของพระเป็นเจ้า ซึ่งคริสต์ไว้ โดยผู้เผยพระวาทะว่า

23 กูเกิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้ง ครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และ เขาจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล (แปลว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา)

24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำ ซึ่งทูตของพระเจ้าสั่งนั้น คือได้รับมารีย์ มาเป็นภรรยา

18 Now the birth of Jesus Christ was as follows: after His mother Mary was betrothed to Joseph, before they came together, she was found with child of the Holy Spirit.

19 Then Joseph her husband, being a just man, and not wanting to make her a public example, was minded to put her away secretly.

20 But while he thought about these things, behold, an angel of the Lord appeared to him in a dream, saying, “Joseph, son of David, do not be afraid to take to you Mary your wife, for that which is conceived in her is of the Holy Spirit.

21 “And she will bring forth a Son, and you shall call His name Jesus, for He will save His people from their sins.”

22 So all this was done that it might be fulfilled which was spoken by the Lord through the prophet, saying:

23 “Behold, the virgin shall be with child, and bear a Son, and they shall call His name Immanuel,” which is translated, “God with us.”

24 Then Joseph, being aroused from sleep, did as the angel of the Lord commanded him and took to him his wife,

²⁵ แต่มิได้สมสู่กับเธอ จนประสูติบุตรชายแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่าเยซู

พวกโรจารยเข้าเฝ้าพระกุมาร

2 พระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ภายหลังมีพวกโรจารย จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม ตามว่า

² “กุมารผู้ที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้อยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้น เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน”

³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ก็เฝ้าพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปด้วย

⁴ แล้วท่านให้ประชุมบรรดามหาโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน คริสตามเขาว่า “ผู้เป็นพระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด”

⁵ เขาทูลว่า “ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

⁶ “บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดียจะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุด ในสายตาของบรรดาผู้ครองแผ่นดินยูเดีย ก็หามิได้ เพราะว่าเจ้าชายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะครอบครองอิสราเอล ชนชาติของเรา”

⁷ แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกโรจารยเข้ามาเป็นการลับ ตามเขาได้ความถ้วนถึงเวลาที่ท่านนั้นได้ปรากฏขึ้น

25 And did not know her till she had brought forth her firstborn Son. And he called His name Jesus.

CHAPTER 2

Now after Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, wise men from the East came to Jerusalem,

² Saying, “Where is He who has been born King of the Jews? For we have seen His star in the East and have come to worship Him.”

³ When Herod the king heard this, he was troubled, and all Jerusalem with him.

⁴ And when he had gathered all the chief priests and scribes of the people together, he inquired of them where the Christ was to be born.

⁵ So they said to him, “In Bethlehem of Judea, for thus it is written by the prophet:

⁶ ‘But you, Bethlehem, in the land of Judah, are not the least among the rulers of Judah; for out of you shall come a Ruler who will shepherd My people Israel.’”

⁷ Then Herod, when he had secretly called the wise men, determined from them what time the star appeared.

8 แล้วท่านได้ให้พวกโหราจารย์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า “จงไปค้นหากุมารนั้นเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย”

9 โหราจารย์เหล่านั้น จึงไปตามรับสั่งและดาวซึ่งเขาได้เห็นเมื่อปรากฏขึ้นนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น

10 เมื่อพวกโหราจารย์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว ก็มีความยินดียิ่งนัก

11 ครั้นเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายชนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบสมบัติทรัพย์ของเขา ออกมถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำกำยาน และมดยอบ

12 แล้วพวกโหราจารย์ได้ขึ้นคำเตือนในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังเมืองของตนทางอื่น

การประหารทารก

13 ครั้นเขาไปแล้วก็มีทูตองค์หนึ่งของพระเป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมาร เพื่อจะประหารชีวิตเสีย”

14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์

15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวอนของพระเป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดย

8 And he sent them to Bethlehem and said, “Go and search carefully for the young Child, and when you have found Him, bring back word to me, that I may come and worship Him also.”

9 When they heard the king, they departed; and behold, the star which they had seen in the East went before them, till it came and stood over where the young Child was.

10 When they saw the star, they rejoiced with exceedingly great joy.

11 And when they had come into the house, they saw the young Child with Mary His mother, and fell down and worshiped Him. And when they had opened their treasures, they presented gifts to Him: gold, frankincense, and myrrh.

12 Then, being divinely warned in a dream that they should not return to Herod, they departed for their own country another way.

13 Now when they had departed, behold, an angel of the Lord appeared to Joseph in a dream, saying, “Arise, take the young Child and His mother, flee to Egypt, and stay there until I bring you word; for Herod will seek the young Child to destroy Him.”

14 When he arose, he took the young Child and His mother by night and departed for Egypt,

15 And was there until the death of Herod, that it might be fulfilled which was spoken by the Lord through the

ผู้เผยพระวจนะว่า เราได้เรียกบุตรของ
เราให้ออกมาจากอียิปต์

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกโหราจารย์
หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คน
ไปฆ่าเด็กผู้ชายทั้งหลายในบ้านเบธเลเฮม
และที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบ
ลงมา ซึ่งพอถึงเวลาที่ท่านได้ทราบ
จากพวกโหราจารย์นั้น

17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่
คริสต์โดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า

18 ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาคือเป็น
เสียงโอดครวญและร่ำไห้ คือนางราเชล
ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะบุตรทั้งหลาย
ของตน นางไม่รับฟังคำปลอบเล้าโลม
เพราะบุตรทั้งหลายนั้น ไม่มีแล้ว

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ทูต
องค์หนึ่งของพระเป็นเจ้ามาปรากฏใน
ความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ สั่ง
ว่า

20 “จงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดาไปยัง
แผ่นดินอิสราเอล เพราะผู้ที่เป็นภัยต่อ
ชีวิตของบุตรนั้นตายแล้ว”

21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดา
ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

22 แต่เมื่อได้ยินว่า อาร์เคลอัสครอบครอง
แคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไป
ที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบคำเตือน
ในความฝันจึงเลยไปยังแคว้นกาลิลี

23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ
เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะ ซึ่งคริสต์
โดยผู้เผยพระวจนะว่า เขาจะเรียกท่าน
ว่าชาวนาซาเร็ธ

prophet, saying, “Out of Egypt I called
My Son.”

16 Then Herod, when he saw that he
was deceived by the wise men, was ex-
ceedingly angry; and he sent forth and
put to death all the male children who
were in Bethlehem and in all its dis-
tricts, from two years old and under,
according to the time which he had de-
termined from the wise men.

17 Then was fulfilled what was spo-
ken by Jeremiah the prophet, saying:

18 “A voice was heard in Ramah,
lamentation, weeping, and great
mourning, Rachel weeping for her chil-
dren, refusing to be comforted, be-
cause they were no more.”

19 Now when Herod was dead, be-
hold, an angel of the Lord appeared in
a dream to Joseph in Egypt,

20 Saying, “Arise, take the young
Child and His mother, and go to the
land of Israel, for those who sought the
young Child's life are dead.”

21 Then he arose, took the young
Child and His mother, and came into
the land of Israel.

22 But when he heard that Archelaus
was reigning over Judea instead of his
father Herod, he was afraid to go there.
And being warned by God in a dream,
he turned aside into the region of Gali-
lee.

23 And he came and dwelt in a city
called Nazareth, that it might be ful-
filled which was spoken by the proph-
ets, “He shall be called a Nazarene.”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศ

(มก. 1:1-8 ลก. 3:1-9 15-17 ยน. 1:19-28)

3 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย ว่า

2 “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดิน สวรรค์มาถึงแล้ว”

3 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ ผู้เผยพระวจนะว่า “เสยผู้ร้องในถิ่น ทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งพระ เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ ให้ตรงไป”

4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหาร ของท่านคือจิ้งจั่งและน้ำผึ้งป่า

5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคน ทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำ จอร์แดนก็ออกไปหายอห์น สารภาพ ความผิดบาปของตน

6 และได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำ จอร์แดน

7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสี และพวก สะดูสีพากันมาเป็นอันมาก เพื่อจะรับ บัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้า ชาวคิรูไร๋ย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจาก พระอาญาซึ่งจะมาถึงนั้น

8 เหตุฉะนั้นจงพิชิตการกลับใจของ เจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น

9 อย่างนิคมเขาเอาในใจว่า ตัวมีอับราฮัม เป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์อาจจะให้บุตรเกิดขึ้น แก่อับราฮัม จากก้อนหินเหล่านี้ได้

CHAPTER 3

In those days John the Baptist came preaching in the wilderness of Judea.

2 And saying, “Repent, for the kingdom of heaven is at hand!”

3 For this is he who was spoken of by the prophet Isaiah, saying: “The voice of one crying in the wilderness: ‘Prepare the way of the LORD; make His paths straight.’”

4 Now John himself was clothed in camel's hair, with a leather belt around his waist; and his food was locusts and wild honey.

5 Then Jerusalem, all Judea, and all the region around the Jordan went out to him

6 And were baptized by him in the Jordan, confessing their sins.

7 But when he saw many of the Pharisees and Sadducees coming to his baptism, he said to them, “Brood of vipers! Who warned you to flee from the wrath to come?

8 “Therefore bear fruits worthy of repentance,

9 “And do not think to say to yourselves, ‘We have Abraham as our father.’ For I say to you that God is able to raise up children to Abraham from these stones.

10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสีย โยนทิ้งในกองไฟ

11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วย น้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถอดฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลาย รับบัพติศมาด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

12 พระหัตถ์ของพระองค์ ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่ดับ”

พระเยซูทรงรับบัพติศมา

(มก. 1:9-11 ลก. 3:21-22)

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลี มาหาจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน

14 แต่จอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ควรหรือที่พระองค์ จะเสด็จมาหาข้าพระองค์”

15 แต่พระเยซูตรัสตอบจอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมเกิดเพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ” แล้วจอห์นก็ยอม

16 ครั้นพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และ

10 “And even now the ax is laid to the root of the trees. Therefore every tree which does not bear good fruit is cut down and thrown into the fire.

11 “I indeed baptize you with water unto repentance, but He who is coming after me is mightier than I, whose sandals I am not worthy to carry. He will baptize you with the Holy Spirit and fire.

12 “His winnowing fan is in His hand, and He will thoroughly clean out His threshing floor, and gather His wheat into the barn; but He will burn up the chaff with unquenchable fire.”

13 Then Jesus came from Galilee to John at the Jordan to be baptized by him.

14 And John tried to prevent Him, saying, “I need to be baptized by You, and are You coming to me?”

15 But Jesus answered and said to him, “Permit it to be so now, for thus it is fitting for us to fulfill all righteousness.” Then he allowed Him.

16 When He had been baptized, Jesus came up immediately from the water; and behold, the heavens were

ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทรงเห็น พระวิญญาณของพระเจ้าคือนกพิราบ ลงมาสถิตอยู่บนพระองค์

17 และนี่แหละมีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

มารมาผจญพระเยซู

(มก. 1:12-13 ลก. 4:1-13)

4 ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมารจะได้มาผจญ

2 และพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร

3 ส่วนผู้ผจญมาหาพระองค์ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ ให้กลายเป็นพระกระยาหาร”

4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาได้ แต่ดำรงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”

5 แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังนครเบรีสุทห์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร

6 แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์รักษา

opened to Him, and He saw the Spirit of God descending like a dove and alighting upon Him.

17 And suddenly a voice came from heaven, saying, “This is My beloved Son, in whom I am well pleased.”

CHAPTER 4

Then Jesus was led up by the Spirit into the wilderness to be tempted by the devil.

2 And when He had fasted forty days and forty nights, afterward He was hungry.

3 Now when the tempter came to Him, he said, “If You are the Son of God, command that these stones become bread.”

4 But He answered and said, “It is written, ‘Man shall not live by bread alone, but by every word that proceeds from the mouth of God.’”

5 Then the devil took Him up into the holy city, set Him on the pinnacle of the temple,

6 And said to Him, “If You are the Son of God, throw Yourself down. For it is written: ‘He shall give His angels charge over you,’ and, ‘In their hands they shall bear you up, lest you dash

ท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองของท่านไว้ มิให้เท้าของท่านกระแทกหิน”

7 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีก ว่า อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน”

8 อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลกทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร

9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน”

10 พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “อัยยชาตนาจงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า จงกราบนมัสการพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”

11 แล้วมารจึงละพระองค์ไป และมีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจจานุกิจ

(มก. 1:14-15 ลก. 4:14-15)

12 ครั้นพระเยซูทรงทราบข่าวว่า ขอห์นถูกจำไว้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี

13 แล้วย้ายที่ประทับจากเมืองนาซาเร็ธไปที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เขตเผ่าเศบูลุนและนัฟทาลี

14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า

your foot against a stone.”

7 Jesus said to him, “It is written again, ‘You shall not tempt the LORD your God.’”

8 Again, the devil took Him up on an exceedingly high mountain, and showed Him all the kingdoms of the world and their glory.

9 And he said to Him, “All these things I will give You if You will fall down and worship me.”

10 Then Jesus said to him, “Away with you, Satan! For it is written, ‘You shall worship the LORD your God, and Him only you shall serve.’”

11 Then the devil left Him, and behold, angels came and ministered to Him.

12 Now when Jesus heard that John had been put in prison, He departed to Galilee.

13 And leaving Nazareth, He came and dwelt in Capernaum, which is by the sea, in the regions of Zebulun and Naphtali,

14 That it might be fulfilled which was spoken by Isaiah the prophet, saying:

15 แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทาง
ข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
คือกาลิลี แห่งบรรดาประชาชาติ

16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด ได้เห็น
ความสว่างยิ่งใหญ่และผู้ที่นั่งอยู่ในแดน
และเงาแห่งความตาย ก็มีแสงสว่าง
ขึ้นส่องถึงเขาแล้ว

17 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้ทรงตั้งต้น
ประกาศว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะ
ว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว”

พระเยซูทรงเรียกชาวประมงสี่คน

(มก. 1:16-20 ลก. 5:1-11)

18 ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ตาม
ชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นฟิ
นองชาวประมงสองคน คือ ซีโมนที่
เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชาย กำลัง
ทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ

19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตาม
เรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้
หาคน ดังหาปลา”

20 เขาทั้งสองได้ละแหตามพระองค์
ไปทันที

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอด
พระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน ชื่อยากอบ
บุตรเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา
กำลังซนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดา
ของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา

22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือ
และลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

15 “The land of Zebulun and the
land of Naphtali, by the way of the sea,
beyond the Jordan, Galilee of the Gen-
tiles:

16 The people who sat in darkness
have seen a great light, and upon those
who sat in the region and shadow of
death light has dawned.”

17 From that time Jesus began to
preach and to say, “Repent, for the
kingdom of heaven is at hand.”

18 And Jesus, walking by the Sea of
Galilee, saw two brothers, Simon called
Peter, and Andrew his brother, casting
a net into the sea; for they were fisher-
men.

19 Then He said to them, “Follow
Me, and I will make you fishers of
men.”

20 They immediately left their nets
and followed Him.

21 Going on from there, He saw two
other brothers, James the son of Zebe-
dee, and John his brother, in the boat
with Zebedee their father, mending
their nets. He called them,

22 And immediately they left the
boat and their father, and followed
Him.

พระเยซูทรงปรนนิบัติมวลชน

(ลก. 6:17-19)

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขា ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย

24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพากันป่วยเป็นโรคต่าง ๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย

25 และมีคนหมู่มากมาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรีและกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดน ฟากตะวันออกติดตามพระองค์ไป

ทรงเริ่มต้นเทศนาบนภูเขา

(มธ. 5-7)

5 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมาก ดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์

2 แล้วพระองค์จึงตรัสสอนเขาว่า

ผู้เป็นสุข

(ลก. 6:20-23)

3 “บุคคลผู้ใด รู้สึกบ่พร่องฝ่าขวัญญาน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา

4 “บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม

23 And Jesus went about all Galilee, teaching in their synagogues, preaching the gospel of the kingdom, and healing all kinds of sickness and all kinds of disease among the people.

24 Then His fame went throughout all Syria; and they brought to Him all sick people who were afflicted with various diseases and torments, and those who were demon-possessed, epileptics, and paralytics; and He healed them.

25 Great multitudes followed Him —from Galilee, and from Decapolis, Jerusalem, Judea, and beyond the Jordan.

CHAPTER 5

And seeing the multitudes, He went up on a mountain, and when He was seated His disciples came to Him.

2 Then He opened His mouth and taught them, saying:

3 “Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven.

4 Blessed are those who mourn, for they shall be comforted.

5“บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

6“บุคคลผู้ใดหิวกระหาย ความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงให้อิ่มบริบูรณ์

7“บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณาตอบ

8“บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า

9“บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาว่าเป็นบุตร

10“บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา

11“เมื่อเขาจะตีเดียข่มเหง และนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จ เพราะเรา ท่านก็เป็นสุข

12“จงชื่นชมยินดี เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงผู้เผยพระวจนะทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

เกลือแห่งแผ่นดินโลก

(มธ. 9:50; ลก. 14:34-35)

13“ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ

5 Blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

6 Blessed are those who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

7 Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

8 Blessed are the pure in heart, for they shall see God.

9 Blessed are the peacemakers, for they shall be called sons of God.

10 Blessed are those who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven.

11 "Blessed are you when they revile and persecute you, and say all kinds of evil against you falsely for My sake.

12 "Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven, for so they persecuted the prophets who were before you.

13 "You are the salt of the earth; but if the salt loses its flavor, how shall it be seasoned? It is then good for nothing but to be thrown out and trampled underfoot by men.

ความสว่างของโลก

14 “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้

15 เมื่อจุดตะเกียงแล้วไม่มีผู้ใดเอาตั้งครอบไว้ ย่อมตั้งไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น

16 ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียงจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทัศนคติของพระเยซูเรื่อง

ธรรมบัญญัติ

17 “อย่าคิดว่าเรามาเลิกล้างธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะ เรามิได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ

18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คราบไคที่ฟ้าและดินดำรงอยู่ แม้อักษรหนึ่งหรือขีด ๑ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากธรรมบัญญัติ จนกว่าสิ่งที่จะต้องเกิด ได้เกิดขึ้นแล้ว

19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในธรรมบัญญัตินี้เบาขึ้น ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ชั่วที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามธรรมบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์

20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่าน ไม่ยิ่งกว่า

14 “You are the light of the world. A city that is set on a hill cannot be hidden.

15 “Nor do they light a lamp and put it under a basket, but on a lampstand, and it gives light to all who are in the house.

16 “Let your light so shine before men, that they may see your good works and glorify your Father in heaven.

17 “Do not think that I came to destroy the Law or the Prophets. I did not come to destroy but to fulfill.

18 “For assuredly, I say to you, till heaven and earth pass away, one jot or one tittle will by no means pass from the law till all is fulfilled.

19 “Whoever therefore breaks one of the least of these commandments, and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but whoever does and teaches them, he shall be called great in the kingdom of heaven.

20 “For I say to you, that unless your righteousness exceeds the righteous-

ความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี ท่านจะไม่วันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์

ทัศนคติของพระเยซู

เรื่องความโกรธ

(ลก. 12:57-59)

21 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า *อย่าฆ่าคน* ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22 เรามอบท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘อ้ายโง่’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษและผู้ใดจะว่า ‘อ้ายบ้า’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก

23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน

24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน

25 จงปรองคองกับคู่ความโดยเร็วในขณะที่พาทันไปศาล เกลือกว่าคู่ความนั้นจะเอาตัวท่านไว้กับผู้ที่พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ

26 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าจะได้ใช้หนี้จนครบ

ness of the scribes and Pharisees, you will by no means enter the kingdom of heaven.

21 “You have heard that it was said to those of old, ‘You shall not murder, and whoever murders will be in danger of the judgment.’

22 “But I say to you that whoever is angry with his brother without a cause shall be in danger of the judgment. And whoever says to his brother, ‘Raca!’ shall be in danger of the council. But whoever says, ‘You fool!’ shall be in danger of hell fire.

23 “Therefore if you bring your gift to the altar, and there remember that your brother has something against you,

24 “Leave your gift there before the altar, and go your way. First be reconciled to your brother, and then come and offer your gift.

25 “Agree with your adversary quickly, while you are on the way with him, lest your adversary deliver you to the judge, the judge hand you over to the officer, and you be thrown into prison.

26 “Assuredly, I say to you, you will by no means get out of there till you have paid the last penny.

ทัศนคติของพระเยซู เรื่องการล่วงประเวณี

27 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า **อย่าล่วงประเวณี** ฝ่ายเมียเขา

28 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวของท่านจะต้องลงนรก

30 ถ้ามือข้างขวาทำให้หลงผิด จงตัดทิ้งเสีย เพราะถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก

ทัศนคติของพระเยซูเรื่อง การหย่าร้าง

(มธ. 19:9 มก. 10:11-12 ลก. 16:18)

31 “ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา

32 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่น นอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นผิดศีลล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ผิดศีลล่วงประเวณีด้วย

27 “You have heard that it was said to those of old, ‘You shall not commit adultery.’

28 “But I say to you that whoever looks at a woman to lust for her has already committed adultery with her in his heart.

29 “If your right eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you; for it is more profitable for you that one of your members perish, than for your whole body to be cast into hell.

30 “And if your right hand causes you to sin, cut it off and cast it from you; for it is more profitable for you that one of your members perish, than for your whole body to be cast into hell.

31 “Furthermore it has been said, ‘Whoever divorces his wife, let him give her a certificate of divorce.’

32 “But I say to you that whoever divorces his wife for any reason except sexual immorality causes her to commit adultery; and whoever marries a woman who is divorced commits adultery.

ทัศนคติของพระเยซู เรื่องการสาบานตน

33 “อีกประการหนึ่งท่านทั้งหลายได้ยินคำ ซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า อย่าเสียคำสัตย์สาบาน คำสัตย์สาบานที่ได้ถวายต่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ต้องรักษาไว้ให้มั่น

34 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย โดยอ้างถึงสวรรค์ก็อย่าสาบาน เพราะสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า

35 หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลกก็อย่าสาบาน เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้า หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม ก็อย่าสาบานเพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

36 อย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของคุณ เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาว หรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้

37 จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พุดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพุดกินนี้ไป มาจากความชั่ว

ทัศนคติของพระเยซู เรื่องการตอบแทน

(ลก.6:29-30)

38 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ตาแทนตา และฟันแทนฟัน

39 ฝ่ายเรบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย

33 “Again you have heard that it was said to those of old, ‘You shall not swear falsely, but shall perform your oaths to the Lord.’

34 “But I say to you, do not swear at all: neither by heaven, for it is God’s throne;

35 “Nor by the earth, for it is His footstool; nor by Jerusalem, for it is the city of the great King.

36 “Nor shall you swear by your head, because you cannot make one hair white or black.

37 “But let your ‘Yes’ be ‘Yes,’ and your ‘No,’ ‘No.’ For whatever is more than these is from the evil one.

38 “You have heard that it was said, ‘An eye for an eye and a tooth for a tooth.’

39 “But I tell you not to resist an evil person. But whoever slaps you on your right cheek, turn the other to him also.

40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาล เพื่อจะ
ปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงให้เสื้อ
คลุมแก่เขาเสียด้วย

41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทาง
ไปหนึ่งกิโลเมตรก็ให้เลยไปกับเขาถึง
สองกิโลเมตร

42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้
อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอขมใจจาก
ท่าน

รักศัตรู

(ลก. 6:27-28, 32-36)

43 “ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้
ว่า จงรักคนสนิท และเกลียดชังศัตรู

44 ฝ่ายเรบอกท่านว่า จงรักศัตรูของ
ท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน

45 ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็น
บุตรของพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิต
ในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวง
อาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่
คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตก
แก่คนชอบธรรมและคนอธรรม

46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน จะได้
บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็ยังกระทำ
อย่างนั้นมิใช่หรือ

47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตน
ฝ่ายเดียวท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษ
ยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงคนต่างชาติ
ก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ

48 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเป็นคนดี
รอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของ
ท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เป็นผู้ดี
รอบคอบ

40 “If anyone wants to sue you and
take away your tunic, let him have your
cloak also.

41 “And whoever compels you to go
one mile, go with him two.

42 “Give to him who asks you, and
from him who wants to borrow from
you do not turn away.

43 “You have heard that it was said,
‘You shall love your neighbor and hate
your enemy.’

44 “But I say to you, love your ene-
mies, bless those who curse you, do
good to those who hate you, and pray
for those who spitefully use you and
persecute you,

45 “That you may be sons of your
Father in heaven; for He makes His sun
rise on the evil and on the good, and
sends rain on the just and on the unjust.

46 “For if you love those who love
you, what reward have you? Do not
even the tax collectors do the same?

47 “And if you greet your brethren
only, what do you do more than others?
Do not even the tax collectors do so?

48 “Therefore you shall be perfect,
just as your Father in heaven is perfect.

พระคำวิสสอนเรื่องการทำทาน

6 “จงระวัง อย่ากระทำให้ศาสนาถึงเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

2 “เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้าท่าน เหมือนคนหน้าซื่อใจคด กระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น

4 ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน

พระคำวิสสอนเรื่องการอธิษฐาน

(ลก. 11:2-4)

5 “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน

CHAPTER 6

“Take heed that you do not do your charitable deeds before men, to be seen by them. Otherwise you have no reward from your Father in heaven.

2 “Therefore, when you do a charitable deed, do not sound a trumpet before you as the hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory from men. Assuredly, I say to you, they have their reward.

3 “But when you do a charitable deed, do not let your left hand know what your right hand is doing,

4 “That your charitable deed may be in secret; and your Father who sees in secret will Himself reward you openly.

5 “And when you pray, you shall not be like the hypocrites. For they love to pray standing in the synagogues and on the corners of the streets, that they may be seen by men. Assuredly, I say to you, they have their reward.

6 “But you, when you pray, go into your room, and when you have shut your door, pray to your Father who is in the secret place; and your Father who sees in secret will reward you openly.

7 “แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าพูดพล่อย ๆ ซ้ำซาก เหมือนคนต่างชาติกระทำ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

8 อย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดที่ท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่จะท่านทูลขอแล้ว

9 “ท่านทั้งหลาย จงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า

ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์ เป็นที่เคารพสักการะ

10 ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวัน แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในทุกวันนี้

12 และขอทรงโปรด ยกบาปผิดของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกโทษผู้ที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น

13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย [เหตุวาระอาณาจ และอุทริเดช และพระสิริเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไป เป็นนิรันดร์ อาเมน]

14 เพราะว่า ถ้าท่านยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกความผิดของท่านด้วย

7 “And when you pray, do not use vain repetitions as the heathen do. For they think that they will be heard for their many words.

8 “Therefore do not be like them. For your Father knows the things you have need of before you ask Him.

9 “In this manner, therefore, pray: Our Father in heaven, hallowed be Your name.

10 Your kingdom come. Your will be done on earth as it is in heaven.

11 Give us this day our daily bread.

12 And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

13 And do not lead us into temptation, but deliver us from the evil one. For Yours is the kingdom and the power and the glory forever. Amen.

14 “For if you forgive men their trespasses, your heavenly Father will also forgive you.

15 แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อน
มนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน

พระคาร์ลอสตอน

เรื่องการถืออดอาหาร

16 “เมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาทำหน้าให้หมองเมม เพื่อจะให้เห็นว่าเขาถืออดอาหาร เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้บำเหน็จของเขาแล้ว

17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงล้างหน้าและเอาน้ำมันใส่ศีรษะ

18 เพื่อคนจะไม่ได้รู้ว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่าน ผู้ทรงเห็นในที่ลับจะทรงโปรดยกบาปของท่าน

ทรัพย์สมบัติในสวรรค์

(ลก.12:33-34)

19 “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่อาจเป็นสนิมและที่แมลงกินเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกิน และไม่มีขโมยจะขุด และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้

21 เพราะว่าคุณสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

15 “But if you do not forgive men their trespasses, neither will your Father forgive your trespasses.

16 “Moreover, when you fast, do not be like the hypocrites, with a sad countenance. For they disfigure their faces that they may appear to men to be fasting. Assuredly, I say to you, they have their reward.

17 “But you, when you fast, anoint your head and wash your face,

18 “So that you do not appear to men to be fasting, but to your Father who is in the secret place; and your Father who sees in secret will reward you openly.

19 “Do not lay up for yourselves treasures on earth, where moth and rust destroy and where thieves break in and steal;

20 “But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust destroys and where thieves do not break in and steal.

21 “For where your treasure is, there your heart will be also.

ประทีปของร่างกาย

(ลก. 11:34-36)

22 “ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย

23 แต่ถ้าตาของท่านผิดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนักที่ปกคลุมใจเหนือ

พระเจ้าและเงินทอง

(ลก. 16:13)

24 “ไม่มีผู้ใด เป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เพราะว่าถ้าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้

ความกระวนกระวาย

(ลก. 12:22-31)

25 “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

22 “The lamp of the body is the eye. If therefore your eye is good, your whole body will be full of light.

23 “But if your eye is bad, your whole body will be full of darkness. If therefore the light that is in you is darkness, how great is that darkness!

24 “No one can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will be loyal to the one and despise the other. You cannot serve God and mammon.

25 “Therefore I say to you, do not worry about your life, what you will eat or what you will drink; nor about your body, what you will put on. Is not life more than food and the body more than clothing?

26 “Look at the birds of the air, for they neither sow nor reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feeds them. Are you not of more value than they?

27 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวน-
กระวาย อาจต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีก
สักศอกหนึ่งได้หรือ

28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่ม
ทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า
มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่
ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย

29 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่าษัตริย์
ซาโลมอน เมื่อเปรียบด้วยสง่าราศี
ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ดอก
หนึ่ง

30 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่
ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้น
ต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย
พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่ง
กว่านั้นหรือ

31 เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า
จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม
หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม

32 เพราะว่า พวกต่างชาติแสวงหา
สิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของ
ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบ
แล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดิน
ของพระเจ้า และความชอบธรรมของ
พระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่ม
เติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้

34 เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายถึง
พรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้คงมีการกระวน-
กระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มี
ทุกข์พ้ออยู่แล้ว

27 "Which of you by worrying can
add one cubit to his stature?

28 "So why do you worry about cloth-
ing? Consider the lilies of the field, how
they grow: they neither toil nor spin;

29 "And yet I say to you that even
Solomon in all his glory was not arrayed
like one of these.

30 "Now if God so clothes the grass of
the field, which today is, and tomorrow
is thrown into the oven, will He not
much more clothe you, O you of little
faith?

31 "Therefore do not worry, saying,
'What shall we eat?' or 'What shall we
drink?' or 'What shall we wear?'

32 "For after all these things the Gen-
tiles seek. For your heavenly Father
knows that you need all these things.

33 "But seek first the kingdom of
God and His righteousness, and all
these things shall be added to you.

34 "Therefore do not worry about
tomorrow, for tomorrow will worry
about its own things. Sufficient for the
day is its own trouble.

การกล่าวโทษผู้อื่น

(ลก. 6:37-38, 41-42)

7 “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงกล่าวโทษท่าน

2 เพราะที่ท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร พระเจ้าจะทรงกล่าวโทษท่านอย่างนั้น และท่านจะคงให้เขาด้วยตะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงคงให้ท่านด้วยตะนานอันนั้น

3 เหตุใดท่านมองดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก

4 เหตุใดท่านจะกล่าวแก่พี่น้องว่า ‘ให้เราเช็ดผงออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงไม่ทั้งท่อนมีอยู่ในตาของท่านเอง

5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเช็ดผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

6 “อย่าให้ของประเสริฐแก่สุนัข อย่าไข่มุกให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

ขอ หา เคาะ

(ลก. 11:9-13; 6:31)

7 “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

8 เพราะทุกคนที่ขอก็ได้รับ ทุกคนที่แสวงหา ก็พบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง

CHAPTER 7

“Judge not, that you be not judged.

2 “For with what judgment you judge, you will be judged; and with the measure you use, it will be measured back to you.

3 “And why do you look at the speck in your brother's eye, but do not consider the plank in your own eye?

4 “Or how can you say to your brother, ‘Let me remove the speck from your eye’; and look, a plank is in your own eye?

5 “Hypocrite! First remove the plank from your own eye, and then you will see clearly to remove the speck from your brother's eye.

6 “Do not give what is holy to the dogs; nor cast your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn and tear you in pieces.

7 “Ask, and it will be given to you; seek, and you will find; knock, and it will be opened to you.

8 “For everyone who asks receives, and he who seeks finds, and to him who knocks it will be opened.

9 “Or what man is there among you who, if his son asks for bread, will give him a stone?

10 หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา
11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้
เป็นคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตร
ของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดา
ของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทาน
ของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์

12 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนา
ให้เขาปฏิบัติต่อท่าน นั่นคือธรรมบัญญัติ
และคำสั่งสอนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ

ประตูแคบแคบ

(ลก. 13:24)

13 “จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะ
ว่าประตูใหญ่ และทางกว้างซึ่งนำไป
ถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้น
มีมาก

14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้น
ก็แคบและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

รู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

(ลก. 6:43-44)

15 “ท่านทั้งหลาย จงระวังผู้เผยพระ
วจนะเท็จ ที่มาหาท่านนุ่งห่มดอกแกะ
แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจหมาป่า

16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา
ผลองุ่นนั้นเก็บได้จากต้นไม่มีหนาม
หรือ หรือว่าผลมะเดื่อ นั้นเก็บได้จากพืช
หนาม

17 ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลว
ก็ย่อมให้ผลเลว

18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือ
ต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

10 “Or if he asks for a fish, will he
give him a serpent?

11 “If you then, being evil, know how
to give good gifts to your children, how
much more will your Father who is in
heaven give good things to those who
ask Him!

12 “Therefore, whatever you want
men to do to you, do also to them, for
this is the Law and the Prophets.

13 “Enter by the narrow gate; for
wide is the gate and broad is the way
that leads to destruction, and there are
many who go in by it.

14 “Because narrow is the gate and
difficult is the way which leads to life,
and there are few who find it.

15 “Beware of false prophets, who
come to you in sheep’s clothing, but in-
wardly they are ravenous wolves.

16 “You will know them by their
fruits. Do men gather grapes from
thornbushes or figs from thistles?

17 “Even so, every good tree bears
good fruit, but a bad tree bears bad
fruit.

18 “A good tree cannot bear bad
fruit, nor can a bad tree bear good fruit.

19 ต้นไม้ซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูก
ฟันลงและทิ้งเสียในไฟ

20 เหตุฉะนั้นท่านจะรู้จักเขาได้ เพราะ
ผลของเขา

“เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย”

(ลก. 13:25-27)

21 “มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระ
องค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้า
ในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตาม
พระทัยพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์จึงจะเข้าได้”

22 เมื่อถึงวันนั้น จะมีคนเป็นอันมาก
ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์กล่าวพระวจนะ ใน
พระนามของพระองค์ และได้ขับผี
ออกในพระนามของพระองค์ และได้
กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมาก ใน
พระนามของพระองค์มิใช่หรือ’

23 เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า
‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำ
ความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’

รากฐานสองชนิด

(ลก. 6:47-49)

24 “เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้
ของเราและประพฤติตามเขาก็เปรียบ
เสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของ
คนไว้บนศิลา

25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็
พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง
เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา

19 “Every tree that does not bear
good fruit is cut down and thrown into
the fire.

20 “Therefore by their fruits you will
know them.

21 “Not everyone who says to Me,
‘Lord, Lord,’ shall enter the kingdom
of heaven, but he who does the will of
My Father in heaven.

22 “Many will say to Me in that day,
‘Lord, Lord, have we not prophesied in
Your name, cast out demons in Your
name, and done many wonders in Your
name?’

23 “And then I will declare to them,
‘I never knew you; depart from Me,
you who practice lawlessness!’

24 “Therefore whoever hears these
sayings of Mine, and does them, I will
liken him to a wise man who built his
house on the rock:

25 “And the rain descended, the
floods came, and the winds blew and
beat on that house; and it did not fall,
for it was founded on the rock.

26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเรา และ
ไม่ประพฤติตามเล่า เขาก็เปรียบเสมือน
ผู้ที่โง่เงา สร้างเรือนของตนไว้บน
ทราย

27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็
พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลาย
ลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่ง”

สิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก. 1:22)

28 ครั้นพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จ
แล้ว ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจ
ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

29 เพราะพระองค์ได้ทรงสั่งสอน
เขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวก
ธรรมาจารย์ของเขาไม่

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย

(มก. 1:40-45 ลก. 5:12-16)

8 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขา
แล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์
ไป

2 ขณะนั้นมีคนโรคเรื้อนมากกราบไหว้
พระองค์ แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า
เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็ทรงบันดาล
ให้ข้าพระองค์หายโรคได้”

3 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้อง
เขาแล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงหาย
เถิด” ในทันใดนั้น โรคเรื้อนของเขา
ก็หาย

4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่า
บอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดง

26 “But everyone who hears these
sayings of Mine, and does not do them,
will be like a foolish man who built his
house on the sand:

27 “And the rain descended, the
floods came, and the winds blew and
beat on that house; and it fell. And
great was its fall.”

28 And so it was, when Jesus had
ended these sayings, that the people
were astonished at His teaching,

29 For He taught them as one having
authority, and not as the scribes.

CHAPTER 8

W hen He had come down from
the mountain, great multitudes
followed Him.

2 And behold, a leper came and wor-
shipped Him, saying, “Lord, if You are
willing, You can make me clean.”

3 Then Jesus put out His hand and
touched him, saying, “I am willing; be
cleansed.” Immediately his leprosy was
cleansed.

4 And Jesus said to him, “See that
you tell no one; but go your way, show

ตัวแก่บูโรทิด และถวายเครื่องบูชา ตาม
ซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐาน
ต่อคนทั้งหลายว่า เจ้าหายโรคแล้ว”

ทรงรักษาน้ำวของนายร้อย

(ลก. 7:11-10)

เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคา-
เปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอน
พระองค์

“ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า น้ำวของข้าพระ-
องค์เป็นน่อยอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนา
มาก’”

พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไป
รักษาเขาให้หาย”

นายร้อยผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระ
องค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควร
ที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของ
ข้าพระองค์ ขอพระองค์คริสต์เท่านั้น
น้ำวของข้าพระองค์ก็จะหายโรค

ข้าพระองค์รู้ดี เพราะเหตุว่าข้าพระ
องค์อยู่ได้วันยทหาร แต่ก็ยังมีทหาร
อยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้า
พระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขา
ก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา
บอกทาสของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่ง
นี้’ เขาก็ทำ

ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็
ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดา
คนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบ
ศรัทธาที่โหมมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล

yourself to the priest, and offer the gift
that Moses commanded, as a testimony
to them.”

5 Now when Jesus had entered Ca-
pernaum, a centurion came to Him,
pleading with Him,

6 Saying, “Lord, my servant is lying
at home paralyzed, dreadfully torment-
ed.”

7 And Jesus said to him, “I will come
and heal him.”

8 The centurion answered and said,
“Lord, I am not worthy that You should
come under my roof. But only speak a
word, and my servant will be healed.

9 “For I also am a man under author-
ity, having soldiers under me. And I say
to this one, ‘Go,’ and he goes; and to
another, ‘Come,’ and he comes; and to
my servant, ‘Do this,’ and he does it.”

10 When Jesus heard it, He mar-
veled, and said to those who followed,
“Assuredly, I say to you, I have not
found such great faith, not even in Isra-
el!”

11 เรียบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาร่วมสำรับกับอันร่ำอิ่มและอิสอัค และยาโคบ ในแผ่นดินสวรรค์

12 แต่ชาวแผ่นดินนั้นจะต้องถูกขับไล่ไต่ส่งออกไปในที่มืด ที่นั่นจะมีเสียงร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

13 แล้วพระเยซูจึงคริสต์กับนายร้อยว่า “จงกลับบ้านเถิด ท่านมีศรัทธาแล้ว จงได้ผลตามศรัทธานั้น” ในทันใดนั้นเอง บ่าวของเขาก็หายเป็นปกติ

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของ

เปโตร

(มก. 1:29-31 ลก. 4:38-39)

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร ก็ทรงเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่

15 พอพระองค์ทรงจับมือนาง ความไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงรักษาคนเฝ้าควา

(มก. 1:32-34; ลก. 4:40-41)

16 พอค่ำลง เขาพาคนผีเข้าสิงเป็นอันมากมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระคำรัส และบรรดาคนเจ็บป่วยทั้งหลายนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย

17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะที่ว่า ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป

11 “And I say to you that many will come from east and west, and sit down with Abraham, Isaac, and Jacob in the kingdom of heaven.

12 “But the sons of the kingdom will be cast out into outer darkness. There will be weeping and gnashing of teeth.”

13 Then Jesus said to the centurion, “Go your way; and as you have believed, so let it be done for you.” And his servant was healed that same hour.

14 Now when Jesus had come into Peter's house, He saw his wife's mother lying sick with a fever.

15 So He touched her hand, and the fever left her. And she arose and served them.

16 When evening had come, they brought to Him many who were demon-possessed. And He cast out the spirits with a word, and healed all who were sick,

17 That it might be fulfilled which was spoken by Isaiah the prophet, saying: “He Himself took our infirmities and bore our sicknesses.”

ผู้ที่ใครจะเป็นศิษย์ของพระเยซู

(ลก. 9:57-62)

18 ครั้นพระเยซูทรงเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

19 ขณะนั้นมีบรรดาจารย์คนหนึ่ง มาหาพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น”

20 พระเยซูจึงตรัสว่า “หมาจึงออกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”

21 อีกคนหนึ่งเฝ้าฟังคำของพระองค์ มาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”

22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด”

พระเยซูทรงห้ามพายุ

(มก. 4:35-41 ลก. 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป

24 คุกเกิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์นั่งปรทมหลับอยู่

25 และพวกสาวกได้มาปลุกพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยเถิด พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว”

18 And when Jesus saw great multitudes about Him, He gave a command to depart to the other side.

19 Then a certain scribe came and said to Him, “Teacher, I will follow You wherever You go.”

20 And Jesus said to him, “Foxes have holes and birds of the air have nests, but the Son of Man has nowhere to lay His head.”

21 Then another of His disciples said to Him, “Lord, let me first go and bury my father.”

22 But Jesus said to him, “Follow Me, and let the dead bury their own dead.”

23 Now when He got into a boat, His disciples followed Him.

24 And suddenly a great tempest arose on the sea, so that the boat was covered with the waves. But He was asleep.

25 Then His disciples came to Him and awoke Him, saying, “Lord, save us! We are perishing!”

26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เหตุไฉนจึงกลัวคนนัก ข้างมีศรัทธาอันน้อยเสียจริง ๆ” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป

27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

สองคนผีเข้า ณ แดนกาการา

(มก. 5:1-20 ลก. 8:26-39)

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึง แดนกาการาแล้ว มีคนสองคนออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ มาพบพระองค์ เขาผีเข้าสิงร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจเดินทางนั้นได้

29 คูเถิด เขาร้องตะโกนว่า “ท่านผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมาอยู่กับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเรา ก่อนเวลาหรือ”

30 โกลจากที่นั่นมีฝูงสุกรใหญ่กำลังหากินอยู่

31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเราออกก็ขอให้เราอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”

32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “ไปให้พ้น” ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร คูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น

33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้นกับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่ผีเข้าสิงอยู่นั้น

26 But He said to them, “Why are you fearful, O you of little faith?” Then He arose and rebuked the winds and the sea, and there was a great calm.

27 So the men marveled, saying, “Who can this be, that even the winds and the sea obey Him?”

28 When He had come to the other side, to the country of the Gergesenes, there met Him two demon-possessed men, coming out of the tombs, exceedingly fierce, so that no one could pass that way.

29 And suddenly they cried out, saying, “What have we to do with You, Jesus, You Son of God? Have You come here to torment us before the time?”

30 Now a good way off from them there was a herd of many swine feeding.

31 So the demons begged Him, saying, “If You cast us out, permit us to go away into the herd of swine.”

32 And He said to them, “Go.” So when they had come out, they went into the herd of swine. And suddenly the whole herd of swine ran violently down the steep place into the sea, and perished in the water.

33 Then those who kept them fled; and they went away into the city and told everything, including what had happened to the demon-possessed men.

³⁴ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาหาพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

พระเยซูทรงรักษาคณน้อย

(มก. 2:1-12 ลก. 5:17-26)

9 ฝ่ายพระเยซู ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์

²ดูเถิด เขาหามคนง่อยคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว”

³เมื่อได้ยินตรัสดังนั้น พวกธรรมจารย์กับคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทพระเจ้า”

⁴ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า

⁵ที่จะว่า ‘เจ้าได้รับอภัยเรื่องบาปของเจ้าแล้ว’ และจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน

⁶แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลก ที่จะโปรดขกความผิดบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า “จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”

⁷เขาจึงลุกขึ้นไปบ้าน

⁸เมื่อประชาชนเห็นดังนั้นเขาก็ตะลึงงัน ตกใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

³⁴ And behold, the whole city came out to meet Jesus. And when they saw Him, they begged Him to depart from their region.

CHAPTER 9

So He got into a boat, crossed over, and came to His own city.

² Then behold, they brought to Him a paralytic lying on a bed. When Jesus saw their faith, He said to the paralytic, “Son, be of good cheer; your sins are forgiven you.”

³ And at once some of the scribes said within themselves, “This Man blasphemes!”

⁴ But Jesus, knowing their thoughts, said, “Why do you think evil in your hearts?

⁵ “For which is easier, to say, ‘Your sins are forgiven you,’ or to say, ‘Arise and walk’?

⁶ “But that you may know that the Son of Man has power on earth to forgive sins”—then He said to the paralytic, “Arise, take up your bed, and go to your house.”

⁷ And he arose and departed to his house.

⁸ Now when the multitudes saw it, they marveled and glorified God, who had given such power to men.

ทรงเรียกมัทธิว

(มก. 2:13-17 ลก. 5:27-32)

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยตำบลนั้นไป ก็เห็นคนหนึ่งชื่อนัมมัทธวินั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

10 เมื่อพระองค์ประทับเสวยพระกระยาหารอยู่ในเรือน มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่น ๆ หลายคนเข้ามาร่วมสำรับกับพระเยซู และกับพวกสาวกของพระองค์

11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่สาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับคนเก็บภาษีและคนนอกรีดเล่า”

12 เมื่อพระเยซูทรงทราบดังนั้นแล้ว ก็ตรัสว่า “คนเจ็บต้องการหมอ แต่คนสบายไม่ต้องการ

13 ท่านทั้งหลาย จงไปเรียนคัมภีร์ข้อนี้ให้เข้าใจ ที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ด้วยว่า เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าดีชอบธรรม แต่มาเรียกคนที่พวกเขาว่านอกรีด”

ปัญหาเรื่องการถืออดอาหาร

(มก. 2:18-22 ลก. 5:33-39)

14 แล้วพวกศิษย์ของยอห์นมาหาพระเยซูทูลว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกศิษย์ของพระองค์ไม่ถือ”

9 As Jesus passed on from there, He saw a man named Matthew sitting at the tax office. And He said to him, “Follow Me.” So he arose and followed Him.

10 Now it happened, as Jesus sat at the table in the house, that behold, many tax collectors and sinners came and sat down with Him and His disciples.

11 And when the Pharisees saw it, they said to His disciples, “Why does your Teacher eat with tax collectors and sinners?”

12 When Jesus heard that, He said to them, “Those who are well have no need of a physician, but those who are sick.

13 “But go and learn what this means: ‘I desire mercy and not sacrifice.’ For I did not come to call the righteous, but sinners, to repentance.”

14 Then the disciples of John came to Him, saying, “Why do we and the Pharisees fast often, but Your disciples do not fast?”

15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบาวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ แต่วันหนึ่งเจ้าบาวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นจะเป็นเวลาที่เขาจะถืออดอาหาร

16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหัดจะทำให้เสื้อเก่า ขาดกว้างออกไปอีก

17 และเขาไม่เอาน้ำองุ่นหมักใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นหมักใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”

บุตรสาวของนายธรรมศาลา และผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์
(มก. 5:21-43 ลก. 8:40-56)

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสแก่เหล่านั้น ก็มีนายธรรมศาลาคนหนึ่ง มาถวายอภิวาทน์แด่พระองค์แล้วพูดว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตายลง ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก”

19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ตามไปด้วย

20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว แอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์

21 เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าเราได้แตะต้องชายฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค”

15 And Jesus said to them, “Can the friends of the bridegroom mourn as long as the bridegroom is with them? But the days will come when the bridegroom will be taken away from them, and then they will fast.

16 “No one puts a piece of unshrunk cloth on an old garment; for the patch pulls away from the garment, and the tear is made worse.

17 “Nor do they put new wine into old wineskins, or else the wineskins break, the wine is spilled, and the wineskins are ruined. But they put new wine into new wineskins, and both are preserved.”

18 While He spoke these things to them, behold, a ruler came and worshiped Him, saying, “My daughter has just died, but come and lay Your hand on her and she will live.”

19 So Jesus arose and followed him, and so did His disciples.

20 And suddenly, a woman who had a flow of blood for twelve years came from behind and touched the hem of His garment.

21 For she said to herself, “If only I may touch His garment, I shall be made well.”

22 ฝ่ายพระเยซูทรงเลี้ยวหลังทอดพระเนตร เห็นเข้าจึงตรัสว่า “ลูกหญิงเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ” นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ

23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของนาซารัธธรรมศาลานั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากซุลมุนกันอยู่

24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้อยู่ตาย เป็นแค้นนอนหลับอยู่” เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์

25 แต่เมื่อจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิงและเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น

26 แล้วก็ติดศัพท์ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

คนตาบอดสองคนหายบอด

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีคนตาบอดสองคนตามพระองค์มา ร้องว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์เถิด”

28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน คนตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้าเชื่อหรือว่า เรามีอิทธิฤทธิ์ที่จะกระทำการนี้ได้” เขาทั้งสองพระองค์ว่า “ข้าพระองค์เชื่อพระเจ้าข้า”

29 แล้วพระองค์ทรงถูกคือนัยน์ตาเขา ตรัสว่า “ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด”

22 But Jesus turned around, and when He saw her He said, “Be of good cheer, daughter; your faith has made you well.” And the woman was made well from that hour.

23 When Jesus came into the ruler's house, and saw the flute players and the noisy crowd wailing,

24 He said to them, “Make room, for the girl is not dead, but sleeping.” And they ridiculed Him.

25 But when the crowd was put outside, He went in and took her by the hand, and the girl arose.

26 And the report of this went out into all that land.

27 When Jesus departed from there, two blind men followed Him, crying out and saying, “Son of David, have mercy on us!”

28 And when He had come into the house, the blind men came to Him. And Jesus said to them, “Do you believe that I am able to do this?” They said to Him, “Yes, Lord.”

29 Then He touched their eyes, saying, “According to your faith let it be to you.”

30 แล้วนัยน์ตาของเขา ก็กลับเห็นดี
พระเยซูได้ทรงกำชับเขาแข็งแรงว่า
“จงระวังอย่าบอกผู้ใดให้รู้เลย”

31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็ไปว่า
ประกาศเรื่องพระองค์ทั่วแคว้นนั้น

คนใบ้พูดได้

32 ขณะเมื่อพระเยซูและสานุศิษย์กำลัง
เสด็จออกไปจากที่นั่น ก็มีผู้พาคนใบ้
คนหนึ่งที่มีผีเข้าสิงอยู่มากมาหาพระองค์

33 เมื่อทรงจับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็
พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า
“ไม่เคยเห็นมีคนเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”

34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผี
ออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

พระเยซูทรงสงสารประชาชน

35 พระเยซูจึงเสด็จดำเนินไปตามนคร
และหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนใน
ธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐ
แห่งแผ่นดินของพระเจ้า ทรงรักษาโรค
และความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมือง
ให้หาย

36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร
เห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วย
เขาถูกรังควานและไร้ที่พึ่งคูดฝูงแกะ
ไม่มีผู้เลี้ยง

37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวก
ของพระองค์ ว่า “ข้าวที่ต้องเกี่ยวนั้นมี
มากนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่

38 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระ-
องค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงาน
มาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์”

30 And their eyes were opened. And
Jesus sternly warned them, saying, “See
that no one knows it.”

31 But when they had departed, they
spread the news about Him in all that
country.

32 As they went out, behold, they
brought to Him a man, mute and de-
mon-possessed.

33 And when the demon was cast
out, the mute spoke. And the multi-
tudes marveled, saying, “It was never
seen like this in Israel!”

34 But the Pharisees said, “He casts
out demons by the ruler of the de-
mons.”

35 Then Jesus went about all the cit-
ies and villages, teaching in their syna-
gogues, preaching the gospel of the
kingdom, and healing every sickness
and every disease among the people.

36 But when He saw the multitudes,
He was moved with compassion for
them, because they were weary and
scattered, like sheep having no shep-
herd.

37 Then He said to His disciples,
“The harvest truly is plentiful, but the
laborers are few.

38 “Therefore pray the Lord of the
harvest to send out laborers into His
harvest.”

พระเยซูทรงเรียกสาวกสิบสองคน

(มก. 3:13-19 ลก. 6:12-16)

10 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มา แล้วก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีร้ายออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้

² อัครทูตสิบสองคนนั้น มีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อ⁴ซีโมนที่เรียกว่า เปโตร กับ อันดรูว์น้องของเขา ยากอบ บุตรเศเบดี กับยอห์นน้องของเขา

³ ฟิลิป และบารโธโลมิว โรมัส และมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรอัลเฟอัส และเลเบเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส

⁴ ซีโมน พรคนชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ที่ได้ขายตัวพระองค์ไว้

พระเยซูทรงใช้อัครทูตสิบสองคนออกสั่งสอน

(มก. 6:7-13 ลก. 9:1-6)

⁵ สิบสองคนนี้ พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “อย่าไปทางไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย

⁶ แต่จงไปหาแกะหลง ของวงศ์วานอิสราเอลนั่นดีกว่า

⁷ จงไปพลาบประกาศพลางว่า ‘แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว’

⁸ จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนตายแล้วให้ฟื้น คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายจะได้รับเปล่า ๆ จงให้เปล่า ๆ

CHAPTER 10

And when He had called His twelve disciples to Him, He gave them power over unclean spirits, to cast them out, and to heal all kinds of sickness and all kinds of disease.

2 Now the names of the twelve apostles are these: first, Simon, who is called Peter, and Andrew his brother; James the son of Zebedee, and John his brother;

3 Philip and Bartholomew; Thomas and Matthew the tax collector; James the son of Alphaeus, and Lebbaeus, whose surname was Thaddaeus;

4 Simon the Canaanite, and Judas Iscariot, who also betrayed Him.

5 These twelve Jesus sent out and commanded them, saying: “Do not go into the way of the Gentiles, and do not enter a city of the Samaritans.

6 “But go rather to the lost sheep of the house of Israel.

7 “And as you go, preach, saying, ‘The kingdom of heaven is at hand.’

8 “Heal the sick, cleanse the lepers, raise the dead, cast out demons. Freely you have received, freely give.

9 ย่ำหาเหรียญทองคำหรือเงินหรือทองแดง ไว้ในใต้ของท่าน

10 หรือย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อ หรือรองเท้า หรือสวมนรองเท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน

11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้น จนกว่าจะจากไป

12 ขณะเมื่อขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น

13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่านอีก

14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลาย และไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงกลืนที่คิดเท้าของท่านออกเสีย เพื่อแสดงว่าท่านไม่รับผิดชอบต่อไป

15 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

การข่มเหงที่จะมาถึง

16 “ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางหมาป่า เหตุฉะนั้นจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ

17 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะอาศัยท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเพียนท่านในธรรมศาลาของเขา

9 “Provide neither gold nor silver nor copper in your moneybelts.

10 “Nor bag for your journey, nor two tunics, nor sandals, nor staffs; for a worker is worthy of his food.

11 “Now whatever city or town you enter, inquire who in it is worthy, and stay there till you go out.

12 “And when you go into a household, greet it.

13 “If the household is worthy, let your peace come upon it. But if it is not worthy, let your peace return to you.

14 “And whoever will not receive you nor hear your words, when you depart from that house or city, shake off the dust from your feet.

15 “Assuredly, I say to you, it will be more tolerable for the land of Sodom and Gomorrah in the day of judgment than for that city!

16 “Behold, I send you out as sheep in the midst of wolves. Therefore be wise as serpents and harmless as doves.

17 “But beware of men, for they will deliver you up to councils and scourge you in their synagogues.

18 และจะนำท่านส่งไปให้เจ้าเมือง และกษัตริย์เพราะเรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่เขาและแก่คนต่างชาติ

19 แต่เมื่อเขาขายตัวท่านไว้นั้นอย่าเป็นกังวลว่าพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลาที่ท่านจะพูดนั้นพระเจ้าจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น

20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน

21 แม้ว่าพี่จะมอบน้องให้ถึงความตาย พี่จะมอบลูกและลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

22 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่าน เพราะความภักดีที่ท่านมีต่อเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

23 เมื่อเขาเคียดแค้นข่มขู่ท่านในเมืองหนึ่ง จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่าง ๆ ทั้งหมดในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

24 “ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน

25 ซึ่งศิษย์จะได้รับการรับรองเสมอ ครู และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นเท่าใด

18 “You will be brought before governors and kings for My sake, as a testimony to them and to the Gentiles.

19 “But when they deliver you up, do not worry about how or what you should speak. For it will be given to you in that hour what you should speak;

20 “For it is not you who speak, but the Spirit of your Father who speaks in you.

21 “Now brother will deliver up brother to death, and a father *his* child; and children will rise up against parents and cause them to be put to death.

22 “And you will be hated by all for My name's sake. But he who endures to the end will be saved.

23 “When they persecute you in this city, flee to another. For assuredly, I say to you, you will not have gone through the cities of Israel before the Son of Man comes.

24 “A disciple is not above *his* teacher, nor a servant above his master.

25 “It is enough for a disciple that he be like his teacher, and a servant like his master. If they have called the master of the house Beelzebub, how much more *will they call* those of his household!

ผู้ที่เรากล่าว

(ลก. 12:2-9)

26 “เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขาเพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่เปิดเผยหรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่แจ้ง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู จงตะโกนจากคาถฟ้าหลังคาบ้าน

28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้

29 นกกระจาบสองตัวเขายาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้

30 ถึงผมของท่านทั้งหลาย ก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น

31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจาบหลายตัว

รับพระคริสต์ต่อหน้าคน

(ลก. 12:8-9)

32 “เหตุฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์

33 แต่ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะไม่ยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

26 “Therefore do not fear them. For there is nothing covered that will not be revealed, and hidden that will not be known.

27 “Whatever I tell you in the dark, speak in the light; and what you hear in the ear, preach on the housetops.

28 “And do not fear those who kill the body but cannot kill the soul. But rather fear Him who is able to destroy both soul and body in hell.

29 “Are not two sparrows sold for a copper coin? And not one of them falls to the ground apart from your Father’s will.

30 “But the very hairs of your head are all numbered.

31 “Do not fear therefore; you are of more value than many sparrows.

32 “Therefore whoever confesses Me before men, him I will also confess before My Father who is in heaven.

33 “But whoever denies Me before men, him I will also deny before My Father who is in heaven.

มิชนำสันติภาพแต่จะให้ใช้ดาบ

(ลก. 12:51-53; 14:26-27)

34 “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา

35 เรามาเพื่อให้ ลูกชายหมางใจ กับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับ มารดา และลูกสะใภ้หมางใจกับแม่ัว

36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน

37 ผู้ใดที่รักบิดามารดาชิ่งกว่ารักเรา ก็ไม่มีค่าควรกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงชิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา

38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่มีค่าควรกับเรา

39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอด จะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ก็จะได้ชีวิตรอด

บำเหน็จ

(มก. 9:41)

40 “ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็คือรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา

41 ผู้ที่รับผู้เผยพระวจนะ เพราะเป็นผู้เผยพระวจนะ ก็จะได้บำเหน็จอย่างทีผู้เผยพระวจนะพึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะเป็นผู้ชอบธรรม ก็จะได้บำเหน็จอย่างทีผู้ชอบธรรมพึงได้รับ

34 “Do not think that I came to bring peace on earth. I did not come to bring peace but a sword.

35 “For I have come to ‘set a man against his father, a daughter against her mother, and a daughter-in-law against her mother-in-law’;

36 “And ‘a man’s enemies will be those of his own household.’

37 “He who loves father or mother more than Me is not worthy of Me. And he who loves son or daughter more than Me is not worthy of Me.

38 “And he who does not take his cross and follow after Me is not worthy of Me.

39 “He who finds his life will lose it, and he who loses his life for My sake will find it.

40 “He who receives you receives Me, and he who receives Me receives Him who sent Me.

41 “He who receives a prophet in the name of a prophet shall receive a prophet’s reward. And he who receives a righteous man in the name of a righteous man shall receive a righteous man’s reward.

⁴²และถ้าผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วย
หนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่ง
ดื่มเพราะเป็นศิษย์ของเรา เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะ
ขาดน้ำหนึ่งก็หาไม่ได้”

ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ให้รับ

บัพติศมา

(ลก. 7:18-35)

11 เมื่อพระเยซูคริสต์ส่งสาวกสิบสอง
คนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้
เสด็จจากที่นั่น ไปสั่งสอนและประกาศ
ในเมืองของเขา

²ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ขึ้น
ถึงกิจการแห่งพระคริสต์ก็ได้ใช้ศิษย์
ไป

³ทูตถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่
จะมานั้นหรือ หรือจะต้องคอยผู้อื่น”

⁴ฝ่ายพระเยซูคริสต์ตอบศิษย์ยอห์นว่า
“จงไปแจ้งแก่ยอห์นซึ่งท่านได้ขึ้นและ
เห็น

⁵คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อย
เดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหู
หนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา
และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คน
อนาถา

⁶บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค
ผู้หนึ่งเป็นสุข”

⁷ครั้นศิษย์เหล่านั้นไปแล้วพระเยซู
คริสต์กับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่าน
ทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อ
ดูอะไร มิใช่ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลม
พัดคะ

⁴² “And whoever gives one of these
little ones only a cup of cold water in the
name of a disciple, assuredly, I say to
you, he shall by no means lose his re-
ward.”

CHAPTER 11

Now it came to pass, when Jesus
finished commanding His
twelve disciples, that He departed from
there to teach and to preach in their
cities.

² And when John had heard in pris-
on about the works of Christ, he sent
two of his disciples

³ And said to Him, “Are You the
Coming One, or do we look for another?”

⁴ Jesus answered and said to them,
“Go and tell John the things which you
hear and see:

⁵ “The blind see and the lame walk;
the lepers are cleansed and the deaf
hear; the dead are raised up and the
poor have the gospel preached to them.

⁶ “And blessed is he who is not of-
fended because of Me.”

⁷ As they departed, Jesus began to
say to the multitudes concerning John:
“What did you go out into the wilder-
ness to see? A reed shaken by the wind?

⁸ถ้าอย่างนั้นท่านทั้งหลายไปดูอะไร
คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเด็ก
คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในราชวัง

⁹แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูผู้
เผยพระวจนะหรือ แน่ทีเดียว และเรา
บอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐ
ยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะเสียอีก

¹⁰คือขอให้นี้แหละที่พระคัมภีร์กล่าว
ถึงว่า

‘เราใช้ทูตของเรา ไปข้างหน้าท่านผู้นั้น
จะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้า
หน้าท่าน’

¹¹เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น
ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่าขอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมา แต่ผู้ที่สำคัญที่สุดโนในแผ่นดิน
สวรรค์ก็ยิ่งใหญ่มากกว่าขอห์นเสียอีก

¹²และตั้งแต่สมัยขอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
ถึงทุกวันนี้ แผ่นดินสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่
คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่
ใจร้อนรน ก็เป็นผู้ที่ขังเอาไว้

¹³เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะ
ทั้งหลาย และธรรมบัญญัติได้พยากรณ์
มาจนถึงขอห์นนี้

¹⁴ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับให้เป็น
ก็ขอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมา
นั้น

¹⁵ใครมีหูฟังเถิด

¹⁶“เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนกับ
อะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลาง
ตลาดร้องแก่เพื่อนว่า

⁸ “But what did you go out to see? A
man clothed in soft garments? Indeed,
those who wear soft *clothing* are in
kings’ houses.

⁹ “But what did you go out to see? A
prophet? Yes, I say to you, and more
than a prophet.

¹⁰ “For this is *he* of whom it is writ-
ten: ‘Behold, I send My messenger be-
fore Your face, who will prepare Your
way before You.’

¹¹ “Assuredly, I say to you, among
those born of women there has not ris-
en one greater than John the Baptist;
but he who is least in the kingdom of
heaven is greater than he.

¹² “And from the days of John the
Baptist until now the kingdom of heav-
en suffers violence, and the violent take
it by force.

¹³ “For all the prophets and the law
prophesied until John.

¹⁴ “And if you are willing to receive
it, he is Elijah who is to come.

¹⁵ “He who has ears to hear, let him
hear!

¹⁶ “But to what shall I liken this gen-
eration? It is like children sitting in the
marketplaces and calling to their com-
panions,

17 ‘พวกฉันได้ป่าวให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ และพวกเธอมิได้ตอกลูกหัว’

18 ‘ด้วยว่าขอหน้มาทั้งกินและดื่ม และเขาว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’

19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและขี้เมาเป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษี และคนนอกกรี๊ด’ แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น”

วิบัติแก่เมืองที่มีได้กลับใจใหม่

(ลก. 10:13-15)

20 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นติเตียนเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์เป็นส่วนมาก เพราะเขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่

21 “วิบัติแก่เจ้าเมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบธไซดา ถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทระ และเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองคงได้นุ่งห่มผ้ากระสอบนั่งบนขี้เถ้ากลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทระและเมืองไซดอน จะเบากว่าโทษของเจ้า

23 และฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าจะถูกยกขึ้นเทียบฟ้าหรือ มิได้ เจ้าจะต้องลงไปถึงแดนคนตายต่างหาก ด้วยว่าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นคงได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้

17 “And saying: ‘We played the flute for you, And you did not dance; we mourned to you, and you did not lament.’

18 “For John came neither eating nor drinking, and they say, ‘He has a demon.’

19 “The Son of Man came eating and drinking, and they say, ‘Look, a glutton and a winebibber, a friend of tax collectors and sinners!’ But wisdom is justified by her children.”

20 Then He began to rebuke the cities in which most of His mighty works had been done, because they did not repent:

21 “Woe to you, Chorazin! Woe to you, Bethsaida! For if the mighty works which were done in you had been done in Tyre and Sidon, they would have repented long ago in sackcloth and ashes.

22 “But I say to you, it will be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment than for you.

23 “And you, Capernaum, who are exalted to heaven, will be brought down to Hades; for if the mighty works which were done in you had been done in Sodom, it would have remained until this day.

24 แต่เรบอกเจ้าว่าในวันพิพากษา
โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

จึงมาหาเราและหายเหนื่อย

(ลก. 10:21-22)

25 ขณะนั้นพระเยซูพูดว่า “ข้าแต่พระ
บิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก
ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ ที่พระ
องค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้
มีปัญญาและผู้ฉลาดแต่ได้สำแดงให้
ผู้น้อยรู้

26 ข้าแต่พระบิดา พระองค์ทรงเห็น
ชอบดังนี้

27 “พระบิดาของเรา ได้ทรงมอบสิ่ง
สารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระ
บุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใคร
รู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และ
ผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

28 บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและ
แบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะ
ให้ท่านทั้งหลาย หายเหนื่อยเป็นสุข

29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียน
จากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อน
น้อม และจิตใจท่านทั้งหลายจะได้พัก

30 ค้ำยว่าแอกของเราดีกว่า และ
ภาระของเราดีกว่า”

สาวกได้ตรึงข้าวในวันสะบาโต

(มก. 2:23-28 ลก. 6:1-5)

12 ในคราวนั้น พระเยซูเสด็จไป
ในนาในวันสะบาโต และพวกศิษย์
ของพระองค์ก็หิว จึงเด็ดรวงข้าวมากิน
แก้หิว

24 “But I say to you that it shall be
more tolerable for the land of Sodom in
the day of judgment than for you.”

25 At that time Jesus answered and
said, “I thank You, Father, Lord of
heaven and earth, that You have hid-
den these things from the wise and pru-
dent and have revealed them to babes.

26 “Even so, Father, for so it seemed
good in Your sight.

27 “All things have been delivered to
Me by My Father, and no one knows the
Son except the Father. Nor does any-
one know the Father except the Son,
and the one to whom the Son wills to
reveal Him.

28 “Come to Me, all you who labor
and are heavy laden, and I will give you
rest.

29 “Take My yoke upon you and
learn from Me, for I am gentle and
lowly in heart, and you will find rest for
your souls.

30 “For My yoke is easy and My bur-
den is light.”

CHAPTER 12

At that time Jesus went through the
grainfields on the Sabbath. And
His disciples were hungry, and began
to pluck heads of grain and to eat.

2 เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า จึงทูลพระองค์ว่า “นั่นแน่ะ คิษย์ของท่านทำการซึ่งต้องห้ามในวันสะบาโต”

3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกออกชาก

4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งท่านหรือพรรคพวกไม่มีสิทธิจะรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว

5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในธรรมบัญญัติหรือ ที่ว่า พวกปุโรหิตในพระวิหารย่อมละเมิดกฎวันสะบาโต แต่ไม่มีความผิด

6 แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี้มีสิ่งหนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก

7 ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ ที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ท่านก็จะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด

8 เพราะว่าคุณธรรมมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต”

ชายที่มีมือลีบ

(มก. 3:1-6 ลก. 6:6-11)

9 แล้วพระองค์ก็ได้เสด็จไปจากที่นั่น และเข้าไปในธรรมศาลาของเขา

10 มีคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษารอคในวันสะบาโตนั้นต้องห้ามหรือไม่” เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

2 And when the Pharisees saw it, they said to Him, “Look, Your disciples are doing what is not lawful to do on the Sabbath!”

3 But He said to them, “Have you not read what David did when he was hungry, he and those who were with him:

4 “How he entered the house of God and ate the showbread which was not lawful for him to eat, nor for those who were with him, but only for the priests?

5 “Or have you not read in the law that on the Sabbath the priests in the temple profane the Sabbath, and are blameless?

6 “Yet I say to you that in this place there is One greater than the temple.

7 “But if you had known what this means, ‘I desire mercy and not sacrifice,’ you would not have condemned the guiltless.

8 “For the Son of Man is Lord even of the Sabbath.”

9 Now when He had departed from there, He went into their synagogue.

10 And behold, there was a man who had a withered hand. And they asked Him, saying, “Is it lawful to heal on the Sabbath?”—that they might accuse Him.

11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียว และแกะตัวนั้นตกลงไปในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ถูกลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ

12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากทีเดียว เหตุฉะนั้น จึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต”

13 แล้วพระองค์ตรัสกับคนมีลืบนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติ เหมือนมืออีกข้างหนึ่ง

14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ผู้รับใช้ที่ทรงเลือก

15 แต่พระเยซูทรงทราบ จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน

16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

17 ทั้งนี้เพื่อจะเป็นไปตามคำของอิสยาห์ ผู้เผยพระวจนะ ว่า

18 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งได้เลือกสรรไว้ที่รักของเราผู้ซึ่งเราโปรดปราน

เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศความยุติธรรมไปให้

แก่บรรดาประชาชาติ

19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาทและไม่ร้องเสียงดัง

ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของท่านตามถนน

11 Then He said to them, “What man is there among you who has one sheep, and if it falls into a pit on the Sabbath, will not lay hold of it and lift it out?

12 “Of how much more value then is a man than a sheep? Therefore it is lawful to do good on the Sabbath.”

13 Then He said to the man, “Stretch out your hand.” And he stretched it out, and it was restored as whole as the other.

14 Then the Pharisees went out and plotted against Him, how they might destroy Him.

15 But when Jesus knew it, He withdrew from there. And great multitudes followed Him, and He healed them all.

16 Yet He warned them not to make Him known,

17 That it might be fulfilled which was spoken by Isaiah the prophet, saying:

18 “Behold! My Servant whom I have chosen, my Beloved in whom My soul is well pleased! I will put My Spirit upon Him, and He will declare justice to the Gentiles.

19 He will not quarrel nor cry out, nor will anyone hear His voice in the streets.

20 ไม่อ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก
ได้ตะเกียงเป็นควันจนดับแล้ว
ท่านจะไม่ดับ
กว่าท่านจะได้นำความยุติธรรมให้มีชัย

21 และบรรดาประชาชาติจะฝากความ
หวังไว้กับท่าน

**ครัวเรือนที่แตกแยกกันก็ตั้งอยู่
ไม่ได้**

(มก. 3:19-30 ลก. 11:14-23; 12:10)

22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งที่มีผีเข้าสิง
อยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์
พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนใบ้นั้นจึง
พูดจึงเห็น

23 และคนทั้งปวงก็อัสรรยใจถาม
กันว่า “คนนี้เป็นบุตรดาวิดได้หรือ”

24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็
พูดกันว่า “ผู้นั้นขับผีออกได้ก็เพราะใช้
อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น”

25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิด
ของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักร
ใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้วก็คง
พินาศ เมืองใด ๆ ครัวเรือนใด ๆ ซึ่ง
แตกแยกกันแล้ว จะตั้งอยู่ไม่ได้”

26 และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็
แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักร
ของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้

27 และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล
พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออก
โดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวก
พ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าว
โทษพวกท่าน

20 A bruised reed He will not break,
and smoking flax He will not quench,
till He sends forth justice to victory;

21 And in His name Gentiles will
trust.”

22 Then one was brought to Him
who was demon-possessed, blind and
mute; and He healed him, so that the
blind and mute man both spoke and
saw.

23 And all the multitudes were
amazed and said, “Could this be the
Son of David?”

24 Now when the Pharisees heard it
they said, “This fellow does not cast out
demons except by Beelzebub, the ruler
of the demons.”

25 But Jesus knew their thoughts,
and said to them: “Every kingdom di-
vided against itself is brought to desola-
tion, and every city or house divided
against itself will not stand.

26 “If Satan casts out Satan, he is di-
vided against himself. How then will his
kingdom stand?”

27 “And if I cast out demons by Beel-
zebub, by whom do your sons cast them
out? Therefore they shall be your
judges.

28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า แผ่นดินของพระเจ้าก็จะมาถึงท่านแล้ว

29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้

30 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

31 เพราะฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่าความผิดบาปและคำหิมนประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมนประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้

32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ ทั้งยุคนี้ยุคหน้า

ต้นไม้มะผล

(ลก. 6:43-45)

33 “พึงกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งว่า ต้นไม้ผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

34 โอ ชาตินิกร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ

35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดี ในตัวของเขา คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังแห่งความชั่วในตัวของเขา

28 “But if I cast out demons by the Spirit of God, surely the kingdom of God has come upon you.

29 “Or how can one enter a strong man’s house and plunder his goods, unless he first binds the strong man? And then he will plunder his house.

30 “He who is not with Me is against Me, and he who does not gather with Me scatters abroad.

31 “Therefore I say to you, every sin and blasphemy will be forgiven men, but the blasphemy against the Spirit will not be forgiven men.

32 “Anyone who speaks a word against the Son of Man, it will be forgiven him; but whoever speaks against the Holy Spirit, it will not be forgiven him, either in this age or in the age to come.

33 “Either make the tree good and its fruit good, or else make the tree bad and its fruit bad; for a tree is known by its fruit.

34 “Brood of vipers! How can you, being evil, speak good things? For out of the abundance of the heart the mouth speaks.

35 “A good man out of the good treasure of his heart brings forth good things, and an evil man out of the evil treasure brings forth evil things.

³⁶ ฝ่ายเรอบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบคำเหล่านั้นในวันพิพากษา

³⁷ เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจา ของเจ้า”

คนชาติชั่วแสวงหมายสำคัญ

(มก. 8:12 ลก. 11:29-32)

³⁸ คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีมาทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยาก จะเห็นหมายสำคัญจากท่าน”

³⁹ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “คนชาติชั่วและกิดทรยศต่อพระเจ้าแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ

⁴⁰ ด้วยว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลา มหิมาสามวันสามคืน ฉะนั้นบุตรมนุษย์ จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืน ฉะนั้น

⁴¹ คนชาวนีเนเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ ด้วยว่า ชาวนีเนเวห์ได้กลับใจเสียใหม่ เพราะคำประกาศของโยนาห์ และซึ่งใหญ่ กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

⁴² นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ ด้วย

³⁶ “But I say to you that for every idle word men may speak, they will give account of it in the day of judgment.

³⁷ “For by your words you will be justified, and by your words you will be condemned.”

³⁸ Then some of the scribes and Pharisees answered, saying, “Teacher, we want to see a sign from You.”

³⁹ But He answered and said to them, “An evil and adulterous generation seeks after a sign, and no sign will be given to it except the sign of the prophet Jonah.

⁴⁰ “For as Jonah was three days and three nights in the belly of the great fish, so will the Son of Man be three days and three nights in the heart of the earth.

⁴¹ “The men of Nineveh will rise up in the judgment with this generation and condemn it, because they repented at the preaching of Jonah; and indeed a greater than Jonah is here.

⁴² “The queen of the South will rise up in the judgment with this generation and condemn it, for she came from the

ว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุตปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้

ผีร้ายกลับเข้าใหม่

(ลก. 11:24-26)

43 “เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารน้ำเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่เมื่อไม่พบ

44 มันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว

45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร่ำเรียกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

มารดาและน้องของพระเยซู

(มก. 3:31-35 ลก. 8:19-21)

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมาขึ้นอยู่ภายนอกหาโอกาสจะสนทนากับพระองค์

47 [มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก หาโอกาสที่จะสนทนากับพระองค์”]

48 พระองค์จึงตรัสกับผู้ที่มาทูลนั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา”

ends of the earth to hear the wisdom of Solomon; and indeed a greater than Solomon is here.

43 “When an unclean spirit goes out of a man, he goes through dry places, seeking rest, and finds none.

44 “Then he says, ‘I will return to my house from which I came.’ And when he comes, he finds it empty, swept, and put in order.

45 “Then he goes and takes with him seven other spirits more wicked than himself, and they enter and dwell there; and the last state of that man is worse than the first. So shall it also be with this wicked generation.”

46 While He was still talking to the multitudes, behold, His mother and brothers stood outside, seeking to speak with Him.

47 Then one said to Him, “Look, Your mother and Your brothers are standing outside, seeking to speak with You.”

48 But He answered and said to the one who told Him, “Who is My mother and who are My brothers?”

49 พระองค์ทรงชี้ไปทางพวกสาวก
ของพระองค์ และตรัสว่า “นี่เป็นมารดา
และพี่น้องของเรา

50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัย
พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดา
ของเรา”

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

(มก. 4:1-9 ลก. 8:4-8)

13 ในวันนั้นพระเยซูก็เสด็จจาก
เรือไปประทับที่ชายทะเลสาบ

2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก
พระองค์จึงเสด็จลงไปที่ประทับในเรือ
และบรรดาคนเหล่านั้นก็ขึ้นอยู่บนฝั่ง

3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประ-
การเป็นคำอุปมา เป็นต้นว่า “ดูเถิด มี
คนหนึ่งออกไปหว่านพืช

4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตก
ตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย

5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดิน
แต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดิน
ไม่ลึก

6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะ
รากไม่มีจึงเหี่ยวไป

7 บ้างก็ตกกลางคันหนาม คั่นหนาม
ก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่คินดี แล้วเกิดผลร้อยเท่า
บ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง

“ใครมีหูจงฟังเถิด”

49 And He stretched out His hand
toward His disciples and said, “Here
are My mother and My brothers!

50 “For whoever does the will of My
Father in heaven is My brother and sis-
ter and mother.”

CHAPTER 13

On the same day Jesus went out of
the house and sat by the sea.

2 And great multitudes were gath-
ered together to Him, so that He got
into a boat and sat; and the whole multi-
tude stood on the shore.

3 Then He spoke many things to
them in parables, saying: “Behold, a
sower went out to sow.

4 “And as he sowed, some seed fell by
the wayside; and the birds came and
devoured them.

5 “Some fell on stony places, where
they did not have much earth; and they
immediately sprang up because they
had no depth of earth.

6 “But when the sun was up they
were scorched, and because they had
no root they withered away.

7 “And some fell among thorns, and
the thorns sprang up and choked them.

8 “But others fell on good ground
and yielded a crop: some a hundred-
fold, some sixty, some thirty.

9 “He who has ears to hear, let him
hear!”

จุดมุ่งหมายของคำอุปมา

(มก. 4:10-12 ลก. 8:9-10)

10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า
“เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำ
อุปมา”

11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ข้อความ
ลับลึกแห่งแผ่นดินสวรรค์ ทรงโปรด
ให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่
โปรดให้รู้

12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติม
ให้คนผู้นั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มีนั้น
แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา

13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็น
คำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือน
ไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและ
ไม่เข้าใจ

14 ความเป็นอยู่ของเขา ก็ตรงตามคำ
พยากรณ์ของอิสยาห์ ที่ว่า
พวกเจ้าจะได้ยินกับหูก็จริง แต่จะไม่
เข้าใจ

จะดูก็จริง แต่จะไม่เห็น

15 เพราะว่าเขา心田นี้กลายเป็นคนมีใจ
เฉื่อยชา

ทุกสิ่ง

และตาเขา เขาก็ปิด

มิฉะนั้นเขาจะเห็นด้วยตา

และจะได้ยินด้วยหู

และจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ

แล้วจะหันกลับมา

และเราจะได้รับรักษาเขาให้หาย

16 “แต่บัดนี้ตาของท่านทั้งหลายก็
เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่าน
ก็เป็นสุขเพราะได้ยิน

10 And the disciples came and said to
Him, “Why do You speak to them in
parables?”

11 He answered and said to them,
“Because it has been given to you to
know the mysteries of the kingdom of
heaven, but to them it has not been given.

12 “For whoever has, to him more
will be given, and he will have abundance;
but whoever does not have, even
what he has will be taken away from
him.

13 “Therefore I speak to them in
parables, because seeing they do not
see, and hearing they do not hear, nor
do they understand.

14 “And in them the prophecy of Isaiah
is fulfilled, which says: ‘Hearing you
will hear and shall not understand, and
seeing you will see and not perceive;

15 For the hearts of this people have
grown dull. Their ears are hard of
hearing, and their eyes they have
closed, lest they should see with their
eyes and hear with their ears, lest they
should understand with their hearts
and turn, so that I should heal them.’

16 “But blessed are your eyes for
they see, and your ears for they hear;

17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ผู้เผยพระวจนะและผู้ชอบธรรม
เป็นอันมาก ได้ปรารถนาจะเห็นซึ่ง
ท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขาไม่เคยได้
เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลาย
ได้ยิน แต่เขาก็ไม่เคยได้ยิน

พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมา

เรื่องหว่านพืช

(มก. 4:13-20 ลก. 8:11-15)

18 “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงฟัง
คำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น

19 เมื่อผู้ใดได้ยืดอกบอเลา⁴เรื่องแผ่นดิน
พระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอา
พืชซึ่งหว่านในใจเขา⁵นั้นไปเสีย นั่น
แหละได้แก่เมล็ดพืชซึ่งหว่านดกริม
หนทาง

20 และเมล็ดพืชซึ่งหว่านดกในที่ดิน
ซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยิน
พระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความ
ปรีดี

21 แต่ไม่ฝังลึกในดวงจิต⁶นอนอยู่ชั่วคราว
และเมื่อเกิดการยากลำบาก หรือการ
ขัดแย้งต่าง ๆ เพราะพระวจนะนั้น
เขาก็เลิกละทิ้งในทันทีทันใด

22 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้น
ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะแล้วความ
กังวลตามธรรมดาโลกและความลุ่ม
หลงในทรัพย์สมบัติ⁷รัดพระวจนะนั้น
เสียจึงไม่เกิดผล

17 “For assuredly, I say to you that
many prophets and righteous men de-
sired to see what you see, and did not
see it, and to hear what you hear, and
did not hear it.

18 “Therefore hear the parable of
the sower:

19 “When anyone hears the word of
the kingdom, and does not understand
it, then the wicked one comes and
snatches away what was sown in his
heart. This is he who received seed by
the wayside.

20 “But he who received the seed on
stony places, this is he who hears the
word and immediately receives it with
joy;

21 “Yet he has no root in himself, but
endures only for a while. For when tribu-
lation or persecution arises because of
the word, immediately he stumbles.

22 “Now he who received seed
among the thorns is he who hears the
word, and the cares of this world and
the deceitfulness of riches choke the
word, and he becomes unfruitful.

23 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

คำอุปมาเรื่องข้าวละมาน ท่ามกลางต้นข้าวสาลี

24 พระองค์คริสต์คำอุปมาอีกข้อหนึ่ง ให้เขาทั้งหลายฟังว่า “แผ่นดินสวรรค์ เปรียบเหมือนคนหนึ่งได้หว่านพืชดี ในนาของตน

25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมาน ปนกับข้าวดีนั้นไว้แล้วก็หลบไป

26 ครั้นต้นข้าวขึ้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ขึ้นปรากฏด้วย

27 ทาสแห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีไว้ในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน’

28 นายก็ตอบว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกทาสจึงถามว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ’

29 แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย กลัวกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวดีด้วย

30 ให้ทั้งสองจำเจริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า ‘จงเก็บข้าวละมานก่อน มัดเป็นพ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวดีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา’”

23 “But he who received seed on the good ground is he who hears the word and understands it, who indeed bears fruit and produces: some a hundred-fold, some sixty, some thirty.”

24 Another parable He put forth to them, saying: “The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field;

25 “But while men slept, his enemy came and sowed tares among the wheat and went his way.

26 “But when the grain had sprouted and produced a crop, then the tares also appeared.

27 “So the servants of the owner came and said to him, ‘Sir, did you not sow good seed in your field? How then does it have tares?’

28 “He said to them, ‘An enemy has done this.’ The servants said to him, ‘Do you want us then to go and gather them up?’

29 “But he said, ‘No, lest while you gather up the tares you also uproot the wheat with them.

30 ‘Let both grow together until the harvest, and at the time of harvest I will say to the reapers, “First gather together the tares and bind them in bundles to burn them, but gather the wheat into my barn.”’”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

(มก. 4:30-32 ลก. 13:18-19)

³¹พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ซึ่งคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน

³²เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นไม้ได้”

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม

(ลก. 13:20-21)

³³พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

การที่พระเยซูทรงใช้คำอุปมา

(มก. 4:33-34)

³⁴ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย

³⁵ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยผู้เผยพระวจนะว่า

เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา

เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้

ตั้งแต่เดิมสร้างโลก

³¹ Another parable He put forth to them, saying: “The kingdom of heaven is like a mustard seed, which a man took and sowed in his field,

³² “Which indeed is the least of all the seeds; but when it is grown it is greater than the herbs and becomes a tree, so that the birds of the air come and nest in its branches.”

³³ Another parable He spoke to them: “The kingdom of heaven is like leaven, which a woman took and hid in three measures of meal till it was all leavened.”

³⁴ All these things Jesus spoke to the multitude in parables; and without a parable He did not speak to them,

³⁵ That it might be fulfilled which was spoken by the prophet, saying: “I will open My mouth in parables; I will utter things kept secret from the foundation of the world.”

พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมา

เรื่องข้าวละมาน

ท่ามกลางต้นข้าวสาลี

36 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากคนเหล่านั้นเข้าไปในเรือน พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนาอันนั้น”

37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชคนนั้น ได้แก่บุตรมนุษย์

38 และนาอันนั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชที่ได้แก่พลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้า แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย

39 ศัตรูผู้หว่านเมล็ดพืชชั่วได้แก่มารนั้น ถูคูเกี่ยวได้แก่เวลาสิ้นยุค และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่ทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้นเขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร เมื่อเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น

41 บุตรมนุษย์จะใช้ทูตของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่กระทำชั่วไปจากแผ่นดินของท่าน

42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในแผ่นดินพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

36 Then Jesus sent the multitude away and went into the house. And His disciples came to Him, saying, “Explain to us the parable of the tares of the field.”

37 He answered and said to them: “He who sows the good seed is the Son of Man.

38 “The field is the world, the good seeds are the sons of the kingdom, but the tares are the sons of the wicked one.

39 “The enemy who sowed them is the devil, the harvest is the end of the age, and the reapers are the angels.

40 “Therefore as the tares are gathered and burned in the fire, so it will be at the end of this age.

41 “The Son of Man will send out His angels, and they will gather out of His kingdom all things that offend, and those who practice lawlessness,

42 “And will cast them into the furnace of fire. There will be weeping and gnashing of teeth.

43 “Then the righteous will shine forth as the sun in the kingdom of their Father. He who has ears to hear, let him hear!

ขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่

44 “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ได้พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรารถนาจะไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้ออันนั้น

ไข่มุกที่มีราคามาก

45 “อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี

46 และเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

เรื่องอวน

47 “อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ดึงปลาขึ้นมาทุกชนิด

48 เมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย

49 ในเวลาสิ้นยุคก็จะเป็นอย่างนั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม

50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

ทรัพย์เก่าและทรัพย์ใหม่

51 “ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจพระเจ้าข้า”

44 “Again, the kingdom of heaven is like treasure hidden in a field, which a man found and hid; and for joy over it he goes and sells all that he has and buys that field.”

45 “Again, the kingdom of heaven is like a merchant seeking beautiful pearls,

46 “Who, when he had found one pearl of great price, went and sold all that he had and bought it.”

47 “Again, the kingdom of heaven is like a dragnet that was cast into the sea and gathered some of every kind,

48 “Which, when it was full, they drew to shore; and they sat down and gathered the good into vessels, but threw the bad away.”

49 “So it will be at the end of the age. The angels will come forth, separate the wicked from among the just,

50 “And cast them into the furnace of fire. There will be weeping and gnashing of teeth.”

51 Jesus said to them, “Have you understood all these things?” They said to Him, “Yes, Lord.”

52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคน ที่ได้เรียนรู้ถึงแผ่นดินพระเจ้าแล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาของของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

ที่นาซาเรธเขาไม่รับพระเยซู

(มก. 6:1-6 ลก. 4:16-30)

53 เมื่อพระเยซูได้ตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้วก็เสด็จไปจากที่นั่น

54 เมื่อเสด็จมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขากันคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า “คนนี้มีสติปัญญาและฤทธิ์มหัศจรรย์อย่างนี้มาจากไหน”

55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้ มิใช่หรือ และน้องชายของเขายอากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส มิใช่หรือ

56 และน้องสาวก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สั่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน”

57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในเมืองของคน และในวงศ์วานของคน”

58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์มากในเมืองนั้น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

มรณกรรมของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

(มก. 6:14-29 ลก. 9:7-9)

14 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ขึ้นกิดคิศัพท์ของพระเยซู

52 Then He said to them, “Therefore every scribe instructed concerning the kingdom of heaven is like a householder who brings out of his treasure *things* new and old.”

53 Now it came to pass, when Jesus had finished these parables, that He departed from there.

54 When He had come to His own country, He taught them in their synagogue, so that they were astonished and said, “Where did this Man get this wisdom and these mighty works?”

55 “Is this not the carpenter’s son? Is not His mother called Mary? And His brothers James, Joses, Simon, and Judas?”

56 “And His sisters, are they not all with us? Where then did this Man get all these things?”

57 So they were offended at Him. But Jesus said to them, “A prophet is not without honor except in his own country and in his own house.”

58 Now He did not do many mighty works there because of their unbelief.

CHAPTER 14

At that time Herod the tetrarch heard the report about Jesus

2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการมหัศจรรย์ได้”

3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน

4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านไม่มีสิทธิ์รับนางนั้นมาเป็นภรรยา”

5 ถึงเฮโรดอยากจะทำยอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์น ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ

6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าบรรดาแขก ทำให้เฮโรดชอบใจ

7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิกิริยาว่า “เธอจะขอสิ่งใด ๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น”

8 บุตรก็ทูลตามที่มารดาได้แนะนำไว้ว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ”

9 ฝ่ายเฮโรดก็เป็นทุกข์ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิกิริยาไว้ และเพราะเห็นแก่หน้าแขก จึงออกคำสั่งอนุญาตให้

10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก

11 เขาจึงเอาศีรษะใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา

12 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

2 And said to his servants, “This is John the Baptist; he is risen from the dead, and therefore these powers are at work in him.”

3 For Herod had laid hold of John and bound him, and put *him* in prison for the sake of Herodias, his brother Philip's wife.

4 Because John had said to him, “It is not lawful for you to have her.”

5 And although he wanted to put him to death, he feared the multitude, because they counted him as a prophet.

6 But when Herod's birthday was celebrated, the daughter of Herodias danced before them and pleased Herod.

7 Therefore he promised with an oath to give her whatever she might ask.

8 So she, having been prompted by her mother, said, “Give me John the Baptist's head here on a platter.”

9 And the king was sorry; nevertheless, because of the oaths and because of those who sat with him, he commanded *it* to be given to *her*.

10 So he sent and had John beheaded in prison.

11 And his head was brought on a platter and given to the girl, and she brought *it* to her mother.

12 Then his disciples came and took away the body and buried it, and went and told Jesus.

การเลี้ยงคนห้าพัน

(มก. 6:30-44 ลก. 9:10-17 ยน. 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูได้ทรงทราบแล้วจึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยว แต่ล้าฟังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงทราบ เขาก็ออกจากเมืองต่าง ๆ เดินตามพระองค์ไป

14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้วก็ทรงเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขาจึงได้ทรงรักษาคคนป่วยของเขาให้หาย

15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามหมู่บ้าน”

16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”

17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น”

18 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด”

19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ถวายคำสาธุการ และหักส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง

13 When Jesus heard it, He departed from there by boat to a deserted place by Himself. But when the multitudes heard it, they followed Him on foot from the cities.

14 And when Jesus went out He saw a great multitude; and He was moved with compassion for them, and healed their sick.

15 When it was evening, His disciples came to Him, saying, “This is a deserted place, and the hour is already late. Send the multitudes away, that they may go into the villages and buy themselves food.”

16 But Jesus said to them, “They do not need to go away. You give them something to eat.”

17 And they said to Him, “We have here only five loaves and two fish.”

18 He said, “Bring them here to Me.”

19 Then He commanded the multitudes to sit down on the grass. And He took the five loaves and the two fish, and looking up to heaven, He blessed and broke and gave the loaves to the disciples; and the disciples gave to the multitudes.

20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม

21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซู

ทรงดำเนินบนทะเล

(มก. 6:45-52 ยน. 6:16-21)

22 ครั้นแล้วพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่ออธิษฐาน เวลาที่มืดลง พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24 ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก ร้องออกไปเพราะกลัว คิดว่าเป็นผี

27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ทำไมให้กลัวได้ เราเองอย่ากลัวเลย"

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอร้องโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์"

20 So they all ate and were filled, and they took up twelve baskets full of the fragments that remained.

21 Now those who had eaten were about five thousand men, besides women and children.

22 Immediately Jesus made His disciples get into the boat and go before Him to the other side, while He sent the multitudes away.

23 And when He had sent the multitudes away, He went up on a mountain by Himself to pray. Now when evening came, He was alone there.

24 But the boat was now in the middle of the sea, tossed by the waves, for the wind was contrary.

25 Now in the fourth watch of the night Jesus went to them, walking on the sea.

26 And when the disciples saw Him walking on the sea, they were troubled, saying, "It is a ghost!" And they cried out for fear.

27 But immediately Jesus spoke to them, saying, "Be of good cheer! It is I; do not be afraid."

28 And Peter answered Him and said, "Lord, if it is You, command me to come to You on the water."

29 พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เปโตร จึงลงจากเรือเดินบนน้ำไปหาพระเยซู

30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”

31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง”

32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้วลมก็เงียบลง

33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือ จึงมาทอกราบพระองค์ ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว”

พระเยซูทรงรักษาคนป่วย

ในยenneซาเรท

(มก. 6:53-56)

34 ครั้นข้ามฟากไปแล้วก็มาขึ้นฝั่งที่แวงยenneซาเรท

35 คนในตำบลนั้นจำพระองค์ได้ ก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์

36 เขาทูลขอพระองค์โปรดให้เขาได้แตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แตะต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

คำสอนที่ตกทอดมาจาก

บรรพบุรุษ

(มก. 7:1-13)

15 ครั้งนั้นพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ออกจากกรุงเยรูซาเล็มมาทูลถามพระเยซูว่า

29 So He said, “Come.” And when Peter had come down out of the boat, he walked on the water to go to Jesus.

30 But when he saw that the wind was boisterous, he was afraid; and beginning to sink he cried out, saying, “Lord, save me!”

31 And immediately Jesus stretched out His hand and caught him, and said to him, “O you of little faith, why did you doubt?”

32 And when they got into the boat, the wind ceased.

33 Then those who were in the boat came and worshiped Him, saying, “Truly You are the Son of God.”

34 When they had crossed over, they came to the land of Gennesaret.

35 And when the men of that place recognized Him, they sent out into all that surrounding region, brought to Him all who were sick,

36 And begged Him that they might only touch the hem of His garment. And as many as touched it were made perfectly well.

CHAPTER 15

Then the scribes and Pharisees who were from Jerusalem came to Jesus, saying,

2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดคำสอนที่ตกทอดมาจากรบรรพบุรุษ ด้วยว่า เขามิได้ล้างมือเมื่อรับประทานอาหาร”

3 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ด้วยเห็นแก่คำสอนที่พวกท่านรับมาจากบรรพบุรุษเล่า

4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดประนามบิดามารดาจะต้องมีโทษถึงตาย’

5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว” ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน’

6 อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไป เพราะเห็นแก่คำสอนของพวกท่าน

7 โอ คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า

8 ประชาชนนี้ให้เกียรติเราแต่ปาก
ใจของเขาห่างไกลจากเรา

9 เขามิมีการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาถือว่า
เป็นพระคำรัสสอนของพระเจ้า”

สิ่งที่เป็นมลทิน

(มก. 7:14-23)

10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด

2 “Why do Your disciples transgress the tradition of the elders? For they do not wash their hands when they eat bread.”

3 He answered and said to them, “Why do you also transgress the commandment of God because of your tradition?”

4 “For God commanded, saying, ‘Honor your father and your mother’; and, ‘He who curses father or mother, let him be put to death.’

5 “But you say, ‘Whoever says to his father or mother, “Whatever profit you might have received from me is a gift to God” —

6 ‘Then he need not honor his father or mother.’ Thus you have made the commandment of God of no effect by your tradition.

7 “Hypocrites! Well did Isaiah prophesy about you, saying:

8 ‘These people draw near to Me with their mouth, and honor Me with their lips, but their heart is far from Me.

9 And in vain they worship Me, teaching as doctrines the commandments of men.’”

10 When He had called the multitude to Himself, He said to them, “Hear and understand:

11 มีสิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่าเมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองนัก”

13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ต้นไม้ใด ๆ ทุกต้น ซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย

14 ข้างเขาเถิด เขาเป็นคนนำทางคาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอดทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”

15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายคำเปรียบเทียบกับนั้นให้พวกข้าพระองค์ทราบ”

16 ฝ่ายพระเยซูคริสต์ตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ

17 ท่านยังไม่เห็นหรือว่า สิ่งใด ๆ ซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป

18 แต่สิ่งที้ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

19 ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การคิดชั่วคิดเมืง การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ออกมาจากใจ

20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

11 “Not what goes into the mouth defiles a man; but what comes out of the mouth, this defiles a man.”

12 Then His disciples came and said to Him, “Do You know that the Pharisees were offended when they heard this saying?”

13 But He answered and said, “Every plant which My heavenly Father has not planted will be uprooted.

14 “Let them alone. They are blind leaders of the blind. And if the blind leads the blind, both will fall into a ditch.”

15 Then Peter answered and said to Him, “Explain this parable to us.”

16 So Jesus said, “Are you also still without understanding?

17 “Do you not yet understand that whatever enters the mouth goes into the stomach and is eliminated?

18 “But those things which proceed out of the mouth come from the heart, and they defile a man.

19 “For out of the heart proceed evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false witness, blasphemies.

20 “These are the things which defile a man, but to eat with unwashed hands does not defile a man.”

ความเชื่อของหญิงชาวคานาอัน

(มก. 7:24-30)

21 แล้วพระเยซูเสด็จจากที่นั่นเข้าไป
ในเขตเมืองไทเรและเมืองไซดอน

22 มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจาก
เขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “พระ
องค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง
โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาว
ของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่ เป็นทุกข์ลำบาก
ยิ่งนัก”

23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำ
เดียว และพวกสาวกของพระองค์มา
ทูลพระองค์ว่า “ได้เขาไปเสียเถิด เพราะ
เขาร้องตามเรามา”

24 พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามิได้รับ
ไข้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์
วานอิสราเอล”

25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มาราบทูลพระองค์
ว่า “พระองค์เจ้าข้าขอทรงโปรดช่วย
ข้าพระองค์เถิด”

26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอา
อาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”

27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงเจ้าข้า แต่
สุนัขนั้นย่อมกินเดน ที่ตกจากโต๊ะนาย
ของมัน”

28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “หญิง
เอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไป
ตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และ
ลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

21 Then Jesus went out from there
and departed to the region of Tyre and
Sidon.

22 And behold, a woman of Canaan
came from that region and cried out to
Him, saying, “Have mercy on me, O
Lord, Son of David! My daughter is se-
verely demon-possessed.”

23 But He answered her not a word.
And His disciples came and urged
Him, saying, “Send her away, for she
cries out after us.”

24 But He answered and said, “I was
not sent except to the lost sheep of the
house of Israel.”

25 Then she came and worshiped
Him, saying, “Lord, help me!”

26 But He answered and said, “It is
not good to take the children’s bread
and throw it to the little dogs.”

27 And she said, “Yes, Lord, yet even
the little dogs eat the crumbs which fall
from their masters’ table.”

28 Then Jesus answered and said to
her, “O woman, great is your faith! Let
it be to you as you desire.” And her
daughter was healed from that very
hour.

พระเยซูทรงรักษาคคนเป็นอันมาก

²⁹ พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น

³⁰ และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พวกคนง่อย คนแขนขาพิการ คนตาบอด คนใบ้ และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคนมาวางแท่นพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาคเขาให้หาย

³¹ คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนัก เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนแขนขาพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงคนสี่พัน

(มก. 8: 1-10)

³² ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มา ตรัสว่า "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง"

³³ พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนดอเลี้ยงคนมากเท่านี้ให้อิ่มได้"

³⁴ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว"

³⁵ พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน

²⁹ Jesus departed from there, skirted the Sea of Galilee, and went up on the mountain and sat down there.

³⁰ Then great multitudes came to Him, having with them the lame, blind, mute, maimed, and many others; and they laid them down at Jesus' feet, and He healed them.

³¹ So the multitude marveled when they saw the mute speaking, the maimed made whole, the lame walking, and the blind seeing; and they glorified the God of Israel.

³² Now Jesus called His disciples to Himself and said, "I have compassion on the multitude, because they have now continued with Me three days and have nothing to eat. And I do not want to send them away hungry, lest they faint on the way."

³³ Then His disciples said to Him, "Where could we get enough bread in the wilderness to fill such a great multitude?"

³⁴ Jesus said to them, "How many loaves do you have?" And they said, "Seven, and a few little fish."

³⁵ So He commanded the multitude to sit down on the ground.

³⁶ แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อน และปลาเหล่านั้นมาโมทนาพระคุณแล้ว จึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน

³⁷ และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดตะกร้า

³⁸ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคนมิได้นับผู้หญิงและเด็ก

³⁹ พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมากาดาน

ขอหมายสำคัญ

(มก. 8:11-13 ลก. 12:54-56)

16 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสี ได้มาทดลองพระองค์ โดยขอแสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น

² พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอดึกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’

³ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝน เพราะฟ้าแดงและมัว’ ทั้งท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตรู้และเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ

⁴ คนชาติชั่วและคดโกงทรยศต่อพระเจ้าแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขาเว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา

³⁶ And He took the seven loaves and the fish and gave thanks, broke *them* and gave *them* to His disciples; and the disciples gave to the multitude.

³⁷ So they all ate and were filled, and they took up seven large baskets full of the fragments that were left.

³⁸ Now those who ate were four thousand men, besides women and children.

³⁹ And He sent away the multitude, got into the boat, and came to the region of Magdala.

CHAPTER 16

Then the Pharisees and Sadducees came, and testing Him asked that He would show them a sign from heaven.

² He answered and said to them, “When it is evening you say, ‘*It will be fair weather, for the sky is red*’;

³ “And in the morning, ‘*It will be foul weather today, for the sky is red and threatening*.’ Hypocrites! You know how to discern the face of the sky, but you cannot *discern* the signs of the times.

⁴ “A wicked and adulterous generation seeks after a sign, and no sign shall be given to it except the sign of the prophet Jonah.” And He left them and departed.

เชื่อของพวกฟาริสีและพวก

สะดูสี

(มก. 8:14-21)

ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้น ได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย

เมื่อพระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี”

เหล่าสาวกจึงพูดกันว่า “เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา”

ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงพูดกันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง

ท่านยังไม่หยั่งรู้และจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่ตะกร้า

หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่ตะกร้า

เป็นไฉนพวกท่านจึงไม่หยั่งรู้ว่าเรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง ได้ไว้ให้ระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสี และพวกสะดูสีให้ดี”

แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

คนในเอาขนมปัง

(มก. 8:14-21)

5 Now when His disciples had come to the other side, they had forgotten to take bread.

6 Then Jesus said to them, “Take heed and beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees.”

7 And they reasoned among themselves, saying, “It is because we have taken no bread.”

8 But Jesus, being aware of it, said to them, “O you of little faith, why do you reason among yourselves because you have brought no bread?”

9 “Do you not yet understand, or remember the five loaves of the five thousand and how many baskets you took up?”

10 “Nor the seven loaves of the four thousand and how many large baskets you took up?”

11 “How is it you do not understand that I did not speak to you concerning bread?—But to beware of the leaven of the Pharisees and Sadducees.”

12 Then they understood that He did not tell them to beware of the leaven of bread, but of the doctrine of the Pharisees and Sadducees.

คำยอมรับของเปโตร

(มก. 8:27-30 ลก. 9:18-21)

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมือง ซีซารียา ฟิลิปปี จึงตรัสถามพวกสาวก ของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่า บุตรมนุษย์เป็นผู้ใด”

14 เขาจึงทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็น เอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือ เป็นคนหนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะ”

15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวก ท่านเล่า ว่าเราเป็นใคร”

16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่”

17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ซีโมนบุตร โยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุขเพราะว่ามนุษย์ มิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดา ของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้ง ให้ทราบ

18 ฝ่ายเราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักร ของเราไว้ และพลั้งแห่งความตายจะมี ชัยต่อคริสตจักรนั้นหามิได้

19 เราจะมอบลูกกุญแจแผ่นดินสวรรค์ ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะกล่าวห้ามสิ่งใดใน โลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ เมื่อท่านจะกล่าวอนุญาตสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะกล่าวอนุญาตในสวรรค์ด้วย”

20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่า สาวกของพระองค์มิให้บอกผู้ใดว่า พระ- องค์ทรงเป็นพระคริสต์

13 When Jesus came into the region of Caesarea Philippi, He asked His disciples, saying, “Who do men say that I, the Son of Man, am?”

14 So they said, “Some say John the Baptist, some Elijah, and others Jeremi- ah or one of the prophets.”

15 He said to them, “But who do you say that I am?”

16 Simon Peter answered and said, “You are the Christ, the Son of the liv- ing God.”

17 Jesus answered and said to him, “Blessed are you, Simon Bar-Jonah, for flesh and blood has not revealed *this* to you, but My Father who is in heaven.

18 “And I also say to you that you are Peter, and on this rock I will build My church, and the gates of Hades shall not prevail against it.

19 “And I will give you the keys of the kingdom of heaven, and whatever you bind on earth will be bound in heaven, and whatever you loose on earth will be loosed in heaven.”

20 Then He commanded His disci- ples that they should tell no one that He was Jesus the Christ.

พระเยซูทรงทำนาย

ถึงมรณกรรมของพระองค์

(มก. 8:31-9:1 ลก. 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่ และพวกมหาโรหิต และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถึงถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สาม พระองค์จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่

22 ฝ่ายเปโตรเอามีมือจับพระองค์ ทูลท้วงว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย”

23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ไว้กับเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้าคิดอย่างคน มิได้คิดอย่างพระเจ้า”

24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามาให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตน แบกและตามเรามา

25 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

26 เพราะว่าถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา

21 From that time Jesus began to show to His disciples that He must go to Jerusalem, and suffer many things from the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised the third day.

22 Then Peter took Him aside and began to rebuke Him, saying, “Far be it from You, Lord; this shall not happen to You!”

23 But He turned and said to Peter, “Get behind Me, Satan! You are an offense to Me, for you are not mindful of the things of God, but the things of men.”

24 Then Jesus said to His disciples, “If anyone desires to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.

25 “For whoever desires to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake will find it.

26 “For what profit is it to a man if he gains the whole world, and loses his own soul? Or what will a man give in exchange for his soul?

27 เหตุว่าเมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นจะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน

28 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาด้วยราชอาณาจักรของพระองค์ท่าน”

ทรงจำแลงพระกาย

(มก. 9:2-13 ลก. 9:28-36)

17 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องของยากอบขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง

2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง

3 โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขาเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์

4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ ข้าพระองค์จะทำเพิงสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่งสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”

5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงเชื่อฟังท่านเถิด”

27 “For the Son of Man will come in the glory of His Father with His angels, and then He will reward each according to his works.

28 “Assuredly, I say to you, there are some standing here who shall not taste death till they see the Son of Man coming in His kingdom.”

CHAPTER 17

N ow after six days Jesus took Peter, James, and John his brother, led them up on a high mountain by themselves;

2 And He was transfigured before them. His face shone like the sun, and His clothes became as white as the light.

3 And behold, Moses and Elijah appeared to them, talking with Him.

4 Then Peter answered and said to Jesus, “Lord, it is good for us to be here; if You wish, let us make here three tabernacles: one for You, one for Moses, and one for Elijah.”

5 While he was still speaking, behold, a bright cloud overshadowed them; and suddenly a voice came out of the cloud, saying, “This is My beloved Son, in whom I am well pleased. Hear Him!”

ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ขบหน้า
กราบลงกลัวยิ่งนัก

พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้ว
ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย”

เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็น
แต่พระเยซูองค์เดียว

เมื่อลงมาจากภูเขาพระเยซูตรัสห้าม
เหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้
เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตร
มนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า
“เหตุใดพวกธรรมจารจึงว่า เอลียาห์
จะต้องมาก่อน”

พระเยซูตรัสตอบว่า “เอลียาห์
ต้องมาจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่
สภาพเดิม

แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์
นั้นนั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่าน
ไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็
ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้อง
ทนทุกข์ด้วยมือของเขาเช่นเดียวกัน”

แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์
ได้ตรัสแก่เขาถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

พระเยซูทรงรักษาเด็กผีสิง

(มก. 9:14-29 ลก. 9:37-43)

ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึง
ฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์
คุกเข่าลง ทูลว่า

“พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตา
แก่บุตรของข้าพระองค์ ด้วยเขาเป็น
โรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก
เคยตกไฟตกน้ำบ่อย ๆ

6 And when the disciples heard it,
they fell on their faces and were greatly
afraid.

7 But Jesus came and touched them
and said, “Arise, and do not be afraid.”

8 When they had lifted up their eyes,
they saw no one but Jesus only.

9 Now as they came down from the
mountain, Jesus commanded them,
saying, “Tell the vision to no one until
the Son of Man is risen from the dead.”

10 And His disciples asked Him, say-
ing, “Why then do the scribes say that
Elijah must come first?”

11 Jesus answered and said to them,
“Indeed, Elijah is coming first and will
restore all things.

12 “But I say to you that Elijah has
come already, and they did not know
him but did to him whatever they
wished. Likewise the Son of Man is also
about to suffer at their hands.”

13 Then the disciples understood
that He spoke to them of John the Bap-
tist.

14 And when they had come to the
multitude, a man came to Him, kneel-
ing down to Him and saying,

15 “Lord, have mercy on my son, for
he is an epileptic and suffers severely;
for he often falls into the fire and often
into the water.

16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้”

17 พระเยซูคริสต์ตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวชั่ว เราจะได้อยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปไม่ถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด”

18 พระเยซูจึงตรัสสั่งเท้าปีศาจนั้น มันก็ออกจากเขา ดังแต่นั้นไปเด็กก็หายเป็นปกติ

19 ภายหลังเหล่าสาวกของพระเยซูมาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ทูลถามว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับปีศาจนั้นออกไม่ได้”

20 พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “เพราะเหตุพวกท่านมีความเชื่อน้อย ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานั้นว่า ‘จงเคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน้น’ มันก็จะเคลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้ จะไม่มีเลย”

21 “แต่ผิซินคินี้ไม่เคยถูกขับออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรมของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง

(มก. 9:30-32 ลก. 9:43-45)

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกชุมนุมกันอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกอาบดไว้

16 “So I brought him to Your disciples, but they could not cure him.”

17 Then Jesus answered and said, “O faithless and perverse generation, how long shall I be with you? How long shall I bear with you? Bring him here to Me.”

18 And Jesus rebuked the demon, and it came out of him; and the child was cured from that very hour.

19 Then the disciples came to Jesus privately and said, “Why could we not cast it out?”

20 So Jesus said to them, “Because of your unbelief; for assuredly, I say to you, if you have faith as a mustard seed, you will say to this mountain, ‘Move from here to there,’ and it will move; and nothing will be impossible for you.

21 “However, this kind does not go out-except by prayer and fasting.”

22 Now while they were staying in Galilee, Jesus said to them, “The Son of Man is about to be betrayed into the hands of men,

23 และจะประหารชีวิตท่านเสีย ใน วันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การชำระค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตร ถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุง พระวิหารหรือ”

25 เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตร เข้าไปในเรือน พระเยซูตรัสกับเขาก่อน ว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านเห็นอย่างไร กษัตริย์ เคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากอิสราเอลหรือจากผู้อื่น”

26 เปโตรทูลตอบว่า “เคยเก็บจาก ผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้า เช่นนั้นอิสราเอลก็ไม่ต้องเสีย

27 แต่เพื่อมิให้เขาสะดุด ท่านจงไป ตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาค้างแรกขึ้นมา ก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินตราเซเซล หนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระ วิหารสำหรับเรากับท่านเถิด”

ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุด

(มก. 9:33-37 ลก. 9:46-48)

18 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้า พระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ในแผ่นดิน สวรรค์”

2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คน หนึ่งมาให้นั่งท่ามกลางเขา

3 แล้วตรัสว่า “เรากล่าวความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับ ใจเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ท่านจะเข้า ในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย

23 “And they will kill Him, and the third day He will be raised up.” And they were exceedingly sorrowful.

24 When they had come to Capernaum, those who received the temple tax came to Peter and said, “Does your Teacher not pay the temple tax?”

25 He said, “Yes.” And when he had come into the house, Jesus anticipated him, saying, “What do you think, Simon? From whom do the kings of the earth take customs or taxes, from their sons or from strangers?”

26 Peter said to Him, “From strangers.” Jesus said to him, “Then the sons are free.

27 “Nevertheless, lest we offend them, go to the sea, cast in a hook, and take the fish that comes up first. And when you have opened its mouth, you will find a piece of money; take that and give it to them for Me and you.”

CHAPTER 18

At that time the disciples came to Jesus, saying, “Who then is greatest in the kingdom of heaven?”

2 Then Jesus called a little child to Him, set him in the midst of them,

3 And said, “Assuredly, I say to you, unless you are converted and become as little children, you will by no means enter the kingdom of heaven.

⁴ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินสวรรค์

⁵ “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเราด้วย

⁶ แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่วางใจในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า

การทดลองให้กระทำบาป

(มก. 9:42-48 ลก. 17:1-2)

⁷ “วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้หลงผิดนั้น

⁸ ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิดจงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิตนิรันดร์ด้วยมือและเท้าด้วนหรือพิการยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์

⁹ ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก

คำอุปมาเรื่องแกะหายไ

(ลก. 15:3-7)

¹⁰ “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ทุกตัวสวรรค์ประจำของเขาเพื่อยู่เสมอ ต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

¹¹ “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด”

⁴ “Therefore whoever humbles himself as this little child is the greatest in the kingdom of heaven.

⁵ “Whoever receives one little child like this in My name receives Me.

⁶ “But whoever causes one of these little ones who believe in Me to sin, it would be better for him if a millstone were hung around his neck, and he were drowned in the depth of the sea.

⁷ “Woe to the world because of offenses! For offenses must come, but woe to that man by whom the offense comes!

⁸ “If your hand or foot causes you to sin, cut it off and cast it from you. It is better for you to enter into life lame or maimed, rather than having two hands or two feet, to be cast into the everlasting fire.

⁹ “And if your eye causes you to sin, pluck it out and cast it from you. It is better for you to enter into life with one eye, rather than having two eyes, to be cast into hell fire.

¹⁰ “Take heed that you do not despise one of these little ones, for I say to you that in heaven their angels always see the face of My Father who is in heaven.

¹¹ “For the Son of Man has come to save that which was lost.

12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว ตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ

13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หาย เขาจะมีความเปรมปรีดิ์ยิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ได้หลงหายนั้น

14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กลงน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

พี่น้องผู้กระทำความผิด

(ลก. 17:3)

15 “หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำผิดบาปต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา

16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้

17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษี

18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะกล่าวห้ามในโลก ก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะกล่าวอนุญาตในโลก ก็จะได้รับอนุญาตในสวรรค์เหมือนกัน

12 “What do you think? If a man has a hundred sheep, and one of them goes astray, does he not leave the ninety-nine and go to the mountains to seek the one that is straying?

13 “And if he should find it, assuredly, I say to you, he rejoices more over that *sheep* than over the ninety-nine that did not go astray.

14 “Even so it is not the will of your Father who is in heaven that one of these little ones should perish.

15 “Moreover if your brother sins against you, go and tell him his fault between you and him alone. If he hears you, you have gained your brother.

16 “But if he will not hear, take with you one or two more, that ‘by the mouth of two or three witnesses every word may be established.’

17 “And if he refuses to hear them, tell *it* to the church. But if he refuses even to hear the church, let him be to you like a heathen and a tax collector.

18 “Assuredly, I say to you, whatever you bind on earth will be bound in heaven, and whatever you loose on earth will be loosed in heaven.

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ก็จะทรงกระทำให้ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ที่นั่นกลางเขาที่นั่น”

คำอุปมาเรื่องทาสที่ไม่ยอมให้อภัย

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้า—พระองค์ก็จะกระทำความผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะทำอย่างไรกับความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ”

22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามิได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคูณด้วยเจ็ดสิบ

23 “เหตุฉะนั้น แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าองค์หนึ่งทรงประสงค์จะคืนบัญชีกับทาส

24 เมื่อครั้งต้นทำการนั้นแล้วเขาพาคืนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า

25 ท่านจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งเมีย และลูกและบรรดาสิ่งของที่เขาใช้อยู่ในบ้านนั้นเอาไปไถ่หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะไถ่หนี้

26 ทาสถูกหนั้นผู้นั้นจึงกราบลงวิงวอนว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดผิดไวก่อนแล้วข้าพเจ้าจะไถ่หนี้ทั้งสิน’

27 เจ้าองค์นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป

28 แต่ทาสผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนทาสด้วยกันซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงไถ่หนี้ให้ข้า’

19 “Again I say to you that if two of you agree on earth concerning anything that they ask, it will be done for them by My Father in heaven.

20 “For where two or three are gathered together in My name, I am there in the midst of them.”

21 Then Peter came to Him and said, “Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Up to seven times?”

22 Jesus said to him, “I do not say to you, up to seven times, but up to seventy times seven.

23 “Therefore the kingdom of heaven is like a certain king who wanted to settle accounts with his servants.

24 “And when he had begun to settle accounts, one was brought to him who owed him ten thousand talents.

25 “But as he was not able to pay, his master commanded that he be sold, with his wife and children and all that he had, and that payment be made.

26 “The servant therefore fell down before him, saying, ‘Master, have patience with me, and I will pay you all.’

27 “Then the master of that servant was moved with compassion, released him, and forgave him the debt.

28 “But that servant went out and found one of his fellow servants who owed him a hundred denarii; and he laid hands on him and took him by the throat, saying, ‘Pay me what you owe!’

29 เพื่อนทาสคนนั้นได้กราบลงอ้อนวอนว่า "ขอโปรดผิดไว้ก่อนแล้วข้าพเจ้าจะไ้ให้"

30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำทาสลูกหนี้นั้นไปจำจองไว้จนกว่าจะใช้เงินนั้น

31 ฝ่ายพวกเพื่อนทาสเมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้าองค์นั้น

32 ท่านจึงทรงเรียกทาสนั้นมาสั่งว่า "อ้ายข้าชาติชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เอ็งหมด เพราะเอ็งได้อ้อนวอนเรา

33 เอ็งควรจะเมตตาเพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราได้เมตตาเอ็งมิใช่หรือ"

34 แล้วเจ้าองค์นั้นกริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมานจนกว่าจะไ้หนี้หมด

35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง"

พระคำวิสอนของพระเยซู

เรื่องการหย่าร้าง

(มก. 10:1-12 ลก. 16:18)

19 เมื่อพระเยซูตรัสด้วยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออก

2 ผู้ชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

29 "So his fellow servant fell down at his feet and begged him, saying, 'Have patience with me, and I will pay you all.'

30 "And he would not, but went and threw him into prison till he should pay the debt.

31 "So when his fellow servants saw what had been done, they were very grieved, and came and told their master all that had been done."

32 "Then his master, after he had called him, said to him, 'You wicked servant! I forgave you all that debt because you begged me.

33 'Should you not also have had compassion on your fellow servant, just as I had pity on you?'

34 "And his master was angry, and delivered him to the torturers until he should pay all that was due to him.

35 "So My heavenly Father also will do to you if each of you, from his heart, does not forgive his brother his trespasses."

CHAPTER 19

Now it came to pass, when Jesus had finished these sayings, that He departed from Galilee and came to the region of Judea beyond the Jordan.

2 And great multitudes followed Him, and He healed them there.

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใด ๆ ก็ตาม เป็นการถูกต้องตามธรรมบัญญัติหรือไม่”

4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง

5 และตรัสว่า เพราะเหตุนั้นบุตรจึงต้องละบิดามารดาของตน ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน

6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

7 เขาจึงย้อนถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้”

8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น

9 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่าง ๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่น แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี [และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีด้วย]”

10 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ถ้าลักษณะสามีภรรยาเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นสามีภรรยากันเลยก็ดีกว่า”

3 The Pharisees also came to Him, testing Him, and saying to Him, “Is it lawful for a man to divorce his wife for just any reason?”

4 And He answered and said to them, “Have you not read that He who made *them* at the beginning ‘made them male and female.’

5 “And said, ‘For this reason a man shall leave his father and mother and be joined to his wife, and the two shall become one flesh’?

6 “So then, they are no longer two but one flesh. Therefore what God has joined together, let not man separate.”

7 They said to Him, “Why then did Moses command to give a certificate of divorce, and to put her away?”

8 He said to them, “Moses, because of the hardness of your hearts, permitted you to divorce your wives, but from the beginning it was not so.

9 “And I say to you, whoever divorces his wife, except for sexual immorality, and marries another, commits adultery; and whoever marries her who is divorced commits adultery.”

10 His disciples said to Him, “If such is the case of the man with *his* wife, it is better not to marry.”

11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพาศตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพาศได้”

12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที เพราะเห็นแก่แผ่นดินสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็ก ๆ

(มก. 10:13-16 ลก. 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้

14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าชาวแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มก. 10:17-31 ลก. 18:18-30)

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านถามเราถึงสิ่งที่ทำไม่ ผู้ที่คิดแต่ผู้เดียว แต่ถ้าวท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้”

11 But He said to them, “All cannot accept this saying, but only those to whom it has been given:

12 “For there are eunuchs who were born thus from *their* mother’s womb, and there are eunuchs who were made eunuchs by men, and there are eunuchs who have made themselves eunuchs for the kingdom of heaven’s sake. He who is able to accept it, let him accept it.”

13 Then little children were brought to Him that He might put *His* hands on them and pray, but the disciples rebuked them.

14 But Jesus said, “Let the little children come to Me, and do not forbid them; for of such is the kingdom of heaven.”

15 And He laid *His* hands on them and departed from there.

16 Now behold, one came and said to Him, “Good Teacher, what good thing shall I do that I may have eternal life?”

17 So He said to him, “Why do you call Me good? No one is good but One, that is, God. But if you want to enter into life, keep the commandments.”

18 คนนั้นทูลถามว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “คือข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณีตัวเมีย เขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ

19 ให้งดเว้นแต่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’

20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการ ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาและเป็นคนสาวกของเรา”

22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินสวรรค์ก็ยาก

24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มที่ง่ามกว่าคนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้า”

25 เมื่อพวกเขาได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขาและตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง”

18 He said to Him, “Which ones?” Jesus said, “‘You shall not murder,’ ‘You shall not commit adultery,’ ‘You shall not steal,’ ‘You shall not bear false witness,’

19 ‘Honor your father and your mother,’ and, ‘You shall love your neighbor as yourself.’”

20 The young man said to Him, “All these things I have kept from my youth. What do I still lack?”

21 Jesus said to him, “If you want to be perfect, go, sell what you have and give to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, follow Me.”

22 But when the young man heard that saying, he went away sorrowful, for he had great possessions.

23 Then Jesus said to His disciples, “Assuredly, I say to you that it is hard for a rich man to enter the kingdom of heaven.

24 “And again I say to you, it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God.”

25 When His disciples heard it, they were greatly astonished, saying, “Who then can be saved?”

26 But Jesus looked at them and said to them, “With men this is impossible, but with God all things are possible.”

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ข้า-
พระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งสารพัดและ
ได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์
จะได้อะไรบ้าง”

28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลก
ใหม่คราวเมื่อนครมนุษย์จะนั่งบนพระ
ที่นั่งอันรุ่งเรืองนั้น พวกท่านที่ได้ติดตาม
เราจะได้ขึ้นบนบัลลังก์สิบสองที่
พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า

29 ผู้ใดได้ละบ้าน หรือพี่น้องชาย
หญิงหรือบิดามารดาหรือลูกหรือไรนา
เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้
ผลร้อยเท่าและจะได้ชีวิตนิรันดร์ด้วย

30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้น จะต้อง
กลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคน
สุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น

คนทำงานในสวนองุ่น

20 “ด้วยแผ่นดินสวรรค์คืออุปมาเหมือน
เจ้าของสวนคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงาน
ในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่

2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียน
แล้ว จึงให้ไปทำงานในสวนองุ่น

3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของ
สวนก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่
เปล่า ๆ กลางตลาด

4 จึงพูดกับเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจง
ไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะ
ให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร’ แล้ว
เขาก็พากันไป

27 Then Peter answered and said to
Him, “See, we have left all and followed
You. Therefore what shall we have?”

28 So Jesus said to them, “Assuredly
I say to you, that in the regeneration,
when the Son of Man sits on the throne
of His glory, you who have followed Me
will also sit on twelve thrones, judging
the twelve tribes of Israel.

29 “And everyone who has left
houses or brothers or sisters or father
or mother or wife or children or lands,
for My name’s sake, shall receive a hundredfold, and inherit eternal life.

30 “But many who are first will be
last, and the last first.

CHAPTER 20

“F or the kingdom of heaven is like
a landowner who went out early
in the morning to hire laborers for
his vineyard.

2 “Now when he had agreed with the
laborers for a denarius a day, he sent
them into his vineyard.

3 “And he went out about the third
hour and saw others standing idle in
the marketplace,

4 “And said to them, ‘You also go into
the vineyard, and whatever is right I
will give you.’ So they went.

⁵พอเวลาเที่ยงวัน และเวลาบ่ายสาม โมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือน ก่อน

⁶ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีก ครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่จึงพูด กับเขาว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่า ๆ วันยังค่ำทำไม’

⁷เขาตอบว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้าง พวกข้าพเจ้า’ เจ้าของสวนบอกว่า ‘ท่าน ทั้งหลาย จงไปทำงานในสวนอُنุ่นด้วย เด็ด’

⁸ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนจึง สั่งเจ้าพนักงานว่า ‘จงเรียกคนทำงานมา และให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงาน สุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก’

⁹คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้า โมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน

¹⁰ส่วนคนที่มาแรกนั้นก็ว่าเขาคงจะได้ มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียน เหมือนกัน

¹¹เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่า เจ้าของสวน

¹²ว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงาน ชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่ เขาเท่ากับกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำ กลางแดดตลอดวัน’

¹³ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบแก่คนหนึ่ง ในพวกนั้นว่า ‘สหายเอ๋ย เรามีได้ไ้โกง ท่านเลย ท่านได้ตกลงกันแล้ววันละ หนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ’

¹⁴รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจ จะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุคนั้นเท่า กันกับท่าน

⁵ “Again he went out about the sixth and the ninth hour, and did likewise.

⁶ “And about the eleventh hour he went out and found others standing idle, and said to them, ‘Why have you been standing here idle all day?’

⁷ “They said to him, ‘Because no one hired us.’ He said to them, ‘You also go into the vineyard, and whatever is right you will receive.’

⁸ “So when evening had come, the owner of the vineyard said to his steward, ‘Call the laborers and give them their wages, beginning with the last to the first.’

⁹ “And when those came who were hired about the eleventh hour, they each received a denarius.

¹⁰ “But when the first came, they supposed that they would receive more; and they likewise received each a denarius.

¹¹ “And when they had received it, they complained against the landowner,

¹² “Saying, ‘These last *men* have worked *only* one hour, and you made them equal to us who have borne the burden and the heat of the day.’

¹³ “But he answered one of them and said, ‘Friend, I am doing you no wrong. Did you not agree with me for a denarius?’

¹⁴ “Take *what* is yours and go your way. I wish to give to this last man the same as to you.

15 เราจะใช้เงินทองของเราตามใจของเราเองไม่ได้หรือ ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราจึงดี

16 อย่างนั้นแหละ คนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรมของพระองค์ครั้งที่สาม

(มก. 10:32-34 ลก. 18:31-34)

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ก็พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาตามทางว่า

18 “เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะประทุษร้ายท่านถึงตาย

19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเสียดสี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

คำพูดของยากอบและยอห์น

(มก. 10:35-45)

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ กราบไหว้ทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์

21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นางทูลว่า “ขอพระองค์รับสั่งตั้งให้บุตรของข้าพระองค์สองคนนี้ นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”

15 ‘Is it not lawful for me to do what I wish with my own things? Or is your eye evil because I am good?’

16 “So the last will be first, and the first last. For many are called, but few chosen.”

17 Now Jesus, going up to Jerusalem, took the twelve disciples aside on the road and said to them,

18 “Behold, we are going up to Jerusalem, and the Son of Man will be betrayed to the chief priests and to the scribes; and they will condemn Him to death,

19 “And deliver Him to the Gentiles to mock and to scourge and to crucify. And the third day He will rise again.”

20 Then the mother of Zebedee's sons came to Him with her sons, kneeling down and asking something from Him.

21 And He said to her, “What do you wish?” She said to Him, “Grant that these two sons of mine may sit, one on Your right hand and the other on the left, in Your kingdom.”

22 แต่พระเยซูคริสต์ตอบว่า “ที่ท่านทั้งสองขออนุญาตนั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่งเราจะดื่มถ้วยนั้นท่านจะดื่มได้หรือ” เขาพูดว่า “ได้ พระเจ้าข้า”

23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะดื่มถ้วยของเรานั้นแน่ แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้นไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่พระองค์จะให้แก่ผู้นั้น”

24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว ก็มี ความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น

25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมา ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติ ย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ

26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะจะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

27 ถ้าผู้ใดใครจะจะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมิครของพวกท่าน

28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก”

คนตาบอดสองคนหายบอด

(มก. 10:46-52 ลก. 18:35-43)

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้ง่วนเป็นอันมากก็ติดตามพระองค์ไป

30 และนี่แน่ะ มีคนตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมทาง เมื่อได้ยินว่าพระเยซูเสด็จ

22 But Jesus answered and said, “You do not know what you ask. Are you able to drink the cup that I am about to drink, and be baptized with the baptism that I am baptized with?” They said to Him, “We are able.”

23 So He said to them, “You will indeed drink My cup, and be baptized with the baptism that I am baptized with; but to sit on My right hand and on My left is not Mine to give, but it is for those for whom it is prepared by My Father.”

24 And when the ten heard it, they were greatly displeased against the two brothers.

25 But Jesus called them to *Himself* and said, “You know that the rulers of the Gentiles lord it over them, and those who are great exercise authority over them.

26 “Yet it shall not be so among you; but whoever desires to become great among you, let him be your servant.

27 “And whoever desires to be first among you, let him be your slave—

28 “Just as the Son of Man did not come to be served, but to serve, and to give His life a ransom for many.”

29 Now as they went out of Jericho, a great multitude followed Him.

30 And behold, two blind men sitting by the road, when they heard that Jesus

จึงร้องว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิด
เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์
เถิด”

31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย
แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิด ขอทรง
เมตตาข้าพระองค์เถิด”

32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียก
เขามาและตรัสว่า “ท่านทั้งสองจะใคร่
ให้เราทำอะไรเพื่อท่าน”

33 เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้
นัยน์ตาของข้าพระองค์หายบอด”

34 พระเยซูมีพระทัยสงสาร ก็ทรงถูก
ต้อนนัยน์ตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขา
ก็เห็นได้ และเขทั้งสองได้ติดตามพระองค์
ไป

เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

(มก. 11:1-11 ลก. 19:28-40 ยน. 12:12-19)

21 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมา
ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี
เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรง
ใช้สาวกสองคน

22 สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่
ตรงหน้าท่าน ท่านจะพบเณรตัวหนึ่ง
ผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จงมาให้เรา

23 ถ้ามีผู้ใดว่าจะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า
‘พระองค์ต้องประสงค์’ แล้วเขาจะ
ปล่อยให้มาทันที”

24 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เพื่อจะให้
ไปตามพระวจนะที่คริสต์โดยผู้เผยพระ
วจนะว่า

was passing by, cried out, saying, “Have
mercy on us, O Lord, Son of David!”

31 Then the multitude warned them
that they should be quiet; but they cried
out all the more, saying, “Have mercy
on us, O Lord, Son of David!”

32 So Jesus stood still and called
them, and said, “What do you want Me
to do for you?”

33. They said to Him, “Lord, that our
eyes may be opened.”

34 So Jesus had compassion and
touched their eyes. And immediately
their eyes received sight, and they fol-
lowed Him.

CHAPTER 21

Now when they drew near Jerusa-
lem, and came to Bethphage, at
the Mount of Olives, then Jesus sent
two disciples,

2 Saying to them, “Go into the village
opposite you, and immediately you will
find a donkey tied, and a colt with her.
Loose them and bring them to Me.

3 “And if anyone says anything to
you, you shall say, ‘The Lord has need
of them,’ and immediately he will send
them.”

4 All this was done that it might be
fulfilled which was spoken by the
prophet, saying:

5 **จงบอกชาวศิโยนว่า**

กษัตริย์ของท่านเสด็จมาหาท่าน

โดยพระทัยอ่อนสุภาพ

ทรงดา ทรงอุกดา

6 **สาวกทั้งสองคนนั้น ก็ไปทำตาม**
พระเยซูคริสต์สั่ง

7 **จึงจูแม่ลา กับลูกของมันมา และ**
เอาเสื้อผ้าของคนปวนหลัง แล้วพระองค์
ได้ทรงลาขึ้น

8 **ฝูงชนเป็นอันมาก ได้เอาเสื้อผ้าของ**
คนปวนตามถนนหนทาง บางคนก็ตัดกิ่งไม้
มาปูตามถนน

9 **ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้า กับผู้**
ที่ตามมาข้างหลัง ก็พร้อมกันให้ร้อง
ว่า “โฮซันนา แก่ราชโอรสของดาวิด
ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา
ในที่สูงสุด”

10 **เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเย-**
รูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุง ก็พา
กันแตกตื่นถามว่า “ใครหนอ”

11 **ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูผู้เผยพระ**
วจนะ ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

ทรงชำระพระวิหาร

(มก. 11:15-19 ลก. 19:45-48 ยน. 2:13-22)

12 **พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในบริเวณ**
พระวิหารของพระเจ้า ทรงจับไม้บรรดา
ผู้ซื้อขายในบริเวณพระวิหารนั้น และ
คว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว้าน้ำนึ่ง
ผู้ขายนกพิราบเสีย

5 **“Tell the daughter of Zion, ‘behold,**
your King is coming to you, lowly, and
sitting on a donkey, a colt, the foal of a
donkey.’”

6 **So the disciples went and did as**
Jesus commanded them.

7 **They brought the donkey and the**
colt, laid their clothes on them, and set
Him on them.

8 **And a very great multitude spread**
their clothes on the road; others cut
down branches from the trees and
spread them on the road.

9 **Then the multitudes who went be-**
fore and those who followed cried out,
saying: “Hosanna to the Son of David! Blessed is He who comes in the name of
the LORD! Hosanna in the highest!”

10 **And when He had come into Jeru-**
salem, all the city was moved, saying,
“Who is this?”

11 **So the multitudes said, “This is**
Jesus, the prophet from Nazareth of
Galilee.”

12 **Then Jesus went into the temple**
of God and drove out all those who
bought and sold in the temple, and
overturned the tables of the money-
changers and the seats of those who
sold doves.

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า *นิเวศของเราจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน* แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น *ถ้ำของพวกโจร*”

14 คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในบริเวณพระวิหาร พระองค์ได้รักษาเขาให้หาย

15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ขึ้นหมู่เด็กร้องในบริเวณพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสดาวิด” เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง

16 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ขึ้นคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูคริสต์ตอบว่า “ได้ขึ้นแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า *พระองค์ทรงกระทำให้คำสรรเสริญอันจริงแท้ออกมาจากปากเด็ก และทารกที่ยังไม่หย่านม*”

17 พระองค์ได้ทรงละจากเขา และเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

ทรงสาปต้นมะเดื่อ

(มก. 11:12-14, 20-26)

18 ครั้นเวลาเช้า ขณะเสด็จกลับไปยังกรุงอีก ก็ทรงหิวพระกระยาหาร

19 และเมื่อทอดพระเนตรไป ทรงเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง ก็ทรงดำเนิรเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “เจ้าจงอย่าผลิผลอีกต่อไป” ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป

13 And He said to them, “It is written, ‘My house shall be called a house of prayer,’ but you have made it a ‘den of thieves.’”

14 Then the blind and the lame came to Him in the temple, and He healed them.

15 But when the chief priests and scribes saw the wonderful things that He did, and the children crying out in the temple and saying, “Hosanna to the Son of David!” they were indignant

16 And said to Him, “Do You hear what these are saying?” And Jesus said to them, “Yes. Have you never read, ‘Out of the mouth of babes and nursing infants You have perfected praise’?”

17 Then He left them and went out of the city to Bethany, and He lodged there.

18 Now in the morning, as He returned to the city, He was hungry.

19 And seeing a fig tree by the road, He came to it and found nothing on it but leaves, and said to it, “Let no fruit grow on you ever again.” Immediately the fig tree withered away.

20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอดันมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”

21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรานบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านจะมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่มะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ ก็จะสามารถได้”

22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

(มก. 11:27-33 ลก. 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนั้น ใครให้สิทธิแก่ท่าน”

24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน ถ้าท่านตอบได้ เราจะบอกท่านว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นนั้นมาจากไหนมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุใดจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

20 And when the disciples saw it, they marveled, saying, “How did the fig tree wither away so soon?”

21 So Jesus answered and said to them, “Assuredly, I say to you, if you have faith and do not doubt, you will not only do what was done to the fig tree, but also if you say to this mountain, ‘Be removed and be cast into the sea,’ it will be done.

22 “And whatever things you ask in prayer, believing, you will receive.”

23 Now when He came into the temple, the chief priests and the elders of the people confronted Him as He was teaching, and said, “By what authority are You doing these things? And who gave You this authority?”

24 But Jesus answered and said to them, “I also will ask you one thing, which if you tell Me, I likewise will tell you by what authority I do these things:

25 “The baptism of John—where was it from? From heaven or from men?” And they reasoned among themselves, saying, “If we say, ‘From heaven,’ He will say to us, ‘Why then did you not believe him?’

26 แต่ถ้าวเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่าขอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ”

27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเรื่องบุตรสองคน

28 “แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นเถิด’

29 บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ

30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นกล่าวว่า ‘ไปขอรับ’ แต่ไม่ไป

31 ก็บุตรสองคนนั้นคนไหนเป็นผู้ทำตามใจของบิดาเล่า” เขาทูลตอบว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงแพศยา ก็เข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย

32 ด้วยขอห์นได้มาหาพวกท่านสอนทางชอบธรรม ท่านหาเชื่อไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงแพศยาได้เชื่อฝ่ายท่านทั้งหลาย ถึงเมื่อดูเห็นแล้วภายหลังก็มีใจกลับใจเชื่อขอห์น

26 “But if we say, ‘From men,’ we fear the multitude, for all count John as a prophet.”

27 So they answered Jesus and said, “We do not know.” And He said to them, “Neither will I tell you by what authority I do these things.

28 “But what do you think? A man had two sons, and he came to the first and said, ‘Son, go, work today in my vineyard.’

29 “He answered and said, ‘I will not,’ but afterward he regretted it and went.

30 “Then he came to the second and said likewise. And he answered and said, ‘I go, sir,’ but he did not go.

31 “Which of the two did the will of his father?” They said to Him, “The first.” Jesus said to them, “Assuredly, I say to you that tax collectors and harlots enter the kingdom of God before you.

32 “For John came to you in the way of righteousness, and you did not believe him; but tax collectors and harlots believed him; and when you saw it, you did not afterward relent and believe him.

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

(มก. 12:1-12 ลก. 20:9-19)

33 “จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วไว้อรอบ เขาได้สกัดบ่อข้างองุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปต่างประเทศเสีย

34 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นจึงใช้พวกบ่าวไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลของเขา

35 แต่คนเช่าสวนนั้นจับคนของเขาเหมือนดั่งเสียคนหนึ่ง มาเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง

36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้บ่าวอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก

37 ครั้งที่สุดเขาก็ใช้บุตรของเขาไปหา พูคว่า ‘เขาคงจะเคารพบุตรของเรา’

38 แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรเจ้าของสวนมากก็พูดกันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาทมาเสียเถิด แล้วก็ขี้นมรดกของเขา’

39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นผลักออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเสีย

40 เหตุฉะนั้นเมื่อเจ้าของสวนมา ท่านจะทำอย่างไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น”

41 เขาทั้งหลายทูลตอบว่า “ท่านจะฆ่าคนร้ายเหล่านั้นให้ตายร้าย และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่นที่จะแบ่งผลให้โดยถูกต้องตามฤดูกาลต่อไป”

42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า

ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทอดทิ้งเสีย

ยังได้เป็นศิลามุมเอกแล้ว

33 “Hear another parable: there was a certain landowner who planted a vineyard and set a hedge around it, dug a winepress in it and built a tower. And he leased it to vinedressers and went into a far country.

34 “Now when vintage-time drew near, he sent his servants to the vinedressers, that they might receive its fruit.

35 “And the vinedressers took his servants, beat one, killed one, and stoned another.

36 “Again he sent other servants, more than the first, and they did likewise to them.

37 “Then last of all he sent his son to them, saying, ‘They will respect my son.’

38 “But when the vinedressers saw the son, they said among themselves, ‘This is the heir. Come, let us kill him and seize his inheritance.’

39 “So they took him and cast him out of the vineyard and killed him.

40 “Therefore, when the owner of the vineyard comes, what will he do to those vinedressers?”

41 They said to Him, “He will destroy those wicked men miserably, and lease his vineyard to other vinedressers who will render to him the fruits in their seasons.”

42 Jesus said to them, “Have you never read in the Scriptures: ‘The stone which the builders rejected has become the chief cornerstone. This was the

การนี้เป็นมาจากพระเจ้า

เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์ตาเรา

43 “เหตุฉะนั้นเรบอกท่านว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้ผลเจริญสมกับแผ่นดินนั้น”

44 “ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใดผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป”

45 ครั้นพวกมหาปุโรหิต กับพวกฟาริสีได้ยินคำเปรียบเหล่านั้น ก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงถึงพวกเขา

46 เขาอยากจะทำพระองค์ แต่กลัวประชาชนเพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่า เป็นผู้เผยพระวจนะ

คำอุปมาเรื่องการเลี้ยงเนื่องในพิธีอภิเษกมเหสี

22 พระเยซูคริสต์แก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า

2 “แผ่นดินสวรรค์คืออุปมาเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งได้จัดการเลี้ยงเนื่องในพิธีอภิเษกมเหสีให้ราชโอรสของท่าน

3 แล้วใช้ข้าราชการไปตามผู้ที่รับเชิญในการนี้ แต่เขาไม่ใคร่จะมา

4 ท่านยังใช้ข้าราชการอื่นไปอีก รับสั่งให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ‘ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว ทั้งวัวและสัตว์ขุนแล้วของเราก็นำไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในการอภิเษกนี้เถิด’

5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย บางคนไปไถนาของตน บางคนก็ไปทำการค้าขาย

LORD's doing, and it is marvelous in our eyes’?

43 “Therefore I say to you, the kingdom of God will be taken from you and given to a nation bearing the fruits of it.

44 “And whoever falls on this stone will be broken; but on whomever it falls, it will grind him to powder.”

45 Now when the chief priests and Pharisees heard His parables, they perceived that He was speaking of them.

46 But when they sought to lay hands on Him, they feared the multitudes, because they took Him for a prophet.

CHAPTER 22

And Jesus answered and spoke to them again by parables and said:

2 “The kingdom of heaven is like a certain king who arranged a marriage for his son,

3 “And sent out his servants to call those who were invited to the wedding; and they were not willing to come.

4 “Again, he sent out other servants, saying, ‘Tell those who are invited, “See, I have prepared my dinner; my oxen and fatted cattle are killed, and all things are ready. Come to the wedding.”’

5 “But they made light of it and went their ways, one to his own farm, another to his business.

⁶ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับข้าราชการทำการอภัยต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย

⁷ กษัตริย์องค์นั้นก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไปปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และให้เผาเมืองเขาเสีย

⁸ แล้วท่านจึงรับสั่งแก่ข้าราชการว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ถูกเชิญนั้นไม่สมกับงาน

⁹ เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวงพบใคร ๆ ก็ให้เชิญมาในงานนี้’

¹⁰ พวกข้าราชการจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามถนนแล้วแต่จะพบให้มาทั้งดีและชั่วจนห้องโถงงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก

¹¹ “แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงาน

¹² จึงรับสั่งถามว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานแต่งงาน’ ผู้นั้นก็นิ่งอันอยู่พูดไม่ออก

¹³ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกข้าราชการว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก อันเป็นที่มีการร้องไห้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

¹⁴ ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

การเสี้ยม่วยให้แก๊งกรพรรดิชั่วร้าย

(มก. 12:13-17 ลก. 20:20-26)

¹⁵ ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันวางแผนว่า จะจับคิดในถ้อยคำของพระองค์ให้ได้

⁶ “And the rest seized his servants, treated *them* spitefully, and killed *them*.”

⁷ “But when the king heard about it, he was furious. And he sent out his armies, destroyed those murderers, and burned up their city.”

⁸ “Then he said to his servants, ‘The wedding is ready, but those who were invited were not worthy.’

⁹ ‘Therefore go into the highways, and as many as you find, invite to the wedding.’

¹⁰ “So those servants went out into the highways and gathered together all whom they found, both bad and good. And the wedding *hall* was filled with guests.”

¹¹ “But when the king came in to see the guests, he saw a man there who did not have on a wedding garment.”

¹² “So he said to him, ‘Friend, how did you come in here without a wedding garment?’ And he was speechless.”

¹³ “Then the king said to the servants, ‘Bind him hand and foot, take him away, and cast *him* into outer darkness; there will be weeping and gnashing of teeth.’”

¹⁴ “For many are called, but few are chosen.”

¹⁵ Then the Pharisees went and plotted how they might entangle Him in *His* talk.

16 จึงให้พวกศิษย์ของตนกับพวกเฮโรด ให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ ได้สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด

17 เหตุฉะนั้นขอโปรดให้พวกข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่จักรพรรดิซีซาร์นั้น ควรหรือไม่”

18 พระเยซูทรงทราบเจตนาร้ายของ เขา จึงตรัสว่า “โอ คนหน้าซื่อใจคด มาจับคิดเราทำไม

19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์

20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร”

21 เขาทูลว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแด่พระเจ้า”

22 คำตรัสตอบของพระองค์นั้น พวกเขานึกไม่ถึง จึงพากันกลับไป ละพระองค์ไว้

ปัญหาเรื่องการคืนชีพ

(มก. 12:18-27 ลก. 20:27-40)

23 ในวันนั้น มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี

16 And they sent to Him their disciples with the Herodians, saying, “Teacher, we know that You are true, and teach the way of God in truth; nor do You care about anyone, for You do not regard the person of men.

17 “Tell us, therefore, what do You think? Is it lawful to pay taxes to Caesar, or not?”

18 But Jesus perceived their wickedness, and said, “Why do you test Me, you hypocrites?

19 “Show Me the tax money.” So they brought Him a denarius.

20 And He said to them, “Whose image and inscription is this?”

21 They said to Him, “Caesar’s.” And He said to them, “Render therefore to Caesar the things that are Caesar’s, and to God the things that are God’s.”

22 When they had heard these words, they marveled, and left Him and went their way.

23 The same day the Sadducees, who say there is no resurrection, came to Him and asked Him,

24 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์
เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่
มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบตระกูล
ของผู้พี่ชายไว้’”

25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน
ที่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย เมื่อยังไม่มี
บุตรก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย

26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน
จนถึงคนที่เจ็ด

27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย

28 เพราะฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมา
จากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยา
ของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็น
ภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวก
ท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์
หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตาย
นั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็น
สามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือน
ทูตในฟ้าสวรรค์

31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้นท่านทั้ง
หลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้
ตรัสไว้กับพวกท่านว่า

32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้า
ของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ พระ-
องค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่
ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น”

33 ประชาชนทั้งปวงมิได้ฟังก็ประหลาด
ใจด้วยคำสอนของพระองค์

24 Saying: “Teacher, Moses said that
if a man dies, having no children, his
brother shall marry his wife and raise
up offspring for his brother.

25 “Now there were with us seven
brothers. The first died after he had
married, and having no offspring, left
his wife to his brother.

26 “Likewise the second also, and the
third, even to the seventh.

27 “Last of all the woman died also.

28 “Therefore, in the resurrection,
whose wife of the seven will she be? For
they all had her.”

29 Jesus answered and said to them,
“You are mistaken, not knowing the
Scriptures nor the power of God.

30 “For in the resurrection they nei-
ther marry nor are given in marriage,
but are like angels of God in heaven.

31 “But concerning the resurrection
of the dead, have you not read what was
spoken to you by God, saying,

32 ‘I am the God of Abraham, the
God of Isaac, and the God of Jacob’?
God is not the God of the dead, but of
the living.”

33 And when the multitudes heard
this, they were astonished at His teach-
ing.

พระบัญญัติข้อใหญ่

(มก. 12:28-34)

34 ฝ่ายพวกฟาริสี เมื่อได้ยินว่า พระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน

35 มีบาเรียนผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองถามพระองค์ว่า

36 “อาจารย์เจ้าข้า ในธรรมบัญญัตินั้นข้อใดสำคัญที่สุด”

37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า

38 นั้นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่ และข้อต้น

39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

40 ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

ปัญหาเรื่องบุตรของดาวิด

(มก. 12:35-37 ลก. 20:41-44)

41 เมื่อพวกฟาริสี ยังประชุมอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามว่า

42 “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของผู้ใด” เขาตอบว่า “เป็นเชื้อสายของดาวิด”

43 พระองค์คร่ำครวญเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิด โดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า

34 But when the Pharisees heard that He had silenced the Sadducees, they gathered together.

35 Then one of them, a lawyer, asked Him a question, testing Him, and saying,

36 “Teacher, which is the great commandment in the law?”

37 Jesus said to him, “You shall love the LORD your God with all your heart, with all your soul, and with all your mind.”

38 “This is the first and great commandment.

39 “And the second is like it: ‘You shall love your neighbor as yourself.’

40 “On these two commandments hang all the Law and the Prophets.”

41 While the Pharisees were gathered together, Jesus asked them,

42 Saying, “What do you think about the Christ? Whose Son is He?” They said to Him, “The Son of David.”

43 He said to them, “How then does David in the Spirit call Him ‘Lord,’ saying:

44 พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเราจะปราศศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่าน"

45 ถ้าดาวิดทรงเรียกท่านว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชือกสายของดาวิดอย่างไรได้"

46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจที่จะตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี

(มก. 12:38-40 ลก. 11:37-54; 20:45-47)

23 ครั้นนั้น พระเยซูตรัสกับประชาชนและพวกสาวกของพระองค์ว่า

2 "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสี นั่งบนที่นั่งของโมเสส

3 เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขาอย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่

4 ด้วยเขาเอาห่อของหนักวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย

5 การกระทำของเขาเป็นการอวดเท่านั้น เขาชักลักพระธรรมอย่างใหญ่สวมเสื้อที่มีฟู่ห้อยยื่นยาว

6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและในธรรมศาลา

7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และขอให้เขาเรียกว่า 'ท่านอาจารย์'

44 'The LORD said to my Lord, "Sit at My right hand, till I make Your enemies Your footstool!"'

45 "If David then calls Him 'Lord,' how is He his Son?"

46 And no one was able to answer Him a word, nor from that day on did anyone dare question Him anymore.

CHAPTER 23

Then Jesus spoke to the multitudes and to His disciples,

2 Saying: "The scribes and the Pharisees sit in Moses' seat.

3 "Therefore whatever they tell you to observe, *that* observe and do, but do not do according to their works; for they say, and do not do.

4 "For they bind heavy burdens, hard to bear, and lay *them* on men's shoulders; but they *themselves* will not move them with one of their fingers.

5 "But all their works they do to be seen by men. They make their phylacteries broad and enlarge the borders of their garments.

6 "They love the best places at feasts, the best seats in the synagogues,

7 "Greetings in the marketplaces, and to be called by men, 'Rabbi, Rabbi.'

8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘ท่านอาจารย์’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียว และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด

9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์

10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘พระครู’ ด้วยว่าพระครูของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

11 ผู้ใดที่เป็นนายใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นย่อมต้องรับใช้ท่านทั้งหลาย

12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใด่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกขึ้น

13 “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์ พวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไปและเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้

14 “วิบัติแก่เจ้าพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคดด้วยพวกเจ้ารับเอาเรือนของหมึงหม้าย และสร้างอธิฐานเสียดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น”

15 “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคดด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไป เพื่อจะได้แม่แต่คนเดียวนำเข้ารีต เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาถึงนรกยิ่งกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

16 “วิบัติแก่เจ้า คนนำทางคาบอด เจ้าสอนว่า ‘ผู้ใดจะสาบานอ้างพระ

8 “But you, do not be called ‘Rabbi’; for One is your Teacher, the Christ, and you are all brethren.

9 “Do not call anyone on earth your father; for One is your Father, He who is in heaven.

10 “And do not be called teachers; for One is your Teacher, the Christ.

11 “But he who is greatest among you shall be your servant.

12 “And whoever exalts himself will be humbled, and he who humbles himself will be exalted.

13 “But woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you shut up the kingdom of heaven against men; for you neither go in yourselves, nor do you allow those who are entering to go in.

14 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you devour widows’ houses, and for a pretense make long prayers. Therefore you will receive greater condemnation.

15 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you travel land and sea to win one proselyte, and when he is won, you make him twice as much a son of hell as yourselves.

16 “Woe to you, blind guides, who say, ‘Whoever swears by the temple, it

วิหารคำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำสาบาน'

17 โอ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์

18 และว่า 'ผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำสาบาน'

19 ข้างตาบอดกันเสียจริงหนอ สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวาย หรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์

20 เหตุฉะนั้นผู้ใดจะสาบานอ้างแท่นบูชา ก็สาบานอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้นด้วย

21 ผู้ใดจะสาบานอ้างพระวิหาร ก็สาบานอ้างพระวิหาร และอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้นด้วย

22 ผู้ใดจะสาบานอ้างสวรรค์ ก็สาบานอ้างพระที่นั่งของพระเจ้า และอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย

23 'วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคดด้วยพวกเจ้าถวายทศกึ่งของสระแห่ ลูกผักชีและยี่ห่วย ส่วนข้อสำคัญแห่งธรรมบัญญัติคือความยุติธรรม ความเมตตา ความเชื่อมั่นได้ละเลยเสีย การถวายทศกึ่ง พวกเจ้าก็ควรปฏิบัติแต่ไม่ควรละเลยข้อสำคัญนั้นด้วย

24 โอ คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูเข้าไ้ไป

is nothing; but whoever swears by the gold of the temple, he is obliged to perform it.'

17 "Fools and blind! For which is greater, the gold or the temple that sanctifies the gold?"

18 "And, 'Whoever swears by the altar, it is nothing; but whoever swears by the gift that is on it, he is obliged to perform it.'

19 "Fools and blind! For which is greater, the gift or the altar that sanctifies the gift?"

20 "Therefore he who swears by the altar, swears by it and by all things on it."

21 "He who swears by the temple, swears by it and by Him who dwells in it."

22 "And he who swears by heaven, swears by the throne of God and by Him who sits on it."

23 "Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you pay tithe of mint and anise and cummin, and have neglected the weightier matters of the law: justice and mercy and faith. These you ought to have done, without leaving the others undone."

24 "Blind guides, who strain out a gnat and swallow a camel!"

25 “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าชำระด้วยขามแต่ภายนอก ส่วนภายในด้วยขามนั้น เต็มด้วยโจรกรรม และการมัวเมาภิเษก

26 โอ พวกฟาริสีตบอด จงชำระด้วยขามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

27 “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย และสารพัดโสโครก

28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกแลดูเหมือนว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความเท็จเทียม และอธรรม

29 “วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของผู้เผยพระวจนะ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม

30 แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น จะได้มีส่วนกับเขา ในการทำโลหิตของผู้เผยพระวจนะให้ตก ก็หาได้’

31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ประตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น

32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำความชั่วที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

25 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you cleanse the outside of the cup and dish, but inside they are full of extortion and self-indulgence.

26 “Blind Pharisee, first cleanse the inside of the cup and dish, that the outside of them may be clean also.

27 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you are like white-washed tombs which indeed appear beautiful outwardly, but inside are full of dead men's bones and all uncleanness.

28 “Even so you also outwardly appear righteous to men, but inside you are full of hypocrisy and lawlessness.

29 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! Because you build the tombs of the prophets and adorn the monuments of the righteous,

30 “And say, ‘If we had lived in the days of our fathers, we would not have been partakers with them in the blood of the prophets.’

31 “Therefore you are witnesses against yourselves that you are sons of those who murdered the prophets.

32 “Fill up, then, the measure of your fathers' guilt.

33 โอ พวกงู พันธุ์ร้าย เจ้าจะพันโทษ
นรกอย่างไรได้

34 เหตุฉะนั้น นี่แหละ เราใช้ผู้เผย
พระวจนะ นักปราชญ์ และธรรมาจารย์
ต่าง ๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็จะฆ่าเสีย
บ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เมียนต์ใน
ธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่ออก
จากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง

35 ดังนั้น บรรดาโลหิตอันชอบธรรม
ซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของ
อาเบล ผู้ชอบธรรม จนถึงโลหิตของ
เศคาริยาห์บุตรบารักยา ที่พวกเจ้าได้
ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชา
นั้น คงตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

36 จงปลงใจเชื่อเราเถิดว่า บรรดาผล
กรรมชั่วเหล่านั้นจะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงคร่ำครวญถึง

กรุงเยรูซาเล็ม

(ลก. 13:34-35)

37 “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าบรรดา
ผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างผู้ที่
รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใครจะรวบรวม
ลูกของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่
กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม
เลิกลน

38 คูเถิด นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้ง
และเร่ร้าง

39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า ตั้งแต่
นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเรามากกว่าเจ้าจะ
ออกปากกล่าวว่า ‘ขอให้ท่านผู้เสด็จมา
ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
พระเจริญ’

33 “Serpents, brood of vipers! How
can you escape the condemnation of
hell?

34 “Therefore, indeed, I send you
prophets, wise men, and scribes: *some*
of them you will kill and crucify, and
some of them you will scourge in your
synagogues and persecute from city to
city,

35 “That on you may come all the
righteous blood shed on the earth,
from the blood of righteous Abel to the
blood of Zechariah, son of Berechiah,
whom you murdered between the tem-
ple and the altar.

36 “Assuredly, I say to you, all these
things will come upon this generation.

37 “O Jerusalem, Jerusalem, the one
who kills the prophets and stones those
who are sent to her! How often I want-
ed to gather your children together, as
a hen gathers her chicks under her
wings, but you were not willing!

38 “See! Your house is left to you des-
olate;

39 “For I say to you, you shall see Me
no more till you say, ‘Blessed is He who
comes in the name of the Lord!’”

การทำลายพระวิหาร

และหมายสำคัญก่อนอวสาน

(มก. 13:1-2 ลก. 21:5-6)

24 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากบริเวณพระวิหาร แล้วขณะเสด็จไปพวกสาวกของพระองค์มาซัดักทั้งหลายในบริเวณพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาก่อขึ้นทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

เริ่มต้นของเหตุการณ์

(มก. 13:3-13 ลก. 21:7-19)

เมื่อพระเยซูประทับบนภูเขาเมะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าส่วนตัวกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบทั่ว เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และยุคเก่าจะสิ้นสุดลง”

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดีอย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง

ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์ เขาจะให้คนเป็นอันมากหลงไป

ท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยุคยังไม่มาถึง

CHAPTER 24

Then Jesus went out and departed from the temple, and His disciples came up to show Him the buildings of the temple.

2 And Jesus said to them, “Do you not see all these things? Assuredly, I say to you, not one stone shall be left here upon another, that shall not be thrown down.”

3 Now as He sat on the Mount of Olives, the disciples came to Him privately, saying, “Tell us, when will these things be? And what will be the sign of Your coming, and of the end of the age?”

4 And Jesus answered and said to them: “Take heed that no one deceives you.

5 “For many will come in My name, saying, ‘I am the Christ,’ and will deceive many.

6 “And you will hear of wars and rumors of wars. See that you are not troubled; for all these things must come to pass, but the end is not yet.

7 เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน
ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและแผ่นดินไหว
ในที่ต่าง ๆ

8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่ง
ความทุกข์ลำบาก ซึ่งต้องมีมาก่อนกำเนิด
ยุคใหม่

9 “ในเวลานั้นเขาจะอาศัยท่านทั้งหลาย
ไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและฆ่าท่านเสีย
และประชาชาติต่าง ๆ จะเกลียดชัง
พวกท่านเพราะความจงรักภักดีของ
ท่านที่มีต่อเรา

10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอย
ไป และอาศัยกันและกัน ทั้งจะเกลียดชัง
ซึ่งกันและกันด้วย

11 ผู้เผยพระวจนะปลอมหลายคนจะ
เกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้
หลงไป

12 ความรักของคนส่วนมากจะเยือก
เย็นลง เพราะความอธรรมแผ่กว้าง
ออกไป

13 แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุดผู้นั้นจะ
รอด

14 ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระ
เจ้าจะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำ
พยาน แก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุด
ปลายจะมาถึง

ความวิบัติยิ่งใหญ่

(มก. 13:14-23 ลก. 21:20-24)

15 “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็น
สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้
เกิดความวิบัติ ตามพระวจนะที่ดรัส

7 “For nation will rise against nation,
and kingdom against kingdom. And
there will be famines, pestilences, and
earthquakes in various places.

8 “All these are the beginning of sor-
rows.

9 “Then they will deliver you up to
tribulation and kill you, and you will be
hated by all nations for My name's sake.

10 “And then many will be offended,
will betray one another, and will hate
one another.

11 “Then many false prophets will
rise up and deceive many.

12 “And because lawlessness will
abound, the love of many will grow
cold.

13 “But he who endures to the end
shall be saved.

14 “And this gospel of the kingdom
will be preached in all the world as a
witness to all the nations, and then the
end will come.

15 “Therefore when you see the
'abomination of desolation,' spoken of
by Daniel the prophet, standing in the

โดยคาเนียลผู้เผยพระวจนะนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด)

16 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา

17 ผู้ที่อยู่บนคาบฟ้าหลังคาตึก อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของออกจากตึกของตน

18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้านของตน

19 แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจา น่าสงสารหญิงที่มีครรภ์ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่

20 จงอธิษฐานขอ เพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาว หรือในวันสะบาโต

21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่มีต่อไปอีก

22 ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลง เข้า จะไม่มีมนุษย์รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร จึงทรงให้วันเหล่านั้นสั้นลง

23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'เนะ พระคริสตอยู่ที่นี่' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย

24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้ทำนายเทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ ล่อลวงแม้ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้หลง ถ้าเป็นได้

25 ดูเถิด เราได้กล่าวเตือนท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

holy place" (whoever reads, let him understand),

16 "Then let those who are in Judea flee to the mountains.

17 "Let him who is on the housetop not go down to take anything out of his house.

18 "And let him who is in the field not go back to get his clothes.

19 "But woe to those who are pregnant and to those who are nursing babies in those days!

20 "And pray that your flight may not be in winter or on the Sabbath.

21 "For then there will be great tribulation, such as has not been since the beginning of the world until this time, no, nor ever shall be.

22 "And unless those days were shortened, no flesh would be saved; but for the elect's sake those days will be shortened.

23 "Then if anyone says to you, 'Look, here is the Christ!' or 'There!' do not believe it.

24 "For false christs and false prophets will rise and show great signs and wonders to deceive, if possible, even the elect.

25 "See, I have told you beforehand.

26 เหตุฉะนั้นถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'อยู่ที่ห้องใน' ก็จงอย่าเชื่อ

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกจันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น

28 หากศพอยู่ที่ไหนฝูงนกแร้งก็จะคอบกินอยู่ที่นั่น

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

(มก. 13:24-27 ลก. 21:25-28)

29 "แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

30 เมื่อนั้นนิมิตแห่งบุตรมนุษย์ จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะตั้งอกร้องไห้ แล้วจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธานุภาพ และพระสิริเป็นอันมาก

31 พระองค์ทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดัง ชิงนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้นตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

เรียนคำเปรียบเรื่องต้นมะเดื่อ

(มก. 13:28-31 ลก. 21:29-33)

32 "จงเรียนคำเปรียบเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

26 "Therefore if they say to you, 'Look, He is in the desert!' Do not go out; or 'Look, He is in the inner rooms!' Do not believe it.

27 "For as the lightning comes from the east and flashes to the west, so also will the coming of the Son of Man be.

28 "For wherever the carcass is, there the eagles will be gathered together.

29 "Immediately after the tribulation of those days the sun will be darkened, and the moon will not give its light; the stars will fall from heaven, and the powers of the heavens will be shaken.

30 "Then the sign of the Son of Man will appear in heaven, and then all the tribes of the earth will mourn, and they will see the Son of Man coming on the clouds of heaven with power and great glory.

31 "And He will send His angels with a great sound of a trumpet, and they will gather together His elect from the four winds, from one end of heaven to the other.

32 "Now learn this parable from the fig tree: when its branch has already become tender and puts forth leaves, you know that summer is near.

33 เช่นนั้นแหละเมื่อท่านทั้งหลายเห็น
บรรดาสิ่งเหล่านั้นก็ให้รู้ว่า พระองค์
เสด็จมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว

34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อน
สิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น

35 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำ
ของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

วันและโมงที่ไม่มีผู้ใดรู้

(มก. 13:32-37 ลก. 17:26-30, 34-36)

36 “แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ถึง
บรรดาทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่มี
รู้แต่พระบิดาองค์เดียว

37 ด้วยสมัยของโนอาห์ ได้เป็นอย่างไร
เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ก็จะเป็นอย่าง
นั้น

38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น
คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการ
สมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจน
ถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา

39 และน้ำท่วมมากวาดเอาเขาไปสิ้น โดย
ไม่ทันรู้ตัวจิตใจ เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จ
มาก็จะเป็นดังนี้

40 เมื่อนั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะ
ทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง

41 หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่
จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง

42 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวัง
อยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมีพระผู้เป็นเจ้าของ
ท่านจะเสด็จมาเวลาไหน

33 “So you also, when you see all
these things, know that it is near—at
the doors!

34 “Assuredly, I say to you, this gen-
eration will by no means pass away till
all these things take place.

35 “Heaven and earth will pass away,
but My words will by no means pass
away.

36 “But of that day and hour no one
knows, not even the angels of heaven,
but My Father only.

37 “But as the days of Noah were, so
also will the coming of the Son of Man
be.

38 “For as in the days before the
flood, they were eating and drinking,
marrying and giving in marriage, until
the day that Noah entered the ark,

39 “And did not know until the flood
came and took them all away, so also
will the coming of the Son of Man be.

40 “Then two men will be in the field:
one will be taken and the other left.

41 “Two women will be grinding at
the mill: one will be taken and the other
left.

42 “Watch therefore, for you do not
know what hour your Lord is coming.

43 จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้
ว่า ขโมยจะมายามไหน เขาจะตื่นอยู่
และระวัง ไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้

44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียม
พร้อมไว้ เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่
ฝันนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

เรื่องทาสผู้ไม่สัตย์ซื่อ

(ลก. 12:41-48)

45 “ใครเป็นทาสสัตย์ซื่อและฉลาด
ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกบ่าวทาสสำหรับ
แจกอาหารตามเวลา

46 เมื่อนายมาพบเขาจะทำอยู่อย่าง
นั้น ทาสผู้นั้นก็จะมีความสุข

47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าว
ของของท่าน

48 แต่ถ้าทาสนั้นขี้เกียจและคิดในใจว่า
‘นายของข้ามาช้า’

49 แล้วจะตั้งต้น โขดตีเพื่อนทาสและ
กินดื่มอยู่กับเพื่อนขี้เมา

50 นายของทาสผู้นั้นจะมาในวันที่เขา
ไม่คิดในโมงที่เขามิรู้

51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะ
ขับไล่ให้เขาไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้า
ซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

คำอุปมาเรื่องสาวพรหมจารีสิบคน

25 “เมื่อถึงวันนั้น แผ่นดินสวรรค์
จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบ
คนถือตะเกียงของตน ออกไปรับเจ้าบ่าว

43 “But know this, that if the master
of the house had known what hour the
thief would come, he would have
watched and not allowed his house to
be broken into.

44 “Therefore you also be ready, for
the Son of Man is coming at an hour
you do not expect.

45 “Who then is a faithful and wise
servant, whom his master made ruler
over his household, to give them food
in due season?

46 “Blessed is that servant whom his
master, when he comes, will find so do-
ing.

47 “Assuredly, I say to you that he
will make him ruler over all his goods.

48 “But if that evil servant says in his
heart, ‘My master is delaying his com-
ing,’

49 “And begins to beat his fellow ser-
vants, and to eat and drink with the
drunkards,

50 “The master of that servant will
come on a day when he is not looking
for him and at an hour that he is not
aware of,

51 “And will cut him in two and ap-
point him his portion with the hypo-
crites. There shall be weeping and
gnashing of teeth.

CHAPTER 25

“Then the kingdom of heaven
shall be likened to ten virgins
who took their lamps and went out to
meet the bridegroom.

²เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหญิงมีปัญหาห้าคน

³ฝ่ายคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตนไปแต่หาได้อ้ำมันไปด้วยไม่

⁴คนที่มียปัญหานั้นได้อ้ำมันใส่กาไปกับตะเกียงของตนด้วย

⁵เมื่อเจ้าบ่าวยังขายู่ ก็พากันนั่งเหงาและหลับไป

⁶ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า 'เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับทานเถิด'

⁷พวกหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน

⁸พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญหาวา 'ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง ตะเกียงของเราจะดับอยู่แล้ว'

⁹พวกที่มีปัญหาก็ตอบว่า 'น่ากลัวน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า... จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า'

¹⁰เมื่อกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึงผู้ที่พร้อมอยู่แล้ว ก็ได้ไปกับท่านในการเลี้ยงเนื่องในงานสมรสแล้วประตูก็ปิด

¹¹ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกห้าคนก็มาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า ๑ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเข้าไปด้วย'

¹²ฝ่ายท่านตอบว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน'

¹³เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้น

² "Now five of them were wise, and five were foolish.

³ "Those who were foolish took their lamps and took no oil with them,

⁴ "But the wise took oil in their vessels with their lamps.

⁵ "But while the bridegroom was delayed, they all slumbered and slept.

⁶ "And at midnight a cry was heard: 'Behold, the bridegroom is coming; go out to meet him!'

⁷ "Then all those virgins arose and trimmed their lamps.

⁸ "And the foolish said to the wise, 'Give us some of your oil, for our lamps are going out.'

⁹ "But the wise answered, saying, 'No, lest there should not be enough for us and you; but go rather to those who sell, and buy for yourselves.'

¹⁰ "And while they went to buy, the bridegroom came, and those who were ready went in with him to the wedding; and the door was shut.

¹¹ "Afterward the other virgins came also, saying, 'Lord, Lord, open to us!'

¹² "But he answered and said, 'Assuredly, I say to you, I do not know you.'

¹³ "Watch therefore, for you know neither the day nor the hour in which the Son of Man is coming.

คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์

14 “และยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่ง
จะออกเดินทางไป จึงเรียกพวกทาส
ของตนมาฝากทรัพย์สมบัติไว้

15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่ง
สองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว
ตามความสามารถของแต่ละคนแล้ว
ท่านก็ไป

16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงิน
นั้นไปค้าขายทันที ได้กำไรเท่าตัว

17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไร
เท่าตัวเหมือนกัน

18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุด
หลุมซ่อนเงินของนายไว้

19 ครั้นอยู่มาเช้าวันนายจึงมาคิดบัญชี
กับทาสเหล่านั้น

20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไร
อีกห้าตะลันต์มาขึ้นแจ้งว่า ‘นายเจ้าข้า
ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า
ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’

21 นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นทาส
ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้า
จงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาขึ้นแจ้ง
ด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงิน
สองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้า
ได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’

23 นายจึงตอบว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นทาส
ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้า
จงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’

14 “For the kingdom of heaven is like
a man traveling to a far country, who
called his own servants and delivered
his goods to them.

15 “And to one he gave five talents,
to another two, and to another one, to
each according to his own ability; and
immediately he went on a journey.

16 “Then he who had received the
five talents went and traded with them,
and made another five talents.

17 “And likewise he who had re-
ceived two gained two more also.

18 “But he who had received one
went and dug in the ground, and hid
his lord's money.

19 “After a long time the lord of
those servants came and settled ac-
counts with them.

20 “So he who had received five tal-
ents came and brought five other tal-
ents, saying, ‘Lord, you delivered to me
five talents; look, I have gained five
more talents besides them.’

21 “His lord said to him, ‘Well done,
good and faithful servant; you were
faithful over a few things, I will make
you ruler over many things. Enter into
the joy of your lord.’

22 “He also who had received two tal-
ents came and said, ‘Lord, you deliv-
ered to me two talents; look, I have
gained two more talents besides them.’

23 “His lord said to him, ‘Well done,
good and faithful servant; you have
been faithful over a few things, I will
make you ruler over many things. En-
ter into the joy of your lord.’

24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาขึ้น
แจ้งด้วยว่า “นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้ยู่ว่
ท่านเป็นคนใจแข็งเกี่ยวผลที่ท่านมิได้
หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย

25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของ
ท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิดนี่แหละเงิน
ของท่าน’

26 นายจึงตอบว่า ‘อ้ายข้าชั่วช้าและ
เกียจคร้าน เจ้าก็รู้หรือว่าเราเกี่ยวที่เร
มิได้หว่านเก็บสำสมที่เรามิได้โปรย

27 เหตุฉะนั้นเจ้าควรเอาเงินของเรา
ไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับ
เงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย

28 เพราะฉะนั้นจงเอาเงินตะลันต์เดียว
นั้นจากเขาไปให้คนที่มิได้บิตะลันต์

29 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติม
ให้ผู้นั้นจนมิเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้
ว่าซึ่งเขาไม่มีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา

30 เอาอ้ายข้าชาติชั่วช้าไปทั้งเสียที่
มีคทาขอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องให้
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

การพิพากษา

ประชากรชาติทั้งหลาย

31 “เมื่อบุตรมนุษย์ทรงพระสิริเสด็จ
มากับทั้งหมู่ทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์
จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของ
พระองค์

32 บรรดาประชากรชาติต่าง ๆ จะประชุม
พร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และ
พระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลาย
ออกเป็นสองพวกเหมือนอย่างผู้เลี้ยง
แกะ จะแยกแกะออกจากแพะ

24 “Then he who had received the
one talent came and said, ‘Lord, I knew
you to be a hard man, reaping where
you have not sown, and gathering
where you have not scattered seed.

25 ‘And I was afraid, and went and
hid your talent in the ground. Look,
there you have what is yours.’

26 “But his lord answered and said to
him, ‘You wicked and lazy servant, you
knew that I reap where I have not sown,
and gather where I have not scattered
seed.

27 ‘So you ought to have deposited
my money with the bankers, and at my
coming I would have received back my
own with interest.

28 ‘Therefore take the talent from
him, and give it to him who has ten
talents.

29 ‘For to everyone who has, more
will be given, and he will have abun-
dance; but from him who does not
have, even what he has will be taken
away.

30 ‘And cast the unprofitable servant
into the outer darkness. There will be
weeping and gnashing of teeth.’

31 “When the Son of Man comes in
His glory, and all the holy angels with
Him, then He will sit on the throne of
His glory.

32 “All the nations will be gathered
before Him, and He will separate them
one from another, as a shepherd di-
vides his sheep from the goats.

³³ ส่วนฝูงแกะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย

³⁴ ขณะนั้นพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับอาณาจักร ซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก

³⁵ เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้

³⁶ เราเปลือยกายท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วยท่านก็ได้มาเยี่ยมเอาใจใส่เรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในพันธนาการ ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'

³⁷ เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร

³⁸ ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับไว้หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร

³⁹ ที่ข้าพระองค์ เห็นพระองค์ประจําหรือต้องจำอยู่ในพันธนาการ และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

⁴⁰ แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสกับเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง

33 "And He will set the sheep on His right hand, but the goats on the left.

34 "Then the King will say to those on His right hand, 'Come, you blessed of My Father, inherit the kingdom prepared for you from the foundation of the world:

35 'For I was hungry and you gave Me food; I was thirsty and you gave Me drink; I was a stranger and you took Me in;

36 'I was naked and you clothed Me; I was sick and you visited Me; I was in prison and you came to Me.'

37 "Then the righteous will answer Him, saying, 'Lord, when did we see You hungry and feed You, or thirsty and give You drink?

38 'When did we see You a stranger and take You in, or naked and clothe You?

39 'Or when did we see You sick, or in prison, and come to You?'

40 "And the King will answer and say to them, 'Assuredly, I say to you, inasmuch as you did it to one of the least of

หนึ่งในพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะ
ทำด้วยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่
เราด้วย'

41 พระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่
เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่าน
ทั้งหลายผู้ต้องแช่งสาปจงถอยไปจาก
เรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์
ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุน
ของมันนั้น'

42 เพราะว่าเมื่อเราหิวท่านก็มิได้ให้
เรากิน เรากระหายน้ำท่านก็มิได้ให้เรา
ดื่ม

43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิ
ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็
มิได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วย
และต้องจำอยู่ในพันธนาการ ท่านมิ
ได้เยี่ยมเรา'

44 เขาทั้งหลายจะทูลว่า 'พระองค์
เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์
ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรง
เป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย
หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในพันธนา-
การ และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์
นั้นแต่เมื่อไร'

45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสกับเขาว่า
'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่
สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ก็เหมือนท่าน
มิได้กระทำแก่เราด้วย'

46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับ
โทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้า
สู่ชีวิตนิรันดร์'

these My brethren, you did it to Me.'

41 "Then He will also say to those on
the left hand, 'Depart from Me, you
cursed, into the everlasting fire pre-
pared for the devil and his angels:

42 'For I was hungry and you gave Me
no food; I was thirsty and you gave Me
no drink;

43 'I was a stranger and you did not
take Me in, naked and you did not
clothe Me, sick and in prison and you
did not visit Me.'

44 "Then they also will answer Him,
saying, 'Lord, when did we see You
hungry or thirsty or a stranger or na-
ked or sick or in prison, and did not
minister to You?'

45 "Then He will answer them, say-
ing, 'Assuredly, I say to you, inasmuch
as you did not do it to one of the least
of these, you did not do it to Me.'

46 "And these will go away into ever-
lasting punishment, but the righteous
into eternal life."

พวกหัวหน้าปองร้าย

พระเยซู

(มก. 14:1-2 ลก. 22:1-2 ยน. 1:45-53)

26 เมื่อพระเยซูคริสต์บอกคำเหล่านี้เสร็จแล้ว จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า

2 “ท่านทั้งหลายรู้ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกมัดไว้ให้เขาตรึงที่กางเขน”

3 ครั้งนั้นพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่สำนักของมหาปุโรหิตประจำการชื่อคายาฟาส

4 ปรีกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย

5 แต่เขาตกลงกันว่า “ในวันเทศกาลอย่าเพื่อทำเลวเดี๋ยวประชาชนจะเกิดวุ่นวาย”

พระเยซูทรงรับการชโลมที่เบธานี

เบธานี

(มก. 14:3-9 ยน. 12:1-8)

6 ในเวลาที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน

7 ขณะเมื่อทรงนั่งเสวยพระกระยาหารอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเผ่าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์

CHAPTER 26

Now it came to pass, when Jesus had finished all these sayings, that He said to His disciples,

2 “You know that after two days is the Passover, and the Son of Man will be delivered up to be crucified.”

3 Then the chief priests, the scribes, and the elders of the people assembled at the palace of the high priest, who was called Caiaphas,

4 And plotted to take Jesus by trickery and kill Him.

5 But they said, “Not during the feast, lest there be an uproar among the people.”

6 And when Jesus was in Bethany at the house of Simon the leper,

7 A woman came to Him having an alabaster flask of very costly fragrant oil, and she poured it on His head as He sat at the table.

⁸พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็
ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้
เสียเปล่า

⁹น้ำมันนั้นถ้าขายก็ได้เงินมากแล้ว
จะแจกให้คนจนก็ได้”

¹⁰พระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า
“กวนใจหญิงนี้ทำไม เขาได้กระทำการ
ดีแก่เรา

¹¹ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ
แต่เราไม่มีอยู่กับท่านเสมอไป

¹²ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกาย
เรา เขากะทำการเพื่อการศพของเรา

¹³เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือ
ไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่ไหน ๆ ที่ข่าว
ประเสริฐนี้จะประกาศไปทั่วพิภพ”

ยูดาสตกลงอวยัดพระเยซู
(มก. 14:10-11 ลก. 22:3-6)

¹⁴ครั้งนั้นคนหนึ่งจากพวกสาวกลึบ
สองคนชื่อยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหา
พวกมหาปุโรหิต

¹⁵ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะชี้พระองค์
ให้ท่านจับ ท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้า
เท่าไร” ฝ่ายเขาก็ให้เงินแก่ยูดาสสามลึบ
เหรียญ

¹⁶ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสคอยหาช่องที่
จะชี้พระองค์ให้แก่เขา

⁸ But when His disciples saw it, they
were indignant, saying, “Why this
waste?

⁹ “For this fragrant oil might have
been sold for much and given to the
poor.”

¹⁰ But when Jesus was aware of it,
He said to them, “Why do you trouble
the woman? For she has done a good
work for Me.

¹¹ “For you have the poor with you
always, but Me you do not have always.

¹² “For in pouring this fragrant oil
on My body, she did it for My burial.

¹³ “Assuredly, I say to you, wherever
this gospel is preached in the whole
world, what this woman has done will
also be told as a memorial to her.”

¹⁴ Then one of the twelve, called Ju-
das Iscariot, went to the chief priests

¹⁵ And said, “What are you willing to
give me if I deliver Him to you?” And
they counted out to him thirty pieces of
silver.

¹⁶ So from that time he sought op-
portunity to betray Him.

พระเยซูทรงรับประทานปัสกา กับอัครทูต

(มก. 14:12-21 ลก. 22:7-14, 21-23

ยน. 13:21-30)

17 เมื่อวันคืนเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระองค์ว่า “จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

18 พระองค์จึงตรัสตอบว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า “กาลกำหนดของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา”’”

19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำการตามรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำพระองค์ก็ประทับร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน

21 เมื่อรับประทานกันอยู่จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะอภัยเรา”

22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

23 พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจิมในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะอภัยเราไว้”

24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่บัดนี้ผู้ที่จะอภัยบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาจะดีกว่า”

25 ยูดาผู้ที่อภัยพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

17 Now on the first day of the Feast of the Unleavened Bread the disciples came to Jesus, saying to Him, “Where do You want us to prepare for You to eat the Passover?”

18 And He said, “Go into the city to a certain man, and say to him, ‘The Teacher says, “My time is at hand; I will keep the Passover at your house with My disciples.”’”

19 So the disciples did as Jesus had directed them; and they prepared the Passover.

20 When evening had come, He sat down with the twelve.

21 Now as they were eating, He said, “Assuredly, I say to you, one of you will betray Me.”

22 And they were exceedingly sorrowful, and each of them began to say to Him, “Lord, is it I?”

23 He answered and said, “He who dipped his hand with Me in the dish will betray Me.

24 “The Son of Man indeed goes just as it is written of Him, but woe to that man by whom the Son of Man is betrayed! It would have been good for that man if he had not been born.”

25 Then Judas, who was betraying Him, answered and said, “Rabbi, is it

พระองค์คริสต์ตอบเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว”

การตั้งศีลมหาสนิท

(มก. 14:22-26 ลก. 22:15-20 1 คร. 11:23-26)

26 ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อถวายสาธุการแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก คริสต์ว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”

27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยโมทนาพระคุณและส่งให้เขา คริสต์ว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด

28 คืว่านี่เป็นโลหิต ของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อชดเชยโทษคนเป็นอันมาก

29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในแผ่นดินแห่งพระบิดาของเรา”

ทรงทำนายถึงการที่เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

(มก. 14:26-31 ลก. 22:31-34)

ยน. 13:36-38)

30 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้วเขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

31 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะทิ้งเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เราจะประหารผู้เลี้ยงแกะ และแกะผู้หนึ่งนั้นจะกระจัดกระจายไป

32 แต่เมื่อทรงให้เร่าฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

1?” He said to him, “You have said it.”

26 And as they were eating, Jesus took bread, blessed and broke it, and gave it to the disciples and said, “Take, eat; this is My body.”

27 Then He took the cup, and gave thanks, and gave it to them, saying, “Drink from it, all of you.

28 “For this is My blood of the new covenant, which is shed for many for the remission of sins.

29 “But I say to you, I will not drink of this fruit of the vine from now on until that day when I drink it new with you in My Father’s kingdom.”

30 And when they had sung a hymn, they went out to the Mount of Olives.

31 Then Jesus said to them, “All of you will be made to stumble because of Me this night, for it is written: ‘I will strike the Shepherd, and the sheep of the flock will be scattered.’

32 “But after I have been raised, I will go before you to Galilee.”

33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะทิ้งพระองค์ ข้าพระองค์จะตั้งที่หามิได้เลย”

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงอธิษฐานในเกทเสมนี

(มก. 14:32-42 ลก. 22:39-46)

36 แล้วพระเยซูทรงพลสาวกมาซึ่งที่แห่งหนึ่ง เรียกว่าเกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน้น”

37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงโศกเศร้าและหนักพระทัยนัก

38 จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

39 แล้วเสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดินอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้ เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

40 จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “เป็นอย่างไรละ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักทุ่มเดียวไม่ได้หรือ”

33 Peter answered and said to Him, “Even if all are made to stumble because of You, I will never be made to stumble.”

34 Jesus said to him, “Assuredly, I say to you that this night, before the rooster crows, you will deny Me three times.”

35 Peter said to Him, “Even if I have to die with You, I will not deny You!” And so said all the disciples.

36 Then Jesus came with them to a place called Gethsemane, and said to the disciples, “Sit here while I go and pray over there.”

37 And He took with Him Peter and the two sons of Zebedee, and He began to be sorrowful and deeply distressed.

38 Then He said to them, “My soul is exceedingly sorrowful, even to death. Stay here and watch with Me.”

39 He went a little farther and fell on His face, and prayed, saying, “O My Father, if it is possible, let this cup pass from Me; nevertheless, not as I will, but as You will.”

40 Then He came to the disciples and found them sleeping, and said to Peter, “What? Could you not watch with Me one hour?”

41 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง”

42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าด้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

43 ครั้นเสด็จกลับมา ก็ทรงเห็นสาวกนอนหลับอยู่ เพราะเขาหลับตาไม่ขึ้น

44 จึงทรงลงเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม เหมือนคราวก่อน ๆ อีก

45 แล้วเสด็จมายังพวกสาวกตรัสว่า “ท่านจะนอนต่อไปให้หายเหนื่อยอีกหรือ เวลาผ่านไปแล้วบุตรมนุษย์จะต้องถูกขายด้วยมือคนบาป

46 ลูกขึ้นไปกันเถิด ผู้ที่จะขายฉัน มาใกล้แล้ว”

การอายัดและการจับกุมพระเยซู

(มก. 14:43-50 ลก. 22:47-53 ยน. 18:2-11)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้นได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน

48 ผู้ที่จะอายัดพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า “เราจะจับท่านผู้ใดก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้”

49 ขณะนั้นยูดาสตรมมาหาพระเยซู ทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจับท่านพระองค์

41 “Watch and pray, lest you enter into temptation. The spirit indeed is willing, but the flesh is weak.”

42 Again, a second time, He went away and prayed, saying, “O My Father, if this cup cannot pass away from Me unless I drink it, Your will be done.”

43 And He came and found them asleep again, for their eyes were heavy.

44 So He left them, went away again, and prayed the third time, saying the same words.

45 Then He came to His disciples and said to them, “Are you still sleeping and resting? Behold, the hour is at hand, and the Son of Man is being betrayed into the hands of sinners.

46 “Rise, let us be going. See, My betrayer is at hand.”

47 And while He was still speaking, behold, Judas, one of the twelve, with a great multitude with swords and clubs, came from the chief priests and elders of the people.

48 Now His betrayer had given them a sign, saying, “Whomever I kiss, He is the One; seize Him.”

49 Immediately he went up to Jesus and said, “Greetings, Rabbi!” and kissed Him.

50 พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า “สหาย
เอ๋ย มาที่นี่ทำไม” คนเหล่านั้นก็เข้ามา
จับพระเยซูและคุมไป

51 ขณะนั้น มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู
ยื่นมือชักดาบออกฟันที่หูสกลคนหนึ่ง
ของมหาปุโรหิตประจำการขาด

52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอา
ดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดา
ผู้ถือดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ

53 ท่านคิดว่าเราจะขอพระบิดาของ
เราไม่ได้หรือ และในครู่เดียวพระองค์
จะประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสอง
กอง

54 แต่ถ้านั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จาจะ
ต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร”

55 ขณะนั้น พระเยซูได้ตรัสกับหมู่
ชนว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจร
หรือจึงถือดาบถือกระบองออกมาจับเรา
เราได้นั่งสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร
ทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่

56 แต่เหตุการณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นครั้งนี้
เพื่อจะสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะได้
เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้ง
พระองค์ไว้ และพากันหนีไป

พระเยซูที่หน้าสภา

(มก. 14:53-65 ลก. 22:54-55, 63-71)

ยน. 18:12-14, 19-24)

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไป
ถึงบ้านคายาฟาส มหาปุโรหิตประจำ
การที่พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่
ได้ประชุมกันอยู่ที่นั่น

50 But Jesus said to him, “Friend,
why have you come?” Then they came
and laid hands on Jesus and took Him.

51 And suddenly, one of those who
were with Jesus stretched out his hand
and drew his sword, struck the servant
of the high priest, and cut off his ear.

52 But Jesus said to him, “Put your
sword in its place, for all who take the
sword will perish by the sword.

53 “Or do you think that I cannot
now pray to My Father, and He will
provide Me with more than twelve leg-
ions of angels?

54 “How then could the Scriptures
be fulfilled, that it must happen thus?”

55 In that hour Jesus said to the mul-
titudes, “Have you come out, as against
a robber, with swords and clubs to take
Me? I sat daily with you, teaching in the
temple, and you did not seize Me.

56 “But all this was done that the
Scriptures of the prophets might be ful-
filled.” Then all the disciples forsook
Him and fled.

57 And those who had laid hold of
Jesus led Him away to Caiaphas the
high priest, where the scribes and the
elders were assembled.

⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไป
ห่าง ๆ จนถึงลานบ้านของท่านมหา
ปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในลานบ้าน
กับคนใช้ของท่านมหาปุโรหิต จะคอย
ดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

⁵⁹ พวกมหาปุโรหิตกับบรรดาสมาชิก
สภาจึงหาพยานที่จะมาเบิกปรักราพระ
เยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

⁶⁰ แต่ถึงแม้มีพยานที่จหลายคนมา
ให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมี
สองคนมาให้การ

⁶¹ ว่า “คนนี้ได้ว่าเราสามารถจะทำลาย
พระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้น
ใหม่ในสามวัน”

⁶² มหาปุโรหิตประจำการจึงลุกขึ้น
ถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่แก้ตัวใน
ข้อหาที่พยานเขาดังมานี้หรือ”

⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ ท่านมหา
ปุโรหิตจึงว่า “เราให้ท่านสาบานโดย
อ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอก
เราว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของ
พระเจ้าหรือไม่”

⁶⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านว่าถูก
แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกเราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้ง
หลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวา
ของผู้ทรงฤทธาณาภาพ และเสด็จมา
บนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

⁶⁵ ขณะนั้นท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อ
ของตน แล้วว่า “เขาพูดหมิ่นประมาท
พระเจ้าแล้ว เราต้องการพยานอะไร
อีกเล่า ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่น
ประมาทพระเจ้าแล้ว

⁵⁸ But Peter followed Him at a dis-
tance to the high priest's courtyard.
And he went in and sat with the ser-
vants to see the end.

⁵⁹ Now the chief priests, the elders,
and all the council sought false testimo-
ny against Jesus to put Him to death,

⁶⁰ But found none. Even though
many false witnesses came forward,
they found none. But at last two false
witnesses came forward

⁶¹ And said, “This fellow said, ‘I am
able to destroy the temple of God and
to build it in three days.’”

⁶² And the high priest arose and said
to Him, “Do You answer nothing?
What is it these men testify against
You?”

⁶³ But Jesus kept silent. And the
high priest answered and said to Him,
“I put You under oath by the living
God: tell us if You are the Christ, the
Son of God!”

⁶⁴ Jesus said to him, “It is as you said.
Nevertheless, I say to you, hereafter
you will see the Son of Man sitting at the
right hand of the Power, and coming
on the clouds of heaven.”

⁶⁵ Then the high priest tore his
clothes, saying, “He has spoken blas-
phemy! What further need do we have
of witnesses? Look, now you have
heard His blasphemy!

66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คน
ทั้งปวงก็ตอบว่า “ควรปรับโทษถึงตาย”

67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์
และตีพระองค์ และบางคนเอามือตบ
พระองค์

68 แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงเผยให้
เรารู้ว่าใครตบเจ้า”

เปโตรปฏิเสธพระองค์

(มก. 14:66-72 ลก. 22:56-62

ยน. 18:15-18, 25-27)

69 ฝ่ายเปโตรนั่งอยู่นอกตึกที่ลานบ้าน
มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “แก
ได้อยู่กับเยซูชากาลิลีด้วยเหมือนกัน”

70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้ง
ปวงว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง”

71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ประตูบ้าน
สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้ง
ปวงที่อยู่ที่นี่ว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยชู
ชาวนาซาเร็ธด้วย”

72 เปโตรจึงปฏิเสธอีกทั้งสาบานว่า “ข้า
ไม่รู้จักคนนั้น”

73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่
ใกล้ ๆ นั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้า
เป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่า
สำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง”

74 เปโตรก็สลดสาบานใหญ่ว่า “ข้า
ไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

75 เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัส
ไว้ว่า “ก่อนไก่ขันเจ้าจะปฏิเสธเราสาม
ครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้
เป็นทุกข์ยิ่งนัก

66 “What do you think?” They an-
swered and said, “He is deserving of
death.”

67 Then they spat in His face and
beat Him; and others struck Him with
the palms of their hands,

68 Saying, “Prophecy to us, Christ!
Who is the one who struck You?”

69 Now Peter sat outside in the court-
yard. And a servant girl came to him,
saying, “You also were with Jesus of
Galilee.”

70 But he denied it before them all,
saying, “I do not know what you are
saying.”

71 And when he had gone out to the
gateway, another girl saw him and said
to those who were there, “This fellow
also was with Jesus of Nazareth.”

72 But again he denied with an oath,
“I do not know the Man!”

73 And a little later those who stood
by came up and said to Peter, “Surely
you also are one of them, for your
speech betrays you.”

74 Then he began to curse and
swear, saying, “I do not know the Man!”
Immediately a rooster crowed.

75 And Peter remembered the word
of Jesus who had said to him, “Before
the rooster crows, you will deny Me
three times.” So he went out and wept
bitterly.

เขานำพระเยซูมาหน้าปีลาต

(มก. 15:1-2 ลก. 23:1-2

ยน. 18:28-32)

27 ครั้นรุ่งเช้า พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ แห่งประชาชนปรึกษากัน ด้วยเรื่องพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย

๒ เขาก็มัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปีลาตเจ้าเมือง

มรณกรรมของยูดาส

๓ เมื่อยูดาสผู้ขายคพระองค์ เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่

๔ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้เอาคคนบริสุทธิ์มาให้ถึงความตาย” คนเหล่านั้นจึงว่า “การนั้นไม่ใช่ธุระอะไรของเราเจ้าต้องรับธุระเอาเอง”

๕ ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย

๖ พวกมหาปุโรหิตจึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดกฎหมายที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต”

๗ เขาก็ปรึกษาคกลงกันว่า ให้เอาเงินนั้น ไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง

๘ เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกทุ่งนั้นว่าทุ่งโลหิตจนถึงทุกวันนี้

CHAPTER 27

When morning came, all the chief priests and elders of the people plotted against Jesus to put Him to death.

2 And when they had bound Him, they led Him away and delivered Him to Pontius Pilate the governor.

3 Then Judas, His betrayer, seeing that He had been condemned, was remorseful and brought back the thirty pieces of silver to the chief priests and elders,

4 Saying, “I have sinned by betraying innocent blood.” And they said, “What is that to us? You see to it!”

5 Then he threw down the pieces of silver in the temple and departed, and went and hanged himself.

6 But the chief priests took the silver pieces and said, “It is not lawful to put them into the treasury, because they are the price of blood.”

7 And they consulted together and bought with them the potter’s field, to bury strangers in.

8 Therefore that field has been called the Field of Blood to this day.

9 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่คริสต
โดยเขเรมิผู้เผยพระวจนะ ซึ่งว่า เขา
รับเงินสามสิบเหรียญซึ่งเป็นราคาของผู้
นั้น ที่นำพันธู์แห่งอิสราเอลบางคนตราไว้
10 แล้ว ไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์
พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า

ปีลาตไต่ถามพระเยซู

(มก. 15:2-5 ลก. 23:3-5 ยน. 18:33-38)

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง
เจ้าเมืองจึงถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิวหรือ” พระเยซูคริสต์ตอบว่า “ก็
ท่านว่าแล้วนี่”

12 แต่เมื่อพวกมหาปุโรหิต และพวก
ผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระ
องค์มิได้ทรงตอบประการใด

13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่ง
เขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลาย
ประการนี้ท่านไม่ได้ยินหรือ”

14 แต่พระองค์มิได้ครัสตอบสักคำ
เดียว เจ้าเมืองจึงอัสรรยียัก

พระเยซูต้องคำพิพากษา ให้ถึงสิ้นพระชนม์

(มก. 15:6-15 ลก. 23:13-25

ยน. 18:39-19:16)

15 ในเทศกาลนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อย
นักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ

16 คราวนั้นมีนักโทษสำคัญคนหนึ่ง
ชื่อบาร์บัส

17 เมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาต
ได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนา
ให้ปล่อยผู้ใดบาร์บัสหรือเยซูที่เรียก
ว่าพระคริสต์”

9 Then was fulfilled what was spoken
by Jeremiah the prophet, saying, “And
they took the thirty pieces of silver, the
value of Him who was priced, whom
they of the children of Israel priced,

10 “And gave them for the potter’s
field, as the LORD directed me.”

11 Now Jesus stood before the gover-
nor. And the governor asked Him, say-
ing, “Are You the King of the Jews?”
Jesus said to him, “It is as you say.”

12 And while He was being accused
by the chief priests and elders, He an-
swered nothing.

13 Then Pilate said to Him, “Do You
not hear how many things they testify
against You?”

14 But He answered him not one
word, so that the governor marveled
greatly.

15 Now at the feast the governor was
accustomed to releasing to the multi-
tude one prisoner whom they wished.

16 And at that time they had a notori-
ous prisoner called Barabbas.

17 Therefore, when they had gath-
ered together, Pilate said to them,
“Whom do you want me to release to
you? Barabbas, or Jesus who is called
Christ?”

18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้อำชด
พระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา

19 ขณะที่ท่านกำลังนั่งพิจารณาคดี
นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียน
ว่า “อย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรม
นั้นเลยด้วยว่าวันนี้ ดิฉันฝันร้ายไม่มี
ความสบายใจเพราะท่านผู้นั้น”

20 ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่
ก็ยุยงหมู่ชนให้ขอให้ปล่อยบารับบัส
และให้ประหารพระเยซูเสีย

21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคน
นี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหน” เขาตอบ
ว่า “บารับบัส”

22 ปิลาตจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้น เรา
จะอย่างไรแก่พระเยซู ที่เรียกว่า
พระคริสต์” เขาพากันร้องว่า “ให้ตรึง
เสียที่กางเขนเถิด”

23 เจ้าเมืองถามว่า “ทำไม
ได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลาย
ยังร้องว่า “ให้ตรึงเสียที่กางเขนเถิด”

24 เมื่อปิลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะ
เกิดวุ่นวายขึ้น ก็เอาน้ำล้างมือ ต่อหน้า
หมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่อง
ความตาย ของคนนี้ เจ้ารับรู้อาเอง
เถิด”

25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้ความ
ผิดด้วยเรื่องความตายของเขาตกอยู่
แก่เราทั้งนครของเราด้วย”

26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขาและ
เมื่อให้โบยตีพระเยซูแล้วก็มอบให้ตรึง
ไว้ที่กางเขน

18 For he knew that they had handed
Him over because of envy.

19 While he was sitting on the judg-
ment seat, his wife sent to him, saying,
“Have nothing to do with that just Man,
for I have suffered many things today
in a dream because of Him.”

20 But the chief priests and elders
persuaded the multitudes that they
should ask for Barabbas and destroy
Jesus.

21 The governor answered and said
to them, “Which of the two do you want
me to release to you?” They said, “Bar-
abbas!”

22 Pilate said to them, “What then
shall I do with Jesus who is called
Christ?” They all said to him, “Let Him
be crucified!”

23 Then the governor said, “Why,
what evil has He done?” But they cried
out all the more, saying, “Let Him be
crucified!”

24 When Pilate saw that he could not
prevail at all, but rather that a tumult
was rising, he took water and washed
his hands before the multitude, saying,
“I am innocent of the blood of this just
Person. You see to it.”

25 And all the people answered and
said, “His blood be on us and on our
children.”

26 Then he released Barabbas to
them; and when he had scourged Jesus,
he delivered Him to be crucified.

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

(มก. 15:16-20 ยน. 19:23)

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซู
ไปไว้ในศาลาปริไทเรียม แล้วก็รวม
ทหารทั้งกองไว้ข้างหน้าพระองค์

28 และเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอา
เสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์

29 เอาหนามสานเป็นมงกุฎ สวมพระ
เศียรพระองค์ แล้วเอาไม้เท้าให้ถือไว้ใน
พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และได้คุก
เข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์เยาะ
เย้ยว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอ
ทรงพระเจริญ”

30 แล้วก็ถ่มน้ำลายรด และเอาไม้เท้า
นั้นตีพระเศียรพระองค์

31 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้วเขาถอด
เสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวม
ให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึง
เสียที่กางเขน

การตรึงที่กางเขน

(มก. 15:21-32 ลก. 23:26-43 ยน. 19:17-27)

32 ครั้นออกไปแล้วได้พบชาวไซรีน
คนหนึ่งชื่อซีโมน จึงเกณฑ์ให้แบก
กางเขนของพระองค์ไป

33 เมื่อมาถึงตำบลหนึ่งที่เรียกว่ากลโกธา
แปลว่าที่กะโหลกศีรษะ

34 เขาเอาเหล้าจุ่มเปรี้ยวระคนกับ
ของขม มาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์
ทรงชิมก็ไม่เสวย

35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว
เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับฉลากแบ่ง
ปันกัน

27 Then the soldiers of the governor
took Jesus into the Praetorium and
gathered the whole garrison around
Him.

28 And they stripped Him and put a
scarlet robe on Him.

29 When they had twisted a crown of
thorns, they put it on His head, and a
reed in His right hand. And they bowed
the knee before Him and mocked Him,
saying, “Hail, King of the Jews!”

30 Then they spat on Him, and took
the reed and struck Him on the head.

31 And when they had mocked Him,
they took the robe off Him, put His
own clothes on Him, and led Him away
to be crucified.

32 Now as they came out, they found
a man of Cyrene, Simon by name. Him
they compelled to bear His cross.

33 And when they had come to a
place called Golgotha, that is to say,
Place of a Skull,

34 They gave Him sour wine ming-
led with gall to drink. But when He
had tasted it, He would not drink.

35 Then they crucified Him, and di-
vided His garments, casting lots, that it
might be fulfilled which was spoken by
the prophet: “They divided My gar-
ments among them, and for My cloth-
ing they cast lots.”

36 แล้วก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น
37 และเขาได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษ
พระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่ง
อ่านว่า “ผู้นี้คือเยซูชษตรียของชนชาติ
ยิว”

38 คราวนั้นเขาเอาโจรสองคนครึ่ง
ไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง
ข้างซ้ายคนหนึ่ง

39 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เดินผ่านไปมานั้น
ก็กล่าวเหยียดหยามพระองค์ สันตีระยะ
เยาะเย้ย

40 ว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหาร และ
สร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเอง
ให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จง
ลงมาจากกางเขนเถิด”

41 พวกมหาปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์
และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์ว่า

42 “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้แต่ช่วย
ตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชาติ
อิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดียว
นี้เถิด เราจะได้เชื่อถือบ้าง

43 เขาไว้วางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอ
พระทัยในเขาก็ให้ทรงช่วยเขาเดี๋ยวนี้
เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่าเขาเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า”

44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็
ยังกล่าวคำหาบาทต่อพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์

(มก. 15:33-41 ลก. 23:44-49 ยน. 19:28-30)

45 แล้วก็บังเกิดมืดทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่
เวลาเที่ยงวันจนถึงบ่ายสามโมง

36 Sitting down, they kept watch
over Him there.

37 And they put up over His head
the accusation written against Him:
THIS IS JESUS THE KING OF THE
JEWS.

38 Then two robbers were crucified
with Him, one on the right and another
on the left.

39 And those who passed by blas-
phemed Him, wagging their heads

40 And saying, “You who destroy the
temple and build it in three days, save
Yourself! If You are the Son of God,
come down from the cross.”

41 Likewise the chief priests also,
mocking with the scribes and elders,
said,

42 “He saved others; Himself He
cannot save. If He is the King of Israel,
let Him now come down from the cross,
and we will believe Him.

43 “He trusted in God; let Him deliver
Him now if He will have Him; for He
said, ‘I am the Son of God.’”

44 Even the robbers who were cruci-
fied with Him reviled Him with the
same thing,

45 Now from the sixth hour until the
ninth hour there was darkness over all
the land.

40 ครั้นประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”

47 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี้เรียกเอลียาห์”

48 ในทันใดนั้นคนหนึ่งโน้มน้าวเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อส่งให้พระองค์เสวย

49 แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพื่อก่อน ให้เราคอยดูซิว่า เอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่”

50 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง แล้วสิ้นพระชนม์

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว สิลา ก็แตกออกจากกัน

52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของธรรมิกชนหลายคนก็ล่องกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา

53 และเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครวิสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก

54 ส่วนนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระศพพระเยซูอยู่ด้วยกัน เมื่อได้เห็นแผ่นดินไหว และการทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

46 And about the ninth hour Jesus cried out with a loud voice, saying, “Eli, Eli, lama sabachthani?” That is, “My God, My God, why have You forsaken Me?”

47 Some of those who stood there, when they heard that, said, “This Man is calling for Elijah!”

48 Immediately one of them ran and took a sponge, filled it with sour wine and put it on a reed, and offered it to Him to drink.

49 The rest said, “Let Him alone; let us see if Elijah will come to save Him.”

50 And Jesus cried out again with a loud voice, and yielded up His spirit.

51 Then, behold, the veil of the temple was torn in two from top to bottom; and the earth quaked, and the rocks were split,

52 And the graves were opened; and many bodies of the saints who had fallen asleep were raised;

53 And coming out of the graves after His resurrection, they went into the holy city and appeared to many.

54 So when the centurion and those with him, who were guarding Jesus, saw the earthquake and the things that had happened, they feared greatly, saying, “Truly this was the Son of God!”

55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระองค์ จากกาลิลีเพื่อจะประณินบิดาพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล

56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรเศเบดี

การฝังพระศพของพระเยซู

(มก. 15:42-47 ลก. 23:50-56 ยน. 19:38-42)

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่ง มาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นศิษย์ของพระเยซู

58 ได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบแก่เขา

59 โยเซฟก็เชิญพระศพเอาผ้าป่านที่สะอาด พันหุ้มไว้

60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในที่อุโมงค์ใหม่ของตนซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็ไป

61 ผ้าขมมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

ทหารยามซึ่งอยู่ที่อุโมงค์

62 ในวันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันเตรียม พวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต

63 เรียนว่า "ข้าพเจ้าขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่าคนถ่อยผู้นั้นเมื่อยังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่วงไปสามวันแล้วเราจะฟื้นขึ้นมาใหม่'

55 And many women who followed Jesus from Galilee, ministering to Him, were there looking on from afar,

56 Among whom were Mary Magdalene, Mary the mother of James and Joseph, and the mother of Zebedee's sons.

57 Now when evening had come, there came a rich man from Arimathea, named Joseph, who himself had also become a disciple of Jesus.

58 This man went to Pilate and asked for the body of Jesus. Then Pilate commanded the body to be given to him.

59 When Joseph had taken the body, he wrapped it in a clean linen cloth,

60 And laid it in his new tomb which he had hewn out of the rock; and he rolled a large stone against the door of the tomb, and departed.

61 And Mary Magdalene was there, and the other Mary, sitting opposite the tomb.

62 On the next day, which followed the Day of Preparation, the chief priests and Pharisees gathered together to Pilate,

63 Saying, "Sir, we remember, while He was still alive, how that deceiver said, 'After three days I will rise.'

64 เหตุฉะนั้นขอเจ้าคุณได้มีบัญชาตั้ง
เฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม
เกลือกว่าสาวกของเขามาลักเอาศพ
ไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า
เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และ
การหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่า
ครั้งก่อนอีก”

65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจง
เฝ้ายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่า
ที่ท่านทำได้”

66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประ
ทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

การคืนพระชนม์

(มก. 16:1-8 ลก. 24:1-12 ยน. 20:1-10)

28 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้
รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมัคาสา
กับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้นมาดูอุโมงค์

2 ในทันใดนั้นได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่
ยิ่งนัก มีทูตของพระเจ้าองค์หนึ่งได้ลง
มาจากสวรรค์ลี้ก้อนหินนั้นออกจาก
ปากอุโมงค์แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น

3 สันฐานของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้า
แลบ เสื้อก็ขาวเหมือนหิมะ

4 ขามที่เฝ้าอยู่นั้นกลัวทูตองค์นั้นจน
ตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย

5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้น
ว่า “อย่ากลัวเลย เรารู้อยู่แล้วว่าพวกเจ้า
ทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงไว้
ที่กางเขน

64 “Therefore command that the
tomb be made secure until the third
day, lest His disciples come by night
and steal Him away, and say to the peo-
ple, ‘He has risen from the dead.’ So the
last deception will be worse than the
first.”

65 Pilate said to them, “You have a
guard; go your way, make it as secure
as you know how.”

66 So they went and made the tomb
secure, sealing the stone and setting the
guard.

CHAPTER 28

Now after the Sabbath, as the first
day of the week began to dawn,
Mary Magdalene and the other Mary
came to see the tomb.

2 And behold, there was a great
earthquake; for an angel of the Lord
descended from heaven, and came and
rolled back the stone from the door,
and sat on it.

3 His countenance was like lightning,
and his clothing as white as snow.

4 And the guards shook for fear of
him, and became like dead men.

5 But the angel answered and said to
the women, “Do not be afraid, for I
know that you seek Jesus who was cruci-
fied.

๑ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งพระองค์ได้บรรทมอยู่นั้น

๗ แล้วจึงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และพระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ก่อนเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น นี่แหละเราก็บอกเจ้าแล้ว”

๘ หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมากจึงไปบอกพวกสาวกของพระองค์

๑ อุเอิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “จงจำไว้เถิด” หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทนมัสการพระองค์

๑๐ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังกาลิลีจะได้พบเราที่นั่น”

คำรายงานของทหารยาม

๑๑ เมื่อหญิงเหล่านั้นกำลังไป มียามบางคนในพวกที่เฝ้าอุโมงค์นั้นเข้าไปในเมืองเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นให้พวกมหาปุโรหิตฟัง

๑๒ เมื่อพวกมหาปุโรหิตประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้วก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร

๑๓ ตั้งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่’

6 “He is not here; for He is risen, as He said. Come, see the place where the Lord lay.

7 “And go quickly and tell His disciples that He is risen from the dead, and indeed He is going before you into Galilee; there you will see Him. Behold, I have told you.”

8 So they went out quickly from the tomb with fear and great joy, and ran to bring His disciples word.

9 And as they went to tell His disciples, behold, Jesus met them, saying, “Rejoice!” So they came and held Him by the feet and worshiped Him.

10 Then Jesus said to them, “Do not be afraid. Go and tell My brethren to go to Galilee, and there they will see Me.”

11 Now while they were going, behold, some of the guard came into the city and reported to the chief priests all the things that had happened.

12 When they had assembled with the elders and consulted together, they gave a large sum of money to the soldiers,

13 Saying, “Tell them, ‘His disciples came at night and stole Him away while we slept.’

14 ถ้าความนี้ทราบถึงผู้เจ้าเมือง เรา
จะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ”

15 ครั้นพวกทหารได้รับเงินแล้ว จึง
ทำตามคำแนะนำ และความนี้ที่เลื่องลือ
ไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระเยซูทรงรับสั่งแก่อัครทูต สิบเอ็ดคน

(มก. 16:14-18 ลก. 24:36-49 ยน. 20:19-23)

16 แต่สาวกสิบเอ็ดคนนั้น ก็ได้ไปยัง
กาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนด
ไว้

17 และเมื่อเห็นพระองค์จึงกราบลง
นมัสการ แต่บางคนยังสงสัยอยู่

18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัส
กับเขาว่า “ทุกอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์
ก็จัด ในแผ่นดินโลกก็จัดทรงมอบไว้แก่
เราแล้ว

19 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไป
สั่งสอนชนทุกชาติให้เป็นสาวกของเรา
ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระ
บิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่ง
เราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละเราจะอยู่
กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค”

14 “And if this comes to the gover-
nor's ears, we will appease him and
make you secure.”

15 So they took the money and did as
they were instructed; and this saying is
commonly reported among the Jews
until this day.

16 Then the eleven disciples went
away into Galilee, to the mountain
which Jesus had appointed for them.

17 When they saw Him, they wor-
shipped Him; but some doubted.

18 And Jesus came and spoke to
them, saying, “All authority has been
given to Me in heaven and on earth.

19 “Go therefore and make disciples
of all the nations, baptizing them in the
name of the Father and of the Son and
of the Holy Spirit,

20 “Teaching them to observe all
things that I have commanded you;
and lo, I am with you always, even to
the end of the age.” Amen.

กิตติคุณของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดย

ท่านมาระโก

THE GOSPEL ACCORDING TO

MARK

การเทศนาของยอห์นผู้ให้รับ

บัพติศมา

(มธ. 3:1-12 ลก. 3:1-9, 15-17

ยอ. 1:19-28)

CHAPTER I

1 ข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์
พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นดังนี้

2 ในพระธรรมอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ
มีเขียนไว้ว่า

“เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
ผู้ันจะเตรียมมรรคาของท่านไว้”

3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
จงเตรียมมรรคาแห่งพระเป็นเจ้า
องกระทำหนทางของพระองค์
ให้ตรงไป”

4 ท่านยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ก็ได้
ปรากฏตัวในถิ่นทุรกันดาร ท่านได้
ประกาศให้กลับใจเสียใหม่ และรับ
บัพติศมาเพื่อพระเจ้าจะทรงยกความ
ผิดบาปเสีย

5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเย-
รูซาเล็มได้พากันออกไปหาท่าน สาร-
ภาพความผิดบาปของตน และได้รับ
บัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน

T he beginning of the gospel of
Jesus Christ, the Son of God.

2 As it is written in the Prophets: “Be-
hold, I send My messenger before Your
face, who will prepare Your way before
You.”

3 “The voice of one crying in the wil-
derness: ‘Prepare the way of the LORD;
make His paths straight.’”

4 John came baptizing in the wilder-
ness and preaching a baptism of repen-
tance for the remission of sins.

5 Then all the land of Judea, and
those from Jerusalem, went out to him
and were all baptized by him in the Jor-
dan River, confessing their sins.

๖ ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนหนู และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานจิ้งจัน และน้ำผึ้งป่า

7 ท่านประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่ควรแม้จะโน้มตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์

8 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมา ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูทรงรับบัพติศมา

(มธ. 3:13-17 ลก. 3:21-22)

9 ต่อมาพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน

10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทรงเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณคจุนกพิราบลงมาสู่พระองค์

11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเราชอบใจท่านมาก”

มารผจญพระเยซู

(มธ. 4:1-11 ลก. 4:1-13)

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

13 และซาตาน ได้ผจญพระองค์อยู่ในนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

6 Now John was clothed with camel's hair and with a leather belt around his waist, and he ate locusts and wild honey.

7 And he preached, saying, “There comes One after me who is mightier than I, whose sandal strap I am not worthy to stoop down and loose.

8 “I indeed baptized you with water, but He will baptize you with the Holy Spirit.”

9 It came to pass in those days that Jesus came from Nazareth of Galilee, and was baptized by John in the Jordan.

10 And immediately, coming up from the water, He saw the heavens parting and the Spirit descending upon Him like a dove.

11 Then a voice came from heaven, “You are My beloved Son, in whom I am well pleased.”

12 Immediately the Spirit drove Him into the wilderness.

13 And He was there in the wilderness forty days, tempted by Satan, and was with the wild beasts; and the angels ministered to Him.

พระเยซูทรงเริ่มพระราชนิพนธ์กิจ

(มธ. 4:12-17 ลก. 4:14-15)

14 ครั้นยอห์นถูกขังแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงเทศนาประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า

15 และตรัสว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว และแผ่นดินของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว จงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด"

พระเยซูทรงเรียกชาวประมงสี่คน

(มธ. 4:18-22 ลก. 5:1-11)

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลสาบกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นชาวประมงสองคนคือ ซีโมนและอันดรูว์น้องของซีโมน กำลังทอดแหอยู่ที่ทะเลสาบ

17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงตามเรา มาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา"

18 เขาก็ละแหตามพระองค์ไปทันที

19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปหน่อยหนึ่ง ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบ บุตรเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขากำลังชุนอวนอยู่ในเรือ

20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

ชายที่มีผีโสโครก

(ลก. 4:31-37)

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอ

14 Now after John was put in prison, Jesus came to Galilee, preaching the gospel of the kingdom of God,

15 And saying, "The time is fulfilled, and the kingdom of God is at hand. Repent, and believe in the gospel."

16 And as He walked by the Sea of Galilee, He saw Simon and Andrew his brother casting a net into the sea; for they were fishermen.

17 Then Jesus said to them, "Follow Me, and I will make you become fishers of men."

18 They immediately left their nets and followed Him.

19 When He had gone a little farther from there, He saw James the son of Zebedee, and John his brother, who also were in the boat mending their nets.

20 And immediately He called them, and they left their father Zebedee in the boat with the hired servants, and went after Him.

21 Then they went into Capernaum,

ถึงวันสะบาโต พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน

22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ เหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่

23 ในทันใดนั้น มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง

24 มันร้องอึงว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ท่านมาขู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ”

26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้วมันก็ออกมาจากเขา

27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอเป็นคำสั่งสอนใหม่แน่ ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันจำต้องฟัง”

28 ในขณะที่นั้นกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตร

(มธ. 8:14-15 ลก. 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์ก็ไปกับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของเปโตรและอันดรู พร้อมกับยาขอบและยอห์น

30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยไข้ อยู่ในทันใดนั้น เขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง

and immediately on the Sabbath He entered the synagogue and taught.

22 And they were astonished at His teaching, for He taught them as one having authority, and not as the scribes.

23 Now there was a man in their synagogue with an unclean spirit. And he cried out,

24 Saying, “Let us alone! What have we to do with You, Jesus of Nazareth? Did You come to destroy us? I know who You are—the Holy One of God!”

25 But Jesus rebuked him, saying, “Be quiet, and come out of him!”

26 And when the unclean spirit had convulsed him and cried out with a loud voice, he came out of him.

27 Then they were all amazed, so that they questioned among themselves, saying, “What is this? What new doctrine is this? For with authority He commands even the unclean spirits, and they obey Him.”

28 And immediately His fame spread throughout all the region around Galilee.

29 Now as soon as they had come out of the synagogue, they entered the house of Simon and Andrew, with James and John.

30 But Simon's wife's mother lay sick with a fever, and they told Him about her at once.

31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนาง พยขึ้น และความไข้ก็หาย นางจึงปรน-
นิบัติพระองค์กับพวกของพระองค์

พระเยซูทรงรักษาคคน เป็นอันมากเวลาเย็น

(มธ. 8:16-17 ลก. 4:40-41)

32 เวลาเย็นวันนั้นคนวันตกแล้ว
คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วยและ
คนที่มีผีสิงมาหาพระองค์

33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกัน
อยู่ที่ประตู

34 พระองค์จึงทรงรักษาคคนเป็นโรค
ต่าง ๆ ให้หายหลายคน และได้ทรง
ขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้น
พระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามัน
รู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐาน และออกไปประกาศ

(ลก. 4:42-44)

35 ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรง
ลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยวและทรง
อธิษฐานที่นั่น

36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วย
ก็ตามหาพระองค์

37 เมื่อพบแล้วเขาจึงทูลว่า “คนทั้ง
ปวงแสวงหาพระองค์”

38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราทั้ง
หลายไปในตำบลบ้านใกล้เคียง เพื่อ
เราจะได้ประกาศที่นั่นด้วยที่เรามาก็
เพื่อการนั้นเอง”

31 So He came and took her by the
hand and lifted her up, and immediate-
ly the fever left her. And she served
them.

32 At evening, when the sun had set,
they brought to Him all who were sick
and those who were demon-possessed.

33 And the whole city was gathered
together at the door.

34 Then He healed many who were
sick with various diseases, and cast out
many demons; and He did not allow
the demons to speak, because they
knew Him.

35 Now in the morning, having risen
a long while before daylight, He went
out and departed to a solitary place;
and there He prayed.

36 And Simon and those who were
with Him searched for Him.

37 When they found Him, they said
to Him, “Everyone is looking for You.”

38 But He said to them, “Let us go
into the next towns, that I may preach
there also, because for this purpose I
have come forth.”

³⁹พระองค์ได้เสด็จไปประกาศในธรรม-
ศาลาของเขากว่าแคว้นกาลิลี และได้ขับ
ผีออกเสียหลายผี

³⁹ And He was preaching in their
synagogues throughout all Galilee, and
casting out demons.

พระเยซูทรงรักษาคคนโรคเรื้อน ให้หาย

(มธ. 8:1-4 ลก. 5:12-16)

⁴⁰คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์
คุกเข่าลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียง
แต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาล
ให้ข้าพระองค์หายโรคได้”

⁴⁰ Now a leper came to Him, implor-
ing Him, kneeling down to Him and
saying to Him, “If You are willing, You
can make me clean.”

⁴¹พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่น
พระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น คริสต์แก่เขาว่า
“เราพอใจแล้ว จงหายเถิด”

⁴¹ Then Jesus, moved with compas-
sion, stretched out His hand and
touched him, and said to him, “I am
willing; be cleansed.”

⁴²ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และ
คนนั้นก็สะอาด

⁴² As soon as He had spoken, imme-
diately the leprosy left him, and he was
cleansed.

⁴³ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้
นั้น คริสต์แก่เขาว่า

⁴³ And He strictly warned him and
sent him away at once,

⁴⁴“อย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย
แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวาย
เครื่องบูชา สำหรับคนที่หายโรคเรื้อน
แล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็น
หลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรค
แล้ว”

⁴⁴ And said to him, “See that you say
nothing to anyone; but go your way,
show yourself to the priest, and offer
for your cleansing those things which
Moses commanded, as a testimony to
them.”

⁴⁵แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้ว ก็ตั้งค้น
ป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จน
พระองค์จะเสด็จเข้าไปในเมืองโดยเปิดเผย
ต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอก
ในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทั่วตำบล
มาหาพระองค์

⁴⁵ However, he went out and began
to proclaim it freely, and to spread the
matter, so that Jesus could no longer
openly enter the city, but was outside in
deserted places; and they came to Him
from every direction.

พระเยซูทรงรักษาคนง่อย

(มธ. 9:1-8 ลก. 5:17-26)

2 ครั้นล่วงไปหลายวันพระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยอว่าพระองค์ประทับที่บ้าน

2 และคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาว่าท่านให้เขาฟัง

3 แล้วมีคนนำคนง่อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม

4 เมื่อเขาเข้าไปได้ถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก เขาจึงรื้อคาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่

5 เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"

6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า

7 "ทำไมคนนี้พูดเช่นนั้น หมิ่นประมาทพระเจ้านี้ ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น"

8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น จึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า

CHAPTER 2

And again He entered Capernaum after some days, and it was heard that He was in the house.

2 Immediately many gathered together, so that there was no longer room to receive them, not even near the door. And He preached the word to them.

3 Then they came to Him, bringing a paralytic who was carried by four men.

4 And when they could not come near Him because of the crowd, they uncovered the roof where He was. So when they had broken through, they let down the bed on which the paralytic was lying.

5 When Jesus saw their faith, He said to the paralytic, "Son, your sins are forgiven you."

6 And some of the scribes were sitting there and reasoning in their hearts,

7 "Why does this Man speak blasphemies like this? Who can forgive sins but God alone?"

8 But immediately, when Jesus perceived in His spirit that they reasoned thus within themselves, He said to them: "Why do you reason about these things in your hearts?"

9 ที่จะว่ากับคนง่อยว่า ‘บาปทั้งปวงของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ และจะว่า ‘จงยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน

10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดความผิดบาปได้” พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า

11 “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด”

12 คนง่อยได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่ของตนเดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นเช่นนั้นเลย”

พระเยซูทรงเรียกเลวี

(มธ. 9:9-13 ลก. 5:27-32)

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลสาบอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา

14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้นก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อเลวีบุตรอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

15 เมื่อพระองค์ประทับเสวยพระกระยาหารอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกเก็บภาษีและคนบาปอื่น ๆ หลายคนร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนที่ติดตามพระองค์ไปมาก

16 ฝ่ายธรรมาจารย์ที่เป็นพวกฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนบาปและคนเก็บภาษี จึงถาม

9 “Which is easier, to say to the paralytic, ‘Your sins are forgiven you,’ or to say, ‘Arise, take up your bed and walk’?”

10 “But that you may know that the Son of Man has power on earth to forgive sins”—He said to the paralytic,

11 “I say to you, arise, take up your bed, and go to your house.”

12 Immediately he arose, took up the bed, and went out in the presence of them all, so that all were amazed and glorified God, saying, “We never saw anything like this!”

13 Then He went out again by the sea; and all the multitude came to Him, and He taught them.

14 As He passed by, He saw Levi the son of Alphaeus sitting at the tax office. And He said to him, “Follow Me.” So he arose and followed Him.

15 Now it happened, as He was dining in Levi's house, that many tax collectors and sinners also sat together with Jesus and His disciples; for there were many, and they followed Him.

16 And when the scribes and Pharisees saw Him eating with the tax collectors and sinners, they said to His disci-

ศิษย์ของพระองค์ว่า “เหตุไฉนอาจารย์ของท่านจึงรับประทานด้วยกันกับคนเก็บภาษีและคนนอกรีดเล่า”

17 ครั้นพระเยซูทรงทราบดังนั้น จึงตรัสแก่เขาว่า “คนเจ็บต้องการหมอ แต่คนสบายไม่ต้องการเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนที่พวกท่านว่านอกรีด”

ปัญหาการถืออดอาหาร

(มธ. 9:14-17 ลก. 5:33-39)

18 มีพวกศิษย์ของยอห์น และพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร ประชาชนจึงมาทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกศิษย์ของยอห์น และศิษย์ของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกศิษย์ของพระองค์ไม่ถือ”

19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านจะให้สหยาของเจ้าบ่าวถืออดอาหาร เมื่อเจ้าบาวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบาวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหยาถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น

20 แต่วันหนึ่งเจ้าบาวจะต้องจากสหยาไป ในวันนั้นสหยาจะถืออดอาหาร

21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหัดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก

22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นหมักใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นหมักใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นขาดไปทั้งน้ำองุ่นและถุงก็จะเสียไปด้วยกัน แต่น้ำองุ่นหมักใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่”

ples, “How is it that He eats and drinks with tax collectors and sinners?”

17 When Jesus heard it, He said to them, “Those who are well have no need of a physician, but those who are sick. I did not come to call the righteous, but sinners, to repentance.”

18 The disciples of John and of the Pharisees were fasting. Then they came and said to Him, “Why do the disciples of John and of the Pharisees fast, but Your disciples do not fast?”

19 And Jesus said to them, “Can the friends of the bridegroom fast while the bridegroom is with them? As long as they have the bridegroom with them they cannot fast.

20 “But the days will come when the bridegroom will be taken away from them, and then they will fast in those days.

21 “No one sews a piece of unshrunk cloth on an old garment; or else the new piece pulls away from the old, and the tear is made worse.

22 “And no one puts new wine into old wineskins; or else the new wine bursts the wineskins, the wine is spilled, and the wineskins are ruined. But new wine must be put into new wineskins.”

สาวกเค็ดรวงข้าวในวันสะบาโต

(มธ. 12:1-8 ลก. 6:1-5)

23 ในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนา และเมื่อพวกศิษย์ของพระองค์กำลังเดินไปก็เค็ดรวงข้าวไป

24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า “ดูซิ ทำไมพวกศิษย์ของท่านจึงทำการซึ่งต้องห้ามในวันสะบาโต?”

25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย

26 คือคราวเมื่ออาบิอาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าและรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ที่กฎหมายห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และยังฆ่าส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย”

27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต

28 เหตุฉะนั้นบุตรคนมนุษย์เป็นเจ้านายเหนือวันสะบาโตด้วย”

ชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบ

(มธ. 12:9-14 ลก. 6:6-11)

3 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ

23 Now it happened that He went through the grainfields on the Sabbath; and as they went His disciples began to pluck the heads of grain.

24 And the Pharisees said to Him, “Look, why do they do what is not lawful on the Sabbath?”

25 But He said to them, “Have you never read what David did when he was in need and hungry, he and those with him:

26 “How he went into the house of God in the days of Abiathar the high priest, and ate the showbread, which is not lawful to eat except for the priests, and also gave some to those who were with him?”

27 And He said to them, “The Sabbath was made for man, and not man for the Sabbath.

28 “Therefore the Son of Man is also Lord of the Sabbath.”

CHAPTER 3

And He entered the synagogue again, and a man was there who had a withered hand.

2 คนเหล่านั้นคอยดูว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

3 พระองค์คริสต์แก่คนมีลีบว่า “มาข้างหน้าเถอะ”

4 พระองค์จึงคริสต์แก่คนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตควรจะทำกรดี หรือควรจะทำร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี” ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่

5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์คริสต์แก่คนมีลีบนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดว่า จะทำอย่างไรจึงจะมาพระองค์ได้

คนเป็นอันมากที่ชายทะเล

7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกศิษย์ของพระองค์จึงออกจากที่นั่น ไปยังทะเลสาบ และคนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีติดตามไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย

8 จากกรุงเยรูซาเล็มและจากเอโดม และจากแม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน คนเป็นอันมากเมื่อทราบถึงสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์

9 พระองค์จึงคริสต์สั่งพวกศิษย์ให้เอาเรือมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์

2 So they watched Him closely, whether He would heal him on the Sabbath, so that they might accuse Him.

3 And He said to the man who had the withered hand, “Step forward.”

4 Then He said to them, “Is it lawful on the Sabbath to do good or to do evil, to save life or to kill?” But they kept silent.

5 And when He had looked around at them with anger, being grieved by the hardness of their hearts, He said to the man, “Stretch out your hand.” And he stretched it out, and his hand was restored as whole as the other.

6 Then the Pharisees went out and immediately plotted with the Herodians against Him, how they might destroy Him.

7 But Jesus withdrew with His disciples to the sea. And a great multitude from Galilee followed Him, and from Judea

8 And Jerusalem and Idumea and beyond the Jordan; and those from Tyre and Sidon, a great multitude, when they heard how many things He was doing, came to Him.

9 So He told His disciples that a small boat should be kept ready for Him because of the multitude, lest they should crush Him.

¹⁰ ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่าง ๆ เบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์

¹¹ และผีโสโครกที่เข้าสิงอยู่ในคนหลายคนเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้ทอกลกราบพระองค์แล้วร้องอึงว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

¹² ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

พระเยซูทรงเลือกศิษย์สิบสองคน

(มธ. 10:1-4 ลก. 6:12-16)

¹³ แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขาและพอพระทัยจะเรียกผู้ใดพระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์

¹⁴ พระองค์จึงทรงตั้งศิษย์สิบสองคนไว้ให้อยู่กับพระองค์ เพื่อจะทรงใช้เขาไปประกาศ

¹⁵ และให้มีอำนาจขับผีออกได้

¹⁶ และซีโมนนั้นพระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร

¹⁷ และยากอบบุตรเศเบดีกับยอห์นน้องของยากอบทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบานเอย แปลว่าถูกฟ้าร้อง

¹⁸ อันดรูว์ ฟีลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมน พรกษาคินิชม

¹⁹ และยูดาอิสคาริโอทที่ได้อายัดพระองค์ไว้วันนั้น

¹⁰ For He healed many, so that as many as had afflictions pressed about Him to touch Him.

¹¹ And the unclean spirits, whenever they saw Him, fell down before Him and cried out, saying, “You are the Son of God.”

¹² But He sternly warned them that they should not make Him known.

¹³ And He went up on the mountain and called to Him those He Himself wanted. And they came to Him.

¹⁴ Then He appointed twelve, that they might be with Him and that He might send them out to preach,

¹⁵ And to have power to heal sicknesses and to cast out demons:

¹⁶ Simon, to whom He gave the name Peter;

¹⁷ James the son of Zebedee and John the brother of James, to whom He gave the name Boanerges, that is, “Sons of Thunder”;

¹⁸ Andrew, Philip, Bartholomew, Matthew, Thomas, James the son of Alphaeus, Thaddaeus, Simon the Canaanite;

¹⁹ And Judas Iscariot, who also betrayed Him. And they went into a house.

พระเยซูกับเบเอลเซบูล

(มธ. 12:22-32 ลก. 11:14-23; 12:10)

พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเรือน

20 และประชาชนก็มาประชุมกันอีก จนพระเยซูและสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้

21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ขึ้นเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะกันพระองค์ไว้ด้วยเขาว่าพระองค์ก็วิกลจริตแล้ว

22 พวกธรรมจารีย์ซึ่งได้ลงมาจากรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีผีเบเอลเซบูล เข้า และที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนาบผีนั้น”

23 ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำเปรียบว่า “ชาดานจะขับตัวเองให้ออกอย่างไรได้

24 ถ้าราชอาณาจักรใด ๆ เกิดแตกแยกกันแล้วราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้

25 ถ้าครัวเรือนใด ๆ เกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้

26 และถ้าชาดานจะต่อสู้กับตนเองและแตกแยกกันมันก็จะตั้งอยู่ไม่ได้มีแต่จะสิ้นสุดไป

27 ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้

28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขาว่านั้น จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ได้

20 Then the multitude came together again, so that they could not so much as eat bread.

21 But when His own people heard about this, they went out to lay hold of Him, for they said, “He is out of His mind.”

22 And the scribes who came down from Jerusalem said, “He has Beelzebub,” and, “By the ruler of the demons He casts out demons.”

23 So He called them to Himself and said to them in parables: “How can Satan cast out Satan?”

24 “If a kingdom is divided against itself, that kingdom cannot stand.

25 “And if a house is divided against itself, that house cannot stand.

26 “And if Satan has risen up against himself, and is divided, he cannot stand, but has an end.

27 “No one can enter a strong man’s house and plunder his goods, unless he first binds the strong man. And then he will plunder his house.

28 “Assuredly, I say to you, all sins will be forgiven the sons of men, and whatever blasphemies they may utter;

29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไปชดเชยให้ผู้นั้นไม่ได้เลย แต่ผู้นั้นมีกรรมชั่วแห่งบาปเป็นนิตย์”

30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายว่า พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง

มารดาและพวกน้องชายของ

พระเยซู

(มธ. 12:46-50 ลก. 8:19-21)

31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาขึ้นอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์

32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า “นี่แน่ท่าน มารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาท่านคอยอยู่ข้างนอก”

33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา”

34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบนั้นแล้วตรัสว่า “นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา

35 ผู้ใดจะกระทำความพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

(มธ. 13:1-9 ลก. 8:4-8)

4 แล้วพระองค์ทรงสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ประชาชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และประชาชนอยู่บนฝั่ง

29 “But he who blasphemes against the Holy Spirit never has forgiveness, but is subject to eternal condemnation” —

30 Because they said, “He has an unclean spirit.”

31 Then His brothers and His mother came, and standing outside they sent to Him, calling Him.

32 And a multitude was sitting around Him; and they said to Him, “Look, Your mother and Your brothers are outside seeking You.”

33 But He answered them, saying, “Who is My mother, or My brothers?”

34 And He looked around in a circle at those who sat about Him, and said, “Here are My mother and My brothers!

35 “For whoever does the will of God is My brother and My sister and mother.”

CHAPTER 4

And again He began to teach by the sea. And a great multitude was gathered to Him, so that He got into a boat and sat in it on the sea; and the whole multitude was on the land facing the sea.

²พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมาและในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า

³“จงฟังเถิด มีคนหนึ่งออกไปหว่านพืช

⁴และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย

⁵บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื้นหินมีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก

⁶แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป

⁷บ้างก็ตกกลางดินหนาม ดินหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล

⁸บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

⁹แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด”

จุดประสงค์ของคำอุปมา

(มธ. 13:10-17 ลก. 8:9-10)

¹⁰เมื่อฝูงคนไปแล้ว คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น

¹¹พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ข้อความลึกลับแห่งแผ่นดินของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง

¹²“เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูแล้วแต่ไม่เห็น และฟังแล้วฟังแล้ว แต่ไม่เข้าใจ เลือกว่าเขาจะหันกลับมาหาพระเจ้าและรับการอภัย”

² Then He taught them many things by parables, and said to them in His teaching:

³ “Listen! Behold, a sower went out to sow.

⁴ “And it happened, as he sowed, that some seed fell by the wayside; and the birds of the air came and devoured it.

⁵ “Some fell on stony ground, where it did not have much earth; and immediately it sprang up because it had no depth of earth.

⁶ “But when the sun was up it was scorched, and because it had no root it withered away.

⁷ “And some seed fell among thorns; and the thorns grew up and choked it, and it yielded no crop.

⁸ “But other seed fell on good ground and yielded a crop that sprang up, increased and produced: some thirtyfold, some sixty, and some a hundred.”

⁹ And He said to them, “He who has ears to hear, let him hear!”

¹⁰ But when He was alone, those around Him with the twelve asked Him about the parable.

¹¹ And He said to them, “To you it has been given to know the mystery of the kingdom of God; but to those who are outside, all things come in parables,

¹² “So that ‘Seeing they may see and not perceive, and hearing they may hear and not understand; lest they should turn, and their sins be forgiven them.’”

พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมา เรื่องคนหว่านเมล็ดพืช

(มธ. 13:18-23 ลก. 8:11-15)

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้

14 ผู้หว่านนั้นก็ได้หว่านพระวจนะ

15 ซึ่งตกริมถนนนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลได้ฟังในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านถูกใจเขานั้นไปเสีย

16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหินมีเนื้อดินแต่เนี้ยนนั่นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี

17 แต่ไม่ฝังลึกในดวงจิตนอนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่าง ๆ เพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกละในทันทีทันใด

18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ

19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลกและความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่น ๆ ได้เข้ามาและรัดพระวจนะนั้นจึงไม่เกิดผล

20 ส่วนพืชซึ่งหว่านลงในดินดีนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

13 And He said to them, “Do you not understand this parable? How then will you understand all the parables?

14 “The sower sows the word.

15 “And these are the ones by the wayside where the word is sown. When they hear, Satan comes immediately and takes away the word that was sown in their hearts.

16 “These likewise are the ones sown on stony ground who, when they hear the word, immediately receive it with gladness;

17 “And they have no root in themselves, and so endure only for a time. Afterward, when tribulation or persecution arises for the word’s sake, immediately they stumble.

18 “Now these are the ones sown among thorns; *they are the ones who hear the word,*

19 “And the cares of this world, the deceitfulness of riches, and the desires for other things entering in choke the word, and it becomes unfruitful.

20 “But these are the ones sown on good ground, those who hear the word, accept it, and bear fruit: some thirty-fold, some sixty, and some a hundred.”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ดัง

(ลก. 8:16-18)

21 แล้วพระองค์คริสต์แก่เขาว่า “เขาเอาตะเกียงมาสำหรับตั้งไว้ได้ดังใด เตียนนอนหรือ และมีโซ่สำหรับตั้งไว้บนเชิงตะเกียงหรือ

22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้งและไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่ต้องเผยแพร่นะ

23 ถ้าใครมีหู จงฟังเถิด”

24 พระองค์คริสต์แก่เขาว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ฟังให้ดี ท่านจะคงจะให้เขาด้วยทะนานอันใด จะทรงคงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะทรงเพิ่มเติมให้อีก

25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปเสียจากเขา”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืชที่งอกขึ้น

26 พระองค์คริสต์ว่า “แผ่นดินของพระเจ้าอุปมาเหมือนคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน

27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้

28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็จะมีเมล็ดข้าวเต็มรวง

29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ใช้คนไปเกี่ยวเก็บที่เดี๋ยว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

21 Also He said to them, “Is a lamp brought to be put under a basket or under a bed? Is it not to be set on a lampstand?”

22 “For there is nothing hidden which will not be revealed, nor has anything been kept secret but that it should come to light.

23 “If anyone has ears to hear, let him hear.”

24 Then He said to them, “Take heed what you hear. With the same measure you use, it will be measured to you; and to you who hear, more will be given.

25 “For whoever has, to him more will be given; but whoever does not have, even what he has will be taken away from him.”

26 And He said, “The kingdom of God is as if a man should scatter seed on the ground,

27 “And should sleep by night and rise by day, and the seed should sprout and grow, he himself does not know how.

28 “For the earth yields crops by itself: first the blade, then the head, after that the full grain in the head.

29 “But when the grain ripens, immediately he puts in the sickle, because the harvest has come.”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

(มธ. 13:31-32 ลก. 13:18-19)

³⁰พระองค์ตรัสอีกว่า “แผ่นดินของพระเจ้า จะเปรียบเหมือนสิ่งใดหรือจะสำแดงด้วยคำอุปมาอย่างไร

³¹ก็อุปมาเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งเวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน

³²แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญโตใหญ่กว่าผักทั้งปวงและแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้”

การที่พระเยซูทรงใช้คำอุปมา

(มธ. 13:34-35)

³³พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่เขาถึงข้านั้น เป็นคำอุปมานั้นหลายประการตามที่เขาจะสามารถฟังและเข้าใจได้

³⁴และนอกจากคำอุปมาพระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อฝูงคนไปแล้วพระองค์จึงทรงอธิบายถึงสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พระเยซูทรงห้ามพายุ

(มธ. 8:23-27 ลก. 8:22-25)

³⁵เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกทั้งหลายว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด”

³⁶เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้นและมีเรืออื่นหลายลำไปด้วย

เมล็ดพืชในดิน

(มธ. 13:31-32)

³⁰ Then He said, “To what shall we liken the kingdom of God? Or with what parable shall we picture it?

³¹ “It is like a mustard seed which, when it is sown on the ground, is smaller than all the seeds on earth;

³² “But when it is sown, it grows up and becomes greater than all herbs, and shoots out large branches, so that the birds of the air may nest under its shade.”

³³ And with many such parables He spoke the word to them as they were able to hear it.

³⁴ But without a parable He did not speak to them. And when they were alone, He explained all things to His disciples.

³⁵ On the same day, when evening had come, He said to them, “Let us cross over to the other side.”

³⁶ Now when they had left the multitude, they took Him along in the boat as He was. And other little boats were also with Him.

37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือจวนจะเต็มอยู่แล้ว

38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะจมอยู่แล้ว ท่านไม่เป็นห่วงบ้างหรือ”

39 พระองค์จึงทรงคนขึ้นห้ามลม และตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเงียบซิ” แล้วลมก็หยุดคลื่นก็สงบเงียบทั่วไป

40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ทำไมเจ้ากลัว เจ้าไม่มีความเชื่อหรือ”

41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนา และพูดกันและกันว่า “ท่านนี่เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

คนผีสิงที่เมืองชาวเก-ราซา

หายโรค

(มธ. 8:28-34 ลก. 8:26-39)

5 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวเก-ราซา

2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ มีคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์

3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดเขาอีกได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่

4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้

37 And a great windstorm arose, and the waves beat into the boat, so that it was already filling.

38 But He was in the stern, asleep on a pillow. And they awoke Him and said to Him, “Teacher, do You not care that we are perishing?”

39 Then He arose and rebuked the wind, and said to the sea, “Peace, be still!” And the wind ceased and there was a great calm.

40 But He said to them, “Why are you so fearful? How is it that you have no faith?”

41 And they feared exceedingly, and said to one another, “Who can this be, that even the wind and the sea obey Him!”

CHAPTER 5

Then they came to the other side of the sea, to the country of the Gadarenes.

2 And when He had come out of the boat, immediately there met Him out of the tombs a man with an unclean spirit,

3 Who had his dwelling among the tombs; and no one could bind him, not even with chains,

4 Because he had often been bound with shackles and chains. And the chains had been pulled apart by him, and the shackles broken in pieces; neither could anyone tame him.

๕ เขาลั่งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และที่ภูเขาทั้งกลางคืนกลางวันเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัวเอง

๖ ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกลก็วิ่งเข้ามาราบไว้พระองค์

๗ แล้วร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์ทำไม ข้าพระองค์ขอให้พระองค์สาบานในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรมานข้าพระองค์”

๘ ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า “อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด”

๙ แล้วพระองค์ตรัสถามชายนั้นว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกองเพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายคนด้วยกัน”

๑๐ มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น

๑๑ มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น

๑๒ ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า “ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุกรเหล่านั้นเถิด”

๑๓ พระองค์ก็ทรงอนุญาต แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูงประมาณสองพันตัวก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ น้ำตาย

๑๔ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

5 And always, night and day, he was in the mountains and in the tombs, crying out and cutting himself with stones.

6 When he saw Jesus from afar, he ran and worshiped Him.

7 And he cried out with a loud voice and said, “What have I to do with You, Jesus, Son of the Most High God? I implore You by God that You do not torment me.”

8 For He said to him, “Come out of the man, unclean spirit!”

9 Then He asked him, “What is your name?” And he answered, saying, “My name is Legion; for we are many.”

10 Also he begged Him earnestly that He would not send them out of the country.

11 Now a large herd of swine was feeding there near the mountains.

12 So all the demons begged Him, saying, “Send us to the swine, that we may enter them.”

13 And at once Jesus gave them permission. Then the unclean spirits went out and entered the swine (there were about two thousand); and the herd ran violently down the steep place into the sea, and drowned in the sea.

14 So those who fed the swine fled, and they told it in the city and in the country. And they went out to see what it was that had happened.

15 เมื่อเขามาถึงพระเยซูก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก

16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง

17 คนทั้งหลายจึงพากันอ่อนน้อมพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา

18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ่อนน้อมขอติดตามพระองค์ไป

19 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตแต่ตรัสแก่เขาว่า “จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว”

20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรี ถึงเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำเพื่อตัว และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

บุตรสาวของไยรัส และหญิงผู้

ถูกต้องชายฉลองพระองค์

(มธ. 9:18-26 ลก. 8:40-56)

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล

22 มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระเยซูก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์

15 Then they came to Jesus, and saw the one who had been demon-possessed and had the legion, sitting and clothed and in his right mind. And they were afraid.

16 And those who saw it told them how it happened to him who had been demon-possessed, and about the swine.

17 Then they began to plead with Him to depart from their region.

18 And when He got into the boat, he who had been demon-possessed begged Him that he might be with Him.

19 However, Jesus did not permit him, but said to him, “Go home to your friends, and tell them what great things the Lord has done for you, and how He has had compassion on you.”

20 And he departed and began to proclaim in Decapolis all that Jesus had done for him; and all marveled.

21 Now when Jesus had crossed over again by boat to the other side, a great multitude gathered to Him; and He was by the sea.

22 And behold, one of the rulers of the synagogue came, Jairus by name. And when he saw Him, he fell at His feet

23 แล้วทูตอ่อนวอนพระองค์ว่า “ลูกสาวเล็ก ๆ ของข้าพระองค์ก็เจ็บเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขาเพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย”

24 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามไปและเบียดเสียดพระองค์

25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิต ได้สิบสองปีมาแล้ว

26 ได้ทนทุกข์ลำบากมามาก มีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทา แต่ยิ่งกำเริบขึ้น

27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซูเขาก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์

28 เพราะคิดว่า “ถ้าเราได้แตะต้องแค่ฉลองพระองค์เราก็จะหายโรค”

29 ในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว

30 บัดเดี๋ยวนั้นพระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังตรัสว่า “ใครถูกต้องเสื้อของเรา”

31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลว่า “พระองค์ทรงเห็นแล้วว่าประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครถูกต้องเรา’”

32 แล้วพระเยซูทอดพระเนตรดูรอบประสงคฺจะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น

23 And begged Him earnestly, saying, “My little daughter lies at the point of death. Come and lay Your hands on her, that she may be healed, and she will live.”

24 So Jesus went with him, and a great multitude followed Him and thronged Him.

25 Now a certain woman had a flow of blood for twelve years.

26 And had suffered many things from many physicians. She had spent all that she had and was no better, but rather grew worse.

27 When she heard about Jesus, she came behind Him in the crowd and touched His garment.

28 For she said, “If only I may touch His clothes, I shall be made well.”

29 Immediately the fountain of her blood was dried up, and she felt in her body that she was healed of the affliction.

30 And Jesus, immediately knowing in Himself that power had gone out of Him, turned around in the crowd and said, “Who touched My clothes?”

31 But His disciples said to Him, “You see the multitude thronging You, and You say, ‘Who touched Me?’”

32 And He looked around to see her who had done this thing.

³³ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะ
รู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมาราบลง
ทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น

³⁴พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า
“ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะ
เจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้อีกเถิด”

³⁵เมื่อพระองค์ยังตรัสไม่ทันขาดคำมี
บางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลา
บอกว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว
ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า”

³⁶ฝ่ายพระเยซูไม่ทรงฟังซึ่งเขาวา
นั้น จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า “อย่า
วิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด”

³⁷พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไป
ด้วย เว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์น
น้องชายของยากอบ

³⁸ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนาย
ธรรมศาลาแล้ว ก็เห็นคนวุ่นวายร้องไห้
คร่ำครวญเป็นอันมาก

³⁹และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้ว
จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายพา
กันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กนั้นไม่
ตายแต่นอนหลับอยู่”

⁴⁰เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์
แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไป
แล้ว จึงนำบิดามารดาและสาวกสามคน
ที่ตามพระองค์มานั้น เข้าไปในที่ที่เด็ก
หญิงอยู่

⁴¹พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัส
ว่า “ทาธธา คุมิ” แปลว่า “เด็กหญิง
เอ๋ย เรว่าเจ้าจงลุกขึ้นเถิด”

³³ But the woman, fearing and trem-
bling, knowing what had happened to
her, came and fell down before Him
and told Him the whole truth.

³⁴ And He said to her, “Daughter,
your faith has made you well. Go in
peace, and be healed of your afflic-
tion.”

³⁵ While He was still speaking, some
came from the ruler of the synagogue's
house who said, “Your daughter is
dead. Why trouble the Teacher any
further?”

³⁶ As soon as Jesus heard the word
that was spoken, He said to the ruler of
the synagogue, “Do not be afraid; only
believe.”

³⁷ And He permitted no one to fol-
low Him except Peter, James, and John
the brother of James.

³⁸ Then He came to the house of the
ruler of the synagogue, and saw a tu-
mult and those who wept and wailed
loudly.

³⁹ When He came in, He said to
them, “Why make this commotion and
weep? The child is not dead, but sleep-
ing.”

⁴⁰ And they ridiculed Him. But
when He had put them all outside, He
took the father and the mother of the
child, and those who were with Him,
and entered where the child was lying.

⁴¹ Then He took the child by the
hand, and said to her, “Talitha, cumi,”
which is translated, “Little girl, I say to
you, arise.”

⁴²ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี ในทันใดนั้นคนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง

⁴³พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

ที่นาซาเร็ธไม่รับพระเยซู

(มธ. 13:53-58 ลก. 4:16-30)

6 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จจากที่นั่นไปยังตำบลบ้านของพระองค์ และเหล่าสาวกก็ตามพระองค์ไป

²พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนัก พวกกันว่า “คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร การมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จได้ด้วยมือของพระองค์เองหนอ

³คนนี้เป็นช่างไม้ บุตรนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน เป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวก็อยู่ที่นั่นกับเรามิใช่หรือ” เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์

⁴ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้เผยพระวจนะจะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน”

⁵พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้ว่าพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค

⁴² Immediately the girl arose and walked, for she was twelve years of age. And they were overcome with great amazement.

⁴³ But He commanded them strictly that no one should know it, and said that something should be given her to eat.

CHAPTER 6

Then He went out from there and came to His own country, and His disciples followed Him.

² And when the Sabbath had come, He began to teach in the synagogue. And many hearing Him were astonished, saying, “Where did this Man get these things? And what wisdom is this which is given to Him, that such mighty works are performed by His hands!

³ “Is this not the carpenter, the Son of Mary, and brother of James, Joses, Judas, and Simon? And are not His sisters here with us?” So they were offended at Him.

⁴ But Jesus said to them, “A prophet is not without honor except in his own country, among his own relatives, and in his own house.”

⁵ Now He could do no mighty work there, except that He laid His hands on a few sick people and healed them.

๖ พระองค์ก็ประหลาดพระทัย เพราะ
เขาไม่มีความเชื่อ

แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตาม
หมู่บ้านโดยรอบ

พระเยซูทรงใช้อัครทูต สิบสองคนออกไป

(มธ. 10:5-15 ลก. 9:1-6)

๗ พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคน
มา แล้วทรงใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ ๆ
ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีร้ายออก
ได้

๘ และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไป
ใช้ตามทาง เว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้าม
มิให้ถืออาหารหรือขาม หรือหาสดวงค์
ใส่ได้ไป

๙ แต่ให้สวมรองเท้าและมิให้สวม
เสื้อสองตัว

๑๐ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “ถ้าไป
แห่งใดเมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัย
ในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั้น

๑๑ และถ้าแห่งไหนไม่ต้อนรับไม่ฟัง
ท่านทั้งหลายเมื่อจะไปจากที่นั้นจงสับด
ผงกลีได้ฝ่าเท้าของท่านออก ส่อให้เห็น
ความผิดของเขา”

๑๒ ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนา
ประกาศให้กลับใจเสียใหม่

๑๓ เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผีและ
ได้อ่าน้ำมันทาคนเจ็บป่วยหลายคนให้
หายโรค

6 And He marveled because of their
unbelief. Then He went about the vil-
lages in a circuit, teaching.

(มธ. 10:5-15 ลก. 9:1-6)

๗ และพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคน
มา แล้วทรงใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ ๆ
ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีร้ายออก
ได้

7 And He called the twelve to Him-
self, and began to send them out two by
two, and gave them power over unclean
spirits.

8 He commanded them to take nothing
for the journey except a staff—no
bag, no bread, no copper in their money
belts—

9 But to wear sandals, and not to put
on two tunics.

10 Also He said to them, “In whatever
place you enter a house, stay there till
you depart from that place.

11 “And whoever will not receive you
nor hear you, when you depart from
there, shake off the dust under your
feet as a testimony against them. Assuredly,
I say to you, it will be more tolerable
for Sodom and Gomorrah in the day of
judgment than for that city!”

12 So they went out and preached that
people should repent.

13 And they cast out many demons,
and anointed with oil many who were
sick, and healed them.

มรณกรรมของยอห์น ผู้ให้รับ

บัพติศมา

(มธ. 14:1-12 ลก. 9:7-9)

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรด ทรงทราบเรื่อง
ของพระองค์ เพราะว่าพระนามของ
พระเยซูได้เลื่องลือไป บางคนพูดว่า
“ยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมา
จากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการ
มหัศจรรย์ได้”

15 แต่คนอื่นว่าเป็นเอลียาห์ และคน
อื่น ๆ เป็นผู้เผยพระวจนะ เหมือน
คนหนึ่งในพวกผู้เผยพระวจนะโบราณ

16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงทราบแล้วจึงตรัส
ว่า “คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะ
เสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย”

17 ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น
ล้ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮ-
โรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน
ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของ
ตน

18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า “ท่าน
ไม่มีสิทธิรับภรรยาของน้องมาเป็นภรรยา
ของตน”

19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์น
และปรารถนาจะฆ่าเสีย แต่ฆ่าไม่ได้

20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์น ด้วยรู้
ว่าท่านเป็นคนชอบธรรม และบริสุทธิ์
เฮโรดจึงได้ป้องกันไว้ เมื่อเฮโรดได้ยิน
คำสั่งสอนของท่านก็ให้ลงนสนเท่ห์
นัก แต่ก็ยังยินดีอยากฟัง

14 Now King Herod heard of Him,
for His name had become well known.
And he said, “John the Baptist is risen
from the dead, and therefore these
powers are at work in him.”

15 Others said, “It is Elijah.” And
others said, “It is the Prophet, or like
one of the prophets.”

16 But when Herod heard, he said,
“This is John, whom I beheaded; he has
been raised from the dead!”

17 For Herod himself had sent and
laid hold of John, and bound him in
prison for the sake of Herodias, his
brother Philip's wife; for he had mar-
ried her.

18 Because John had said to Herod,
“It is not lawful for you to have your
brother's wife.”

19 Therefore Herodias held it
against him and wanted to kill him, but
she could not;

20 For Herod feared John, knowing
that he was a just and holy man, and he
protected him. And when he heard
him, he did many things, and heard
him gladly.

21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดี คือ เป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรด ได้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหาร ชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ๆ ทั้งปวงใน แคว้นกาลิลี

22 เมื่อบุตรของนางเฮโรเดียสเข้ามา เต้นรำทำให้กษัตริย์เฮโรด และแขกทั้ง ปวงชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาว นั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดก็จะให้สิ่งนั้น”

23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้ ว่า “เธอจะขอสิ่งใด ๆ เราจะให้สิ่งนั้น จนถึงกึ่งราชสมบัติ”

24 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดา ว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบ ว่า “จงขอศีรษะของคนที่ได้รับพิศมา เถิด”

25 ในทันใดนั้น หญิงสาวก็รีบเข้าไป เฝ้ากษัตริย์ ทูลว่า “หม่อมฉันขอศีรษะ ของคน ผู้ได้รับพิศมา ใส่ถาดมาให้ หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ”

26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะ เหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็น แก่หน้าแขกก็ขัดไม่ได้

27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาต ให้ไปตัดศีรษะของชนมา เพชฌฆาตก็ ไปตัดศีรษะของชนในคุก

28 ใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิง สาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน

29 เมื่อศิษย์ของชนรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

21 Then an opportune day came when Herod on his birthday gave a feast for his nobles, the high officers, and the chief men of Galilee.

22 And when Herodias' daughter herself came in and danced, and pleased Herod and those who sat with him, the king said to the girl, "Ask me whatever you want, and I will give it to you."

23 He also swore to her, "Whatever you ask me, I will give you, up to half my kingdom."

24 So she went out and said to her mother, "What shall I ask?" And she said, "The head of John the Baptist!"

25 Immediately she came in with haste to the king and asked, saying, "I want you to give me at once the head of John the Baptist on a platter."

26 And the king was exceedingly sorry; yet, because of the oaths and because of those who sat with him, he did not want to refuse her.

27 Immediately the king sent an executioner and commanded his head to be brought. And he went and beheaded him in prison.

28 Brought his head on a platter, and gave it to the girl; and the girl gave it to her mother.

29 When his disciples heard of it, they came and took away his corpse and laid it in a tomb.

การเลี้ยงคนห้าพัน

(มธ. 14:13-21 ลก. 9:10-17 ยน. 6:1-14)

30 ฝ่ายอัครทูตพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำ และได้สั่งสอน

31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง” เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง

33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และจำได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน

34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้วก็ทรงเห็นประชาชนหมู่มาก และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงทรงสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ

35 เมื่อเวลาล่วงไปเกือบจะค่ำแล้ว พวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว

36 ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไ้บ้านนาที่อยู่แถบนี้”

37 แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาริอันให้เขารับประทานหรือ”

30 Then the apostles gathered to Jesus and told Him all things, both what they had done and what they had taught.

31 And He said to them, “Come aside by yourselves to a deserted place and rest a while.” For there were many coming and going, and they did not even have time to eat.

32 So they departed to a deserted place in the boat by themselves.

33 But the multitudes saw them departing, and many knew Him and ran there on foot from all the cities. They arrived before them and came together to Him.

34 And Jesus, when He came out, saw a great multitude and was moved with compassion for them, because they were like sheep not having a shepherd. So He began to teach them many things.

35 When the day was now far spent, His disciples came to Him and said, “This is a deserted place, and already the hour is late.

36 “Send them away, that they may go into the surrounding country and villages and buy themselves bread; for they have nothing to eat.”

37 But He answered and said to them, “You give them something to eat.” And they said to Him, “Shall we go and buy two hundred denarii worth of bread and give them something to eat?”

³⁸พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ” เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”

³⁹พระองค์จึงตรัสสั่งคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ ๆ

⁴⁰ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง

⁴¹เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ถวายคำสาธุการแล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้น พระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย

⁴²เขาได้กินอิ่มทุกคน

⁴³ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม

⁴⁴และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้นมีผู้ชายห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินบนทะเล

(มธ. 14:22-27 ยน. 6:16-21)

⁴⁵ครั้นแล้วพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามไปยังเมืองเบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

⁴⁶เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น

⁴⁷เมื่อค่ำลงแล้วเรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว

³⁸ But He said to them, “How many loaves do you have? Go and see.” And when they found out they said, “Five, and two fish.”

³⁹ Then He commanded them to make them all sit down in groups on the green grass.

⁴⁰ So they sat down in ranks, in hundreds and in fifties.

⁴¹ And when He had taken the five loaves and the two fish, He looked up to heaven, blessed and broke the loaves, and gave them to His disciples to set before them; and the two fish He divided among them all.

⁴² So they all ate and were filled.

⁴³ And they took up twelve baskets full of fragments and of the fish.

⁴⁴ Now those who had eaten the loaves were about five thousand men.

⁴⁵ Immediately He made His disciples get into the boat and go before Him to the other side, to Bethsaida, while He sent the multitude away.

⁴⁶ And when He had sent them away, He departed to the mountain to pray.

⁴⁷ Now when evening came, the boat was in the middle of the sea; and He was alone on the land.

⁴⁸แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกดิกรรเชิงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนิบนน้ทะเลไปยังเหล่าสาวก และพระองค์ทรงดำเนิสดังจะเลขาเขาไป

⁴⁹เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบนน้ทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอึงไป

⁵⁰เพราะว่าทุกคนเห็นแล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ทรงออกพระโอษฐ์ตรัสแก่เขาว่า “ทำใจให้ดีไว้เถิด เราเอง อย่างกลัวเลย”

⁵¹พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง

⁵²เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ เพราะว่าเรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ แต่ใจเขายังมีคมอยู่

พระเยซูทรงรักษากคนเจ็บป่วย

ในยอนเนซารेत

(มธ. 14:34-36)

⁵³ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แขวงยอนเนซารेत

⁵⁴เมื่อขึ้นจากเรือแล้วคนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที

⁵⁵และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังตำบลที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่

⁵⁶แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหน ๆ ไม้ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามตลาด

⁴⁸ Then He saw them straining at rowing, for the wind was against them. Now about the fourth watch of the night He came to them, walking on the sea, and would have passed them by.

⁴⁹ And when they saw Him walking on the sea, they supposed it was a ghost, and cried out;

⁵⁰ For they all saw Him and were troubled. But immediately He talked with them and said to them, "Be of good cheer! It is I; do not be afraid."

⁵¹ Then He went up into the boat to them, and the wind ceased. And they were greatly amazed in themselves beyond measure, and marveled.

⁵² For they had not understood about the loaves, because their heart was hardened.

⁵³ When they had crossed over, they came to the land of Gennesaret and anchored there.

⁵⁴ And when they came out of the boat, immediately the people recognized Him,

⁵⁵ Ran through that whole surrounding region, and began to carry about on beds those who were sick to wherever they heard He was.

⁵⁶ Wherever He entered, into villages, cities, or the country, they laid the sick in the marketplaces, and

ทูลขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยและ
ต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้
แตะต้องแล้วก็หายป่วยทุกคน

คำสอนของบรรพบุรุษที่ตกทอดมา
(มธ. 15:1-9)

7 ครั้งนั้นพวกฟาริสี กับพวกธรร-
มาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม
พากันมาหาพระองค์

2 เขาได้เห็นเหล่าสาวกบางคนรับประทาน
อาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่
ไม่ได้ล้างก่อน

3 (เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้ง
สิ้นถือตามคำที่บรรพบุรุษสอนต่อ ๆ
กันมานั้นว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดย
เคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย

4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ทำ
พิธีชำระตัวก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร
และธรรมเนียมอื่น ๆ อีกหลายอย่าง
เขาก็ถือ คือล้างถ้วยเหยือกและภาชนะ
ทองสัมฤทธิ์)

5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึง
ทูตถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวก
ของท่านไม่ประพฤติตามคำสอนที่ตก
ทอดมาจากบรรพบุรุษ แดร์รับประทาน
อาหารด้วยมือเป็นมลทิน”

6 พระองค์คริสต์ตอบเขาว่า “อิสยาห์
ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคด
ก็ถูก ตามที่โมเสสได้เขียนไว้ว่า
ประชาชนนี้ให้เกียรติเราแต่ปาก
ใจของเขาห่างไกลจากเรา

begged Him that they might just touch
the hem of His garment. And as many
as touched Him were made well.

CHAPTER 7

Then the Pharisees and some of
the scribes came together to
Him, having come from Jerusalem.

2 Now when they saw some of His
disciples eat bread with defiled, that is,
with unwashed hands, they found fault.

3 For the Pharisees and all the Jews
do not eat unless they wash *their* hands
in a special way, holding the tradition of
the elders.

4 When they come from the market-
place, they do not eat unless they wash.
And there are many other things which
they have received and hold, *like* the
washing of cups, pitchers, copper ves-
sels, and couches.

5 Then the Pharisees and scribes
asked Him, “Why do Your disciples not
walk according to the tradition of the
elders, but eat bread with unwashed
hands?”

6 He answered and said to them,
“Well did Isaiah prophesy of you hypo-
crites, as it is written: ‘This people hon-
ors Me with *their* lips, but their heart is
far from Me.

7 เขามักการเราโดยหาประโยชน์มิได้
ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์
มาทำว่าเป็นพระคำสั่งสอน
ของพระเจ้า

8 เจ้าทั้งหลายละธรรมเนียมบัญญัติ ของ
พระเจ้าและกลับไปถือตามถ้อยคำของ
มนุษย์ที่เขาสอนคือ ๆ กันมานั้น”

9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เหมาะสมจริง
นะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งธรรมเนียมบัญญัติ
ของพระเจ้าเพื่อจะได้ถือตามคำสอนที่
คนรับมาจากบรรพบุรุษ

10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า ‘จงให้
เกียรติบิดามารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใด
ประนามบิดามารดาจะต้องมีโทษถึงตาย’

11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะ
กล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของ
ข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่ง
นั้นเป็นโอรสบาน”’ (แปลว่าเป็นของ
ถวายแด่พระเจ้าแล้ว)

12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้น
ทำสิ่งใดต่อไปเป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดา
ของคน

13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของ
พระเจ้าเป็นหมิ่นไป ด้วยคำสอนที่พวก
เจ้ารับมาจากบรรพบุรุษและสอนต่อ ๆ
กันไป และสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกหลาย
สิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”

สิ่งที่ทำให้เป็นมลทิน

(มธ. 15:10-20)

14 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชน
อีกครั้งกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงฟัง
เราและเข้าใจเถิด

7 And in vain they worship Me,
teaching as doctrines the command-
ments of men.’

8 “For laying aside the command-
ment of God, you hold the tradition of
men—the washing of pitchers and
cups, and many other such things you
do.”

9 He said to them, “All too well you
reject the commandment of God, that
you may keep your tradition.”

10 “For Moses said, ‘Honor your fa-
ther and your mother’; and, ‘He who
curses father or mother, let him be put
to death.’

11 “But you say, ‘If a man says to his
father or mother, “Whatever profit you
might have received from me is Cor-
ban”—’ (that is, a gift to God);

12 “And you no longer let him do
anything for his father or his mother,

13 “Making the word of God of no
effect through your tradition which
you have handed down. And many
such things you do.”

14 When He had called all the multi-
tude to Himself, He said to them,
“Hear Me, everyone, and understand:

15 ไม่มีสิ่งใดภายนอก ที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน [16] ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด]

17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพื้นประชาชนแล้ว เหล่าสาวกก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น

18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ถึงท่านทั้งหลายที่ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่า สิ่งใด ๆ แต่ภายนอก ที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินไม่ได้

19 เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลมไป” (ที่ทรงสอนอย่างนี้ก็เป็น การประกาศว่าอาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน)

20 พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน

21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การลักขโมย การฆ่าคน การผิดพิวผิดเมีย

22 การโลภ ความอธรรม การดื้อฉาว เขา ราคะดันหา อิจฉาอารมณ์ การใส่ร้าย ความเย่อหยิ่ง ความมัวชบ

23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทิน”

15 “There is nothing that enters a man from outside which can defile him; but the things which come out of him, those are the things that defile a man.

16 “If anyone has ears to hear, let him hear!”

17 When He had entered a house away from the crowd, His disciples asked Him concerning the parable.

18 So He said to them, “Are you thus without understanding also? Do you not perceive that whatever enters a man from outside cannot defile him,

19 “Because it does not enter his heart but his stomach, and is eliminated, thus purifying all foods?”

20 And He said, “What comes out of a man, that defiles a man.

21 “For from within, out of the heart of men, proceed evil thoughts, adulteries, fornications, murders,

22 “Thefts, covetousness, wickedness, deceit, lewdness, an evil eye, blasphemy, pride, foolishness.

23 “All these evil things come from within and defile a man.”

ความเชื่อของหญิงซีเรียฟินีเซีย

(มธ. 15:21-28)

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่น ไปยังเขตแดนเมืองไทระ และเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้รู้ แต่พระองค์จะทรงซ่อนอยู่ไม่ได้

25 เพราะทันใดนั้นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่ผีโสโครกสิงเมื่อได้ขึ้นข่าวถึงพระองค์ ก็มาราบที่พระบาทของพระองค์

26 ผู้หญิงนั้นมีเชื้อชาติซีเรียฟินีเซีย พูดภาษากรีก แล้วนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน

27 ฝ่ายพระเยซูคริสต์แก่นางนั้นว่า "ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร"

28 แต่นางทูลตอบว่า "จริงเจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก"

29 แล้วพระองค์คริสต์แก่นางว่า "เพราะเหตุฉะนี้ฉันจึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว"

30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตนได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

พระเยซูทรงรักษาคนหูหนวก และใบ้

31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและผ่านเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลสาบกาลิลี

24 From there He arose and went to the region of Tyre and Sidon. And He entered a house and wanted no one to know it, but He could not be hidden.

25 For a woman whose young daughter had an unclean spirit heard about Him, and she came and fell at His feet.

26 The woman was a Greek, a Syro-Phoenician by birth, and she kept asking Him to cast the demon out of her daughter.

27 But Jesus said to her, "Let the children be filled first, for it is not good to take the children's bread and throw it to the little dogs."

28 And she answered and said to Him, "Yes, Lord, yet even the little dogs under the table eat from the children's crumbs."

29 Then He said to her, "For this saying go your way; the demon has gone out of your daughter."

30 And when she had come to her house, she found the demon gone out, and her daughter lying on the bed.

31 Again, departing from the region of Tyre and Sidon, He came through the midst of the region of Decapolis to the Sea of Galilee.

³²เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น

³³พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ย่อนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและลั่นคนนั้น

³⁴แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า “เอเฟฟาซา” แปลว่า “จงเปิดออก”

³⁵แล้วหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ยัดลั่นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด

³⁶พระองค์ทรงห้ามปรัมปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปรัมปราม เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก

³⁷คนทั้งปวงก็ประหลาดใจเหลือเกิน พுகกันว่า “พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”

ทรงเลี้ยงคนสี่พัน

(มธ. 15:32-39)

8คราวนั้น เมื่อประชาชนพากันมามากมายอีก ก็ไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกตรัสแก่เขาว่า

²“เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน

³ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงคามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล”

³² Then they brought to Him one who was deaf and had an impediment in his speech, and they begged Him to put His hand on him.

³³ And He took him aside from the multitude, and put His fingers in his ears, and He spat and touched his tongue.

³⁴ Then, looking up to heaven, He sighed, and said to him, “Ephphatha,” that is, “Be opened.”

³⁵ Immediately his ears were opened, and the impediment of his tongue was loosed, and he spoke plainly.

³⁶ Then He commanded them that they should tell no one; but the more He commanded them, the more widely they proclaimed it.

³⁷ And they were astonished beyond measure, saying, “He has done all things well. He makes both the deaf to hear and the mute to speak.”

CHAPTER 8

In those days, the multitude being very great and having nothing to eat, Jesus called His disciples to Him and said to them,

² “I have compassion on the multitude, because they have now continued with Me three days and have nothing to eat.

³ “And if I send them away hungry to their own houses, they will faint on the way; for some of them have come from afar.”

4 เหล่าสาวกจึงทูลตอบพระองค์ว่า
“ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอีกได้ที่ไหน”

5 พระองค์คริสต์ตามเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนเข้า”

6 พระองค์จึงคริสต์สั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้นมาโมทนาพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน

7 และเขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้าง พระองค์จึงถวายคำสาธุการ แล้วส่งเหล่าสาวกให้เอาปลานั้นแจกด้วย

8 คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่ม และเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดตะกร้า

9 คนที่รับประทานนั้นประมาณสี่พัน แล้วพระองค์คริสต์สั่งให้เขาไป

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา

ขอหมายสำคัญ

(มธ. 16:1-4 ลก. 12:54-56)

11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์

12 พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วคริสต์ว่า “คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราว่าแก่เจ้าทั้งหลายจริง ๆ ว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้”

13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขาและลงเรือข้ามฟากไปอีก

4 Then His disciples answered Him, “How can one satisfy these people with bread here in the wilderness?”

5 He asked them, “How many loaves do you have?” And they said, “Seven.”

6 So He commanded the multitude to sit down on the ground. And He took the seven loaves and gave thanks, broke them and gave them to His disciples to set before them; and they set them before the multitude.

7 They also had a few small fish; and having blessed them, He said to set them also before them.

8 So they ate and were filled, and they took up seven large baskets of left-over fragments.

9 Now those who had eaten were about four thousand. And He sent them away,

10 Immediately got into the boat with His disciples, and came to the region of Dalmanutha.

11 Then the Pharisees came out and began to dispute with Him, seeking from Him a sign from heaven, testing Him.

12 But He sighed deeply in His spirit, and said, “Why does this generation seek a sign? Assuredly, I say to you, no sign shall be given to this generation.”

13 And He left them, and getting into the boat again, departed to the other side.

เชื้อของพวกฟาริสี และของพวกเฮโรด

(มธ. 16:5-12)

14 ฝ่ายเหล่าสาวก ลืมเอาขนมปังไป
และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อนเดียว
เท่านั้น

15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า
“จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสี
และเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี”

16 เหล่าสาวกจึงพูดกันว่า “เพราะ
เหตุที่เราไม่มีขนมปัง”

17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่
เขาว่า “เหตุไฉนพวกท่าน จึงพูดกัน
และกัน ถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยัง
ไม่รู้และไม่เข้าใจหรือใจของท่านมืด
มัวหรือ

18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยัง
ไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ

19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อน ให้แก่
คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษ
ที่เหลือได้อีกกี่กระปุง” เขาพูดตอบว่า
“ได้สิบสองกระปุง”

20 “เมื่อเราแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่
คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษ
ที่เหลือได้อีกกี่ตะกร้า” เขาพูดตอบว่า
“ได้เจ็ดตะกร้า”

21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “พวก
ท่านยังไม่เข้าใจหรือ”

14 Now the disciples had forgotten to
take bread, and they did not have more
than one loaf with them in the boat.

15 Then He charged them, saying,
“Take heed, beware of the leaven of the
Pharisees and the leaven of Herod.”

16 And they reasoned among them-
selves, saying, “It is because we have no
bread.”

17 But Jesus, being aware of it, said
to them, “Why do you reason because
you have no bread? Do you not yet per-
ceive nor understand? Is your heart still
hardened?

18 “Having eyes, do you not see?
And having ears, do you not hear? And
do you not remember?

19 “When I broke the five loaves for
the five thousand, how many baskets
full of fragments did you take up?”
They said to Him, “Twelve.”

20 “Also, when I broke the seven for
the four thousand, how many large bas-
kets full of fragments did you take up?”
And they said, “Seven.”

21 So He said to them, “How is it you
do not understand?”

ทรงรักษาคคนตาบอดที่เมือง

เบธไซดา

22 พระองค์กับสาวกจึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาคนตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ไปรดูกตองคนนั้น

23 พระองค์ได้ทรงจูมมือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อได้ทรงปั้นน้ำกลยลงที่ตาคมนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามว่า “เจ้าเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่”

24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วเขาก็เพ่งดู และตาก็หายเป็นปกติ แลเห็นสิ่งทั้งหลายได้ชัด

26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้น ให้กลับตรงไปยังบ้านของตนแล้วกำชับว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

เปโตรรับว่า

พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

(มธ. 16:13-20 ลก. 9:18-21)

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกออกไปยังหมู่บ้านแควจซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้นพระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”

28 เขาทูลตอบพระองค์ว่า “เขาว่าเป็นยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และบางคนว่าเป็นคนหนึ่งโนพวกผู้เผยพระวจนะ”

22 Then He came to Bethsaida; and they brought a blind man to Him, and begged Him to touch him.

23 So He took the blind man by the hand and led him out of the town. And when He had spit on his eyes and put His hands on him, He asked him if he saw anything.

24 And he looked up and said, “I see men like trees, walking.”

25 Then He put His hands on his eyes again and made him look up. And he was restored and saw everyone clearly.

26 Then He sent him away to his house, saying, “Neither go into the town, nor tell anyone in the town.”

27 Now Jesus and His disciples went out to the towns of Caesarea Philippi; and on the road He asked His disciples, saying to them, “Who do men say that I am?”

28 So they answered, “John the Baptist; but some say, Elijah; and others, one of the prophets.”

29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ฝ่ายพวกท่านแล้วว่าเราเป็นใคร” เปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”

30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้เขาบอกผู้ใดให้รู้

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรม ของพระองค์

(มธ. 16:21-38 ลก. 9:22-27)

31 ตั้งแต่นั้นมา พระองค์ก็เล่าสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกมหาปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ จะไม่ยอมรับพระองค์ในที่สดพระองค์จะต้องถึงถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่

32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสโดยเปิดเผย ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์แล้วก็ทูลท้วง

33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกแล้วติเปโตรว่า “อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น เพราะเจ้าคิดอย่างคน มิได้คิดอย่างพระเจ้า”

34 พระองค์จึงทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกให้เข้ามา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรามา

35 เพราะว่า ผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

29 He said to them, “But who do you say that I am?” Peter answered and said to Him, “You are the Christ.”

30 Then He strictly warned them that they should tell no one about Him.

31 And He began to teach them that the Son of Man must suffer many things, and be rejected by the elders and chief priests and scribes, and be killed, and after three days rise again.

32 He spoke this word openly. Then Peter took Him aside and began to rebuke Him.

33 But when He had turned around and looked at His disciples, He rebuked Peter, saying, “Get behind Me, Satan! For you are not mindful of the things of God, but the things of men.”

34 When He had called the people to Himself, with His disciples also, He said to them, “Whoever desires to come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me.

35 “For whoever desires to save his life will lose it, but whoever loses his life for My sake and the gospel’s will save it.

³⁶ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร

³⁷ เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา

³⁸ ด้วยว่าถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเรา และถ้อยคำของเรา ในชั่วชีวิตนี้ซึ่งประกอบด้วย การชั่วคิดคดทรยศ บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์”

9 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ขึ้นอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สควความตาย จนกว่าจะได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์านุภาพ”

ทรงจำแลงพระกาย

(มธ. 17:1-13 ลก. 9:28-36)

² ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา

³ และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้

กับเจ้านานเทไค เราจะต้องอดทนเพราะเจ้าไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”

³⁶ “For what will it profit a man if he gains the whole world, and loses his own soul?

³⁷ “Or what will a man give in exchange for his soul?

³⁸ “For whoever is ashamed of Me and My words in this adulterous and sinful generation, of him the Son of Man also will be ashamed when He comes in the glory of His Father with the holy angels.”

CHAPTER 9

And He said to them, “Assuredly, I say to you that there are some standing here who will not taste death till they see the kingdom of God present with power.”

² Now after six days Jesus took Peter, James, and John, and led them up on a high mountain apart by themselves; and He was transfigured before them.

³ His clothes became shining, exceedingly white, like snow, such as no launderer on earth can whiten them.

⁴ And Elijah appeared to them with Moses, and they were talking with Jesus.

5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำเพิงสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”

6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก

7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงเชื่อฟังท่านเถิด”

8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา

9 เมื่อลงมาจากภูเขา พระองค์ก็รัสห้ามเหล่าสาวกไม่ให้หาสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย

10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่คริสต์จะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นจะหมายความว่าอย่างไร

11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมจารีย์ จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน”

12 พระองค์คริสต์ตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริงและทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย

5 Then Peter answered and said to Jesus, “Rabbi, it is good for us to be here; and let us make three tabernacles: one for You, one for Moses, and one for Elijah” —

6 Because he did not know what to say, for they were greatly afraid.

7 And a cloud came and overshadowed them; and a voice came out of the cloud, saying, “This is My beloved Son. Hear Him!”

8 Suddenly, when they had looked around, they saw no one anymore, but only Jesus with themselves.

9 Now as they came down from the mountain, He commanded them that they should tell no one the things they had seen, till the Son of Man had risen from the dead.

10 So they kept this word to themselves, questioning what the rising from the dead meant.

11 And they asked Him, saying, “Why do the scribes say that Elijah must come first?”

12 Then He answered and told them, “Indeed, Elijah is coming first and restores all things. And how is it written concerning the Son of Man, that He must suffer many things and be treated with contempt?

13 แต่เรบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอ-
ลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครทำ
แก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว
ตามที่มิคาเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน”

พระเยซูทรงรักษาลูกเด็กผีเข้า

(มธ. 17:14-21 ลก. 9:37-43)

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก
ก็เห็นประชาชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบ
เขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้
ไล่เลียงเขาอยู่

15 ในทันใดนั้น เมื่อประชาชนเห็น
พระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้า
มาเคารพพระองค์

16 พระองค์จึงตรัสถามเขาทั้งหลายว่า
“ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความ
อันใด”

17 มีคนหนึ่งในหมู่ประชาชนทูลตอบ
พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า
ได้พาบุตรชายของข้าพเจ้ามาหาท่าน
เพราะผีเข้าสิง

18 เด็กจะอยู่ที่ไหน ๆ พอผีสำแดง
มันก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลาย
ฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วตัว
แข็ง ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของท่าน
ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออก
ไม่ได้”

19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า “โอ
คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่
กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะ
เจ้าไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”

13 “But I say to you that Elijah has
also come, and they did to him whatever
they wished, as it is written of him.”

14 And when He came to the disci-
ples, He saw a great multitude around
them, and scribes disputing with them.

15 Immediately, when they saw Him,
all the people were greatly amazed, and
running to Him, greeted Him.

16 And He asked the scribes, “What
are you discussing with them?”

17 Then one of the crowd answered
and said, “Teacher, I brought You my
son, who has a mute spirit.

18 “And wherever it seizes him, it
throws him down; he foams at the
mouth, gnashes his teeth, and becomes
rigid. So I spoke to Your disciples, that
they should cast it out, but they could
not.”

19 He answered him and said, “O
faithless generation, how long shall I be
with you? How long shall I bear with
you? Bring him to Me.”

20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดินมีน้ำลายฟูมปาก

21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั่นว่า “เป็นอย่างไรมานานสักเท่าไร” บิดาพูดตอบว่า “ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา

22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟ และในน้ำบ่อย ๆ หมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ที่ท่านสามารถช่วยได้ขอท่านโปรดกรุณาเถิด”

23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั่นว่า “ถ้าช่วยได้ นะหรือ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”

24 ในทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ ที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้น ขอโปรดช่วยให้เชื่อนี้เถิด”

25 เมื่อพระเยซูทรงเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสตำหนิผีโสโครกนั้นว่า “อ้ายผีโง่เขลาพวก เราสั่งเอ็งให้ออกจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย”

26 ผีนั้นจึงร้องอ้ออิงทำให้เด็กนั้นชักคืนเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนคนส่วนมากที่นั่นกล่าวว่า “เขาตายแล้ว”

27 แต่พระเยซูทรงจับมือของเด็คนั้น เด็กนั้นก็ขึ้นขึ้น

28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกมาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า “เหตุใดพวกข้าพระองค์กับผีนั้นออกไม่ได้”

20 Then they brought him to Him. And when he saw Him, immediately the spirit convulsed him, and he fell on the ground and wallowed, foaming at the mouth.

21 So He asked his father, “How long has this been happening to him?” And he said, “From childhood.

22 “And often he has thrown him both into the fire and into the water to destroy him. But if You can do anything, have compassion on us and help us.”

23 Jesus said to him, “If you can believe, all things are possible to him who believes.”

24 Immediately the father of the child cried out and said with tears, “Lord, I believe; help my unbelief!”

25 When Jesus saw that the people came running together, He rebuked the unclean spirit, saying to it: “Deaf and dumb spirit, I command you, come out of him and enter him no more!”

26 Then the spirit cried out, convulsed him greatly, and came out of him. And he became as one dead, so that many said, “He is dead.”

27 But Jesus took him by the hand and lifted him up, and he arose.

28 And when He had come into the house, His disciples asked Him privately, “Why could we not cast it out?”

29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผิอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลยเว้นแต่โดยการอธิษฐานเท่านั้น”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรม

ของพระองค์อีก

(มธ. 17:22-23 ลก. 9:43-45)

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะให้ผู้ใดรู้

31 ด้วยว่าตอนนี้พระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกยัดไว้ในมือของคนและเขาจะประหารชีวิตท่านเสีย เมื่อฆ่าแล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่”

32 แต่ด้วยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุด

(มธ. 18:1-5 ลก. 9:46-48)

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า “เมื่อมาตามทางนั้นท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด”

34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน

35 พระเยซูได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนสุดท้าย และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง”

36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก แล้ว

29 So He said to them, “This kind can come out by nothing but prayer and fasting.”

30 Then they departed from there and passed through Galilee, and He did not want anyone to know it.

31 For He taught His disciples and said to them, “The Son of Man is being betrayed into the hands of men, and they will kill Him. And after He is killed, He will rise the third day.”

32 But they did not understand this saying, and were afraid to ask Him.

33 Then He came to Capernaum. And when He was in the house He asked them, “What was it you disputed among yourselves on the road?”

34 But they kept silent, for on the road they had disputed among themselves who would be the greatest.

35 And He sat down, called the twelve, and said to them, “If anyone desires to be first, he shall be last of all and servant of all.”

36 Then He took a little child and set him in the midst of them. And when He

ทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ คริสต์แก่เหล่าสาวก
ว่า

37 “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้
คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็รับมิใช่แต่เรา
ผู้เดียว แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาด้วย”

ผู้ที่มิได้ต่อสู้เราก็คือฝ่ายเรา

(ลก. 9:49-50 มธ. 10:42)

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า “พระ
อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ก็ได้เห็น
คนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระ-
องค์ และพวกข้าพระองค์ก็ได้ห้ามเขา
เพราะเขามีได้ตามเรามา”

39 พระเยซูจึงตรัสว่า “อย่าห้ามเขา
เลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำความหึง
ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่ง
อาจกลับพุดประนามเรา

40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้น
เป็นฝ่ายเราแล้ว

41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่าน
ว่า ผู้ใดจะเอนำด้วยหนึ่งให้พวกท่าน
ล้ม เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์
ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จที่ห้ามไว้

การทดลองให้กระทำการ

(มธ. 18:6-9 ลก. 17:1-2)

42 “แต่ผู้ใดจะทำให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้
คนหนึ่งที่วางใจในเราให้หลงผิด ถ้า
เอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสีย
ในทะเลลึกดีกว่า

43 ถ้ามือของท่านทำให้หลงผิด จงตัด
ทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิตด้วยมือด้านยัง
ดีกว่ามีสองมือและต้องถูกทิ้งในนรก
ในไฟที่ไม่รู้ดับ

had taken him in His arms, He said to
them,

37 “Whoever receives one of these
little children in My name receives Me;
and whoever receives Me, receives not
Me but Him who sent Me.”

38 Now John answered Him, saying,
“Teacher, we saw someone who does
not follow us casting out demons in
Your name, and we forbade him be-
cause he does not follow us.”

39 But Jesus said, “Do not forbid
him, for no one who works a miracle in
My name can soon afterward speak evil
of Me.

40 “For he who is not against us is on
our side.

41 “For whoever gives you a cup of
water to drink in My name, because you
belong to Christ, assuredly, I say to you,
he will by no means lose his reward.

42 “But whoever causes one of these
little ones who believe in Me to stumble,
it would be better for him if a millstone
were hung around his neck, and he
were thrown into the sea.

43 “If your hand causes you to sin,
cut it off. It is better for you to enter
into life maimed, rather than having
two hands, to go to hell, into the fire
that shall never be quenched—

44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตายและไฟก็ไม่ดับเลย

45 ถ้าเท้าของท่านทำให้หลวงผิด จงตัดทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้า และต้องถูกทิ้งในนรก

46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตายและไฟก็ไม่ดับเลย

47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งไปในนรก

48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตายและไฟก็ไม่ดับเลย

49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกเกลือเกลือแล้วชำระด้วยไฟ

50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุข สามัคคีซึ่งกันและกัน”

พระเยซูตรัสสอนเรื่องการหย่าร้าง
(มธ. 19:1-12 ลก. 16:18)

10 ฝ่ายพระเยซูได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั้นเข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดีย และเสด็จไปแม่น้ำจอร์แดนพักแรมวันออก และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาตามທີ່พระองค์ทรงเคยสอนนั้น

²พวกฟาริสี มาทกลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามธรรมบัญญัติหรือไม่”

44 “Where ‘Their worm does not die and the fire is not quenched.’

45 “And if your foot causes you to sin, cut it off. It is better for you to enter life lame, rather than having two feet, to be cast into hell, into the fire that shall never be quenched—

46 “Where ‘Their worm does not die and the fire is not quenched.’

47 “And if your eye causes you to sin, pluck it out. It is better for you to enter the kingdom of God with one eye, rather than having two eyes, to be cast into hell fire—

48 “Where ‘Their worm does not die and the fire is not quenched.’

49 “For everyone will be seasoned with fire, and every sacrifice will be seasoned with salt.

50 “Salt is good, but if the salt loses its flavor, how will you season it? Have salt in yourselves, and have peace with one another.”

CHAPTER 10

Then He arose from there and came to the region of Judea by the other side of the Jordan. And multitudes gathered to Him again, and as He was accustomed, He taught them again.

² The Pharisees came and asked Him, “Is it lawful for a man to divorce his wife?” testing Him.

³พระองค์ตรัสถามเขาว่า “โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร”

⁴เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยาแล้วก็หย่าให้”

⁵พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนบัญญัติข้อนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าคือคิด

⁶แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง

⁷เพราะเหตุนั้นบุรุษจึงต้องละบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา

⁸และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน

⁹เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

¹⁰เมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น

¹¹พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อภรรยาเดิม

¹²และถ้าหญิงเองจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณีเหมือนกัน”

พระเยซูทรงอวยพระพรเด็กเล็ก ๆ
(มธ. 19:13-15 ลก. 18:15-17)

¹³ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้

³And He answered and said to them, “What did Moses command you?”

⁴They said, “Moses permitted a man to write a certificate of divorce, and to dismiss her.”

⁵And Jesus answered and said to them, “Because of the hardness of your heart he wrote you this precept.

⁶“But from the beginning of the creation, God ‘made them male and female.’

⁷‘For this reason a man shall leave his father and mother and be joined to his wife,

⁸‘And the two shall become one flesh’; so then they are no longer two, but one flesh.

⁹“Therefore what God has joined together, let not man separate.”

¹⁰In the house His disciples also asked Him again about the same matter.

¹¹So He said to them, “Whoever divorces his wife and marries another commits adultery against her.

¹²“And if a woman divorces her husband and marries another, she commits adultery.”

¹³Then they brought little children to Him, that He might touch them; but the disciples rebuked those who brought them.

14 เมื่อพระเยซูทรงเห็นดังนั้น ก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น

15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”

16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นวางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ. 19:16-30 ลก. 18:18-30)

17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการประการใด จึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว

19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี ห้ามเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’

20 คนนั้นจึงทูลพระองค์ว่า “อาจารย์ เจ้าข้า ข้อเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”

21 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขาแล้วตรัสว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมี

14 But when Jesus saw it, He was greatly displeased and said to them, “Let the little children come to Me, and do not forbid them; for of such is the kingdom of God.

15 “Assuredly, I say to you, whoever does not receive the kingdom of God as a little child will by no means enter it.”

16 And He took them up in His arms, laid His hands on them, and blessed them.

17 Now as He was going out on the road, one came running, knelt before Him, and asked Him, “Good Teacher, what shall I do that I may inherit eternal life?”

18 So Jesus said to him, “Why do you call Me good? No one is good but One, that is, God.

19 “You know the commandments: ‘Do not commit adultery,’ ‘Do not murder,’ ‘Do not steal,’ ‘Do not bear false witness,’ ‘Do not defraud,’ ‘Honor your father and your mother.’”

20 And he answered and said to Him, “Teacher, all these things I have kept from my youth.”

21 Then Jesus, looking at him, loved him, and said to him, “One thing you lack: go your way, sell whatever you

อยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจึงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา”

22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้น หน้าของเขาก็สลดลง แล้วคนนั้นออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบ ๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “คนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก็ยากจริงหนา”

24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยพระวจนะของพระองค์ แต่พระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าก็ยากจริงหนา”

25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้า”

26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง”

28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า “นี่แหละ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา”

29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือลูกหรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและข้าวประเสริฐของเรา

have and give to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, take up the cross, and follow Me.”

22 But he was sad at this word, and went away sorrowful, for he had great possessions.

23 Then Jesus looked around and said to His disciples, “How hard it is for those who have riches to enter the kingdom of God!”

24 And the disciples were astonished at His words. But Jesus answered again and said to them, “Children, how hard it is for those who trust in riches to enter the kingdom of God!”

25 “It is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God.”

26 And they were greatly astonished, saying among themselves, “Who then can be saved?”

27 But Jesus looked at them and said, “With men *it is* impossible, but not with God; for with God all things are possible.”

28 Then Peter began to say to Him, “See, we have left all and followed You.”

29 So Jesus answered and said, “Assuredly, I say to you, there is no one who has left house or brothers or sisters or father or mother or wife or children or lands, for My sake and the gospel’s,

30 ในยุคนี้ ผู้ใดจะได้รับผลตอบแทน ร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูก และไร่นา ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในยุคหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์

31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะดิ่ง กลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรม ของพระองค์ครั้งที่สาม

(มธ. 20:17-19 ลก. 18:31-34)

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และคนที่เดินมาข้างหลังก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น

33 ว่า “นี่แน่ะ เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ

34 คนต่างชาตินั้นจะเขยื้อยท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน จะเมิ่นดีท่านและจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจึงจะเป็นขึ้นมาจากใหม่”

คำทูลขอของยากอบและยอห์น

(มธ. 20:20-28)

35 ฝ่ายยากอบกับยอห์นบุตรของเศเบดีเข้ามาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์

30 “Who shall not receive a hundred-fold now in this time—houses and brothers and sisters and mothers and children and lands, with persecutions—and in the age to come, eternal life.

31 “But many who are first will be last, and the last first.”

32 Now they were on the road, going up to Jerusalem, and Jesus was going before them; and they were amazed. And as they followed they were afraid. Then He took the twelve aside again and began to tell them the things that would happen to Him:

33 “Behold, we are going up to Jerusalem, and the Son of Man will be betrayed to the chief priests and to the scribes; and they will condemn Him to death and deliver Him to the Gentiles;

34 “And they will mock Him, and scourge Him, and spit on Him, and kill Him. And the third day He will rise again.”

35 Then James and John, the sons of Zebedee, came to Him, saying, “Teach-

เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะ
ขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอ
ของข้าพระองค์”

36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ท่าน
ทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้
ท่าน”

37 เขาจึงทูลตอบว่า “เมื่อพระองค์จะ
ทรงพระสิริขึ้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่
เบื้องขวาพระองค์คนหนึ่ง เบื้องซ้าย
คนหนึ่ง”

38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ที่ท่าน
ขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่งเราจะดื่ม
นั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้น
ซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ”

39 เขาทั้งสองทูลตอบว่า “ได้ พระเจ้า-
ข้า” พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “ด้วย
ซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มเป็นแน่ และบัพติศมา
ที่เรารับท่านจะรับก็จริง

40 แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของ
เรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัด
ให้ แต่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับ
ผู้ใดจะให้แก่ผู้นั้น”

41 เมื่อสาวกลูกคนได้ยินแล้วก็มี ความ
ขุ่นเคืองยากอบ และยอห์น

42 พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลาย
มาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ที่
นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อม
เป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อันหลายก็
ใช้อำนาจบังคับ

43 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่
ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน
ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

er, we want You to do for us whatever
we ask.”

36 And He said to them, “What do
you want Me to do for you?”

37 They said to Him, “Grant us that
we may sit, one on Your right hand and
the other on Your left, in Your glory.”

38 But Jesus said to them, “You do
not know what you ask. Are you able to
drink the cup that I drink, and be bap-
tized with the baptism that I am bap-
tized with?”

39 They said to Him, “We are able.”
So Jesus said to them, “You will indeed
drink the cup that I drink, and with the
baptism I am baptized with you will be
baptized;

40 “But to sit on My right hand and
on My left is not Mine to give, but it is
for those for whom it is prepared.”

41 And when the ten heard it, they
began to be greatly displeased with
James and John.

42 But Jesus called them to *Himself*
and said to them, “You know that those
who are considered rulers over the
Gentiles lord it over them, and their
great ones exercise authority over
them.

43 “Yet it shall not be so among you;
but whoever desires to become great
among you shall be your servant.

44 และถ้าผู้ใดใคร่จะเป็นเอกเป็นต้น
ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสสมัครของคนที่
ปวง

44 "And whoever of you desires to be
first shall be slave of all.

45 เพราะว่าคุณตรมนุชยมิได้มาเพื่อรับ
การปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติ
เขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็น
ค่าไถ่คนเป็นอันมาก

45 "For even the Son of Man did not
come to be served, but to serve, and to
give His life a ransom for many."

บารทิเมอัสตาบอดเห็นได้

(มธ. 20:29-34 ลก. 18:35-43)

46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายัง
เมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออก
จากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกและประชาชน
เป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อ
บารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรของทิเมอัส
นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง

46 Now they came to Jericho. As He
went out of Jericho with His disciples
and a great multitude, blind Bartimaeus,
the son of Timaeus, sat by the road
begging.

47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงร้องเสียงดังว่า "ท่าน
เยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตา
ข้าพระองค์เถิด"

47 And when he heard that it was
Jesus of Nazareth, he began to cry out
and say, "Jesus, Son of David, have
mercy on me!"

48 มีหลายคนห้ามให้เขานิ่งเสีย แต่
เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า "บุตรดาวิด
เจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

48 Then many warned him to be quiet;
but he cried out all the more, "Son
of David, have mercy on me!"

49 พระเยซูทรงหยุดประทับขึ้นอยู่
แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึง
เรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า "จง
ขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียก
เจ้า"

49 So Jesus stood still and command-
ed him to be called. Then they called
the blind man, saying to him, "Be of
good cheer. Rise, He is calling you."

50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหา
พระเยซู

50 And throwing aside his garment,
he rose and came to Jesus.

⁵¹พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า” คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้”

⁵²พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว” ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระองค์ไป

เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่าง

ผู้พิชิต

(มธ. 21:1-11 ลก. 19:28-40 ยน. 12:12-19)

11 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีซึ่งมีภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน

²สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด

³ถ้ามีผู้ใดถามว่า ‘ท่านทำอย่างนี้ทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘พระองค์ต้องประสงก์ลูกลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่’”

⁴สาวกสองคนนั้นจึงไปแล้วพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่นอกประตูที่ถนน เขาจึงแก้มัน

⁵บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า “แกลูกลานี้ทำไม”

⁵¹ So Jesus answered and said to him, “What do you want Me to do for you?” The blind man said to Him, “Rabboni, that I may receive my sight.”

⁵² Then Jesus said to him, “Go your way; your faith has made you well.” And immediately he received his sight and followed Jesus on the road.

CHAPTER 11

Now when they drew near Jerusalem, to Bethphage and Bethany, at the Mount of Olives, He sent two of His disciples;

² And He said to them, “Go into the village opposite you; and as soon as you have entered it you will find a colt tied, on which no one has sat. Loose it and bring it.

³ “And if anyone says to you, ‘Why are you doing this?’ say, ‘The Lord has need of it,’ and immediately he will send it here.”

⁴ So they went their way, and found the colt tied by the door outside on the street, and they loosed it.

⁵ But some of those who stood there said to them, “What are you doing, loosing the colt?”

⁶สาวกก็ตอบตามพระคำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป

⁷สาวกจึงจูงลูกกลามาถึงพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของคนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น

⁸มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของคนปูลงตามถนนหนทาง และบางคนก็ตัดใบไม้จากทุ่งนามาปู

⁹ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า "โฮซันนา ขอให้ท่านผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ"

¹⁰ความสุขสวัสดิตมิ่งมงคล จะมีแก่แผ่นดินของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่จะมาตั้งอยู่ โฮซันนา ในที่สูงสุด"

¹¹พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม และเข้าไปในบริเวณพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานี กับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ทรงสาปต้นมะเดื่อ

(มธ. 21:18-19)

¹²ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

¹³พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่า จะมีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้วไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ

⁶ And they spoke to them just as Jesus had commanded. So they let them go.

⁷ Then they brought the colt to Jesus and threw their clothes on it, and He sat on it.

⁸ And many spread their clothes on the road, and others cut down leafy branches from the trees and spread them on the road.

⁹ Then those who went before and those who followed cried out, saying: "Hosanna! Blessed is He who comes in the name of the Lord!"

¹⁰ Blessed is the kingdom of our father David that comes in the name of the Lord! Hosanna in the highest!"

¹¹ And Jesus went into Jerusalem and into the temple. So when He had looked around at all things, as the hour was already late, He went out to Bethany with the twelve.

¹² Now the next day, when they had come out from Bethany, He was hungry.

¹³ And seeing from afar a fig tree having leaves, He went to see if perhaps He would find something on it. When He came to it, He found nothing but leaves, for it was not the season for figs.

¹⁴พระองค์จึงคริสต์แก่นั่นว่า “ตั้งแต่
นี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าเลย”
เหล่าสาวกก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์คริสต์
นั้น

ทรงชำระพระวิหาร

(มธ. 21:12-17 ลก. 19:45-48

ยน. 2:13-22)

¹⁵เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์
ก็เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหาร แล้ว
ลงมือขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในบริเวณ
พระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลก
เงินกับทั้งคว่ำน้ำนั่งผู้ขายนกพิราบเสีย

¹⁶และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใด ๆ
เดินลัดบริเวณพระวิหาร

¹⁷พระองค์คริสต์สอนเขาว่า “มีพระวจนะ
เขียนไว้มิใช่หรือว่า *นิเวศของเราเขาจะ
เรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐานสำหรับประชาชนชาติ
ทั้งหลาย* แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้
เป็นถ้ำของพวกโจร”

¹⁸เมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกธรร-
มาจารย์ทราบอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะ
ประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัว
พระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาด
ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

¹⁹และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ก็ได้
เสด็จออกไปจากกรุง

คำสอนจากต้นมะเดื่อที่ เหี่ยวแห้งไป

(มธ. 21:20-22)

²⁰ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่า
สาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อ
ต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก

¹⁴ In response Jesus said to it, “Let
no one eat fruit from you ever again.”
And His disciples heard it.

¹⁵ So they came to Jerusalem. Then
Jesus went into the temple and began to
drive out those who bought and sold in
the temple, and overturned the tables of
the moneychangers and the seats of
those who sold doves.

¹⁶ And He would not allow anyone
to carry wares through the temple.

¹⁷ Then He taught, saying to them,
“Is it not written, ‘My house shall be
called a house of prayer for all na-
tions’? But you have made it a ‘den of
thieves.’”

¹⁸ And the scribes and chief priests
heard it and sought how they might
destroy Him; for they feared Him, be-
cause all the people were astonished at
His teaching.

¹⁹ When evening had come, He went
out of the city.

²⁰ Now in the morning, as they
passed by, they saw the fig tree dried up
from the roots.

21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์
ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอทอດพระ-
เนตร ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้
นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว”

22 พระเยซูจึงคริสต์ตอบเหล่าสาวกว่า
“จงเชื่อในพระเจ้าเถิด

23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้า
ผู้ใด ๆ จะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไป
ลงทะเล’ และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อ
ว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตาม
นั้นจริง

24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า
ขณะที่ท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่ง
ใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่ง
นั้น

25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมี
เหตุกับผู้อื่นหนึ่งผู้ใดจงยกโทษให้ผู้นั้น
เสีย เพื่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิต
ในสวรรค์จะโปรดยกความผิดของท่าน
ด้วย

[26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกความ
ผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่าน
เหมือนกัน”]

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของ

พระเยซู

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายัง
กรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จ
ดำเนินอยู่ในบริเวณพระวิหาร พวก
มหาปุโรหิต พวกธรรมจารย์ และพวก
ผู้ใหญ่มาหาพระองค์

21 And Peter, remembering, said to
Him, “Rabbi, look! The fig tree which
You cursed has withered away.”

22 So Jesus answered and said to
them, “Have faith in God.

23 “For assuredly, I say to you, who-
ever says to this mountain, ‘Be removed
and be cast into the sea,’ and does not
doubt in his heart, but believes that
those things he says will be done, he will
have whatever he says.

24 “Therefore I say to you, whatever
things you ask when you pray, believe
that you receive them, and you will
have them.

25 “And whenever you stand pray-
ing, if you have anything against any-
one, forgive him, that your Father in
heaven may also forgive you your tres-
passes.

26 “But if you do not forgive, neither
will your Father in heaven forgive your
trespasses.”

27 Then they came again to Jerusa-
lem. And as He was walking in the tem-
ple, the chief priests, the scribes, and
the elders came to Him.

28 ทูลพระองค์ว่า “ท่านมีสิทธิอันใด จึงได้ทำเช่นนั้น ใครให้สิทธิแก่ท่าน”

29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด”

31 เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุใดจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

32 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’” เขากลับประหลาดใจ เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะจริง ๆ

33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

(มธ. 21:33-46 ลก. 20:9-19)

12 พระองค์จึงตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วไว้นาน เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้าให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปต่างประเทศเสีย

2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่น เขาจึงใช้บ่าวคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อจะได้รับส่วนผลองุ่นจากสวนของเขา

3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับบ่าวนั้นเฉียนตีแล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า

28 And they said to Him, “By what authority are You doing these things? And who gave You this authority to do these things?”

29 But Jesus answered and said to them, “I also will ask you one question; then answer Me, and I will tell you by what authority I do these things:

30 “The baptism of John—was it from heaven or from men? Answer Me.”

31 And they reasoned among themselves, saying, “If we say, ‘From heaven,’ He will say, ‘Why then did you not believe him?’

32 “But if we say, ‘From men’”—they feared the people, for all counted John to have been a prophet indeed.

33 So they answered and said to Jesus, “We do not know.” And Jesus answered and said to them, “Neither will I tell you by what authority I do these things.”

CHAPTER 12

Then He began to speak to them in parables: “A man planted a vineyard and set a hedge around it, dug a place for the wine vat and built a tower. And he leased it to vinedressers and went into a far country.

2 “Now at vintage-time he sent a servant to the vinedressers, that he might receive some of the fruit of the vineyard from the vinedressers.

3 “And they took him and beat him and sent him away empty-handed.

4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้บ่าวอีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็ประทุษร้ายทำให้ศีรษะบ่าวนั้นแตก และทำการนำอภัยศตาง ๆ

5 ภายหลังเจ้าของสวนใช้บ่าวไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าบ่าวนั้นเสีย แล้วยังใช้บ่าวไปอีกหลายคนเขาก็เฉียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง

6 เจ้าของสวนยังมีอีกคนหนึ่งเป็นบุตรชายที่รัก จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งที่สุด พู่ว่า 'เขาคงจะเคารพบุตรของเรา'

7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท ฆ่าเสียเถิด แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'

8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน

9 เจ้าของสวนจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า

10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า

'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทอดทิ้งเสีย

ยังได้เป็นศิลามุมเอกแล้ว

11 การนี้เป็นมาจากราชเจ้า

เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์ตา

เรา'

12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้ว่าพระองค์ได้วัดคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

4 "Again he sent them another servant, and at him they threw stones, wounded *him* in the head, and sent *him* away shamefully treated.

5 "And again he sent another, and him they killed; and many others, beating some and killing some.

6 "Therefore still having one son, his beloved, he also sent him to them last, saying, 'They will respect my son.'

7 "But those vinedressers said among themselves, 'This is the heir. Come, let us kill him, and the inheritance will be ours.'

8 "So they took him and killed *him* and cast *him* out of the vineyard.

9 "Therefore what will the owner of the vineyard do? He will come and destroy the vinedressers, and give the vineyard to others.

10 "Have you not even read this Scripture: 'The stone which the builders rejected has become the chief cornerstone.'

11 This was the LORD's doing, and it is marvelous in our eyes?'"

12 And they sought to lay hands on Him, but feared the multitude, for they knew He had spoken the parable against them. So they left Him and went away.

การเสี้ยมให้แก่งิซาร์

(มธ. 22:15-22 ลก. 20:20-26)

13 เขาจึงจับบางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะก่อกวนความผิดในพระคำรัสของพระองค์

14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนสัจซื่อและมีไ้เอ้าใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่งิซาร์นั้นควรหรือไม่

15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขากิจงิคริว่า “ท่านทั้งหลายมาจับผิดเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู”

16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงคิรตามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซิซาร์”

17 พระเยซูจึงคิรตักแก่เขาว่า “ของซิซาร์จงถวายแก่งิซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์ก็งินั้น

ปัญหาเรื่องการคินซิป

(มธ. 22:23-33 ลก. 20:27-40)

18 มีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่าการฟื้นขึ้นมาจากความคายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า

19 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ถ้าชายผู้ใดคายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตรก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้ เป็นการรักษาคงตนเพื่อสืบเผ่าพันธุ์ของพี่ชายไว้

13 Then they sent to Him some of the Pharisees and the Herodians, to catch Him in His words.

14 When they had come, they said to Him, “Teacher, we know that You are true, and care about no one; for You do not regard the person of men, but teach the way of God in truth. Is it lawful to pay taxes to Caesar, or not?”

15 “Shall we pay, or shall we not pay?” But He, knowing their hypocrisy, said to them, “Why do you test Me? Bring Me a denarius that I may see it.”

16 So they brought it. And He said to them, “Whose image and inscription is this?” They said to Him, “Caesar’s.”

17 And Jesus answered and said to them, “Render to Caesar the things that are Caesar’s, and to God the things that are God’s.” And they marveled at Him.

18 Then some Sadducees, who say there is no resurrection, came to Him; and they asked Him, saying:

19 “Teacher, Moses wrote to us that if a man’s brother dies, and leaves his wife behind, and leaves no children, his brother should take his wife and raise up offspring for his brother.

20 ยังมีชายพี่น้องเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีบุตร

21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้น มาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีบุตร และน้องที่สองก็รับไว้เหมือนกัน แต่ก็ตาย ไม่มีบุตร

22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีบุตร ที่สุดท้ายผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

23 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว”

24 พระเยซู จึงตรัสแก่เขาว่า “เพราะข้อต่อไปนี้พวกท่านผิดแล้วมิใช่หรือ คือท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

25 เพราะเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตในฟ้าสวรรค์

26 แต่เรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องห่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ

27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายผิดมากทีเดียว”

20 “Now there were seven brothers. The first took a wife; and dying, he left no offspring.

21 “And the second took her, and he died; nor did he leave any offspring. And the third likewise.

22 “So the seven had her and left no offspring. Last of all the woman died also.

23 “Therefore, in the resurrection, when they rise, whose wife will she be? For all seven had her as wife.”

24 Jesus answered and said to them, “Are you not therefore mistaken, because you do not know the Scriptures nor the power of God?

25 “For when they rise from the dead, they neither marry nor are given in marriage, but are like angels in heaven.

26 “But concerning the dead, that they rise, have you not read in the book of Moses, in the *burning bush passage*, how God spoke to him, saying, ‘I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob’?

27 “He is not the God of the dead, but the God of the living. You are therefore greatly mistaken.”

ธรรมบัญญัติข้อใหญ่

(มธ. 22:34-40)

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึง ได้ยินเขาโต้เถียงกัน และเห็นว่า พระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “ธรรมบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งปวง”

29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “ธรรมบัญญัติเอกนั้นคือว่า ใด ชนอิสราเอลจงฟังเถิด พระเจ้าของเราทั้งหลายทรงเป็นพระเจ้าเดียว

30 และพวกท่านจงรักพระเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

31 และธรรมบัญญัติที่สองนั้นคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ธรรมบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าธรรมบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี”

32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลว่า “ดีแล้ว อาจารย์เจ้าข้าท่านกล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย

33 และสิ่งที่จะรักพระองค์ด้วยสุดจิตใจ สุดความเข้าใจและสิ้นสุดกำลังและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและของถวายทั้งสิ้น”

34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครอาจถามพระองค์ต่อไปอีก

28 Then one of the scribes came, and having heard them reasoning together, perceiving that He had answered them well, asked Him, “Which is the first commandment of all?”

29 Jesus answered him, “The first of all the commandments is: ‘Hear, O Israel, the LORD our God, the LORD is one.

30 ‘And you shall love the LORD your God with all your heart, with all your soul, with all your mind, and with all your strength.’ This is the first commandment.

31 “And the second, like it, is this: ‘You shall love your neighbor as yourself.’ There is no other commandment greater than these.”

32 So the scribe said to Him, “Well said, Teacher. You have spoken the truth, for there is one God, and there is no other but He.

33 “And to love Him with all the heart, with all the understanding, with all the soul, and with all the strength, and to love one’s neighbor as oneself, is more than all the whole burnt offerings and sacrifices.”

34 Now when Jesus saw that he answered wisely, He said to him, “You are not far from the kingdom of God.” But after that no one dared question Him.

ปัญหาเรื่องเชื้อสายของดาวิด

(มธ. 22:41-46 ลก. 20:41-44)

35 เมื่อพระเยซูทรงตั้งสอนอยู่ในบริเวณพระวิหารได้คร่ำครวญว่า “ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร

36 ด้วยว่ากษัตริย์ดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าท่าน’

37 กษัตริย์ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่า ‘เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้’ ฝ่ายประชาชนฟังพระองค์ด้วยความยินดี

พระเยซูทรงประนามพวก

ธรรมาจารย์

(มธ. 23:1-36 ลก. 11:37-54;

20:45-47)

38 พระเยซูคริสต์สอนเขาว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมาชอบให้คนคำนับกลางตลาด

39 ชอบนั่งข้างหน้าในธรรมศาลาและในการเลี้ยง

40 เขามักรีบเอาเรือนของหญิงม่ายและแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว เขาทั้งหลายจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น”

เงินถวายเป็นของหญิงม่าย

(ลก. 21:1-4)

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวายเป็นของหญิงม่าย ทรงสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้นั้น

35 Then Jesus answered and said, while He taught in the temple, “How is it that the scribes say that the Christ is the Son of David?

36 “For David himself said by the Holy Spirit: ‘The LORD said to my Lord, “Sit at My right hand, till I make Your enemies Your footstool.”’

37 “Therefore David himself calls Him ‘Lord’; how is He then his Son?” And the common people heard Him gladly.

38 Then He said to them in His teaching, “Beware of the scribes, who desire to go around in long robes, love greetings in the marketplaces,

39 “The best seats in the synagogues, and the best places at feasts,

40 “Who devour widows’ houses, and for a pretense make long prayers. These will receive greater condemnation.”

41 Now Jesus sat opposite the treasury and saw how the people put money into the treasury. And many who were rich put in much.

42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอันมีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้

43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกมาตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น

44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้นำเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้นำเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

พระเยซูคริสต์ท่านยังการทำลาย

พระวิหาร

(มธ. 24:1-2 ลก. 21:5-6)

13 เมื่อพระเยซูเสด็จออกจากบริเวณพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลว่า “พระอาจารย์เย้าข้า ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง”

2 พระเยซูจึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า “ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

การเริ่มต้นของวិบัติ

(มธ. 24:3-14 ลก. 21:7-19)

3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมมมอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า

4 “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่ เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่า การณ์ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ”

42 Then one poor widow came and threw in two mites, which make a quadrans.

43 So He called His disciples to Himself and said to them, “Assuredly, I say to you that this poor widow has put in more than all those who have given to the treasury;

44 “For they all put in out of their abundance, but she out of her poverty put in all that she had, her whole livelihood.”

CHAPTER 13

Then as He went out of the temple, one of His disciples said to Him, “Teacher, see what manner of stones and what buildings are here!”

2 And Jesus answered and said to him, “Do you see these great buildings? Not one stone shall be left upon another, that shall not be thrown down.”

3 Now as He sat on the Mount of Olives opposite the temple, Peter, James, John, and Andrew asked Him privately,

4 “Tell us, when will these things be? And what will be the sign when all these things will be fulfilled?”

5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง

6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า ‘เราเป็นผู้นั้น’ และจะทำให้คนเป็นอันมากหลงไป

7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง

8 เพราะประชาชาติต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ และจะเกิดกันดารอาหาร เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก

9 “แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะอาศัยท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะเรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา

10 ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน

11 แต่ว่าเมื่อเขาจะอาศัยท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี แต่จงพูดตามซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีชีวิตท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

13 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะความกักตุนที่ท่านมีต่อเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

5 And Jesus, answering them, began to say: “Take heed that no one deceives you.

6 “For many will come in My name, saying, ‘I am *He*,’ and will deceive many.

7 “But when you hear of wars and rumors of wars, do not be troubled; for *such things* must happen, but the end is not yet.

8 “For nation will rise against nation, and kingdom against kingdom. And there will be earthquakes in various places, and there will be famines and troubles. These are the beginnings of sorrows.

9 “But watch out for yourselves, for they will deliver you up to councils, and you will be beaten in the synagogues. You will be brought before rulers and kings for My sake, for a testimony to them.

10 “And the gospel must first be preached to all the nations.

11 “But when they arrest *you* and deliver you up, do not worry beforehand, or premeditate what you will speak. But whatever is given you in that hour, speak that; for it is not you who speak, but the Holy Spirit.

12 “Now brother will betray brother to death, and a father *his* child; and children will rise up against parents and cause them to be put to death.

13 “And you will be hated by all for My name’s sake. But he who endures to the end shall be saved.

วิบัติยิ่งใหญ่

(มธ. 24:15-28 ลก. 21:20-24)

14 “แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติดังอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา

15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาตึก อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บเอาสิ่งของในตึกของตนเลย

16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

17 แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจานางสาวหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่

18 จงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านั้นจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว

19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องต้นจะไม่ค่อยมีต่อไปอีก

20 ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีมนุษย์รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘แน่ะ พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘แน่ะ อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย

22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้ทำนายเทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้

14 “So when you see the ‘abomination of desolation,’ spoken of by Daniel the prophet, standing where it ought not” (let the reader understand), “then let those who are in Judea flee to the mountains.

15 “Let him who is on the housetop not go down into the house, nor enter to take anything out of his house.

16 “And let him who is in the field not go back to get his clothes.

17 “But woe to those who are pregnant and to those nursing babies in those days!

18 “And pray that your flight may not be in winter.

19 “For in those days there will be tribulation, such as has not been since the beginning of the creation which God created until this time, nor ever shall be.

20 “And unless the Lord had shortened those days, no flesh would be saved; but for the elect’s sake, whom He chose, He shortened the days.

21 “Then if anyone says to you, ‘Look, here is the Christ!’ or, ‘Look, He is there!’ do not believe it.

22 “For false christs and false prophets will rise and show signs and wonders to deceive, if possible, even the elect.

23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

(มธ. 24:29-31 ลก. 21:25-28)

24 “ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไป แล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง

25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งซึ่งมีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก

27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสิ้นที่นั่น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกถึงที่สุดขอบฟ้า

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

(มธ. 24:32-35 ลก. 21:29-33)

28 “จงเรียนคำเปรียบเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูฝนใกล้จะถึงแล้ว

29 เช่นนั้นแหละเมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว

30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อน สิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น

31 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไพบาไมได้เลย

23 “But take heed; see, I have told you all things beforehand.

24 “But in those days, after that tribulation, the sun will be darkened, and the moon will not give its light;

25 “The stars of heaven will fall, and the powers in the heavens will be shaken.

26 “Then they will see the Son of Man coming in the clouds with great power and glory.

27 “And then He will send His angels, and gather together His elect from the four winds, from the farthest part of earth to the farthest part of heaven.

28 “Now learn this parable from the fig tree: when its branch has already become tender, and puts forth leaves, you know that summer is near.

29 “So you also, when you see these things happening, know that it is near—at the doors!

30 “Assuredly, I say to you, this generation will by no means pass away till all these things take place.

31 “Heaven and earth will pass away, but My words will by no means pass away.

ไม่มีใครรู้วันและเวลานั้น

(มธ. 24:36-42 ลก. 17:26-30, 34-36)

32 “แต่วันนั้น โมงนั้นไม่มีใครรู้ถึงบรรดาทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่มีใครรู้ แต่พระบิดาองค์เดียว

33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร

34 เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งได้ออกจากบ้านไปทางไกล มอบอำนาจให้แก่บ่าวทุกคนและให้รู้การทำงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้ส่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่

35 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไถ่น้ำ หรือรุ่งเช้า

36 จงเฝ้าระวังอยู่ กลัวว่าจะมานับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่

37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนที่ฟังด้วยว่าจงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

พวกหัวหน้าปองร้ายพระเยซู

(มธ. 26:1-5 ลก. 22:1-2 ยน. 11:45-53)

14 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายฆ่าเสีย

2 เขาพูดกันว่า “ในวันเทศกาล อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดจุ่นวาย”

32 “But of that day and hour no one knows, not even the angels in heaven, nor the Son, but only the Father.

33 “Take heed, watch and pray; for you do not know when the time is.

34 “It is like a man going to a far country, who left his house and gave authority to his servants, and to each his work, and commanded the doorkeeper to watch.

35 “Watch therefore, for you do not know when the master of the house is coming—in the evening, at midnight, at the crowing of the rooster, or in the morning—

36 “Lest, coming suddenly, he find you sleeping.

37 “And what I say to you, I say to all: watch!”

CHAPTER 14

After two days it was the Passover and the Feast of Unleavened Bread. And the chief priests and the scribes sought how they might take Him by trickery and put Him to death.

2 But they said, “Not during the feast, lest there be an uproar of the people.”

พระเยซูทรงรับการขโมยที่เบธานี

(มธ. 26:6-13 ยน. 12:1-8)

3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะที่เมื่อทรงนั่งเสวยพระกระยาหารอยู่ มีผู้หญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมมาราคาที่มีราคามากมาเผ้าพระองค์ แล้วเปิดผอบเทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์

4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า “เหตุใดจึงทำให้ท่านนั้นเสียเปล่า

5 เพราะว่ามันนี้ถ้าขายก็ได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” เขาจึงว่าผู้หญิงนั้น

6 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “อย่าว่าเขาเลย กวามใจเขาทำไหม เขาได้กระทำการดีแก่เรา

7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่มีอยู่กับท่านเสมอไป

8 ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโมยกายของเรา ก่อนเพื่อการศพของเรา

9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่ไหน ๆ ที่ข่าวประเสริฐจะประกาศทั่วพิภพ

ยูดาสตกกลางทรยศต่อพระเยซู

(มธ. 26:14-16 ลก. 22:3-6)

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกมหาปุโรหิต เพื่อจะขี้พระองค์ให้เขาจับ

3 And being in Bethany at the house of Simon the leper, as He sat at the table, a woman came having an alabaster flask of very costly oil of spikenard. Then she broke the flask and poured it on His head.

4 But there were some who were indignant among themselves, and said, “Why was this fragrant oil wasted?

5 “For it might have been sold for more than three hundred denarii and given to the poor.” And they criticized her sharply.

6 But Jesus said, “Let her alone. Why do you trouble her? She has done a good work for Me.

7 “For you have the poor with you always, and whenever you wish you may do them good; but Me you do not have always.

8 “She has done what she could. She has come beforehand to anoint My body for burial.

9 “Assuredly, I say to you, wherever this gospel is preached in the whole world, what this woman has done will also be told as a memorial to her.”

10 Then Judas Iscariot, one of the twelve, went to the chief priests to betray Him to them.

11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจและสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะขี้พระองค์ให้แก่เขา

พระเยซูทรงรับประทานปัสกา กับอัครทูต

(มธ. 26:17-25 ลก. 22:7-14, 21-23

ยอ. 13:21-30)

12 เมื่อวันคืนเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา นั้น พวกสาวกมาทูลถามพระองค์ว่า “จะให้ข้าพระองค์ไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุง แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป

14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’

15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด”

16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระคำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน

18 เมื่อกำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความ

11 And when they heard *it*, they were glad, and promised to give him money. So he sought how he might conveniently betray Him.

12 Now on the first day of Unleavened Bread, when they killed the Passover lamb, His disciples said to Him, “Where do You want us to go and prepare, that You may eat the Passover?”

13 And He sent out two of His disciples and said to them, “Go into the city, and a man will meet you carrying a pitcher of water; follow him.

14 “Wherever he goes in, say to the master of the house, ‘The Teacher says, “Where is the guest room in which I may eat the Passover with My disciples?”’

15 “Then he will show you a large upper room, furnished and prepared; there make ready for us.”

16 So His disciples went out, and came into the city, and found it just as He had said to them; and they prepared the Passover.

17 In the evening He came with the twelve.

18 Now as they sat and ate, Jesus said,

จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะขายเราไว้” คือคนที่หนึ่งที่นักรับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ”

¹⁹ ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า “คือข้าพระองค์หรือ”

²⁰ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจุ่มในชามเดียวกันกับเรา

²¹ เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่บัดนี้ผู้ที่จะขายบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า”

สถาบันที่ลมหาสนิท

(มธ. 26:26-30 ลก. 22:15-20;

1 คร. 11:23-26)

²² ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา เมื่อถวายคำสาธุการแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ตรัสว่า “จงรับเถิด นี่เป็นกายของเรา”

²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยโมทนาพระคุณ และส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน

²⁴ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิต แห่งพันธสัญญา ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก

²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มน้ำผลแห่งเถาจนต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในแผ่นดินของพระเจ้า”

²⁶ เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ

“Assuredly, I say to you, one of you who eats with Me will betray Me.”

¹⁹ And they began to be sorrowful, and to say to Him one by one, “Is it I?” And another said, “Is it I?”

²⁰ He answered and said to them, “It is one of the twelve, who dips with Me in the dish.

²¹ “The Son of Man indeed goes just as it is written of Him, but woe to that man by whom the Son of Man is betrayed! It would have been good for that man if he had never been born.”

²² And as they were eating, Jesus took bread, blessed and broke it, and gave it to them and said, “Take, eat; this is My body.”

²³ Then He took the cup, and when He had given thanks He gave it to them, and they all drank from it.

²⁴ And He said to them, “This is My blood of the new covenant, which is shed for many.

²⁵ “Assuredly, I say to you, I will no longer drink of the fruit of the vine until that day when I drink it new in the kingdom of God.”

²⁶ And when they had sung a hymn, they went out to the Mount of Olives.

ทรงทำนายถึงการที่เปโตรจะปฏิเสธ

(มธ. 26:31-35 ลก. 22:31-34 ยน. 13:36-38)

27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า
“ท่านทุกคนจะทิ้งเรา ด้วยมีคำเขียน
ไว้ในพระคัมภีร์ว่า ‘เราจะประหารผู้
เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจาย
ไป’

28 แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว
เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”

29 เปโตรทูลพระองค์ว่า “แม้คนทั้ง
ปวงจะทิ้งพระองค์ ข้าพระองค์จะทิ้งก็
หามิได้”

30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอก
ความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้เอง ก่อน
ไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสาม
ครั้ง”

31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า “ถึง
แม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์
ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย”
เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงอธิษฐานในสวน

เกทเสมณี

(มธ. 26:36-46 ลก. 22:39-46)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงที่แห่ง
หนึ่งชื่อเกทเสมณี พระองค์ตรัสแก่สาวก
ของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่
เราอธิษฐาน”

33 พระองค์ก็พาเปโตร ขากอบ และ
ยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงวิค
ขิงและหนักพระทัยนัก

27 Then Jesus said to them, “All of
you will be made to stumble because of
Me this night, for it is written: ‘I will
strike the Shepherd, and the sheep will
be scattered.’

28 “But after I have been raised, I
will go before you to Galilee.”

29 Peter said to Him, “Even if all are
made to stumble, yet I will not be.”

30 Jesus said to him, “Assuredly, I
say to you that today, even this night,
before the rooster crows twice, you will
deny Me three times.”

31 But he spoke more vehemently,
“If I have to die with You, I will not
deny You!” And they all said likewise.

32 Then they came to a place which
was named Gethsemane; and He said
to His disciples, “Sit here while I pray.”

33 And He took Peter, James, and
John with Him, and He began to be
troubled and deeply distressed.

34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด”

35 แล้วเสด็จจำเริญไปอีกหน้อยหนึ่ง ขบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ ให้การย่ำเหยียบกาลนี้ล่วงพ้นไปจากพระองค์

36 พระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์อาจทรงกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอให้อภัยข้าพเจ้าที่ล่วงพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

37 จึงเสด็จกลับมา ทรงเห็นเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักทุ่มเดียวไม่ได้หรือ

38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลัง”

39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน

40 ครั้นเสด็จกลับมาอีกก็ทรงเห็นสาวกนอนหลับอยู่ เพราะตาเขมิดไม่ขึ้น และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด

41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังนอนต่อไปให้หายเหนื่อยอีกหรือ พอเถะ นี่แน่ะ เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกอาชญาไว้ในมือคนบาปนั้นมาถึงแล้ว

42 ลูกขึ้นไปกันเถิด ผู้ที่อาชญาเรามาถึงแล้ว”

34 Then He said to them, “My soul is exceedingly sorrowful, even to death. Stay here and watch.”

35 He went a little farther, and fell on the ground, and prayed that if it were possible, the hour might pass from Him.

36 And He said, “Abba, Father, all things are possible for You. Take this cup away from Me; nevertheless, not what I will, but what You will.”

37 Then He came and found them sleeping, and said to Peter, “Simon, are you sleeping? Could you not watch one hour?

38 “Watch and pray, lest you enter into temptation. The spirit indeed is willing, but the flesh is weak.”

39 Again He went away and prayed, and spoke the same words.

40 And when He returned, He found them asleep again, for their eyes were heavy; and they did not know what to answer Him.

41 Then He came the third time and said to them, “Are you still sleeping and resting? It is enough! The hour has come; behold, the Son of Man is being betrayed into the hands of sinners.

42 “Rise, let us be going. See, My betrayer is at hand.”

การอัยัดและการจับกุมพระเยซู

(มธ. 26:47-56 ลก. 22:47-53)

ยน. 18:2-11)

⁴³พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกมหาโรหิต พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่

⁴⁴ผู้ที่อัยัดพระองค์นั้น ได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า “เราจะจับท่านผู้ใดก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง”

⁴⁵ขณะนั้นยูดาสตรงเข้ามาหาพระองค์ ทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า” แล้วจับกุมพระองค์

⁴⁶คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

⁴⁷แต่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่นชักดาบออกฟันหูทาสคนหนึ่งของมหาโรหิตประจำการขาด

⁴⁸พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมาจับเรา

⁴⁹เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในบริเวณพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์”

⁵⁰แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

ชายหนุ่มผู้ที่หนีไป

⁵¹มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งตามพระองค์ไป พวกเหล่านั้นก็จับชายหนุ่มนั้น

43 And immediately, while He was still speaking, Judas, one of the twelve, with a great multitude with swords and clubs, came from the chief priests and the scribes and the elders.

44 Now His betrayer had given them a signal, saying, “Whomever I kiss, He is the One; seize Him and lead Him away safely.”

45 As soon as He had come, immediately he went up to Him and said to Him, “Rabbi, Rabbi!” and kissed Him.

46 Then they laid their hands on Him and took Him.

47 And one of those who stood by drew his sword and struck the servant of the high priest, and cut off his ear.

48 Then Jesus answered and said to them, “Have you come out, as against a robber, with swords and clubs to take Me?

49 “I was daily with you in the temple teaching, and you did not seize Me. But the Scriptures must be fulfilled.”

50 Then they all forsook Him and fled.

51 Now a certain young man followed Him, having a linen cloth thrown around *his* naked body. And the young men laid hold of him,

52 แต่เขาได้สลัดผ้าปูนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

52 And he left the linen cloth and fled from them naked.

พระเยซูต่อหน้าสภา

(มธ. 26:57-68 ลก. 22:54-55, 63-71

ยน. 18:12-14, 19-24)

53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิตผู้ประจำการ และมีพวกมหาปุโรหิต พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น

53 And they led Jesus away to the high priest; and with him were assembled all the chief priests, the elders, and the scribes.

54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระเยซูไปห่าง ๆ จนเข้าไปถึงลานบ้านของมหาปุโรหิตผู้ประจำการ นั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้

54 But Peter followed Him at a distance, right into the courtyard of the high priest. And he sat with the servants and warmed himself at the fire.

55 พวกมหาปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานมาเบิกปฏิญาณต่อพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้

55 Now the chief priests and all the council sought testimony against Jesus to put Him to death, but found none.

56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปฏิญาณต่อองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน

56 For many bore false witness against Him, but their testimonies did not agree.

57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปฏิญาณต่อองค์ว่า

57 Then some rose up and bore false witness against Him, saying,

58 “ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า ‘เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่ทำด้วยมือมนุษย์เลย’

58 “We heard Him say, ‘I will destroy this temple made with hands, and within three days I will build another made without hands.’”

59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่แตกต่างกัน

59 But not even then did their testimony agree.

60 มหาปุโรหิตประจำการจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า “ท่านไม่แก้ตัวในข้อหาที่พยานเขาตั้งมานี้หรือ”

60 And the high priest stood up in the midst and asked Jesus, saying, “Do You answer nothing? What is it these men testify against You?”

⁶¹ แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่มิได้ตอบ
ประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระ-
องค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตร
ของพระเจ้าผู้ควรแก่การนมัสการหรือไม่”

⁶² พระเยซูทรงตอบว่า “เราเป็นและ
ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่ง
ข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และ
เสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

⁶³ ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน
แล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไร
อีกเล่า”

⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้อินเขาพูดหมิ่น
ประมาทพระเจ้าแล้ว ท่านทั้งหลายคิด
เห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อม
กันว่าควรจะมีโทษถึงตาย

⁶⁵ บางคนก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิด
พระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่า
แก่พระองค์ว่า “ท่านายซี” และพวก
คนใช้ก็เอามืออดบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ. 26:69-75 ลก. 22:56-62

ยอ. 18:15-18, 25-27)

⁶⁶ ฝ่ายเปโตรเมื่อยังอยู่ที่ลานบ้านข้าง
ล่าง มีหญิงคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวใช้ของ
ท่านมหาปุโรหิตเดินมา

⁶⁷ เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม้นดู
แล้วพูดว่า “แกได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธ
ด้วยเหมือนกัน”

⁶⁸ แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้านั้น
ข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึง
ออกไปที่ประตูบ้าน

⁶¹ But He kept silent and answered
nothing. Again the high priest asked
Him, saying to Him, “Are You the
Christ, the Son of the Blessed?”

⁶² Jesus said, “I am. And you will see
the Son of Man sitting at the right hand
of the Power, and coming with the
clouds of heaven.”

⁶³ Then the high priest tore his
clothes and said, “What further need
do we have of witnesses?

⁶⁴ “You have heard the blasphemy!
What do you think?” And they all con-
demned Him to be deserving of death.

⁶⁵ Then some began to spit on Him,
and to blindfold Him, and to beat Him,
and to say to Him, “Prophecy!” And the
officers struck Him with the palms of
their hands.

⁶⁶ Now as Peter was below in the
courtyard, one of the servant girls of
the high priest came.

⁶⁷ And when she saw Peter warming
himself, she looked at him and said,
“You also were with Jesus of Nazareth.”

⁶⁸ But he denied it, saying, “I neither
know nor understand what you are say-
ing.” And he went out on the porch,
and a rooster crowed.

⁶⁹อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนนั้นได้เห็นเปโตร แล้วบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละเป็นพวกเขา”

⁷⁰แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครูหนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้แก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี”

⁷¹แต่เปโตรเริ่มสบถสาบานใหญ่ว่า “คนที่เจ้านั้นข้าไม่รู้จัก”

⁷²ในทันใดนั้น ไก่ก็ขันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูคริสต์ไว้แก่เขาว่า “ก่อนไก่ขันสองหนท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

พระเยซูต่อหน้าปีลาตเจ้าเมือง

(มธ. 27:1-2, 11-14 ลก. 23:1-5

ยน. 18:28-38)

15พอรุ่งเช้า พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากันแล้ว จึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต

²ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

³ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์หลายประการ

⁴ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูแน่ะ เฉากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว”

⁵แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ

⁶⁹ And the servant girl saw him again, and began to say to those who stood by, “This is one of them.”

⁷⁰ But he denied it again. And a little later those who stood by said to Peter again, “Surely you are one of them; for you are a Galilean, and your speech shows it.”

⁷¹ Then he began to curse and swear, “I do not know this Man of whom you speak!”

⁷² A second time the rooster crowed. Then Peter called to mind the word that Jesus had said to him, “Before the rooster crows twice, you will deny Me three times.” And when he thought about it, he wept.

CHAPTER 15

Immediately, in the morning, the chief priests held a consultation with the elders and scribes and the whole council; and they bound Jesus, led Him away, and delivered Him to Pilate.

² Then Pilate asked Him, “Are You the King of the Jews?” He answered and said to him, “It is as you say.”

³ And the chief priests accused Him of many things, but He answered nothing.

⁴ Then Pilate asked Him again, saying, “Do You answer nothing? See how many things they testify against You!”

⁵ But Jesus still answered nothing, so that Pilate marveled.

พระเยซูต้องคำพิพากษา ให้ถึงสันพระชนม์

(มธ. 27:15-26 ลก. 23:13-25

ยน. 18:39-19:16)

๑ ในเทศกาลนั้นปีลาตเคยปล่อยนักโทษ
คนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

๒ มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัส ซึ่งต้องจำ
อยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้มาคนใน
การกบฏนั้น

๓ ประชาชนจึงได้ขึ้นไปขอปีลาตให้
ทำตามที่ท่านเขาทำให้เขา

๔ ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลาย
ปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของ
พวกยิวหรือ”

๕ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกมหา-
ปุโรหิตได้อำยัดพระองค์ไว้ด้วยความ
อิจฉา

๖ แต่พวกมหาปุโรหิตของประชาชน
ให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระ-
เยซู

๗ ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาว่า “ท่านทั้ง
หลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่ง
ท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว”

๘ เขาทั้งหลายร้องตะโกนว่า “ครึ่ง
เขาเสียที่กางเขนเถิด”

๙ ปีลาตจึงถามว่า “ครึ่งทำไม เขา
ได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยัง
ร้องว่า “ครึ่งเขาเสียที่กางเขนเถิด”

๑๐ ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน
จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้
โบยตีพระเยซูแล้วก็มอบให้เขาเอาไป
ครึ่งไว้ที่กางเขน

6 Now at the feast he was accustomed
to releasing one prisoner to them,
whomever they requested.

7 And there was one named Barab-
bas, who was chained with his fellow
rebels; they had committed murder in
the rebellion.

8 Then the multitude, crying aloud,
began to ask *him* to do just as he had
always done for them.

9 But Pilate answered them, saying,
“Do you want me to release to you the
King of the Jews?”

10 For he knew that the chief priests
had handed Him over because of envy.

11 But the chief priests stirred up the
crowd, so that he should rather release
Barabbas to them.

12 Pilate answered and said to them
again, “What then do you want me to
do with Him whom you call the King of
the Jews?”

13 So they cried out again, “Crucify
Him!”

14 Then Pilate said to them, “Why,
what evil has He done?” But they cried
out all the more, “Crucify Him!”

15 So Pilate, wanting to gratify the
crowd, released Barabbas to them; and
he delivered Jesus, after he had
scourged Him, to be crucified.

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

(มธ. 27:27-31 ยน. 19:2-3)

16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างใน
 ราชสำนัก (คือที่เรียกว่าศาลปริโตรียม)
 แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุม
 กัน

17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์
 เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียร
 พระองค์

18 แล้วคำนับพระองค์พูดว่า “กษัตริย์
 ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ”

19 แล้วเขาได้เอาไม้เท้าตีพระเศียรพระ-
 องค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้ว
 ถูกเขาลงนวมัสการพระองค์

20 เมื่อเขาเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอด
 เสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์
 สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อ
 จะตรึงเสี้ยที่กางเขน

การตรึงที่กางเขน

(มธ. 27:32-44 ลก. 23:26-43

ยน. 19:17-27)

21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เป็น
 บิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดิน
 มาจากบ้านนอกคามทางนั้น เขาก็เกณฑ์
 ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

22 เขาพาพระองค์มาถึงตำบลหนึ่งชื่อ
 กลโกธา (แปลว่ากะโหลกศีรษะ)

23 แล้วเขาเอาเหล้าองุ่นรคนกับมดยอบ
 ให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

24 เขาตรึงพระองค์ที่กางเขน แล้วเขา
 ก็เอาฉลองพระองค์จับลากแบ่งปัน
 กันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร

16 Then the soldiers led Him away
 into the hall called Praetorium, and
 they called together the whole garrison.

17 And they clothed Him with pur-
 ple; and they twisted a crown of thorns,
 put it on His head,

18 And began to salute Him, “Hail,
 King of the Jews!”

19 Then they struck Him on the
 head with a reed and spat on Him; and
 bowing the knee, they worshiped Him.

20 And when they had mocked Him,
 they took the purple off Him, put His
 own clothes on Him, and led Him out
 to crucify Him.

21 Then they compelled a certain
 man, Simon a Cyrenian, the father of
 Alexander and Rufus, as he was com-
 ing out of the country and passing by,
 to bear His cross.

22 And they brought Him to the
 place Golgotha, which is translated,
 Place of a Skull.

23 Then they gave Him wine ming-
 led with myrrh to drink, but He did
 not take it.

24 And when they crucified Him,
 they divided His garments, casting lots
 for them to determine what every man
 should take.

25 เมื่อเขาดึงพระองค์ไว้มันเป็นเวลาเช้าสามโมง

26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"

27 เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง

28 ต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า "ท่านถูกนับเข้ากับคนล่วงเกิน"

29 ฝ่ายคนที่ปวงที่เดินผ่านไปมานั้นก็กล่าวเหยียดหยามพระองค์ สันตึษะเขาเย้ย ว่า "เฮ้ เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ"

30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด"

31 พวกมหาปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์ก็เขาเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้"

32 ให้เจ้าพระคริสต์กษัตริย์แห่งอิสราเอลลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะเพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยามซ้ำต่อพระองค์

มรณกรรมของพระเยซู

(มธ. 27:45-56 ลก. 23:44-49

ยอ. 19:28-30)

33 ครั้นเวลาที่เที่ยงก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง

34 พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอโลอี เอโลอี ลามา

25 Now it was the third hour, and they crucified Him.

26 And the inscription of His accusation was written above: THE KING OF THE JEWS.

27 With Him they also crucified two robbers, one on His right and the other on His left.

28 So the Scripture was fulfilled which says, "And He was numbered with the transgressors."

29 And those who passed by blasphemed Him, wagging their heads and saying, "Aha! You who destroy the temple and build it in three days,

30 "Save Yourself, and come down from the cross!"

31 Likewise the chief priests also, mocking among themselves with the scribes, said, "He saved others; Himself He cannot save.

32 "Let the Christ, the King of Israel, descend now from the cross, that we may see and believe." Even those who were crucified with Him reviled Him.

33 Now when the sixth hour had come, there was darkness over the whole land until the ninth hour.

34 And at the ninth hour Jesus cried out with a loud voice, saying, "Eloi, Eloi,

สะบัคธานี” แปลว่า “พระเจ้าของข้า-
พระองค์พระเจ้าของข้าพระองค์” โฉน
ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”

35 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยิน ก็
พูดว่า “ดูเถิดเขาเรียกเอลียาห์”

36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบเหล้า
องุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อส่งให้พระ-
องค์เสวย แล้วว่า “ให้ราคอยดูว่า เอลียาห์
จะมาปลดเขาลงหรือไม่”

37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้ว
ก็สิ้นพระชนม์

38 ขณะนั้น ม่านในพระวิหารก็ขาด
ออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง

39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์
พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์
อย่างนั้นแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้
นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ใน
พวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์
มารดาของยากอบน้อย และของโยเซส
และนางสะโลเม

41 ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรน-
นิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ใน
แคว้นกาลิลี และผู้หญิงอื่นอีกหลายคน
ที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์
ได้อู่ที่นั่น

การฝังพระศพพระเยซู

(มธ. 27:57-61 ลก. 23:50-56

ยอ. 19:38-42)

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเหตุที่วันนั้น
เป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต

lama sabachthani?” which is translated,
“My God, My God, why have You for-
saken Me?”

35 Some of those who stood by, when
they heard *that*, said, “Look, He is call-
ing for Elijah!”

36 Then someone ran and filled a
sponge full of sour wine, put *it* on a
reed, and offered *it* to Him to drink,
saying, “Let Him alone; let us see if
Elijah will come to take Him down.”

37 And Jesus cried out with a loud
voice, and breathed His last.

38 Then the veil of the temple was
torn in two from top to bottom.

39 So when the centurion, who stood
opposite Him, saw that He cried out
like this and breathed His last, he said,
“Truly this Man was the Son of God!”

40 There were also women looking
on from afar, among whom were Mary
Magdalene, Mary the mother of James
the Less and of Josés, and Salome,

41 Who also followed Him and min-
istered to Him when He was in Galilee,
and many other women who came up
with Him to Jerusalem.

42 Now when evening had come, be-
cause it was the Preparation Day, that
is, the day before the Sabbath,

⁴³โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาริติกและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำแผ่นดินของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู

⁴⁴ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามว่า ตายแล้วหรือ

⁴⁵เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ

⁴⁶ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าป่าน และเชิญพระศพมาเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้

⁴⁷ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเซสได้เห็นตำบลที่โยเซฟบรรจุพระศพไว้นั้น

การคืนพระชนม์

(มธ. 28:1-10 ลก. 24:1-12

ยอ. 20:1-10)

16 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไป香油พระศพของพระองค์

²เวลารุ่งเช้า วันต้นสัปดาห์ พอดวงอาทิตย์ขึ้น เขาก็มาถึงอุโมงค์

³และเขาพูดกันอยู่ว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์”

⁴เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก

⁴³ Joseph of Arimathea, a prominent council member, who was himself waiting for the kingdom of God, coming and taking courage, went in to Pilate and asked for the body of Jesus.

⁴⁴ Pilate marveled that He was already dead; and summoning the centurion, he asked him if He had been dead for some time.

⁴⁵ So when he found out from the centurion, he granted the body to Joseph.

⁴⁶ Then he bought fine linen, took Him down, and wrapped Him in the linen. And he laid Him in a tomb which had been hewn out of the rock, and rolled a stone against the door of the tomb.

⁴⁷ And Mary Magdalene and Mary the mother of James observed where He was laid.

CHAPTER 16

Now when the Sabbath was past, Mary Magdalene, Mary the mother of James, and Salome bought spices, that they might come and anoint Him.

² Very early in the morning, on the first day of the week, they came to the tomb when the sun had risen.

³ And they said among themselves, “Who will roll away the stone from the door of the tomb for us?”

⁴ But when they looked up, they saw that the stone had been rolled away—for it was very large.

๕ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้าขาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง

๖ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกเจ้าทั้งหลายมาหาพระเยซูชวาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว หากได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด

๗ แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนเจ้าทั้งหลาย และเจ้าทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกเจ้าแล้ว”

๘ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น และมิได้พูดกับผู้อื่นเพราะเขากลัว

พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์ ชาวมักดาลา

(ยน. 20:11-18)

๙ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี

๑๐ มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่

๑๑ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้วเขาก็ไม่เชื่อ

5 And entering the tomb, they saw a young man clothed in a long white robe sitting on the right side; and they were alarmed.

6 But he said to them, "Do not be alarmed. You seek Jesus of Nazareth, who was crucified. He is risen! He is not here. See the place where they laid Him.

7 "But go, tell His disciples—and Peter—that He is going before you into Galilee; there you will see Him, as He said to you."

8 So they went out quickly and fled from the tomb, for they trembled and were amazed. And they said nothing to anyone, for they were afraid.

9 Now when He rose early on the first day of the week, He appeared first to Mary Magdalene, out of whom He had cast seven demons.

10 She went and told those who had been with Him, as they mourned and wept.

11 And when they heard that He was alive and had been seen by her, they did not believe.

พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวก

สองคน

(ลก. 24:13-35)

¹²ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกาย
อีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคนเมื่อเขากำลัง
เดินทางออกไปบ้านนอก

¹³ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่น ๆ
แต่เขามิได้เชื่อ

พระเยซูทรงรับสั่งแก่อัครทูต

สิบเอ็ดคน

(มธ. 28:16-20 ลก. 24:36-49

ยน. 20:19-23)

¹⁴ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่
สาวกสิบเอ็ดคนนั้นเองเมื่อเขานั่งรับ-
ประทานอาหารอยู่ พระองค์ทรงติเตียน
เขาเพราะเขาสงสัยและใจดื้อดึง ด้วย
เหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

¹⁵ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวก
ว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศ
ข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน

¹⁶ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้น
จะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ

¹⁷มีเครื่องหมายไหน ที่สำคัญเหล่านี้
จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออก
โดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลก ๆ

¹⁸เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่าง
ใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขา
จะวางมือบนคนไข้ คนป่วย แล้วคน
เหล่านั้นจะหายโรค”

¹² After that, He appeared in another form to two of them as they walked and went into the country.

¹³ And they went and told it to the rest, but they did not believe them either.

¹⁴ Later He appeared to the eleven as they sat at the table; and He rebuked their unbelief and hardness of heart, because they did not believe those who had seen Him after He had risen.

¹⁵ And He said to them, “Go into all the world and preach the gospel to every creature.

¹⁶ “He who believes and is baptized will be saved; but he who does not believe will be condemned.

¹⁷ “And these signs will follow those who believe: in My name they will cast out demons; they will speak with new tongues;

¹⁸ “They will take up serpents; and if they drink anything deadly, it will by no means hurt them; they will lay hands on the sick, and they will recover.”

การเสด็จขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์

(สก. 24:50-53)

19 ครั้นพระเยซูเจ้าคริสต์สั่งเขาแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ให้ขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น

19 So then, after the Lord had spoken to them, He was received up into heaven, and sat down at the right hand of God.

20 And they went out and preached everywhere, the Lord working with them and confirming the word through the accompanying signs. Amen.

14. "Then He appeared to the eleven as they sat at the table, and He rebuked them because they did not believe those who had seen Him after He had risen."

15. "And He said to them, 'Go into all the world and preach the Gospel to every creature.'"

16. "He who believes and is baptized will be saved, but he who does not believe will be condemned."

17. "And these signs will follow those who believe: in My name they will cast out demons; they will speak with new tongues;

18. "They will take up serpents and drink if they drink anything deadly, it will by no means hurt them; they will lay hands on the sick, and they will recover."

14. "Then He appeared to the eleven as they sat at the table, and He rebuked them because they did not believe those who had seen Him after He had risen."

15. "And He said to them, 'Go into all the world and preach the Gospel to every creature.'"

16. "He who believes and is baptized will be saved, but he who does not believe will be condemned."

17. "And these signs will follow those who believe: in My name they will cast out demons; they will speak with new tongues;

18. "They will take up serpents and drink if they drink anything deadly, it will by no means hurt them; they will lay hands on the sick, and they will recover."

กิตติคุณของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดย

ท่านลูกา

THE GOSPEL ACCORDING TO

LUKE

คำอุทิศแก่เธอฟีลัส

CHAPTER 1

1 ท่านเธอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ท่านทราบแล้วว่า มีหลายคนได้จดสำเนาไว้ เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งสำเร็จแล้วในท่ามกลางเราทั้งหลาย

2 ตามที่เขาสืบได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้น ได้แสดงให้เรา

3 เหตุฉะนั้น เนื่องจากข้าพเจ้าเองได้ สืบเสาะถ้วนถี่ตั้งแต่ต้นมา จึงเห็นดีด้วย ที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับ เพื่อประโยชน์แก่ท่าน

4 เพื่อท่านจะได้มีความจริงอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่าน ทราบ

ท่านนายเรื่องกำเนิดของยอห์น ผู้ได้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอามิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ ชื่อ เอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน

1 Inasmuch as many have taken in hand to set in order a narrative of those things which have been fulfilled among us,

2 Just as those who from the beginning were eyewitnesses and ministers of the word delivered them to us,

3 It seemed good to me also, having had perfect understanding of all things from the very first, to write to you an orderly account, most excellent Theophilus,

4 That you may know the certainty of those things in which you were instructed.

5 There was in the days of Herod, the king of Judea, a certain priest named Zacharias, of the division of Abijah. His wife was of the daughters of Aaron, and her name was Elizabeth.

๑ เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรม จำเพาะพระเจ้า และดำเนินตามบัญญัติและกฎหมายทั้งปวงของพระเป็นเจ้า ไม่มีที่ติเลย

๗ แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลิซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว

๘ ขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อกองเวรของท่านเข้าประจำการ

๙ ท่านได้ฉลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารเผาเครื่องหอมบูชา

๑๐ ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอก ในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น

๑๑ ทูตองค์หนึ่งของพระเจ้า มาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา

๑๒ เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว

๑๓ แต่ทูตองค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลิซาเบธ ภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจงตั้งชื่อบุตรนั้นว่ายอห์น

๑๔ ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา

๑๕ เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่จำเพาะพระเจ้า เขาจะไม่กินน้ำองุ่นหมักและเหล้าเลย และจะประภอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา

6 And they were both righteous before God, walking in all the commandments and ordinances of the Lord blameless.

7 But they had no child, because Elizabeth was barren, and they were both well advanced in years.

8 So it was, that while he was serving as priest before God in the order of his division,

9 According to the custom of the priesthood, his lot fell to burn incense when he went into the temple of the Lord.

10 And the whole multitude of the people was praying outside at the hour of incense.

11 Then an angel of the Lord appeared to him, standing on the right side of the altar of incense.

12 And when Zacharias saw him, he was troubled, and fear fell upon him.

13 But the angel said to him, “Do not be afraid, Zacharias, for your prayer is heard; and your wife Elizabeth will bear you a son, and you shall call his name John.

14 “And you will have joy and gladness, and many will rejoice at his birth.

15 “For he will be great in the sight of the Lord, and shall drink neither wine nor strong drink. He will also be filled with the Holy Spirit, even from his mother’s womb.

16 เขาจะนำพงศ์พันธุ์อิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาพระเจ้าของเขาทั้งหลาย

17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยน้ำใจ และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ ให้พอลกลับคืนดีกับลูก และคนดื้อด้านให้กลับได้ ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่พระเจ้า”

18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชรา และภรรยาก็อายุมากแล้ว”

19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบว่า “เราคือกาเบรียล ซึ่งยืนคอยรับใช้อยู่หน้าพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดกับท่านและนำข่าวดีนี้มาแจ้ง

20 นี้แน่ เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเราถึงเรื่องที่จะบังเกิดขึ้นตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ไปจนถึงวันที่การณืเหล่านี้จะสำเร็จ”

21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ออกเสคาริยาห์ก็ประหลาดใจเพราะท่านอยู่ในพระวิหารมานาน

22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงยังรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหารท่านใช้ใบ้กับเขา และยังเป็นใบ้อยู่

23 เมื่อหมดเวลาของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือน พูดว่า

16 “And he will turn many of the children of Israel to the Lord their God.

17 “He will also go before Him in the spirit and power of Elijah, ‘to turn the hearts of the fathers to the children,’ and the disobedient to the wisdom of the just, to make ready a people prepared for the Lord.”

18 And Zacharias said to the angel, “How shall I know this? For I am an old man, and my wife is well advanced in years.”

19 And the angel answered and said to him, “I am Gabriel, who stands in the presence of God, and was sent to speak to you and bring you these glad tidings.

20 “But behold, you will be mute and not able to speak until the day these things take place, because you did not believe my words which will be fulfilled in their own time.”

21 And the people waited for Zacharias, and marveled that he lingered so long in the temple.

22 But when he came out, he could not speak to them; and they perceived that he had seen a vision in the temple, for he beckoned to them and remained speechless.

23 So it was, as soon as the days of his service were completed, that he departed to his own house.

24 Now after those days his wife Elizabeth conceived; and she hid herself five months, saying,

25 “พระเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้ แก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรเพื่อความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงจะหมดสิ้นไปเสีย”

ทำนายเรื่องกำเนิดของพระเยซู

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้นให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ

27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟเป็นคนในเชื้อวงศ์ดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์

28 ทูตสวรรค์เข้าบ้านมาถึงหญิงพรหมจารีนั้น แล้วว่า “เธอ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานมากจงจำไว้เถิด พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ”

29 ฝ่ายมารีย์ก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่า คำที่ทักทายนั้นจะหมายว่าอะไร

30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว

31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู

32 “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

33 และท่านจะครอบครองพงศ์พันธุ์ของยาโคบสืบไปเป็นนิรันดร์และแผ่นดินของท่าน จะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

25 “Thus the Lord has dealt with me, in the days when He looked on me, to take away my reproach among people.”

26 Now in the sixth month the angel Gabriel was sent by God to a city of Galilee named Nazareth,

27 To a virgin betrothed to a man whose name was Joseph, of the house of David. The virgin's name was Mary.

28 And having come in, the angel said to her, “Rejoice, highly favored one, the Lord is with you; blessed are you among women!”

29 But when she saw him, she was troubled at his saying, and considered what manner of greeting this was.

30 Then the angel said to her, “Do not be afraid, Mary, for you have found favor with God.

31 “And behold, you will conceive in your womb and bring forth a Son, and shall call His name Jesus.

32 “He will be great, and will be called the Son of the Highest; and the Lord God will give Him the throne of His father David.

33 “And He will reign over the house of Jacob forever, and of His kingdom there will be no end.”

³⁴ฝ่ายมารีย์ทูลทศสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้า ยังหาได้ร่วมกับชายไม่”

³⁵ทศสวรรค์จึงตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นบุตรที่จะเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าบริสุทธิ์ และเรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า

³⁶ดูซิ ถึงนางเอลีซาเบธญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้น ก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว

³⁷เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้”

³⁸ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นทาสีของพระเป็นเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นไปตามคำของท่าน” แล้วทศสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมนางเอลีซาเบธ

³⁹ครานั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขา แห่งยูเดีย

⁴⁰แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ

⁴¹เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ทารกในครรภ์ของเขาก็ตัน และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴²จึงร้องเสียงดังว่า “ในบรรดาสตรีท่านได้รับพระพรมาก และทารกในครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย

³⁴ Then Mary said to the angel, “How can this be, since I do not know a man?”

³⁵ And the angel answered and said to her, “The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Highest will overshadow you; therefore, also, that Holy One who is to be born will be called the Son of God.

³⁶ “Now indeed, Elizabeth your relative has also conceived a son in her old age; and this is now the sixth month for her who was called barren.

³⁷ “For with God nothing will be impossible.”

³⁸ Then Mary said, “Behold the maidservant of the Lord! Let it be to me according to your word.” And the angel departed from her.

³⁹ Now Mary arose in those days and went into the hill country with haste, to a city of Judah,

⁴⁰ And entered the house of Zacharias and greeted Elizabeth.

⁴¹ And it happened, when Elizabeth heard the greeting of Mary, that the babe leaped in her womb; and Elizabeth was filled with the Holy Spirit.

⁴² Then she spoke out with a loud voice and said, “Blessed are you among women, and blessed is the fruit of your womb!

43 เป็นโณนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรด-
ปรานเช่นนี้ คือ มารดาขององค์พระผู้
เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ได้มาหาข้าพเจ้า

44 เพราะ คุณเกิด พอเสียงปราศรัยของ
ท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของ
ข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี

45สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่า
จะสำเร็จตามพระคำรับสั่งจากพระเป็น
เจ้าที่มาถึงเขา”

เพลงสรรเสริญของมารีย์

46นางมารีย์จึงว่า

“จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่องพระเจ้า

47 และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิด

ความยินดีในพระเจ้าพระ

ผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

48 เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะ

อันยากด้อยแห่งทาสีของ

พระองค์

เพราะนั่นแหละ ตั้งแต่บัดนี้ไปคน

ทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้า

ว่าผาสุก

49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำ

การใหญ่กับข้าพเจ้า

พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ

50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่

บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์

ทุกชั่วอายุสืบไป

51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระ

กรของพระองค์

พระองค์ทรงกระทำให้คนที่

ใจเขื่องยิ่งแตกฉานช้าน

เย็นไป

43 “But why is this granted to me,
that the mother of my Lord should
come to me?

44 “For indeed, as soon as the voice
of your greeting sounded in my ears,
the babe leaped in my womb for joy.

45 “Blessed is she who believed, for
there will be a fulfillment of those
things which were told her from the
Lord.”

46 And Mary said: “My soul magni-
fies the Lord,

47 And my spirit has rejoiced in God
my Savior.

48 For He has regarded the lowly
state of His maidservant; for behold,
henceforth all generations will call me
blessed.

49 For He who is mighty has done
great things for me, and holy is His
name.

50 And His mercy is on those who
fear Him from generation to genera-
tion.

51 He has shown strength with His
arm; he has scattered the proud in the
imagination of their hearts.

52 พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง

52 He has put down the mighty from their thrones, and exalted the lowly.

และพระองค์ทรงยกผู้น้อยขึ้น

53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า

53 He has filled the hungry with good things, and the rich He has sent away empty.

54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์

54 He has helped His servant Israel, in remembrance of His mercy,

คือพระองค์ทรงจดจำ

พระกรุณาของพระองค์

55 ที่มีต่ออับราฮัม และต่อพงศ์พันธุ์ของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา”

55 As He spoke to our fathers, to Abraham and to his seed forever.”

56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

56 And Mary remained with her about three months, and returned to her house.

กำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย

57 Now Elizabeth's full time came for her to be delivered, and she brought forth a son.

58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า พระเจ้าได้ทรงส่งแด่พระมหากษัตริย์แก่นางเขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย

58 When her neighbors and relatives heard how the Lord had shown great mercy to her, they rejoiced with her.

59 ครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกว่า เศคาริยาห์ตามข้อบิคา

59 So it was, on the eighth day, that they came to circumcise the child; and they would have called him by the name of his father, Zacharias.

60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น”

60 His mother answered and said, “No; he shall be called John.”

61 เขาพากันตอบว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนี้”

62 แล้วเขาจึงใช้ไปกับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร

63 บิดาจึงขอกระดาษขนวนมา เขียนว่า “ชื่อของบุตรคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก

64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีกแล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า

65 เพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย

66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจ และว่า “แล้วทารกนั้นจะเป็นอะไรข้างไหน” ด้วยว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับเขา

คำพยากรณ์ของเศคาริยาห์

67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วได้ทูลว่า

68 “สาธุการแด่พระเจ้าของพวกอิสราเอล

ด้วยว่าพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์

69 และได้ทรงให้ผู้ช่วยทรงฤทธิ์เกิดมาในวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่โบราณ
โดยปากของผู้เผยพระวจนะ
บริสุทธิ์ของพระองค์

61 But they said to her, “There is no one among your relatives who is called by this name.”

62 So they made signs to his father — what he would have him called.

63 And he asked for a writing tablet, and wrote, saying, “His name is John.” So they all marveled.

64 Immediately his mouth was opened and his tongue loosed, and he spoke, praising God.

65 Then fear came on all who dwelt around them; and all these sayings were discussed throughout all the hill country of Judea.

66 And all those who heard them kept them in their hearts, saying, “What kind of child will this be?” And the hand of the Lord was with him.

67 Now his father Zacharias was filled with the Holy Spirit, and prophesied, saying:

68 “Blessed is the Lord God of Israel, for He has visited and redeemed His people,

69 And has raised up a horn of salvation for us in the house of His servant David,

70 As He spoke by the mouth of His holy prophets, who have been since the world began,

71 ก็ทรงให้รอดพ้นจากพวกศัตรู
ของเราทั้งหลาย
และพ้นจากมือของคนทั้ง
ปวงที่ชังเรา

71 That we should be saved from our
enemies and from the hand of all who
hate us,

72 ดังนั้นจึงทรงดำเนนพระกรุณาซึ่ง
ทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษ
ของเรา

72 To perform the mercy promised
to our fathers and to remember His
holy covenant,

และทรงระลึกถึงพันธสัญญา
บริสุทธิ์ของพระองค์

73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรง
กระทำไว้
กับอับราฮัมบรรพบุรุษของ
เราว่า

73 The oath which He swore to our
father Abraham:

74 เมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของ
เราแล้ว
จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติ
พระองค์โดยปราศจาก
ความกลัว

74 To grant us that we, being deliver-
ed from the hand of our enemies,
might serve Him without fear,

75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความ
ชอบธรรม
จำเพาะพระพักตร์พระองค์
ตลอดชีวิตของเรา

75 In holiness and righteousness be-
fore Him all the days of our life.

76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่า
เป็นผู้เผยพระวจนะของผู้
สูงสุด
เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์
พระผู้เป็นเจ้า และจัด
เตรียมมรรคาของพระองค์
ไว้

76 And you, child, will be called the
prophet of the Highest; for you will go
before the face of the Lord to prepare
His ways,

77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มี
ความรู้ถึงความรอด ที่มา
ทางการทรงยกบาปของเขา

77 To give knowledge of salvation to
His people by the remission of their
sins,

78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระ
เจ้าของเรา
แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมา

เยี่ยมเยียนเรา
79 ส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่
มืด และในเงาแห่งความ
มรณา

เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทาง
สันติสุข”

80 ฝ่ายทารกนั้นก็เจริญวัยขึ้น และ
วิญญาณจิตก็มีกำลังทวีขึ้น ท่านไป
อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร จนถึงวันที่
ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

พระกัณนิคของพระเยซู

(มธ. 1:18-25)

2 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากมหา
จักรพรรดิ ซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียน
สำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน

2^{นี้}เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำ-
มะโนครัว เมื่อคีรีนิอุสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย

3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียน
ยังเมืองของตน

4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธ
แคว้นกาลิลี ถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธ-
เลเฮม แคว้นยูเดียด้วย เพราะว่าเขาเป็น
วงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด

5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้
แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียน และนางมีครรภ์

6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลา
ที่มารีย์จะประสูติบุตร

78 Through the tender mercy of our
God, from which the Dayspring on
high has visited us;

79 To give light to those who sit in
darkness and the shadow of death, to
guide our feet into the way of peace.”

80 So the child grew and became
strong in spirit, and was in the deserts
till the day of his manifestation to Isra-
el.

CHAPTER 2

And it came to pass in those days that
a decree went out from Caesar
Augustus that all the world should be
registered.

2 This census first took place while
Quirinius was governing Syria.

3 So all went to be registered, every-
one to his own city.

4 Joseph also went up from Galilee,
out of the city of Nazareth, into Judea,
to the city of David, which is called
Bethlehem, because he was of the
house and lineage of David,

5 To be registered with Mary, his be-
trothed wife, who was with child.

6 So it was, that while they were
there, the days were completed for her
to be delivered.

7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้า
อ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะ
ว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

บรรดาผู้เลี้ยงแกะและเหล่า ทูตสวรรค์

8 ในแถบนั้นมีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่ง
นาเฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน

9 มีทูตองค์หนึ่งของพระเป็นเจ้ามา
ปรากฏแก่เขา และพระสิริของพระเป็น
เจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก

10 ฝ่ายทูตองค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่า
กลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังท่าน
ทั้งหลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึง
คนทั้งปวง

11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอด
ของท่านทั้งหลาย คือ พระคริสตเจ้า
มาบังเกิดที่เมืองดาวิด

12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้ง
หลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้น
พันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า”

13 ในทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่ง
มาอยู่กับทูตองค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้า
ว่า

14 “พระสิริจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด
ส่วนบนแผ่นดินโลก สันติสุขจะมี
ท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวง
ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปราน
นั้น”

15 เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้น ไปจากเขา
ขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พบ

7 And she brought forth her first-
born Son, and wrapped Him in swad-
dling cloths, and laid Him in a manger,
because there was no room for them in
the inn.

8 Now there were in the same coun-
try shepherds living out in the fields,
keeping watch over their flock by night.

9 And behold, an angel of the Lord
stood before them, and the glory of the
Lord shone around them, and they
were greatly afraid.

10 Then the angel said to them, “Do
not be afraid, for behold, I bring you
good tidings of great joy which will be
to all people.

11 “For there is born to you this day
in the city of David a Savior, who is
Christ the Lord.

12 “And this *will be* the sign to you:
You will find a Babe wrapped in swad-
dling cloths, lying in a manger.”

13 And suddenly there was with the
angel a multitude of the heavenly host
praising God and saying:

14 “Glory to God in the highest, and
on earth peace, good will toward men!”

15 So it was, when the angels had
gone away from them into heaven, that

กันว่า “ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮมดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งพระเป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา”

16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟ และพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า

17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น

18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา

19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านั้นไว้ในใจ และรำพึงอยู่

20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

ถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร

21 ครั้นครบแปดวัน เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นามว่าเยซู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อน เมื่อยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์

22 เมื่อถึงเวลาทำพิธีชำระตัวตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส เขาจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเบรูซาเล็มจะถวายแด่พระเป็นเจ้า

23 ตามที่เขียนไว้แล้วในธรรมเนียมบัญญัติของพระเป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นบุตรที่ถวายแด่พระเจ้า”

the shepherds said to one another, “Let us now go to Bethlehem and see this thing that has come to pass, which the Lord has made known to us.”

16 And they came with haste and found Mary and Joseph, and the Babe lying in a manger.

17 Now when they had seen Him, they made widely known the saying which was told them concerning this Child.

18 And all those who heard it marvelled at those things which were told them by the shepherds.

19 But Mary kept all these things and pondered them in her heart.

20 Then the shepherds returned, glorifying and praising God for all the things that they had heard and seen, as it was told them.

21 And when eight days were completed for the circumcision of the Child, His name was called Jesus, the name given by the angel before He was conceived in the womb.

22 Now when the days of her purification according to the law of Moses were completed, they brought Him to Jerusalem to present Him to the Lord

23 (As it is written in the law of the Lord, “Every male who opens the womb shall be called holy to the Lord”),

24 และถวายของบูชา ตามที่ได้ตรัส
สั่งไว้แล้วในธรรมบัญญัติของพระเป็น
เจ้า คือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่ม
สองตัว

25 นี่แหละ มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม
ชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรง
กลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอล
จะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน

26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดง
แก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้
เห็นพระคริสต์ของพระเป็นเจ้า

27 สิเมโอนเข้าไปในบริเวณพระวิหาร
โดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดา
มารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อ
จะกระทำแก่พระกุมาร ตามธรรมเนียม
แห่งธรรมบัญญัติ

28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรร-
เสริญพระเจ้าว่า

29 “ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรง
ให้หาสของพระองค์ไป
เป็นสุขตามพระคำรับสั่งของ
พระองค์

30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็น
ความรอดของพระองค์
แล้ว

31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อ
หน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย

32 เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติ
และเป็นศักดิ์ศรีของพวก
อิสราเอลชนชาติของ
พระองค์”

24 And to offer a sacrifice according
to what is said in the law of the Lord,
“A pair of turtledoves or two young pi-
geons.”

25 And behold, there was a man in
Jerusalem whose name was Simeon,
and this man was just and devout, wait-
ing for the Consolation of Israel, and
the Holy Spirit was upon him.

26 And it had been revealed to him
by the Holy Spirit that he would not see
death before he had seen the LORD's
Christ.

27 So he came by the Spirit into the
temple. And when the parents brought
in the Child Jesus, to do for Him ac-
cording to the custom of the law,

28 He took Him up in his arms and
blessed God and said:

29 “Lord, now You are letting Your
servant depart in peace, according to
Your word;

30 For my eyes have seen Your salva-
tion

31 Which You have prepared before
the face of all peoples,

32 A light to bring revelation to the
Gentiles, and the glory of Your people
Israel.”

³³ ฝ่ายบิดามารดาของพระกุมารก็
ประหลาดใจ เพราะด้อยค่าซึ่งท่านได้
กล่าวถึงพระกุมารนั้น

³⁴ แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้ว
กล่าวแก่นางมารีย์มารดาพระกุมารนั้น
ว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้
เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอล
ล้มลง หรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมาย
สำคัญซึ่งคนปฏิเสธ

³⁵ เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอัน
มากจะได้ปรากฏแจ้ง ถึงหัวใจของท่าน
เอง ก็ยังจะถูกดาบแทงทะลุด้วย”

³⁶ ยังมีผู้ทำนายหญิงคนหนึ่งชื่ออานนา
บุตรฟานูเอลในเผ่าอาเชอร์ นางเป็น
คนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่สาว ๆ
และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี

³⁷ แล้วก็ยังมีอายุมาจนถึงแปดสิบสี่ปี
นางมิได้ไปจากบริเวณพระวิหารเลย อยู่
นบัสการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้ง
กลางวันกลางคืน

³⁸ ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาเฝ้า
พระเจ้า และกล่าวถึงพระกุมารให้
คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่กรุงเย-
รูซาเล็มฟัง

กลับไปนาซาเร็ธ

³⁹ ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำ
การทั้งปวงตามธรรมเนียมปฏิบัติ ของพระ
เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธ
เมืองของตน ในแคว้นกาลิลี

⁴⁰ พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรง
ขึ้น ประกอบด้วยสติปัญญาและพระคุณ
ของพระเจ้าอยู่กับท่าน

³³ And Joseph and His mother mar-
veled at those things which were spo-
ken of Him.

³⁴ Then Simeon blessed them, and
said to Mary His mother, “Behold, this
Child is destined for the fall and rising
of many in Israel, and for a sign which
will be spoken against

³⁵ (Yes, a sword will pierce through
your own soul also), that the thoughts
of many hearts may be revealed.”

³⁶ Now there was one, Anna, a
prophetess, the daughter of Phanuel,
of the tribe of Asher. She was of a great
age, and had lived with a husband sev-
en years from her virginity;

³⁷ And this woman was a widow of
about eighty-four years, who did not
depart from the temple, but served
God with fastings and prayers night
and day.

³⁸ And coming in that instant she
gave thanks to the Lord, and spoke of
Him to all those who looked for re-
demption in Jerusalem.

³⁹ So when they had performed all
things according to the law of the Lord,
they returned to Galilee, to their own
city, Nazareth.

⁴⁰ And the Child grew and became
strong in spirit, filled with wisdom; and
the grace of God was upon Him.

พระกุมารเยซูในพระวิหาร

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ในเทศกาลปัสกา ทุกปี ๆ

42 เมื่อพระกุมารมีพระชนม์สิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปตามธรรมเนียมในเทศกาลนั้น

43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายบิดามารดาก็ไม่รู้

44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่า พระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วเริ่มหาพระกุมาร ในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนทั่วจึกกัน

45 เมื่อไม่พบจึงกลับไปเที่ยวหาที่กรุงเยรูซาเล็ม

46 ครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและได้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่

47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญา และคำตอบของพระกุมารนั้น

48 ฝ่ายบิดามารดาเมื่อเห็นแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก”

49 พระเยซูจึงตอบว่า “ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องอยู่ในพระนิเวศแห่งพระบิดาของฉัน”

41 His parents went to Jerusalem every year at the Feast of the Passover.

42 And when He was twelve years old, they went up to Jerusalem according to the custom of the feast.

43 When they had finished the days, as they returned, the Boy Jesus lingered behind in Jerusalem. And Joseph and His mother did not know it;

44 But supposing Him to have been in the company, they went a day's journey, and sought Him among their relatives and acquaintances.

45 So when they did not find Him, they returned to Jerusalem, seeking Him.

46 Now so it was that after three days they found Him in the temple, sitting in the midst of the teachers, both listening to them and asking them questions.

47 And all who heard Him were astonished at His understanding and answers.

48 So when they saw Him, they were amazed; and His mother said to Him, "Son, why have You done this to us? Look, Your father and I have sought You anxiously."

49 And He said to them, "Why did you seek Me? Did you not know that I must be about My Father's business?"

50 ฝ่ายบิดามารดาก็ไม่เข้าใจคำซึ่งท่าน
กล่าวแก่เขา

51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขา ไปยัง
เมืองนาซาเร็ธ อยู่ได้ความปกครองของ
เขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ

52 พระเยซูก็ไ้จำเจริญขึ้น ในด้านสติ
ปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบ
จำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวง
ด้วย

การประกาศของยอห์นผู้ให้รับ

บัพติศมา

(มธ. 3:1-12 มก. 1:1-8 ยน. 1:19-28)

3 เมื่อปีที่สิบห้า ในรัชกาลทิเบริอุส
ซีซาร์ ปอนทิอุสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย
เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชาย
ของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิฐเรียกับเมือง
ตราโคไนติส ลิซานีสเป็นเจ้าเมืองอาบิเลน

2 และอันนาสกับคายาฟาสเป็นมทา
ปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้า
มาถึงยอห์นบุตรเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน
ประกาศให้กลับใจเสียใหม่ และรับ
บัพติศมา เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความ
ผิดบาปเสีย

4 ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำ
ของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "เสียงผู้
ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า

จงเตรียมมรรคาแห่งพระเป็นเจ้า
จงกระทำหนทางของพระองค์ให้
ตรงไป

50 But they did not understand the
statement which He spoke to them.

51 Then He went down with them
and came to Nazareth, and was subject
to them, but His mother kept all these
things in her heart.

52 And Jesus increased in wisdom
and stature, and in favor with God and
men.

CHAPTER 3

N ow in the fifteenth year of the
reign of Tiberius Caesar, Pon-
tius Pilate being governor of Judea,
Herod being tetrarch of Galilee, his
brother Philip tetrarch of Iturea and
the region of Trachonitis, and Lysanias
tetrarch of Abilene,

2 While Annas and Caiaphas were
high priests, the word of God came to
John the son of Zacharias in the wilder-
ness.

3 And he went into all the region
around the Jordan, preaching a bap-
tism of repentance for the remission of
sins,

4 As it is written in the book of the
words of Isaiah the prophet, saying:
"The voice of one crying in the wilder-
ness: 'Prepare the way of the LORD;
make His paths straight.

⁵หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม

ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง
ทางคดจะกลายเป็นทางตรง
และทางที่สูง ๆ ต่ำ ๆ จะเป็นทาง
ราบ

⁶มนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของ
พระเจ้า"

⁷ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออก
มารับบัพติศมา จากท่านว่า "เจ้าชาติ
งูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระ
อาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น

⁸เหตุฉะนั้นจึงพิสูจนการกลับใจของ
เจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่างนี้ก็เหมือนเอา
ในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะ
เรบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรง
ฤทธิ์อาจะให้นบุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัม
จากก้อนหินเหล่านั้นได้

⁹บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว
และทุกต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดี จะต้องตัดทิ้ง
แล้วโยนทิ้งในกองไฟ"

¹⁰ฝ่ายประชาชน จึงถามท่านว่า "เรา
จะต้องทำประการใด"

¹¹ท่านจึงตอบเขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อสอง
ตัวจงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร
จงปันให้เหมือนกัน"

¹²พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมา
ด้วย และถามท่านว่า "อาจารย์เจ้าข้า
พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด"

¹³ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้งหลาย
อย่าเก็บภาษีเกินพิัก"

5 Every valley shall be filled and every mountain and hill brought low; the crooked places shall be made straight and the rough ways smooth;

6 And all flesh shall see the salvation of God."

7 Then he said to the multitudes that came out to be baptized by him, "Brood of vipers! Who warned you to flee from the wrath to come?

8 "Therefore bear fruits worthy of repentance, and do not begin to say to yourselves, 'We have Abraham as our father.' For I say to you that God is able to raise up children to Abraham from these stones.

9 "And even now the ax is laid to the root of the trees. Therefore every tree which does not bear good fruit is cut down and thrown into the fire."

10 So the people asked him, saying, "What shall we do then?"

11 He answered and said to them, "He who has two tunics, let him give to him who has none; and he who has food, let him do likewise."

12 Then tax collectors also came to be baptized, and said to him, "Teacher, what shall we do?"

13 And he said to them, "Collect no more than what is appointed for you."

¹⁴ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากรรโชก อย่าใส่ความเพื่อนเอาเงิน แ่่งพอใจในค่าจ้างของตน”

¹⁵เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่ใช่

¹⁶ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

¹⁷พระหัตถ์ของพระองค์ก็ถือฟัลวพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์ก็จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

¹⁸เหตุฉะนั้น ยอห์นจึงตักเตือนอีกหลายประการ ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งหลาย

¹⁹ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าดีเดียส เพราะเรื่องนางเฮโรเดียส ภรรยาของน้องชาย และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น

²⁰เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

¹⁴ Likewise the soldiers asked him, saying, “And what shall we do?” So he said to them, “Do not intimidate any one or accuse falsely, and be content with your wages.”

¹⁵ Now as the people were in expectation, and all reasoned in their hearts about John, whether he was the Christ or not,

¹⁶ John answered, saying to all, “I indeed baptize you with water; but One mightier than I is coming, whose sandal strap I am not worthy to loose. He will baptize you with the Holy Spirit and fire.

¹⁷ “His winnowing fan is in His hand, and He will thoroughly clean out His threshing floor, and gather the wheat into His barn; but the chaff He will burn with unquenchable fire.”

¹⁸ And with many other exhortations he preached to the people.

¹⁹ But Herod the tetrarch, being rebuked by him concerning Herodias, his brother Philip's wife, and for all the evils which Herod had done,

²⁰ Also added this, above all, that he shut John up in prison.

พระเยซูทรงรับบัพติศมา

(มธ. 3:13-17 มก. 1:9-11)

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก

22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกพิราบได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

บัญชีลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์

(มธ. 1:1-17)

23 ฝ่ายพระเยซู เมื่อทรงเริ่มพระราชกิจ พระองค์มีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี

24 เฮลีเป็นบุตรมัทธิด ๑ เป็นบุตรเลวี ๑ เป็นบุตรเมลคี เมลคีเป็นบุตรยันนา ๑ เป็นบุตรโยเซฟ

25 โยเซฟเป็นบุตรมัทธิอัส มัทธิอัสเป็นบุตรอาโมส ๑ เป็นบุตรนาฮุม ๑ เป็นบุตรเอสลี ๑ เป็นบุตรนังกาย

26 นังกายเป็นบุตรมาอาท ๑ เป็นบุตรมัทธิอัส ๑ เป็นบุตรเสมอนิ ๑ เป็นบุตรโยเสก ๑ เป็นบุตรโยดา

27 โยดาเป็นบุตรโยอานัน ๑ เป็นบุตรเรซา ๑ เป็นบุตรเศรบบาเบล ๑ เป็นบุตรเชอัลทิเอล ๑ เป็นบุตรเนรี

28 เนรีเป็นบุตรเมลคี ๑ เป็นบุตรอัดดี ๑ เป็นบุตรโคสัม ๑ เป็นบุตรเอลมาดัม ๑ เป็นบุตรเอร์

21 When all the people were baptized, it came to pass that Jesus also was baptized; and while He prayed, the heaven was opened.

22 And the Holy Spirit descended in bodily form like a dove upon Him, and a voice came from heaven which said, “You are My beloved Son; in You I am well pleased.”

23 Now Jesus Himself began His ministry at about thirty years of age, being (as was supposed) the son of Joseph, the son of Heli,

24 The son of Matthat, the son of Levi, the son of Melchi, the son of Janna, the son of Joseph,

25 The son of Mattathiah, the son of Amos, the son of Nahum, the son of Esli, the son of Naggai,

26 The son of Maath, the son of Mattathiah, the son of Semei, the son of Joseph, the son of Judah,

27 The son of Joannas, the son of Rhesa, the son of Zerubbabel, the son of Shealtiel, the son of Neri,

28 The son of Melchi, the son of Addi, the son of Cosam, the son of Elmodam, the son of Er,

²⁹เอร์เป็นบุตรเชซุ ๗ เป็นบุตรเอลี-
เยเซอร์ ๗ เป็นบุตรโยริม ๗ เป็นบุตร
มัทธัต ๗ เป็นบุตรเลวี

³⁰เลวีเป็นบุตรสิเมโอน ๗ เป็นบุตร
ยูดาส ๗ เป็นบุตรโยเซฟ ๗ เป็นบุตร
โยนาห์ ๗ เป็นบุตรเอเลียคิม

³¹เอเลียคิมเป็นบุตรเมเลอา ๗ เป็น
บุตรเมนาห์ เมนาห์เป็นบุตรมัทตะธา ๗
เป็นบุตรนาธาน ๗ เป็นบุตรดาวิด

³²ดาวิดเป็นบุตรเจสซี ๗ เป็นบุตร
โอเบด ๗ เป็นบุตรโบอาส ๗ เป็นบุตร
สัลโมน ๗ เป็นบุตรนาโฮน

³³นาโฮนเป็นบุตรอัมมินาดับ ๗ เป็น
บุตรอัคมิน ๗ เป็นบุตรอารัน ๗ เป็น
บุตรเฮสโรน ๗ เป็นบุตรเปเรศ ๗ เป็น
บุตรยูดาห์

³⁴ยูดาห์เป็นบุตรยาโคบ ๗ เป็นบุตร
อิสอัค ๗ เป็นบุตรอับราฮัม ๗ เป็น
บุตรเทราห์ ๗ เป็นบุตรนาโฮร์

³⁵นาโฮร์เป็นบุตรเซรูก ๗ เป็นบุตร
เรอู ๗ เป็นบุตรเปเลก ๗ เป็นบุตร
เอเบอร์ ๗ เป็นบุตรเชลาห์

³⁶เชลาห์เป็นบุตรไคนาน ๗ เป็นบุตร
อาร์ฟาซัด ๗ เป็นบุตรเชม ๗ เป็น
บุตรโนอาห์ ๗ เป็นบุตรลามก

³⁷ลามกเป็นบุตรเมธูสลาห์ ๗ เป็น
บุตรเอโนค ๗ เป็นบุตรยาเรด ๗ เป็น
บุตรมาหะลาเลอล ๗ เป็นบุตรไคนาน

³⁸ไคนานเป็นบุตรเอโนส ๗ เป็นบุตร
เซท ๗ เป็นบุตรอาดัม ๗ เป็นบุตร
พระเจ้า

²⁹ *The son of Jose, the son of Eliezer,
the son of Jorim, the son of Matthat, the
son of Levi,*

³⁰ *The son of Simeon, the son of Ju-
dah, the son of Joseph, the son of Jo-
nan, the son of Eliakim,*

³¹ *The son of Melea, the son of Me-
nan, the son of Mattathiah, the son of
Nathan, the son of David,*

³² *The son of Jesse, the son of Obed,
the son of Boaz, the son of Salmon, the
son of Nahshon,*

³³ *The son of Amminadab, the son
of Ram, the son of Hezron, the son of
Perez, the son of Judah,*

³⁴ *The son of Jacob, the son of Isaac,
the son of Abraham, the son of Terah,
the son of Nahor,*

³⁵ *The son of Serug, the son of Reu,
the son of Peleg, the son of Eber, the
son of Shalah,*

³⁶ *The son of Cainan, the son of Ar-
phaxad, the son of Shem, the son of
Noah, the son of Lamech,*

³⁷ *The son of Methuselah, the son of
Enoch, the son of Jared, the son of Ma-
halalel, the son of Cainan,*

³⁸ *The son of Enosh, the son of Seth,
the son of Adam, the son of God.*

มารผจญพระเยซู

(มก. 4:1-11 มก. 1:12-13)

4 พระเยซูทรงประกอบด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ได้กลับไปจากแม่น้ำ
จอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำ
พระองค์ไป

2 ถึงสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดาร ทรงถูก
มารทดลอง ในวันเหล่านั้นพระองค์มิ
ได้สวयेอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวัน
แล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร

3 มารจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็น
บุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้
กลายเป็นพระกระยาหาร”

4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า “มี
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรง
ชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้”

5 แล้วมารจึงนำพระองค์ขึ้นไป สำแดง
บรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะ
เดียวให้พระองค์เห็น

6 แล้วมารได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจ
ทั้งสินนี้ และศักดิ์ศรีของราชอาณาจักร
นั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบ
เป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนา
จะให้แก่อผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น

7 เหตุฉะนั้นถ้าท่านจะกราบนมัสการ
เรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด”

8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า “มี
พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า จงกราบนมัสการ
พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และ
ปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”

CHAPTER 4

Then Jesus, being filled with the
Holy Spirit, returned from the
Jordan and was led by the Spirit into
the wilderness,

2 Being tempted for forty days by the
devil. And in those days He ate nothing,
and afterward, when they had ended,
He was hungry.

3 And the devil said to Him, “If You
are the Son of God, command this
stone to become bread.”

4 But Jesus answered him, saying, “It
is written, ‘Man shall not live by bread
alone, but by every word of God.’”

5 Then the devil, taking Him up on
a high mountain, showed Him all the
kingdoms of the world in a moment of
time.

6 And the devil said to Him, “All this
authority I will give You, and their glo-
ry; for *this* has been delivered to me,
and I give it to whomever I wish.

7 “Therefore, if You will worship be-
fore me, all will be Yours.”

8 And Jesus answered and said to
him, “Get behind Me, Satan! For it is
written, ‘You shall worship the LORD
your God, and Him only you shall
serve.’”

๑ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงเด้ลงมาจากที่นี่เถิด

10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า พระเจ้าจะรับสั่งให้เหล่าทูตของพระองค์ ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้

11 และเหล่าทูตสวรรค์ จะเอามือประคองชูท่านไว้ มิให้เท้าของท่านกระแทกหิน”

12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน”

13 เมื่อมารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปจนถึงโอกาสเหมาะ

พระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจจานุกิจในแคว้นกาลิลี

(มธ. 4:12-17 มก. 1:14-15)

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโคยรอบ

15 พระองค์ทรงตั้งสอนในธรรมศาลาของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

9 Then he brought Him to Jerusalem, set Him on the pinnacle of the temple, and said to Him, “If You are the Son of God, throw Yourself down from here.

10 “For it is written: ‘He shall give His angels charge over you, to keep you,’

11 “And, ‘In their hands they shall bear you up, lest you dash your foot against a stone.’”

12 And Jesus answered and said to him, “It has been said, ‘You shall not tempt the LORD your God.’”

13 Now when the devil had ended every temptation, he departed from Him until an opportune time.

14 Then Jesus returned in the power of the Spirit to Galilee, and news of Him went out through all the surrounding region.

15 And He taught in their synagogues, being glorified by all.

ที่นาซาเร็ธเขาไม่รับพระเยซู

(มธ. 13:53-58 มก. 6:1-6)

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม

17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า

18 พระวิญญาณแห่งพระเป็นเจ้าทรง
อยู่เหนือข้าพเจ้า

เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้ง
ข้าพเจ้าไว้
เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจน
พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้
ร้องประกาศอิสรภาพแก่

บรรดาเชลย
ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้
เห็นอีก

ให้ปล่อยผู้ถูกจับบังคับเป็นอิสระ
19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรด
ปรานของพระเป็นเจ้า

20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลง และตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์

21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า "คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่าน ก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"

16 So He came to Nazareth, where He had been brought up. And as His custom was, He went into the synagogue on the Sabbath day, and stood up to read.

17 And He was handed the book of the prophet Isaiah. And when He had opened the book, He found the place where it was written:

18 "The Spirit of the LORD is upon Me, because He has anointed Me to preach the gospel to the poor; He has sent Me to heal the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and recovery of sight to the blind, to set at liberty those who are oppressed;

19 To proclaim the acceptable year of the LORD."

20 Then He closed the book, and gave it back to the attendant and sat down. And the eyes of all who were in the synagogue were fixed on Him.

21 And He began to say to them, "Today this Scripture is fulfilled in your hearing."

22 คนทั้งปวงก็กล่าวชมเชยพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบ ด้วยคุณ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของ พระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรของ โยเซฟมิใช่หรือ”

23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่าน ทั้งหลายคงจะกล่าวคำสาวยิตซ์อันนี้แก่ เราเป็นแน่ คือว่า ‘หมองงักรักตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้ กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุมจงกระทำ ในเมืองของคนที่นี่ด้วย’”

24 พระองค์ตรัสอีกว่า “เราบอกความจริง แก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้เผยพระวจนะ คนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของคน

25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย ว่ามีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอล ในคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึง สามปีกับหกเดือน จึงเกิดกันดารอาหาร มากทั่วแผ่นดิน

26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิง ม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่ง ใน บ้านซารเฟทแขวงเมืองไซดอน

27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวก อิสราเอลในคราวเอลีชาผู้เผยพระวจนะ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรค นั้นเลย เว้นแต่คนอาเมนชาวซีเรีย”

28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ ยินดียิ่งนักก็โกรธยิ่งนัก

29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจาก เมือง พาไปยังแห่งของเงื้อมเขาที่เมือง ของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึง ผลักพระองค์ลงไป

22 So all bore witness to Him, and marveled at the gracious words which proceeded out of His mouth. And they said, “Is this not Joseph’s son?”

23 He said to them, “You will surely say this proverb to Me, ‘Physician, heal yourself! Whatever we have heard done in Capernaum, do also here in Your country.’”

24 Then He said, “Assuredly, I say to you, no prophet is accepted in his own country.

25 “But I tell you truly, many widows were in Israel in the days of Elijah, when the heaven was shut up three years and six months, and there was a great famine throughout all the land;

26 “But to none of them was Elijah sent except to Zarephath, in the region of Sidon, to a woman who was a widow.

27 “And many lepers were in Israel in the time of Elisha the prophet, and none of them was cleansed except Naaman the Syrian.”

28 So all those in the synagogue, when they heard these things, were filled with wrath,

29 And rose up and thrust Him out of the city; and they led Him to the brow of the hill on which their city was built, that they might throw Him down over the cliff.

30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพื้นไป

30 Then passing through the midst of them, He went His way.

ชายที่มีผีโสโครก
(มก. 1:21-28)

31 พระองค์เสด็จลงไปจนถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้ทรงสั่งสอนเขาทั้งหลายในวันสะบาโต

31 Then He went down to Capernaum, a city of Galilee, and was teaching them on the Sabbaths.

32 คนทั้งปวงก็อึ้งสารยใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ

32 And they were astonished at His teaching, for His word was with authority.

33 มีคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดังว่า

33 Now in the synagogue there was a man who had a spirit of an unclean demon. And he cried out with a loud voice,

34 “โฮ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ท่านมายุ่งกับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

34 Saying, “Let us alone! What have we to do with You, Jesus of Nazareth? Did You come to destroy us? I know who You are—the Holy One of God!”

35 พระเยซูจึงดรัสห้ามมันว่า “จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี” เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชุมชน แล้วก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย

35 But Jesus rebuked him, saying, “Be quiet, and come out of him!” And when the demon had thrown him in their midst, it came out of him and did not hurt him.

36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก พุดกันว่า “คนนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่ามันได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา”

36 Then they were all amazed and spoke among themselves, saying, “What a word this is! For with authority and power He commands the unclean spirits, and they come out.”

37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

37 And the report about Him went out into every place in the surrounding region.

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของเปโตร

(มธ. 8:14-15 มก. 1:29-34)

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลาเสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น

39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงขานบไช้ ไช้ก็หาย และในทันใดนั้น แม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติพระองค์กับพวกของพระองค์

40 ครั้นเวลาตะวันตกแสง ใครมีคนที่เจ็บเป็นโรคต่าง ๆ ก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค

41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วยร้องว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ทรงขานบมัน และไม่ให้นั้นพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

พระเยซูทรงออกไปประกาศ

(มก. 1:35-39)

42 ครั้นรุ่งเช้า พระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวแสหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้ ไม่ให้ไปจากเขา

43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เราต้องไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มา ก็เพราะเหตุนี้เอง”

44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วยูเดีย

38 Now He arose from the synagogue and entered Simon's house. But Simon's wife's mother was sick with a high fever, and they made request of Him concerning her.

39 So He stood over her and rebuked the fever, and it left her. And immediately she arose and served them.

40 When the sun was setting, all those who had any that were sick with various diseases brought them to Him; and He laid His hands on every one of them and healed them.

41 And demons also came out of many, crying out and saying, "You are the Christ, the Son of God!" And He, rebuking them, did not allow them to speak, for they knew that He was the Christ.

42 Now when it was day, He departed and went into a deserted place. And the crowd sought Him and came to Him, and tried to keep Him from leaving them;

43 But He said to them, "I must preach the kingdom of God to the other cities also, because for this purpose I have been sent."

44 And He was preaching in the synagogues of Galilee.

จับปลาได้เป็นอันมาก

(มธ. 4:18-22 มก. 1:16-20)

5 ครั้งเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยเนซารัต

2 และพระองค์ทรงเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่

3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน ทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งน้อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น

4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า “จงถอยออกไปที่น้ำลึก หย่อนอวนลงจับปลา”

5 ซีโมนทูลตอบว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนกินยังรุ่งไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระคำรัสของพระองค์”

6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้วก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขากำลังปริ

7 เขาจึงทำสำคัญแก่เพื่อนที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเหิน

8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซู ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป”

CHAPTER 5

So it was, as the multitude pressed about Him to hear the word of God, that He stood by the Lake of Genesaret,

2 And saw two boats standing by the lake; but the fishermen had gone from them and were washing *their* nets.

3 Then He got into one of the boats, which was Simon's, and asked him to put out a little from the land. And He sat down and taught the multitudes from the boat.

4 When He had stopped speaking, He said to Simon, “Launch out into the deep and let down your nets for a catch.”

5 But Simon answered and said to Him, “Master, we have toiled all night and caught nothing; nevertheless at Your word I will let down the net.”

6 And when they had done this, they caught a great number of fish, and their net was breaking.

7 So they signaled to *their* partners in the other boat to come and help them. And they came and filled both the boats, so that they began to sink.

8 When Simon Peter saw it, he fell down at Jesus' knees, saying, “Depart from me, for I am a sinful man, O Lord!”

9 เพราะว่าเขาจับคนทั้งหลาย ที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น

10 ยากอบและยอห์นบุตรของเศเบดีผู้ร่วมงานกับซีโมน ก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูคริสต์แกซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่วันนี้เป็นผู้จับคน”

11 เมื่อเขาจำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็สละสิ่งสารพัดทิ้ง ตามพระองค์ไป

ทรงรักษาคนโรคนให้หาย

(มธ. 8:1-4 มก. 1:40-44)

12 เมื่อพระเยซูทรงอยู่ในเมืองหนึ่งนี้แน่ะ มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ หายโรคได้”

13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงหายเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย

14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”

15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของเขา

9 For he and all who were with him were astonished at the catch of fish which they had taken;

10 And so also were James and John, the sons of Zebedee, who were partners with Simon. And Jesus said to Simon, “Do not be afraid. From now on you will catch men.”

11 So when they had brought their boats to land, they forsook all and followed Him.

12 And it happened when He was in a certain city, that behold, a man who was full of leprosy saw Jesus; and he fell on his face and implored Him, saying, “Lord, if You are willing, You can make me clean.”

13 Then He put out His hand and touched him, saying, “I am willing; be cleansed.” Immediately the leprosy left him.

14 And He charged him to tell no one, “But go and show yourself to the priest, and make an offering for your cleansing, as a testimony to them, just as Moses commanded.”

15 However, the report went around concerning Him all the more; and great multitudes came together to hear, and to be healed by Him of their infirmities.

16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

16 So He Himself often withdrew into the wilderness and prayed.

พระเยซูทรงรักษาคณง่อย

(มธ. 9:1-8 มก. 2:1-12)

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกบาเรียนั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดียและจากกรุงเยรูซาเล็มฤทธิ์เดชของพระเป็นเจ้าก็อยู่ในพระองค์ เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค

17 Now it happened on a certain day, as He was teaching, that there were Pharisees and teachers of the law sitting by, who had come out of every town of Galilee, Judea, and Jerusalem. And the power of the Lord was present to heal them.

18 และดูเถิด มีผู้หามคนง่อยคนหนึ่งนอนบนที่นอนและเขาสวมรองเท้าที่จะหามคนง่อยนั้นเข้ามาวางลงตรงพระพักตร์ของพระองค์

18 Then behold, men brought on a bed a man who was paralyzed, whom they sought to bring in and lay before Him.

19 เมื่อหาช่องเอาเขามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคา ดึงหย่อนคนง่อยลงมาทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู

19 And when they could not find how they might bring him in, because of the crowd, they went up on the housetop and let him down with his bed through the tiling into the midst before Jesus.

20 เมื่อพระองค์ทรงเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า “บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว”

20 When He saw their faith, He said to him, “Man, your sins are forgiven you.”

21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีคิดในใจว่า “คนนี้ที่พูดนั้นประมาท พระเจ้าเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

21 And the scribes and the Pharisees began to reason, saying, “Who is this who speaks blasphemies? Who can forgive sins but God alone?”

22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้

22 But when Jesus perceived their thoughts, He answered and said to them, “Why are you reasoning in your hearts?

23ที่จะว่า ‘บาปทั้งปวงของเจ้าได้รับอภัยแล้ว’ และจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน

24แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดขกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด”

25ในทันใดนั้นเขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้นกลับไปบ้านของตน พลากร้องสรรเสริญพระเจ้า

26คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจมากยิ่งขึ้น และได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”

ทรงเรียกเลวี

(มธ. 9:9-13 มก. 2:13-17)

27ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้น พระองค์ได้เสด็จออกไป และทรงเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”

28เขาก็ละสิ่งสารพัดทิ้ง ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

29เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตน เพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาร่วมสำรับด้วยกัน

23 “Which is easier, to say, ‘Your sins are forgiven you,’ or to say, ‘Rise up and walk’?”

24 “But that you may know that the Son of Man has power on earth to forgive sins”—He said to the man who was paralyzed, “I say to you, arise, take up your bed, and go to your house.”

25 Immediately he rose up before them, took up what he had been lying on, and departed to his own house, glorifying God.

26 And they were all amazed, and they glorified God and were filled with fear, saying, “We have seen strange things today!”

27 After these things He went out and saw a tax collector named Levi, sitting at the tax office. And He said to him, “Follow Me.”

28 So he left all, rose up, and followed Him.

29 Then Levi gave Him a great feast in his own house. And there were a great number of tax collectors and others who sat down with them.

30 ฝ่ายพวกฟาริสี และพวกธรรม-
จารย์ของเขากระซิบกันติพากษย์ของ
พระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกท่านมากิน
และดื่มด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและ
พวกคนบาป”

31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “คนเจ็บ
ต้องการหมอ แต่คนสบายไม่ต้องการ

32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่า
ตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนที่พวกท่าน
ว่านอกศาสนาให้กลับใจเสียใหม่”

ปัญหาเรื่องการถืออดอาหาร

(มธ. 9:14-17 มก. 2:18-22)

33 เขาทั้งหลาย ทูลพระองค์ว่า “พวก
ศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่อง ๆ
และอธิษฐานถือเป็นกิจวัตร และศิษย์
ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่ศิษย์
ของท่านกินและดื่ม”

34 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ท่าน
จะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหาร เมื่อ
เจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ

35 แต่จะมีวันหนึ่งเมื่อเจ้าบ่าวจะต้อง
จากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออด
อาหาร”

36 พระองค์ยังตรัสคำเปรียบข้อหนึ่ง
แก่เขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้า
จากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่าง
นั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อน
ผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้น ก็จะไม่สม
กับเสื้อเก่าด้วย

30 And their scribes and the Phari-
sees complained against His disciples,
saying, “Why do You eat and drink with
tax collectors and sinners?”

31 Jesus answered and said to them,
“Those who are well have no need of a
physician, but those who are sick.

32 “I have not come to call the right-
eous, but sinners, to repentance.”

33 Then they said to Him, “Why do
the disciples of John fast often and
make prayers, and likewise those of the
Pharisees, but Yours eat and drink?”

34 And He said to them, “Can you
make the friends of the bridegroom
fast while the bridegroom is with them?

35 “But the days will come when the
bridegroom will be taken away from
them; then they will fast in those days.”

36 And He spoke a parable to them:
“No one puts a piece from a new gar-
ment on an old one; otherwise the new
makes a tear, and also the piece that was
taken out of the new does not match the
old.

37 “But the days will come when the
bridegroom will be taken away from
them; then they will fast in those days.”

38 Then He spoke a parable to them:
“No one puts a piece from a new gar-
ment on an old one; otherwise the new
makes a tear, and also the piece that was
taken out of the new does not match the
old.

“No one puts a piece from a new gar-
ment on an old one; otherwise the new
makes a tear, and also the piece that was
taken out of the new does not match the
old.”

37 ไม่มีผู้ใดเอาหนังใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นหนังใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย

38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่

39 ไม่มีผู้ใดเมื่อกินเหล้าองุ่นเก่าแล้วจะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ เพราะเขาชอบว่า 'ของเก่ามันดีแล้ว' "

สาวกเค็ดรวงข้าวในวันสะบาโต

(มธ. 12:1-8 มก. 2:23-28)

6 ในวันสะบาโตวันหนึ่ง พระองค์กำลังเสด็จไปที่นา และพวกศิษย์ของพระองค์ก็เค็ดรวงข้าวขยี้กัน

2 บางคนในพวกฟาริสี จึงกล่าวว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งต้องห้ามในวันสะบาโต"

3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังมิได้อ่านเรื่องน็อกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่อออกอยากริ่ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย

4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งกฎหมายห้ามมิให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น"

5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต"

37 "And no one puts new wine into old wineskins; or else the new wine will burst the wineskins and be spilled, and the wineskins will be ruined.

38 "But new wine must be put into new wineskins, and both are preserved.

39 "And no one, having drunk old wine, immediately desires new; for he says, 'The old is better.' "

CHAPTER 6

N ow it happened on the second Sabbath after the first that He went through the grainfields. And His disciples plucked the heads of grain and ate them, rubbing them in their hands.

2 And some of the Pharisees said to them, "Why are you doing what is not lawful to do on the Sabbath?"

3 But Jesus answering them said, "Have you not even read this, what David did when he was hungry, he and those who were with him:

4 "How he went into the house of God, took and ate the showbread, and also gave some to those with him, which is not lawful for any but the priests to eat?"

5 And He said to them, "The Son of Man is also Lord of the Sabbath."

ชายที่มีมือลีบ

(มธ. 12:9-14 มก. 3:1-6)

6 ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอนที่นั่นมีคนหนึ่งมีมือชาลีบ

7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมีมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า” เขาก็ลุกขึ้นยืน

9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตควรจะทำกรดีหรือควรจะทำร้ายจะช่วยชีวิตดีหรือจะทำลายชีวิตเสียดี”

10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับคนมีมือลีบนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติ

11 ฝ่ายคนเหล่านั้นต่างก็มีความเคียดแค้น และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

พระเยซูทรงเลือกสาวกสิบสองคน

(มธ. 10:1-4 มก. 3:13-19)

12 คราวนั้นพระเยซูเสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง

13 ครั้นรุ่งเช้าแล้ว พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่าอัครทูต

6 Now it happened on another Sabbath, also, that He entered the synagogue and taught. And a man was there whose right hand was withered.

7 So the scribes and Pharisees watched Him closely, whether He would heal on the Sabbath, that they might find an accusation against Him.

8 But He knew their thoughts, and said to the man who had the withered hand, “Arise and stand here.” And he arose and stood.

9 Then Jesus said to them, “I will ask you one thing: is it lawful on the Sabbath to do good or to do evil, to save life or to destroy?”

10 And when He had looked around at them all, He said to the man, “Stretch out your hand.” And he did so, and his hand was restored as whole as the other.

11 But they were filled with rage, and discussed with one another what they might do to Jesus.

12 Now it came to pass in those days that He went out to the mountain to pray, and continued all night in prayer to God.

13 And when it was day, He called His disciples to Himself; and from them He chose twelve whom He also named apostles:

¹⁴คือซีโมนที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบาร์โธโลมิว

¹⁵มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่าเศโลเท

¹⁶ยูดาบุตรของยากอบ และยูดาส อิสคาริโอทที่เป็นผู้ขายพระองค์ไว้นั้น

พระเยซูทรงปรนนิบัติมวลชน

(มธ. 4:23-25)

¹⁷แล้วพระองค์ก็กับอัครทูตก็ลงมาขึ้น ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก ซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็มและจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอนเพื่อจะฟังพระองค์ และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา

¹⁸และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก พระองค์ก็ทรงรักษาให้หายด้วย

¹⁹ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามิถุทธิ์ชานออกจากพระองค์ รักษาเขาให้หายทุกคน

พระและวิบัติ

(มธ. 5:1-12)

²⁰พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์คร่ำว่า

“ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของท่าน

14 Simon, whom He also named Peter, and Andrew his brother; James and John; Philip and Bartholomew;

15 Matthew and Thomas; James the son of Alphaeus, and Simon called the Zealot;

16 Judas the son of James, and Judas Iscariot who also became a traitor.

17 And He came down with them and stood on a level place with a crowd of His disciples and a great multitude of people from all Judea and Jerusalem, and from the seacoast of Tyre and Sidon, who came to hear Him and be healed of their diseases,

18 As well as those who were tormented with unclean spirits. And they were healed.

19 And the whole multitude sought to touch Him, for power went out from Him and healed them all.

20 Then He lifted up His eyes toward His disciples, and said: "Blessed are you poor, for yours is the kingdom of God.

21 “ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็
เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ

“ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็น
สุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ

22 “ท่านทั้งหลายจะเป็นสุข เมื่อคน
ทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่
ท่านออกจากพวกเขา และจะประนาม
ท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็น
คนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์

23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม
และเต้นโลดด้วยความยินดีเพราะ ดูกิด
บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์
เพราะว่าบรรพบุรุษของเขา ได้กระทำ
อย่างนั้นแก่พวกผู้เผยพระวจนะเหมือน
กัน

24 “แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะ
ว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว

25 “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำเวลา
นี้ เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก

“วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลา
นี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้

26 “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เมื่อคนทั้ง
หลายจะขู่ว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษ
ของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้เผยพระ
วจนะเท็จเหมือนกัน

พึงรักศัตรู

(มธ. 5:38-48; 7:12 ค.)

27 “แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลัง
ฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่
ผู้ที่เกลียดชังท่าน

21 Blessed are you who hunger now,
for you shall be filled. Blessed are you
who weep now, for you shall laugh.

22 Blessed are you when men hate
you, and when they exclude you, and
revile you, and cast out your name as
evil, for the Son of Man's sake.

23 Rejoice in that day and leap for
joy! For indeed your reward is great in
heaven, for in like manner their fathers
did to the prophets.

24 “But woe to you who are rich, for
you have received your consolation.

25 Woe to you who are full, for you
shall hunger. Woe to you who laugh
now, for you shall mourn and weep.

26 Woe to you when all men speak
well of you, for so did their fathers to
the false prophets.

27 “But I say to you who hear: love
your enemies, do good to those who
hate you,

28 จงอวยพรแก่คนที่แช่งคำท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เที่ยวเบียดเบียนท่าน

29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม

30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับของของท่านไป อย่าหวังเอาคืน

31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน

32 “แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะทรงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้นคนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน

33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะทรงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำความเหมือนกัน

34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะทรงนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้นคนบาปก็ยังให้คนบาปยืม โดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาเท่านั้น

35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาชื่นชมโดยไม่หวังที่จะได้อีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนออกตัญญูและคนชั่ว

36 ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณาเหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา

28 “Bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you.

29 “To him who strikes you on the one cheek, offer the other also. And from him who takes away your cloak, do not withhold your tunic either.

30 “Give to everyone who asks of you. And from him who takes away your goods do not ask them back.

31 “And just as you want men to do to you, you also do to them likewise.

32 “But if you love those who love you, what credit is that to you? For even sinners love those who love them.

33 “And if you do good to those who do good to you, what credit is that to you? For even sinners do the same.

34 “And if you lend to those from whom you hope to receive back, what credit is that to you? For even sinners lend to sinners to receive as much back.

35 “But love your enemies, do good, and lend, hoping for nothing in return; and your reward will be great, and you will be sons of the Most High. For He is kind to the unthankful and evil.

36 “Therefore be merciful, just as your Father also is merciful.

การกล่าวโทษผู้อื่น

(มธ. 7:1-5)

37 “อย่าวินิฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และเขาจะยกโทษให้ท่าน

38 จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย และในคักของท่านจะได้รับคักด้วย ทะนานถั่วขึ้นขัดสนแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะคักให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงคักให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”

39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วย ว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ

40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้ว ก็จะเป็นเหมือนครูของตน

41 เหตุไฉนท่านมองดูผงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่มีรู้สึก

42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเช็ดผงออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเช็ดผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

ให้เขยลดหยดเล็กในไม้คัก

(มธ. 12:31-32; 18:21-22; 24:46)

37 “Judge not, and you shall not be judged. Condemn not, and you shall not be condemned. Forgive, and you will be forgiven.

38 “Give, and it will be given to you: good measure, pressed down, shaken together, and running over will be put into your bosom. For with the same measure that you use, it will be measured back to you.”

39 And He spoke a parable to them: “Can the blind lead the blind? Will they not both fall into the ditch?”

40 “A disciple is not above his teacher, but everyone who is perfectly trained will be like his teacher.

41 “And why do you look at the speck in your brother’s eye, but do not perceive the plank in your own eye?

42 “Or how can you say to your brother, ‘Brother, let me remove the speck that is in your eye,’ when you yourself do not see the plank that is in your own eye? Hypocrite! First remove the plank from your own eye, and then you will see clearly to remove the speck that is in your brother’s eye.

รู้จักต้นไม้ได้ด้วยผลของมัน

(มธ. 7:15-20; 12:34 ป.-35)

43 “ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี

44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็ เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาจะไม่ เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือ ย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากต้นระกำ

45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดี แห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอา ของชั่วจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วย ใจเต็มด้วยอะไรปากก็พูดออกมาอย่าง นั้น

รากฐานสองชนิด

(มธ. 7:24-27)

46 “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียก เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เรากล่าวนั้น

47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด

48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้าง ตึกเขาขุดกลิ้งลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยว กระทบกระทั้ง แต่ทำให้หวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้สร้างไว้มั่นคง

49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีใจกระทำ ตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้างตึก บนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยว กระทบกระทั้งตึกนั้น ตึกนั้นก็พังทลาย ลงทันที และความพินาศของตึกนั้นก็ ใหญ่ยิ่งนัก”

43 “For a good tree does not bear bad fruit, nor does a bad tree bear good fruit.

44 “For every tree is known by its own fruit. For *men* do not gather figs from thorns, nor do they gather grapes from a bramble bush.

45 “A good man out of the good treasure of his heart brings forth good; and an evil man out of the evil treasure of his heart brings forth evil. For out of the abundance of the heart his mouth speaks.

46 “But why do you call Me ‘Lord, Lord,’ and not do the things which I say?

47 “Whoever comes to Me, and hears My sayings and does them, I will show you whom he is like:

48 “He is like a man building a house, who dug deep and laid the foundation on the rock. And when the flood arose, the stream beat vehemently against that house, and could not shake it, for it was founded on the rock.

49 “But he who heard and did nothing is like a man who built a house on the earth without a foundation, against which the stream beat vehemently; and immediately it fell. And the ruin of that house was great.”

ทรงรักษาตาของนายร้อย

(มธ. 8:5-13)

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม

2 มีตาชของนายร้อยคนหนึ่งที่น่ารักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว

3 เมื่อนายร้อยได้ขึ้นถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่มากของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาตาของตน

4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ ด้วยใจร้อนรนว่า “นายร้อยนี้เป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน

5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเรา และท่านเองได้สร้างธรรมศาลาให้เรา”

6 และพระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อไปเกือบจะถึงคิแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์

7 เพราะเหตุนั้นข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ตรัสสั่ง และบ่าวของข้าพระองค์จะหายโรค

8 ข้าพระองค์ทราบดี เพราะเหตุว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วันัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกบ่าวของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

CHAPTER 7

N ow when He concluded all His sayings in the hearing of the people, He entered Capernaum.

2 And a certain centurion's servant, who was dear to him, was sick and ready to die.

3 So when he heard about Jesus, he sent elders of the Jews to Him, pleading with Him to come and heal his servant.

4 And when they came to Jesus, they begged Him earnestly, saying that the one for whom He should do this was deserving.

5 “For he loves our nation, and has built us a synagogue.”

6 Then Jesus went with them. And when He was already not far from the house, the centurion sent friends to Him, saying to Him, “Lord, do not trouble Yourself, for I am not worthy that You should enter under my roof.

7 “Therefore I did not even think myself worthy to come to You. But say the word, and my servant will be healed.

8 “For I also am a man placed under authority, having soldiers under me. And I say to one, ‘Go,’ and he goes; and to another, ‘Come,’ and he comes; and to my servant, ‘Do this,’ and he does it.”

๑ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเลี้ยวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เรารอท่านทั้งหลายว่า แม้นในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบศรัทธามากเท่านี้”

๑๐ ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้น เมื่อกลับไปถึงดึกก็ได้เห็นทาสนั้นหายเป็นปกติแล้ว พระเยซูทรงเรียกบุตรแม่ม่ายที่นาอีนให้เป็นขึ้น

๑๑ ต่อมาพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอีน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป

๑๒ เมื่อมาถึงประตูเมืองนั้น คุณเดกมีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นลูกคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น

๑๓ เมื่อพระองค์ได้ทรงเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสว่า “อย่าร้องไห้”

๑๔ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่าลุกขึ้นเถิด”

๑๕ คนที่ตายนั้นก็ลุกนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา

๑๖ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่านผู้เผยพระวจนะใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา และพระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”

9 When Jesus heard these things, He marveled at him, and turned around and said to the crowd that followed Him, “I say to you, I have not found such great faith, not even in Israel!”

10 And those who were sent, returning to the house, found the servant well who had been sick.

11 Now it happened, the day after, that He went into a city called Nain; and many of His disciples went with Him, and a large crowd.

12 And when He came near the gate of the city, behold, a dead man was being carried out, the only son of his mother; and she was a widow. And a large crowd from the city was with her.

13 When the Lord saw her, He had compassion on her and said to her, “Do not weep.”

14 Then He came and touched the open coffin, and those who carried him stood still. And He said, “Young man, I say to you, arise.”

15 So he who was dead sat up and began to speak. And He presented him to his mother.

16 Then fear came upon all, and they glorified God, saying, “A great prophet has risen up among us”; and, “God has visited His people.”

17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ

ผู้ส่งข่าวของยอห์นผู้ให้รับ

บันทึกมา

(มธ. 11:2-19)

18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ไข้เขาไปหาพระเป็นเจ้า ทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือจะคอยผู้อื่น”

20 เมื่อคนทั้งสอง มาถึงพระองค์แล้ว เขาทูลว่า “ยอห์นผู้ให้รับบันทึกมาไข้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือจะต้องคอยผู้อื่น’”

21 ในเวลานั้นพระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่าง ๆ และให้พ้นจากผีร้าย และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้

22 แล้วพระองค์ตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยิน คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตาบอดแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา

23 “บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรคผู้นั้นเป็นสุข”

17 And this report about Him went throughout all Judea and all the surrounding region.

18 Then the disciples of John reported to him concerning all these things.

19 And John, calling two of his disciples to him, sent them to Jesus, saying, “Are You the Coming One, or do we look for another?”

20 When the men had come to Him, they said, “John the Baptist has sent us to You, saying, ‘Are You the Coming One, or do we look for another?’”

21 And that very hour He cured many of infirmities, afflictions, and evil spirits; and to many blind He gave sight.

22 Jesus answered and said to them, “Go and tell John the things you have seen and heard: that the blind see, the lame walk, the lepers are cleansed, the deaf hear, the dead are raised, the poor have the gospel preached to them.

23 “And blessed is he who is not offended because of Me.”

24 เมื่อผู้สื่อข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร มิใช่ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดนะ

25 ถ้าอย่างนั้นท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อข่มอยู่ในราชสำนัก

26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไรดูผู้เผยพระวจนะหรือ แน่ที่ได้ยิวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะเสียอีก

27 คือยอห์นนี่แหละที่พระคัมภีร์กล่าวถึงว่า

เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
ผู้หนึ่งจะเตรียมมรรคาของท่าน

ไว้ข้างหน้าท่าน

28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์น แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดินของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”

29 (ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยินรวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วยก็ได้รับว่าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์โดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

30 แต่พวกฟาริสีและพวกบารเรียนไม่ยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่ไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น)

31 “เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี

24 When the messengers of John had departed, He began to speak to the multitudes concerning John: “What did you go out into the wilderness to see? A reed shaken by the wind?

25 “But what did you go out to see? A man clothed in soft garments? Indeed those who are gorgeously apparelled and live in luxury are in kings’ courts.

26 “But what did you go out to see? A prophet? Yes, I say to you, and more than a prophet.

27 “This is *he* of whom it is written: ‘Behold, I send My messenger before Your face, who will prepare Your way before You.’

28 “For I say to you, among those born of women there is not a greater prophet than John the Baptist; but he who is least in the kingdom of God is greater than he.”

29 And when all the people heard Him, even the tax collectors justified God, having been baptized with the baptism of John.

30 But the Pharisees and lawyers rejected the will of God for themselves, not having been baptized by him.

31 And the Lord said, “To what then shall I liken the men of this generation, and what are they like?

32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาด ร้องแก่เพื่อนว่า ‘พวกฉันได้เป่าให้ พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉัน ได้พิลาปรำให้ และพวกเธอมิได้ตอก ขกหัว’

33 ด้วยว่าขอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ก็ไม่ ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น และท่านทั้งหลายว่า ‘มีผีเข้าสิงอยู่’

34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคน กินดื่มและขี้เมา เป็นมิตรสหายกับคน เก็บภาษีและคนนอกรีด’

35 แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบแล้ว โดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น”

พระเยซูในบ้านของซีโมน พวกฟาริสี

36 มีคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคน นั้น แล้วเอนพระกายลง

37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งของเมือง นั้นเคยเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระองค์ ทรงเอนพระกายเสวยอยู่ในบ้านของ คนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม

38 มาขึ้นอยู่ข้างหลังไถ่พระบาทของ พระองค์ ร้องไห้น้ำตาไหลเปียกพระบาท เอาผมเช็ดถูพระบาทของพระองค์มาก และเอาน้ำมันนั้น香油

32 “They are like children sitting in the marketplace and calling to one another, saying: ‘We played the flute for you, and you did not dance; we mourned to you, and you did not weep.’

33 “For John the Baptist came neither eating bread nor drinking wine, and you say, ‘He has a demon.’

34 “The Son of Man has come eating and drinking, and you say, ‘Look, a glutton and a winebibber, a friend of tax collectors and sinners!’

35 “But wisdom is justified by all her children.”

36 Then one of the Pharisees asked Him to eat with him. And He went to the Pharisee’s house, and sat down to eat.

37 And behold, a woman in the city who was a sinner, when she knew that Jesus sat at the table in the Pharisee’s house, brought an alabaster flask of fragrant oil,

38 And stood at His feet behind Him weeping; and she began to wash His feet with her tears, and wiped them with the hair of her head; and she kissed His feet and anointed them with the fragrant oil.

39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์ เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะก็คงจะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไรเพราะนางเป็นคนชั่ว”

40 ฝ่ายพระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “ซีโมน เอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” เขาพูดว่า “ท่านอาจหาญเข้าหา เชิญพูดไปเถิด”

41 พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าเห็นคนหนึ่ง มีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ

42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน ในสองคนนั้น คนไหนจะรักนายมากกว่า”

43 ซีโมนจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าคนที่มีนายได้โปรดยกหนี้ให้มาก ก็เป็นคนที่มีรักนายมาก” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านคิดเห็นถูกต้องแล้ว”

44 พระองค์จึงทรงเหน็ดเหนื่อยหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตา ชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด

45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามา มิได้หยุดจูบเท้าของเรา

46 ท่านมิได้เอาน้ำมันหอมระเหยของนางได้เอาน้ำมันหอมระเหยโลมเท้าของเรา

39 Now when the Pharisee who had invited Him saw *this*, he spoke to himself, saying, “This man, if He were a prophet, would know who and what manner of woman *this is* who is touching Him, for she is a sinner.”

40 And Jesus answered and said to him, “Simon, I have something to say to you.” So he said, “Teacher, say it.”

41 “There was a certain creditor who had two debtors. One owed five hundred denarii, and the other fifty.

42 “And when they had nothing with which to repay, he freely forgave them both. Tell Me, therefore, which of them will love him more?”

43 Simon answered and said, “I suppose the *one* whom he forgave more.” And He said to him, “You have rightly judged.”

44 Then He turned to the woman and said to Simon, “Do you see this woman? I entered your house; you gave Me no water for My feet, but she has washed My feet with her tears and wiped *them* with the hair of her head.

45 “You gave Me no kiss, but this woman has not ceased to kiss My feet since the time I came in.

46 “You did not anoint My head with oil, but this woman has anointed My feet with fragrant oil.

47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้ว เพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย”

48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า “ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว”

49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยพูดกันว่า “คนนี้เป็นใคร แม้ความผิดบาปก็ยกให้ไ้”

50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”

สตรีบางคนไปกับพระเยซู

8 ต่อมาพระองค์ก็เสด็จไปตามบ้านตามเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์

2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีผีร้ายออกจากนาง และที่หายโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวแมกดาลา ที่พระองค์ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี

3 และโยอานนาภรรยาของชูซา ต้นเรือนของเฮโรด และสุสันนาและผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ และสาวกด้วยบั้งจัญของเข

คำอุปมาเรื่องผู้หญิงคนหนึ่ง
(มธ. 13:1-9 มก. 4:1-9)

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากเมืองนั้นเมืองโน้น พระองค์จึงตรัสกับเขาเป็นคำอุปมาว่า

47 “Therefore I say to you, her sins, which are many, are forgiven, for she loved much. But to whom little is forgiven, the same loves little.”

48 Then He said to her, “Your sins are forgiven.”

49 And those who sat at the table with Him began to say to themselves, “Who is this who even forgives sins?”

50 Then He said to the woman, “Your faith has saved you. Go in peace.”

CHAPTER 8

Now it came to pass, afterward, that He went through every city and village, preaching and bringing the glad tidings of the kingdom of God. And the twelve were with Him,

2 And certain women who had been healed of evil spirits and infirmities — Mary called Magdalene, out of whom had come seven demons,

3 And Joanna the wife of Chuza, Herod's steward, and Susanna, and many others who provided for Him from their substance.

4 And when a great multitude had gathered, and they had come to Him from every city, He spoke by a parable:

5 “มีคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย

6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่มันขึ้น

7 บ้างก็ตกที่กลางคันหนาม คันหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า” ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด”

จุดประสงค์แห่งคำอุปมาเหล่านั้น

(มธ. 13:10-17 มก. 4:10-12)

9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า คำเปรียบนั้นหมายความว่าอย่างไร

10 พระองค์จึงตรัสว่า “ข้อความลึกลับแห่งแผ่นดินของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ

พระเยซูทรงอธิบายคำอุปมาเรื่อง

ผู้หว่านเมล็ดพืช

(มธ. 13:18-23 มก. 4:13-20)

11 “คำเปรียบนั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า

12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วมารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เชื่อและรอดได้

5 “A sower went out to sow his seed. And as he sowed, some fell by the wayside; and it was trampled down, and the birds of the air devoured it.

6 “Some fell on rock; and as soon as it sprang up, it withered away because it lacked moisture.

7 “And some fell among thorns, and the thorns sprang up with it and choked it.

8 “But others fell on good ground, sprang up, and yielded a crop a hundredfold.” When He had said these things He cried, “He who has ears to hear, let him hear!”

9 Then His disciples asked Him, saying, “What does this parable mean?”

10 And He said, “To you it has been given to know the mysteries of the kingdom of God, but to the rest it is given in parables, that ‘Seeing they may not see, and hearing they may not understand.’

11 “Now the parable is this: The seed is the word of God.

12 “Those by the wayside are the ones who hear; then the devil comes and takes away the word out of their hearts, lest they should believe and be saved.

13 ซึ่งตกที่หินนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้น ด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วครา เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป

14 ที่ตกกลางหนามนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถนาก็หายไป ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต

15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจเลื่อมใสศรัทธา แล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

จุดตะเกียงซ่อนไว้ได้ดัง

(มก. 4 : 21-25)

16 “ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามา จะเห็นแสงสว่างได้

17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้ จะไม่ต้องแพร่พราย

18 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไร ก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่ามีผู้ใดมีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้น จะทรงเอาไปจากเขา”

13 “But the ones on the rock are those who, when they hear, receive the word with joy; and these have no root, who believe for a while and in time of temptation fall away.

14 “Now the ones that fell among thorns are those who, when they have heard, go out and are choked with cares, riches, and pleasures of life, and bring no fruit to maturity.

15 “But the ones that fell on the good ground are those who, having heard the word with a noble and good heart, keep it and bear fruit with patience.

16 “No one, when he has lit a lamp, covers it with a vessel or puts it under a bed, but sets it on a lampstand, that those who enter may see the light.

17 “For nothing is secret that will not be revealed, nor anything hidden that will not be known and come to light.

18 “Therefore take heed how you hear. For whoever has, to him more will be given; and whoever does not have, even what he seems to have will be taken from him.”

มารดาและพวกน้องชายของ

พระเยซู

(มธ. 12:46-50 มก. 3:31-35)

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก

20 มีคนทูลพระองค์ว่า “มารดาและน้องชายของพระองค์ ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะมาหาพระองค์”

21 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มารดาของเราและพี่น้องของเรา คือคนเหล่านี้ที่ได้ฟังพระคำรัสของพระเจ้าและกระทำความ”

พระเยซูทรงห้ามพายู

(มธ. 8:23-27 มก. 4:35-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เร้าม้าทะเลสาบไปพักข้างโน้น” เขาก็ถอยเรือออกไป

23 เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ก็บรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลเล่าน้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตรา

24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้ากำลังจะจมนอยู่แล้ว” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว

25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “ท่านนี่เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ ลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

19 Then His mother and brothers came to Him, and could not approach Him because of the crowd.

20 And it was told Him by some, who said, “Your mother and Your brothers are standing outside, desiring to see You.”

21 But He answered and said to them, “My mother and My brothers are these who hear the word of God and do it.”

22 Now it happened, on a certain day, that He got into a boat with His disciples. And He said to them, “Let us cross over to the other side of the lake.” And they launched out.

23 But as they sailed He fell asleep. And a windstorm came down on the lake, and they were filling with water, and were in jeopardy.

24 And they came to Him and awoke Him, saying, “Master, Master, we are perishing!” Then He arose and rebuked the wind and the raging of the water. And they ceased, and there was a calm.

25 But He said to them, “Where is your faith?” And they were afraid, and marveled, saying to one another, “Who can this be? For He commands even the winds and water, and they obey Him!”

คนผีเข้าสิง ณ แดนเก-ราซา

หายโรค

(มธ. 8:28-34 มก. 5:1-20)

26 เขาเล่นไปถึงแขวงชาวเมืองเก-
ราซาที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี

27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มี
ชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์
คนนั้นมีผีเข้าสิง และนานแล้วมิได้สวม
เสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์
ฝังศพ

28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ร้อง และ
กราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้อง
เสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของ
พระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์
ทำไม ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระ-
องค์”

29 ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะพระองค์ได้สั่ง
ผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น (ด้วย
ว่าผีนั้นแสดงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อย ๆ และ
เขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่อง
จั้นนั้นเสีย แล้วผกซัดเขาไปในที่เปลี่ยว)

30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามเขาว่า “เจ้า
ชื่ออะไร” เขาพูดตอบว่า “ชื่อกอง”
ด้วยว่ามีผีหลายคนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา

31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้
สั่งให้มันกลับไปยังนรกขุมลึก

32 ตาบลนั้นมีฝูงหมู่มากกำลังหากิน
อยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์
ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระ-
องค์ก็ทรงอนุญาต

26 Then they sailed to the country of
the Gadarenes, which is opposite Gali-
lee.

27 And when He stepped out on the
land, there met Him a certain man
from the city who had demons for a
long time. And he wore no clothes, nor
did he live in a house but in the tombs.

28 When he saw Jesus, he cried out,
fell down before Him, and with a loud
voice said, “What have I to do with You,
Jesus, Son of the Most High God? I beg
You, do not torment me!”

29 For He had commanded the un-
clean spirit to come out of the man. For
it had often seized him, and he was kept
under guard, bound with chains and
shackles; and he broke the bonds and
was driven by the demon into the wil-
derness.

30 Jesus asked him, saying, “What is
your name?” And he said, “Legion,” be-
cause many demons had entered him.

31 And they begged Him that He
would not command them to go out
into the abyss.

32 Now a herd of many swine was
feeding there on the mountain. So they
begged Him that He would permit
them to enter them. And He permitted
them.

33 ฟีเลล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้นแล้ว
เข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งกระโดด
จากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสาละวัน
น้ำตาย

34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกร เมื่อเห็นเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปแล้วเรื่องนั้นทั้งใน
นครและบ้านนอก

35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็
เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนั่งห่มผ้ามี
สติอารมณดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู
เขาทั้งหลายก็พากันกลัว

36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็นก็เล่าให้
เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีเข้าได้หาย
ปกติอย่างไร

37 ชาวเมืองเก-ราซาและคนทั้งปวง
ที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอน
พระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่า
เขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือ
กลับไ

38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอ
ติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขา
ให้ไป ว่า

39 “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และ
บอกชาวเมืองถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้า
ได้ทรงกระทำแก่เจ้า” แล้วคนนั้นก็ไป
ประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่
ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

33 Then the demons went out of the
man and entered the swine, and the
herd ran violently down the steep place
into the lake and drowned.

34 When those who fed them saw
what had happened, they fled and told
it in the city and in the country.

35 Then they went out to see what
had happened, and came to Jesus, and
found the man from whom the demons
had departed, sitting at the feet of
Jesus, clothed and in his right mind.
And they were afraid.

36 They also who had seen it told
them by what means he who had been
demon-possessed was healed.

37 Then the whole multitude of the
surrounding region of the Gadarenes
asked Him to depart from them, for
they were seized with great fear. And
He got into the boat and returned.

38 Now the man from whom the de-
mons had departed begged Him that
he might be with Him. But Jesus sent
him away, saying,

39 “Return to your own house, and
tell what great things God has done for
you.” And he went his way and pro-
claimed throughout the whole city what
great things Jesus had done for him.

บุตรสาวของไยรัส และหญิง

ผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์

(มธ. 9:18-26 มก. 5:21-43)

40 เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่

41 นี่แน่ะ มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลามากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในดักของเข

42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นอนป่วยอยู่เกือบจะตาย

เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์

43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิต ได้สิบสองปี มาแล้ว ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้

44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุด

45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์”

46 แต่พระเยซูตรัสว่า “มีผู้หญิงได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากเราแล้ว”

47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เขาก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์

40 So it was, when Jesus returned, that the multitude welcomed Him, for they were all waiting for Him.

41 And behold, there came a man named Jairus, and he was a ruler of the synagogue. And he fell down at Jesus' feet and begged Him to come to his house,

42 For he had an only daughter about twelve years of age, and she was dying. But as He went, the multitudes thronged Him.

43 Now a woman, having a flow of blood for twelve years, who had spent all her livelihood on physicians and could not be healed by any,

44 Came from behind and touched the border of His garment. And immediately her flow of blood stopped.

45 And Jesus said, “Who touched Me?” When all denied it, Peter and those with him said, “Master, the multitudes throng and press You; and You say, ‘Who touched Me?’”

46 But Jesus said, “Somebody touched Me, for I perceived power going out from Me.”

47 Now when the woman saw that she was not hidden, she came trembling; and falling down before Him,

ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เขาได้ถูกต้อง
พระองค์ เพราะเหตุอะไรและได้หาย
โรคในทันใดนั้น

48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ลูกหญิง
เอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ
จงไปเป็นสุขเถิด”

49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคน
หนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอก
นายว่า “ลูกสาวของท่าน ดายเสียแล้ว
ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป”

50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่
เขาว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และ
ลูกจะหายดี”

51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในตึก พระ-
องค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่
เปโตร ยอห์น ยากอบ และบิดามารดา
ของเด็กนั้น

52 คนทั้งหลายจึงถือกริ่งให้ว่า
เพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่า
ร้องให้เลยเขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”

53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระ-
องค์ เพราะเขาเห็นว่าเด็กนั้นตายแล้ว

54 ฝ่ายพระองค์ทรงจับมือเด็กนั้น ตรัส
ว่า “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”

55 แล้ววิญญาณจิตก็กลับเข้าในเด็ก
นั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัส
สั่งให้เอาอาหารมาให้เขากินบ้าง

56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาด
ใจนัก แต่พระองค์ทรงห้ามเขาไม่ให้
บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

she declared to Him in the presence of
all the people the reason she had
touched Him and how she was healed
immediately.

48 And He said to her, “Daughter, be
of good cheer; your faith has made you
well. Go in peace.”

49 While He was still speaking, some-
one came from the ruler of the syna-
gogue's house, saying to him, “Your
daughter is dead. Do not trouble the
Teacher.”

50 But when Jesus heard it, He an-
swered him, saying, “Do not be afraid;
only believe, and she will be made well.”

51 When He came into the house, He
permitted no one to go in except Peter,
James, and John, and the father and
mother of the girl.

52 Now all wept and mourned for
her; but He said, “Do not weep; she is
not dead, but sleeping.”

53 And they ridiculed Him, knowing
that she was dead.

54 But He put them all outside, took
her by the hand and called, saying, “Lit-
tle girl, arise.”

55 Then her spirit returned, and she
arose immediately. And He command-
ed that she be given something to eat.

56 And her parents were astonished,
but He charged them to tell no one
what had happened.

อัครทูตสิบสองคนออกประกาศ

(มธ. 10:5-15 มก. 6:7-13)

9 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมาพร้อมกัน แล้วก็ประทานให้เขามีอำนาจเหนือผีทั้งปวง และรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย

² แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า และรักษายาคนป่วยเจ็บให้หาย

³ พระองค์จึงสั่งเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือเข็ม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อ

⁴ และถ้าเข้าไปในเรือนไหน ก็จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป

⁵ ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงกตีดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา”

⁶ เหล่าสาวกจึงออกไปตามหมู่บ้าน ประกาศข่าวประเสริฐ และรักษายาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

เฮโรดอ้างถึงมรณกรรมของยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ. 14:1-12 มก. 6:14-29)

⁷ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย

⁸ บางคนว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นผู้เผยพระวจนะโบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก

CHAPTER 9

Then He called His twelve disciples together and gave them power and authority over all demons, and to cure diseases.

² He sent them to preach the kingdom of God and to heal the sick.

³ And He said to them, “Take nothing for the journey, neither staffs nor bag nor bread nor money; and do not have two tunics apiece.

⁴ “Whatever house you enter, stay there, and from there depart.

⁵ “And whoever will not receive you, when you go out of that city, shake off the very dust from your feet as a testimony against them.”

⁶ So they departed and went through the towns, preaching the gospel and healing everywhere.

⁷ Now Herod the tetrarch heard of all that was done by Him; and he was perplexed, because it was said by some that John had risen from the dead,

⁸ And by some that Elijah had appeared, and by others that one of the old prophets had risen again.

9 เฮอร์โด้จึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮอร์โด้จึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

การเลี้ยงคนห้าพัน

(มธ. 14:13-21 มก. 6:30-44 ยน. 6:1-14)

10 ครั้นอัครทูตกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปแต่ลำพังถึงเมืองที่เรียกว่าเบธไซดา

11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้ว จึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา คริสสั่งสอนเขาถึงแผ่นดินของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้

12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยวๆ”

13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” เขาทูลว่า “เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้”

14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน”

15 เขาจึงกระทำตาม คือให้คนทั้งปวงเอนกายลง

9 Herod said, “John I have beheaded, but who is this of whom I hear such things?” So he sought to see Him.

10 And the apostles, when they had returned, told Him all that they had done. Then He took them and went aside privately into a deserted place belonging to the city called Bethsaida.

11 But when the multitudes knew it, they followed Him; and He received them and spoke to them about the kingdom of God, and healed those who had need of healing.

12 When the day began to wear away, the twelve came and said to Him, “Send the multitude away, that they may go into the surrounding towns and country, and lodge and get provisions; for we are in a deserted place here.”

13 But He said to them, “You give them something to eat.” And they said, “We have no more than five loaves and two fish, unless we go and buy food for all these people.”

14 For there were about five thousand men. Then He said to His disciples, “Make them sit down in groups of fifty.”

15 And they did so, and made them all sit down.

16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ ดูฟ้าสวรรค์ขอพร แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน

17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น ได้สิบสองกระบุง

คำบอกกล่าวของเปโตร

(มธ. 16:13-19 มก. 8:27-29)

18 เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “คนทั้งปวงพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”

19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกผู้เผยพระวจนะโบราณเป็นขึ้นมาใหม่”

20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรมของพระองค์

(มธ. 16:20-28 มก. 8:30-9:1)

21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

22 และตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาจะผู้ใหญ่ พวกเขาจะปรินิพพานและพวกเขาจะรื้อมาจากรัฐจะไม่ยอมรับพระองค์ ในที่สุดพระองค์จะต้องถึงถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่”

16 Then He took the five loaves and the two fish, and looking up to heaven, He blessed and broke them, and gave them to the disciples to set before the multitude.

17 So they all ate and were filled, and twelve baskets of the leftover fragments were taken up by them.

18 And it happened, as He was alone praying, that His disciples joined Him, and He asked them, saying, “Who do the crowds say that I am?”

19 So they answered and said, “John the Baptist, but some say Elijah; and others say that one of the old prophets has risen again.”

20 He said to them, “But who do you say that I am?” Peter answered and said, “The Christ of God.”

21 And He strictly warned and commanded them to tell this to no one,

22 Saying, “The Son of Man must suffer many things, and be rejected by the elders and chief priests and scribes, and be killed, and be raised the third day.”

23 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า
“ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะ
ตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุก
วัน และตามเรามา

24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด
ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะ
เห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

25 เพราะว่าถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้ง
โลก แต่ต้องเสียตัวของตนเอง ผู้นั้น
จะได้ประโยชน์อะไร

26 เพราะว่าถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเรา
และถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี
ความอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านจะมา
ด้วยพระสิริของท่านเอง ของพระบิดา
และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ

27 แต่เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยัง
จะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็น
แผ่นดินของพระเจ้า”

ทรงจำแลงพระกาย

(มธ. 17:1-8 มก. 9:2-8)

28 ภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้
นั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรง
พาเปโตร ยอห์น และ ยากอบขึ้นไป
บนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน

29 เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณ
พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป
และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ

30 ดูเถิด มีสองคนสนทนากับพระองค์
คือโมเสสและเอลียาห์

23 Then He said to *them* all, “If any-
one desires to come after Me, let him
deny himself, and take up his cross dai-
ly, and follow Me.

24 “For whoever desires to save his
life will lose it, but whoever loses his life
for My sake will save it.

25 “For what profit is it to a man if he
gains the whole world, and is himself
destroyed or lost?

26 “For whoever is ashamed of Me
and My words, of him the Son of Man
will be ashamed when He comes in His
own glory, and in His Father's, and of
the holy angels.

27 “But I tell you truly, there are
some standing here who shall not taste
death till they see the kingdom of God.”

28 Now it came to pass, about eight
days after these sayings, that He took
Peter, John, and James and went up on
the mountain to pray.

29 As He prayed, the appearance of
His face was altered, and His robe be-
came white and glistening.

30 And behold, two men talked with
Him, who were Moses and Elijah,

³¹ผู้มาปรากฏด้วยศักดิ์ศรี และกล่าวถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม

³²ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้ว เขาก็ได้เห็นพระสิริของพระองค์ และเห็นสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

³³เมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเรายู้นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำเพิงสามหลังสำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่รู้สีกตัวว่าได้พูดอะไร

³⁴เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้น เขาก็กลัว

³⁵มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรของเรา เป็นผู้ถูกเลือกสรรไว้ จงเชื่อฟังท่านเถิด”

³⁶เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็นิ่งอยู่ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้ออกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

พระเยซูทรงขับผีโสโครกในเด็ก

(มธ. 17:14-21 มก. 9:14-29)

³⁷วันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์

³¹ Who appeared in glory and spoke of His decease which He was about to accomplish at Jerusalem.

³² But Peter and those with him were heavy with sleep; and when they were fully awake, they saw His glory and the two men who stood with Him.

³³ Then it happened, as they were parting from Him, that Peter said to Jesus, “Master, it is good for us to be here; and let us make three tabernacles: one for You, one for Moses, and one for Elijah”—not knowing what he said.

³⁴ While he was saying this, a cloud came and overshadowed them; and they were fearful as they entered the cloud.

³⁵ And a voice came out of the cloud, saying, “This is My beloved Son. Hear Him!”

³⁶ When the voice had ceased, Jesus was found alone. But they kept quiet, and told no one in those days any of the things they had seen.

³⁷ Now it happened on the next day, when they had come down from the mountain, that a great multitude met Him.

³⁸ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้น ร้องว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดบุตรของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว

³⁹และ ดูเถิด ผีมันจะเข้าสิงเขา เด็กก็ให้ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักคือน้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำไม่มีใครออกจากเขาเลย

⁴⁰ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้”

⁴¹พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีจิตชั่ว เราจะได้อยู่กับเจ้าทั้งหลาย และอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด”

⁴²เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักคั่นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสตำทับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หายแล้วส่งคืนให้บิดาเขา

⁴³คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก เพราะความใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรมของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง

(มธ. 17:22-23 มก. 9:30-32)

แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่ เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

⁴⁴“ท่านทั้งหลายจงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกอาชั้วไว้ในมือมนุษย์”

³⁸ Suddenly a man from the multitude cried out, saying, “Teacher, I implore You, look on my son, for he is my only child.

³⁹ “And behold, a spirit seizes him, and he suddenly cries out; it convulses him so that he foams at the mouth; and it departs from him with great difficulty, bruising him.

⁴⁰ “So I implored Your disciples to cast it out, but they could not.”

⁴¹ Then Jesus answered and said, “O faithless and perverse generation, how long shall I be with you and bear with you? Bring your son here.”

⁴² And as he was still coming, the demon threw him down and convulsed him. Then Jesus rebuked the unclean spirit, healed the child, and gave him back to his father.

⁴³ And they were all amazed at the majesty of God. But while everyone marveled at all the things which Jesus did, He said to His disciples,

⁴⁴ “Let these words sink down into your ears, for the Son of Man is about to be betrayed into the hands of men.”

⁴⁵ แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

ผู้ใดเป็นใหญ่ที่สุด

(มธ. 18:1-5 มก. 9:33-37)

⁴⁶ แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครเป็นใหญ่

⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์

⁴⁸ แล้วตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงส่งเรา มา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้น้อยผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่”

ผู้ที่มิได้ต่อสู้ท่าน

ก็อยู่ฝ่ายท่าน

(มก. 9:38-40)

⁴⁹ ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา”

⁵⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้ท่าน ก็เป็นฝ่ายท่านแล้ว”

⁴⁵ But they did not understand this saying, and it was hidden from them so that they did not perceive it; and they were afraid to ask Him about this saying.

⁴⁶ Then a dispute arose among them as to which of them would be greatest.

⁴⁷ And Jesus, perceiving the thought of their heart, took a little child and set him by Him,

⁴⁸ And said to them, “Whoever receives this little child in My name receives Me; and whoever receives Me receives Him who sent Me. For he who is least among you all will be great.”

⁴⁹ Now John answered and said, “Master, we saw someone casting out demons in Your name, and we forbade him because he does not follow with us.”

⁵⁰ But Jesus said to him, “Do not forbid him, for he who is not against us is on our side.”

ชาวสะมาเรียหมู่บ้านหนึ่งไม่รับ พระเยซู

⁵¹ ครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรง
ถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงตั้งพระทัย
แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵² และพระองค์ทรงใช้ทูตล่วงหน้า
ไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ของชาวสะมาเรีย เพื่อจะเตรียมไว้ให้
พระองค์

⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะ
พระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵⁴ เมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบ
และยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลพระองค์
ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัย
จะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์
เผาผลาญเขาเสียหรือไม่”

⁵⁵ แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปราม
เขา

⁵⁶ แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลย
ไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ผู้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซู

(มธ. 8:19-22)

⁵⁷ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลัง
เดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า
“พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์
จะตามพระองค์ไปทางนั้น”

⁵⁸ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “หมาจึงจอก
ยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง
แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”

⁵¹ Now it came to pass, when the
time had come for Him to be received
up, that He steadfastly set His face to go
to Jerusalem,

⁵² And sent messengers before His
face. And as they went, they entered a
village of the Samaritans, to prepare
for Him.

⁵³ But they did not receive Him, be-
cause His face was set for the journey
to Jerusalem.

⁵⁴ And when His disciples James and
John saw this, they said, “Lord, do You
want us to command fire to come down
from heaven and consume them, just as
Elijah did?”

⁵⁵ But He turned and rebuked
them, and said, “You do not know what
manner of spirit you are of.

⁵⁶ “For the Son of Man did not come
to destroy men’s lives but to save them.”
And they went to another village.

⁵⁷ Now it happened as they jour-
neyed on the road, that someone said to
Him, “Lord, I will follow You wherever
You go.”

⁵⁸ And Jesus said to him, “Foxes
have holes and birds of the air have
nests, but the Son of Man has nowhere
to lay His head.”

⁵⁹พระองค์คริสต์แก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอรทงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”

⁶⁰พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่าน จงไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า”

⁶¹อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน”

⁶²พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า”

พวกเจ็ดสิบคนออกประกาศ

10ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ และใช้เขาออกไปทีละสองคน ๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น

²พระองค์คริสต์กับเขาว่า “ข้าพเจ้าที่ต้องเถียนนั้นมีมาก แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์

³ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปคจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

⁴อย่าเอาได้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

⁵⁹ Then He said to another, “Follow Me.” But he said, “Lord, let me first go and bury my father.”

⁶⁰ Jesus said to him, “Let the dead bury their own dead, but you go and preach the kingdom of God.”

⁶¹ And another also said, “Lord, I will follow You, but let me first go and bid them farewell who are at my house.”

⁶² But Jesus said to him, “No one, having put his hand to the plow, and looking back, is fit for the kingdom of God.”

CHAPTER 10

After these things the Lord appointed seventy others also, and sent them two by two before His face into every city and place where He Himself was about to go.

² Then He said to them, “The harvest truly is great, but the laborers are few; therefore pray the Lord of the harvest to send out laborers into His harvest.

³ “Go your way; behold, I send you out as lambs among wolves.

⁴ “Carry neither money bag, knapsack, nor sandals; and greet no one along the road.

5 ถ้าจะเข้าไปในเรือนใด ๆ จงพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด'

6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก

7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้น ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนนั้น

8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใด ๆ และเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาวางให้

9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า 'แผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'

10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใด ๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนเมืองนั้นกล่าวว่า

11 'ถึงแม้ผงคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเท้าของเรา เราก็สะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คือแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว'

12 เรามอบท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

วิบัติแก่เมืองที่ไม่ได้กลับใจใหม่

(มธ. 11:20-24)

13 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซินวิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา ถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้ กระทำ

5 "But whatever house you enter, first say, 'Peace to this house.'

6 "And if a son of peace is there, your peace will rest on it; if not, it will return to you.

7 "And remain in the same house, eating and drinking such things as they give, for the laborer is worthy of his wages. Do not go from house to house.

8 "Whatever city you enter, and they receive you, eat such things as are set before you.

9 "And heal the sick there, and say to them, 'The kingdom of God has come near to you.'

10 "But whatever city you enter, and they do not receive you, go out into its streets and say,

11 'The very dust of your city which clings to us we wipe off against you. Nevertheless know this, that the kingdom of God has come near you.'

12 "But I say to you that it will be more tolerable in that Day for Sodom than for that city.

13 "Woe to you, Chorazin! Woe to you, Bethsaida! For if the mighty works which were done in you had been done

ในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองคงได้นั่งห่มผ้ากระสอบนั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

¹⁴แต่ในวันพิพากษานั้น โทษเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

¹⁵ฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าจะถูกข่มขืนเผาหรือมิได้ เจ้าจะต้องลงไปถึงแดนคนตายต่างหาก

¹⁶“ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมรับเรา ผู้ที่ไม่ยอมรับเราก็ไม่ยอมรับผู้ที่ใช้เรา”

พวกเจ็ดสิบคนกลับมา

¹⁷ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผู้ทั้งหลายก็ได้ยอได้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์”

¹⁸พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตาน ตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ

¹⁹ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย

²⁰แต่อย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ได้บังคับของพวกท่าน แต่จงเปรมปรีดี เพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์”

in Tyre and Sidon, they would have repented long ago, sitting in sackcloth and ashes.

¹⁴ “But it will be more tolerable for Tyre and Sidon at the judgment than for you.

¹⁵ “And you, Capernaum, who are exalted to heaven, will be brought down to Hades.

¹⁶ “He who hears you hears Me, he who rejects you rejects Me, and he who rejects Me rejects Him who sent Me.”

¹⁷ Then the seventy returned with joy, saying, “Lord, even the demons are subject to us in Your name.”

¹⁸ And He said to them, “I saw Satan fall like lightning from heaven.

¹⁹ “Behold, I give you the authority to trample on serpents and scorpions, and over all the power of the enemy, and nothing shall by any means hurt you.

²⁰ “Nevertheless do not rejoice in this, that the spirits are subject to you, but rather rejoice because your names are written in heaven.”

พระเยซูทรงเปรมปรีดี

(มธ. 11:25-27; 13:16-17)

21 ในเวลานั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด แต่ได้ทรงสำแดงให้ผู้น้อยรู้ ข้าแต่พระบิดา พระองค์ทรงเห็นชอบดังนี้

22 “พระบิดาของเราได้ทรงมอบ สิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่า พระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”

23 พระองค์ทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเหล่าสาวก ตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการมหัศจรรย์พวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข

24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้เผยพระวจนะหลายคน และกษัตริย์หลายองค์ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิได้เคยเห็น และอยากจะได้ยินซึ่งพวกท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน”

ชาวสะมาเรียผู้ใจดี

25 ดุเล็ด มีบาเรียนคนหนึ่งขึ้นขึ้นทดลองพระองค์ ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์”

21 In that hour Jesus rejoiced in the Spirit and said, “I thank You, Father, Lord of heaven and earth, that You have hidden these things from the wise and prudent and revealed them to babes. Even so, Father, for so it seemed good in Your sight.

22 “All things have been delivered to Me by My Father, and no one knows who the Son is except the Father, and who the Father is except the Son, and the one to whom the Son wills to reveal Him.”

23 Then He turned to His disciples and said privately, “Blessed are the eyes which see the things you see;

24 “For I tell you that many prophets and kings have desired to see what you see, and have not seen it, and to hear what you hear, and have not heard it.”

25 And behold, a certain lawyer stood up and tested Him, saying, “Teacher, what shall I do to inherit eternal life?”

²⁶ พระองค์ตรัสตอบว่า “ในธรรม-
บัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้
อ่านเข้าใจอย่างไร”

²⁷ เขาพูดตอบว่า “จงรักพระองค์ผู้เป็น
พระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า
ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า
และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

²⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่าน
ตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วจะ
ได้ชีวิต”

²⁹ แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัว จึง
ทูลพระเยซูว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของ
ข้าพเจ้า”

³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคน
หนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยัง
เมืองเริโค และเขาถูกพวกโจรปล้น
โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบ
ตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

³¹ เฝอณูปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทาง
นั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีก
ฟากหนึ่ง

³² คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน
เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสีย
อีกฟากหนึ่ง

³³ แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง เมื่อเดินทาง
มาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไยเมตตา

³⁴ เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้
พลางเอามันกับเหล้าองุ่นเทใส่บาดแผล
นั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง
พามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษา
พยาบาลเขาไว้

²⁶ He said to him, “What is written in
the law? What is your reading of it?”

²⁷ So he answered and said, “You
shall love the LORD your God with all
your heart, with all your soul, with all
your strength, and with all your mind,’
and ‘your neighbor as yourself.’”

²⁸ And He said to him, “You have
answered rightly; do this and you will
live.”

²⁹ But he, wanting to justify himself,
said to Jesus, “And who is my neigh-
bor?”

³⁰ Then Jesus answered and said: “A
certain man went down from Jerusalem
to Jericho, and fell among thieves, who
stripped him of his clothing, wounded
him, and departed, leaving him half
dead.

³¹ “Now by chance a certain priest
came down that road. And when he saw
him, he passed by on the other side.

³² “Likewise a Levite, when he ar-
rived at the place, came and looked,
and passed by on the other side.

³³ “But a certain Samaritan, as he
journeyed, came where he was. And
when he saw him, he had compassion.

³⁴ “So he went to him and bandaged
his wounds, pouring on oil and wine;
and he set him on his own animal,
brought him to an inn, and took care of
him.

35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรมบอกว่า “จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียคืนนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้”

36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่าคุณไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น”

37 เขาพูดตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้สำแดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

พระเยซูเสด็จเยี่ยมมารธาและมารีย์

38 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่ง ชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ และมารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40 แต่มารธาช่วนในการปรนนิบัติมาก จึงมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์”

41 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและรอนใจด้วยหลายสิ่งนัก

35 “On the next day, when he departed, he took out two denarii, gave them to the innkeeper, and said to him, ‘Take care of him; and whatever more you spend, when I come again, I will repay you.’

36 “So which of these three do you think was neighbor to him who fell among the thieves?”

37 And he said, “He who showed mercy on him.” Then Jesus said to him, “Go and do likewise.”

38 Now it happened as they went that He entered a certain village; and a certain woman named Martha welcomed Him into her house.

39 And she had a sister called Mary, who also sat at Jesus’ feet and heard His word.

40 But Martha was distracted with much serving, and she approached Him and said, “Lord, do You not care that my sister has left me to serve alone? Therefore tell her to help me.”

41 And Jesus answered and said to her, “Martha, Martha, you are worried and troubled about many things.

⁴²สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้นใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้

42 "But one thing is needed, and Mary has chosen that good part, which will not be taken away from her."

พระคำรัสสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ. 6:9-15; 7:7-11)

11 เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่ง ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐานเหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน"

² พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่ออธิษฐานจงว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่

³ ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน

⁴ ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง'

⁵ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่งและจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสักสามก้อนเถิด

⁶ เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะ给他รับประทาน'

CHAPTER 11

Now it came to pass, as He was praying in a certain place, when He ceased, that one of His disciples said to Him, "Lord, teach us to pray, as John also taught his disciples."

2 So He said to them, "When you pray, say: Our Father in heaven, hallowed be Your name. Your kingdom come. Your will be done On earth as it is in heaven.

3 Give us day by day our daily bread.

4 And forgive us our sins, for we also forgive everyone who is indebted to us. And do not lead us into temptation, but deliver us from the evil one."

5 And He said to them, "Which of you shall have a friend, and go to him at midnight and say to him, 'Friend, lend me three loaves;

6 For a friend of mine has come to me on his journey, and I have nothing to set before him';

7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงเดียวกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหิบบิให้ท่านไม่ได้'

8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหิบบิให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหิบบิให้ตามที่เขาค้องการ

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหา ก็พบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอปลาจะเอามาให้เขาแทนหรือ

12 หรือถ้าขอไข่ จะเอาแมลงป่องให้เขาหรือ

13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ขอต่อพระองค์'

พระเยซูและเบเอลเซบูล

(มธ. 12:22-30 มก. 3:19-27)

14 พระองค์ทรงกำลังขับผีไ้ และเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ

15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น"

7 "And he will answer from within and say, 'Do not trouble me; the door is now shut, and my children are with me in bed; I cannot rise and give to you'?

8 "I say to you, though he will not rise and give to him because he is his friend, yet because of his persistence he will rise and give him as many as he needs.

9 "So I say to you, ask, and it will be given to you; seek, and you will find; knock, and it will be opened to you.

10 "For everyone who asks receives, and he who seeks finds, and to him who knocks it will be opened.

11 "If a son asks for bread from any father among you, will he give him a stone? Or if he asks for a fish, will he give him a serpent instead of a fish?

12 "Or if he asks for an egg, will he offer him a scorpion?

13 "If you then, being evil, know how to give good gifts to your children, how much more will your heavenly Father give the Holy Spirit to those who ask Him!"

14 And He was casting out a demon, and it was mute. So it was, when the demon had gone out, that the mute spoke; and the multitudes marveled.

15 But some of them said, "He casts out demons by Beelzebub, the ruler of the demons."

16 คนอื่น ๆ ทดลองพระองค์โดยขอ
จากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจาก
ท้องฟ้า

17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของ
เขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักร
ใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้วก็จะพินาศ
ครวเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันแล้ว
ก็จะล้มลง

18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่าง
มันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่าง
ไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผี
ออกโดยเบเอลเซบูล

19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น
พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออก
โดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้น พวก
พ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสิน กล่าว
โทษพวกท่าน

20 แต่ถ้าเราขับผีออก ด้วยนิ้วพระหัตถ์
ของพระเจ้าแผ่นดินของพระเจ้าก็มา
ถึงท่านแล้ว

21 เมื่อคนมีเรี่ยวแรงถืออาวุธเผด็จ
ของคนที่อยู่ สิ่งของของเขาก็ไม่เป็น
อันตราย

22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามา
ต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธ
ที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปัน
ของที่เขารับเอาไปนั้น

23 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อ
เรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็
เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

16 Others, testing Him, sought from
Him a sign from heaven.

17 But He, knowing their thoughts,
said to them: “Every kingdom divided
against itself is brought to desolation,
and a house divided against a house
falls.

18 “If Satan also is divided against
himself, how will his kingdom stand?
Because you say I cast out demons by
Beelzebub.

19 “And if I cast out demons by Beel-
zebub, by whom do your sons cast them
out? Therefore they will be your
judges.

20 “But if I cast out demons with the
finger of God, surely the kingdom of
God has come upon you.

21 “When a strong man, fully armed,
guards his own palace, his goods are in
peace.

22 “But when a stronger than he
comes upon him and overcomes him,
he takes from him all his armor in
which he trusted, and divides his spoils.

23 “He who is not with Me is against
Me, and he who does not gather with
Me scatters.

ผีร้ายกลับเข้าใหม่

(มธ. 12:43-45)

24 “เมื่อผีโสโครกออกจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ถิ่นถาวรนั้น เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่เมื่อไม่พบ มันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่’

25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก”

ผู้ที่เป็ฯสุขแท้

27 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น ผู้หญิงคนหนึ่งใหม่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า “ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์สวายนั่นก็เป็ฯสุข”

28 แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็ฯสุข”

คนในยุคชั่วแสวงหาหมายสำคัญ

(มธ. 12:38-42 มก. 8:12)

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์เท่านั้น

24 “When an unclean spirit goes out of a man, he goes through dry places, seeking rest; and finding none, he says, ‘I will return to my house from which I came.’

25 “And when he comes, he finds it swept and put in order.

26 “Then he goes and takes with him seven other spirits more wicked than himself, and they enter and dwell there; and the last state of that man is worse than the first.”

27 And it happened, as He spoke these things, that a certain woman from the crowd raised her voice and said to Him, “Blessed is the womb that bore You, and the breasts which nursed You!”

28 But He said, “More than that, blessed are those who hear the word of God and keep it!”

29 And while the crowds were thickly gathered together, He began to say, “This is an evil generation. It seeks a sign, and no sign will be given to it except the sign of Jonah the prophet.

³⁰ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์จนได บุตรมนุษย์ก็เป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉนั้น

³¹นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้ จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน ก็มีอยู่ที่นี้

³²ชนชาวนินะเวห์ จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะเป็นตัวอย่างให้คนยุคนี้ได้รับโทษ ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจใหม่ เพราะคำประกาศของโยนาห์ และซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

ความสว่างของร่างกาย

(มธ. 5:15; 6:22-23)

³³“ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

³⁴ตาเป็นประทีปของร่างกาย เมื่อตาของท่านปกติ ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่เมื่อตาของท่านผิดปกติ ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย

³⁵เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี ไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง

³⁶เหตุฉะนั้นถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะไม่สว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของตะเกียงที่ส่องมาให้ท่าน”

³⁰ “For as Jonah became a sign to the Ninevites, so also the Son of Man will be to this generation.

³¹ “The queen of the South will rise up in the judgment with the men of this generation and condemn them, for she came from the ends of the earth to hear the wisdom of Solomon; and indeed a greater than Solomon is here.

³² “The men of Nineveh will rise up in the judgment with this generation and condemn it, for they repented at the preaching of Jonah; and indeed a greater than Jonah is here.

³³ “No one, when he has lit a lamp, puts it in a secret place or under a basket, but on a lampstand, that those who come in may see the light.

³⁴ “The lamp of the body is the eye. Therefore, when your eye is good, your whole body also is full of light. But when your eye is bad, your body also is full of darkness.

³⁵ “Therefore take heed that the light which is in you is not darkness.

³⁶ “If then your whole body is full of light, having no part dark, the whole body will be full of light, as when the bright shining of a lamp gives you light.”

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกฟาริสี และพวกบาเรียน

(มธ. 23:1-36 มก. 12:38-40 ลก. 20:45-47)

37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง

38 ฝ่ายคนฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างตามพิธีก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามข้างนอก แต่ข้างในของเจ้า เต็มไปด้วยความโลภ และความชั่วร้าย

40 โอ คนโง่เขลา ผู้ที่ได้สร้างข้างนอกก็ได้สร้างข้างในด้วยมิใช่หรือ

41 แแต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ข้างใน และดูเถิดสิ่งสารพัดก็บริสุทธิแก่เจ้าทั้งหลาย

42 “แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสีด้วยว่า พวกเจ้าถวายทศางค์ของสระระแห่และขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นความชอบธรรมและความรักพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็มิควรละเว้นด้วย

43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลา และชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด

44 “วิบัติแก่เจ้าด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั้น ก็ไม่รู้ว่ามีอะไร”

37 And as He spoke, a certain Pharisee asked Him to dine with him. So He went in and sat down to eat.

38 When the Pharisee saw it, he marvelled that He had not first washed before dinner.

39 Then the Lord said to him, “Now you Pharisees make the outside of the cup and dish clean, but your inward part is full of greed and wickedness.

40 “Foolish ones! Did not He who made the outside make the inside also?

41 “But rather give alms of such things as you have; then indeed all things are clean to you.

42 “But woe to you Pharisees! For you tithe mint and rue and all manner of herbs, and pass by justice and the love of God. These you ought to have done, without leaving the others undone.

43 “Woe to you Pharisees! For you love the best seats in the synagogues and greetings in the marketplaces.

44 “Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you are like graves which are not seen, and the men who walk over them are not aware of them.”

⁴⁵บาเรียนคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย”

⁴⁶พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียนด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องเลยแม้แต่นิ้วเดียว

⁴⁷วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ของพวกผู้เผยพระวจนะ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะนั้น

⁴⁸ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานและเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวกผู้เผยพระวจนะนั้น แล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ให้

⁴⁹เหตุฉะนั้นพระปิตุภูมิของพระเจ้าตรัสว่า ‘เราจะใช้พวกผู้เผยพระวจนะและอัครทูตไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และเกี่ยวเชืบบ้าง’

⁵⁰เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาผู้เผยพระวจนะ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก

⁵¹คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ที่ถูกฆ่าดะระหว่างแท่นบูชากับพระนิเวศของพระเจ้า เราบอกเจ้าทั้งหลายจริง ๆ ว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น

⁵²วิบัติแก่เจ้าพวกบาเรียน ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้น เจ้าก็ได้ขัดขวางไว้”

⁴⁵ Then one of the lawyers answered and said to Him, “Teacher, by saying these things You reproach us also.”

⁴⁶ And He said, “Woe to you also, lawyers! For you load men with burdens hard to bear, and you yourselves do not touch the burdens with one of your fingers.

⁴⁷ “Woe to you! For you build the tombs of the prophets, and your fathers killed them.

⁴⁸ “In fact, you bear witness that you approve the deeds of your fathers; for they indeed killed them, and you build their tombs.

⁴⁹ “Therefore the wisdom of God also said, ‘I will send them prophets and apostles, and some of them they will kill and persecute,’

⁵⁰ “That the blood of all the prophets which was shed from the foundation of the world may be required of this generation,

⁵¹ “From the blood of Abel to the blood of Zechariah who perished between the altar and the temple. Yes, I say to you, it shall be required of this generation.

⁵² “Woe to you lawyers! For you have taken away the key of knowledge. You did not enter in yourselves, and those who were entering in you hindered.”

53 เมื่อพระองค์เสด็จออกมาจากบ้านแล้ว พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นโจมตี และขู่เข้าพระองค์ หมายจะให้ครีส์ต่อไปหลายประการ

54 คอยหวังจับผิดในพระคำรัสของพระองค์

คำเตือนให้ระวังความหน้าซื่อใจคด

12 ระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับเป็นพัน ๆ ชุมมุนเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นคนหน้าซื่อใจคด

2 แต่ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่ไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

3 เหตุฉะนั้นสิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่แจ้ง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัว จะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

ผู้ที่เราควรกลัว

(มธ. 10:28-31)

4 “มิตรสหายของเราเอ๋ย เรบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก

5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ก่อนว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าคน แล้วก็ยังมิถูกข่มอำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเรบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ

6 นกกระจาบบ้าหัว เขาขายสองบาท มิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย

53 And as He said these things to them, the scribes and the Pharisees began to assail Him vehemently, and to cross-examine Him about many things,

54 Lying in wait for Him, and seeking to catch Him in something He might say, that they might accuse Him.

CHAPTER 12

In the meantime, when an innumerable multitude of people had gathered together, so that they trampled one another, He began to say to His disciples first of all, “Beware of the leaven of the Pharisees, which is hypocrisy.

2 “For there is nothing covered that will not be revealed, nor hidden that will not be known.

3 “Therefore whatever you have spoken in the dark will be heard in the light, and what you have spoken in the ear in inner rooms will be proclaimed on the housetops.

4 “And I say to you, My friends, do not be afraid of those who kill the body, and after that have no more that they can do.

5 “But I will show you whom you should fear: fear Him who, after He has killed, has power to cast into hell; yes, I say to you, fear Him!

6 “Are not five sparrows sold for two copper coins? And not one of them is forgotten before God.

7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่ากลัวเลยท่านทั้งหลาย ก็ประเสริฐกว่านกกระจาบทายตัว

การรับพระคริสต์ต่อหน้ามนุษย์

(มธ. 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

8 “และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ทุกคนที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้น ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

9 แต่ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะไม่ยอมรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้

11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมืองและผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไร หรือจะกล่าวอะไร

12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาไม้นั้นเอง ว่าควรจะพูดอะไรบ้าง”

คำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่

13 มีผู้หนึ่งในหมู่คนทูตพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า”

14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “บุตรเฮ้ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน”

7 “But the very hairs of your head are all numbered. Do not fear therefore; you are of more value than many sparrows.

8 “Also I say to you, whoever confesses Me before men, him the Son of Man also will confess before the angels of God.

9 “But he who denies Me before men will be denied before the angels of God.

10 “And anyone who speaks a word against the Son of Man, it will be forgiven him; but to him who blasphemes against the Holy Spirit, it will not be forgiven.

11 “Now when they bring you to the synagogues and magistrates and authorities, do not worry about how or what you should answer, or what you should say.

12 “For the Holy Spirit will teach you in that very hour what you ought to say.”

13 Then one from the crowd said to Him, “Teacher, tell my brother to divide the inheritance with me.”

14 But He said to him, “Man, who made Me a judge or an arbitrator over you?”

15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากการโลภทุกประการ เพราะว่าชีวิตของคนที่อยู่ในโลกนี้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สมบัติ”

16 พระองค์จึงตรัสคำเปรียบข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก

17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’

18 เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น

19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย ดิน ดั้น และวันเรင့်เกิด’ ”

20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘โอ คนโง่ ในคืนวันนี้อชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า’

21 คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีใจมุ่งมีใจหาพระเจ้าของเขาเป็นเช่นนั้นแหละ”

ความกระวนกระวาย

(มธ. 6:25-34)

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิต

15 And He said to them, “Take heed and beware of covetousness, for one’s life does not consist in the abundance of the things he possesses.”

16 Then He spoke a parable to them, saying: “The ground of a certain rich man yielded plentifully.

17 “And he thought within himself, saying, ‘What shall I do, since I have no room to store my crops?’

18 “So he said, ‘I will do this: I will pull down my barns and build greater, and there I will store all my crops and my goods.

19 And I will say to my soul, “Soul, you have many goods laid up for many years; take your ease; eat, drink, and be merry.”

20 “But God said to him, ‘Fool! This night your soul will be required of you; then whose will those things be which you have provided?’

21 “So is he who lays up treasure for himself, and is not rich toward God.”

22 Then He said to His disciples, “Therefore I say to you, do not worry about your life, what you will eat; nor about the body, what you will put on.

ของคนที่ จะเอาอะไรกิน และอย่ากระวน-
กระวายถึงร่างกายของคนว่า จะเอา
อะไรนุ่งห่ม

²³ เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร
และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม

²⁴ จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน
มิได้เกี่ยว และมิได้มีผู้ขังหรือฉาง แต่
พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลาย
ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว

²⁵ มีใครในพวกท่านโดยความกระวน-
กระวายอาจต่อชีวิตให้ยาวออกไปอีก
สักศอกหนึ่งได้หรือ

²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยยังทำไม่ได้
ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไม
อีกเล่า

²⁷ จงพิจารณาดอกไม้วามันงอกเจริญ
ขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย
แต่เรบอกท่านทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอน
เมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรง
เครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอกหนึ่ง

²⁸ แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่
ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ และ
รุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความ
เชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่าน
มากยิ่งขึ้นหน่า

²⁹ ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกิน
อะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจ
กังวล

³⁰ เพราะว่าพวกต่างชาติทั่วโลกเสาะหา
สิ่งของทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของ
ท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้อง-
การสิ่งเหล่านี้

23 "Life is more than food, and the
body is more than clothing.

24 "Consider the ravens, for they
neither sow nor reap, which have nei-
ther storehouse nor barn; and God
feeds them. Of how much more value
are you than the birds?

25 "And which of you by worrying
can add one cubit to his stature?

26 "If you then are not able to do the
least, why are you anxious for the rest?

27 "Consider the lilies, how they
grow: they neither toil nor spin; and yet
I say to you, even Solomon in all his
glory was not arrayed like one of these.

28 "If then God so clothes the grass,
which today is in the field and tomor-
row is thrown into the oven, how much
more will He clothe you, O you of little
faith?

29 "And do not seek what you should
eat or what you should drink, nor have
an anxious mind.

30 "For all these things the nations of
the world seek after, and your Father
knows that you need these things.

31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดิน
ของพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติม
สิ่งเหล่านี้ให้

ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์

(มธ. 6:19-21)

32 “ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย
เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัย
จะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน

33 ท่านทั้งหลายจงขายของที่ท่านมี
อยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับ
คนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์สินสมบัติไว้ใน
สวรรค์ซึ่งไม่รู้หมดคัลัน ที่ขโมยมิได้
เข้ามาใกล้ และที่ตัวแมลงมิได้ทำลาย
เสีย

34 เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่
ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

คนใช้ที่เฝ้าระวังอยู่

35 “ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่าน
ไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่

36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอย
รับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจาก
งานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตู
แล้วเขาจะเปิดให้นายทันทีได้

37 บ่าวซึ่งนายนามาทิ้งคางคอกเฝ้าอยู่
ก็เป็นสุข เรบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้
บ่าวเหล่านั้นเอนกายลงและท่านจะมา
เดินโต๊ะ

38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสาม
ยาม และพบบ่าวอยู่อย่างนั้น บ่าวเหล่านี้นั้น
ก็จะมีความสุข

31 “But seek the kingdom of God,
and all these things shall be added to
you.

32 “Do not fear, little flock, for it is
your Father's good pleasure to give you
the kingdom.

33 “Sell what you have and give alms;
provide yourselves money bags which
do not grow old, a treasure in the heav-
ens that does not fail, where no thief
approaches nor moth destroys.

34 “For where your treasure is, there
your heart will be also.

35 “Let your waist be girded and
your lamps burning;

36 “And you yourselves be like men
who wait for their master, when he will
return from the wedding, that when he
comes and knocks they may open to
him immediately.

37 “Blessed are those servants whom
the master, when he comes, will find
watching. Assuredly, I say to you that
he will gird himself and have them sit
down to eat, and will come and serve
them.

38 “And if he should come in the sec-
ond watch, or come in the third watch,
and find them so, blessed are those ser-
vants.

39 ให้อ่านทั้งหลายเข้าใจอย่างนี้เถอะ ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่า ขโมยจะ มาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ ทะลวงเรือนของเขาได้

40 ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ด้วย เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน นั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

เรื่องบ่าวสัตย์ซื่อและบ่าวไม่ สัตย์ซื่อ

(มธ. 24:45-51)

41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระ-
องค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำเปรียบ
นั้นแก่พวกข้าพเจ้าหรือ หรือตรัสแก่
คนทั้งปวง”

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใคร
เป็นคนค้นเรือนสัตย์ซื่อและฉลาด ที่
นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับ
แจกอาหารตามเวลา

43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่าง
นั้น บ่าวผู้นั้นก็จะเป็นสุข

44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของ
ของท่าน

45 แต่ถ้าบาวนั้นจะคิดในใจว่า ‘นาย
ของข้าคงจะมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโบย
ตีบ่าวชายหญิงและกินดื่มเมาไป

46 นายของบ่าวผู้นั้นจะมาในวันที่เขา
ไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษ
เขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่
กับคนที่ไม่สัตย์ซื่อ

39 “But know this, that if the master of the house had known what hour the thief would come, he would have watched and not allowed his house to be broken into.

40 “Therefore you also be ready, for the Son of Man is coming at an hour you do not expect.”

41 Then Peter said to Him, “Lord, do You speak this parable *only* to us, or to all people?”

42 And the Lord said, “Who then is that faithful and wise steward, whom his master will make ruler over his household, to give *them* their portion of food in due season?

43 “Blessed is that servant whom his master will find so doing when he comes.

44 “Truly, I say to you that he will make him ruler over all that he has.

45 “But if that servant says in his heart, ‘My master is delaying his coming,’ and begins to beat the male and female servants, and to eat and drink and be drunk,

46 “The master of that servant will come on a day when he is not looking for him, and at an hour when he is not aware, and will cut him in two and appoint him his portion with the unbelievers.

47 บ่าวคนที่ได้รู้เจ้านายและมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามเจ้านาย จะต้องถูกเขี่ยนมาก

48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมควรจะถูกเขี่ยน ก็จะถูเขี่ยนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระเยซูทรงเป็นเหตุของการ

แตกแยก

(มธ. 10:34-36)

49 “เรามาเพื่อจะให้ไฟบังเกิดขึ้นที่แผ่นดินโลก เธออยากให้นั้นติดขึ้นแล้ว

50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ

51 ท่านทั้งหลายคิดว่าเรามาเพื่อจะให้เกิดขึ้นสติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก

52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปท่านในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม

53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่พี่จากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่พี่”

สังเกตความหมายของยุค

(มธ. 16:1-4 มก. 8:11-13)

54 พระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า ‘ฝนจะตก’ และก็เป็นอย่างนั้นจริง

47 “And that servant who knew his master’s will, and did not prepare himself or do according to his will, shall be beaten with many stripes.

48 “But he who did not know, yet committed things deserving of stripes, shall be beaten with few. For everyone to whom much is given, from him much will be required; and to whom much has been committed, of him they will ask the more.

49 “I came to send fire on the earth, and how I wish it were already kindled!

50 “But I have a baptism to be baptized with, and how distressed I am till it is accomplished!

51 “Do you suppose that I came to give peace on earth? I tell you, not at all, but rather division.

52 “For from now on five in one house will be divided: three against two, and two against three.

53 “Father will be divided against son and son against father, mother against daughter and daughter against mother, mother-in-law against her daughter-in-law and daughter-in-law against her mother-in-law.”

54 Then He also said to the multitudes, “Whenever you see a cloud rising out of the west, immediately you say, ‘A shower is coming’; and so it is.

55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นจริง

56 โอ คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลาย รู้จักวินิจฉัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวินิจฉัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้

ตกลงกับโจทก์ของท่านเสีย

(มธ. 5:25-26)

57 “เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก

58 เพราะเมื่อเจ้าพากันไปกับโจทก์หาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองคองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทางเกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ

59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ให้ครบทุกสตางค์

จงกลับใจใหม่มิฉะนั้นจะพินาศ

13 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่น เล่าเรื่องชาวกาลิลีซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาเชรκεนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง

12 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่น ๆ ทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ถูกภัยอันตรายอย่างนั้นหรือ

13 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่จะพินาศเหมือนกัน

55 “And when you see the south wind blow, you say, ‘There will be hot weather’; and there is.

56 “Hypocrites! You can discern the face of the sky and of the earth, but how is it you do not discern this time?

57 “Yes, and why, even of yourselves, do you not judge what is right?

58 “When you go with your adversary to the magistrate, make every effort along the way to settle with him, lest he drag you to the judge, the judge deliver you to the officer, and the officer throw you into prison.

59 “I tell you, you shall not depart from there till you have paid the very last mite.”

CHAPTER 13

There were present at that season some who told Him about the Galileans whose blood Pilate had mingled with their sacrifices.

2 And Jesus answered and said to them, “Do you suppose that these Galileans were worse sinners than all other Galileans, because they suffered such things?

3 “I tell you, no; but unless you repent you will all likewise perish.

“หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่าเขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม หรือ

“เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่ จะต้องพินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อไม่มีผล

“พระองค์คริสต์คำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาทหาผลที่ต้นนั้นก็ไม่พบ

“เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาเขาองุ่นว่า ‘นี่แหละ เรามาทหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินจืดไปเปล่า ๆ ทำไม’

“แต่ผู้รักษาเขาองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่

“แล้วถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย”

หญิงหลังโกงหายโรคในวันสะบาโต

“พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต

“และมีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้เป็นโรคสิบแปดปีมาแล้ว หลังโกงยืดยาวขึ้นไม่ได้เลย

“เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นจึงเรียกและคริสต์กับเขาว่า “หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว”

4 “Or those eighteen on whom the tower in Siloam fell and killed them, do you think that they were worse sinners than all *other* men who dwell in Jerusalem?

5 “I tell you, no; but unless you repent you will all likewise perish.”

6 He also spoke this parable: “A certain *man* had a fig tree planted in his vineyard, and he came seeking fruit on it and found none.

7 “Then he said to the keeper of his vineyard, ‘Look, for three years I have come seeking fruit on this fig tree and find none. Cut it down; why does it use up the ground?’

8 “But he answered and said to him, ‘Sir, let it alone this year also, until I dig around it and fertilize it.

9 And if it bears fruit, *well*. But if not, after that you can cut it down.’”

10 Now He was teaching in one of the synagogues on the Sabbath.

11 And behold, there was a woman who had a spirit of infirmity eighteen years, and was bent over and could in no way raise *herself* up.

12 But when Jesus saw her, He called *her* to *Him* and said to her, “Woman, you are loosed from your infirmity.”

13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยืดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า

14 แต่เขาขรรพสาธาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันที่ควรจะทำงาน ในหกวันนั้นจงมาหารักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย”

15 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “โอคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ

16 ฝ่ายผู้หญิงนี้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งชาदानได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสะบาโต”

17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ ต้องขายหน้า และประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเรื่องเมล็ดพืช

(มธ. 13:31-32 มก. 4:30-32)

18 พระองค์จึงตรัสว่า “แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบแผ่นดินนั้นกับอะไรดี

19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของคน มั่นงอกขึ้นเป็นต้น และนกในอากาศ มาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

13 And He laid *His* hands on her, and immediately she was made straight, and glorified God.

14 But the ruler of the synagogue answered with indignation, because Jesus had healed on the Sabbath; and he said to the crowd, “There are six days on which men ought to work; therefore come and be healed on them, and not on the Sabbath day.”

15 The Lord then answered him and said, “Hypocrite! Does not each one of you on the Sabbath loose his ox or donkey from the stall, and lead it away to water it?

16 “So ought not this woman, being a daughter of Abraham, whom Satan has bound—think of it—for eighteen years, be loosed from this bond on the Sabbath?”

17 And when He said these things, all His adversaries were put to shame; and all the multitude rejoiced for all the glorious things that were done by Him.

18 Then He said, “What is the kingdom of God like? And to what shall I compare it?

19 “It is like a mustard seed, which a man took and put in his garden; and it grew and became a large tree, and the birds of the air nested in its branches.”

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนม

(มธ. 13:33)

20 พระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบแผ่นดินของพระเจ้ากับสิ่งใด

21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

ประจักษ์

(มธ. 7:13-14, 21-23)

22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เข้าบ้านที่รอคอยนั้นน้อยหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า

24 “ท่านทั้งหลายจงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้

25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘นายเจ้าข้า ขอบิไดให้ข้าพเจ้าเกิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าว่ามาจากไหน’

26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายจะว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า’

27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าว่ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วจงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’

20 And again He said, “To what shall I liken the kingdom of God?

21 “It is like leaven, which a woman took and hid in three measures of meal till it was all leavened.”

22 And He went through the cities and villages, teaching, and journeying toward Jerusalem.

23 Then one said to Him, “Lord, are there few who are saved?” And He said to them,

24 “Strive to enter through the narrow gate, for many, I say to you, will seek to enter and will not be able.

25 “When once the Master of the house has risen up and shut the door, and you begin to stand outside and knock at the door, saying, ‘Lord, Lord, open for us,’ and He will answer and say to you, ‘I do not know you, where you are from,’

26 “Then you will begin to say, ‘We ate and drank in Your presence, and You taught in our streets.’

27 “But He will say, ‘I tell you I do not know you, where you are from. Depart from Me, all you workers of iniquity.’

²⁸เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาผู้เผยพระวจนะ ในแผ่นดินของพระเจ้า แต่ตัวท่านเอง ถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่น จะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

²⁹จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมารวมตัวกันในแผ่นดินของพระเจ้า

³⁰และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้าย กลับเป็นคนต้นและผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูทรงคร่ำครวญ

เพราะกรุงเยรูซาเล็ม

(มธ. 23:37-39)

³¹ในโมงนั้นมีพวกฟาริสีบางคนมา ทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเขาโรดจะใคร่ประหารชีวิตของท่านเสีย”

³²พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’”

³³แล้วท่านจำเป็นซึ่งเราจะต้องไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าผู้เผยพระวจนะจะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หา มิได้

³⁴โอ เยรูซาเล็ม ๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้นิ่ง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลิกละ

²⁸“There will be weeping and gnashing of teeth, when you see Abraham and Isaac and Jacob and all the prophets in the kingdom of God, and yourselves thrust out.”

²⁹“They will come from the east and the west, from the north and the south, and sit down in the kingdom of God.”

³⁰“And indeed there are last who will be first, and there are first who will be last.”

³¹On that very day some Pharisees came, saying to Him, “Get out and depart from here, for Herod wants to kill You.”

³²And He said to them, “Go, tell that fox, ‘Behold, I cast out demons and perform cures today and tomorrow, and the third day I shall be perfected.’”

³³“Nevertheless I must journey today, tomorrow, and the day following; for it cannot be that a prophet should perish outside of Jerusalem.”

³⁴“O Jerusalem, Jerusalem, the one who kills the prophets and stones those who are sent to her! How often I wanted to gather your children together, as a hen gathers her brood under her wings, but you were not willing!

³⁵คูเดิด นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้ง และเรศร้าง และเราว่าแก่เจ้าทั้งหลาย ว่า เจ้าจะไม่เห็นเรามากกว่าเจ้าจะออกไปกกล่าว ว่า ขอให้ท่านผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ ”

พระเยซูทรงรักษา ชายที่เป็นโรคนาน้ำ

14 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในตึกของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโตจะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์

²คูเดิด มีคนหนึ่งเป็นโรคนาน้ำน่อย ต่อพระพักตร์พระองค์

³พระเยซูจึงตรัสถามพวกบาริเยนและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระบัญญัติหรือไม่”

⁴เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป

⁵พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือโคตกบ่อจะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ”

⁶เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำสอนสำหรับแขกและ เจ้าของบ้าน

⁷ฝ่ายพระองค์ เมื่อทรงเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้น ได้เลือกเอาที่นั่งอันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำเปรียบแก่เขาว่า

³⁵ “See! Your house is left to you desolate; and assuredly, I say to you, you shall not see Me until the time comes when you say, ‘Blessed is He who comes in the name of the LORD!’”

CHAPTER 14

Now it happened, as He went into the house of one of the rulers of the Pharisees to eat bread on the Sabbath, that they watched Him closely.

² And behold, there was a certain man before Him who had dropsy.

³ And Jesus, answering, spoke to the lawyers and Pharisees, saying, “Is it lawful to heal on the Sabbath?”

⁴ But they kept silent. And He took him and healed him, and let him go.

⁵ Then He answered them, saying, “Which of you, having a donkey or an ox that has fallen into a pit, will not immediately pull him out on the Sabbath day?”

⁶ And they could not answer Him regarding these things.

⁷ So He told a parable to those who were invited, when He noted how they chose the best places, saying to them:

8 “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยง
สมรส อย่างใดในท้องถิ่นเกียรติ เกียรติกว่า
เขาได้เชิญคนมีเขมามากกว่าท่านอีก

9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสอง
นั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่
ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วท่านจะต้องเลื่อนลง
มาที่ต่ำ ได้รับความอดสู

10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไป
นั่งในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อท่านเจ้าภาพ
มาพูดกับท่านว่า ‘สหายเอ๋ย เชิญเลื่อน
ไปนั่งในที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะได้
เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่ร่วมโต๊ะ
ด้วยกันนั้น

11 เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะ
ต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลง
นั้นจะได้รับการยกขึ้น”

12 ฝ่ายพระองค์คริสต์กับคนที่เชิญพระองค์
ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยงจะเป็นกลางวัน
หรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่า
มิตรสหาย หรือพี่น้อง หรือญาติหรือ
เพื่อนบ้านที่มั่งมี เกียรติกว่าเขาจะเชิญ
ท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน

13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคน
จน คนพิการ คนเขมก คนตาบอด

14 แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะว่าเขา
ไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่าน
จะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรม
เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

8 “When you are invited by anyone to
a wedding feast, do not sit down in the
best place, lest one more honorable
than you be invited by him;

9 “And he who invited you and him
come and say to you, ‘Give place to this
man,’ and then you begin with shame to
take the lowest place.

10 “But when you are invited, go and
sit down in the lowest place, so that
when he who invited you comes he may
say to you, ‘Friend, go up higher.’ Then
you will have glory in the presence of
those who sit at the table with you.

11 “For whoever exalts himself will
be humbled, and he who humbles him-
self will be exalted.”

12 Then He also said to him who in-
vited Him, “When you give a dinner or
a supper, do not ask your friends, your
brothers, your relatives, nor rich neigh-
bors, lest they also invite you back, and
you be repaid.

13 “But when you give a feast, invite
the poor, the maimed, the lame, the
blind.

14 “And you will be blessed, because
they cannot repay you; for you shall be
repaid at the resurrection of the just.”

คำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่

15 ฝ่ายคนหนึ่งซึ่งร่วมโต๊ะด้วยท่าน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่จะรับประทานอาหารในแผ่นดินของพระเจ้านั้นเป็นสุข”

16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมีคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก

17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้บ่าวของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’

18 บรรดาคนเหล่านั้นก็พากันขอตัวคนแรกว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้ และจะต้องไปไถนา นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถะ’

19 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อโคไว้ห้าตัว และจะต้องไปไถนาโคนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถะ’

20 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’

21 บ่าวนั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้นายฟัง นายก็โกรธ จึงสั่งบ่าวว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่ ตรอกน้อยในเมือง พวกคนจน คนพิการ คนตาบอด และคนเขกเข้ามานั้น’

22 แล้วบ่าวจึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’

23 นายจึงสั่งบ่าวนั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่ ตรอกน้อย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามา เพื่อเรือนของเราจะเต็ม

15 Now when one of those who sat at the table with Him heard these things, he said to Him, “Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God!”

16 Then He said to him, “A certain man gave a great supper and invited many,

17 “And sent his servant at supper time to say to those who were invited, ‘Come, for all things are now ready.’

18 “But they all with one accord began to make excuses. The first said to him, ‘I have bought a piece of ground, and I must go and see it. I ask you to have me excused.’

19 “And another said, ‘I have bought five yoke of oxen, and I am going to test them. I ask you to have me excused.’

20 “Still another said, ‘I have married a wife, and therefore I cannot come.’

21 “So that servant came and reported these things to his master. Then the master of the house, being angry, said to his servant, ‘Go out quickly into the streets and lanes of the city, and bring in here the poor and the maimed and the lame and the blind.’

22 “And the servant said, ‘Master, it is done as you commanded, and still there is room.’

23 “Then the master said to the servant, ‘Go out into the highways and hedges, and compel them to come in, that my house may be filled.’

24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย”

ความเสียสละในการเป็นศิษย์

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสด็จหลังคริสต์ศกกับเขาว่า

26 “ถ้าผู้ใดมาหาเราและไม่ขังบิดา มารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”

27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

28 ตัวอย่างในพวกท่านมีผู้ใด เมื่อปรารถนาจะสร้างตึก จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่

29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้วและกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเยาะเย้ยเขา

30 ว่า ‘คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’

31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่าที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่ง จะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่

32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกัน ก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน

33 ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

24 For I say to you that none of those men who were invited shall taste my supper.”

25 Now great multitudes went with Him. And He turned and said to them,

26 “If anyone comes to Me and does not hate his father and mother, wife and children, brothers and sisters, yes, and his own life also, he cannot be My disciple.

27 “And whoever does not bear his cross and come after Me cannot be My disciple.

28 “For which of you, intending to build a tower, does not sit down first and count the cost, whether he has enough to finish it—

29 “Lest, after he has laid the foundation, and is not able to finish it, all who see it begin to mock him,

30 “Saying, ‘This man began to build and was not able to finish.’

31 “Or what king, going to make war against another king, does not sit down first and consider whether he is able with ten thousand to meet him who comes against him with twenty thousand?

32 “Or else, while the other is still a great way off, he sends a delegation and asks conditions of peace.

33 “So likewise, whoever of you does not forsake all that he has cannot be My disciple.

เกลือที่หมดรสเค็ม

(มธ. 5:13 มก. 9:50)

34 “เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้

35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

คำอุปมาเรื่องแกะหาย

(มธ. 18:10-14)

15 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์

2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

3 พระองค์จึงตรัสคำเปรียบให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า

4 “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ

5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บ่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดี

6 เมื่อมาถึงบ้านแล้วจึงเชิญพวกมิตรสหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกันพูดกับเขาว่า ‘จงเปรมปรีดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’

34 “Salt is good; but if the salt has lost its flavor, how shall it be seasoned?

35 “It is neither fit for the land nor for the dunghill, but men throw it out. He who has ears to hear, let him hear!”

CHAPTER 15

Then all the tax collectors and the sinners drew near to Him to hear Him.

2 And the Pharisees and scribes complained, saying, “This Man receives sinners and eats with them.”

3 So He spoke this parable to them, saying:

4 “What man of you, having a hundred sheep, if he loses one of them, does not leave the ninety-nine in the wilderness, and go after the one which is lost until he finds it?

5 “And when he has found it, he lays it on his shoulders, rejoicing.

6 “And when he comes home, he calls together his friends and neighbors, saying to them, ‘Rejoice with me, for I have found my sheep which was lost!’

7 เรามอบท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่มากกว่า เพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเรื่องเงินเหรียญหาย

8 “หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดตะเกียง กวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ

9 เมื่อพบแล้วจึงเชิญเหล่ามิตรสหาย และเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงเปรมปรีดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปในั้นแล้ว’

10 เช่นนั้นแหละ เรามอบท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรหาย

11 พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน

12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง

13 ต่อมาไม่กี่วันบุตรน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง

14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงขัดสน

7 “I say to you that likewise there will be more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety-nine just persons who need no repentance.

8 “Or what woman, having ten silver coins, if she loses one coin, does not light a lamp, sweep the house, and search carefully until she finds it?

9 “And when she has found it, she calls her friends and neighbors together, saying, ‘Rejoice with me, for I have found the piece which I lost!’

10 “Likewise, I say to you, there is joy in the presence of the angels of God over one sinner who repents.”

11 Then He said: “A certain man had two sons.

12 “And the younger of them said to his father, ‘Father, give me the portion of goods that falls to me.’ So he divided to them his livelihood.

13 “And not many days after, the younger son gathered all together, journeyed to a far country, and there wasted his possessions with prodigal living.

14 “But when he had spent all, there arose a severe famine in that land, and he began to be in want.

15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา

16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน

17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้ว จึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียที่นี่เพราะอดอาหาร

18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย

19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด”

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา

21 ฝ่ายบุตรนั้น จึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และต่อท่าน ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป’

22 แต่บิดาสั่งบ่าวของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา

23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด

15 “Then he went and joined himself to a citizen of that country, and he sent him into his fields to feed swine.

16 “And he would gladly have filled his stomach with the pods that the swine ate, and no one gave him anything.

17 “But when he came to himself, he said, ‘How many of my father’s hired servants have bread enough and to spare, and I perish with hunger!

18 I will arise and go to my father, and will say to him, “Father, I have sinned against heaven and before you,

19 And I am no longer worthy to be called your son. Make me like one of your hired servants.”’

20 “And he arose and came to his father. But when he was still a great way off, his father saw him and had compassion, and ran and fell on his neck and kissed him.

21 “And the son said to him, ‘Father, I have sinned against heaven and in your sight, and am no longer worthy to be called your son.’

22 “But the father said to his servants, ‘Bring out the best robe and put it on him, and put a ring on his hand and sandals on his feet.

23 And bring the fatted calf here and kill it, and let us eat and be merry;

24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็มีความรื่นเริงยินดี

25 "ฝ่ายบุตรคนใหญ่ผู้นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้คอกแล้ว ก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ

26 เขาจึงเรียกบ่าวคนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน

27 บ่าวจึงตอบว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'

28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา

29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูแน่ะ ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลื่องกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า

30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่าน โดยคบหญิงคนชั่วมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'

31 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า

32 แต่สมควรที่เรাজะได้รื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก' "

24 For this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they began to be merry.

25 "Now his older son was in the field. And as he came and drew near to the house, he heard music and dancing.

26 "So he called one of the servants and asked what these things meant.

27 "And he said to him, 'Your brother has come, and because he has received him safe and sound, your father has killed the fatted calf.'

28 "But he was angry and would not go in. Therefore his father came out and pleaded with him.

29 "So he answered and said to his father, 'Lo, these many years I have been serving you; I never transgressed your commandment at any time; and yet you never gave me a young goat, that I might make merry with my friends.

30 'But as soon as this son of yours came, who has devoured your livelihood with harlots, you killed the fatted calf for him.'

31 "And he said to him, 'Son, you are always with me, and all that I have is yours.

32 It was right that we should make merry and be glad, for your brother was dead and is alive again, and was lost and is found.' "

คำอุปมาเรื่องคนต้นเรือนอัสตัย

16 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย

²เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมา ว่าแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าทีคนต้นเรือนของเจ้า เพราะว่า เจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้’

³คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า “เราจะทำอะไร เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่คนต้นเรือน จะขูดคินก็ไม่มีกำลังจะขอทานก็อายเขา

⁴‘เรารู้แล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่คนต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’

⁵คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทีละคน แล้วถามคนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้ากี่มากน้อย’

⁶เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้หนึ่งหมื่นร้อยถึง’ คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของท่านนั่งลงแล้วแก้เป็นห้าสิบถึง เร็ว ๆ น้อย’

⁷แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ’ คนต้นเรือนจึงบอกว่า ‘จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ’

CHAPTER 16

He also said to His disciples: “There was a certain rich man who had a steward, and an accusation was brought to him that this man was wasting his goods.

2 “So he called him and said to him, ‘What is this I hear about you? Give an account of your stewardship, for you can no longer be steward.’

3 “Then the steward said within himself, ‘What shall I do? For my master is taking the stewardship away from me. I cannot dig; I am ashamed to beg.

4 I have resolved what to do, that when I am put out of the stewardship, they may receive me into their houses.’

5 “So he called every one of his master’s debtors to him, and said to the first, ‘How much do you owe my master?’

6 “And he said, ‘A hundred measures of oil.’ So he said to him, ‘Take your bill, and sit down quickly and write fifty.’

7 “Then he said to another, ‘And how much do you owe?’ So he said, ‘A hundred measures of wheat.’ And he said to him, ‘Take your bill, and write eighty.’

8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนคันเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้ทำด้วยความฉลาด ด้วยว่าคนของโลกนี้ในพวกเขา เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าคนของความสว่างอีก

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อทรัพย์นั้นเสียไปแล้ว เขาจะได้อันรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์

10 “คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อย จะอสัตย์ในของมากเช่นกัน

11 เหตุฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า

12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า

13 ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้าป่าวสอนนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่งท่านจะปฏิบัติพระเจ้า และจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

ธรรมบัญญัติและแผ่นดินของ

พระเจ้า

14 ฝ่ายพวกฟาริสี ที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเขาเย้ยพระองค์

15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายทำที่ดูเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของ

8 “So the master commended the unjust steward because he had dealt shrewdly. For the sons of this world are more shrewd in their generation than the sons of light.

9 “And I say to you, make friends for yourselves by unrighteous mammon, that when you fail, they may receive you into an everlasting home.

10 “He who is faithful in *what is least* is faithful also in much; and he who is unjust in *what is least* is unjust also in much.

11. “Therefore if you have not been faithful in the unrighteous mammon, who will commit to your trust the true riches?

12 “And if you have not been faithful in what is another man's, who will give you what is your own?

13 “No servant can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will be loyal to the one and despise the other. You cannot serve God and mammon.”

14 Now the Pharisees, who were lovers of money, also heard all these things, and they derided Him.

15 And He said to them, “You are those who justify yourselves before men, but God knows your hearts. For

เจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมาก
ท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่เกลียดชัง
จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

16 “มีธรรมบัญญัติ และผู้เผยพระ
วจนะมาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขา
ก็ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดิน
ของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกัน
เข้าไปในแผ่นดินนั้น

17 “และดินจะล่งไป ง่ายกว่าที่
ธรรมบัญญัติสักจุดหนึ่งจะเป็นโมฆะ

พระคำรัสสอนของพระเยซู เรื่องการหย่าร้าง

(มธ. 19:1-12 มก. 10:1-12)

18 “ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไป
มีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใด
รับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยา
ของคนที่ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีกับลาซารัส

19 “ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสี
ม่วงและผ้าปานเนื้อดี รับประทานอาหาร
อย่างประณีตทุกวัน

20 “และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส
เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้าน
ของเศรษฐี

21 “และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตก
จากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มา
เลียแผลของเขา

22 “อยู่มาคนขอทานนั้นตาย และเหล่า
ทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม
ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้

what is highly esteemed among men is
an abomination in the sight of God.

16 “The law and the prophets were
until John. Since that time the kingdom
of God has been preached, and every-
one is pressing into it.

17 “And it is easier for heaven and
earth to pass away than for one tittle of
the law to fail.

18 “Whoever divorces his wife and
marries another commits adultery; and
whoever marries her who is divorced
from her husband commits adultery.

19 “There was a certain rich man
who was clothed in purple and fine lin-
en and fared sumptuously every day.

20 “But there was a certain beggar
named Lazarus, full of sores, who was
laid at his gate,

21 “Desiring to be fed with the
crumbs which fell from the rich man's
table. Moreover the dogs came and
licked his sores.

22 “So it was that the beggar died,
and was carried by the angels to Abra-
ham's bosom. The rich man also died
and was buried.

23 แล้วเมื่ออยู่ในแดนมรณาเป็นทุกข์
ทรมานยิ่งนัก เศรษฐินนั้นจึงแหงนคู้เห็น
อับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่
อกของท่าน

24 เศรษฐินจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดา
เจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัส
มา เพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะดิน
ของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าคร่ำ
ทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’

25 แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ยเจ้า
จงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้
ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของ
เลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม
แต่เจ้าได้รับความแสนระทม’

26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับ
พวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่า
ถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้า
ก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึง
เราก็กไม่ได้

27 เศรษฐินนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้า
อย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้าน
บิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้
ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขา
มาถึงที่ทรมานนี้’

29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขาไม่เชื่อ
และพวกผู้เผยพระวจนะนั้นแล้ว ให้
เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’

30 เศรษฐินนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัม
บิดาเจ้าข้า แต่ถ้คนหนึ่งจากหมู่คนตาย
ไปหาเขา เขาคงจะกลับใจเสียใหม่’

23 “And being in torments in Hades,
he lifted up his eyes and saw Abraham
afar off, and Lazarus in his bosom.

24 “Then he cried and said, ‘Father
Abraham, have mercy on me, and send
Lazarus that he may dip the tip of his
finger in water and cool my tongue; for
I am tormented in this flame.’

25 “But Abraham said, ‘Son, remem-
ber that in your lifetime you received
your good things, and likewise Lazarus
evil things; but now he is comforted
and you are tormented.

26 And besides all this, between us
and you there is a great gulf fixed, so
that those who want to pass from here
to you cannot, nor can those from there
pass to us.’

27 “Then he said, ‘I beg you there-
fore, father, that you would send him
to my father’s house,

28 For I have five brothers, that he
may testify to them, lest they also come
to this place of torment.’

29 “Abraham said to him, ‘They have
Moses and the prophets; let them hear
them.’

30 “And he said, ‘No, father Abra-
ham; but if one goes to them from the
dead, they will repent.’

31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า “ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ”

การทดลองให้กระทำความบาป

(มธ. 18:6-7, 21-22 มก. 9:42)

17 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า “จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น

2 ถ้าเอาหินโม้แป้งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเลก็ดี กว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด

3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องผิดต่อท่านจงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา

4 แม้เขาจะผิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมามาหาท่านทั้งเจ็ดหนนั้นแล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”

ขอเพิ่มความเชื่อของเรา

5 ฝ่ายอัครทูตทูลพระองค์ว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น”

6 พระองค์จึงตรัสว่า “ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเม็ดพืชเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นไม้อนันต์ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะฟังท่าน

31 “But he said to him, ‘If they do not hear Moses and the prophets, neither will they be persuaded though one rise from the dead.’”

CHAPTER 17

Then He said to the disciples, “It is impossible that no offenses should come, but woe to him through whom they do come!

2 “It would be better for him if a mill-stone were hung around his neck, and he were thrown into the sea, than that he should offend one of these little ones.

3 “Take heed to yourselves. If your brother sins against you, rebuke him; and if he repents, forgive him.

4 “And if he sins against you seven times in a day, and seven times in a day returns to you, saying, ‘I repent,’ you shall forgive him.”

5 And the apostles said to the Lord, “Increase our faith.”

6 So the Lord said, “If you have faith as a mustard seed, you can say to this mulberry tree, ‘Be pulled up by the roots and be planted in the sea,’ and it would obey you.

หน้าที่ของคนใช้

7 “ในพวกท่านมีคนใดที่มีบ่าวเณรหรือเลี้ยงแกะ เมื่อบ่าวคนนั้นกลับมาจากทุ่งนา จะบอกเขาว่า ‘เชิญนั่งลงรับประทานอาหารที่เถียวเถิด’

8 หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้เรารับประทานอาหารและคาดเอวไว้เดินโต๊ะให้เรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจึงค่อยกินและดื่มเถิด’

9 นายจะชอบใจบ่าวนั้น เพราะบ่าวได้ทำตามคำสั่งหรือ

10 อันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัด ซึ่งเราบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบ่าวที่ไม่มียอคุณค่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น’”

พระเยซูทรงชำระคนโรคเรื้อนสิบคน

11 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรีย และกาลิลี

12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล

13 และส่งเสียงร้องว่า “เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด”

14 เมื่อพระองค์ทรงเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปสำแดงตัวแก่พวกผู้ใหญ่เถิด” เมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด

7 “And which of you, having a servant plowing or tending sheep, will say to him when he has come in from the field, ‘Come at once and sit down to eat’?

8 “But will he not rather say to him, ‘Prepare something for my supper, and gird yourself and serve me till I have eaten and drunk, and afterward you will eat and drink’?

9 “Does he thank that servant because he did the things that were commanded him? I think not.

10 “So likewise you, when you have done all those things which you are commanded, say, ‘We are unprofitable servants. We have done what was our duty to do.’”

11 Now it happened as He went to Jerusalem that He passed through the midst of Samaria and Galilee.

12 Then as He entered a certain village, there met Him ten men who were lepers, who stood afar off.

13 And they lifted up *their* voices and said, “Jesus, Master, have mercy on us!”

14 So when He saw *them*, He said to them, “Go, show yourselves to the priests.” And so it was that as they went, they were cleansed.

15 ฝ่ายคนหนึ่ง⁴ในพวกนั้น เมื่อเห็น ว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญ พระเจ้าด้วยเสียงดัง

16 และกราบลงที่พระบาทของพระเยซู โมทนาพระคุณของพระองค์ คนนั้น เป็นชาวสะมาเรีย

17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “มีสิบคนหาย สะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน

18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้”

19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จง ลูกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำ ให้ตัวเจ้าหายปกติ”

สภาพการมาของแผ่นดินพระเจ้า

(มธ. 24:23-28, 36-41)

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระ- องค์ตรัสตอบเขาว่า “แผ่นดินของพระเจ้า ไม่มาด้วยนิมิตที่จะสังเกตได้

21 และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน้น’ เพราะ ดูเถิด แผ่นดินของ พระเจ้าอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย”

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “คง จะมีเวลาหนึ่งเมื่อท่านทั้งหลายจะใคร่ เห็นวันของบุตรมนุษย์ สักวันหนึ่งแต่ จะไม่เห็น

23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘มา ดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน้น’ อย่าออกไป อย่าตามเขา

15 And one of them, when he saw that he was healed, returned, and with a loud voice glorified God,

16 And fell down on *his* face at His feet, giving Him thanks. And he was a Samaritan.

17 So Jesus answered and said, “Were there not ten cleansed? But where are the nine?”

18 “Were there not any found who returned to give glory to God except this foreigner?”

19 And He said to him, “Arise, go your way. Your faith has made you well.”

20 Now when He was asked by the Pharisees when the kingdom of God would come, He answered them and said, “The kingdom of God does not come with observation;

21 “Nor will they say, ‘See here!’ or ‘See there!’ For indeed, the kingdom of God is within you.”

22 Then He said to the disciples, “The days will come when you will desire to see one of the days of the Son of Man, and you will not see it.

23 “And they will say to you, ‘Look here!’ or ‘Look there!’ Do not go after them or follow them.

24 ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อ
แลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่าง
ไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็น
อย่างนั้นแหละในวันของพระองค์

25 ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้อง
ทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคน
ยุคนี้จะไม่ยอมรับพระองค์

26 ในสมัยของโนอาห์ เหตุการณ์ได้
เป็นมาแล้วอย่างไรร ในสมัยของบุตร
มนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย

27 เขาได้กินและดื่มได้สมรสกัน และ
ได้ยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันนั้น
ที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มา
ท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น

28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขา
ได้กินดื่ม ซื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง

29 แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมือง
โสโดม ไฟและกำมะถัน ได้ตกจากฟ้า
มาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น

30 ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏ
ก็เป็นเหมือนอย่างนั้น

31 ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคา
ตึกและของของเขายู่ในตึก อย่าให้
เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่
ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน

32 จงระลึกถึงภรรยาโลทนั้นเถิด

33 ผู้ใดอุตสาหะเอาชีวิตของตนรอด ผู้
นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะผู้เสียชีวิตผู้
นั้นจะได้ชีวิตรอด

24 "For as the lightning that flashes
out of one *part* under heaven shines to
the other *part* under heaven, so also the
Son of Man will be in His day.

25 "But first He must suffer many
things and be rejected by this genera-
tion.

26 "And as it was in the days of Noah,
so it will be also in the days of the Son
of Man:

27 "They ate, they drank, they mar-
ried wives, they were given in marriage,
until the day that Noah entered the ark,
and the flood came and destroyed them
all.

28 "Likewise as it was also in the days
of Lot: they ate, they drank, they
bought, they sold, they planted, they
built;

29 "But on the day that Lot went out
of Sodom it rained fire and brimstone
from heaven and destroyed *them* all.

30 "Even so will it be in the day when
the Son of Man is revealed.

31 "In that day, he who is on the
housetop, and his goods are in the
house, let him not come down to take
them away. And likewise the one who
is in the field, let him not turn back.

32 "Remember Lot's wife.

33 "Whoever seeks to save his life will
lose it, and whoever loses his life will
preserve it.

³⁴เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคน นอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง

³⁵ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง และทรงละคนหนึ่ง”

³⁶สองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงเอาไปคนหนึ่ง ทรงละไว้คนหนึ่ง

³⁷เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบว่า “จากศพอยู่ที่ไหนฝูงนกแร้งจะคอบันอยู่ที่นั่น”

คำอุปมาเรื่องหญิงแม่ม่าย

และผู้พิพากษา

18 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟัง เพื่อสอนว่าคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ

²พระองค์ตรัสว่า “ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคคนหนึ่ง ที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์

³ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า ‘ขอให้ความยุติธรรมแก่ข้าพเจ้าในการสู่ความเถิด’

⁴ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่ยำเกรงพระเจ้า และไม่เห็นแก่มนุษย์

⁵แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มีมากวนเราให้ลำบาก เราจะให้ความยุติธรรมแก่นาง เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อย ๆ ให้เรารำคาญใจ’

³⁴ “I tell you, in that night there will be two *men* in one bed: the one will be taken and the other will be left.

³⁵ “Two *women* will be grinding together: the one will be taken and the other left.

³⁶ “Two *men* will be in the field: the one will be taken and the other left.”

³⁷ And they answered and said to Him, “Where, Lord?” So He said to them, “Wherever the body is, there the eagles will be gathered together.”

CHAPTER 18

Then He spoke a parable to them, that men always ought to pray and not lose heart,

² Saying: “There was in a certain city a judge who did not fear God nor regard man.

³ “Now there was a widow in that city; and she came to him, saying, ‘Get justice for me from my adversary.’

⁴ “And he would not for a while; but afterward he said within himself, ‘Though I do not fear God nor regard man,

⁵ Yet because this widow troubles me I will avenge her, lest by her continual coming she weary me.’”

⁶และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้ได้พูด

⁷พระเจ้าจะไม่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืน หรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้นานาน หรือ

⁸เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงประทานความยุติธรรมให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”

คำอุปมาเรื่องคนฟาริสี

และคนเก็บภาษี

⁹สำหรับบางคนที่ไม่ไว้วางใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์คริสต์คำอุปมานี้ว่า

¹⁰“มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสีและคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี

¹¹คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของคนอธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์โมทนาขอบพระคุณของพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนโลกคนอธรรมและคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้

¹²ในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย’

¹³ฝ่ายคนเก็บภาษีนั่งยืนอยู่แต่ไกลไม่แหงนดูฟ้า แต่คือกของตนว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’

⁶ Then the Lord said, “Hear what the unjust judge said.

⁷ “And shall God not avenge His own elect who cry out day and night to Him, though He bears long with them?”

⁸ “I tell you that He will avenge them speedily. Nevertheless, when the Son of Man comes, will He really find faith on the earth?”

⁹ Also He spoke this parable to some who trusted in themselves that they were righteous, and despised others:

¹⁰ “Two men went up to the temple to pray, one a Pharisee and the other a tax collector.

¹¹ “The Pharisee stood and prayed thus with himself, ‘God, I thank You that I am not like other men—extortioners, unjust, adulterers, or even as this tax collector.

¹² I fast twice a week; I give tithes of all that I possess.’

¹³ “And the tax collector, standing afar off, would not so much as raise his eyes to heaven, but beat his breast, saying, ‘God be merciful to me a sinner!’

14 เรียบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละ เมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม มิใช่อีกคนหนึ่งนั้น เพราะ ว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็ก ๆ

(มธ. 19:13-15 มก. 10:13-16)

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา

16 แต่พระเยซูทรงเรียกทารกมา แล้วตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น

17 เรียบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ. 19:16-30 มก. 10:17-31)

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐ เว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว

20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าล่วงประเวณี’ ‘อย่าฆ่าคน’ ‘อย่าลักทรัพย์’ ‘อย่าเป็นพยานเท็จ’ ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’”

14 “I tell you, this man went down to his house justified *rather* than the other; for everyone who exalts himself will be humbled, and he who humbles himself will be exalted.”

15 Then they also brought infants to Him that He might touch them; but when the disciples saw it, they rebuked them.

16 But Jesus called them to *Him* and said, “Let the little children come to Me, and do not forbid them; for of such is the kingdom of God.

17 “Assuredly, I say to you, whoever does not receive the kingdom of God as a little child will by no means enter it.”

18 Now a certain ruler asked Him, saying, “Good Teacher, what shall I do to inherit eternal life?”

19 So Jesus said to him, “Why do you call Me good? No one is good but One, that is, God.

20 “You know the commandments: ‘Do not commit adultery,’ ‘Do not murder,’ ‘Do not steal,’ ‘Do not bear false witness,’ ‘Honor your father and your mother.’”

21 คนนั้นจึงทูลว่า “ขอเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ มา”

22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามาและเป็นสาวกของเรา”

23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

24 เมื่อพระเยซูทรงเห็นเขามีอาการอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้าก็ยากจริงหนา

25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มที่ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า”

26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้”

28 เปโตรจึงทูลพระองค์ว่า “นี่แหละข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งเขาเรือนของข้าพระองค์ ติดตามพระองค์มา”

29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ละทิ้งเขาเรือน หรือภรรยา หรือพี่น้อง หรือบิดามารดา หรือบุตรเพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า

30 ในยุคนี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในยุคหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

21 And he said, “All these things I have kept from my youth.”

22 So when Jesus heard these things, He said to him, “You still lack one thing. Sell all that you have and distribute to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, follow Me.”

23 But when he heard this, he became very sorrowful, for he was very rich.

24 And when Jesus saw that he became very sorrowful, He said, “How hard it is for those who have riches to enter the kingdom of God!

25 “For it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God.”

26 And those who heard it said, “Who then can be saved?”

27 But He said, “The things which are impossible with men are possible with God.”

28 Then Peter said, “See, we have left all and followed You.”

29 So He said to them, “Assuredly, I say to you, there is no one who has left house or parents or brothers or wife or children, for the sake of the kingdom of God,

30 “Who shall not receive many times more in this present time, and in the age to come eternal life.”

พระเยซูทรงทำนายถึงมรณกรรม ของพระองค์ครั้งที่สาม

(มธ. 20:17-19 มก. 10:32-34)

31 พระองค์จึงทรงพาสาวกสิบสองคน
ไปแล้วตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้ง
หลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และ
จะสำเร็จตามสิ่งสารพัด ซึ่งเหล่าผู้เผย
พระวจนะได้เขียนไว้ ว่าด้วยบุตรมนุษย์

32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูก
อาชัฏไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ย
ทํานอง กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลาย
รดท่าน

33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้ว
ในวันทีสามท่านจะเป็นขึ้นใหม่”

34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นเป็นข้อความลึกลับ
แก่เขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์
ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนดาบอดใกล้เมือง เยรีโค

(มธ. 20:29-34 มก. 10:46-52)

35 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค
มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริม
หนทาง

36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดิน
ผ่านไปจึงถามว่าเรื่องอะไรกัน

37 เขาจึงบอกว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
เสด็จไป

38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยซู
บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์
เถิด”

31 Then He took the twelve aside
and said to them, “Behold, we are going
up to Jerusalem, and all things that are
written by the prophets concerning the
Son of Man will be accomplished.

32 “For He will be delivered to the
Gentiles and will be mocked and insulted
and spit upon.

33 “They will scourge Him and kill
Him. And the third day He will rise
again.”

34 But they understood none of
these things; this saying was hidden
from them, and they did not know the
things which were spoken.

35 Then it happened, that as He was
coming near Jericho, that a certain
blind man sat by the road begging.

36 And hearing a multitude passing
by, he asked what it meant.

37 So they told him that Jesus of Nazareth was passing by.

38 And he cried out, saying, “Jesus,
Son of David, have mercy on me!”

³⁹คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่งแต่เขายังร้องขึ้นว่า “บุตรดาวิด เจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”

⁴⁰พระเยซูทรงประทับยืนอยู่ สั่งให้พวกคนตามอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาถึงแล้ว พระองค์ทรงถามเขาว่า

⁴¹“เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า” เขาพูดว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้”

⁴²พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

⁴³ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายสาธุการแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้น ก็สรรเสริญพระเจ้า

พระเยซูกับศักเกียส

19ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป

²ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเกียส เป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี

³ศักเกียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นใคร แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย

⁴เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นไม้เพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น

⁵เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเกียสแล้วตรัสแก่เขาว่า “ศักเกียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในที่นี้ของทนายวันนี้”

³⁹ Then those who went before warned him that he should be quiet; but he cried out all the more, “Son of David, have mercy on me!”

⁴⁰ So Jesus stood still and commanded him to be brought to Him. And when he had come near, He asked him,

⁴¹ Saying, “What do you want Me to do for you?” He said, “Lord, that I may receive my sight.”

⁴² Then Jesus said to him, “Receive your sight; your faith has made you well.”

⁴³ And immediately he received his sight, and followed Him, glorifying God. And all the people, when they saw it, gave praise to God.

CHAPTER 19

Then Jesus entered and passed through Jericho.

² Now behold, there was a man named Zacchaeus who was a chief tax collector, and he was rich.

³ And he sought to see who Jesus was, but could not because of the crowd, for he was of short stature.

⁴ So he ran ahead and climbed up into a sycamore tree to see Him, for He was going to pass that way.

⁵ And when Jesus came to the place, He looked up and saw him, and said to him, “Zacchaeus, make haste and come down, for today I must stay at your house.”

๖ แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี

๗ เมื่อคนทั้งหลายเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า “พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป”

๘ ฝ่ายซัคเคียสขึ้นทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ดูเถิดพระเจ้าข้า ททรัพย์สินของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาทั้งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ออโกงของของผู้อื่น ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า”

๙ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย

๑๐ เพราะว่าคุณตรมนุสย์ได้มาเพื่อจะเสาะหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา

๑๑ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน

๑๒ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองแผ่นดิน แล้วจะกลับมา

๑๓ ท่านจึงเรียกทาสของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา’

๑๔ แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึ่งใช้คณะทูตตามไปทูลว่า ‘เราไม่ต้องการให้ผู้นี้อำนาจปกครองเรา’

6 So he made haste and came down, and received Him joyfully.

7 But when they saw it, they all complained, saying, “He has gone to be a guest with a man who is a sinner.”

8 Then Zacchaeus stood and said to the Lord, “Look, Lord, I give half of my goods to the poor; and if I have taken anything from anyone by false accusation, I restore fourfold.”

9 And Jesus said to him, “Today salvation has come to this house, because he also is a son of Abraham;

10 “For the Son of Man has come to seek and to save that which was lost.”

11 Now as they heard these things, He spoke another parable, because He was near Jerusalem and because they thought the kingdom of God would appear immediately.

12 Therefore He said: “A certain nobleman went into a far country to receive for himself a kingdom and to return.

13 “So he called ten of his servants, delivered to them ten minas, and said to them, ‘Do business till I come.’

14 “But his citizens hated him, and sent a delegation after him, saying, ‘We will not have this man to reign over us.’

15 เมื่อท่านได้รับอำนาจครองแผ่นดิน กลับมาแล้ว ท่านจึงเรียกทาสทั้งหลาย ที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้ว่า ว่า เขาทุกคนค้าได้กำไรก็มากน้อย

16 ฝ่ายคนแรกมาทูลว่า 'พระเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของพระองค์ ได้กำไรสิบ มินา'

17 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสที่ดี เพราะเจ้าซื่อสัตย์ใน ของเล็กน้อยเจ้าจึงมีอำนาจครอบครอง สิบเมืองเถิด'

18 คนที่สองมาทูลว่า 'พระเจ้าข้า เงิน มินาหนึ่งของพระองค์ ได้กำไรห้ามินา'

19 พระองค์จึงตรัสกับเขาเหมือนกัน ว่า 'เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด'

20 อีกคนหนึ่งมาทูลว่า 'พระเจ้าข้า นี่เงินมินาหนึ่งของพระองค์ ข้าพระบาท ได้เอาผ้าห่อเก็บไว้'

21 เพราะข้าพระบาทกลัวฝ่าพระบาท ด้วยว่าฝ่าพระบาทเป็นคนเข้มงวด ฝ่าพระบาทเก็บผลซึ่งฝ่าพระบาทมิได้ลง แรง และเกี่ยวที่ฝ่าพระบาทมิได้หว่าน'

22 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า 'อ้าย ข้าชั่วช้า เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของ เจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ เรามิได้หว่าน'

23 ก็เหตุใดนเจ้ามิได้ฝากเงินของเรา ไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้เงิน ของเรากับดอกเบี้ยด้วย'

15 "And so it was that when he returned, having received the kingdom, he then commanded these servants, to whom he had given the money, to be called to him, that he might know how much every man had gained by trading.

16 "Then came the first, saying, 'Master, your mina has earned ten minas.'

17 "And he said to him, 'Well done, good servant; because you were faithful in a very little, have authority over ten cities.'

18 "And the second came, saying, 'Master, your mina has earned five minas.'

19 "Likewise he said to him, 'You also be over five cities.'

20 "Then another came, saying, 'Master, here is your mina, which I have kept put away in a handkerchief.'

21 For I feared you, because you are an austere man. You collect what you did not deposit, and reap what you did not sow.'

22 "And he said to him, 'Out of your own mouth I will judge you, you wicked servant. You knew that I was an austere man, collecting what I did not deposit and reaping what I did not sow.'

23 Why then did you not put my money in the bank, that at my coming I might have collected it with interest?'

24 แล้วพระองค์คริสต์สั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขาให้แก่คนที่สิบมินา’

25 คนเหล่านั้นทูลว่า ‘พระเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว’

26 ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้น จะต้องเอาไปจากเขา

27 ฝ่ายพวกศัตรูของเรา ที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่ และฆ่าเสียต่อหน้าเรา’ ”

เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้พิชิต

(มธ. 21:1-11 มก. 11:1-11 ยน. 12:12-19)

28 เมื่อพระองค์คริสต์กล่าวเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไป จะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

29 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานี บนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน

30 สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีการขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด

31 ถ้ามีผู้ใดถามว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘พระองค์ต้องประสงค์ลูกลา’ ”

32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์คริสต์แก่เขาแล้ว

24 “And he said to those who stood by, ‘Take the mina from him, and give it to him who has ten minas.’

25 (“But they said to him, ‘Master, he has ten minas.’)

26 For I say to you, that to everyone who has will be given; and from him who does not have, even what he has will be taken away from him.

27 But bring here those enemies of mine, who did not want me to reign over them, and slay them before me.’ ”

28 When He had said this, He went on ahead, going up to Jerusalem.

29 And it came to pass, when He drew near to Bethphage and Bethany, at the mountain called Olivet, that He sent two of His disciples,

30 Saying, “Go into the village opposite you, where as you enter you will find a colt tied, on which no one has ever sat. Loose it and bring it here.

31 “And if anyone asks you, ‘Why are you loosing it?’ thus you shall say to him, ‘Because the Lord has need of it.’ ”

32 So those who were sent went their way and found it just as He had said to them.

³³เมื่อเขากำลังแก้ลูกกลานัน พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า “ท่านแก้ลูกกลาทำไม”

³⁴ฝ่ายเขาตอบว่า “พระองค์ต้องประสงค์ลูกกลานี้”

³⁵แล้วเขาก็จึงลูกกลามาถึงพระเยซู และเอาเสื้อของคนปลูงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงกลานัน

³⁶เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้านของคนปลูงบตามหนทาง

³⁷เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์ เพราะบรรดาบทกวีซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง

³⁸ว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จะมีสันติสุขในสวรรค์ และพระสิริในที่สูงสุด”

³⁹ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้น ทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน”

⁴⁰พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้อง”

⁴¹ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้เห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น

⁴²ว่า “โอ อยากให้เจ้า คือเจ้าเองรู้ในกาลวันนีว่ สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว

³³ But as they were loosing the colt, the owners of it said to them, “Why are you loosing the colt?”

³⁴ And they said, “The Lord has need of him.”

³⁵ Then they brought him to Jesus. And they threw their own clothes on the colt, and they set Jesus on him.

³⁶ And as He went, many spread their clothes on the road.

³⁷ Then, as He was now drawing near the descent of the Mount of Olives, the whole multitude of the disciples began to rejoice and praise God with a loud voice for all the mighty works they had seen,

³⁸ Saying: “ ‘Blessed is the King who comes in the name of the LORD!’ Peace in heaven and glory in the highest!”

³⁹ And some of the Pharisees called to Him from the crowd, “Teacher, rebuke Your disciples.”

⁴⁰ But He answered and said to them, “I tell you that if these should keep silent, the stones would immediately cry out.”

⁴¹ Now as He drew near, He saw the city and wept over it,

⁴² Saying, “If you had known, even you, especially in this your day, the things that make for your peace! But now they are hidden from your eyes.

43 ค่ายว่าเวลาจะมาถึงเจ้าเมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงหินต่อสู้เจ้าและล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน

44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดินกับทั้งลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ทรงชำระบริเวณพระวิหาร

(มธ. 21:12-17 มก. 11:15-19 ยน. 2:13-22)

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ค้าขายอยู่นั้น

46 และตรัสแก่เขาว่า “มีพระวจนะเขียนไว้ว่า *นิเวศของเราควรจะเป็นนิเวศอธิษฐาน* แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น *ถ้ำของพวกโจร*”

47 พระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารทุกวัน แต่พวกมหาปุโรหิตพวกธรรมจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย

48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

มีคนทำลิดทริอันนาของพระเยซู

(มธ. 21:23-27 มก. 11:27-33)

20 วันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในบริเวณพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐ พวกมหาปุโรหิต พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์

43 “For days will come upon you when your enemies will build an embankment around you, surround you and close you in on every side.

44 “And level you, and your children within you, to the ground; and they will not leave in you one stone upon another, because you did not know the time of your visitation.”

45 Then He went into the temple and began to drive out those who bought and sold in it.

46 Saying to them, “It is written, ‘My house is a house of prayer,’ but you have made it a ‘den of thieves.’”

47 And He was teaching daily in the temple. But the chief priests, the scribes, and the leaders of the people sought to destroy Him.

48 And were unable to do anything; for all the people were very attentive to hear Him.

CHAPTER 20

Now it happened on one of those days, as He taught the people in the temple and preached the gospel, that the chief priests and the scribes, together with the elders, confronted Him

2 และทูตพระองค์ว่า “จงบอกพวก
เราเถิด ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนั้น
ใครให้สิทธิแก่ท่าน”

3 พระองค์คริสต์ตอบเขาว่า “เราจะ
ถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จง
ตอบเราเถิด

4 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจาก
สวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

5 เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า
‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุ
ใดจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

6 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คน
ทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขา
ทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระ
วจนะ”

7 เขาจึงทูตตอบว่า “ไม่ทราบว่ามี
จากไหน”

8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่
บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรา
กระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเรื่องสวนองุ่นและคนเช่า

(มธ. 21:33-46 มก. 12:1-12)

9 ฝ่ายพระองค์คริสต์คำอุปมาให้คนทั้ง
หลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชาวน
คนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น และให้ชาวสวน
เช่า แล้วก็ไปต่างประเทศเสียช้านาน

10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้บ่าวคนหนึ่ง
ไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาจะ
ได้ให้ผลองุ่นเป็นส่วนแบ่งแก่บาวนั้น
บ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เฆี่ยนตีบาว
คนนั้น และไล่ให้กลับไปมือเปล่า

2 And spoke to Him, saying, “Tell us,
by what authority are You doing these
things? Or who is he who gave You this
authority?”

3 But He answered and said to them,
“I also will ask you one thing, and an-
swer Me:

4 “The baptism of John—was it from
heaven or from men?”

5 And they reasoned among them-
selves, saying, “If we say, ‘From heav-
en,’ He will say, ‘Why then did you not
believe him?’

6 “But if we say, ‘From men,’ all the
people will stone us, for they are per-
suaded that John was a prophet.”

7 So they answered that they did not
know where it was from.

8 And Jesus said to them, “Neither
will I tell you by what authority I do
these things.”

9 Then He began to tell the people
this parable: “A certain man planted a
vineyard, leased it to vinedressers, and
went into a far country for a long time.

10 “Now at vintage-time he sent a
servant to the vinedressers, that they
might give him some of the fruit of the
vineyard. But the vinedressers beat him
and sent him away empty-handed.

11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้บ่าวอีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เย้ยแหย่และทำการน่าอับยศต่าง ๆ แก่บ่าวนั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า

12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไป และคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป

13 ฝ่ายเจ้าของสวนเองนั้นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรที่รักของเราไป เขาคงจะเคารพบุตรนั้น'

14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาทฆ่าเสียเถิด เพื่อมรดกจะตกกับเรา'

15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้น ออกไปนอกสวนฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น

16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า" คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย"

17 ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้นพระเจ้าจะจึงเขียนไว้ นั้น หมายความว่าอย่างไรกัน จึงว่า

ศิลาซึ่งช่างก่อได้ทอดทิ้งเสีย
ยังได้เป็นศิลามุมเอกแล้ว

18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป"

11 "Again he sent another servant; and they beat him also, treated him shamefully, and sent him away empty-handed.

12 "And again he sent a third; and they wounded him also and cast him out.

13 "Then the owner of the vineyard said, 'What shall I do? I will send my beloved son. Probably they will respect him when they see him.'

14 "But when the vinedressers saw him, they reasoned among themselves, saying, 'This is the heir. Come, let us kill him, that the inheritance may be ours.'

15 "So they cast him out of the vineyard and killed him. Therefore what will the owner of the vineyard do to them?

16 "He will come and destroy those vinedressers and give the vineyard to others." And when they heard it they said, "Certainly not!"

17 Then He looked at them and said, "What then is this that is written: 'The stone which the builders rejected has become the chief cornerstone'?"

18 "Whoever falls on that stone will be broken; but on whomever it falls, it will grind him to powder."

การเสี้ยมยั่วให้แก่อัครทูต

(มธ. 22:15-22 มก. 12:13-17)

19 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกมหาปุโรหิตรู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้น แต่เขากลัวประชาชน

20 เขาจึงตามดูพระองค์และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนสุจริตไปสอดแนมหวังจะจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ เพื่อจะอาศัยพระองค์ไว้โนอำนาจและอาญาของเจ้าเมือง

21 คนเหล่านั้น จึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริง และมีได้เลือกหน้าผู้ใดแต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ

22 การที่จะส่งยั่วให้แก่อัครทูตนั้นควรหรือไม่”

23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขา จึงตรัสแก่เขาว่า

24 “จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบว่า “ของซีซาร์”

25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ของซีซาร์ จงถวายแกซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระคำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาทั้งหลายก็ประหลาดใจในพระคำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

19 And the chief priests and the scribes that very hour sought to lay hands on Him, but they feared the people—for they knew He had spoken this parable against them:

20 So they watched Him, and sent spies who pretended to be righteous, that they might seize on His words, in order to deliver Him to the power and the authority of the governor.

21 Then they asked Him, saying, “Teacher, we know that You say and teach rightly, and You do not show personal favoritism, but teach the way of God in truth:

22 “Is it lawful for us to pay taxes to Caesar or not?”

23 But He perceived their craftiness, and said to them, “Why do you test Me?

24 “Show Me a denarius. Whose image and inscription does it have?” They answered and said, “Caesar’s.”

25 And He said to them, “Render therefore to Caesar the things that are Caesar’s, and to God the things that are God’s.”

26 But they could not catch Him in His words in the presence of the people. And they marveled at His answer and kept silent.

ปัญหาเรื่องการคืนชีพ

(มธ. 22:23-33 มก. 12:18-27)

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคน มาหาพระองค์ เขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี

28 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ถ้าชายผู้ใดตาย และมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้แทนไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเผ่าพันธุ์ของพี่ชายไว้

29 ยังมีชายพี่น้องเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย ไม่มีบุตร

30 แล้วน้องที่สอง

31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย

32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

33 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว”

34 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “คนยุคนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา

35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะไปถึงยุคหน้า และดูถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา

36 เพราะว่าเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งความฟื้นขึ้นมาจากความตาย

27 Then some of the Sadducees, who deny that there is a resurrection, came to Him and asked Him.

28 Saying: “Teacher, Moses wrote to us that if a man’s brother dies, having a wife, and he dies without children, his brother should take his wife and raise up offspring for his brother.

29 “Now there were seven brothers. And the first took a wife, and died without children.

30 “And the second took her as wife, and he died childless.

31 “Then the third took her, and in like manner the seven also; and they left no children, and died.

32 “Last of all the woman died also.

33 “Therefore, in the resurrection, whose wife does she become? For all seven had her as wife.”

34 Jesus answered and said to them, “The sons of this age marry and are given in marriage.

35 “But those who are counted worthy to attain that age, and the resurrection from the dead, neither marry nor are given in marriage;

36 “Nor can they die anymore, for they are equal to the angels and are sons of God, being sons of the resurrection.

37 แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ นั่น โมเสสก็ยังสามารถในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็น พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ

38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้า คนทุกคนเป็นอยู่”

39 บรรดาจารย์บางคนจึงทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”

40 เพราะเขาไม่อาจจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก

ปัญหาเรื่องบุตรของดาวิด

(มธ. 22:41-46 มก. 12:35-37)

41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร

42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในพระธรรมสดุดีว่า

พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

ของข้าพเจ้าว่า

‘จงนั่งที่ขวามือของเรา

43 จนกว่าเราจะปราศศัตรูของท่านให้เป็นที่รองเท้าของท่าน’

44 กษัตริย์ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้”

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวก

ธรรมาจารย์

(มธ. 23:1-36 มก. 12:38-40 ลก. 11:37-54)

45 เมื่อคนทั้งหลาย กำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

37 “But even Moses showed in the *burning bush passage* that the dead are raised, when he called the Lord ‘the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.’

38 “For He is not the God of the dead but of the living, for all live to Him.”

39 Then some of the scribes answered and said, “Teacher, You have spoken well.”

40 But after that they dared not question Him anymore.

41 And He said to them, “How can they say that the Christ is the Son of David?

42 “Now David himself said in the Book of Psalms: ‘The LORD said to my Lord, “Sit at My right hand,

43 Till I make Your enemies Your footstool.”’

44 “Therefore David calls Him ‘Lord’; how is He then his Son?”

45 Then, in the hearing of all the people, He said to His disciples,

46 “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมาขอให้คนค่านักกลางตลาด ชอบที่อันมีเกียรติในธรรมศาลา และในการเลี้ยง

47 เขามักริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น”

เงินถวายของหญิงม่าย

(มก. 12:41-44)

21 พระองค์เสวยพระพักตร์ทรงเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย

2 พระองค์ทรงเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจน นำเหรียญทองแดงสองอันมาได้ด้วย

3 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายจริงๆ ว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้

4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวาย แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงเรื่อง

พระวิหารถูกทำลาย

(มธ. 24:1-2 มก. 13:1-2)

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า

6 “สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี”

46 “Beware of the scribes, who desire to go around in long robes, love greetings in the marketplaces, the best seats in the synagogues, and the best places at feasts,

47 “Who devour widows' houses, and for a pretense make long prayers. These will receive greater condemnation.”

CHAPTER 21

And He looked up and saw the rich putting their gifts into the treasury,

2 And He saw also a certain poor widow putting in two mites.

3 So He said, “Truly I say to you that this poor widow has put in more than all;

4 “For all these out of their abundance have put in offerings for God, but she out of her poverty put in all the livelihood that she had.”

5 Then, as some spoke of the temple, how it was adorned with beautiful stones and donations, He said,

6 “These things which you see—the days will come in which not one stone shall be left upon another that shall not be thrown down.”

หมายสำคัญและการข่มเหง

(มธ. 24:3-14 มก. 13:3-13)

7 เขาทั้งหลาย ทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้ จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมาย สำคัญว่า การณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิด ขึ้น”

8 พระองค์จึงตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่า ให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมี หลายคนมา ต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นผู้นั้น’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้ เข้ามาแล้ว’ อย่าตามเขาไปเลย

9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการ สงคราม และการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มีมาทันที”

10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ประ- ชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักร ต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน

11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และจะ เกิดกันดารอาหารและโรคภัยในที่ต่าง ๆ และจะมีความวิบัติอันมากแล้ว และหมาย สำคัญใหญ่ ๆ จากฟ้าสวรรค์

12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะ จับท่านไว้และจะข่มเหงท่าน และอายัด ท่านไว้แก่ธรรมศาลาและแก่คุก และพา ท่านไปต่อหน้ากษัตริย์ และเจ้าเมือง เพราะท่านเห็นแก่นามของเรา

13 การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะ ได้เป็นพยาน

14 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายต้องปลงใจ ไว้ว่า จะไม่คดโกงก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร

7 So they asked Him, saying, “Teach- er, but when will these things be? And what sign will there be when these things are about to take place?”

8 And He said: “Take heed that you not be deceived. For many will come in My name, saying, ‘I am He,’ and, ‘The time has drawn near. Therefore do not go after them.

9 “But when you hear of wars and commotions, do not be terrified; for these things must come to pass first, but the end will not come immediately.”

10 Then He said to them, “Nation will rise against nation, and kingdom against kingdom.

11 “And there will be great earth- quakes in various places, and famines and pestilences; and there will be fear- ful sights and great signs from heaven.

12 “But before all these things, they will lay their hands on you and perse- cute you, delivering you up to the syna- gogues and prisons. You will be brought before kings and rulers for My name’s sake.

13 “But it will turn out for you as an occasion for testimony.

14 “Therefore settle it in your hearts not to meditate beforehand on what you will answer;

15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้

16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะอาชดท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย

17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะความภักดีที่ท่านมีต่อเรา

18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้

19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงเรื่อง

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย

(มธ. 24:15-21 มก. 13:14-23)

20 “เมื่อท่านเห็นกองทัพมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นท่านจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้น ก็ใกล้เข้ามาแล้ว

21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง

22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันลงโทษ เพื่อให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ

23 ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้

15 “For I will give you a mouth and wisdom which all your adversaries will not be able to contradict or resist.

16 “You will be betrayed even by parents and brothers, relatives and friends; and they will put some of you to death.

17 “And you will be hated by all for My name's sake.

18 “But not a hair of your head shall be lost.

19 “By your patience possess your souls.

20 “But when you see Jerusalem surrounded by armies, then know that its desolation is near.

21 “Then let those who are in Judea flee to the mountains, let those who are in the midst of her depart, and let not those who are in the country enter her.

22 “For these are the days of vengeance, that all things which are written may be fulfilled.

23 “But woe to those who are pregnant and to those who are nursing babies in those days! For there will be great distress in the land and wrath upon this people.

24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบและต้องถูกกวาดเอาไป เป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา

(มธ. 24:29-31 มก. 13:24-27)

25 “จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่าง ๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น

26 มนุษย์ก็จะสลบไสลไปเพราะความกลัว และเพราะสังหรัณถึงเหตุการณ์ ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน

27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพ และพระสิริเป็นอันมาก

28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น ท่านทั้งหลายจงยึดตัว และผงกศีรษะขึ้น ด้วยการได้ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

(มธ. 24:32-35 มก. 13:28-31)

29 พระองค์คริสต์คำอุปมาแก่เขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด

30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูฝนจะถึงแล้ว

24 “And they will fall by the edge of the sword, and be led away captive into all nations. And Jerusalem will be trampled by Gentiles until the times of the Gentiles are fulfilled.

25 “And there will be signs in the sun, in the moon, and in the stars; and on the earth distress of nations, with perplexity, the sea and the waves roaring;

26 “Men’s hearts failing them from fear and the expectation of those things which are coming on the earth, for the powers of the heavens will be shaken.

27 “Then they will see the Son of Man coming in a cloud with power and great glory.

28 “Now when these things begin to happen, look up and lift up your heads, because your redemption draws near.”

29 Then He spoke to them a parable: “Look at the fig tree, and all the trees.

30 “When they are already budding, you see and know for yourselves that summer is now near.

31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลาย เห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว

32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น

33 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสถิตย์หายไพบามีได้เลย

ทรงเตือนให้ระวัง

34 “แต่จงระวังตัวให้ดี เลือกว่าใจของท่านจะล้นไปด้วยอาการดื่มเหล้า อุ่นมากและด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึง ท่านคงบ่วงเร็วอย่างกระพริบตา

35 เพราะว่ามันนั้นจะมาถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก

36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าอยู่ตลอดเวลา จงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายจะมีกำลังที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้”

37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในบริเวณพระวิหารทุกวัน และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขา ซ็อมะกอกเทศ

38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในบริเวณพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

การปองร้ายพระเยซู

(มธ. 26:1-5, 14-16 มก. 14:1-2, 10-11)

ยน. 11:45-53)

22 เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ที่เรียกว่าปัสกา มาใกล้แล้ว

31 “So you also, when you see these things happening, know that the kingdom of God is near.

32 “Assuredly, I say to you, this generation will by no means pass away till all things take place.

33 “Heaven and earth will pass away, but My words will by no means pass away.

34 “But take heed to yourselves, lest your hearts be weighed down with carousing, drunkenness, and cares of this life, and that Day come on you unexpectedly.

35 “For it will come as a snare on all those who dwell on the face of the whole earth.

36 “Watch therefore, and pray always that you may be counted worthy to escape all these things that will come to pass, and to stand before the Son of Man.”

37 And in the daytime He was teaching in the temple, but at night He went out and stayed on the mountain called Olivet.

38 Then early in the morning all the people came to Him in the temple to hear Him.

CHAPTER 22

Now the Feast of Unleavened Bread drew near, which is called Passover.

²พวกมหาโรหิตกับพวกธรรมาจารย์
จะฆ่าพระองค์ก็ต้องการแสวงหาช่อง เพราะ
เขากลัวราษฎร

³ฝ่ายซาตานเข้าคล้อยใจคาสที่เรียกว่า
อิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสอง
คน

⁴ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกมหาโรหิต
และพวกนายทหารรักษาพระวิหารว่า
จะชี้พระองค์ด้วยวิธีใดให้เขาจับ

⁵คนเหล่านั้นดีใจ และสัญญากับยูดาส
ว่าจะให้เงิน

⁶ยูดาสจึงยอมตกลง และคอยหาช่อง
ที่จะชี้พระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

พระเยซูเสวยปัสกากับสาวก
(มธ. 26:17-25 มก. 14:12-21 ยน. 13:21-30)

⁷พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขา
ต้องฆ่าลูกแกะ สำหรับปัสกา

⁸พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์น
ไปสั่งเขาว่า “จงไปจัดเตรียมปัสกาให้
เราทั้งหลายกิน”

⁹เขาทูลถามพระองค์ว่า “จะให้ข้า-
พระองค์จัดเตรียมที่ไหน”

¹⁰พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ดูเถิด
เมื่อท่านจะเข้าไปในกรุงก็จะมิชายคน
หนึ่งทุนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้า
ในเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น

¹¹จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ‘พระอา-
จารย์ให้อামท่านว่า “ห้องที่เราจะกิน
ปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่
ที่ไหน”’ ”

² And the chief priests and the
scribes sought how they might kill Him,
for they feared the people.

³ Then Satan entered Judas, sur-
named Iscariot, who was numbered
among the twelve.

⁴ So he went his way and conferred
with the chief priests and captains, how
he might betray Him to them.

⁵ And they were glad, and agreed to
give him money.

⁶ So he promised and sought oppor-
tunity to betray Him to them in the ab-
sence of the multitude.

⁷ Then came the Day of Unleavened
Bread, when the Passover must be
killed.

⁸ And He sent Peter and John, say-
ing, “Go and prepare the Passover for
us, that we may eat.”

⁹ So they said to Him, “Where do
You want us to prepare?”

¹⁰ And He said to them, “Behold,
when you have entered the city, a man
will meet you carrying a pitcher of wa-
ter; follow him into the house which he
enters.

¹¹ “Then you shall say to the master
of the house, ‘The Teacher says to you,
“Where is the guest room where I may
eat the Passover with My disciples?”’

12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด”

13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

14 เมื่อถึงเวลา พระองค์ทรงเอนพระกายเสวยพร้อมกับอัครทูต

การตั้งพิธีมหาสนิท

(มธ. 26:26-30 มก. 14:22-26;

1 คร. 11:23-26)

15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน

16 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีก จนกว่าจะสำเร็จความหมายของปัสกานั้น ในแผ่นดินของพระเจ้า”

17 พระองค์ทรงหยิบถ้วยโมทนาพระคุณแล้วตรัสว่า “จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม

18 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลไม้แห่งเถาจนต่อไปอีก จนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมา”

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปังโมทนาพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลาย ตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา [ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า “ถ้วยนี้ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลายเป็นคำสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา]

12 “Then he will show you a large, furnished upper room; there make ready.”

13 So they went and found it just as He had said to them, and they prepared the Passover.

14 When the hour had come, He sat down, and the twelve apostles with Him.

15 Then He said to them, “With fervent desire I have desired to eat this Passover with you before I suffer;

16 “For I say to you, I will no longer eat of it until it is fulfilled in the kingdom of God.”

17 Then He took the cup, and gave thanks, and said, “Take this and divide it among yourselves;

18 “For I say to you, I will not drink of the fruit of the vine until the kingdom of God comes.”

19 And He took bread, gave thanks and broke it, and gave it to them, saying, “This is My body which is given for you; do this in remembrance of Me.”

20 Likewise He also took the cup after supper, saying, “This cup is the new covenant in My blood, which is shed for you.

21 แต่ผู้เกิด มือของผู้ที่จะอาชดเราไว้ก็อยู่กับเราบนโต๊ะ

22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้คนที่อาชด พระองค์ไว้”

23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

การโต้เถียงกันในเรื่องความเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด

25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ

26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เยาว์ที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้

27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่นั่งโต๊ะหรือผู้เดินโต๊ะ ผู้ที่นั่งโต๊ะมิใช่หรือ แต่ว่าเรายู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

28 “ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเรา ในเวลาที่เรากทอดลง

29 และบิดาได้ทรงจัดเตรียมแผ่นดินมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จัดเตรียมมอบอะไรให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน

21 “But behold, the hand of My betrayer is with Me on the table.

22 “And truly the Son of Man goes as it has been determined, but woe to that man by whom He is betrayed!”

23 Then they began to question among themselves, which of them it was who would do this thing.

24 Now there was also a dispute among them, as to which of them should be considered the greatest.

25 And He said to them, “The kings of the Gentiles exercise lordship over them, and those who exercise authority over them are called ‘benefactors.’

26 “But not so among you; on the contrary, he who is greatest among you, let him be as the younger, and he who governs as he who serves.

27 “For who is greater, he who sits at the table, or he who serves? Is it not he who sits at the table? Yet I am among you, as the One who serves.

28 “But you are those who have continued with Me in My trials.

29 “And I bestow upon you a kingdom, just as My Father bestowed one upon Me,

30 ก็ท่านทั้งหลาย จะกินและดื่มที่
โต๊ะของเราในแผ่นดินของเรา และท่าน
ทั้งหลายจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวก
อิสราเอลสิบสองเผ่า

ทรงทำนายถึงการที่เปโตรจะ

ปฏิเสธ

(มธ. 26:31-35 มก. 14:27-31

ยน. 13:36-38)

31 “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาดาน
ได้ขอพวกท่านไว้ เพื่อจะ篩ร่อนเหมือน
篩ข้าวสาลี

32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อ
ความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และ
เมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้อง
ทั้งหลายของท่าน”

33 ฝ่ายท่านจึงทูลพระองค์ว่า “พระ-
องค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะ
ไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกหรือ
ถึงความตายก็ดี”

34 พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย เรา
จะบอกท่านวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะ
ปฏิเสธว่าไม่รู้จักราถึงสามครั้ง”

ถุงเงิน ยาม และดาบ

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า
“เมื่อเราได้ให้ท่านทั้งหลายออกไปโดย
ไม่มีถุงเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า
ท่านขาดสิ่งใดบ้างหรือ” เขาทั้งหลาย
ทูลตอบว่า “หาไม่ได้”

36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “แต่เดี๋ยว
นี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และยามก็
ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบ
ก็ให้ขายเสื้อคลุมของคนไปซื้อดาบ

30 “That you may eat and drink at
My table in My kingdom, and sit on
thrones judging the twelve tribes of Is-
rael.”

31 And the Lord said, “Simon, Si-
mon! Indeed, Satan has asked for you,
that he may sift you as wheat.

32 “But I have prayed for you, that
your faith should not fail; and when
you have returned to Me, strengthen
your brethren.”

33 But he said to Him, “Lord, I am
ready to go with You, both to prison
and to death.”

34 Then He said, “I tell you, Peter,
the rooster shall not crow this day be-
fore you will deny three times that you
know Me.”

35 And He said to them, “When I
sent you without money bag, knapsack,
and sandals, did you lack anything?” So
they said, “Nothing.”

36 Then He said to them, “But now,
he who has a money bag, let him take
it, and likewise a knapsack; and he who
has no sword, let him sell his garment
and buy one.

37 ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า พระ
ว่จะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จใน
เรา คือที่ว่า ท่านถูกนับเข้ากับคนอธรรม
เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เสด็จถึงท่านนั้น จะ
สำเร็จ”

38 เขาพูดตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า นี่
แน่ะมีดาบสองเล่ม” พระองค์คร่ำครวญ
เขาว่า “พอแล้ว”

พระเยซูทรงอธิษฐานในสวน

(มธ. 26:36-46 มก. 14:32-42)

39 ฝ่ายพระองค์ เสด็จออกไปยังภูเขา
มะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของ
พระองค์ก็ติดตามพระองค์ไป

40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์คร่ำครวญ
กับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐานเพื่อมิ
ให้เข้าในการทดลอง”

41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกล
ประมาณขว้างหินตก และทรงคุกเข่า
ลงอธิษฐาน

42 ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์
พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เคลื่อนพ้นไป
จากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม
ให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็น
ไปตามพระทัยของพระองค์เถิด”

[43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่
พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์

44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนัก
พระองค์ก็ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระ
เสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหล
หยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่]

37 “For I say to you that this which is
written must still be accomplished in
Me: ‘And He was numbered with the
transgressors.’ For the things concern-
ing Me have an end.”

38 So they said, “Lord, look, here are
two swords.” And He said to them, “It
is enough.”

39 Coming out, He went to the
Mount of Olives, as He was accus-
tomed, and His disciples also followed
Him.

40 When He came to the place, He
said to them, “Pray that you may not
enter into temptation.”

41 And He was withdrawn from
them about a stone’s throw, and He
knelt down and prayed,

42 Saying, “Father, if it is Your will,
take this cup away from Me; neverthe-
less not My will, but Yours, be done.”

43 Then an angel appeared to Him
from heaven, strengthening Him.

44 And being in agony, He prayed
more earnestly. Then His sweat became
like great drops of blood falling down
to the ground.

⁴⁵เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก

⁴⁶พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู
(มธ. 26:47-56 มก. 14:43-50 ยน. 18:2-11)

⁴⁷พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ นี่มีเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่ายูดาส เป็นคนหนึ่ง⁴⁸ในสาวกสิบสองคนนั้นนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์

⁴⁸แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า “ยูดาส ท่านจะมอบบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ”

⁴⁹เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ”

⁵⁰มีคนหนึ่ง⁵¹ในเหล่าสาวกได้ฟันทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตประจำการถูกหูข้างขวาขาด

⁵¹แต่พระเยซูตรัสว่า “พอเสียทีเถอะ” แล้วพระองค์ทรงถูกต้องในหูคนนั้น และให้เขาหาย

⁵²ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกมหาปุโรหิต พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา

⁴⁵ When He rose up from prayer, and had come to His disciples. He found them sleeping from sorrow.

⁴⁶ Then He said to them, “Why do you sleep? Rise and pray, lest you enter into temptation.”

⁴⁷ And while He was still speaking, behold, a multitude; and he who was called Judas, one of the twelve, went before them and drew near to Jesus to kiss Him.

⁴⁸ But Jesus said to him, “Judas, are you betraying the Son of Man with a kiss?”

⁴⁹ When those around Him saw what was going to happen, they said to Him, “Lord, shall we strike with the sword?”

⁵⁰ And one of them struck the servant of the high priest and cut off his right ear.

⁵¹ But Jesus answered and said, “Permit even this.” And He touched his ear and healed him.

⁵² Then Jesus said to the chief priests, captains of the temple, and the elders who had come to Him, “Have you come out, as against a robber, with swords and clubs?

53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในบริเวณพระวิหารทุก ๆ วัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เป็นเวลาก่อนที่ท่านและเป็นอำนาจแห่งความมืด”

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ. 26:57-58, 69-75 มก. 14:53-54, 66-72

ยอ. 18:12-18, 25-27)

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิตประจำการ เปโตรติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ

55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้าน และนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา

56 มีสาวใช้คนหนึ่ง เห็นเปโตรนั่งอยู่ในแสงไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า “คนนี้ได้อยู่กับคนนั้นด้วย”

57 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “แม่เอ๊ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก”

58 สักครู่หนึ่งมีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า “เจ้าเป็นคนในพวกนั้นด้วย” เปโตรจึงว่า “พ่อเอ๊ย ข้ามิได้เป็น”

59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนขึ้นแข็งแรงว่า “แน่แล้วคนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี”

60 แต่เปโตรพูดว่า “พ่อเอ๊ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลือใจดูเปโตรแล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “วันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

53 “When I was with you daily in the temple, you did not try to seize Me. But this is your hour, and the power of darkness.”

54 Having arrested Him, they led Him and brought Him into the high priest's house. But Peter followed at a distance.

55 Now when they had kindled a fire in the midst of the courtyard and sat down together, Peter sat among them.

56 And a certain servant girl, seeing him as he sat by the fire, looked intently at him and said, “This man was also with Him.”

57 But he denied Him, saying, “Woman, I do not know Him.”

58 And after a little while another saw him and said, “You also are of them.” But Peter said, “Man, I am not!”

59 Then after about an hour had passed, another confidently affirmed, saying, “Surely this fellow also was with Him, for he is a Galilean.”

60 But Peter said, “Man, I do not know what you are saying!” Immediately, while he was still speaking, the rooster crowed.

61 And the Lord turned and looked at Peter. Then Peter remembered the word of the Lord, how He had said to him, “Before the rooster crows, you will deny Me three times.”

⁶² แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้
เป็นทุกขันทัก

เขาเยาะเย้ยและโบยตีพระเยซู

(มธ. 26:67-68 มก. 14:65)

⁶³ ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตี
พระองค์

⁶⁴ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตร
ของพระองค์แล้ว เขาก็ถามว่า “จงเผย
ให้เรารู้ว่า ใครตบเจ้า”

⁶⁵ เขาพูดคำหาขบขันแก่พระองค์อีก
หลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา

(มธ. 26:59-66 มก. 14:55-64 ยน. 18:19-24)

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมือง
กับพวกมหาโรหิต และพวกธรรมาจารย์
ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้า
ไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า

⁶⁷ “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเรา
เถิด” แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ถึง
เราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ

⁶⁸ และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่
ตอบเรา

⁶⁹ แต่ตั้งแต่นี้ไป บุตรมนุษย์จะนั่งข้าง
ขวาพระเจ้าผู้ทรงฤทธาณาภาพ”

⁷⁰ คนทั้งปวงจึงถามว่า “ท่านเป็นบุตร
ของพระเจ้าหรือ” พระองค์คริสต์แก่เขา
ว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น”

⁷¹ เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการ
พยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าเราได้ยิน
จากปากของเขาเองแล้ว”

⁶² So Peter went out and wept bitterly.

⁶³ Now the men who held Jesus
mocked Him and beat Him.

⁶⁴ And having blindfolded Him,
they struck Him on the face and asked
Him, saying, “Prophecy! Who is the one
who struck You?”

⁶⁵ And many other things they blas-
phemously spoke against Him.

⁶⁶ As soon as it was day, the elders of
the people, both chief priests and
scribes, came together and led Him into
their council, saying,

⁶⁷ “If You are the Christ, tell us.” But
He said to them, “If I tell you, you will
by no means believe.

⁶⁸ “And if I also ask you, you will by
no means answer Me or let Me go.

⁶⁹ “Hereafter the Son of Man will sit
on the right hand of the power of God.”

⁷⁰ Then they all said, “Are You then
the Son of God?” So He said to them,
“You rightly say that I am.”

⁷¹ And they said, “What further tes-
timony do we need? For we have heard
it ourselves from His own mouth.”

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

(มธ. 27:1-2, 11-14 มก. 15:1-5

ยน. 18:28-38)

23 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต

2 และเขาฟ้องว่า “เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง”

3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์คริสต์ตอบเขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

4 ปีลาตจึงว่าแก่มหาปุโรหิต กับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด”

5 เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแร้งว่า “คนนี้ยุยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนให้พลเมืองเคียดแค้นตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยิน ท่านจึงถามว่า “คนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ”

7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของกษัตริย์เฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังพักอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้ว ท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์และหวังว่าจะได้เห็นพระองค์ทำหมายสำคัญบ้าง

9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่

CHAPTER 23

Then the whole multitude of them arose and led Him to Pilate.

2 And they began to accuse Him, saying, “We found this fellow perverting the nation, and forbidding to pay taxes to Caesar, saying that He Himself is Christ, a King.”

3 Then Pilate asked Him, saying, “Are You the King of the Jews?” He answered him and said, “It is as you say.”

4 So Pilate said to the chief priests and the crowd, “I find no fault in this Man.”

5 But they were the more fierce, saying, “He stirs up the people, teaching throughout all Judea, beginning from Galilee to this place.”

6 When Pilate heard of Galilee, he asked if the Man were a Galilean.

7 And as soon as he knew that He belonged to Herod’s jurisdiction, he sent Him to Herod, who was also in Jerusalem at that time.

8 Now when Herod saw Jesus, he was exceedingly glad; for he had desired for a long time to see Him, because he had heard many things about Him, and he hoped to see some miracle done by Him.

9 Then he questioned Him with many words, but He answered him nothing.

¹⁰ ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ก็มาฟ้องแข็งแรงมาก

¹¹ เฮอร์อดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เขาเย้ย เอเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก

¹² ฝ่ายปีลาตกับเฮอร์อดก็ติดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องคำพิพากษาให้ถึง สิ้นพระชนม์

(มธ. 27:15-26 มก. 15:6-15

ยน. 18:39-19:16)

¹³ ปีลาตจึงสั่งมหาปุโรหิต พวกขุนนาง และราษฎรให้ประชุมพร้อมกัน

¹⁴ และกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลาย ได้พาคณีนี้อมาเรา ฟ้องว่าเขาได้ยุยงราษฎร ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา”

¹⁵ และเฮอร์อดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเฮอร์อดได้ส่งตัวเขากลับมายังเราอีกแล้ว ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย

¹⁶ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย”

¹⁷ ท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลนั้น

¹⁸ แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “ถ้าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด”

¹⁹ บาร์บัสนั้นติดคุกอยู่ เพราะการจลาจลที่เกิดขึ้นในเมืองและการฆ่าคน

10 And the chief priests and scribes stood and vehemently accused Him.

11 Then Herod, with his men of war, treated Him with contempt and mocked Him, arrayed Him in a gorgeous robe, and sent Him back to Pilate.

12 That very day Pilate and Herod became friends with each other, for previously they had been at enmity with each other.

13 Then Pilate, when he had called together the chief priests, the rulers, and the people,

14 Said to them, “You have brought this Man to me, as one who misleads the people. And indeed, having examined Him in your presence, I have found no fault in this Man concerning those things of which you accuse Him;

15 “No, neither did Herod, for I sent you back to him; and indeed nothing deserving of death has been done by Him.

16 “I will therefore chastise Him and release Him”

17 (For it was necessary for him to release one to them at the feast).

18 And they all cried out at once, saying, “Away with this Man, and release to us Barabbas”—

19 Who had been thrown into prison for a certain rebellion made in the city, and for murder.

20 ฝ่ายปีลาดยังมีน้ำใจ จะใคร่ปล่อย
พระเยซูจึงพูดกับเขาอีก

21 แต่คนเหล่านั้น กลับตะโกนร้อง
ว่า “ครึ่งเสียเถิด ครึ่งเขาเสียที่กางเขน
เถิด”

22 ปีลาตจึงถามเขารั้งที่สามว่า “ครึ่ง
ทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่
เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษ
ถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้ว
ก็จะปล่อยเสีย”

23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดัง ให้
ครึ่งเสียที่กางเขนและเสียงคนทั้งปวง
นั้นมีชัย

24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตาม ที่เขาทั้ง
หลายปรารถนา

25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอ นั้น ซึ่ง
ติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆ่า
คน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา

การครึ่งที่กางเขน

(มธ. 27:32-44 มก. 15:21-32 ยน. 19:17-27)

26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์
ซีโมนชาวไซรีน ที่มาจากบ้านนอก แล้ว
เอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซู
ไป

27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป
ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญ
เพราะพระองค์

28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทาง
เขาตรัสว่า “ธิดาเยรูซาเล็มอย่าร้องไห้
สงสารเราเลย แต่จงร้องไห้สงสารตนเอง
และสงสารลูกทั้งหลายของคอนเถิด

20 Pilate, therefore, wishing to re-
lease Jesus, again called out to them.

21 But they shouted, saying, “Crucify
Him, crucify Him!”

22 Then he said to them the third
time, “Why, what evil has He done? I
have found no reason for death in Him.
I will therefore chastise Him and let
Him go.”

23 But they were insistent, demand-
ing with loud voices that He be cruci-
fied. And the voices of these men and
of the chief priests prevailed.

24 So Pilate gave sentence that it
should be as they requested.

25 And he released to them the one
they requested, who for rebellion and
murder had been thrown into prison;
but he delivered Jesus to their will.

26 Now as they led Him away, they
laid hold of a certain man, Simon a
Cyrenian, who was coming from the
country, and on him they laid the cross
that he might bear it after Jesus.

27 And a great multitude of the peo-
ple followed Him, and women who also
mourned and lamented Him.

28 But Jesus, turning to them, said,
“Daughters of Jerusalem, do not weep
for Me, but weep for yourselves and for
your children.

²⁹ ด้วยว่า ดูกิจจะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ได้ปฏิสนธิและห้วงนมที่ได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข’

³⁰ คราวนั้นเขาจะเริ่มว่าแก่ผู้เขาทั้งหลายว่า ‘จงฟังลงทับเรา’ และแก่นินเขาว่า ‘จงคลุมเราไว้’

³¹ เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สดอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า”

³² มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้าย ซึ่งเขาได้พามาจะฆ่าเสียพร้อมกับพระองค์

³³ เมื่อมาถึงตำบลหนึ่ง ที่เรียกว่ากระโหลกศีรษะ เขาจึงตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง

³⁴ ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า “โอพระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่า เขาไม่รู้ว่า เขาทำอะไร” เขาก็เอาฉลองพระองค์ จับฉลากแบ่งปันกัน

³⁵ คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด”

³⁶ พวกทหารก็เยาะหยันพระองค์ด้วยเข้ามาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์

³⁷ แล้วว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด”

³⁸ และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ว่า “ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”

²⁹ “For indeed the days are coming in which they will say, ‘Blessed are the barren, wombs that never bore, and breasts which never nursed!’”

³⁰ “Then they will begin ‘to say to the mountains, “Fall on us!” and to the hills, “Cover us!”’”

³¹ “For if they do these things in the green wood, what will be done in the dry?”

³² There were also two others, criminals, led with Him to be put to death.

³³ And when they had come to the place called Calvary, there they crucified Him, and the criminals, one on the right hand and the other on the left.

³⁴ Then Jesus said, “Father, forgive them, for they do not know what they do.” And they divided His garments and cast lots.

³⁵ And the people stood looking on. But even the rulers with them sneered, saying, “He saved others; let Him save Himself if He is the Christ, the chosen of God.”

³⁶ The soldiers also mocked Him, coming and offering Him sour wine,

³⁷ And saying, “If You are the King of the Jews, save Yourself.”

³⁸ And an inscription also was written over Him in letters of Greek, Latin, and Hebrew: THIS IS THE KING OF THE JEWS.

39 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้ จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ท่านเป็นพระคริสต์มิใช่หรือ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด”

40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน

41 และเราก็ตอบกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้ได้กระทำผิดประการใดไม่”

42 แล้วคนนั้นจึงทูลว่า “พระเยซูเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์”

43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”

มรณกรรมของพระเยซู

(มธ. 27:45-56 มก. 15:33-41 ยน. 19:28-30)

44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดิน จนถึงบ่ายสามโมง

45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากวิญญาณจิตของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” ตรัสอย่างนั้นแล้วก็สิ้นพระชนม์

47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นอนชอบธรรม”

48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณั้น เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกล้อของตัวกลับไป

39 Then one of the criminals who were hanged blasphemed Him, saying, “If You are the Christ, save Yourself and us.”

40 But the other, answering, rebuked him, saying, “Do you not even fear God, seeing you are under the same condemnation?

41 “And we indeed justly, for we receive the due reward of our deeds; but this Man has done nothing wrong.”

42 Then he said to Jesus, “Lord, remember me when You come into Your kingdom.”

43 And Jesus said to him, “Assuredly, I say to you, today you will be with Me in Paradise.”

44 Now it was about the sixth hour, and there was darkness over all the earth until the ninth hour.

45 Then the sun was darkened, and the veil of the temple was torn in two.

46 And when Jesus had cried out with a loud voice, He said, “Father, ‘into Your hands I commit My spirit.’ ” Having said this, He breathed His last.

47 So when the centurion saw what had happened, he glorified God, saying, “Certainly this was a righteous Man!”

48 And the whole crowd who came together to that sight, seeing what had been done, beat their breasts and returned.

⁴⁹คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกลมองเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น

การฝังพระศพพระเยซู

(มธ. 27:57-61 มก. 15:42-47 ยน. 19:38-42)

⁵⁰มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม

⁵¹มิได้ยอมเห็นด้วยในมติ และการกระทำของเขาทั้งหลาย และโยเซฟเป็นผู้คอยท่าแผ่นดินของพระเจ้า

⁵²ชายคนนั้นจึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู

⁵³เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย

⁵⁴วันนั้นเป็นวันจัดเตรียมและวันสะบาโต ก็เกือบจะถึงแล้ว

⁵⁵ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ติดตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย

⁵⁶แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม

ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

49 But all His acquaintances, and the women who followed Him from Galilee, stood at a distance, watching these things.

50 Now behold, there was a man named Joseph, a council member, a good and just man.

51 He had not consented to their decision and deed. He was from Arimathea, a city of the Jews, who himself was also waiting for the kingdom of God.

52 This man went to Pilate and asked for the body of Jesus.

53 Then he took it down, wrapped it in linen, and laid it in a tomb that was hewn out of the rock, where no one had ever lain before.

54 That day was the Preparation, and the Sabbath drew near.

55 And the women who had come with Him from Galilee followed after, and they observed the tomb and how His body was laid.

56 Then they returned and prepared spices and fragrant oils. And they rested on the Sabbath according to the commandment.

การกินพระชนม์

(มธ. 28:1-10 มก. 16:1-8 ยน. 20:1-10)

24 แต่เช้ามีด ในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์

² เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว

³ และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า

⁴ เมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิดมีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราวจนพราวตา

⁵ ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า

⁶ [พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว] จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลาย เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

⁷ ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกอาชัไว้ ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นใหม่’”

⁸ เขาจึงระลึกถึงพระคำของพระองค์ได้

⁹ และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆ ทั้งหลายด้วย

¹⁰ ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครทูตคือมารีย์ชาวมักลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับเขา

CHAPTER 24

Now on the first day of the week, very early in the morning, they, and certain other women with them, came to the tomb bringing the spices which they had prepared.

² But they found the stone rolled away from the tomb.

³ Then they went in and did not find the body of the Lord Jesus.

⁴ And it happened, as they were greatly perplexed about this, that behold, two men stood by them in shining garments.

⁵ Then, as they were afraid and bowed their faces to the earth, they said to them, “Why do you seek the living among the dead?

⁶ “He is not here, but is risen! Remember how He spoke to you when He was still in Galilee,

⁷ “Saying, ‘The Son of Man must be delivered into the hands of sinful men, and be crucified, and the third day rise again.’”

⁸ And they remembered His words.

⁹ Then they returned from the tomb and told all these things to the eleven and to all the rest.

¹⁰ It was Mary Magdalene, Joanna, Mary the mother of James, and the other women with them, who told these things to the apostles.

11 ฝ่ายอัครทูตไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล

12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปที่อุโมงค์ ก้มลงมองก็เห็นแต่ผ้าปูที่นอนเท่านั้น แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

การเดินทางไปเอมมาอูส

(มก. 16:12-13)

13 วันนั้นเองมีศิษย์สองคนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร

14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

15 และเมื่อเขากำลังพูดสนทนากันอยู่ พระเยซูก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา

16 แต่เขาหาฟังไปและจำพระองค์ไม่ได้

17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เมื่อคืนมานี้ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” เขาก็หยุดยืนหน้าโศกเศร้า

18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัส จึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นแขกเมืองอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแต่คนเดียวหรือที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวง ซึ่งเป็นไปในวันนี้”

19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “เหตุการณ์อะไร” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้เป็นผู้นำพระวจนะ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำเฉพาะพระเจ้า และต่อหน้าบรรดารายหมู่

11 And their words seemed to them like idle tales, and they did not believe them.

12 But Peter arose and ran to the tomb; and stooping down, he saw the linen cloths lying by themselves; and he departed, marveling to himself at what had happened.

13 Now behold, two of them were traveling that same day to a village called Emmaus, which was seven miles from Jerusalem.

14 And they talked together of all these things which had happened.

15 So it was, while they conversed and reasoned, that Jesus Himself drew near and went with them.

16 But their eyes were restrained, so that they did not know Him.

17 And He said to them, “What kind of conversation is this that you have with one another as you walk and are sad?”

18 Then the one whose name was Cleopas answered and said to Him, “Are You the only stranger in Jerusalem, and have You not known the things which happened there in these days?”

19 And He said to them, “What things?” So they said to Him, “The things concerning Jesus of Nazareth, who was a Prophet mighty in deed and word before God and all the people,

20 และพวกมหาปุโรหิตกับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้อัดขันธ์ไว้ให้รับโทษถึงตาย และตรึงท่านที่กางเขน

21 แต่เราทั้งหลายได้หวังไว้ว่าจะเป็นท่านผู้คนที่จะได้ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

22 ยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเรา ที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด

23 แต่ไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่

24 บางคนที่อยู่กับเราก็ก็นำไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่”

25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “โอคนเขลาและมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดา คำซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ นั้น

26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในพระสิริของพระองค์มิใช่หรือ”

27 พระองค์จึงทรงอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟังเริ่มตั้งแต่โมเสส และบรรดาผู้เผยพระวจนะ

28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป

29 เขาจึงพูดทวน่งเห็นขวพระองค์ว่า “เชิญท่านหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวน

20 “And how the chief priests and our rulers delivered Him to be condemned to death, and crucified Him.

21 “But we were hoping that it was He who was going to redeem Israel. Indeed, besides all this, today is the third day since these things happened.

22 “Yes, and certain women of our company, who arrived at the tomb early, astonished us.

23 “When they did not find His body, they came saying that they had also seen a vision of angels who said He was alive.

24 “And certain of those who were with us went to the tomb and found it just as the women had said; but Him they did not see.”

25 Then He said to them, “O foolish ones, and slow of heart to believe in all that the prophets have spoken!

26 “Ought not the Christ to have suffered these things and to enter into His glory?”

27 And beginning at Moses and all the Prophets, He expounded to them in all the Scriptures the things concerning Himself.

28 Then they drew near to the village where they were going, and He indicated that He would have gone farther.

29 But they constrained Him, saying, “Abide with us, for it is toward evening,

เย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก” พระองค์
จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา

³⁰ต่อมาเมื่อพระองค์สวดยพระกระ-
ษารกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง
โมทนาพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา

³¹ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จัก
พระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไป
จากเขา

³²เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราเร่าร้อนภายใน
เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อ
ทรงอธิบายพระคัมภีร์ ให้เราฟังมิใช่หรือ”

³³แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมง
นั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และ
พวกสาวกลีบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อม
ทั้งพรรคพวก

³⁴กำลังพูดกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ปรากฏ
แก่ซีโมน”

³⁵ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิด
ขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์
โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวก ของพระองค์

(มธ. 28:16-20 มก. 16:14-18 ยน. 20:19-23)

³⁶เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์
เหล่านั้น พระองค์เองทรงยืนอยู่ที่ท่าม
กลาง

³⁷ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิด
ว่าเห็นผี

³⁸พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้ง
หลายวุ่นวายใจทำไม เหตุใดจนความคิด
สนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้ง
หลายเล่า

and the day is far spent.” And He went
in to stay with them.

³⁰ Now it came to pass, as He sat at
the table with them, that He took bread,
blessed and broke it, and gave it to
them.

³¹ Then their eyes were opened and
they knew Him; and He vanished from
their sight.

³² And they said to one another,
“Did not our heart burn within us while
He talked with us on the road, and
while He opened the Scriptures to us?”

³³ So they rose up that very hour and
returned to Jerusalem, and found the
eleven and those who were with them
gathered together,

³⁴ Saying, “The Lord is risen indeed,
and has appeared to Simon!”

³⁵ And they told about the things
that had happened on the road, and
how He was known to them in the
breaking of bread.

³⁶ Now as they said these things,
Jesus Himself stood in the midst of
them, and said to them, “Peace to you.”

³⁷ But they were terrified and fright-
ened, and supposed they had seen a
spirit.

³⁸ And He said to them, “Why are
you troubled? And why do doubts arise
in your hearts?

³⁹จงดูมือของเราและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเรดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรมือนู้นั้น”

⁴⁰เมื่อคริสต์อย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

⁴¹เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่อนำอินคืออย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสตามเขาว่า “พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างหรือ”

⁴²เขาก็เอาปลาข้างขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์

⁴³พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

⁴⁴พระองค์ตรัสกับเขาว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเราซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในหมวดธรรมบัญญัติของโมเสส และในหมวดผู้เผยพระวจนะ และในหมวดสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”

⁴⁵ครั้งนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้น เพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

⁴⁶พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์ทรมาน และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม

⁴⁷และจะต้องประกาศทั่วทุกประชาชาติ ในพระนามของพระองค์ ให้เขากลับใจใหม่รับการยกบาป ตั้งคั้งที่กรุงเยรูซาเล็ม

³⁹ “Behold My hands and My feet, that it is I Myself. Handle Me and see, for a spirit does not have flesh and bones as you see I have.”

⁴⁰ When He had said this, He showed them His hands and His feet.

⁴¹ But while they still did not believe for joy, and marveled, He said to them, “Have you any food here?”

⁴² So they gave Him a piece of a broiled fish and some honeycomb.

⁴³ And He took it and ate in their presence.

⁴⁴ Then He said to them, “These are the words which I spoke to you while I was still with you, that all things must be fulfilled which were written in the Law of Moses and the Prophets and the Psalms concerning Me.”

⁴⁵ And He opened their understanding, that they might comprehend the Scriptures.

⁴⁶ Then He said to them, “Thus it is written, and thus it was necessary for the Christ to suffer and to rise from the dead the third day.

⁴⁷ “And that repentance and remission of sins should be preached in His name to all nations, beginning at Jerusalem.

48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านี้

49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ มาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

การเสด็จขึ้น

(มก. 16:19-20)

50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี และทรงยกพระหัตถ์อวยพรเขา

51 เมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงเสด็จจากเขา

52 เขาทั้งหลายจึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก

53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญพระเจ้า

48 "And you are witnesses of these things.

49 "Behold, I send the Promise of My Father upon you; but tarry in the city of Jerusalem until you are endued with power from on high."

50 And He led them out as far as Bethany, and He lifted up His hands and blessed them.

51 Now it came to pass, while He blessed them, that He was parted from them and carried up into heaven.

52 And they worshiped Him, and returned to Jerusalem with great joy.

53 And were continually in the temple praising and blessing God. Amen.

กิตติคุณของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดย

ท่านยอห์น

THE GOSPEL ACCORDING TO

JOHN

พระวาตะบังเกิดเป็นมนุษย์

1 ในปฐมกาลพระวาตะดำรงอยู่ และ
พระวาตะทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และ
พระวาตะทรงเป็นพระเจ้า

2 ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับ
พระเจ้า

3 พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา
โดยพระวาตะ ในบรรดาสิ่งที่ขึ้นมา
นั้นไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานานก่อน
พระวาตะ

4 พระองค์ทรงเป็นแหล่งชีวิต และ
ชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์

5 ความสว่างส่องเข้ามาในความมืด
และความมืดหาได้ชนะความสว่างไม่

6 มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา
ชื่อยอห์น

7 ท่านมาเพื่อเป็นสักขีพยาน เพื่อเป็น
พยาน ให้แก่ความสว่างนั้น เพื่อคนทั้ง
ปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน

8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ท่าน
มาเพื่อเป็นพยานให้แก่ความสว่างนั้น

9 ความสว่างแท้ที่ทำให้มนุษย์ทุกคน
เห็นความจริงนั้นได้ แม้ขณะนั้นกำลัง
เข้ามาในโลก

CHAPTER 1

I n the beginning was the Word, and
the Word was with God, and the
Word was God.

2 He was in the beginning with God.

3 All things were made through
Him, and without Him nothing was
made that was made.

4 In Him was life, and the life was the
light of men.

5 And the light shines in the dark-
ness, and the darkness did not compre-
hend it.

6 There was a man sent from God,
whose name was John.

7 This man came for a witness, to
bear witness of the Light, that all
through him might believe.

8 He was not that Light, but was sent
to bear witness of that Light.

9 That was the true Light which gives
light to every man coming into the
world.

10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก ซึ่งพระเจ้า
ทรงสร้างขึ้นมาทางพระองค์ แต่โลก
หาได้รู้จักพระองค์ไม่

10 He was in the world, and the
world was made through Him, and the
world did not know Him.

11 พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมือง
ของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมือง
ของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์

11 He came to His own, and His own
did not receive Him.

12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์
ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระ-
องค์ก็ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของ
พระเจ้า

12 But as many as received Him, to
them He gave the right to become chil-
dren of God, to those who believe in His
name;

13 ซึ่งในฐานนั้นเป็นผู้ที่มีได้เกิดจาก
เลือดเนื้อ หรือจาก หรือความประสงค์
ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

13 Who were born, not of blood, nor
of the will of the flesh, nor of the will
of man, but of God.

14 พระวาจาได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์
และทรงอยู่ท่ามกลางเรา บริบูรณ์ด้วย
พระคุณและความจริง เราทั้งหลายได้
เห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริ
อันสมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา

14 And the Word became flesh and
dwelt among us, and we beheld His glo-
ry, the glory as of the only begotten of
the Father, full of grace and truth.

15 ยอห์นได้เป็นพยานให้แก่พระองค์
และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์
ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้
เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่
กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรง
อยู่ก่อนข้าพเจ้า”

15 John bore witness of Him and
cried out, saying, “This was He of
whom I said, ‘He who comes after me
is preferred before me, for He was be-
fore me.’”

16 และเราทั้งหลายได้รับจากความ
บริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อน
พระคุณ

16 And of His fullness we have all
received, and grace for grace.

17 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทาน
ธรรมบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณ
และความจริงมาทางพระเยซูคริสต์

17 For the law was given through
Moses, but grace and truth came
through Jesus Christ.

18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว

คำพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

(มธ. 3:1-12 มก. 1:7-8 ลก. 3:15-17)

19 นี่เป็นคำพยานของยอห์น คือเมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด”

20 ท่านได้ยอมรับ ท่านมิได้ปฏิเสธ ก็ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์”

21 เขาทั้งหลายจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะนั้นหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้”

22 คนเหล่านั้นจึงถามว่า “ท่านเป็นใคร ขอให้เราได้รับคำตอบเพื่อจะได้ไปบอกผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่า ท่านเป็นใคร”

23 ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องประกาศ ในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’” ตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้”

24 ฝ่ายผู้ที่พวกฟาริสีส่งไปนั้น

25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะนั้นแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา”

18 No one has seen God at any time. The only begotten Son, who is in the bosom of the Father, He has declared Him.

19 Now this is the testimony of John, when the Jews sent priests and Levites from Jerusalem to ask him, “Who are you?”

20 He confessed, and did not deny, but confessed, “I am not the Christ.”

21 And they asked him, “What then? Are you Elijah?” He said, “I am not.” “Are you the Prophet?” And he answered, “No.”

22 Then they said to him, “Who are you, that we may give an answer to those who sent us? What do you say about yourself?”

23 He said: “I am ‘The voice of one crying in the wilderness: “Make straight the way of the LORD,”’ as the prophet Isaiah said.”

24 Now those who were sent were from the Pharisees.

25 And they asked him, saying, “Why then do you baptize if you are not the Christ, nor Elijah, nor the Prophet?”

20 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก

27 พระองค์นั้นแหละมาภายหลังข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้”

28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออก อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมสโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย

30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ‘ภายหลังข้าพเจ้า จะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’

31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ”

32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกพิราบเสด็จลงมาจากสวรรค์และทรงสถิตบนพระองค์

33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็น

26 John answered them, saying, “I baptize with water, but there stands One among you whom you do not know.

27 “It is He who, coming after me, is preferred before me, whose sandal strap I am not worthy to loose.”

28 These things were done in Bethabara beyond the Jordan, where John was baptizing.

29 The next day John saw Jesus coming toward him, and said, “Behold! The Lamb of God who takes away the sin of the world!

30 “This is He of whom I said, ‘After me comes a Man who is preferred before me, for He was before me.’

31 “I did not know Him; but that He should be revealed to Israel, therefore I came baptizing with water.”

32 And John bore witness, saying, “I saw the Spirit descending from heaven like a dove, and He remained upon Him.

33 “I did not know Him, but He who sent me to baptize with water said to me, ‘Upon whom you see the Spirit descending, and remaining on Him, this

พระวิญญาณเสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใด
ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้พดิสมาด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์

34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้
เป็นพยานว่า พระองค์นั้นแหละเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า”

สาวกพวกแรก

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่
กับสาวกของท่านสองคน

36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์
ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระ-
เมษโปดกของพระเจ้า”

37 สาวกสองคนนั้นได้ยืนท่านพูดเช่น
นี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป

38 พระเยซูทรงเหลียวกลับมาและ
เห็นเขาตามพระองค์ไป จึงตรัสถามเขา
ว่า “ท่านหาอะไร” และเขาทั้งสองทูล
พระองค์ว่า “รับบี (ซึ่งแปลว่าอาจารย์)
ท่านอยู่ที่ไหน”

39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มาเถิด”
เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงพำนัก
และวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์
เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว

40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์น
พูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คือ
อันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร

41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชาย
ของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้
พบพระเมสสิยาห์แล้ว” (ซึ่งแปลว่า
พระคริสต์)

is He who baptizes with the Holy Spirit.’

34 “And I have seen and testified
that this is the Son of God.”

35 Again, the next day, John stood
with two of his disciples.

36 And looking at Jesus as He
walked, he said, “Behold the Lamb of
God!”

37 The two disciples heard him
speak, and they followed Jesus.

38 Then Jesus turned, and seeing
them following, said to them, “What do
you seek?” They said to Him, “Rabbi”
(which is to say, when translated,
Teacher), “where are You staying?”

39 He said to them, “Come and see.”
They came and saw where He was stay-
ing, and remained with Him that day
(now it was about the tenth hour).

40 One of the two who heard John
speak, and followed Him, was Andrew,
Simon Peter’s brother.

41 He first found his own brother Si-
mon, and said to him, “We have found
the Messiah” (which is translated, the
Christ).

42 อันครุวจึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู
พระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึง
ตรัสว่า “ท่านคือซีโมนบุตรยอห์นฉันะ
เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส” (ซึ่งแปลว่า
ศิลา)

ทรงเรียกฟิลิปและนาธานาเอล

43 รุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จ
ไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงพบฟิลิป
จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามา”

44 ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของ
อันครุวและเปโตร

45 ฟิลิปไปหานาธานาเอลบอกเขาว่า
“เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าว
ถึงในหนังสือธรรมบัญญัติ และที่พวก
ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึง คือ พระ
เยซูชาวนาซาเร็ธบุตรโยเซฟ”

46 นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอัน
ใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟิลิป
ตอบว่า “มาเถิด”

47 พระเยซูทรงเห็นนาธานาเอลมาหา
พระองค์จึงตรัสถึงเรื่องของตัวเขาว่า
“ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มี
อูบาส”

48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระ-
องค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร”
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก่อนที่จะฟิลิป
จะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ
นั้น เราเห็นท่าน”

49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า
“รับบีพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของ
ชนชาติอิสราเอล”

42 And he brought him to Jesus.
Now when Jesus looked at him, He
said, “You are Simon the son of Jonah.
You shall be called Cephas” (which is
translated, A Stone).

43 The following day Jesus wanted to
go to Galilee, and He found Philip and
said to him, “Follow Me.”

44 Now Philip was from Bethsaida,
the city of Andrew and Peter.

45 Philip found Nathanael and said
to him, “We have found Him of whom
Moses in the law, and also the prophets,
wrote—Jesus of Nazareth, the son of
Joseph.”

46 And Nathanael said to him, “Can
anything good come out of Nazareth?”
Philip said to him, “Come and see.”

47 Jesus saw Nathanael coming to-
ward Him, and said of him, “Behold, an
Israelite indeed, in whom is no deceit!”

48 Nathanael said to Him, “How do
You know me?” Jesus answered and
said to him, “Before Philip called you,
when you were under the fig tree, I saw
you.”

49 Nathanael answered and said to
Him, “Rabbi, You are the Son of God!
You are the King of Israel!”

50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้นท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก”

51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเบิกออก และบรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์”

งานสมรสที่หมู่บ้านคานา

2 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น

2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น

3 เมื่อเหล้าองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีเหล้าองุ่น”

4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ให้เป็นธุระของข้าพเจ้าเถิด เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง”

5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “จงกระทำตามที่ท่านสั่งเจ้าเถิด”

6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำโอ่งละสี่ห้าถัง

7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด” และเขาก็ตักน้ำเต็มโอ่งเสมอปาก

8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด” เขาก็เอาไปให้

50 Jesus answered and said to him, “Because I said to you, ‘I saw you under the fig tree,’ do you believe? You will see greater things than these.”

51 And He said to him, “Most assuredly, I say to you, hereafter you shall see heaven open, and the angels of God ascending and descending upon the Son of Man.”

CHAPTER 2

On the third day there was a wedding in Cana of Galilee, and the mother of Jesus was there.

2 Now both Jesus and His disciples were invited to the wedding.

3 And when they ran out of wine, the mother of Jesus said to Him, “They have no wine.”

4 Jesus said to her, “Woman, what does your concern have to do with Me? My hour has not yet come.”

5 His mother said to the servants, “Whatever He says to you, do it.”

6 Now there were set there six water-pots of stone, according to the manner of purification of the Jews, containing twenty or thirty gallons apiece.

7 Jesus said to them, “Fill the water-pots with water.” And they filled them up to the brim.

8 And He said to them, “Draw some out now, and take it to the master of the feast.” And they took it.

๑ เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา

๑๐ และพูดกับเขาว่า “ใคร ๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นอย่างดีมาให้อีกก่อน เมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บเหล้าองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้”

๑๑ นี่เป็นการกระทำอันเป็นหมายสำคัญครั้งแรกของพระเยซู ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้วางใจในพระองค์

๑๒ ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จต่อไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

ทรงชำระพระวิหาร

(มธ. 21:12-13 มก. 11:15-18 ลก. 19:45-46)

๑๓ เทศกาลปัสกา ของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว พระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

๑๔ ในบริเวณพระวิหาร พระองค์ทรงเห็นคนขายวัว ขายแกะ ขายนกพิราบ และคนรับแลกเงินที่กำลังแลกเงินอยู่

๑๕ พระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ ไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากบริเวณพระวิหาร และพระองค์ทรงเทเงินและคว่ำโต๊ะของคนที่รับแลกเงิน

9 When the master of the feast had tasted the water that was made wine, and did not know where it came from (but the servants who had drawn the water knew), the master of the feast called the bridegroom.

10 And he said to him, "Every man at the beginning sets out the good wine, and when the guests have well drunk, then the inferior. You have kept the good wine until now!"

11 This beginning of signs Jesus did in Cana of Galilee, and manifested His glory; and His disciples believed in Him.

12 After this He went down to Capernaum, He, His mother, His brothers, and His disciples; and they did not stay there many days.

13 Now the Passover of the Jews was at hand, and Jesus went up to Jerusalem.

14 And He found in the temple those who sold oxen and sheep and doves, and the moneychangers doing business.

15 When He had made a whip of cords, He drove them all out of the temple, with the sheep and the oxen, and poured out the changers' money and overturned the tables.

16 และพระองค์คริสต์แก่บรรดาคนขายนกพิราบว่า “จงเอาของเหล่านี้ไปเสียอย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นแหล่งค้าขาย”

17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า “ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์จะท่วมทับข้าพระองค์”

18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะแสดงนิมิตอะไรให้เราเห็นว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้”

19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ถ้าทำลายวิหารนี้เสีย เราจะยกขึ้นในสามวัน”

20 พวกยิวจึงทูลว่า “พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ”

21 แต่พระวิหารที่พระองค์คริสต์ถึงนั้นคือพระกายของพระองค์

22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ตรัสดังนี้ และเขาก็เชื่อพระคำภีร์และพระคำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

พระเยซูทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน

23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา มีคนเป็นอันมากได้วางใจในพระนามของพระองค์เมื่อเขาได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น

16 And He said to those who sold doves, “Take these things away! Do not make My Father’s house a house of merchandise!”

17 Then His disciples remembered that it was written, “Zeal for Your house has eaten Me up.”

18 So the Jews answered and said to Him, “What sign do You show to us, since You do these things?”

19 Jesus answered and said to them, “Destroy this temple, and in three days I will raise it up.”

20 Then the Jews said, “It has taken forty-six years to build this temple, and will You raise it up in three days?”

21 But He was speaking of the temple of His body.

22 Therefore, when He had risen from the dead, His disciples remembered that He had said this to them; and they believed the Scripture and the word which Jesus had said.

23 Now when He was in Jerusalem at the Passover, during the feast, many believed in His name when they saw the signs which He did.

24 But Jesus did not commit Himself to them, because He knew all men,

²⁵ เพราะพระองค์ทรงรู้จักมวลมนุษย์ และสำหรับพระองค์ไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรอยู่ในมนุษย์

25 And had no need that anyone should testify of man, for He knew what was in man.

พระเยซูกับนิโคเดมัส

CHAPTER 3

3 มีชายคนหนึ่งมาพบพระเยซู ชื่อ นิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว

T here was a man of the Pharisees named Nicodemus, a ruler of the Jews.

² ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืน ทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการสำคัญ ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย”

² This man came to Jesus by night and said to Him, “Rabbi, we know that You are a teacher come from God; for no one can do these signs that You do unless God is with him.”

³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

³ Jesus answered and said to him, “Most assuredly, I say to you, unless one is born again, he cannot see the kingdom of God.”

⁴ นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ”

⁴ Nicodemus said to Him, “How can a man be born when he is old? Can he enter a second time into his mother’s womb and be born?”

⁵ พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้”

⁵ Jesus answered, “Most assuredly, I say to you, unless one is born of water and the Spirit, he cannot enter the kingdom of God.”

⁶ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ

⁶ “That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the Spirit is spirit.

⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่

⁷ “Do not marvel that I said to you, ‘You must be born again.’

⁸ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”

⁹นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “เหตุการณ์อย่างนี้เป็นไปอย่างไรได้”

¹⁰พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และท่านยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ

¹¹เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น แต่ท่านทั้งหลายหาได้รับคำพยานของเราไม่

¹²ถ้าเราบอกท่านทั้งหลายถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ท่านจะเชื่อได้อย่างไร

¹³ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์คือบุตรมนุษย์

¹⁴โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดาร ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น ฉะนั้น

¹⁵เพื่อทุกคนที่วางใจในพระองค์จะได้ชีวิตนิรันดร์”

¹⁶เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

¹⁷เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก มิใช่เพื่อพิพากษาลงโทษโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น

⁸ “The wind blows where it wishes, and you hear the sound of it, but cannot tell where it comes from and where it goes. So is everyone who is born of the Spirit.”

⁹ Nicodemus answered and said to Him, “How can these things be?”

¹⁰ Jesus answered and said to him, “Are you the teacher of Israel, and do not know these things?

¹¹ “Most assuredly, I say to you, We speak what We know and testify what We have seen, and you do not receive Our witness.

¹² “If I have told you earthly things and you do not believe, how will you believe if I tell you heavenly things?

¹³ “No one has ascended to heaven but He who came down from heaven, that is, the Son of Man who is in heaven.

¹⁴ “And as Moses lifted up the serpent in the wilderness, even so must the Son of Man be lifted up,

¹⁵ “That whoever believes in Him should not perish but have eternal life.

¹⁶ “For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life.

¹⁷ “For God did not send His Son into the world to condemn the world, but that the world through Him might be saved.

18 ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนผู้ที่มิได้วางใจก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามิได้วางใจในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า

19 หลักการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาเลวทราม

20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของเขาจะปรากฏ

21 แต่ผู้ที่ประพฤติชอบก็มาสู่ความสว่าง เพื่อให้เห็นว่า การกระทำของเขา นั้นได้กระทำโดยพึงพระเจ้า

พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น

แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง

22 หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และทรงให้บัพติศมา

23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนน ใกล้หมู่บ้านสะลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา

24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก

25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นและยิวผู้หนึ่งเรื่องการชำระมลทิน

26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านที่อยู่กับอาจารย์ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออก

18 “He who believes in Him is not condemned; but he who does not believe is condemned already, because he has not believed in the name of the only begotten Son of God.

19 “And this is the condemnation, that the light has come into the world, and men loved darkness rather than light, because their deeds were evil.

20 “For everyone practicing evil hates the light and does not come to the light, lest his deeds should be exposed.

21 “But he who does the truth comes to the light, that his deeds may be clearly seen, that they have been done in God.”

22 After these things Jesus and His disciples came into the land of Judea, and there He remained with them and baptized.

23 Now John also was baptizing in Aenon near Salim, because there was much water there. And they came and were baptized.

24 For John had not yet been thrown into prison.

25 Then there arose a dispute between some of John's disciples and the Jews about purification.

26 And they came to John and said to him, “Rabbi, He who was with you beyond the Jordan, to whom you have

ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น นี่แน่ ท่านผู้นั้นให้บังเกิดมา และผู้คนที่พากันไปหาท่าน”

27 ยอห์นตอบว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดได้รับสิ่งใดเลย นอกจากที่พระเจ้าทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา

28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์

29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าวสหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าวก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว

30 พระองค์คือทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องค่อยลง”

ผู้ซึ่งเสด็จมาจากสวรรค์

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก และพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง

32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทรงเห็นและทรงสดับ แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์

33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง

34 เพราะพระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้มานั้นทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัด

testified—behold, He is baptizing, and all are coming to Him!”

27 John answered and said, “A man can receive nothing unless it has been given to him from heaven.

28 “You yourselves bear me witness, that I said, ‘I am not the Christ,’ but, ‘I have been sent before Him.’

29 “He who has the bride is the bridegroom; but the friend of the bridegroom, who stands and hears him, rejoices greatly because of the bridegroom’s voice. Therefore this joy of mine is fulfilled.

30 “He must increase, but I *must* decrease.

31 “He who comes from above is above all; he who is of the earth is earthly and speaks of the earth. He who comes from heaven is above all.

32 “And what He has seen and heard, that He testifies; and no one receives His testimony.

33 “He who has received His testimony has certified that God is true.

34 “For He whom God has sent speaks the words of God, for God does not give the Spirit by measure.

³⁵พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

³⁶ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

พระเยซูกับหญิงชาวสะมาเรีย

⁴เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินข่าวว่า พระองค์ทรงมีสาวก และให้บังพิศมามากกว่ายอห์น

²(ความจริงพระเยซูไม่ได้ทรงให้บังพิศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)

³พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก

⁴พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่ง ชื่อสิคารในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรของตน

⁶บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับลงที่ข้างบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง

⁷มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาดักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”

⁸ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง

⁹หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า “โชนท่านผู้เป็นอิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉัน ผู้เป็นหญิงชาวสะมาเรีย” (เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย)

³⁵“The Father loves the Son, and has given all things into His hand.

³⁶“He who believes in the Son has everlasting life; and he who does not believe the Son shall not see life, but the wrath of God abides on him.”

CHAPTER 4

Therefore, when the Lord knew that the Pharisees had heard that Jesus made and baptized more disciples than John

2 (Though Jesus Himself did not baptize, but His disciples),

3 He left Judea and departed again to Galilee.

4 But He needed to go through Samaria.

5 So He came to a city of Samaria which is called Sychar, near the plot of ground that Jacob gave to his son Joseph.

6 Now Jacob's well was there. Jesus therefore, being wearied from His journey, sat thus by the well. It was about the sixth hour.

7 A woman of Samaria came to draw water. Jesus said to her, “Give Me a drink.”

8 For His disciples had gone away into the city to buy food.

9 Then the woman of Samaria said to Him, “How is it that You, being a Jew, ask a drink from me, a Samaritan woman?” For Jews have no dealings with Samaritans.

10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ถ้าเจ้าได้รู้จักของที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าก็คงจะได้ช้อจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นก็คงจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เจ้า”

11 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนก็ลึก ท่านจะได้น้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน

12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำแก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

13 พระเยซูตรัสตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก

14 แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา หลั่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์”

15 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่”

16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกผัวของเจ้ามานี้เถิด”

17 นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันไม่มีผัวคะ” พระเยซูตรัสกับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่าผัวไม่มี

18 เพราะเจ้าได้มีผัวห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่ว่าของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง”

19 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้ว ว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ

10 Jesus answered and said to her, “If you knew the gift of God, and who it is who says to you, ‘Give Me a drink,’ you would have asked Him, and He would have given you living water.”

11 The woman said to Him, “Sir, You have nothing to draw with, and the well is deep. Where then do You get that living water?

12 “Are You greater than our father Jacob, who gave us the well, and drank from it himself, as well as his sons and his livestock?”

13 Jesus answered and said to her, “Whoever drinks of this water will thirst again,

14 “But whoever drinks of the water that I shall give him will never thirst. But the water that I shall give him will become in him a fountain of water springing up into everlasting life.”

15 The woman said to Him, “Sir, give me this water, that I may not thirst, nor come here to draw.”

16 Jesus said to her, “Go, call your husband, and come here.”

17 The woman answered and said, “I have no husband.” Jesus said to her, “You have well said, ‘I have no husband.’

18 “For you have had five husbands, and the one whom you now have is not your husband: in that you spoke truly.”

19 The woman said to Him, “Sir, I perceive that You are a prophet.

20 บรรพบุรุษของพวกเรานับการที่
ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าตำบลที่ควรนมัสการ
นั้นคือเยรูซาเล็ม”

21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย
เชื่อเราเถิด คงมีวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะ
มิได้ให้วันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเข
นี้หรือที่เยรูซาเล็ม

22 ซึ่งเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่ง
พวกเรานับการเรารู้จัก เพราะความ
รอดนั้นมาจากพวกอียู

23 แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้
ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง
จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณ
และความจริง เพราะว่า พระบิดาทรง
แสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์

24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และ
ผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการ
ด้วยจิตวิญญาณและความจริง”

25 นางทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่
พระมาซีฮา (ที่เรียกว่าพระคริสต์) จะ
เสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์
จะทรงชำระทุกสิ่งแก่เรา”

26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่พูด
กับเจ้าคือท่านผู้นั้น”

27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง
เขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับ
ผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์
ทรงประสงค่อไร” หรือ “ทำไมพระองค์
จึงทรงสนทนากับนาง”

28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไป
ในเมืองบอกคนทั้งปวงว่า

20 “Our fathers worshiped on this
mountain, and you Jews say that in Je-
rusalem is the place where one ought to
worship.”

21 Jesus said to her, “Woman, believe
Me, the hour is coming when you will
neither on this mountain, nor in Jeru-
salem, worship the Father.

22 “You worship what you do not
know; we know what we worship, for
salvation is of the Jews.

23 “But the hour is coming, and now
is, when the true worshipers will wor-
ship the Father in spirit and truth; for
the Father is seeking such to worship
Him.

24 “God is Spirit, and those who wor-
ship Him must worship in spirit and
truth.”

25 The woman said to Him, “I know
that Messiah is coming” (who is called
Christ). “When He comes, He will tell
us all things.”

26 Jesus said to her, “I who speak to
you am He.”

27 And at this point His disciples
came, and they marveled that He
talked with a woman; yet no one said,
“What do You seek?” or, “Why are You
talking with her?”

28 The woman then left her water-
pot, went her way into the city, and said
to the men,

29 “มาเถิดมาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่ง
สารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นั้นจะเป็น
พระคริสต์ได้ไหม”

30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมือง
ไปหาพระองค์

31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญ
พระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญ
รับประทานอาหารเถิด”

32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เรามี
อาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้”

33 พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใคร
เอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ”

34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหาร
ของเราคือการกระทำตามพระทัยของ
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาและทำให้งาน
ของพระองค์สำเร็จ

35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึง
ฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ เราบอกท่านทั้ง
หลายว่า เรายืนขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนา
เหลืองอร่าม ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว

36 คนเกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และ
กำลังสำสมพิษผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์
เพื่อทุกคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชม
ยินดีด้วยกัน

37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็น
ความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีก
คนหนึ่งเกี่ยว’

38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่
ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ
และท่านได้รับประโยชน์จากแรงของ
เขา”

29 “Come, see a Man who told me all
things that I ever did. Could this be the
Christ?”

30 Then they went out of the city and
came to Him.

31 In the meantime His disciples
urged Him, saying, “Rabbi, eat.”

32 But He said to them, “I have food
to eat of which you do not know.”

33 Therefore the disciples said to
one another, “Has anyone brought
Him anything to eat?”

34 Jesus said to them, “My food is to
do the will of Him who sent Me, and to
finish His work.

35 “Do you not say, ‘There are still
four months and then comes the har-
vest’? Behold, I say to you, lift up your
eyes and look at the fields, for they are
already white for harvest!

36 “And he who reaps receives
wages, and gathers fruit for eternal life,
that both he who sows and he who reaps
may rejoice together.

37 “For in this the saying is true: ‘One
sows and another reaps.’

38 “I sent you to reap that for which
you have not labored; others have la-
bored, and you have entered into their
labors.”

39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้มีศรัทธาในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้ทำ”

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ ให้ประทับอยู่กับเขาและพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน

41 และคนอื่นเป็นจำนวนมากได้วางใจ เพราะพระคำที่พระองค์

42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อมั่นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านองค์นี้แหละเป็นพระผู้ช่วยโลกให้รอดที่แท้จริง”

พระเยซูทรงรักษามิตรชาย ของข้าราชการคนหนึ่ง

43 ครั้นล่วงไปสองวันพระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี

44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า ผู้เผยพระวจนะนั้นไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน

45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาล ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายก็ได้ไปในเทศกาลนั้นด้วย

46 ฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็น

39 And many of the Samaritans of that city believed in Him because of the word of the woman who testified, “He told me all that I ever did.”

40 So when the Samaritans had come to Him, they urged Him to stay with them; and He stayed there two days.

41 And many more believed because of His own word.

42 Then they said to the woman, “Now we believe, not because of what you said, for we ourselves have heard Him and we know that this is indeed the Christ, the Savior of the world.”

43 Now after the two days He departed from there and went to Galilee.

44 For Jesus Himself testified that a prophet has no honor in his own country.

45 So when He came to Galilee, the Galileans received Him, having seen all the things He did in Jerusalem at the feast; for they also had gone to the feast.

46 So Jesus came again to Cana of Galilee where He had made the water wine. And there was a certain nobleman whose son was sick at Capernaum.

เป็นหล้าอู้น และที่เมืองคาเปอร์นาอุม มีข้าราชการคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก

47 เมื่อท่านได้ทราบข่าวว่าพระเยซู ได้เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ ให้เสด็จไปรักษามุตรของคนที่ เพราะ บุตรจวนจะตายแล้ว

48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ”

49 ข้าราชการผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย”

50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “กลับไปเถิด บุตรของท่านจะไม่ตาย” ข้าราชการผู้นั้นเชื่อพระคำที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป

51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกบ่าวของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า บุตรของท่านหายแล้ว

52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกบาวก็เรียนท่านว่า “ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง”

53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลา ที่พระเยซูได้ตรัสกับคนว่า “บุตรของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย

54 นี่เป็นหมายสำคัญที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

47 When he heard that Jesus had come out of Judea into Galilee, he went to Him and implored Him to come down and heal his son, for he was at the point of death.

48 Then Jesus said to him, “Unless you people see signs and wonders, you will by no means believe.”

49 The nobleman said to Him, “Sir, come down before my child dies!”

50 Jesus said to him, “Go your way; your son lives.” So the man believed the word that Jesus spoke to him, and he went his way.

51 And as he was now going down, his servants met him and told him, saying, “Your son lives!”

52 Then he inquired of them the hour when he got better. And they said to him, “Yesterday at the seventh hour the fever left him.”

53 So the father knew that it was at the same hour in which Jesus said to him, “Your son lives.” And he himself believed, and his whole household.

54 This again is the second sign Jesus did when He had come out of Judea into Galilee.

การรักษาโรคที่สระน้ำ

5 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูและมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาซา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง

3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมาก คนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาตนอนอยู่

4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าลงมาจนน้ำในสระเป็นครั้งคราว และเมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็หายจากโรคที่เขาเป็นอยู่

5 ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว

6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นและทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ"

7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไปคนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว"

8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ยกแคร่ของเจ้าเดินไปเถิด"

9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป

วันนั้นเป็นวันสะบาโต

10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดธรรมเนียม"

CHAPTER 5

After this there was a feast of the Jews, and Jesus went up to Jerusalem.

2 Now there is in Jerusalem by the Sheep Gate a pool, which is called in Hebrew, Bethesda, having five porches.

3 In these lay a great multitude of sick people, blind, lame, paralyzed, waiting for the moving of the water.

4 For an angel went down at a certain time into the pool and stirred up the water; then whoever stepped in first, after the stirring of the water, was made well of whatever disease he had.

5 Now a certain man was there who had an infirmity thirty-eight years.

6 When Jesus saw him lying there, and knew that he already had been in that condition a long time. He said to him, "Do you want to be made well?"

7 The sick man answered Him, "Sir, I have no man to put me into the pool when the water is stirred up; but while I am coming, another steps down before me."

8 Jesus said to him, "Rise, take up your bed and walk."

9 And immediately the man was made well, took up his bed, and walked. And that day was the Sabbath.

10 The Jews therefore said to him who was cured, "It is the Sabbath; it is not lawful for you to carry your bed."

11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบก เดินไปเถิด’”

12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าแบก เดินไปเถิด’ นั้น เป็นผู้ใด?”

13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก

14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในบริเวณพระวิหารและตรัสกับเขาว่า “นี่แหละ เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า”

15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปบอกพวกยิวว่า ท่านที่รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู

16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต

17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พระบิดาของเราซึ่งทรงทำอยู่เรื่อย ๆ และเราก็อำนาจด้วย”

18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำคนเสมอกับพระเจ้า

อำนาจหน้าที่ของพระบุตร

19 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจาก

11 He answered them, “He who made me well said to me, ‘Take up your bed and walk.’”

12 Then they asked him, “Who is the Man who said to you, ‘Take up your bed and walk?’”

13 But the one who was healed did not know who it was, for Jesus had withdrawn, a multitude being in *that* place.

14 Afterward Jesus found him in the temple, and said to him, “See, you have been made well. Sin no more, lest a worse thing come upon you.”

15 The man departed and told the Jews that it was Jesus who had made him well.

16 For this reason the Jews persecuted Jesus, and sought to kill Him, because He had done these things on the Sabbath.

17 But Jesus answered them, “My Father has been working until now, and I have been working.”

18 Therefore the Jews sought all the more to kill Him, because He not only broke the Sabbath, but also said that God was His Father, making Himself equal with God.

19 Then Jesus answered and said to them, “Most assuredly, I say to you, the Son can do nothing of Himself, but

ที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะ
สิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระ-
บุตรจึงทรงกระทำด้วย

20 เพราะถ้าพระบิดาทรงรักพระบุตร
และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่ง
ที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะ
ทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่ง
ใหญ่กว่านั้นอีก ซึ่งท่านทั้งหลายจะ
ประหลาดใจ

21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตาย
แล้วฟื้นขึ้นมามีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตร
ปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะ
กระทำเหมือนกันฉันนั้น

22 เพราะถ้าพระบิดามีได้ทรงพิพากษา
ผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษา
ทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร

23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติ
แด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติ
แด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระ-
บุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดา
ผู้ทรงใช้พระบุตรมา

24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและวางใจใน
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิต
นิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่าน
พ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว

25 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และ
บัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะ
ได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของ
พระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต

what He sees the Father do; for whate-
ver He does, the Son also does in like
manner.

20 “For the Father loves the Son, and
shows Him all things that He Himself
does; and He will show Him greater
works than these, that you may marvel.

21 “For as the Father raises the dead
and gives life to *them*, even so the Son
gives life to whom He will.

22 “For the Father judges no one, but
has committed all judgment to the Son,

23 “That all should honor the Son
just as they honor the Father. He who
does not honor the Son does not honor
the Father who sent Him.

24 “Most assuredly, I say to you, he
who hears My word and believes in
Him who sent Me has everlasting life,
and shall not come into judgment, but
has passed from death into life.

25 “Most assuredly, I say to you, the
hour is coming, and now is, when the
dead will hear the voice of the Son of
God; and those who hear will live.

²⁶เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น

²⁷และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

²⁸อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์

²⁹และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่ว ก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซู

³⁰“เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไรเราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

³¹ถ้าเราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง

³²มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้แก่เรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานให้แก่เรานั้นเป็นความจริง

³³ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาขอรห์น และขอรห์นก็ได้เป็นพยานแก่ความจริง

³⁴มิใช่ว่าคำพยานซึ่งเราได้รับนั้นมาจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด

²⁶ “For as the Father has life in Himself, so He has granted the Son to have life in Himself,

²⁷ “And has given Him authority to execute judgment also, because He is the Son of Man.

²⁸ “Do not marvel at this; for the hour is coming in which all who are in the graves will hear His voice

²⁹ “And come forth—those who have done good, to the resurrection of life, and those who have done evil, to the resurrection of condemnation.

³⁰ “I can of Myself do nothing. As I hear, I judge; and My judgment is righteous, because I do not seek My own will but the will of the Father who sent Me.

³¹ “If I bear witness of Myself, My witness is not true.

³² “There is another who bears witness of Me, and I know that the witness which He witnesses of Me is true.

³³ “You have sent to John, and he has borne witness to the truth.

³⁴ “Yet I do not receive testimony from man, but I say these things that you may be saved.

35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น

36 แต่คำพยานที่เราได้ยินนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละที่เรากำลังทำอยู่ เป็นพยานให้แก่ว่าพระองค์ทรงใช้เรามา

37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานให้แก่ว่า ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์

38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระคำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้วางใจในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น

39 ท่านทั้งหลายค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานให้แก่ว่า

40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต

41 เราไม่คอยรับเกียรติจากมนุษย์

42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน

43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้ใดมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น

35 "He was the burning and shining lamp, and you were willing for a time to rejoice in his light.

36 "But I have a greater witness than John's; for the works which the Father has given Me to finish—the very works that I do—bear witness of Me, that the Father has sent Me.

37 "And the Father Himself, who sent Me, has testified of Me. You have neither heard His voice at any time, nor seen His form.

38 "But you do not have His word abiding in you, because whom He sent, Him you do not believe.

39 "You search the Scriptures, for in them you think you have eternal life; and these are they which testify of Me.

40 "But you are not willing to come to Me that you may have life.

41 "I do not receive honor from men.

42 "But I know you, that you do not have the love of God in you.

43 "I have come in My Father's name, and you do not receive Me; if another comes in his own name, him you will receive.

44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมิได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร

45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือ โมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่

46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็ควรจะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา

47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่ไม่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้”

การเลี้ยงคนห้าพัน

(มธ. 14:13-21 มก. 6:30-44 ลก. 9:10-17)

6 หลังจากนั้นพระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลสาบกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส

2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย

3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์

4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลของพวกเขาแล้ว

5 พระเยซูทรงยกพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงคร่ำครวญพิลปว่า “ทำอย่างไรเราจึงจะซื้ออาหารให้คนเหล่านี้กินได้”

44 “How can you believe, who receive honor from one another, and do not seek the honor that comes from the only God?”

45 “Do not think that I shall accuse you to the Father; there is one who accuses you—Moses, in whom you trust.

46 “For if you believed Moses, you would believe Me; for he wrote about Me.

47 “But if you do not believe his writings, how will you believe My words?”

CHAPTER 6

After these things Jesus went over the Sea of Galilee, which is the Sea of Tiberias.

2 Then a great multitude followed Him, because they saw His signs which He performed on those who were diseased.

3 And Jesus went up on a mountain, and there He sat with His disciples.

4 Now the Passover, a feast of the Jews, was near.

5 Then Jesus lifted up His eyes, and seeing a great multitude coming toward Him, He said to Philip, “Where shall we buy bread, that these may eat?”

⁶พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลงใจฟิลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด

⁷ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า “สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กละน้อย”

⁸สาวกคนหนึ่งของพระองค์ คืออันดรูว์ น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า

⁹“ที่นี่มีเด็กคนหนึ่งมีขนมบารลี้ห้าก้อนกับปลาสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้”

¹⁰พระเยซูตรัสว่า “ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด” ที่นั้นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

¹¹แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้นเมื่อโมทนาพระคุณแล้วก็ทรงแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา

¹²เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้สิ่งใดตกหล่น”

¹³เขาจึงเก็บเศษขนมบารลี้ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม

¹⁴เมื่อคนทั้งหลายได้เห็นหมายสำคัญซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้ เป็นผู้เผยพระวจนะที่ทรงกำหนดให้มาในโลก”

6 But this He said to test him, for He Himself knew what He would do.

7 Philip answered Him, “Two hundred denarii worth of bread is not sufficient for them, that every one of them may have a little.”

8 One of His disciples, Andrew, Simon Peter's brother, said to Him,

9 “There is a lad here who has five barley loaves and two small fish, but what are they among so many?”

10 Then Jesus said, “Make the people sit down.” Now there was much grass in the place. So the men sat down, in number about five thousand.

11 And Jesus took the loaves, and when He had given thanks He distributed *them* to the disciples, and the disciples to those sitting down; and likewise of the fish, as much as they wanted.

12 So when they were filled, He said to His disciples, “Gather up the fragments that remain, so that nothing is lost.”

13 Therefore they gathered *them* up, and filled twelve baskets with the fragments of the five barley loaves which were left over by those who had eaten.

14 Then those men, when they had seen the sign that Jesus did, said, “This is truly the Prophet who is to come into the world.”

15 เมื่อพระเยซู ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง

พระเยซูทรงดำเนินบนทะเลสาบ

(มธ. 14:22-27, มก. 6:45-52)

16 พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ออกไปทะเลสาบ

17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังคาเปอร์นาอุมมืดแล้ว แต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา

18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า

19 เมื่อเขาทั้งหลายศิกรเซียงไปได้ประมาณห้าหกสิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาค้างก็ตกใจกลัว

20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่เราเองแหละ อย่ากลัวเลย”

21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความยินดี แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปในัน

ประชาชนตามหาพระเยซู

22 วันรุ่งขึ้นคนที่เหลืออยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าก่อนนั้นมีเรืออยู่ที่นั่นเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น

23 แต่ก็มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียสผ่านมา ใกล้ตำบลที่เขาได้กินขนมปังหลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว

15 Therefore when Jesus perceived that they were about to come and take Him by force to make Him king, He departed again to a mountain by Himself alone.

16 Now when evening came, His disciples went down to the sea,

17 Got into the boat, and went over the sea toward Capernaum. And it was already dark, and Jesus had not come to them.

18 Then the sea arose because a great wind was blowing.

19 So when they had rowed about three or four miles, they saw Jesus walking on the sea and drawing near the boat; and they were afraid.

20 But He said to them, “It is I; do not be afraid.”

21 Then they willingly received Him into the boat, and immediately the boat was at the land where they were going.

22 On the following day, when the people who were standing on the other side of the sea saw that there was no other boat there, except that one which His disciples had entered, and that Jesus had not entered the boat with His disciples, but His disciples had gone away alone—

23 However, other boats came from Tiberias, near the place where they ate bread after the Lord had given thanks—

24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปตามหาพระเยซูที่เมือง คาเปอร์นาอุม

พระเยซูคืออาหารแห่งชีวิต

25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลสาบ ข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ท่านมาที่นี่เมื่อไร”

26 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นหมายสำคัญ แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม

27 อย่างชวนขวยหาอาหารที่เสื่อมสิ้นไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่คือ อาหารแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตราบนอหน้าแก่พระบุตรแล้ว”

28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้”

29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านวางใจในท่านที่พระองค์ทรงใช้มา”

30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านจะกระทำการหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและวางใจในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง

31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้ เขากินอาหารจากสวรรค์’”

24 When the people therefore saw that Jesus was not there, nor His disciples, they also got into boats and came to Capernaum, seeking Jesus.

25 And when they found Him on the other side of the sea, they said to Him, “Rabbi, when did You come here?”

26 Jesus answered them and said, “Most assuredly, I say to you, you seek Me, not because you saw the signs, but because you ate of the loaves and were filled.

27 “Do not labor for the food which perishes, but for the food which endures to everlasting life, which the Son of Man will give you, because God the Father has set His seal on Him.”

28 Then they said to Him, “What shall we do, that we may work the works of God?”

29 Jesus answered and said to them, “This is the work of God, that you believe in Him whom He sent.”

30 Therefore they said to Him, “What sign will You perform then, that we may see it and believe You? What work will You do?”

31 “Our fathers ate the manna in the desert; as it is written, ‘He gave them bread from heaven to eat.’”

32 พระเยซูก็ตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่านแต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้จริงมาจากสวรรค์ ให้แก่ท่านทั้งหลาย

33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่มิโลก”

34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”

35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่วางใจในเรา จะไม่กระหายอีกเลย

36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ

37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เรา จะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ทิ้งเขาเลย

38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำความประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษามอบผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปถึงคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด

32 Then Jesus said to them, “Most assuredly, I say to you, Moses did not give you the bread from heaven, but My Father gives you the true bread from heaven.

33 “For the bread of God is He who comes down from heaven and gives life to the world.”

34 Then they said to Him, “Lord, give us this bread always.”

35 And Jesus said to them, “I am the bread of life. He who comes to Me shall never hunger, and he who believes in Me shall never thirst.

36 “But I said to you that you have seen Me and yet do not believe.

37 “All that the Father gives Me will come to Me, and the one who comes to Me I will by no means cast out.

38 “For I have come down from heaven, not to do My own will, but the will of Him who sent Me.

39 “This is the will of the Father who sent Me, that of all He has given Me I should lose nothing, but should raise it up at the last day.

40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระบิดาของเรา ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และวางใจในพระบุตร ได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

41 พวกยิวจึงขบขันกับเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์’

42 เขาทั้งหลายว่า “คนนี้เป็นเยซูบุตรของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า ‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’”

43 พระเยซูตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “อย่าขบขันกันเลย

44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้้นออกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย

45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะว่า ‘พระเจ้าจะทรงสั่งสอนเขาทุกคน’ ทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา

46 ไม่มีผู้ใด ได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้าท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว

47 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่วางใจในเราก็มียชีวิตนิรันดร์

48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิต

49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต

50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้บริโภคแล้ว ไม่ตาย

40 “And this is the will of Him who sent Me, that everyone who sees the Son and believes in Him may have everlasting life; and I will raise him up at the last day.”

41 The Jews then complained against Him, because He said, “I am the bread which came down from heaven.”

42 And they said, “Is not this Jesus, the son of Joseph, whose father and mother we know? How is it then that He says, ‘I have come down from heaven?’”

43 Jesus therefore answered and said to them, “Do not murmur among yourselves.

44 “No one can come to Me unless the Father who sent Me draws him; and I will raise him up at the last day.

45 “It is written in the prophets, ‘And they shall all be taught by God.’ Therefore everyone who has heard and learned from the Father comes to Me.

46 “Not that anyone has seen the Father, except He who is from God; He has seen the Father.

47 “Most assuredly, I say to you, he who believes in Me has everlasting life.

48 “I am the bread of life.

49 “Your fathers ate the manna in the wilderness, and are dead.

50 “This is the bread which comes down from heaven, that one may eat of it and not die.

51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิต ซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดบริโภคน้ำนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเห็นแก่ชีวิตของโลกนั้นก็คือเลือดเนื้อของเรา”

52 แล้วพวกยิวก็ทู่หมัดกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร”

53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อ และไม่ดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน

54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราที่มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้น พ้นขึ้นมาในวันสุดท้าย

55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และโลหิตของเราเป็นของดื่มแท้

56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราผู้นั้นก็อยู่กับเราและเราอยู่กับเขา

57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใดผู้ที่กินเรานี้ก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น

58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับอาหารที่พวกบรรพบุรุษได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์”

59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

51 “I am the living bread which came down from heaven. If anyone eats of this bread, he will live forever; and the bread that I shall give is My flesh, which I shall give for the life of the world.”

52 The Jews therefore quarreled among themselves, saying, “How can this Man give us His flesh to eat?”

53 Then Jesus said to them, “Most assuredly, I say to you, unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you have no life in you.

54 “Whoever eats My flesh and drinks My blood has eternal life, and I will raise him up at the last day.

55 “For My flesh is food indeed, and My blood is drink indeed.

56 “He who eats My flesh and drinks My blood abides in Me, and I in him.

57 “As the living Father sent Me, and I live because of the Father, so he who feeds on Me will live because of Me.

58 “This is the bread which came down from heaven—not as your fathers ate the manna, and are dead. He who eats this bread will live forever.”

59 These things He said in the synagogue as He taught in Capernaum.

ถ้อยคำที่ให้ชีวิตนิรันดร์

⁶⁰เมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้”

⁶¹แต่พระเยซูทรงตระหนักว่า เหล่าสาวกของพระองค์ชุบซิบกันถึงเรื่องนั้น จึงตรัสกับเขาว่า “เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ

⁶²ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร

⁶³จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต

⁶⁴แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกแล้วว่าผู้ใดไม่เชื่อพระองค์และเป็นผู้ใดที่จะอาชั้พระองค์ไว้

⁶⁵และพระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาจะทรงโปรดผู้นั้น’”

⁶⁶ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ทอดยไม่ติดตามพระองค์ต่อไปอีก

⁶⁷พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ”

⁶⁸ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์

60 Therefore many of His disciples, when they heard *this*, said, “This is a hard saying; who can understand it?”

61 When Jesus knew in Himself that His disciples complained about this, He said to them, “Does this offend you?”

62 “What then if you should see the Son of Man ascend where He was before?

63 “It is the Spirit who gives life; the flesh profits nothing. The words that I speak to you are spirit, and *they* are life.

64 “But there are some of you who do not believe.” For Jesus knew from the beginning who they were who did not believe, and who would betray Him.

65 And He said, “Therefore I have said to you that no one can come to Me unless it has been granted to him by My Father.”

66 From that *time* many of His disciples went back and walked with Him no more.

67 Then Jesus said to the twelve, “Do you also want to go away?”

68 But Simon Peter answered Him, “Lord, to whom shall we go? You have the words of eternal life.

⁶⁹และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อ และ มาทราบแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นองค์ วิสุทธิของพระเจ้า”

⁷⁰พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “เราเลือก พวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคน หนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”

⁷¹พระองค์ทรงหมายถึงยูดาส บุตร ของซีโมน อิสคาริโอท เพราะว่าเขา เป็นผู้ที่จะอายัดพระองค์ไว้ คือคนหนึ่ง ในสาวกสิบสองคน

พวกน้อง ๆ ของพระเยซู ไม่วางใจในพระองค์

7 หลังจากนั้นพระเยซูก็ได้เสด็จไป ตามที่ต่าง ๆ ในแคว้นกาลิลี ไม่ประสงค์ ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวก ยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์

²ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิง ของพวกยิวแล้ว

³พวกน้อง ๆ ของพระองค์จึงทูล พระองค์ว่า “ท่านจงออกจากที่นี่ไปยัง แคว้นยูเดีย เพื่อให้เหล่าสาวกของท่าน ได้เห็นกิจการที่ท่านกำลังกระทำอยู่

⁴เพราะว่าไม่มีผู้ใดแอบทำสิ่งใดเงียบ ๆ เมื่อผู้นั้นอยากให้คำปรากฏ ถ้าท่านกระทำ การเหล่านี้ ก็จงสำแดงคำให้ปรากฏแก่ โลกเถิด”

⁵แม้พวกน้อง ๆ ของพระองค์ ก็มิ ได้วางใจในพระองค์

⁶พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ยังไม่ ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมี อยู่เสมอ

69 “Also we have come to believe and know that You are the Christ, the Son of the living God.”

70 Jesus answered them, “Did I not choose you, the twelve, and one of you is a devil?”

71 He spoke of Judas Iscariot, the son of Simon, for it was he who would betray Him, being one of the twelve.

CHAPTER 7

After these things Jesus walked in Galilee; for He did not want to walk in Judea, because the Jews sought to kill Him.

2 Now the Jews' Feast of Tabernacles was at hand.

3 His brothers therefore said to Him, “Depart from here and go into Judea, that Your disciples also may see the works that You are doing.

4 “For no one does anything in secret while he himself seeks to be known openly. If You do these things, show Yourself to the world.”

5 For even His brothers did not believe in Him.

6 Then Jesus said to them, “My time has not yet come, but your time is always ready.

7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกลนั้นชั่วร้าย

8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลเกิดเราะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา”

9 เมื่อตรัสเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็ยังคงประทับอยู่ในแคว้นกาลิลีต่อไป

พระเยซูในเทศกาลอยู่เพิง

10 แต่เมื่อพวกน้อง ๆ ของพระองค์ขึ้นไปในงานเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างเงียบ ๆ ไม่เปิดเผย

11 พวกอิวมองหาพระองค์ในงานเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน”

12 และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนพูดว่า “เขาเป็นคนดี” บางคนว่า “ไม่ใช่ เขาทำให้ประชาชนหลงผิดไป”

13 แต่ไม่มีผู้ใดกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกอิว

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จเข้าไปในบริเวณพระวิหารและทรงสั่งสอน

15 พวกอิวพากันประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้พระธรรมได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย”

16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

7 “The world cannot hate you, but it hates Me because I testify of it that its works are evil.

8 “You go up to this feast. I am not yet going up to this feast, for My time has not yet fully come.”

9 When He had said these things to them, He remained in Galilee.

10 But when His brothers had gone up, then He also went up to the feast, not openly, but as it were in secret.

11 Then the Jews sought Him at the feast, and said, “Where is He?”

12 And there was much complaining among the people concerning Him. Some said, “He is good”; others said, “No, on the contrary, He deceives the people.”

13 However, no one spoke openly of Him for fear of the Jews.

14 Now about the middle of the feast Jesus went up into the temple and taught.

15 And the Jews marveled, saying, “How does this Man know letters, having never studied?”

16 Jesus answered them and said, “My doctrine is not Mine, but His who sent Me.

17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์
ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้น
มาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบ
ของเราเอง

18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง
ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง
แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรง
ใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริงไม่มี
อธรรมเลย

19 โมเสสได้ให้ธรรมบัญญัติแก่ท่าน
ทั้งหลายมิใช่หรือ แต่ไม่มีผู้ใดในพวก
ท่านประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้นท่าน
ทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม”

20 คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีศิษย์
อยู่ ใครเล่าที่หาโอกาสจะฆ่าท่าน”

21 พระเยซูคริสต์ตอบว่า “เราได้ทำ
สิ่งหนึ่ง และท่านทั้งหลายประหลาดใจ
ในสิ่งนั้น

22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด
(มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพ-
บุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลาย
ก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด

23 ถ้าในวันสะบาโตคนเข้าสู่หนัด เพื่อ
มิให้ล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของโมเสส
แล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเราเพราะ
เราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติ
ในวันสะบาโตหรือ

24 อย่าตัดสินคนตามที่เห็นภายนอก แต่
จงตัดสินอย่างยุติธรรมเถิด”

17 “If anyone wills to do His will, he
shall know concerning the doctrine,
whether it is from God or whether I
speak on My own authority.

18 “He who speaks from himself
seeks his own glory; but He who seeks
the glory of the One who sent Him is
true, and no unrighteousness is in Him.

19 “Did not Moses give you the law,
yet none of you keeps the law? Why do
you seek to kill Me?”

20 The people answered and said,
“You have a demon. Who is seeking to
kill You?”

21 Jesus answered and said to them,
“I did one work, and you all marvel.

22 “Moses therefore gave you cir-
cumcision (not that it is from Moses, but
from the fathers), and you circumcise a
man on the Sabbath.

23 “If a man receives circumcision on
the Sabbath, so that the law of Moses
should not be broken, are you angry
with Me because I made a man com-
pletely well on the Sabbath?

24 “Do not judge according to ap-
pearance, but judge with righteous
judgment.”

นี่หรือพระคริสต์

25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี่มิใช่หรือที่เขาโอภาสจะฆ่าเสีย

25 Now some of them from Jerusalem said, “Is this not He whom they seek to kill?

26 นี้อย่างไรละ ท่านกำลังพูดอยู่อย่างเปิดเผย และเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกเจ้าหน้าที่รู้แน่แล้วหรือว่าเป็นพระคริสต์

26 “But look! He speaks boldly, and they say nothing to Him. Do the rulers know indeed that this is truly the Christ?

27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่าจะองค์มาจากไหน”

27 “However, we know where this Man is from; but when the Christ comes, no one knows where He is from.”

28 ดังนั้น พระเยซูจึงทรงประกาศ ขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในบริเวณพระวิหารว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้มาตามลำพังเราเอง พระองค์ผู้ทรงใช้เรานั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์

28 Then Jesus cried out, as He taught in the temple, saying, “You both know Me, and you know where I am from; and I have not come of Myself, but He who sent Me is true, whom you do not know.

29 เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา”

29 “But I know Him, for I am from Him, and He sent Me.”

30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดขึ้นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

30 Therefore they sought to take Him; but no one laid a hand on Him, because His hour had not yet come.

31 แต่มีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้วางใจในพระองค์ และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำหมายสำคัญมากกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ”

31 And many of the people believed in Him, and said, “When the Christ comes, will He do more signs than these which this Man has done?”

ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระเยซู

32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสีจึงใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์

33 พระเยซูตรัสว่า “เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไปอีกหน่อย แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะเข้าไปไม่ได้”

35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาดังใจจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติ และสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ

36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’ และ ‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะเข้าไปไม่ได้’”

แม่น้ำที่มีน้ำธำรงชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงขึ้นและประกาศว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ

38 ผู้ที่วางใจในเรามากที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำธำรงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’”

39 สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้ เพราะพระเยซูยังมิได้ประสมเกียรติกิจ

32 The Pharisees heard the crowd murmuring these things concerning Him, and the Pharisees and the chief priests sent officers to take Him.

33 Then Jesus said to them, “I shall be with you a little while longer, and then I go to Him who sent Me.

34 “You will seek Me and not find Me, and where I am you cannot come.”

35 Then the Jews said among themselves, “Where does He intend to go that we shall not find Him? Does He intend to go to the Dispersion among the Greeks and teach the Greeks?

36 “What is this thing that He said, ‘You will seek Me and not find Me, and where I am you cannot come?’”

37 On the last day, that great day of the feast, Jesus stood and cried out, saying, “If anyone thirsts, let him come to Me and drink.

38 “He who believes in Me, as the Scripture has said, out of his heart will flow rivers of living water.”

39 But this He spoke concerning the Spirit, whom those believing in Him would receive; for the Holy Spirit was not yet given, because Jesus was not yet glorified.

ผู้มีอำนาจมีความเห็นแตกแยกกัน

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น บางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะนั้นแน่”

41 คนอื่น ๆ ก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาสิลหรือ

42 พระคัมภีร์กล่าวไว้ มิใช่หรือว่าพระคริสต์จะมาจากเชื้อพระวงศ์ของดาวิดและมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม ชนบทซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น”

43 เหตุฉะนั้น ประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์

44 บางคนใครจะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย

45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา”

46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย”

47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกชักจูงให้หลงไปด้วยแล้วหรือ

48 มีผู้ใดในหมู่เจ้าหน้าที่หรือพวกฟาริสีศรัทธาในผู้นั้นหรือ

49 แต่ประชาชนหมู่ที่ไม่รู้ธรรมบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว”

50 นิโคเดมัสผู้ที่ได้มาหาพระองค์คราวก่อนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขาได้กล่าวแก่พวกเขาว่า

40 Therefore many from the crowd, when they heard this saying, said, “Truly this is the Prophet.”

41 Others said, “This is the Christ.” But some said, “Will the Christ come out of Galilee?”

42 “Has not the Scripture said that the Christ comes from the seed of David and from the town of Bethlehem, where David was?”

43 So there was a division among the people because of Him.

44 Now some of them wanted to take Him, but no one laid hands on Him.

45 Then the officers came to the chief priests and Pharisees, who said to them, “Why have you not brought Him?”

46 The officers answered, “No man ever spoke like this Man!”

47 Then the Pharisees answered them, “Are you also deceived?”

48 “Have any of the rulers or the Pharisees believed in Him?”

49 “But this crowd that does not know the law is accursed.”

50 Nicodemus (he who came to Jesus by night, being one of them) said to them,

51 “กฎหมายของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ”

52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด แล้วท่านจะเห็นว่าไม่มีผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นมาจากกาลิลี”

ผู้หญิงคนหนึ่งถูกจับฐานล่วงประเวณี

53 [บางคนต่างกลับไปบ้านของตน
8 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขาเมะ-
กอกเทศ

2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไป
บริเวณพระวิหารอีก คนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่ง
และเริ่มสั่งสอนเขา

3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ได้
พาผู้หญิงคนหนึ่งมา หญิงผู้นี้ถูกจับฐาน
ล่วงประเวณี และเขาให้หญิงผู้นั้น
ยืนหน้าฝูงชน

4 เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า
หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณี
อยู่

5 ในธรรมบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เรา
เอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่าน
จะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”

6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์
หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซู
ทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์
เขียนที่ดิน

51 “Does our law judge a man before
it hears him and knows what he is do-
ing?”

52 They answered and said to him,
“Are you also from Galilee? Search and
look, for no prophet has arisen out of
Galilee.”

53 And everyone went to his own
house.

CHAPTER 8

But Jesus went to the Mount of Ol-
ives.

2 Now early in the morning He came
again into the temple, and all the peo-
ple came to Him; and He sat down and
taught them.

3 Then the scribes and Pharisees
brought to Him a woman caught in
adultery. And when they had set her in
the midst,

4 They said to Him, “Teacher, this
woman was caught in adultery, in the
very act.

5 “Now Moses, in the law, command-
ed us that such should be stoned. But
what do You say?”

6 This they said, testing Him, that
they might have *something* of which to
accuse Him. But Jesus stooped down
and wrote on the ground with *His* fin-
ger, as though He did not hear.

7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามอยู่เรื่อย ๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นตรัสตอบเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้น เอาหินขว้างเขาก่อน”

8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลง เอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก

9 แต่เมื่อเขาทั้งหลายได้ยืนคังนั้น เขาก็ทั้งหลายจึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจาก คนเฒ่าคนแก่ เหลือแต่พระเยซูตามลำพัง กับหญิงคนหนึ่งที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

10 พระเยซูทรงเงยพระพักตร์ขึ้นตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ”

11 นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสว่า “เธอก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำผิดอีก”

พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”

14 พระเยซูตรัสตอบว่า “แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ เราเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน

7 So when they continued asking Him, He raised Himself up and said to them, “He who is without sin among you, let him throw a stone at her first.”

8 And again He stooped down and wrote on the ground.

9 Then those who heard it, being convicted by *their* conscience, went out one by one, beginning with the oldest even to the last. And Jesus was left alone, and the woman standing in the midst.

10 When Jesus had raised Himself up and saw no one but the woman, He said to her, “Woman, where are those accusers of yours? Has no one condemned you?”

11 She said, “No one, Lord.” And Jesus said to her, “Neither do I condemn you; go and sin no more.”

12 Then Jesus spoke to them again, saying, “I am the light of the world. He who follows Me shall not walk in darkness, but have the light of life.”

13 The Pharisees therefore said to Him, “You bear witness of Yourself; Your witness is not true.”

14 Jesus answered and said to them, “Even if I bear witness of Myself, My witness is true, for I know where I came from and where I am going; but you do not know where I come from and where I am going.

15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษามาตาม
ทางโลกเรามีได้พิพากษาผู้ใด

16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิ-
พากษาของเราถูกต้อง เพราะเรามีได้
พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วม
กับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

17 ในธรรมบัญญัติของท่านก็มีคำเขียน
ไว้ว่า คำพยานของสองคนก็เป็นที่ยอมรับ
ได้

18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง และ
พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็เป็นพยานให้
แก่เราด้วย”

19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระ
บิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูคริสต์
ตอบว่า “ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราคือ
ท่านทั้งหลายไม่รู้จึก ถ้าท่านรู้จักเรา
ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”

20 พระเยซูคริสต์คำเหล่านี้ที่คลั่งเงิน
เมื่อกำลังสั่งสอนอยู่ในบริเวณพระวิหาร
แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์เพราะว่ายัง
ไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านไปไม่ได้

21 พระองค์ตรัสกับเขาอีกว่า “เราจะ
จากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหา
เรา และจะตายเพราะบาปของท่านที่
ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่
ได้”

22 พวกยิวจึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่า
ตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเรา
จะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้’”

15 “You judge according to the flesh;
I judge no one.

16 “And yet if I do judge, My judg-
ment is true; for I am not alone, but I
am with the Father who sent Me.

17 “It is also written in your law that
the testimony of two men is true.

18 “I am One who bears witness of
Myself, and the Father who sent Me
bears witness of Me.”

19 Then they said to Him, “Where is
Your Father?” Jesus answered, “You
know neither Me nor My Father. If you
had known Me, you would have known
My Father also.”

20 These words Jesus spoke in the
treasury, as He taught in the temple;
and no one laid hands on Him, for His
hour had not yet come.

21 Then Jesus said to them again, “I
am going away, and you will seek Me,
and will die in your sin. Where I go you
cannot come.”

22 So the Jews said, “Will He kill
Himself, because He says, ‘Where I go
you cannot come?’”

23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเป็นของเบื้องล่าง เราเป็นของเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”

24 เรามอบท่านทั้งหลายว่าท่านจะตาย เพราะบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว”

25 เขาถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น”

26 เราก็ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาขึ้นทรงเป็นสัจย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก”

27 เขาทั้งหลายไม่ทราบว่พระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา

28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น”

29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระองค์มิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

30 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากวางใจในพระองค์

23 And He said to them, “You are from beneath; I am from above. You are of this world; I am not of this world.”

24 “Therefore I said to you that you will die in your sins; for if you do not believe that I am He, you will die in your sins.”

25 Then they said to Him, “Who are You?” And Jesus said to them, “Just what I have been saying to you from the beginning.”

26 “I have many things to say and to judge concerning you, but He who sent Me is true; and I speak to the world those things which I heard from Him.”

27 They did not understand that He spoke to them of the Father.

28 Then Jesus said to them, “When you lift up the Son of Man, then you will know that I am He, and that I do nothing of Myself; but as My Father taught Me, I speak these things.”

29 “And He who sent Me is with Me. The Father has not left Me alone, for I always do those things that please Him.”

30 As He spoke these words, many believed in Him.

ลัทธิจะกระทำให้ท่านเป็นไทย

31 พระเยซู จึงตรัสกับพวกยิวที่ศรัทธาในพระองค์แล้วว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง

32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักลัทธิจะ และลัทธิจะกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย”

33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย’”

34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป

35 ทาสมิได้อาศัยในครัวเรือนตลอดไป บุตรต่างหากอยู่ตลอดไป

36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็เป็นไทยจริง ๆ

37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะว่าท่านไม่เชื่อคำของเรา

38 เราพูดถึงสิ่งที่เราได้เห็น เมื่ออยู่กับพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้ยินมาจากพ่อของท่าน”

พ่อของท่านคือมาร

39 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ

31 Then Jesus said to those Jews who believed Him, “If you abide in My word, you are My disciples indeed.

32 “And you shall know the truth, and the truth shall make you free.”

33 They answered Him, “We are Abraham’s descendants, and have never been in bondage to anyone. How can you say, ‘You will be made free?’”

34 Jesus answered them, “Most assuredly, I say to you, whoever commits sin is a slave of sin.

35 “And a slave does not abide in the house forever, but a son abides forever.

36 “Therefore if the Son makes you free, you shall be free indeed.

37 “I know that you are Abraham’s descendants, but you seek to kill Me, because My word has no place in you.

38 “I speak what I have seen with My Father, and you do what you have seen with your father.”

39 They answered and said to Him, “Abraham is our father.” Jesus said to them, “If you were Abraham’s children, you would do the works of Abraham.

40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงสิ่งซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า अब्राहमมิได้กระทำอย่างนี้

41 ท่านทั้งหลายย่อมกระทำการซึ่งที่บิดาของท่านทำ” เขาพูดพระองค์ว่า “เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า”

42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา

43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้

44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นผู้กล่าวแต่ปฐมกาล และมีได้ตั้งอยู่ในสิ่งจะ เพราะมันไม่มีสิ่งจะ เมื่อมันพูดเท็จมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นปฏิสนธิและเป็นพ่อของการมูสา

45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง

46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำผิด ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา

47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า ท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง”

40 “But now you seek to kill Me, a Man who has told you the truth which I heard from God. Abraham did not do this.

41 “You do the deeds of your father.” Then they said to Him, “We were not born of fornication; we have one Father—God.”

42 Jesus said to them, “If God were your Father, you would love Me, for I proceeded forth and came from God; nor have I come of Myself, but He sent Me.

43 “Why do you not understand My speech? Because you are not able to listen to My word.

44 “You are of your father the devil, and the desires of your father you want to do. He was a murderer from the beginning, and does not stand in the truth, because there is no truth in him. When he speaks a lie, he speaks from his own resources, for he is a liar and the father of it.

45 “But because I tell the truth, you do not believe Me.

46 “Which of you convicts Me of sin? And if I tell the truth, why do you not believe Me?

47 “He who is of God hears God’s words; therefore you do not hear, because you are not of God.”

เราดำรงอยู่ก่อนอับราฮัมเกิด

48 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เรารู้ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้นไม่จริงหรือ”

49 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา

50 เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา

51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย”

52 พวกยิวทูลพระองค์ว่า “เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมก็ตายไปแล้ว และพวกผู้เผยพระวจนะ ก็ตายไปแล้วเช่นเดียวกันและท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ซึมความตายเลย’

53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัม บิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกผู้เผยพระวจนะก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”

54 พระเยซูตรัสตอบว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่นั่นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าท่านเป็นพระเจ้าของพวกท่าน

55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็จะเป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และประพฤติตามพระคำรัสของพระองค์

48 Then the Jews answered and said to Him, “Do we not say rightly that You are a Samaritan and have a demon?”

49 Jesus answered, “I do not have a demon; but I honor My Father, and you dishonor Me.

50 “And I do not seek My own glory; there is One who seeks and judges.

51 “Most assuredly, I say to you, if anyone keeps My word he shall never see death.”

52 Then the Jews said to Him, “Now we know that You have a demon! Abraham is dead, and the prophets; and You say, ‘If anyone keeps My word he shall never taste death.’

53 “Are You greater than our father Abraham, who is dead? And the prophets are dead. Who do You make Yourself out to be?”

54 Jesus answered, “If I honor Myself, My honor is nothing. It is My Father who honors Me, of whom you say that He is your God.

55 “Yet you have not known Him, but I know Him. And if I say, ‘I do not know Him,’ I shall be a liar like you; but I do know Him and keep His word.

⁵⁶ อับราฮัมบิดาของท่านขึ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเราและท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี”

⁵⁷ พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า “ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”

⁵⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราดำรงอยู่ก่อนอับราฮัมเกิด”

⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อมหินขึ้นจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากบริเวณพระวิหาร

พระเยซูทรงรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด

9 เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินไปนั้น ทรงเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด

² และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด”

³ พระเยซูตรัสตอบว่า “มิใช่ว่าชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เขาเกิดมาตาบอดเพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา

⁴ เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้

⁵ คราบไคที่เรายังอยู่ในโลกเราเป็นความสว่างของโลก”

⁶ เมื่อครั้นดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงปั้นพระเยซูเสลงที่ดิน แล้วทรงเอาพระเยซูเหนื้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอด

⁵⁶ “Your father Abraham rejoiced to see My day, and he saw it and was glad.”

⁵⁷ Then the Jews said to Him, “You are not yet fifty years old, and have You seen Abraham?”

⁵⁸ Jesus said to them, “Most assuredly, I say to you, before Abraham was, I AM.”

⁵⁹ Then they took up stones to throw at Him; but Jesus hid Himself and went out of the temple, going through the midst of them, and so passed by.

CHAPTER 9

Now as Jesus passed by, He saw a man who was blind from birth.

² And His disciples asked Him, saying, “Rabbi, who sinned, this man or his parents, that he was born blind?”

³ Jesus answered, “Neither this man nor his parents sinned, but that the works of God should be revealed in him.

⁴ “I must work the works of Him who sent Me while it is day; the night is coming when no one can work.

⁵ “As long as I am in the world, I am the light of the world.”

⁶ When He had said these things, He spat on the ground and made clay with the saliva; and He anointed the eyes of the blind man with the clay.

7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า “จงไป ล้างโคลน
ออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (สิโลอัม
แปลว่า ไซไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับ
มาก็เห็นได้

8 เพื่อนบ้านและบรรดาคนที่เคยเห็น
ชายคนนั้นเป็นคนขอทานมาก่อน ก็พูด
กันว่า “คนนี้ไซไหมที่เคยนั่งขอทาน”

9 บางคนก็พูดว่า “ไซคนนั้นแหละ” คน
อื่นว่า “ไม่ใช่ แต่เขาเหมือนคนนั้น”
ตัวเขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น”

10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ตาของ
เจ้าหายบอดได้อย่างไร”

11 เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยซูได้
ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอก
ข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้ว
ล้างโคลนออกเสีย’ ข้าพเจ้าก็ได้ไป
ล้างตาจึงมองเห็นได้”

12 เขาจึงถามว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คน
นั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

พวกฟาริสีสอบสวนเรื่อง

การรักษาคนตาบอด

13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้น
ไปหาพวกฟาริสี

14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตา
ชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต

15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า “ทำ
อย่างไรตาเขาจึงมองเห็น และเขาบอก
คนเหล่านั้นว่า ‘เขาเอาโคลนทาตาของ
ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึง
มองเห็น’”

7 And He said to him, “Go, wash in
the pool of Siloam” (which is translated,
Sent). So he went and washed, and
came back seeing.

8 Therefore the neighbors and those
who previously had seen that he was
blind said, “Is not this he who sat and
begged?”

9 Some said, “This is he.” Others
said, “He is like him.” He said, “I am
he.”

10 Therefore they said to him, “How
were your eyes opened?”

11 He answered and said, “A Man
called Jesus made clay and anointed my
eyes and said to me, ‘Go to the pool of
Siloam and wash.’ So I went and
washed, and I received sight.”

12 Then they said to him, “Where is
He?” He said, “I do not know.”

13 They brought him who formerly
was blind to the Pharisees.

14 Now it was a Sabbath when Jesus
made the clay and opened his eyes.

15 Then the Pharisees also asked him
again how he had received his sight. He
said to them, “He put clay on my eyes,
and I washed, and I see.”

16 พวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้น้ำไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รักษาวินสบบาโต” แต่คนอื่นพูดว่า “คนบาปจะทำหมายสำคัญเช่นนั้นได้อย่างไร” พวกเขาก็แตกแยกกัน

17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ”

18 พวกยิวไม่เชื่อว่าชายคนนั้นตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา

19 แล้วถามว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าเป็นบุตรของตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น”

20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นบุตรของข้าพเจ้า และทราบว่าเขาก็คือตาบอด

21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น ใครทำให้ตาของเขาหายบอด ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาใดแล้ว เขาคงเล่าเรื่องของเขาสองได้”

22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องอเปหิผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา

23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “เขาใดแล้ว ถามตัวเขาเองเถิด”

16 Therefore some of the Pharisees said, “This Man is not from God, because He does not keep the Sabbath.” Others said, “How can a man who is a sinner do such signs?” And there was a division among them.

17 They said to the blind man again, “What do you say about Him because He opened your eyes?” He said, “He is a prophet.”

18 But the Jews did not believe concerning him, that he had been blind and received his sight, until they called the parents of him who had received his sight.

19 And they asked them, saying, “Is this your son, who you say was born blind? How then does he now see?”

20 His parents answered them and said, “We know that this is our son, and that he was born blind;

21 “But by what means he now sees we do not know, or who opened his eyes we do not know. He is of age; ask him. He will speak for himself.”

22 His parents said these things because they feared the Jews, for the Jews had agreed already that if anyone confessed that He was Christ, he would be put out of the synagogue.

23 Therefore his parents said, “He is of age; ask him.”

24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาหาเป็นครั้งที่สอง และบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่า ชายคนนั้นเป็นคนบาป”

25 เขาตอบว่า “ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบ ก็คือว่าข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้ามองเห็นได้แล้ว”

26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด?”

27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟังทำไมท่านจึงอยากฟังอีก อยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ?”

28 และเขาทั้งหลายจึงขี้ขลาดคนนั้นว่า “เอ็งเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส

29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน”

30 ชายคนนั้นตอบว่า “เออ ข้าพเจ้าประหลาดจริง ๆ ที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นก็ยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด

31 พวกเราเห็นว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดยำเกรงพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น

32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้

24 So they again called the man who was blind, and said to him, “Give God the glory! We know that this Man is a sinner.”

25 He answered and said, “Whether He is a sinner or not I do not know. One thing I know: that though I was blind, now I see.”

26 Then they said to him again, “What did He do to you? How did He open your eyes?”

27 He answered them, “I told you already, and you did not listen. Why do you want to hear it again? Do you also want to become His disciples?”

28 Then they reviled him and said, “You are His disciple, but we are Moses’ disciples.

29 “We know that God spoke to Moses; as for this fellow, we do not know where He is from.”

30 The man answered and said to them, “Why, this is a marvelous thing, that you do not know where He is from; yet He has opened my eyes!

31 “Now we know that God does not hear sinners; but if anyone is a worshiper of God and does His will, He hears him.

32 “Since the world began it has been unheard of that anyone opened the eyes of one who was born blind.

33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า
แล้วก็คงไม่สามารถทำได้”

34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า “เอ็ง
เกิดมาในการบาปทั้งนั้น และเอ็งจะมา
สอนเราหรือ” แล้วเขาจึงอเปหิคนนั้น
เสีย

ความบอดของวิญญานจิต

35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้อเปหิ
คนนั้นเสียแล้ว เมื่อพระองค์ทรงพบ
ชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าวางใจ
ในบุตรมนุษย์หรือ”

36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า
ผู้ใดเป็นบุตรมนุษย์ ซึ่งข้าพเจ้าจะวาง
ใจในพระองค์ได้”

37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็น
ท่านแล้ว ท่านผู้นั้นเองที่กำลังพูดคุย
กับเจ้า”

38 เขาจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้า-
พระองค์วางใจ” แล้วเขาก็กราบไหว้
พระองค์

39 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลก
เพื่อแก้การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลาย
ที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มอง
เห็นกลับตาบอด”

40 เมื่อพวกฟาริสีที่อยู่ใกล้พระองค์
ได้อินอย่างนั้นจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า
“เราตาบอดด้วยหรือ”

41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวก
ท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความ
ผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามอง
เห็น’ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่าน
จึงยังมีอยู่”

33 “If this Man were not from God,
He could do nothing.”

34 They answered and said to him,
“You were completely born in sins, and
are you teaching us?” And they cast him
out.

35 Jesus heard that they had cast him
out; and when He had found him, He
said to him, “Do you believe in the Son
of God?”

36 He answered and said, “Who is
He, Lord, that I may believe in Him?”

37 And Jesus said to him, “You have
both seen Him and it is He who is talk-
ing with you.”

38 Then he said, “Lord, I believe!”
And he worshiped Him.

39 And Jesus said, “For judgment I
have come into this world, that those
who do not see may see, and that those
who see may be made blind.”

40 Then some of the Pharisees who
were with Him heard these words, and
said to Him, “Are we blind also?”

41 Jesus said to them, “If you were
blind, you would have no sin; but now
you say, ‘We see.’ Therefore your sin
remains.”

คำอุปมาเรื่องคอกแกะ

10 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่ได้เข้าไปในคอกแกะทางประตูแต่ ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร

2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ

3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น แกะ ย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะ ของท่าน และนำออกไป

4 เมื่อท่านค้อนแกะของท่าน ออกไป หมดแล้ว ก็เดินนำหน้า และแกะก็ตาม ท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน

5 ส่วนผู้อื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะ หนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของ ผู้นั้น”

6 คำเปรียบนั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขา ทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมาย ของพระคำที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย

พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงดูแลที่ดี

7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เรา บอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตู ของแกะทั้งหลาย

8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมย และโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา

9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเราผู้นั้นก็จะรอด เขาจะเข้าออกแล้วก็จะ พบอาหาร

10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่า และทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลาย จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์

11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้น ย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ

CHAPTER 10

“Most assuredly, I say to you, he who does not enter the sheepfold by the door, but climbs up some other way, the same is a thief and a robber.

2 “But he who enters by the door is the shepherd of the sheep.

3 “To him the doorkeeper opens, and the sheep hear his voice; and he calls his own sheep by name and leads them out.

4 “And when he brings out his own sheep, he goes before them; and the sheep follow him, for they know his voice.

5 “Yet they will by no means follow a stranger, but will flee from him, for they do not know the voice of strangers.”

6 Jesus used this illustration, but they did not understand the things which He spoke to them.

7 Then Jesus said to them again, “Most assuredly, I say to you, I am the door of the sheep.

8 “All who ever came before Me are thieves and robbers, but the sheep did not hear them.

9 “I am the door. If anyone enters by Me, he will be saved, and will go in and out and find pasture.

10 “The thief does not come except to steal, and to kill, and to destroy. I have come that they may have life, and that they may have it more abundantly.

11 “I am the good shepherd. The good shepherd gives His life for the sheep.

12 ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามาเขาจึงลงที่จะฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็จึงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

13 เขาหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย

14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรารู้จักแกะของเราและแกะของเราก็รู้จักเรา

15 ดังที่พระบิดาทรงรู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา และชีวิตของเราเราสละเพื่อแกะ

16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็คต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว

17 ด้วยเหตุนี้ พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก

18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก คำกำชับนี้ เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

19 พระคำรัสนี้ทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก

20 พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ไปฟังเขาทำไม”

21 พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำการคนตาบอดมองเห็นได้หรือ”

12 “But a hireling, *he who* is not the shepherd, one who does not own the sheep, sees the wolf coming and leaves the sheep and flees; and the wolf catches the sheep and scatters them.

13 “The hireling flees because he is a hireling and does not care about the sheep.

14 “I am the good shepherd; and I know My sheep, and am known by My own.

15 “As the Father knows Me, even so I know the Father; and I lay down My life for the sheep.

16 “And other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they will hear My voice; and there will be one flock and one shepherd.

17 “Therefore My Father loves Me, because I lay down My life that I may take it again.

18 “No one takes it from Me, but I lay it down of Myself. I have power to lay it down, and I have power to take it again. This command I have received from My Father.”

19 Therefore there was a division again among the Jews because of these sayings.

20 And many of them said, “He has a demon and is mad. Why do you listen to Him?”

21 Others said, “These are not the words of one who has a demon. Can a demon open the eyes of the blind?”

พวกยิวปฏิเสธไม่รับพระเยซู

²²ขณะนั้นเป็นเทศกาลฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม

²³เป็นฤดูหนาว พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในบริเวณพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน

²⁴พวกยิวที่พากันมาห้อมล้อมพระองค์และทูลว่า “จะให้เราเชื่อนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด”

²⁵พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วและท่านไม่เชื่อ สิ่งซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา

²⁶แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา

²⁷แกะของเราขอมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นคามเรา

²⁸เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น แกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้

²⁹พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดอาจชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

³⁰เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

³¹พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีก จะขว้างพระองค์ให้ตาย

²² Now it was the Feast of Dedication in Jerusalem, and it was winter.

²³ And Jesus walked in the temple, in Solomon's porch.

²⁴ Then the Jews surrounded Him and said to Him, “How long do You keep us in doubt? If You are the Christ, tell us plainly.”

²⁵ Jesus answered them, “I told you, and you do not believe. The works that I do in My Father's name, they bear witness of Me.

²⁶ “But you do not believe, because you are not of My sheep, as I said to you.

²⁷ “My sheep hear My voice, and I know them, and they follow Me.

²⁸ “And I give them eternal life, and they shall never perish; neither shall anyone snatch them out of My hand.

²⁹ “My Father, who has given *them* to Me, is greater than all; and no one is able to snatch *them* out of My Father's hand.

³⁰ “I and My Father are one.”

³¹ Then the Jews took up stones again to stone Him.

32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการของพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายขบถก่อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า”

33 พวกชีวทูตตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพดพิฆัมน์ประมาทพระเจ้า เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า”

34 พระเยซูตรัสว่า “ในพระธรรมของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าวว่าคุณทั้งหลายเป็นพระ’

35 ถ้าพระธรรมนั้นเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเขาเป็นพระ (และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้)

36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า’ เพราะเราได้กล่าวว่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ

37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าวางใจในเราเลย

38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้วางใจในเรา ก็จงวางใจเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเข้าใจว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”

39 พวกเขาพยายามจะจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

32 Jesus answered them, “Many good works I have shown you from My Father. For which of those works do you stone Me?”

33 The Jews answered Him, saying, “For a good work we do not stone You, but for blasphemy, and because You, being a Man, make Yourself God.”

34 Jesus answered them, “Is it not written in your law, ‘I said, “You are gods”’?”

35 “If He called them gods, to whom the word of God came (and the Scripture cannot be broken),

36 “Do you say of Him whom the Father sanctified and sent into the world, ‘You are blaspheming,’ because I said, ‘I am the Son of God’?

37 “If I do not do the works of My Father, do not believe Me;

38 “But if I do, though you do not believe Me, believe the works, that you may know and believe that the Father is in Me, and I in Him.”

39 Therefore they sought again to seize Him, but He escaped out of their hand.

40 พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน
อีก และไปถึงตำบลที่เมื่อก่อนนั้นยอห์น
ให้บัพติศมา และพระองค์ทรงพักอยู่
ที่นั่น

41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์
กล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำหมายสำคัญใด ๆ
เลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่าน
ผู้นี้เป็นความจริง”

42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้วางใจ
ในพระองค์

มรณกรรมของลาซารัส

11 มีชายคนหนึ่ง ชื่อลาซารัส กำลัง
ป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นชนบท
ที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น

2 มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอม
ชโลมพระองค์และเอาผมของนางเช็ด
พระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชาย
ของเธอกำลังป่วยอยู่

3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสอง จึงให้คนไป
เฝ้าพระเยซูทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้
ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่”

4 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัส
ว่า “โรค นั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้น
เพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้าเพื่อ
ให้พระบุตรของพระเจ้าทรงได้รับเกียรติ
เพราะโรคนั้น”

5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาว
ของเธอและลาซารัส

6 ครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัส
ป่วยอยู่พระองค์จึงทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์
ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน

40 And He went away again beyond
the Jordan to the place where John was
baptizing at first, and there He stayed.

41 Then many came to Him and said,
“John performed no sign, but all the
things that John spoke about this Man
were true.”

42 And many believed in Him there.

CHAPTER 11

Now a certain man was sick, Laza-
rus of Bethany, the town of
Mary and her sister Martha.

2 It was that Mary who anointed the
Lord with fragrant oil and wiped His
feet with her hair, whose brother Laza-
rus was sick.

3 Therefore the sisters sent to Him,
saying, “Lord, behold, he whom You
love is sick.”

4 When Jesus heard that, He said,
“This sickness is not unto death, but for
the glory of God, that the Son of God
may be glorified through it.”

5 Now Jesus loved Martha and her
sister and Lazarus.

6 So, when He heard that he was sick,
He stayed two more days in the place
where He was.

7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า “เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด”

8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้ พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตายแล้วพระองค์ก็จะต้องเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ”

9 พระเยซูตรัสตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้

10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา”

11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า “ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น”

12 พวกสาวกทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขายังอยู่เขาก็จะหายดี”

13 พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน

14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว

15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อเราใช่หรือ”

16 โธมัสที่เรียกว่า แผลจึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “พวกเราไปกับพระองค์ด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์”

7 Then after this He said to the disciples, “Let us go to Judea again.”

8 The disciples said to Him, “Rabbi, lately the Jews sought to stone You, and are You going there again?”

9 Jesus answered, “Are there not twelve hours in the day? If anyone walks in the day, he does not stumble, because he sees the light of this world.

10 “But if one walks in the night, he stumbles, because the light is not in him.”

11 These things He said, and after that He said to them, “Our friend Lazarus sleeps, but I go that I may wake him up.”

12 Then His disciples said, “Lord, if he sleeps he will get well.”

13 However, Jesus spoke of his death, but they thought that He was speaking about taking rest in sleep.

14 Then Jesus said to them plainly, “Lazarus is dead.

15 “And I am glad for your sakes that I was not there, that you may believe. Nevertheless let us go to him.”

16 Then Thomas, who is called Didymus, said to his fellow disciples, “Let us also go, that we may die with Him.”

พระเยซูทรงเป็นเหตุให้คนเป็นขึ้น และมีชีวิต

17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงที่ทรงทราบ
ว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝัง
ศพแล้ว

18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร

19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธา
และมารีย์เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่อง
น้องชายของเธอ

20 ครั้นมารธาเห็นว่าพระเยซูกำลัง
เสด็จมาเธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์
แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน

21 มารธาทูลพระเยซูว่า “พระองค์
เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้น้องชายของ
ข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย

22 ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบ
ว่า สิ่งใด ๆ ที่พระองค์จะทูลขอจาก
พระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทาน
แก่พระองค์”

23 พระเยซูตรัสกับนางว่า “น้องชาย
ของเจ้าจะฟื้นขึ้นมามีชีวิต”

24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์
ทราบแล้วว่าเขายะฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวัน
สุดท้าย เมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็น
เหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้
ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้ว
ก็ยังจะมีชีวิตอีก

26 และทุกคนที่มีชีวิตและวางใจใน
เราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม”

17 So when Jesus came, He found
that he had already been in the tomb
four days.

18 Now Bethany was near Jerusalem,
about two miles away.

19 And many of the Jews had joined
the women around Martha and Mary,
to comfort them concerning their
brother.

20 Then Martha, as soon as she
heard that Jesus was coming, went and
met Him, but Mary was sitting in the
house.

21 Now Martha said to Jesus, “Lord,
if You had been here, my brother
would not have died.

22 “But even now I know that what-
ever You ask of God, God will give
You.”

23 Jesus said to her, “Your brother
will rise again.”

24 Martha said to Him, “I know that
he will rise again in the resurrection at
the last day.”

25 Jesus said to her, “I am the resur-
rection and the life. He who believes in
Me, though he may die, he shall live.

26 “And whoever lives and believes
in Me shall never die. Do you believe
this?”

27 มารธาพูดพระองค์ว่า “เชื่อพระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรง
เป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าที่
เสด็จมาในโลก”

พระเยซูกันแสง

28 เมื่อเธอพูดดังนี้แล้ว เธอก็กลับไป
เรียกมารีย์น้องสาว กระซิบว่า “พระ-
อาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า”

29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้วเธอก็รีบลุกขึ้น
ไปเฝ้าพระองค์

30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปใน
หมู่บ้าน แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธา
พบพระองค์นั้น

31 เมื่อพวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือน
กำลังปลอบโยนเธออยู่ เห็นมารีย์รีบ
ลุกขึ้นเดินออกไป เขาทั้งหลายจึงตาม
เธอไป นึกว่าเธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์

32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับ
อยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่
พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์
เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชาย
ของข้าพระองค์ก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูทรงเห็นเธอร้องไห้ และ
พวกยิวที่มากับเธอก็ร้องไห้ด้วย พระองค์
ก็ทรงสะเทือนพระทัยและทรงเป็นทุกข์

34 พระองค์คร่ำครวญว่า “พวกเจ้าเอาศพ
เขาไปไว้ที่ไหน” เขาทูลพระองค์ว่า “พระ-
องค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาอุทิศ”

35 พระเยซูทรงพระกันแสง

36 พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูซิพระองค์
ทรงรักเขาเพียงไร”

27 She said to Him, “Yes, Lord, I be-
lieve that You are the Christ, the Son of
God, who is to come into the world.”

28 And when she had said these
things, she went her way and secretly
called Mary her sister, saying, “The
Teacher has come and is calling for
you.”

29 As soon as she heard that, she
arose quickly and came to Him.

30 Now Jesus had not yet come into
the town, but was in the place where
Martha met Him.

31 Then the Jews who were with her
in the house, and comforting her, when
they saw that Mary rose up quickly and
went out, followed her, saying, “She is
going to the tomb to weep there.”

32 Then, when Mary came where
Jesus was, and saw Him, she fell down
at His feet, saying to Him, “Lord, if You
had been here, my brother would not
have died.”

33 Therefore, when Jesus saw her
weeping, and the Jews who came with
her weeping, He groaned in the spirit
and was troubled.

34 And He said, “Where have you
laid him?” They said to Him, “Lord,
come and see.”

35 Jesus wept.

36 Then the Jews said, “See how He
loved him!”

37 แต่บางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

37 And some of them said, “Could not this Man, who opened the eyes of the blind, also have kept this man from dying?”

ลาซารัสฟื้นขึ้น

38 พระเยซูทรงสะเทือนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์นั้นเป็นถ้ำ มีหินก้อนหนึ่งวางปิดปากไว้

38 Then Jesus, again groaning in Himself, came to the tomb. It was a cave, and a stone lay against it.

39 พระเยซูตรัสว่า “จงเอาหินออกเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ปานนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขตายมาสี่วันแล้ว”

39 Jesus said, “Take away the stone.” Martha, the sister of him who was dead, said to Him, “Lord, by this time there is a stench, for he has been dead four days.”

40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อเจ้าก็จะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

40 Jesus said to her, “Did I not say to you that if you would believe you would see the glory of God?”

41 พวกเขาจึงเอาหินออก พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์

41 Then they took away the stone from the place where the dead man was lying. And Jesus lifted up His eyes and said, “Father, I thank You that You have heard Me.

42 ข้าพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ก็อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

42 “And I know that You always hear Me, but because of the people who are standing by I said this, that they may believe that You sent Me.”

43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย ออกมาเถิด”

43 Now when He had said these things, He cried with a loud voice, “Lazarus, come forth!”

44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้ผ้าที่พันออกเสีย แล้วปล่อยเขาเถิด”

44 And he who had died came out bound hand and foot with grave-clothes, and his face was wrapped with a cloth. Jesus said to them, “Loose him, and let him go.”

การปองร้ายพระเยซู

(มธ. 26:1-5 มก. 14:1-2 ลก. 22:1-2)

45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหา^{๕๕}มารีย์ และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็วางใจในพระองค์

46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสีเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำไว้^{๕๖}

47 ฉะนั้นพวกมหาปุโรหิต และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้ว ว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้^{๕๗}ทำสิ่งที่เป็นหมายสำคัญหลายประการ

48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาทำลายทั้งพระวิหาร และชาติของเรา”

49 แต่คนหนึ่ง^{๕๘}ในพวกเขา ชื่อคายาฟาส เป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย

50 และไม่รู้ว่ามี^{๕๙}มันจะเป็นประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งแทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”

51 เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้นจึงกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่า พระเยซูจะสิ้นพระชนม์ แทนชนชาตินั้น

52 และมิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้นให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน

45 Then many of the Jews who had come to Mary, and had seen the things Jesus did, believed in Him.

46 But some of them went away to the Pharisees and told them the things Jesus did.

47 Then the chief priests and the Pharisees gathered a council and said, “What shall we do? For this Man works many signs.

48 “If we let Him alone like this, everyone will believe in Him, and the Romans will come and take away both our place and nation.”

49 And one of them, Caiaphas, being high priest that year, said to them, “You know nothing at all,

50 “Nor do you consider that it is expedient for us that one man should die for the people, and not that the whole nation should perish.”

51 Now this he did not say on his own authority; but being high priest that year he prophesied that Jesus would die for the nation;

52 And not for that nation only, but also that He would gather together in one the children of God who were scattered abroad.

⁵³ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลาย
จึงคิดอ่านจะฆ่าพระองค์เสีย

⁵⁴เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จใน
หมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จ
ออกจากที่นั่น ไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่น
ทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม
และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวก

⁵⁵ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกา
ของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมาก
ได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะ
ชำระตัว

⁵⁶เขาทั้งหลายพากันมองหาพระเยซู
และเมื่อเขาทั้งหลายขึ้นอยู่ในบริเวณ
พระวิหาร เขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลาย
คิดเห็นอย่างไรพระองค์จะไม่เสด็จมา
ในงานเทศกาลนี้หรือ”

⁵⁷ฝ่ายพวกมหาปุโรหิตและพวกฟาริสี
ได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์
อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้
ไปจับพระองค์

พระเยซูทรงรับการขโมยที่เบธานี
(มธ. 26:6-13 มก. 14:3-9)

12ก่อนปัสกาหกวัน พระเยซูเสด็จ
มาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของ
ลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ฟื้นขึ้น
จากตาย

²ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงพระองค์ มารธา
ก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคน
หนึ่งที่ร่วมรับประทานอาหารกับพระองค์

⁵³ Then, from that day on, they plotted
to put Him to death.

⁵⁴ Therefore Jesus no longer walked
openly among the Jews, but went from
there into the country near the wilder-
ness, to a city called Ephraim, and there
remained with His disciples.

⁵⁵ And the Passover of the Jews was
near, and many went from the country
up to Jerusalem before the Passover, to
purify themselves.

⁵⁶ Then they sought Jesus, and
spoke among themselves as they stood
in the temple, “What do you think—
that He will not come to the feast?”

⁵⁷ Now both the chief priests and the
Pharisees had given a command, that if
anyone knew where He was, he should
report it, that they might seize Him.

CHAPTER 12

Then, six days before the Passover,
Jesus came to Bethany, where
Lazarus was who had been dead, whom
He had raised from the dead.

² There they made Him a supper;
and Martha served, but Lazarus was
one of those who sat at the table with
Him.

3 มารีย์เอาน้ำมันหอมเนบธาร์ดอสทิ
หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคา
แพงมากมาขโลมพระบาทพระเยซู และ
เอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น

4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อ
ยูดาสอิสคาริโอท (คือคนที่จะขาย
พระองค์ไว้) พูดว่า

5 “เหตุใดจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็น
เงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้
แก่คนจน”

6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่
คนจน แต่เพราะเขาเป็นคนหัวขโมย
คือเขาได้ถือกล่องเก็บเงินและได้ชักยอก
เงินที่ใส่ไว้ในนั้นไป

7 พระเยซูตรัสว่า “ช่างเขาเถิด ให้
เขาเก็บน้ำมันนี้ไว้จนถึงวันฝังศพของ
เรา

8 เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ
แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอ”

การปองร้ายลาซารัส

9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์
ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์มิใช่
เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยาก
เห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้
ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย

10 ดังนั้นพวกมหาปุโรหิตจึงคิดจะ
ฆ่าลาซารัสเสียด้วย

11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้
พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขาไป
เชื่อถือพระเยซู

3 Then Mary took a pound of very
costly oil of spikenard, anointed the
feet of Jesus, and wiped His feet with
her hair. And the house was filled with
the fragrance of the oil.

4 But one of His disciples, Judas Is-
cariot, Simon's son, who would betray
Him, said,

5 “Why was this fragrant oil not sold
for three hundred denarii and given to
the poor?”

6 This he said, not that he cared for
the poor, but because he was a thief,
and had the money box; and he used to
take what was put in it.

7 But Jesus said, “Let her alone; she
has kept this for the day of My burial.

8 “For the poor you have with you
always, but Me you do not have always.”

9 Now a great many of the Jews knew
that He was there; and they came, not
for Jesus' sake only, but that they might
also see Lazarus, whom He had raised
from the dead.

10 But the chief priests plotted to put
Lazarus to death also,

11 Because on account of him many
of the Jews went away and believed in
Jesus.

เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่าง

ผู้พิชิต

(มธ. 21:1-11 มก. 11:1-11 ลก. 19:28-40)

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในงานเทศกาลนั้น ได้ยินว่าพระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม

13 เขาก็พากันถือทางอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า "โฮสันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ทรงพระเจริญ"

14 และพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่ง จึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า

15 "ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย องค์กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา"

16 ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์นั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงประสมเกียรติกิจแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่ามีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์

17 คนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตายก็เป็นพยานในสิ่งที่เขาได้เห็นและได้เห็น

18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญนั้น

19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่าท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูซิ โลกตามเขาไปหมดแล้ว"

12 The next day a great multitude that had come to the feast, when they heard that Jesus was coming to Jerusalem,

13 Took branches of palm trees and went out to meet Him, and cried out: "Hosanna! Blessed is He who comes in the name of the LORD!" The King of Israel!"

14 Then Jesus, when He had found a young donkey, sat on it; as it is written:

15 "Fear not, daughter of Zion; behold, your King is coming, sitting on a donkey's colt."

16 His disciples did not understand these things at first; but when Jesus was glorified, then they remembered that these things were written about Him and that they had done these things to Him.

17 Therefore the people, who were with Him when He called Lazarus out of his tomb and raised him from the dead, bore witness.

18 For this reason the people also met Him, because they heard that He had done this sign.

19 The Pharisees therefore said among themselves, "You see that you are accomplishing nothing. Look, the world has gone after Him!"

พวกต่างชาติบางคนแสวงหา

พระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในงานเทศกาลนั้นมีพวกต่างชาติบ้าง

21 พวกต่างชาตินั้นจึงไปหาฟิลิป ซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วพูดกับเขาว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู”

22 ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะประสบเกียรติกิจ

24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไปก็ยังคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก

25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็จะต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะดำรงชีวิตนั้นไว้เป็นรันคร

26 ถ้าผู้ใดจะรับใช้เรา ผู้นั้นก็ต้องตามเรามาและเราอยู่ที่ไหนผู้รับใช้ของเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดรับใช้เรา พระบิดา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น

บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น

27 “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะพูดอย่างไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการย่ำยีแห่งกาลนี้’ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงคณ์เอง เราจึงมาถึงการย่ำยีแห่งกาลนี้

20 Now there were certain Greeks among those who came up to worship at the feast.

21 Then they came to Philip, who was from Bethsaida of Galilee, and asked him, saying, “Sir, we wish to see Jesus.”

22 Philip came and told Andrew, and in turn Andrew and Philip told Jesus.

23 But Jesus answered them, saying, “The hour has come that the Son of Man should be glorified.

24 “Most assuredly, I say to you, unless a grain of wheat falls into the ground and dies, it remains alone; but if it dies, it produces much grain.

25 “He who loves his life will lose it, and he who hates his life in this world will keep it for eternal life.

26 “If anyone serves Me, let him follow Me; and where I am, there My servant will be also. If anyone serves Me, him My Father will honor.

27 “Now My soul is troubled, and what shall I say? ‘Father, save Me from this hour?’ But for this purpose I came to this hour.

²⁸ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์จงได้รับเกียรติ” แล้วก็มีพระสรเสียงดังมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และเราจะให้รับเกียรติอีก”

²⁹คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยินเสียงนั้นและพูดว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”

³⁰พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา

³¹บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้เจ้าโลกนี้จะถูกกำจัดออกไป

³²เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักนำคนเป็นอันมากให้มาหาเรา”

³³พระองค์คริสต์เช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ อยางไร

³⁴คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทราบจากพระธรรมว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า”

³⁵พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่ไปกับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิดเกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว้าตนไปทางไหน

³⁶เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงวางใจในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง”

28 “Father, glorify Your name.” Then a voice came from heaven, saying, “I have both glorified it and will glorify it again.”

29 Therefore the people who stood by and heard it said that it had thundered. Others said, “An angel has spoken to Him.”

30 Jesus answered and said, “This voice did not come because of Me, but for your sake.

31 “Now is the judgment of this world; now the ruler of this world will be cast out.

32 “And I, if I am lifted up from the earth, will draw all peoples to Myself.”

33 This He said, signifying by what death He would die.

34 The people answered Him, “We have heard from the law that the Christ remains forever; and how can You say, ‘The Son of Man must be lifted up?’ Who is this Son of Man?”

35 Then Jesus said to them, “A little while longer the light is with you. Walk while you have the light, lest darkness overtake you; he who walks in darkness does not know where he is going.

36 “While you have the light, believe in the light, that you may become sons of light.” These things Jesus spoke, and departed, and was hidden from them.

ความไม่เชื่อถือนั้นของพวกยิว

เมื่อพระเยซูคริสต์ดังนั้นแล้วก็ทรงจาก
เขาไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจาก
พวกเขา

37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำ
หมายสำคัญหลายประการที่เขย่าวให้
เขาเห็น เขาก็ยังไม่วางใจใน
พระองค์

38 ทั้งนี้เพื่อจะสำเร็จตามคำของอิสยาห์
ผู้เผยพระวจนะซึ่งว่า

“พระองค์เจ้าข้า ผู้ใดจะเชื่อสิ่งที่เรา
ได้ประกาศ

และพระกรของพระเจ้าได้ทรง
สำแดงแก่ผู้ใด”

39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะ
อิสยาห์ได้กล่าวไว้อีกว่า

40 “พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาค้าง
หลาย และทำใจของเขา
ให้มืดมัวไป

เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของ
เขา และเข้าใจด้วยจิตใจ
ของเขา

และหันกลับมาให้เรารักษาเขาให้
หาย”

41 อิสยาห์กล่าวดังนั้น เพราะว่าท่านได้
เห็นพระสิริของพระองค์ และได้กล่าว
ถึงพระองค์

42 อย่างไรก็ตามแม้ในพวกเจ้าหน้าที่
เองก็มีหลายคนศรัทธาในพระองค์ แต่
เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย
เพราะกลัวพวกฟาริสี เขากลัวว่าจะถูก
อเปหีออกจากธรรมศาลา

37 But although He had done so
many signs before them, they did not
believe in Him,

38 That the word of Isaiah the
prophet might be fulfilled, which he
spoke: “Lord, who has believed our re-
port? And to whom has the arm of the
LORD been revealed?”

39 Therefore they could not believe,
because Isaiah said again:

40 “He has blinded their eyes and
hardened their hearts, lest they should
see with *their* eyes, lest they should un-
derstand with *their* hearts and turn, so
that I should heal them.”

41 These things Isaiah said when he
saw His glory and spoke of Him.

42 Nevertheless even among the rul-
ers many believed in Him, but because
of the Pharisees they did not confess
Him, lest they should be put out of the
synagogue;

43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์ มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

**พระคำรัสของพระเยซู
เป็นหลักพิพากษา**

44 และพระเยซูทรงประกาศว่า “บรรดาผู้ที่วางใจในเรานั้น หาได้วางใจในเราเองไม่ แต่วางใจในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่วางใจในเราจะมีชีวิตอยู่ในความมืด

47 ถ้าผู้ใดได้อินถ้อยคำของเราและไม่กระทำตาม เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด

48 ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คำที่เราได้กล่าวแล้วนั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

49 เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา

50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา”

43 For they loved the praise of men more than the praise of God.

44 Then Jesus cried out and said, “He who believes in Me, believes not in Me but in Him who sent Me.

45 “And he who sees Me sees Him who sent Me.

46 “I have come as a light into the world, that whoever believes in Me should not abide in darkness.

47 “And if anyone hears My words and does not believe, I do not judge him; for I did not come to judge the world but to save the world.

48 “He who rejects Me, and does not receive My words, has that which judges him—the word that I have spoken will judge him in the last day.

49 “For I have not spoken on My own authority; but the Father who sent Me gave Me a command, what I should say and what I should speak.

50 “And I know that His command is everlasting life. Therefore, whatever I speak, just as the Father has told Me, so I speak.”

พระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก

CHAPTER 13

13 ก่อนถึงงานเทศกาลปัสกา พระเยซูทรงทราบว่ ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น (มารได้คลโยดาสิสคาริโอทบุตรของซีโมนให้อาชดพระองค์ไว้)

³ พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า

⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหาร ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์

⁵ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้

⁶ พระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ”

⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่รู้เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ”

⁸ เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”

Now before the feast of the Passover, when Jesus knew that His hour had come that He should depart from this world to the Father, having loved His own who were in the world, He loved them to the end.

² And supper being ended, the devil having already put it into the heart of Judas Iscariot, Simon's son, to betray Him,

³ Jesus, knowing that the Father had given all things into His hands, and that He had come from God and was going to God,

⁴ Rose from supper and laid aside His garments, took a towel and girded Himself.

⁵ After that, He poured water into a basin and began to wash the disciples' feet, and to wipe them with the towel with which He was girded.

⁶ Then He came to Simon Peter. And Peter said to Him, "Lord, are You washing my feet?"

⁷ Jesus answered and said to him, "What I am doing you do not understand now, but you will know after this."

⁸ Peter said to Him, "You shall never wash my feet!" Jesus answered him, "If I do not wash you, you have no part with Me."

๑๙ โยนาธานบุตรของดาวิดว่า “พระองค์เจ้าข้ามิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”

10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้วแต่ไม่ใช่ทุกคน”

11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่าใครจะอภัยพระองค์ไว้ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”

12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และประทับลงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจ ในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ

13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่าพระอาจารย์ และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น

14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระอาจารย์ของท่านได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย

15 เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่านด้วย

16 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า บ่าวจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทาสจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้

17 เมื่อท่านรู้อย่างนี้แล้วและท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข

9 Simon Peter said to Him, “Lord, not my feet only, but also *my hands* and *my head*!”

10 Jesus said to him, “He who is bathed needs only to wash *his feet*, but is completely clean; and you are clean, but not all of you.”

11 For He knew who would betray Him; therefore He said, “You are not all clean.”

12 So when He had washed their feet, taken His garments, and sat down again, He said to them, “Do you know what I have done to you?

13 “You call Me Teacher and Lord, and you say well, for so I am.

14 “If I then, *your Lord and Teacher*, have washed your feet, you also ought to wash one another's feet.

15 “For I have given you an example, that you should do as I have done to you.

16 “Most assuredly, I say to you, a servant is not greater than his master; nor is he who is sent greater than he who sent him.

17 “If you know these things, blessed are you if you do them.

18 เรามิได้พูดถึงพวกท่านสั้นทุกคน
เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่จะ
ต้องเป็นจริงตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า 'ผู้
ที่รับประทานอาหารของเรา ได้ยกส้นเท้า
ใส่เรา'

19 เรารอท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่
เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพราะว่าเมื่อเรื่องนี้เกิด
ขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น

20 เรารอความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใด
ได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย
และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็รับพระองค์
ผู้ทรงใช้เรามา"

พระเยซูทรงทำนายถึงการที่ยูดาส ทรยศต่อพระองค์

(มธ. 26:20-25 มก. 14:17-21 ลก. 22:21-23)

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์
ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็น
พยานว่า "เรารอความจริงแก่ท่านว่า
คนหนึ่งในพวกท่านจะขายเราไว้"

22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากัน และสงสัย
ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด

23 ที่สำรมมีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระองค์
ทรงรักได้เอนกายอยู่ใกล้พระทรงของ
พระองค์

24 ซีโมนเปโตร จึงพยักหน้า ให้เขา
ทูลถามพระองค์ว่า คนที่พระองค์ตรัส
ถึงนั้นคือผู้ใด

25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ใกล้พระทรง
ของพระองค์ สาวกคนนั้นก็ทูลถาม
พระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือ
ใคร"

18 "I do not speak concerning all of
you. I know whom I have chosen; but
that the Scripture may be fulfilled, 'He
who eats bread with Me has lifted up
his heel against Me.'

19 "Now I tell you before it comes,
that when it does come to pass, you may
believe that I am He.

20 "Most assuredly, I say to you, he
who receives whomever I send receives
Me; and he who receives Me receives
Him who sent Me."

21 When Jesus had said these things,
He was troubled in spirit, and testified
and said, "Most assuredly, I say to you,
one of you will betray Me."

22 Then the disciples looked at one
another, perplexed about whom He
spoke.

23 Now there was leaning on Jesus'
bosom one of His disciples, whom Jesus
loved.

24 Simon Peter therefore motioned
to him to ask who it was of whom He
spoke.

25 Then, leaning back on Jesus'
breast, he said to Him, "Lord, who is
it?"

26 พระองค์คริสต์ตอบว่า “คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จุ่มแล้วยื่นให้” เมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจุ่มแล้วก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาบุตรซิมโอนอิสคาริโอท

27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้วเขาค้นก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจะทำอะไร ก็จงทำเร็ว ๆ เด็ด”

28 ไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้ที่เอนกายร่วมสำหรับเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น

29 บางคนคิดว่า เพราะยูดาสถือถ้องเก็บเงินพระองค์จึงตรัสบอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับงานเทศกาลนี้” หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง

30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับอาหารชิ้นนั้นแล้ว เขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน

พระบัญญัติใหม่

31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “บัดนี้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์

32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระองค์ท่าน พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระองค์ท่านมีเกียรติในพระองค์ท่านเอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติแด่ฉัน

33 ลูกเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกชีวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้’

26 Jesus answered, “It is he to whom I shall give a piece of bread when I have dipped it.” And having dipped the bread, He gave it to Judas Iscariot, the son of Simon.

27 Now after the piece of bread, Satan entered him. Then Jesus said to him, “What you do, do quickly.”

28 But no one at the table knew for what reason He said this to him.

29 For some thought, because Judas had the money box, that Jesus had said to him, “Buy those things we need for the feast,” or that he should give something to the poor.

30 Having received the piece of bread, he then went out immediately. And it was night.

31 So, when he had gone out, Jesus said, “Now the Son of Man is glorified, and God is glorified in Him.

32 “If God is glorified in Him, God will also glorify Him in Himself, and glorify Him immediately.

33 “Little children, I shall be with you a little while longer. You will seek Me; and as I said to the Jews, ‘Where I am going, you cannot come,’ so now I say to you.

34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลาย คือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจึงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น

35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”

ทรงทำนายถึงการที่เปโตรจะปฏิเสธ

(มธ. 26:31-35 มก. 14:27-31 ลก. 22:31-34)

36 ซีโมนเปโตร ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามไป”

37 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์”

38 พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เรามอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนโกยันท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

พระเยซูทรงเป็นทางไปสู่พระบิดา

14 “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย

2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้ออกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย

34 “A new commandment I give to you, that you love one another; as I have loved you, that you also love one another.

35 “By this all will know that you are My disciples, if you have love for one another.”

36 Simon Peter said to Him, “Lord, where are You going?” Jesus answered him, “Where I am going you cannot follow Me now, but you shall follow Me afterward.”

37 Peter said to Him, “Lord, why can I not follow You now? I will lay down my life for Your sake.”

38 Jesus answered him, “Will you lay down your life for My sake? Most assuredly, I say to you, the rooster shall not crow till you have denied Me three times.

CHAPTER 14

“Let not your heart be troubled; you believe in God, believe also in Me.

2 “In My Father's house are many mansions; if it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you.

3 เมื่อเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย

4 และท่านรู้จักทางที่เราจะไปนั้น”

5 โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะไปไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่นี้ไป ท่านก็จะรู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์”

8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว”

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้และท่านยังไม่รู้จักเรามากหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’

10 ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์

11 จงเชื่อเราเถิดว่า เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

3 “And if I go and prepare a place for you, I will come again and receive you to Myself; that where I am, there you may be also.

4 “And where I go you know, and the way you know.”

5 Thomas said to Him, “Lord, we do not know where You are going, and how can we know the way?”

6 Jesus said to him, “I am the way, the truth, and the life. No one comes to the Father except through Me.

7 “If you had known Me, you would have known My Father also; and from now on you know Him and have seen Him.”

8 Philip said to Him, “Lord, show us the Father, and it is sufficient for us.”

9 Jesus said to him, “Have I been with you so long, and yet you have not known Me, Philip? He who has seen Me has seen the Father; so how can you say, ‘Show us the Father’?

10 “Do you not believe that I am in the Father, and the Father in Me? The words that I speak to you I do not speak on My own authority; but the Father who dwells in Me does the works.

11 “Believe Me that I am in the Father and the Father in Me, or else believe Me for the sake of the works themselves---

12 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย ว่า ผู้ที่วางใจในเราจะกระทำการ ซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำ กิจที่ยิ่งใหญ่นั้นอีก เพราะว่าเรา จะไปถึงพระบิดาของเรา

13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลาย จะขอในนาม ของเรา เราจะกระทำการนั้น เพื่อว่าพระ บิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ ทาง พระบุตร

14 สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เรา จะกระทำการนั้น

ทรงสัญญาจะประทาน

พระวิญญาณบริสุทธิ์

15 “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะ ประพฤติตามบัญญัติของเรา

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์ จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป

17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่ง โลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นและ ไม่รู้จักพระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และ จะประทับอยู่ในท่าน

18 “เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน

19 อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเรา แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเรา ดำรงอยู่ท่านทั้งหลายก็จะดำรงอยู่ด้วย

20 ในวันนั้นท่านทั้งหลาย จะรู้ว่าเรา อยู่ในพระบิดา และท่านอยู่ในเรา และ เราอยู่ในท่าน

12 “Most assuredly, I say to you, he who believes in Me, the works that I do he will do also; and greater works than these he will do, because I go to My Father.

13 “And whatever you ask in My name, that I will do, that the Father may be glorified in the Son.

14 “If you ask anything in My name, I will do it.

15 “If you love Me, keep My commandments.

16 “And I will pray the Father, and He will give you another Helper, that He may abide with you forever—

17 “The Spirit of truth, whom the world cannot receive, because it neither sees Him nor knows Him; but you know Him, for He dwells with you and will be in you.

18 “I will not leave you orphans; I will come to you.

19 “A little while longer and the world will see Me no more, but you will see Me. Because I live, you will live also.

20 “At that day you will know that I am in My Father, and you in Me, and I in you.

21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวให้ปรากฏแก่เขา”

22 ยูดาส (มิใช่อิสคาริโอท) ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ แต่ไม่ทรงสำแดงแก่โลก?”

23 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขา และจะอยู่กับเขา

24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นพระวจนะของพระบิดา ผู้ทรงใช้เรามา

25 “เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน

26 แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรานั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่งและจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้นเราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย

28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เรา จะจากไปและจะกลับมาหาท่าน’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาทรงเป็นใหญ่กว่าเรา

21 “He who has My commandments and keeps them, it is he who loves Me. And he who loves Me will be loved by My Father, and I will love him and manifest Myself to him.”

22 Judas (not Iscariot) said to Him, “Lord, how is it that You will manifest Yourself to us, and not to the world?”

23 Jesus answered and said to him, “If anyone loves Me, he will keep My word; and My Father will love him, and We will come to him and make Our home with him.

24 “He who does not love Me does not keep My words; and the word which you hear is not Mine but the Father’s who sent Me.

25 “These things I have spoken to you while being present with you.

26 “But the Helper, the Holy Spirit, whom the Father will send in My name, He will teach you all things, and bring to your remembrance all things that I said to you.

27 “Peace I leave with you, My peace I give to you; not as the world gives do I give to you. Let not your heart be troubled, neither let it be afraid.

28 “You have heard Me say to you, ‘I am going away and coming back to you.’ If you loved Me, you would rejoice because I said, ‘I am going to the Father,’ for My Father is greater than I.

²⁹และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลาย ก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นเพื่อว่า เมื่อเหตุการณ์นั้น เกิดขึ้นแล้วท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

³⁰แต่ต่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายนานเช่นนี้อีก เพราะว่าเจ้าโลกจะมา ผู้นั้นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา

³¹แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จึงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

พระเยซูคือเถาองุ่นแท้

15“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา

²แขนงทุกแขนงในเรา ที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และแขนงทุกแขนงที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น

³ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน

⁴จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น

⁵เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย

29 “And now I have told you before it comes, that when it does come to pass, you may believe.

30 “I will no longer talk much with you, for the ruler of this world is coming, and he has nothing in Me.

31 “But that the world may know that I love the Father, and as the Father gave Me commandment, so I do. Arise, let us go from here.

CHAPTER 15

“I am the true vine, and My Father is the vinedresser.

2 “Every branch in Me that does not bear fruit He takes away; and every branch that bears fruit He prunes, that it may bear more fruit.

3 “You are already clean because of the word which I have spoken to you.

4 “Abide in Me, and I in you. As the branch cannot bear fruit of itself, unless it abides in the vine, neither can you, unless you abide in Me.

5 “I am the vine, you are the branches. He who abides in Me, and I in him, bears much fruit; for without Me you can do nothing.

ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ

ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น

พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือ เมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านก็เป็นสาวกของเรา

พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา

ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์

นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเรา ดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม

“พระบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน

ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน

ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่านท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

6 “If anyone does not abide in Me, he is cast out as a branch and is withered; and they gather them and throw *them* into the fire, and they are burned.

7 “If you abide in Me, and My words abide in you, you will ask what you desire, and it shall be done for you.

8 “By this My Father is glorified, that you bear much fruit; so you will be My disciples.

9 “As the Father loved Me, I also have loved you; abide in My love.

10 “If you keep My commandments, you will abide in My love, just as I have kept My Father's commandments and abide in His love.

11 “These things I have spoken to you, that My joy may remain in you, and *that* your joy may be full.

12 “This is My commandment, that you love one another as I have loved you.

13 “Greater love has no one than this, than to lay down one's life for his friends.

14 “You are My friends if you do whatever I command you.

15 เราจะไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าบ่าว
อีกเพราะบ่าวไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่
เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุก
สิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เรา
ได้สำแดงแก่ท่านแล้ว

16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่
เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้ง
ท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล และ
เพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อ
ท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนาม
ของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้น
ให้แก่ท่าน

17 สิ่งที่เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ก็คือ
ท่านจงรักกันและกัน

ความเกลียดชังของโลก

18 “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย
ก็จงรู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน

19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลก
ก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะ
ท่านไม่ใช่ของโลก เพราะเราได้เลือก
ท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียด
ชังท่าน

20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน
ทั้งหลายแล้วว่า ‘บ่าวมิได้เป็นใหญ่
กว่านาย’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหง
ท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำ
ของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่าน
ทั้งหลายด้วย

21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวก
ท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขา
ไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

15 “No longer do I call you servants,
for a servant does not know what his
master is doing; but I have called you
friends, for all things that I heard from
My Father I have made known to you.

16 “You did not choose Me, but I
chose you and appointed you that you
should go and bear fruit, and that your
fruit should remain, that whatever you
ask the Father in My name He may give
you.

17 “These things I command you,
that you love one another.

18 “If the world hates you, you know
that it hated Me before it hated you.

19 “If you were of the world, the
world would love its own. Yet because
you are not of the world, but I chose
you out of the world, therefore the
world hates you.

20 “Remember the word that I said
to you, ‘A servant is not greater than his
master.’ If they persecuted Me, they
will also persecute you. If they kept My
word, they will keep yours also.

21 “But all these things they will do to
you for My name's sake, because they
do not know Him who sent Me.

22 ถ้าเราไม่ได้มาสั่งสอนเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้ เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา

23 ผู้ที่เกลียดชังเรา ก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย

24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็น และเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา

25 ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่เขียนไว้ในพระธรรมของเขาก็คือ เขาได้เกลียดชังเราโดยไม่มีสาเหตุ

26 แต่เมื่อองค์พระผู้ช่วยที่เราจะเข้ามาจากพระบิดาหาท่านทั้งหลาย ก็พระวิญญาณแห่งความจริงผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ก็จะทรงเป็นพยานให้แก่เรา

27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว

16 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านท้อถอย

2 เราจะอบหิตท่านเสียจากกรรมศาลาแห่งวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่าเขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า

3 เราจะกระทำการดังนี้ เพราะเขาไม่รู้จักรพระบิดา และไม่รู้จักรเรา

4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้ให้ท่านฟังก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว

22 “If I had not come and spoken to them, they would have no sin, but now they have no excuse for their sin.

23 “He who hates Me hates My Father also.

24 “If I had not done among them the works which no one else did, they would have no sin; but now they have seen and also hated both Me and My Father.

25 “But *this happened* that the word might be fulfilled which is written in their law, ‘They hated Me without a cause.’

26 “But when the Helper comes, whom I shall send to you from the Father, the Spirit of truth who proceeds from the Father, He will testify of Me.

27 “And you also will bear witness, because you have been with Me from the beginning.

CHAPTER 16

“**T**hese things I have spoken to you, that you should not be made to stumble.

2 “They will put you out of the synagogues; yes, the time is coming that whoever kills you will think that he offers God service.

3 “And these things they will do to you because they have not known the Father nor Me.

4 “But these things I have told you, that when the time comes, you may remember that I told you of them. And these things I did not say to you at the beginning, because I was with you.

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“เรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเราอยู่กับท่าน

⁵แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’

⁶แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงมีแต่ความทุกข์โศก

⁷อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้น ก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

⁸เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิดความชอบธรรม และการพิพากษา

⁹ในเรื่องความผิดนั้น คือเพราะเขาไม่วางใจในเรา

¹⁰ในเรื่องความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก

¹¹ในเรื่องการพิพากษานั้น คือเพราะเจ้าโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

¹²“เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้

¹³เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์

5 “But now I go away to Him who sent Me, and none of you asks Me, ‘Where are You going?’

6 “But because I have said these things to you, sorrow has filled your heart.

7 “Nevertheless I tell you the truth. It is to your advantage that I go away; for if I do not go away, the Helper will not come to you; but if I depart, I will send Him to you.

8 “And when He has come, He will convict the world of sin, and of righteousness, and of judgment:

9 “Of sin, because they do not believe in Me;

10 “Of righteousness, because I go to My Father and you see Me no more;

11 “Of judgment, because the ruler of this world is judged.

12 “I still have many things to say to you, but you cannot bear *them* now.

13 “However, when He, the Spirit of truth, has come, He will guide you into all truth; for He will not speak on His

จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะ
ตรัส สิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์
จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่า
นั้นที่จะเกิดขึ้น

14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ
เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็น
ของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้น เป็นของ
เรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณ
ทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้น มาสำแดง
แก่ท่านทั้งหลาย

ความเศร้าโศก

จะกลายเป็นความชื่นชมยินดี

16 “อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็น
เรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็น
เรา”

17 สาวกบางคนของพระองค์พูดกันว่า
“ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อย
ท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไป
อีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะ
เราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่า
อะไร”

18 เขาพูดกันว่า “อีกหน่อย” นั้น
หมายความว่าอะไรเราไม่ทราบ ว่า ‘อีก
หน่อย’ ที่พระองค์ตรัสนั้น หมายความว่า
อะไร”

19 พระเยซูทรงทราบว่า เขาอยากทูล
ถามพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับเขา
ว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า
เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีก
หน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีก
หน่อยท่านก็จะเห็นเรา’

own authority, but whatever He hears
He will speak; and He will tell you
things to come.

14 “He will glorify Me, for He will
take of what is Mine and declare it to
you.

15 “All things that the Father has are
Mine. Therefore I said that He will take
of Mine and declare it to you.

16 “A little while, and you will not see
Me; and again a little while, and you will
see Me, because I go to the Father.”

17 Then some of His disciples said
among themselves, “What is this that
He says to us, ‘A little while, and you
will not see Me; and again a little while,
and you will see Me’; and, ‘because I go
to the Father?’”

18 They said therefore, “What is this
that He says, ‘A little while’? We do not
know what He is saying.”

19 Now Jesus knew that they desired
to ask Him, and He said to them, “Are
you inquiring among yourselves about
what I said, ‘A little while, and you will
not see Me; and again a little while, and
you will see Me’?

²⁰เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะ⁴ร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะ⁴ชื่นชมยินดี ท่านทั้งหลายจะทุกข์โศกแต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความ⁴ชื่นชมยินดี

²¹เมื่อผู้หญิงจะคลอดบุตรนางก็มีแต่ความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่คิดถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความ⁴ชื่นชมยินดีที่คนหนึ่ง เกิดมาในโลก

²²ฉันใดก็ดี ขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์ แต่เราจะมาหาท่านอีก และใจท่านจะ⁴ชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดจะชิงชิงความ⁴ชื่นชมยินดีไปจากท่านได้

²³ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่านในนามของเรา

²⁴แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้เพื่อความ⁴ชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

“เราได้ชนะโลกแล้ว”

²⁵“เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอรรถว่าวันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอรรถอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง

²⁶ในวันนั้น พวกท่านจะทูลขออนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน

²⁷เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระบิดา

²⁰ “Most assuredly, I say to you that you will weep and lament, but the world will rejoice; and you will be sorrowful, but your sorrow will be turned into joy.

²¹ “A woman, when she is in labor, has sorrow because her hour has come; but as soon as she has given birth to the child, she no longer remembers the anguish, for joy that a human being has been born into the world.

²² “Therefore you now have sorrow; but I will see you again and your heart will rejoice, and your joy no one will take from you.

²³ “And in that day you will ask Me nothing. Most assuredly, I say to you, whatever you ask the Father in My name He will give you.

²⁴ “Until now you have asked nothing in My name. Ask, and you will receive, that your joy may be full.

²⁵ “These things I have spoken to you in figurative language; but the time is coming when I will no longer speak to you in figurative language, but I will tell you plainly about the Father.

²⁶ “In that day you will ask in My name, and I do not say to you that I shall pray the Father for you;

²⁷ “For the Father Himself loves you, because you have loved Me, and have believed that I came forth from God.

28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก”

29 เหล่าสาวกของพระองค์ ทูลว่า “นี่แน่ะ บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอรรด

30 ได้ยวนี้พวกข้าพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า”

31 พระเยซูคริสต์ตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ

32 คุณเกิด เวลาจะมา และเวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่อยู่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา

33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อสาวกของพระองค์

17 เมื่อพระเยซูคริสต์ดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์

28 “I came forth from the Father and have come into the world. Again, I leave the world and go to the Father.”

29 His disciples said to Him, “See, now You are speaking plainly, and using no figure of speech!

30 “Now we are sure that You know all things, and have no need that anyone should question You. By this we believe that You came forth from God.”

31 Jesus answered them, “Do you now believe?

32 “Indeed the hour is coming, yes, has now come, that you will be scattered, each to his own, and will leave Me alone. And yet I am not alone, because the Father is with Me.

33 “These things I have spoken to you, that in Me you may have peace. In the world you will have tribulation; but be of good cheer, I have overcome the world.”

CHAPTER 17

Jesus spoke these words, lifted up His eyes to heaven, and said: “Father, the hour has come. Glorify Your Son, that Your Son also may glorify You,

2 ดังที่พระองค์ ได้ทรงโปรดให้พระบุตร
มีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งสิ้น เพื่อให้พระ-
บุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนที่พระองค์
ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น

3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ ก่อที่
เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยง
แท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์
ที่พระองค์ทรงใช้มา

4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์
ในโลก เพราะข้าพระองค์ได้กระทำกิจ
ที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำ
นั้นสำเร็จแล้ว

5 บัดนี้พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรด
ให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์
ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์
ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา

6 “ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนาม
ของพระองค์ แก่คนทั้งหลายที่พระองค์
ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์
โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว
และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้า
พระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระคำรัส
ของพระองค์แล้ว

7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่คุณ
ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจาก
พระองค์

8 เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัส
ประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์
ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขา
รู้ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และ
เขาเชื่อแล้วว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้า-
พระองค์มา

2 “As You have given Him authority
over all flesh, that He should give eternal
life to as many as You have given
Him.

3 “And this is eternal life, that they
may know You, the only true God, and
Jesus Christ whom You have sent.

4 “I have glorified You on the earth.
I have finished the work which You
have given Me to do.

5 “And now, O Father, glorify Me to-
gether with Yourself, with the glory
which I had with You before the world
was.

6 “I have manifested Your name to
the men whom You have given Me out
of the world. They were Yours, You
gave them to Me, and they have kept
Your word.

7 “Now they have known that all
things which You have given Me are
from You.

8 “For I have given to them the words
which You have given Me; and they
have received them, and have known
surely that I came forth from You; and
they have believed that You sent Me.

ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์

10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น

11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีกแต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์

12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้น ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขา ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้ และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อให้เป็นจริงตามข้อพระธรรม

13 แต่บัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อให้เขาได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม

14 ข้าพระองค์ได้มอบพระคำสัตย์ของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

9 "I pray for them. I do not pray for the world but for those whom You have given Me, for they are Yours.

10 "And all Mine are Yours, and Yours are Mine, and I am glorified in them.

11 "Now I am no longer in the world, but these are in the world, and I come to You. Holy Father, keep through Your name those whom You have given Me, that they may be one as We are.

12 "While I was with them in the world, I kept them in Your name. Those whom You gave Me I have kept; and none of them is lost except the son of perdition, that the Scripture might be fulfilled.

13 "But now I come to You, and these things I speak in the world, that they may have My joy fulfilled in themselves.

14 "I have given them Your word; and the world has hated them because they are not of the world, just as I am not of the world.

15 ข้าพพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ ให้พ้นจากมารร้าย

16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพพระองค์ไม่ใช่ของโลก

17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น

19 ข้าพระองค์ชำระตัวถวายเพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยสังจะด้วยเช่นกัน

20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา

21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์ คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

15 "I do not pray that You should take them out of the world, but that You should keep them from the evil one.

16 "They are not of the world, just as I am not of the world.

17 "Sanctify them by Your truth. Your word is truth.

18 "As You sent Me into the world, I also have sent them into the world.

19 "And for their sakes I sanctify Myself, that they also may be sanctified by the truth.

20 "I do not pray for these alone, but also for those who will believe in Me through their word;

21 "That they all may be one, as You, Father, are in Me, and I in You; that they also may be one in Us, that the world may believe that You sent Me.

22 "And the glory which You gave Me I have given them, that they may be one just as We are one:

23 ข้าพระองค์อยู่ในเขาและพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขา เหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์

24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้น เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของข้าพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก

25 ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงธรรม โลกนี้ไม่รู้ถึงพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านั้นรู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา

26 ข้าพระองค์ได้กระทำให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะกระทำให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ จะดำรงอยู่ในเขา ข้าพระองค์อยู่ในเขา”

การอวยัคและการจับกุมพระเยซู

(มธ. 26:47-56 มก. 14:43-50 ลก. 22:47-53)

18 เมื่อพระเยซู ตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามห้วยขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก

2 บุดาสผู้ที่จะอัยค้พระองค์ก็รู้ถึงสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกเคยมาพบกันที่นั่นบ่อย ๆ

23 “I in them, and You in Me; that they may be made perfect in one, and that the world may know that You have sent Me, and have loved them as You have loved Me.

24 “Father, I desire that they also whom You gave Me may be with Me where I am, that they may behold My glory which You have given Me; for You loved Me before the foundation of the world.

25 “O righteous Father! The world has not known You, but I have known You; and these have known that You sent Me.

26 “And I have declared to them Your name, and will declare it, that the love with which You loved Me may be in them, and I in them.”

CHAPTER 18

When Jesus had spoken these words, He went out with His disciples over the Brook Kidron, where there was a garden, which He and His disciples entered.

2 And Judas, who betrayed Him, also knew the place; for Jesus often met there with His disciples.

³ยูดาสก็พาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตและพวกฟาริสีดีโอโคมธิดได้ และเครื่องอาวุธไปที่นั่นด้วย

⁴พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปตามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร”

⁵เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราก็คือผู้นั้นแหละ” ยูดาสผู้出卖พระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น

⁶เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราก็คือผู้นั้นแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน

⁷พระองค์ตรัสตามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ”

⁸พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราก็คือผู้นั้น ถ้าท่านแสวงหาเราก็คงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด”

⁹ทั้งนี้ก็เพื่อให้เป็นจริงตามพระคำรัสซึ่งพระองค์ตรัสว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ก็ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว”

¹⁰ซีโมนเปโตรมีดาบจึงชักออกฟันทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตผู้ประจำการถูกหุ้ขังขวาคไป ทาสคนนั้นชื่อนัมคัส

¹¹พระเยซูตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสี่ย เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”

3 Then Judas, having received a detachment of troops, and officers from the chief priests and Pharisees, came there with lanterns, torches, and weapons.

4 Jesus therefore, knowing all things that would come upon Him, went forward and said to them, “Whom are you seeking?”

5 They answered Him, “Jesus of Nazareth.” Jesus said to them, “I am He.” And Judas, who betrayed Him, also stood with them.

6 Now when He said to them, “I am He,” they drew back and fell to the ground.

7 Then He asked them again, “Whom are you seeking?” And they said, “Jesus of Nazareth.”

8 Jesus answered, “I have told you that I am He. Therefore, if you seek Me, let these go their way,”

9 That the saying might be fulfilled which He spoke, “Of those whom You gave Me I have lost none.”

10 Then Simon Peter, having a sword, drew it and struck the high priest's servant, and cut off his right ear. The servant's name was Malchus.

11 So Jesus said to Peter, “Put your sword into the sheath. Shall I not drink the cup which My Father has given Me?”

พระเยซูทรงถูกนำ ไปพบมหาปุโรหิต

(มธ. 26:57-58 มก. 14:53-54 ลก. 22:54)

¹² พวกพลทหารกับนายทหารและ
เจ้าหน้าที่ของพวกยิว จึงจับพระเยซู
มัดไว้

¹³ แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน
เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส
ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น

¹⁴ คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวก
ยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมือง
ทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู

(มธ. 26:69-70 มก. 14:66-68 ลก. 22:55-57)

¹⁵ ซิโมนเปโตร กับสาวกอีกคนหนึ่ง
ได้ติดตามพระเยซูไป สาวกคนนั้นรู้จัก
กับมหาปุโรหิตผู้ประจำการ เขาได้เข้า
ไปกับพระเยซูถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต

¹⁶ แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู
สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกับมหาปุโรหิต
ได้ออกไปพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็
พาเปโตรเข้าไป

¹⁷ ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูถามเปโตร
ว่า “ท่านเป็นพวกสาวกของคนนั้นด้วย
หรือ” เขาตอบว่า “ไม่เป็น”

¹⁸ พวกบ่าวกับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่
นั้น เขาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว
แล้วก็ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่
กับเขาด้วย

¹² Then the detachment of troops
and the captain and the officers of the
Jews arrested Jesus and bound Him.

¹³ And they led Him away to Annas
first, for he was the father-in-law of Ca-
iaphas who was high priest that year.

¹⁴ Now it was Caiaphas who advised
the Jews that it was expedient that one
man should die for the people.

¹⁵ And Simon Peter followed Jesus,
and so did another disciple. Now that
disciple was known to the high priest,
and went with Jesus into the courtyard
of the high priest.

¹⁶ But Peter stood at the door out-
side. Then the other disciple, who was
known to the high priest, went out and
spoke to her who kept the door, and
brought Peter in.

¹⁷ Then the servant girl who kept
the door said to Peter, “You are not also
one of this Man’s disciples, are you?”
He said, “I am not.”

¹⁸ Now the servants and officers who
had made a fire of coals stood there, for
it was cold, and they warmed them-
selves. And Peter stood with them and
warmed himself.

มหาปุโรหิตสอบถามพระเยซู

(มธ. 26:59-66 มก. 14:55-64 ลก. 22:66-71)

19 มหาปุโรหิตก็ได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์

20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “เราได้กล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในบริเวณพระวิหาร ที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน เราไม่ได้สอนสิ่งใดอย่างลับ ๆ เลย

21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา เขารู้ว่าเราสอนอะไร”

22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่น ได้จับพระพักตร์พระเยซูแล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”

23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดผิดจงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูกท่านควรถามเราทำไม”

24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาส ผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ

เปโตรปฏิเสธพระเยซูอีก

(มธ. 26:71-75 มก. 14:69-72 ลก. 22:58-62)

25 ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ไม่เป็น”

26 ทาสคนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็ได้ถามว่า “ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”

19 The high priest then asked Jesus about His disciples and His doctrine.

20 Jesus answered him, “I spoke openly to the world. I always taught in synagogues and in the temple, where the Jews always meet, and in secret I have said nothing.

21 “Why do you ask Me? Ask those who have heard Me what I said to them. Indeed they know what I said.”

22 And when He had said these things, one of the officers who stood by struck Jesus with the palm of his hand, saying, “Do You answer the high priest like that?”

23 Jesus answered him, “If I have spoken evil, bear witness of the evil; but if well, why do you strike Me?”

24 Then Annas sent Him bound to Caiaphas the high priest.

25 Now Simon Peter stood and warned himself. Therefore they said to him, “You are not also one of His disciples, are you?” He denied it and said, “I am not!”

26 One of the servants of the high priest, a relative of him whose ear Peter cut off, said, “Did I not see you in the garden with Him?”

²⁷เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันทีนั้น ไก่ขัน

พระเยซูทรงพบกับปีลาต

(มธ. 27:1-2, 11-14 มก. 15:1-5 ลก. 23:1-5)

²⁸เขาก็ได้พาพระเยซูออกไปจากบ้านของคายาฟาสไปยังศาลปรีทริอัมเป็นเวลาเช้ามืด พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีทริอัม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน และจะได้กินปัสกาได้

²⁹ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้น แล้วถามว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้”

³⁰เขาคอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”

³¹ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาดมกกฎหมายของท่านเถิด” พวกเขาวจึงเรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้น เป็นการผิดกฎหมาย”

³²ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจริงตามพระคำรัสของพระเยซู ซึ่งตรัสไว้ว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไธ

³³ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรีทริอัมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”

³⁴พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านถามอย่างนั้นตามความเข้าใจของท่านเองหรือ หรือว่าคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”

³⁵ปีลาตทูลตอบว่า “เราเป็นยิวหรือชนชาติของท่านเองและพวกมหาปุโรหิตได้อำยัดท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”

²⁷ Peter then denied again; and immediately a rooster crowd.

²⁸ Then they led Jesus from Caiaphas to the Praetorium, and it was early morning. But they themselves did not go into the Praetorium, lest they should be defiled, but that they might eat the Passover.

²⁹ Pilate then went out to them and said, “What accusation do you bring against this Man?”

³⁰ They answered and said to him, “If He were not an evildoer, we would not have delivered Him up to you.”

³¹ Then Pilate said to them, “You take Him and judge Him according to your law.” Therefore the Jews said to him, “It is not lawful for us to put anyone to death.”

³² That the saying of Jesus might be fulfilled which He spoke, signifying by what death He would die.

³³ Then Pilate entered the Praetorium again, called Jesus, and said to Him, “Are You the King of the Jews?”

³⁴ Jesus answered him, “Are you speaking for yourself about this, or did others tell you this concerning Me?”

³⁵ Pilate answered, “Am I a Jew? Your own nation and the chief priests have delivered You to me. What have You done?”

³⁶พระเยซูคริสต์ตอบว่า “ราชอาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าราชอาณาจักรของเราจากโลกนี้คนของเราก็จะได้อต่อสู้ไม่ให้เรตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา แต่ว่าราชอาณาจักรของเราได้มาจากโลกนี้”

³⁷ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านก็เป็นกษัตริย์นะจ๊ะ” พระเยซูคริสต์ตอบว่า “ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลกเพื่อเป็นพยานให้แก่สิ่งจะ คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายนี้จะยอมฟังเสียงของเรา”

³⁸ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า “สิ่งจะเป็นอะไร”

พระเยซูทรงถูกพิพากษาให้สิ้น

พระชนม์

(มธ. 27:15-31 มก. 15:6-20 ลก. 23:13-25)

เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า “เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิด

³⁹แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกเขาให้แก่ท่านหรือ”

⁴⁰คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า “อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยยารับบัส” ยารับบัสเป็นโจร

19 ปีลาตจึงเอาพระเยซูไปให้โบยตี

²และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง

³⁶ Jesus answered, “My kingdom is not of this world. If My kingdom were of this world, My servants would fight, so that I should not be delivered to the Jews; but now My kingdom is not from here.”

³⁷ Pilate therefore said to Him, “Are You a king then?” Jesus answered, “You say *rightly* that I am a king. For this cause I was born, and for this cause I have come into the world, that I should bear witness to the truth. Everyone who is of the truth hears My voice.”

³⁸ Pilate said to Him, “What is truth?” And when he had said this, he went out again to the Jews, and said to them, “I find no fault in Him at all.”

³⁹ “But you have a custom that I should release someone to you at the Passover. Do you therefore want me to release to you the King of the Jews?”

⁴⁰ Then they all cried again, saying, “Not this Man, but Barabbas!” Now Barabbas was a robber.

CHAPTER 19

So then Pilate took Jesus and scourged Him.

² And the soldiers twisted a crown of thorns and put it on His head, and they put on Him a purple robe.

³ แล้วเขาก็มาหาพระองค์ทูลว่า “ท่าน
กษัตริย์ของพวกเขาขีว ขอทรงพระเจริญ”
และเขาก็ตีพระพักตร์พระองค์

⁴ ปีลาตก็ออกไปอีกและกล่าวแก่เขา
ทั้งหลายว่า “ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมา
มอบให้ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านรู้ว่า
เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย”

⁵ พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฏ
ทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง ปีลาต
จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “คนนี้อย่างไร
ละ”

⁶ เมื่อพวกมหาปุโรหิตและพวกเจ้า-
หน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทันทีร้อง
อึงว่า “ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย” ปีลาต
กล่าวแก่เขาว่า “พวกท่านเอาเขาไป
ตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามี
ความผิดเลย”

⁷ พวกเขี้ยวตอบท่านว่า “พวกเรามีกฎ-
หมาย และตามกฎหมายนั้นเขาคว
จะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า”

⁸ ครั้นปีลาตได้ยินดังนั้นท่านก็ตกใจ
กลัวมากขึ้น

⁹ ท่านเข้าไปในศาลาเพื่อทักท้วงและ
ทูลพระเยซูว่า “ท่านมาจากไหน” แต่
พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด

¹⁰ ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านจะ
ไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรา
มีอำนาจที่จะปล่อยท่าน และมีอำนาจ
ที่จะตรึงท่านที่กางเขนได้”

³ Then they said, “Hail, King of the
Jews!” And they struck Him with their
hands.

⁴ Pilate then went out again, and said
to them, “Behold, I am bringing Him
out to you, that you may know that I
find no fault in Him.”

⁵ Then Jesus came out, wearing the
crown of thorns and the purple robe.
And Pilate said to them, “Behold the
Man!”

⁶ Therefore, when the chief priests
and officers saw Him, they cried out,
saying, “Crucify Him, crucify Him!” Pil-
ate said to them, “You take Him and
crucify Him, for I find no fault in
Him.”

⁷ The Jews answered him, “We have
a law, and according to our law He
ought to die, because He made Himself
the Son of God.”

⁸ Therefore, when Pilate heard that
saying, he was the more afraid,

⁹ And went again into the Praetori-
um, and said to Jesus, “Where are You
from?” But Jesus gave him no answer.

¹⁰ Then Pilate said to Him, “Are You
not speaking to me? Do You not know
that I have power to crucify You, and
power to release You?”

11 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่อาศัยเราไว้กับท่านจึงมีความผิดมากกว่าท่าน”

12 ตั้งแต่นั้นไป ปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็เป็นปฏิปักษ์ต่อซาร์”

13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”

15 เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ครึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกมหาปุโรหิตตอบว่า “เว้นแต่ซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

16 แล้วปีลาตก็มอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน

การตรึงที่กางเขน

(มธ. 27:32-44 มก. 15:21-32 ลก. 23:26-43)

17 เขาจึงพาพระเยซูไป และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ซึ่งเรียกว่า กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา

11 Jesus answered, “You could have no power at all against Me unless it had been given you from above. Therefore the one who delivered Me to you has the greater sin.”

12 From then on Pilate sought to release Him, but the Jews cried out, saying, “If you let this Man go, you are not Caesar’s friend. Whoever makes himself a king speaks against Caesar.”

13 When Pilate therefore heard that saying, he brought Jesus out and sat down in the judgment seat in a place that is called The Pavement, but in Hebrew, Gabbatha.

14 Now it was the Preparation Day of the Passover, and about the sixth hour. And he said to the Jews, “Behold your King!”

15 But they cried out, “Away with Him, away with Him! Crucify Him!” Pilate said to them, “Shall I crucify your King?” The chief priests answered, “We have no king but Caesar!”

16 Then he delivered Him to them to be crucified. So they took Jesus and led Him away.

17 And He, bearing His cross, went out to a place called the Place of a Skull, which is called in Hebrew, Golgotha,

18 ณ ที่นั้นเขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน
กับคนอื่นสองคน คนละข้างและพระเยซู
ทรงอยู่กลาง

19 ปิลาตให้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขน
อ่านว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธกษัตริย์ของ
พวกยิว”

20 พวกยิวเป็นอันมากได้อ่านป้ายนี้
เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่นั้นอยู่ใกล้
กับกรุง และป้ายนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู
ภาษาละติน และภาษากรีก

21 ฉะนั้นพวกมหาปุโรหิตของพวก
ยิวจึงเรียนปิลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า
‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า
‘คนนี้บอกเราเป็นกษัตริย์ของพวก
ยิว’”

22 ปิลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียน
แล้วก็แล้วไป”

23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่
กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลอง
พระองค์มาแบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหาร
คนละส่วน เว้นแต่ฉลองพระองค์ชิ้นใน
ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ
ทอดตั้งแต่บนตลอดล่าง

24 เหตุฉะนั้นเขาจึงปรึกษากันว่า “เรา
อย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับฉลาก
กันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อให้เป็น
จริงตามข้อพระธรรมที่ว่า

“เสื้อผ้าของข้าพระองค์

เขาก็แบ่งกัน

ส่วนเสื้อของข้าพระองค์

เขาจับฉลากกัน”

18 Where they crucified Him, and
two others with Him, one on either
side, and Jesus in the center.

19 Now Pilate wrote a title and put it
on the cross. And the writing was:
JESUS OF NAZARETH, THE KING
OF THE JEWS.

20 Then many of the Jews read this
title, for the place where Jesus was cru-
cified was near the city; and it was writ-
ten in Hebrew, Greek, and Latin.

21 Therefore the chief priests of the
Jews said to Pilate, “Do not write, ‘The
King of the Jews,’ but, ‘He said, “I am
the King of the Jews.””

22 Pilate answered, “What I have
written, I have written.”

23 Then the soldiers, when they had
crucified Jesus, took His garments and
made four parts, to each soldier a part,
and also the tunic. Now the tunic was
without seam, woven from the top in
one piece.

24 They said therefore among them-
selves, “Let us not tear it, but cast lots
for it, whose it shall be,” that the Scrip-
ture might be fulfilled which says:
“They divided My garments among
them, and for My clothing they cast
lots.” Therefore the soldiers did these
things.

25 พวกทหารได้กระทำดังนี้ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้องสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลออปัส และมารีย์ชาวมัคคาเล

26 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “จงดูมารดาของท่านเถิด” ตั้งแต่นั้นมาสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตน

มรณกรรมของพระเยซู

(มธ. 27:45-56 มก. 15:33-41 ลก. 23:44-49)

28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อให้เป็นจริงตามพระธรรม พระองค์จึงตรัสว่า “เรากระหายน้ำ”

29 มีภาชนะใส่น้ำส้มอุนวางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำส้มอุนใส่ปลายไม้หุสบูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์

30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำส้มอุนแล้ว พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียรลงสิ้นพระชนม์

เขาแทงลำข้างของพระเยซู

31 วันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทบทวนของผู้ที่ถูกตรึงให้หักและให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)

25 Now there stood by the cross of Jesus His mother, and His mother's sister, Mary the wife of Clopas, and Mary Magdalene.

26 When Jesus therefore saw His mother, and the disciple whom He loved standing by, He said to His mother, “Woman, behold your son!”

27 Then He said to the disciple, “Behold your mother!” And from that hour that disciple took her to his own home.

28 After this, Jesus, knowing that all things were now accomplished, that the Scripture might be fulfilled, said, “I thirst!”

29 Now a vessel full of sour wine was sitting there; and they filled a sponge with sour wine, put it on hyssop, and put it to His mouth.

30 So when Jesus had received the sour wine, He said, “It is finished!” And bowing His head, He gave up His spirit.

31 Therefore, because it was the Preparation Day, that the bodies should not remain on the cross on the Sabbath (for that Sabbath was a high day), the Jews asked Pilate that their legs might be broken, and that they might be taken away.

³² ดังนั้นพวกทหารจึงมาทาบขาของคน
ที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึง
อยู่กับพระองค์

³³ แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่า
พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้
ทาบขาของพระองค์

³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่
ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็
ไหลออกมาทันที

³⁵ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำ
พยานของเขาก็เป็นความจริงและเขาก็
รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลาย
จะได้เชื่อ

³⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็น
จริงตามข้อพระธรรม ซึ่งว่า "พระอัฐิ
ของพระองค์จะไม่หักถักชิ้นเดียว"

³⁷ และมีข้อพระธรรมอีกข้อหนึ่งว่า
"พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่เขาได้แทง"

การฝังพระศพพระเยซู

(มธ. 27:57-61 มก. 15:42-47 ลก. 23:50-56)

³⁸ หลังจากนั้นโยเซฟชาวอาริมาเธีย
ซึ่งเป็นสาวกลับ ๆ ของพระเยซูเพราะ
เขากลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซู
จากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้โยเซฟ
จึงมาอัญเชิญพระศพพระองค์ไป

³⁹ ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหา
พระองค์ในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย
เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับ
กฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัม
มาด้วย

³² Then the soldiers came and broke
the legs of the first and of the other who
was crucified with Him.

³³ But when they came to Jesus and
saw that He was already dead, they did
not break His legs.

³⁴ But one of the soldiers pierced
His side with a spear, and immediately
blood and water came out.

³⁵ And he who has seen has testified,
and his testimony is true; and he knows
that he is telling the truth, so that you
may believe.

³⁶ For these things were done that
the Scripture should be fulfilled, "Not
one of His bones shall be broken."

³⁷ And again another Scripture says,
"They shall look on Him whom they
pierced."

³⁸ After this, Joseph of Arimathea,
being a disciple of Jesus, but secretly,
for fear of the Jews, asked Pilate that he
might take away the body of Jesus; and
Pilate gave him permission. So he came
and took the body of Jesus.

³⁹ And Nicodemus, who at first
came to Jesus by night, also came,
bringing a mixture of myrrh and aloes,
about a hundred pounds.

⁴⁰เขาอัญเชิญพระศพพระเยซูลงมา เอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพ นั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว

⁴¹ในตำบลที่พระองค์ถูก釘ที่กางเขน นั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย

⁴²เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวก ยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึง บรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

การคืนพระชนม์

(มธ. 28:1-10 มก. 16:1-8 ลก. 24:1-12)

20วันอาทิตย์เวลาเช้ามีศิษย์ชาว มักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ นางเห็น หินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว

²นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวก อีกรคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และ พุดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็น เจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวก เราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

³เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวก คนนั้น

⁴เขาวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้น วิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน

⁵เขาก้มลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน

⁶ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลังแล้ว เข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่

⁷และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก

⁴⁰ Then they took the body of Jesus, and bound it in strips of linen with the spices, as the custom of the Jews is to bury.

⁴¹ Now in the place where He was crucified there was a garden, and in the garden a new tomb in which no one had yet been laid.

⁴² So there they laid Jesus, because of the Jews' Preparation Day, for the tomb was nearby.

CHAPTER 20

Now on the first day of the week Mary Magdalene went to the tomb early, while it was still dark, and saw that the stone had been taken away from the tomb.

² Then she ran and came to Simon Peter, and to the other disciple, whom Jesus loved, and said to them, "They have taken away the Lord out of the tomb, and we do not know where they have laid Him."

³ Peter therefore went out, and the other disciple, and were going to the tomb.

⁴ So they both ran together, and the other disciple outran Peter and came to the tomb first.

⁵ And he, stooping down and looking in, saw the linen cloths lying there; yet he did not go in.

⁶ Then Simon Peter came, following him, and went into the tomb; and he saw the linen cloths lying there,

⁷ And the handkerchief that had been around His head, not lying with the linen cloths, but folded together in a place by itself.

⁸ แล้วสาวกคนหนึ่งที่มาถึงก่อนก็ตามเข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ

⁹ เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระธรรมที่เขียนไว้ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย

¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์

มักดาลา

(มก. 16:9-11)

¹¹ ฝ่ายมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็กล่มมองดูที่อุโมงค์

¹² และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพ พระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท

¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู

¹⁵ พระเยซูตรัสถามว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวน จึงตอบว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านเอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน ดิฉันจะได้รับพระองค์ไป”

¹⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า “มารีย์เอ๋ย” มารีย์จึงหันมาทูลพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า “รับโบนี่” (ซึ่งแปลว่า อาจารย์)

⁸ Then the other disciple, who came to the tomb first, went in also; and he saw and believed.

⁹ For as yet they did not know the Scripture, that He must rise again from the dead.

¹⁰ Then the disciples went away again to their own homes.

¹¹ But Mary stood outside by the tomb weeping, and as she wept she stooped down and looked into the tomb.

¹² And she saw two angels in white sitting, one at the head and the other at the feet, where the body of Jesus had lain.

¹³ Then they said to her, “Woman, why are you weeping?” She said to them, “Because they have taken away my Lord, and I do not know where they have laid Him.”

¹⁴ Now when she had said this, she turned around and saw Jesus standing there, and did not know that it was Jesus.

¹⁵ Jesus said to her, “Woman, why are you weeping? Whom are you seeking?” She, supposing Him to be the gardener, said to Him, “Sir, if You have carried Him away, tell me where You have laid Him, and I will take Him away.”

¹⁶ Jesus said to her, “Mary!” She turned and said to Him, “Rabboni!” (which is to say, Teacher).

17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “อย่าห่วงง
เหี่ยวเราไว้ เพราะเรายังมิได้ขึ้นไป
หาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวก
พี่น้องของเราและบอกเขาว่า เราจะขึ้น
ไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดา
ของท่านทั้งหลายไปหาพระเจ้าของเรา
และพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

18 มารีย์มีกดาลาจึงไปบอกพวกสาวก
ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
แล้ว” และเธอได้บอกเขาทั้งหลายว่า
พระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวก ของพระองค์

(มธ. 28:16-20 มก. 16:14-18 ลก. 24:36-49)

19 ค่ำวันนั้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์ เมื่อ
สาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้ว
เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จ
เข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาตรัส
ว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย
เถิด”

20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว
พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้าง
ของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์
พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็มีคามยินดี

21 พระเยซูตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุข
จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระ
บิดาทรงใช้เรามาฉันทิด เราก็คือท่าน
ทั้งหลายไปฉันทิด”

22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรง
ระบายลมหายใจออกเหนือเขา ตรัสกับ
เขาว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด

17 Jesus said to her, “Do not cling to
Me, for I have not yet ascended to My
Father; but go to My brethren and say
to them, ‘I am ascending to My Father
and your Father, and to My God and
your God.’”

18 Mary Magdalene came and told
the disciples that she had seen the Lord,
and that He had spoken these things to
her.

19 Then, the same day at evening,
being the first day of the week, when
the doors were shut where the disciples
were assembled, for fear of the Jews,
Jesus came and stood in the midst, and
said to them, “Peace be with you.”

20 When He had said this, He
showed them His hands and His side.
Then the disciples were glad when they
saw the Lord.

21 So Jesus said to them again,
“Peace to you! As the Father has sent
Me, I also send you.”

22 And when He had said this, He
breathed on them, and said to them,
“Receive the Holy Spirit.

23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น”

โรมัสไม่เชื่อ

24 ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า แผล ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่ง ในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 สาวกอื่น ๆ จึงบอกโรมัสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยดาบที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแหยงเข้าไปที่รอยดาบนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแหยงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”

26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้วเหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขา ด้วยประตูปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”

27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า “จงยื่นนิ้วมือนั้นและคู่มือของเรา จงยื่นมือออกมาที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย จงเชื่อเถิด”

28 โรมัสทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อหรือผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

23 “If you forgive the sins of any, they are forgiven them; if you retain the sins of any, they are retained.”

24 Now Thomas, called the Twin, one of the twelve, was not with them when Jesus came.

25 The other disciples therefore said to him, “We have seen the Lord.” So he said to them, “Unless I see in His hands the print of the nails, and put my finger into the print of the nails, and put my hand into His side, I will not believe.”

26 And after eight days His disciples were again inside, and Thomas with them. Jesus came, the doors being shut, and stood in the midst, and said, “Peace to you!”

27 Then He said to Thomas, “Reach your finger here, and look at My hands; and reach your hand here, and put it into My side. Do not be unbelieving, but believing.”

28 And Thomas answered and said to Him, “My Lord and my God!”

29 Jesus said to him, “Thomas, because you have seen Me, you have believed. Blessed are those who have not seen and yet have believed.”

จุดประสงค์ของหนังสือนี้

³⁰ พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าสาวกเหล่านั้น ซึ่งไม่ได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้

³¹ แต่การที่ได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวกเจ็ดคน

21 ต่อมาพระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้

2 คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่าเผด นาทานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดีและสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปด้วย” แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือ แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย

4 ครั้นรุ่งเช้า พระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

5 พระเยซูตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีปลาบ้างหรือเปล่า” เขาตอบว่า “ไม่มี”

6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิดแล้วจะได้ปลามาก” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมาก จนลากอวนขึ้นไม่ได้

30 And truly Jesus did many other signs in the presence of His disciples, which are not written in this book;

31 But these are written that you may believe that Jesus is the Christ, the Son of God, and that believing you may have life in His name.

CHAPTER 21

After these things Jesus showed Himself again to the disciples at the Sea of Tiberias, and in this way He showed Himself:

2 Simon Peter, Thomas called Didymus, Nathanael of Cana in Galilee, the sons of Zebedee, and two others of His disciples were together.

3 Simon Peter said to them, “I am going fishing.” They said to him, “We are going with you also.” They went out and immediately got into the boat, and that night they caught nothing.

4 But when the morning had now come, Jesus stood on the shore; yet the disciples did not know that it was Jesus.

5 Then Jesus said to them, “Children, have you any food?” They answered Him, “No.”

6 And He said to them, “Cast the net on the right side of the boat, and you will find *some*.” So they cast, and now they were not able to draw it in because of the multitude of fish.

7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อมาสวมเพราะตัวเปล่าอยู่ แล้วก็กระโดดลงทะเล

8 แต่สาวกคนอื่นๆ นั้นนั่งเรือมาและลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น

9 เมื่อเขาขึ้นมามบนฝั่งเขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ มีปลาวางอยู่ข้างบน และมีขนมปัง

10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”

11 ซีโมนเปโตรจึงลงไปในเรือแล้วลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว ถึงมากอย่างนั้น อวนก็ไม่ขาด

12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “มารับประทานอาหารกันเถิด” พวกเขาถามว่า “ทำไมไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า ‘ท่านคือใคร’ เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขา และทรงหยิบปลาแจกด้วย

14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกเขา หลังจากทรงให้พระองค์คืนพระชนม์แล้ว

“จงเลี้ยงแกะของเรา”

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมน บุตรของยอห์น เจ้ารักเรามากกว่าเหล่า

7 Therefore that disciple whom Jesus loved said to Peter, “It is the Lord!” Now when Simon Peter heard that it was the Lord, he put on *his* outer garment (for he had removed it), and plunged into the sea.

8 But the other disciples came in the little boat (for they were not far from land, but about two hundred cubits), dragging the net with fish.

9 Then, as soon as they had come to land, they saw a fire of coals there, and fish laid on it, and bread.

10 Jesus said to them, “Bring some of the fish which you have just caught.”

11 Simon Peter went up and dragged the net to land, full of large fish, one hundred and fifty-three; and although there were so many, the net was not broken.

12 Jesus said to them, “Come and eat breakfast.” Yet none of the disciples dared ask Him, “Who are You?”—knowing that it was the Lord.

13 Jesus then came and took the bread and gave it to them, and likewise the fish.

14 This is now the third time Jesus showed Himself to His disciples after He was raised from the dead.

15 So when they had eaten breakfast, Jesus said to Simon Peter, “Simon, son of Jonah, do you love Me more than

นี้หรือ” เขาพูดพระองค์ว่า “เป็นความจริงพระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”

16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เขาพูดตอบพระองค์ว่า “เป็นความจริงพระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงดูแลแกะของเราเถิด”

17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย เจ้ารักเราหรือ” เปโตรก็เป็นทุกขใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า “เจ้ารักเราหรือ” เขาจึงพูดพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”

18 เรามอบความจริงแก่เจ้าว่า เมื่อเจ้ายังหนุ่มเจ้าคาดเอวของเจ้าเอง และเดินไปไหน ๆ ตามที่เจ้าปรารถนา แต่เมื่อเจ้าแก่แล้ว เจ้าจะเหยียดมือของเจ้าออก และคนอื่นจะคาดเอวเจ้า และพาเจ้าไปที่ที่เจ้าไม่ปรารถนาจะไป”

19 (ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้น เพื่อแสดงว่าเปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการตายอย่างไร) ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า “จงตามเรามาเถิด”

these?” He said to Him, “Yes, Lord; You know that I love You.” He said to him, “Feed My lambs.”

16 He said to him again a second time, “Simon, son of Jonah, do you love Me?” He said to Him, “Yes, Lord; You know that I love You.” He said to him, “Tend My sheep.”

17 He said to him the third time, “Simon, son of Jonah, do you love Me?” Peter was grieved because He said to him the third time, “Do you love Me?” And he said to Him, “Lord, You know all things; You know that I love You.” Jesus said to him, “Feed My sheep.”

18 “Most assuredly, I say to you, when you were younger, you girded yourself and walked where you wished; but when you are old, you will stretch out your hands, and another will gird you and carry you where you do not wish.”

19 This He spoke, signifying by what death he would glorify God. And when He had spoken this, He said to him, “Follow Me.”

สาวกคนที่พระองค์ทรงรัก

²⁰เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระองค์ทรงรักตามมา สาวกคนนั้นคือคนที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารอยู่นั้นและทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะอาศัยพระองค์คือใคร”

²¹เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร”

²²พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า เจ้าจงตามเรามาเถิด”

²³เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปทั่วกลางพวกพี่น้องพระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่าสาวกคนนั้นจะไม่ตายแต่ตรัสว่า “ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของเจ้าเล่า”

²⁴สาวกคนนี้แหละที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้ และเป็นผู้ที่บันทึกสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง

²⁵มีอีกหลายสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็ไม่น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น

20 Then Peter, turning around, saw the disciple whom Jesus loved following, who also had leaned on His breast at the supper, and said, “Lord, who is the one who betrays You?”

21 Peter, seeing him, said to Jesus, “But Lord, what about this man?”

22 Jesus said to him, “If I will that he remain till I come, what is that to you? You follow Me.”

23 Then this saying went out among the brethren that this disciple would not die. Yet Jesus did not say to him that he would not die, but, “If I will that he remain till I come, what is that to you?”

24 This is the disciple who testifies of these things, and wrote these things; and we know that his testimony is true.

25 And there are also many other things that Jesus did, which if they were written one by one, I suppose that even the world itself could not contain the books that would be written. Amen.

กิจการของอัครทูต

THE

ACTS OF THE APOSTLES

สัญญาจะทรงประทาน

พระวิญญาณบริสุทธิ์

CHAPTER 1

1 ข้าแต่ท่านเธอฟิลัส ในหนังสือ
เรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึง
บรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้น
กระทำและสั่งสอน

2 จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์
ขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระ
วิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครทูต ซึ่งพระองค์
ทรงเลือกไว้แล้ว

3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมาน
แล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น
ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่า
พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรง
ปรากฏแก่เขาทั้งหลายระหว่างสี่สิบวัน
 และได้ทรงสนทนากับเขาถึงเรื่องแผ่นดิน
ของพระเจ้า

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงพำนักอยู่กับอัครทูต
จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา
คือ พระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลาย
ได้ยินจากเรานั้นแหละ

5 เพราะว่ายอห์นได้รับบัพติศมาด้วย
น้ำ แต่ไม่ช้าไม่นาน ท่านจะรับบัพติศมา
ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

The former account I made, O
Theophilus, of all that Jesus be-
gan both to do and teach,

2 Until the day in which He was taken
up, after He through the Holy Spirit
had given commandments to the apos-
tles whom He had chosen,

3 To whom He also presented Him-
self alive after His suffering by many
infallible proofs, being seen by them
during forty days and speaking of the
things pertaining to the kingdom of
God.

4 And being assembled together with
them, He commanded them not to de-
part from Jerusalem, but to wait for the
Promise of the Father, “which,” He
said, “you have heard from Me;

5 “For John truly baptized with wa-
ter, but you shall be baptized with the
Holy Spirit not many days from now.”

การเสด็จขึ้น

๕ เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชาอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่ชนอิสราเอลในครั้งนีหรือ”

๖ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ธุระของท่าน ที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ โดยสิทธิอำนาจของพระองค์

๗ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

๘ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อตาเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

๙ เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้า เวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น มีสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆ เขา

๑๐ สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

6 Therefore, when they had come together, they asked Him, saying, “Lord, will You at this time restore the kingdom to Israel?”

7 And He said to them, “It is not for you to know times or seasons which the Father has put in His own authority.

8 “But you shall receive power when the Holy Spirit has come upon you; and you shall be witnesses to Me in Jerusalem, and in all Judea and Samaria, and to the end of the earth.”

9 Now when He had spoken these things, while they watched, He was taken up, and a cloud received Him out of their sight.

10 And while they looked steadfastly toward heaven as He went up, behold, two men stood by them in white apparel,

11 Who also said, “Men of Galilee, why do you stand gazing up into heaven? This same Jesus, who was taken up from you into heaven, will so come in like manner as you saw Him go into heaven.”

เลือกคนแทนยูดาส

12 แล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม

13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่เคยพักอยู่นั้น มีเปโตร ยอห์น ยากอบกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรอัลเฟอัส ซีโมน พรอคชาดินิยม กับยูดาสบุตรยากอบ

14 พวกเขาพร้อมใจกันข่มข้นอธิษฐานพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งประชุมกันอยู่ มีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบคนและกล่าวว่า

16 “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำแดงตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของกษัตริย์ดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู

17 เพราะเขานับยูดาสเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้

18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาเหน็จแห่งการผิดของคนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวใส่ฟงทะลักออกมาหมด

19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาวา อาเคเลดามา ก็ือนาเลือด

12 Then they returned to Jerusalem from the mount called Olivet, which is near Jerusalem, a Sabbath day's journey.

13 And when they had entered, they went up into the upper room where they were staying: Peter, James, John, and Andrew; Philip and Thomas; Bartholomew and Matthew; James the son of Alphaeus and Simon the Zealot; and Judas the son of James.

14 These all continued with one accord in prayer and supplication, with the women and Mary the mother of Jesus, and with His brothers.

15 And in those days Peter stood up in the midst of the disciples (altogether the number of names was about a hundred and twenty), and said,

16 “Men and brethren, this Scripture had to be fulfilled, which the Holy Spirit spoke before by the mouth of David concerning Judas, who became a guide to those who arrested Jesus;

17 “For he was numbered with us and obtained a part in this ministry.”

18 (Now this man purchased a field with the wages of iniquity; and falling headlong, he burst open in the middle and all his entrails gushed out.

19 And it became known to all those dwelling in Jerusalem; so that field is called in their own language, Akel Dama, that is, Field of Blood.)

20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในพระธรรมเพลงสดุดีว่า ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า และอย่าให้มีผู้ใดอยู่ที่นั่น และขอให้ผู้อื่นที่มาอีกตำแหน่งของเขา

21 เหตุฉะนั้น ในบรรดาคนที่เปโตรพาไปพร้อมกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา

22 ก็ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องเป็นพยานกับเราว่าพระองค์ได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว”

23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือ โยเซฟ ที่เรียกว่าบาร์ซบบาส มีนามสกุลว่า ไซรัส และมีมารีอัส

24 แล้วพวกเขาก็อธิษฐานว่า “พระองค์ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวงเข้าข้าขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน

25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครทูตแทนยูดาส ซึ่งได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน”

26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มารีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

พระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จมาสถิต

2 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทกอสเตมาถึง จำพวกศิษย์จึงรวมอยู่ในที่แห่งเดียวกัน

2 ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล่าสั่นก้องทั่วตึกที่เขานั่งอยู่นั้น

20 “For it is written in the book of Psalms: ‘Let his dwelling place be desolate, and let no one live in it’, and, ‘Let another take his office.’

21 “Therefore, of these men who have accompanied us all the time that the Lord Jesus went in and out among us,

22 “Beginning from the baptism of John to that day when He was taken up from us, one of these must become a witness with us of His resurrection.”

23 And they proposed two: Joseph called Barsabas, who was surnamed Justus, and Matthias.

24 And they prayed and said, “You, O Lord, who know the hearts of all, show which of these two You have chosen

25 “To take part in this ministry and apostleship from which Judas by transgression fell, that he might go to his own place.”

26 And they cast their lots, and the lot fell on Matthias. And he was numbered with the eleven apostles.

CHAPTER 2

When the Day of Pentecost had fully come, they were all with one accord in one place.

2 And suddenly there came a sound from heaven, as of a rushing mighty wind, and it filled the whole house where they were sitting.

3 มีเปลวไฟเสี้ยวฐานเหมือนลิ้นปรากฏ
แก่เขากระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน

4 เขาเหล่านั้นก็ประจักษ์ด้วยพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่น ๆ
ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด

5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วได้ฟ้า
ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุง
เยรูซาเล็ม

6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้นเขาจึงพากันมา
และฉงนสนเท่ห์เพราะต่างคนต่างได้ยิน
เขาพูดภาษาของตัว

7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์
ใจพูดว่า “ดูเนาะ คนทั้งหลายที่พูดกันนั้น
เป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ

8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษา
ของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา

9 เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลาม
และคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย
และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย
ในแคว้นปอนทัสและเอเซีย

10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิซเลียและ
ประเทศอียิปต์ในแขวงเมืองลิเบียซึ่ง
ขึ้นกับนครไซรีน และคนมาจากกรุง
โรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว

11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เรา
ทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นกล่าวถึง
มหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง”

12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจ และฉงน
สนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน”

13 แต่บางคนเขาเขี้ยวว่า “คนเหล่านั้น
เมาเหล้าองุ่นใหม่”

3 Then there appeared to them di-
vided tongues, as of fire, and one sat
upon each of them.

4 And they were all filled with the
Holy Spirit and began to speak with
other tongues, as the Spirit gave them
utterance.

5 And there were dwelling in Jerusa-
lem Jews, devout men, from every na-
tion under heaven.

6 And when this sound occurred, the
multitude came together, and were
confused, because everyone heard
them speak in his own language.

7 Then they were all amazed and
marveled, saying to one another,
“Look, are not all these who speak Gali-
leans?

8 “And how is it that we hear, each in
our own language in which we were
born?

9 “Parthians and Medes and Elam-
ites, those dwelling in Mesopotamia, Ju-
dea and Cappadocia, Pontus and Asia,

10 “Phrygia and Pamphylia, Egypt
and the parts of Libya adjoining Cyre-
ne, visitors from Rome, both Jews and
proselytes,

11 “Cretans and Arabs—we hear
them speaking in our own tongues the
wonderful works of God.”

12 So they were all amazed and per-
plexed, saying to one another, “What-
ever could this mean?”

13 Others mocking said, “They are
full of new wine.”

คำปราศรัยของเปโตร ในวันเพ็นเทกอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครทูตสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด

15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า

16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

17 ‘พระเจ้าตรัสว่า ในวาระสุดท้าย เราจะทำเทหุทธิเดชแห่งพระวิญญาณของเราโปรยประทานแก่มนุษย์ทั้งปวง บุตรบุตรีของท่านทั้งหลายจะกล่าวคำพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น

18 ในคราวนั้นเราจะเทหุทธิเดชแห่งพระวิญญาณของเราบนทาสทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะกล่าวคำพยากรณ์

19 เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน และนิมิตที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟ และไอควัน

20 ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า

21 และจะเป็นเช่นนี้คือ ทุกคนซึ่งได้ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด’

22 “ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำของข้าพเจ้า คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรด

14 But Peter, standing up with the eleven, raised his voice and said to them, “Men of Judea and all who dwell in Jerusalem, let this be known to you, and heed my words.

15 “For these are not drunk, as you suppose, since it is *only* the third hour of the day.

16 “But this is what was spoken by the prophet Joel:

17 ‘And it shall come to pass in the last days, says God, that I will pour out of My Spirit on all flesh; your sons and your daughters shall prophesy, your young men shall see visions, your old men shall dream dreams.

18 And on My menservants and on My maidservants I will pour out My Spirit in those days; and they shall prophesy.

19 I will show wonders in heaven above and signs in the earth beneath: blood and fire and vapor of smoke.

20 The sun shall be turned into darkness, and the moon into blood, before the coming of the great and awesome day of the LORD.

21 And it shall come to pass *that* whoever calls on the name of the LORD shall be saved.’

22 “Men of Israel, hear these words: Jesus of Nazareth, a Man attested by God to you by miracles, wonders, and

ชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการ
อิทธิฤทธิ์ การอัศจรรย์และหมายสำคัญ
ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดย
พระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดัง
ที่ท่านทราบอยู่แล้ว

23 พระเยซูนี้ ทรงถูกมอบไว้ตามที่
พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้
ก่อนท่านทั้งหลายได้ให้คนอธรรมจับ
พระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหาร
ชีวิตเสีย

24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์
คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดการเจ็บ
ปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความ
ตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้

25 เพราะกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกล่าว
ถึงพระองค์ว่า

ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรง
หน้าข้าพเจ้าเสมอ

เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือ

ขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะ
มิได้หวั่นไหว

26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี
และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์
อนึ่งร่างกายของข้าพเจ้าจะอยู่ด้วย
ความไว้ใจ

27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงละข้าพระองค์
ไว้ในแดนคนตาย
หึ่งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์
ของพระองค์เปื้อนเน่าไป

28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบ
ทางแห่งชีวิตแล้ว
พระองค์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้า

signs which God did through Him in
your midst, as you yourselves also
know—

23 "Him, being delivered by the de-
termined purpose and foreknowledge
of God, you have taken by lawless
hands, have crucified, and put to
death;

24 "Whom God raised up, having
loosed the pains of death, because it was
not possible that He should be held by
it.

25 "For David says concerning Him:
'I foresaw the LORD always before my
face, for He is at my right hand, that I
may not be shaken.

26 Therefore my heart rejoiced, and
my tongue was glad; moreover my flesh
also will rest in hope.

27 For You will not leave my soul in
Hades, nor will You allow Your Holy
One to see corruption.

28 You have made known to me the
ways of life; you will make me full of joy
in Your presence.'

องค์มีความยินดีเต็มเปี่ยม

หน้าพระพักตร์ของพระ

องค์

29 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นชีวิตแล้วฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้

30 ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ และทราบว่าจะพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน

31 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า พระเจ้ามิได้ทรงละพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป

32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้

33 เหตุฉะนั้นเมื่อทรงเจ็ดพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็น และเห็นแล้ว

34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวไว้ว่า

‘พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า

อั่งนั่งขวามือของเรา

29 “Men and brethren, let me speak freely to you of the patriarch David, that he is both dead and buried, and his tomb is with us to this day.

30 “Therefore, being a prophet, and knowing that God had sworn with an oath to him that of the fruit of his body, according to the flesh, He would raise up the Christ to sit on his throne,

31 “He, foreseeing this, spoke concerning the resurrection of the Christ, that His soul was not left in Hades, nor did His flesh see corruption.

32 “This Jesus God has raised up, of which we are all witnesses.

33 “Therefore being exalted to the right hand of God, and having received from the Father the promise of the Holy Spirit, He poured out this which you now see and hear.

34 “For David did not ascend into the heavens, but he says himself: ‘The LORD said to my Lord, “Sit at My right hand,

35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้า
อยู่ใต้เท้าเจ้า”

36 เหตุฉะนั้นให้พงศ์พันธุ์อิสราเอล
ทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรง
ยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึง
ไว้ที่กางเขนนั้น ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้ง
องค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึก
แปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและ
อัครทูตอื่น ๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะ
ทำอย่างไรดี”

38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จง
กลับใจใหม่และรับบัพติศมา ในพระนาม
แห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้า
จะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย
แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณ
บริสุทธิ์

39 ด้วยว่าพระสัญญาที่นัยแก่ท่าน
ทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และ
แก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรง
เรียกมาเฝ้าพระองค์”

40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยาน
และได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจาก
ชาติพันธุ์ที่คดโกงนี้เถิด”

41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรก็
รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวก
ประมาณสามพันคน

42 เขาทั้งหลายได้ชมมักเขม้นฟังคำ
สอนของอัครทูตและร่วมสามัคคี
ธรรม ทั้งชมมักเขม้นในการหักขนมปัง
และการอธิษฐาน

35 Till I make Your enemies Your
footstool.”

36 “Therefore let all the house of Is-
rael know assuredly that God has made
this Jesus, whom you crucified, both
Lord and Christ.”

37 Now when they heard *this*, they
were cut to the heart, and said to Peter
and the rest of the apostles, “Men and
brethren, what shall we do?”

38 Then Peter said to them, “Repent,
and let every one of you be baptized in
the name of Jesus Christ for the remis-
sion of sins; and you shall receive the
gift of the Holy Spirit.

39 “For the promise is to you and to
your children, and to all who are afar
off, as many as the Lord our God will
call.”

40 And with many other words he
testified and exhorted them, saying,
“Be saved from this perverse genera-
tion.”

41 Then those who gladly received
his word were baptized; and that day
about three thousand souls were added
to them.

42 And they continued steadfastly in
the apostles' doctrine and fellowship, in
the breaking of bread, and in prayers.

ชีวิตในหมู่คนที่เชื่อถือนั้น

⁴³ เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ

⁴⁴ บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของเขาส่งให้เขาเอามารวมกันเป็นของกลาง

⁴⁵ เขาจึงได้ขายที่ดินและทรัพย์สินของเขาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ

⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและใจกว้างขวาง ทุกวันเรื่อยไป

⁴⁷ ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายซึ่งกำลังจะรอดมาเข้ากับพวกสาวกทุกวัน ๆ

ที่ประชุมคนง่อยหายโรค

3 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าบริเวณพระวิหารในเวลาเย็นนั้นเป็นเวลาบ่ายสามโมง

² มีคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่คลอดออกมาทุกวันคนเคยพาเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหารซึ่งมีชื่อว่าประตูกุมา เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะไปในพระวิหาร

³ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน

⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอก ว่า “จงดูเราเถิด”

⁴³ Then fear came upon every soul, and many wonders and signs were done through the apostles.

⁴⁴ Now all who believed were together, and had all things in common.

⁴⁵ And sold their possessions and goods, and divided them among all, as anyone had need.

⁴⁶ So continuing daily with one accord in the temple, and breaking bread from house to house, they ate their food with gladness and simplicity of heart.

⁴⁷ Praising God and having favor with all the people. And the Lord added to the church daily those who were being saved.

CHAPTER 3

Now Peter and John went up together to the temple at the hour of prayer, the ninth hour.

² And a certain man lame from his mother's womb was carried, whom they laid daily at the gate of the temple which is called Beautiful, to ask alms from those who entered the temple;

³ Who, seeing Peter and John about to go into the temple, asked for alms.

⁴ And fixing his eyes on him, with John, Peter said, "Look at us."

5 คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คิดว่าจะได้อะไรจากท่าน

6 เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองเราไม่มี แต่ที่เรามีอยู่เราจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธจงเดินเถิด”

7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง

8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหาร ด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรวลเสริญพระเจ้าไป

9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรวลเสริญพระเจ้า

10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น

คำกล่าวของเปโตร ณ เถลิงของซาโลมอน

11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ สองคนก็วิ่งไปหาท่านที่เถลิงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เถลิงของซาโลมอนด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยเรื่องของคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับที่เราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความชอบธรรมของเราเอง

5 So he gave them his attention, expecting to receive something from them.

6 Then Peter said, “Silver and gold I do not have, but what I do have I give you: in the name of Jesus Christ of Nazareth, rise up and walk.”

7 And he took him by the right hand and lifted *him* up, and immediately his feet and ankle bones received strength.

8 So he, leaping up, stood and walked and entered the temple with them—walking, leaping, and praising God.

9 And all the people saw him walking and praising God.

10 Then they knew that it was he who sat begging alms at the Beautiful Gate of the temple; and they were filled with wonder and amazement at what had happened to him.

11 Now as the lame man who was healed held on to Peter and John, all the people ran together to them in the porch which is called Solomon's, greatly amazed.

12 So when Peter saw *it*, he responded to the people: “Men of Israel, why do you marvel at this? Or why look so intently at us, as though by our own power or godliness we had made this man walk?”

13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธต่อต้านปัสลาต เมื่อปัสลาตตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป

14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยผู้ฆ่าคนให้ท่านทั้งหลาย

15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย แต่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากอับ เราเป็นพยานในเรื่องนี้

16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้นี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้นี้หายเป็นปกติคือหน้าท่านทั้งหลาย

17 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่ายท่านทั้งหลายได้ทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย

18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ว่าพระคริสต์ของพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานพระองค์ จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่เพื่อพระเจ้าจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อวาระพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า

13 “The God of Abraham, Isaac, and Jacob, the God of our fathers, glorified His Servant Jesus, whom you delivered up and denied in the presence of Pilate, when he was determined to let Him go.

14 “But you denied the Holy One and the Just, and asked for a murderer to be granted to you,

15 “And killed the Prince of life, whom God raised from the dead, of which we are witnesses.

16 “And His name, through faith in His name, has made this man strong, whom you see and know. Yes, the faith which comes through Him has given him this perfect soundness in the presence of you all.

17 “Yet now, brethren, I know that you did it in ignorance, as did also your rulers.

18 “But those things which God foretold by the mouth of all His prophets, that the Christ would suffer, He has thus fulfilled.

19 “Repent therefore and be converted, that your sins may be blotted out, so that times of refreshing may come from the presence of the Lord,

20 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระ-
คริสต์ซึ่งกำหนดไว้แล้วนั้นมาเพื่อท่าน
ทั้งหลาย คือพระเยซู

21 พระองค์นั้นสวรรค์จะต้องรับไว้
จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่
ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดา
ผู้เผยพระวจนะบริสุทธ์ของพระองค์
ตั้งแต่กาลโบราณมา

22 มิเสสได้กล่าวไว้ว่า 'พระเจ้าของ
ท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานผู้เผย
พระวจนะคนหนึ่งเหมือนอย่างเราให้แก่
ท่าน จากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่าน
ทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่ง
พระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน

23 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะ
ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไป
จากชนชาติของพระเจ้า'

24 และบรรดาผู้เผยพระวจนะ ตั้งแต่
ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียง
เดียวกัน พยากรณ์ถึงกาลครั้งนั้น

25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของผู้
เผยพระวจนะนั้น และของพันธสัญญา
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรดา
บุตรของท่าน คือได้ตรัสกับอับราฮัมว่า 'บรรดา
พงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกจะได้พรเพราะ
เชื้อสายของเจ้า'

26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้องค์ผู้รับใช้
ของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้
พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่อ
อวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้
ทุกคนกลับจากบาปของคน'

20 "And that He may send Jesus
Christ, who was preached to you be-
fore,

21 "Whom heaven must receive until
the times of restoration of all things,
which God has spoken by the mouth of
all His holy prophets since the world
began.

22 "For Moses truly said to the fa-
thers, 'The Lord your God will raise up
for you a Prophet like me from your
brethren. Him you shall hear in all
things, whatever He says to you.

23 'And it shall be that every soul who
will not hear that Prophet shall be utterly
destroyed from among the people.'

24 "Yes, and all the prophets, from
Samuel and those who follow, as many
as have spoken, have also foretold these
days.

25 "You are sons of the prophets,
and of the covenant which God made
with our fathers, saying to Abraham,
'And in your seed all the families of the
earth shall be blessed.'

26 "To you first, God, having raised
up His Servant Jesus, sent Him to bless
you, in turning away every one of you
from your iniquities."

เปโตรกับยอห์นต่อหน้าสภา

CHAPTER 4

4 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสีมาหา

2 ด้วยเขาขุ่นงันใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอนและประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยอ้างการคืนพระชนม์ของพระเยซู

3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว

4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ จำนวนผู้ชายจึงเพิ่มขึ้นจนนับได้ประมาณห้าพันคน

5 ครั้นรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม

6 ทั้งอันนาสมหาปุโรหิตและคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่น ๆ ที่ เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย

7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว จึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด”

8 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า “ดูก่อนท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย

9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามข้าพเจ้าในวันนี้ถึงการกุศลซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่าเขาหายเป็นปกติโดยเหตุอันใดแล้ว

Now as they spoke to the people, the priests, the captain of the temple, and the Sadducees came upon them,

2 Being greatly disturbed that they taught the people and preached in Jesus the resurrection from the dead.

3 And they laid hands on them, and put *them* in custody until the next day, for it was already evening.

4 However, many of those who heard the word believed; and the number of the men came to be about five thousand.

5 And it came to pass, on the next day, that their rulers, elders, and scribes,

6 As well as Annas the high priest, Caiaphas, John, and Alexander, and as many as were of the family of the high priest, were gathered together at Jerusalem.

7 And when they had set them in the midst, they asked, "By what power or by what name have you done this?"

8 Then Peter, filled with the Holy Spirit, said to them, "Rulers of the people and elders of Israel:

9 "If we this day are judged for a good deed *done* to a helpless man, by what means he has been made well,

10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้อยู่ต่อหน้าท่าน จึงได้หายโรคเป็นปกติ

11 พระองค์เป็น *ศิลา* ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็นช่างก่อได้ทอดทิ้ง ซึ่งได้เป็นศิลามุมเอกแล้ว

12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญก็ประหลาดใจแล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู

14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์นเขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้

15 แต่เมื่อสั่งให้เปโตรกับยอห์นออกไปจากที่ประชุมแล้ว เขาจึงปรึกษากัน

16 ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำหมายสำคัญอันเด่น คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้จักแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้

17 แต่ให้เราขู่เข็ญห้ามไม่ให้พูดอย่างนี้อันกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง”

10 “Let it be known to you all, and to all the people of Israel, that by the name of Jesus Christ of Nazareth, whom you crucified, whom God raised from the dead, by Him this man stands here before you whole.

11 “This is the ‘stone which was rejected by you builders, which has become the chief cornerstone.’

12 “Nor is there salvation in any other, for there is no other name under heaven given among men by which we must be saved.”

13 Now when they saw the boldness of Peter and John, and perceived that they were uneducated and untrained men, they marveled. And they realized that they had been with Jesus.

14 And seeing the man who had been healed standing with them, they could say nothing against it.

15 But when they had commanded them to go aside out of the council, they conferred among themselves,

16 Saying, “What shall we do to these men? For, indeed, that a notable miracle has been done through them is evident to all who dwell in Jerusalem, and we cannot deny it.

17 “But so that it spreads no further among the people, let us severely threaten them, that from now on they speak to no man in this name.”

18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมาแล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย

19 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นตอบเขาว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าข้าพเจ้าควรจะเชื่อฟังท่าน หรือควรจะเชื่อฟังพระเจ้าของท่านทั้งหลายพิจารณาดู

20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”

21 เมื่อเขาขู่สาทัมท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างใด เพราะกลัวคน เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้า เนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยหมายสำคัญนั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

ผู้ที่เชื่อถืออธิษฐานขอความกล้าหาญ

23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้วท่านจึงไปหาพวกของท่านเล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกมหาปุโรหิต และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน

24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระเจ้าพระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเลและสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น

25 พระองค์ครีส์ไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเราผู้รับใช้ของพระองค์ ว่า

18 So they called them and commanded them not to speak at all nor teach in the name of Jesus.

19 But Peter and John answered and said to them, “Whether it is right in the sight of God to listen to you more than to God, you judge.

20 “For we cannot but speak the things which we have seen and heard.”

21 So when they had further threatened them, they let them go, finding no way of punishing them, because of the people, since they all glorified God for what had been done.

22 For the man was over forty years old on whom this miracle of healing had been performed.

23 And being let go, they went to their own companions and reported all that the chief priests and elders had said to them.

24 So when they heard that, they raised their voice to God with one accord and said: “Lord, You are God, who made heaven and earth and the sea, and all that is in them,

25 “Who by the mouth of Your servant David have said: ‘Why did the na-

เหตุไฉนต่างชาติดึงหยิ่งโส
และชนชาติทั้งหลายปองร้ายกัน
เปล่า ๆ

26 บรรดาภษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้ง
ตัวขึ้น
และนักปกครองพมุนกันต่อสู้
พระเจ้าและผู้รับการเจิม
ของพระองค์

27 ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด และ
ปอนทัสปีลาต กับพวกต่างชาติและชนชาติ
อิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูผู้รับ
ใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งทรงเจิมไว้
แล้ว

28 ให้กระทำการติดตามที่พระหัตถ์
และพระคำของพระองค์ได้กำหนด
ตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น

29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอด
พระเนตรการขู่มขู่ของเข และโปรดประทาน
ให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล้าด้วยคำ
ของพระองค์ด้วยใจกล้า

30 ในเมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระ-
หัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย
และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการอัครอัย
บังเกิดขึ้นโดยพระนามแห่งพระเยซูผู้
รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์

31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุม
อยู่นั้นได้หวั่นไหว และคนเหล่านั้น
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้
กล่าวพระวาจาของพระเจ้าด้วยใจกล้า-
หาญ

tions rage, and the people plot vain
things?

26 The kings of the earth took their
stand, and the rulers were gathered to-
gether against the LORD and against
His Christ.

27 "For truly against Your holy Ser-
vant Jesus, whom You anointed, both
Herod and Pontius Pilate, with the
Gentiles and the people of Israel, were
gathered together

28 "To do whatever Your hand and
Your purpose determined before to be
done.

29 "Now, Lord, look on their threats,
and grant to Your servants that with all
boldness they may speak Your word,

30 "By stretching out Your hand to
heal, and that signs and wonders may
be done through the name of Your holy
Servant Jesus."

31 And when they had prayed, the
place where they were assembled to-
gether was shaken; and they were all
filled with the Holy Spirit, and they
spoke the word of God with boldness.

ทุกสิ่งเป็นของกลาง

³²คนทั้งปวงที่เขื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง

³³อัครทูตจึงประกอบด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่ง เป็นพยานว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงคืนพระชนม์แล้ว และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน

³⁴เพราะว่าในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขาดคนผู้ใดมีเรือนบ้านเรือนก็ขายเสีย

³⁵และนำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต อัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ

³⁶เป็นต้นว่า โยเซฟ ที่อัครทูตเรียกว่า บารนาบัส แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ เป็นพวกเลวีชาวเกาะไซปรัส

³⁷มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

อานาเนียกับซัปฟีรา

⁵แต่มีชายคนหนึ่ง ชื่ออานาเนีย กับภรรยาชื่อซัปฟีรา ได้ขายที่ดินของตน

²และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

³ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนียเหตุใดจงทำอย่างนี้ให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้

³² Now the multitude of those who believed were of one heart and one soul; neither did anyone say that any of the things he possessed was his own, but they had all things in common.

³³ And with great power the apostles gave witness to the resurrection of the Lord Jesus. And great grace was upon them all.

³⁴ Nor was there anyone among them who lacked; for all who were possessors of lands or houses sold them, and brought the proceeds of the things that were sold,

³⁵ And laid them at the apostles' feet; and they distributed to each as anyone had need.

³⁶ And Joses, who was also named Barnabas by the apostles (which is translated Son of Encouragement), a Levite of the country of Cyprus,

³⁷ Having land, sold it, and brought the money and laid it at the apostles' feet.

CHAPTER 5

But a certain man named Ananias, with Sapphira his wife, sold a possession.

² And he kept back *part* of the proceeds, his wife also being aware of it, and brought a certain part and laid it at the apostles' feet.

³ But Peter said, "Ananias, why has Satan filled your heart to lie to the Holy Spirit and keep back *part* of the price of the land for yourself?

⁴เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิไรหรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิไรหรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์ แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า”

⁵เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้น ก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง

⁶พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้ แล้วหามเอาไปฝัง

⁷หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป

⁸ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือจงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ”

⁹เปโตรจึงถามนางว่า “โธนาเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทลวงพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย”

¹⁰ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง

¹¹ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

4 “While it remained, was it not your own? And after it was sold, was it not in your own control? Why have you conceived this thing in your heart? You have not lied to men but to God.”

5 Then Ananias, hearing these words, fell down and breathed his last. So great fear came upon all those who heard these things.

6 And the young men arose and wrapped him up, carried him out, and buried him.

7 Now it was about three hours later when his wife came in, not knowing what had happened.

8 And Peter answered her, “Tell me whether you sold the land for so much?” She said, “Yes, for so much.”

9 Then Peter said to her, “How is it that you have agreed together to test the Spirit of the Lord? Look, the feet of those who have buried your husband are at the door, and they will carry you out.”

10 Then immediately she fell down at his feet and breathed her last. And the young men came in and found her dead, and carrying her out, buried her by her husband.

11 So great fear came upon all the church and upon all who heard these things.

ทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ หลายอย่าง

¹²มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครทูตได้ทำด้วยมือของคนในหมู่ประชาชน พวกเขาอยู่พร้อมกันในเฉลียงของซาโลมอน

¹³คนอื่น ๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพอัครทูตมาก

¹⁴มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือได้เข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้ามากกว่าก่อน

¹⁵จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน

¹⁶ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มพากันป่วยและคนที่ผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

อัครทูตถูกข่มเหง

¹⁷ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านคือพวกสะดูสี มีความอิจฉาอย่างยิ่ง

¹⁸จึงได้จับพวกอัครทูตจำไว้ในคุกหลวง

¹⁹แต่ในเวลากลางคืนทูตองค์หนึ่งของพระเจ้า ได้มาเปิดประตูคุก พวกเขาอัครทูตออกไป บอกว่า

²⁰“จงไปยืนในบริเวณพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟัง”

12 And through the hands of the apostles many signs and wonders were done among the people. And they were all with one accord in Solomon's Porch.

13 Yet none of the rest dared join them, but the people esteemed them highly.

14 And believers were increasingly added to the Lord, multitudes of both men and women,

15 So that they brought the sick out into the streets and laid *them* on beds and couches, that at least the shadow of Peter passing by might fall on some of them.

16 Also a multitude gathered from the surrounding cities to Jerusalem, bringing sick people and those who were tormented by unclean spirits, and they were all healed.

17 Then the high priest rose up, and all those who were with him (which is the sect of the Sadducees), and they were filled with indignation,

18 And laid their hands on the apostles and put them in the common prison.

19 But at night an angel of the Lord opened the prison doors and brought them out, and said,

20 "Go, stand in the temple and speak to the people all the words of this life."

21 เมื่ออัครทูตได้ขึ้นอย่างนั้นพอรุ่งเช้าก็เข้าไปสั่งสอนในบริเวณพระวิหารต่อไป

ฝ่ายมหาปุโรหิตประจำการกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมคือพลูตัสกาทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครทูตออกมา

22 เจ้าพนักงานก็ไปแต่ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงานว่า

23 “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นถูกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่ที่ประตู ครั้นเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน”

24 เมื่อนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกมหาปุโรหิตได้ยินคำเหล่านี้ ก็ลงสนทนากับในเรื่องของอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป

25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “นี่แน่คนเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุก กำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในบริเวณพระวิหาร”

26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครทูตมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง

27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตประจำการจึงถามว่า

28 “เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ กันแน่ เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็มและปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยความตายของผู้นั้นตกอยู่กับเรา”

21 And when they heard *that*, they entered the temple early in the morning and taught. But the high priest and those with him came and called the council together, with all the elders of the children of Israel, and sent to the prison to have them brought.

22 But when the officers came and did not find them in the prison, they returned and reported.

23 Saying, “Indeed we found the prison shut securely, and the guards standing outside before the doors; but when we opened them, we found no one inside!”

24 Now when the high priest, the captain of the temple, and the chief priests heard these things, they wondered what the outcome would be.

25 So one came and told them, saying, “Look, the men whom you put in prison are standing in the temple and teaching the people!”

26 Then the captain went with the officers and brought them without violence, for they feared the people, lest they should be stoned.

27 And when they had brought them, they set *them* before the council. And the high priest asked them,

28 Saying, “Did we not strictly command you not to teach in this name? And look, you have filled Jerusalem with your doctrine, and intend to bring this Man's blood on us!”

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครทูตอื่น ๆ ตอบว่า “ข้าพเจ้าจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์

30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่

31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความบาปผิดของเขา

32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย”

33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ โทสก็พลุ่งขึ้น คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย

34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสีและเป็นบารเรียน เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ขึ้นขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง

35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี

36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อตุดาส อวดตัวว่าเป็นผู้weisen มีผู้คนติดตามประมาณสี่ร้อย แต่ตุดาสถูกฆ่าเสีย คนที่เป็นพรรคพวกก็กระจัดกระจายสาปสูญไป

29 But Peter and the other apostles answered and said: “We ought to obey God rather than men.

30 “The God of our fathers raised up Jesus whom you murdered by hanging on a tree.

31 “Him God has exalted to His right hand to be Prince and Savior, to give repentance to Israel and forgiveness of sins.

32 “And we are His witnesses to these things, and so also is the Holy Spirit whom God has given to those who obey Him.”

33 When they heard this, they were furious and plotted to kill them.

34 Then one in the council stood up, a Pharisee named Gamaliel, a teacher of the law held in respect by all the people, and commanded them to put the apostles outside for a little while.

35 And he said to them: “Men of Israel, take heed to yourselves what you intend to do regarding these men.

36 “For some time ago Theudas rose up, claiming to be somebody. A number of men, about four hundred, joined him. He was slain, and all who obeyed him were scattered and came to nothing.

37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาส เป็นชาวกาลิลีได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไป ผู้นั้นก็พินาศด้วยคนที่เปรี๊ยะพวกก็กระจัดกระจายไป

38 ในกรณีนี้ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จักล้มละลายไปเอง

39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า”

40 เขาทั้งหลายจึงยอมฟังกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป

41 พวกอัครทูตจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่าคนสมจะได้รับการหฤเกียรติเพราะพระนามนั้น

42 ที่ในบริเวณพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐทุก ๆ วันมิได้ขาด ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

การเลือกตั้งคณะเจ็ดคน

6 ในคราวนั้นเมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกนิคมกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูว่า ในการแจกทานทุก ๆ วันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก

37 “After this man, Judas of Galilee rose up in the days of the census, and drew away many people after him. He also perished, and all who obeyed him were dispersed.

38 “And now I say to you, keep away from these men and let them alone; for if this plan or this work is of men, it will come to nothing;

39 “But if it is of God, you cannot overthrow it—lest you even be found to fight against God.”

40 And they agreed with him, and when they had called for the apostles and beaten them, they commanded that they should not speak in the name of Jesus, and let them go.

41 So they departed from the presence of the council, rejoicing that they were counted worthy to suffer shame for His name.

42 And daily in the temple, and in every house, they did not cease teaching and preaching Jesus as the Christ.

CHAPTER 6

Now in those days, when the number of the disciples was multiplying, there arose a complaint against the Hebrews by the Hellenists, because their widows were neglected in the daily distribution.

2 ฝ่ายอัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ที่ประชุมกัน แล้วกล่าวว่า “ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้าไว้ไปแจกอาหารก็หาควรไม่

3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจงเลือกเจ็ดคนให้พวกท่านที่มีชื่อเสียงดีประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาให้ดูแลการงานนี้

4 ฝ่ายพวกเขาจะขมกั้เข้มนั้อธิษฐานและรับใช้พระเจ้าในพันธกิจแห่งพระวจนะเสมอไป”

5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟนผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายศาสนาฮิว

6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มายืนต่อหน้าพวกอัครทูต แล้วพวกอัครทูตก็อธิษฐานและวางมือบนเขา

7 การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อในพระศาสนา

สเทเฟนถูกจับกุม

8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระคุณและฤทธิ์เดชจึงทำการมหัศจรรย์และทำการเป็นนิมิตใหญ่ท่ามกลางประชากร

9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระมีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์กับบางคนจากซีลีเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน

2 Then the twelve summoned the multitude of the disciples and said, “It is not desirable that we should leave the word of God and serve tables.

3 “Therefore, brethren, seek out from among you seven men of good reputation, full of the Holy Spirit and wisdom, whom we may appoint over this business;

4 “But we will give ourselves continually to prayer and to the ministry of the word.”

5 And the saying pleased the whole multitude. And they chose Stephen, a man full of faith and the Holy Spirit, and Philip, Prochorus, Nicanor, Timon, Parmenas, and Nicolas, a proselyte from Antioch,

6 Whom they set before the apostles; and when they had prayed, they laid hands on them.

7 Then the word of God spread, and the number of the disciples multiplied greatly in Jerusalem, and a great many of the priests were obedient to the faith.

8 And Stephen, full of faith and power, did great wonders and signs among the people.

9 Then there arose some from what is called the Synagogue of the Freedmen (Cyrenians, Alexandrians, and those from Cilicia and Asia), disputing with Stephen.

¹⁰คนเหล่านั้นผู้คำที่ท่านกล่าวอันประกอบด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้

¹¹เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จ ว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า”

¹²เขาขยุคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ให้เกิดจลาจลขึ้นแล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา

¹³ให้พยานเท็จมากล่าวว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และธรรมเนียมปฏิบัติไม่หยุดเลย

¹⁴เพราะเราได้ยินเขาว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ฐจะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา”

¹⁵พวกสมาชิกสภาต่างเพ่งดูสเทเฟนเห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

สเทเฟนผู้ดี

⁷มหาปุโรหิตประจำการจึงถามว่า “เรื่องนี้จริงหรือ”

²ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ดูก่อนพี่น้องและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย ขอฟังเถิด พระเจ้าผู้ก่อปรด้วยพระสิริได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน

³และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจะออกจากเมืองและญาติพี่น้องของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงให้เจ้า’

¹⁰ And they were not able to resist the wisdom and the Spirit by which he spoke.

¹¹ Then they secretly induced men to say, “We have heard him speak blasphemous words against Moses and God.”

¹² And they stirred up the people, the elders, and the scribes; and they came upon him, seized him, and brought him to the council.

¹³ They also set up false witnesses who said, “This man does not cease to speak blasphemous words against this holy place and the law;

¹⁴ “For we have heard him say that this Jesus of Nazareth will destroy this place and change the customs which Moses delivered to us.”

¹⁵ And all who sat in the council, looking steadfastly at him, saw his face as the face of an angel.

CHAPTER 7

Then the high priest said, “Are these things so?”

² And he said, “Brethren and fathers, listen: the God of glory appeared to our father Abraham when he was in Mesopotamia, before he dwelt in Haran,

³ “And said to him, ‘Get out of your country and from your relatives, and come to a land that I will show you.’

4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากบิดาของท่าน สิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่นมาอยู่ในแผ่นดินนี้ ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้

5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้ แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านและเชื้อสายของท่าน

6 พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศและชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาสและจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี

7 แล้วพระเจ้าตรัสว่า 'และประเทศที่เขาปรนนิบัติอยู่นั้น เราจะพิพากษาลงโทษ ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้'

8 พระเจ้าจึงได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่นัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมมีบุตรชื่อยิสอัค จึงให้เข้าสู่นัดในวันที่แปด อิสอัคมีบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบมีบุตรสิบสองคนซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา

9 "ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟ จึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ

10 ทรงโปรดช่วยให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น ให้มีความชอบและมีสติปัญญาต่อพระพักตร์ฟาโรห์ กษัตริย์

4 "Then he came out of the land of the Chaldeans and dwelt in Haran. And from there, when his father was dead, He moved him to this land in which you now dwell.

5 "And God gave him no inheritance in it, not even *enough* to set his foot on. But even when Abraham had no child, He promised to give it to him for a possession, and to his descendants after him.

6 "But God spoke in this way: that his descendants would dwell in a foreign land, and that they would bring them into bondage and oppress *them* four hundred years.

7 'And the nation to whom they will be in bondage I will judge,' said God, 'and after that they shall come out and serve Me in this place.'

8 "Then He gave him the covenant of circumcision; and so Abraham begot Isaac and circumcised him on the eighth day; and Isaac begot Jacob, and Jacob begot the twelve patriarchs.

9 "And the patriarchs, becoming envious, sold Joseph into Egypt. But God was with him

10 "And delivered him out of all his troubles, and gave him favor and wisdom in the presence of Pharaoh, king

ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้ครองประเทศอียิปต์ กับทั้งพระราชสำนักของท่าน

11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร

12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก

13 พอร้าวที่สองโยเซฟก็แสดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และฟาโรห์ก็ทรงรู้จักญาติของโยเซฟด้วย

14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา

15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพณ ที่นั้น

16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเชเคมในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรของฮาโมร์ในเชเคม

17 “ไฉนแล้วลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์

18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งไม่รู้จักโยเซฟ ได้ขึ้นเสวยราชย์ในประเทศอียิปต์

19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับชาตินของเรา ช่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้

of Egypt; and he made him governor over Egypt and all his house.

11 “Now a famine and great trouble came over all the land of Egypt and Canaan, and our fathers found no sustenance.

12 “But when Jacob heard that there was grain in Egypt, he sent out our fathers first.

13 “And the second time Joseph was made known to his brothers, and Joseph's family became known to the Pharaoh.

14 “Then Joseph sent and called his father Jacob and all his relatives to him, seventy-five people.

15 “So Jacob went down to Egypt; and he died, he and our fathers.

16 “And they were carried back to Shechem and laid in the tomb that Abraham bought for a sum of money from the sons of Hamor, the father of Shechem.

17 “But when the time of the promise drew near which God had sworn to Abraham, the people grew and multiplied in Egypt

18 “Till another king arose who did not know Joseph.

19 “This man dealt treacherously with our people, and oppressed our forefathers, making them expose their babies, so that they might not live.

20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม
เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เขาจึงได้เลี้ยง
ไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน

21 และเมื่อลูกอ่อนคนนั้นถูกทิ้งไว้
นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึง
รับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรของตน

22 ฝ่ายโมเสสจึงได้รับการสอนใน
วิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์มีสมรรถ-
ภาพในการพูดและกิจการต่าง ๆ

23 “แต่ครั้นโมเสสมีอายุย่างเข้าสี่สิบ
ปี ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของ
ตน คือชนชาติอิสราเอล

24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหง
จึงเข้าไปช่วยโดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็น
ผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น

25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า
พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือ
ของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่

26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขา
ขณะวิวาทกัน ก็อยากจะทำให้เขากลับคืน
อีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็น
พี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’

27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้น จึงผลัก
โมเสสออกไป และกล่าวว่า ใครได้ตั้ง
เจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษา
พวกเรา

28 ‘เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์
เมื่อวานนี้หรือ’

29 เมื่อโมเสสได้อินค้ำนจึงหนีไปอาศัย
อยู่ที่แผ่นดินมิเดียน และมีบุตรสองคน
ที่นั่น

20 “At this time Moses was born, and
was well pleasing to God; and he was
brought up in his father's house for
three months.

21 “But when he was set out, Phar-
aoh's daughter took him away and
brought him up as her own son.

22 “And Moses was learned in all the
wisdom of the Egyptians, and was
mighty in words and deeds.

23 “Now when he was forty years old,
it came into his heart to visit his breth-
ren, the children of Israel.

24 “And seeing one of them suffer
wrong, he defended and avenged him
who was oppressed, and struck down
the Egyptian.

25 “For he supposed that his breth-
ren would have understood that God
would deliver them by his hand, but
they did not understand.

26 “And the next day he appeared to
two of them as they were fighting, and
tried to reconcile them, saying, ‘Men,
you are brethren; why do you wrong
one another?’

27 “But he who did his neighbor
wrong pushed him away, saying, ‘Who
made you a ruler and a judge over us?’

28 ‘Do you want to kill me as you did
the Egyptian yesterday?’

29 “Then, at this saying, Moses fled
and became a dweller in the land of
Midian, where he had two sons.

30 “ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปี ทูตองค์หนึ่งของพระเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย

31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็มีพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสว่า

32 “เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ” โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู

33 ฝ่ายพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “จงถอดรองเท้าออกเสียเถิด เพราะที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์

34 แท้จริงเราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา เราจึงลงมาเพื่อจะไต่ช่วยเขาให้รอด มาเถิด เราจะให้เจ้าไปช่วยประเทศอียิปต์”

35 “โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครได้ตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมีมือของทูตสวรรค์ ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น

36 คนนี้แหละเป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการอัศจรรย์และทำการเป็นนิมิตในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี

30 “And when forty years had passed, an Angel of the Lord appeared to him in a flame of fire in a bush, in the wilderness of Mount Sinai.

31 “When Moses saw it, he marveled at the sight; and as he drew near to observe, the voice of the Lord came to him,

32 “Saying, ‘I am the God of your fathers—the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.’ And Moses trembled and dared not look.

33 “Then the LORD said to him, “Take your sandals off your feet, for the place where you stand is holy ground.

34 “I have surely seen the oppression of My people who are in Egypt; I have heard their groaning and have come down to deliver them. And now come, I will send you to Egypt.”

35 “This Moses whom they rejected, saying, ‘Who made you a ruler and a judge?’ is the one God sent to be a ruler and a deliverer by the hand of the Angel who appeared to him in the bush.

36 “He brought them out, after he had shown wonders and signs in the land of Egypt, and in the Red Sea, and in the wilderness forty years.

37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชน-
ชาติอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะทรงประทาน
ผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งให้เกิดมาเพื่อ
ท่านจากพี่น้องของท่าน เหมือนอย่าง
ที่ข้าพเจ้าเกิดมา’

38 โมเสสนี้แหละได้อยู่ในชุมนุมชน
ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้
บอกแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับ
บรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระคำรัส
อันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย

39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมฟังโมเสส
ผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา
ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดิน
อียิปต์

40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอสร้างพระ
ให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้า
ไปด้วยว่า โมเสสคนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้า
ออกจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสีย
แล้วข้าพเจ้าไม่ทราบ’

41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูป
โคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชา
ถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่ง
มือของตนเองได้ทำขึ้น

42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสีย
และปล่อยให้เขาณมัสการหมู่ดาวใน
ท้องฟ้าตามที่มิเชียนไว้นับพระคัมภีร์
แห่งผู้เผยพระวจนะว่า โอ พงศ์พันธุ์
อิสราเอล เจ้าได้ฆ่าสัตว์บูชาเราในถิ่น
ทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ

37 “This is that Moses who said to the
children of Israel, ‘The LORD your God
will raise up for you a Prophet like me
from your brethren. Him you shall
hear.’

38 “This is he who was in the congre-
gation in the wilderness with the Angel
who spoke to him on Mount Sinai, and
with our fathers, the one who received
the living oracles to give to us,

39 “Whom our fathers would not
obey, but rejected. And in their hearts
they turned back to Egypt,

40 “Saying to Aaron, ‘Make us gods
to go before us; as for this Moses who
brought us out of the land of Egypt, we
do not know what has become of him.’

41 “And they made a calf in those
days, offered sacrifices to the idol, and
rejoiced in the works of their own
hands.

42 “Then God turned and gave them
up to worship the host of heaven, as it
is written in the book of the Prophets:
‘Did you offer Me slaughtered animals
and sacrifices during forty years in the
wilderness, O house of Israel?’

43 พวกเจ้าได้ขนเอาแท่นหิ้งของพระโมเลค และไฉลาควพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจะส่งเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก

44 “บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีแท่นหิ้งสักขีพยานตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้ เมื่อครัสกับโมเสสว่า ให้ทำแท่นหิ้งตามแบบที่ได้เห็น

45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราเมื่อได้รับแท่นหิ้งนั้นจึงขนตามโยชูวาไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา แท่นหิ้งนั้นก็มิสืบทอดมาถึงสมัยกษัตริย์ดาวิด

46 คำว่านั้นมีความชอบเฉพาะพระเจ้า และขอพระอนุญาตที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ

47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้ทรงสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์

48 ถึงกระนั้นก็ต้องมีผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระนิเวศซึ่งมีมนุษย์ทำได้ไว้หรือไม่ ตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

49 ‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน

50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้ทำไว้ทั้งสิ้นมิใช่หรือ’

43 You also took up the tabernacle of Moloch, and the star of your god Remphan, images which you made to worship; and I will carry you away beyond Babylon.’

44 “Our fathers had the tabernacle of witness in the wilderness, as He appointed, instructing Moses to make it according to the pattern that he had seen,

45 “Which our fathers, having received it in turn, also brought with Joshua into the land possessed by the Gentiles, whom God drove out before the face of our fathers until the days of David,

46 “Who found favor before God and asked to find a dwelling for the God of Jacob.

47 “But Solomon built Him a house.

48 “However, the Most High does not dwell in temples made with hands, as the prophet says:

49 ‘Heaven is My throne, and earth is My footstool. What house will you build for Me? says the LORD, or what is the place of My rest?

50 Has My hand not made all these things?’

51 “โอ คนชาติหัวแข็งใจคือหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอะไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย

52 มีใครบ้างในพวกผู้เผยพระวจนะซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จขององค์ผู้ชอบธรรม บัดนี้ท่านทั้งหลายได้อ้ายดพระองค์ไว้และฆ่าเสีย

53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับธรรม—บัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้ประพฤติตามธรรมบัญญัตินั้นไม่”

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้นก็รู้สึกบาปใจและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน

55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นพระสิริของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

57 แต่เขาทั้งหลายร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน

58 แล้วจับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรัก—ปราสสเทเฟนได้ผากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล

59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟน เมื่อกำลังอ่อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”

51 “You stiff-necked and uncircumcised in heart and ears! You always resist the Holy Spirit; as your fathers *did*, so *do* you.

52 “Which of the prophets did your fathers not persecute? And they killed those who foretold the coming of the Just One, of whom you now have become the betrayers and murderers,

53 “Who have received the law by the direction of angels and have not kept it.”

54 When they heard these things they were cut to the heart, and they gnashed at him with *their* teeth.

55 But he, being full of the Holy Spirit, gazed into heaven and saw the glory of God, and Jesus standing at the right hand of God,

56 And said, “Look! I see the heavens opened and the Son of Man standing at the right hand of God!”

57 Then they cried out with a loud voice, stopped their ears, and ran at him with one accord;

58 And they cast *him* out of the city and stoned *him*. And the witnesses laid down their clothes at the feet of a young man named Saul.

59 And they stoned Stephen as he was calling on *God* and saying, “Lord Jesus, receive my spirit.”

⁶⁰ สเทเฟนก็ถูกเขาลงร้องเสียงดังว่า
“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่า
ทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าว
เช่นนั้นแล้วก็ล้มหลับไป

8 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสีย นั้น เขาโล
ก็เห็นชอบด้วย

เขาโลข่มเหงคริสตจักร

คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักร
ครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้ง
ปวงนอกจากพวกอัครทูตได้กระจัดกระจาย
ไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย

² ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟน
ไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง

³ ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร
โดยเข้าไปจู่ดลากลากยหนักจากทุกบ้าน
ทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

ประกาศข่าวประเสริฐนั้นใน

สะมาเรีย

⁴ ฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจาย
ไป ก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น

⁵ ส่วนฟีลิปก็ไปยังเมืองหนึ่งในแคว้น
สะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์
ให้ชาวเมืองนั้นฟัง

⁶ ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่
ฟีลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนท่าน
พูด และได้เห็นหมายสำคัญซึ่งท่านได้
กระทำนั้น

⁷ ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลาย
คนได้พากันร้องด้วยเสียงดังแล้วออก
มาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็็นโรค
อัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ

⁶⁰ Then he knelt down and cried out
with a loud voice, “Lord, do not charge
them with this sin.” And when he had
said this, he fell asleep.

CHAPTER 8

Now Saul was consenting to his
death. At that time a great perse-
cution arose against the church which
was at Jerusalem; and they were all sca-
tered throughout the regions of Judea
and Samaria, except the apostles.

² And devout men carried Stephen
to his burial, and made great lamenta-
tion over him.

³ As for Saul, he made havoc of the
church, entering every house, and
dragging off men and women, commit-
ting them to prison.

⁴ Therefore those who were scat-
tered went everywhere preaching the
word.

⁵ Then Philip went down to the city
of Samaria and preached Christ to
them.

⁶ And the multitudes with one ac-
cord heeded the things spoken by Phil-
ip, hearing and seeing the miracles
which he did.

⁷ For unclean spirits, crying with a
loud voice, came out of many who were
possessed; and many who were paral-
yzed and lame were healed.

จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ยังมีคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำวิทยาคมในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ

ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “คนนี่คงเป็นอานาปาของพระเจ้า ซึ่งเรียกว่ามหัทธิฤทธิ์”

คนทั้งหลายสนใจฟังเขา เพราะเขาได้ทำวิทยาคมให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว

แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศข่าวประเสริฐว่าด้วยแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง

ฝ่ายซีโมนเองก็เชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นนิมิตกับการอัครวัยซึ่งฟิลิปได้กระทำ

เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้เห็นว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา

ครั้นเปโตรกับยอห์นไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น

8 And there was great joy in that city.

9 But there was a certain man called Simon, who previously practiced sorcery in the city and astonished the people of Samaria, claiming that he was someone great.

10 To whom they all gave heed, from the least to the greatest, saying, “This man is the great power of God.”

11 And they heeded him because he had astonished them with his sorceries for a long time.

12 But when they believed Philip as he preached the things concerning the kingdom of God and the name of Jesus Christ, both men and women were baptized.

13 Then Simon himself also believed; and when he was baptized he continued with Philip, and was amazed, seeing the miracles and signs which were done.

14 Now when the apostles who were at Jerusalem heard that Samaria had received the word of God, they sent Peter and John to them.

15 Who, when they had come down, prayed for them that they might receive the Holy Spirit.

16 For as yet He had fallen upon none of them. They had only been baptized in the name of the Lord Jesus.

17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครทูต จึงนำเงินมาให้อัครทูต

19 และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับตัวเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้”

21 เจ้าไม่มีหุ้นหรือส่วนในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

22 เหตุฉะนั้นจงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชำระรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า

23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและคิดพินษะแห่งความอธรรม”

24 ฝ่ายซีโมนตอบว่า “ขอท่านอธิษฐานองค์พระผู้เป็นเจ้าเผื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุปติกับตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”

25 ครั้นพวกอัครทูตเป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

17 Then they laid hands on them, and they received the Holy Spirit.

18 And when Simon saw that through the laying on of the apostles' hands the Holy Spirit was given, he offered them money.

19 Saying, “Give me this power also, that anyone on whom I lay hands may receive the Holy Spirit.”

20 But Peter said to him, “Your money perish with you, because you thought that the gift of God could be purchased with money!

21 “You have neither part nor portion in this matter, for your heart is not right in the sight of God.

22 “Repent therefore of this your wickedness, and pray God if perhaps the thought of your heart may be forgiven you.

23 “For I see that you are poisoned by bitterness and bound by iniquity.”

24 Then Simon answered and said, “Pray to the Lord for me, that none of the things which you have spoken may come upon me.”

25 So when they had testified and preached the word of the Lord, they returned to Jerusalem, preaching the gospel in many villages of the Samaritans.

ฟิลิปและขันทีชาวเอธิโอเปีย

26 แต่ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึง เมืองกาซา” (ซึ่งเป็นทางเปล่าเปลี่ยว)

27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิดมี ชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็น ข้าราชการของพระนางคานดาสี พระ ราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนาย กลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม

28 ขณะนั้นจึงกลับไป ท่านอ่านหนังสือ อิสยาห์ที่ผู้เผยพระวจนะอยู่

29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ขจรถือนั้นเกิด”

30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้และได้ยิน ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ที่ผู้เผยพระวจนะ จินตนาว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ”

31 ขันทีจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบาย ให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้” ท่านจึงเชิญฟิลิป ขึ้นนั่งรถกับท่าน

32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้น คือ ข้อเหล่านี้

เขาได้นำท่านเหมือนอย่างนำแกะ ไปฆ่า

และเหมือนลูกแกะนั่งอยู่ใต้

หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด

ท่าน ไม่ปริปากของท่านเลย

ฉันนั้น

33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียบคลงนั้น

ท่าน ไม่ได้รับความยุติธรรมเสีย เลย

26 Now an angel of the Lord spoke to Philip, saying, “Arise and go toward the south along the road which goes down from Jerusalem to Gaza.” This is desert.

27 So he arose and went. And behold, a man of Ethiopia, a eunuch of great authority under Candace the queen of the Ethiopians, who had charge of all her treasury, and had come to Jerusalem to worship,

28 Was returning. And sitting in his chariot, he was reading Isaiah the prophet.

29 Then the Spirit said to Philip, “Go near and overtake this chariot.”

30 So Philip ran to him, and heard him reading the prophet Isaiah, and said, “Do you understand what you are reading?”

31 And he said, “How can I, unless someone guides me?” And he asked Philip to come up and sit with him.

32 The place in the Scripture which he read was this: “He was led as a sheep to the slaughter; and as a lamb is silent before its shearer, so He opened not His mouth.”

33 In His humiliation His justice was taken away. And who will declare His

ใครจะเล่าถึงเชื้อสายของท่านได้
เพราะว่าชีวิตของท่านคงถูก
ตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว

34 ขันที่จึงถามฟิลิปว่า “ผู้เผยพระ
วจนะได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็ง
ถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอก
ข้าพเจ้าเถิด”

35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตาม
พระคัมภีร์ข้อนั้นชี้แจงถึงข่าวประเสริฐ
เรื่องพระเยซู

36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำ
แห่งหนึ่ง ขันที่จึงบอกว่า “นี่แน่ะ มีน้ำ
มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา”

37 และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจ
เชื่อท่านก็รับได้” และขันที่จึงตอบว่า
“ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็น
พระบุตรของพระเจ้า”

38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถ และคน
ทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที่ ฟิลิป
ก็ให้ท่านรับบัพติศมา

39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันที่นั้นไม่ได้เห็น
ท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความพอใจ

40 แต่มีผู้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และ
เมื่อเดินทางมาท่านได้ประกาศข่าวประ-
เสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

เขาโลกลับใจ

(กจ. 22:6-16; 26:12-18)

9 ฝ่ายเขาโลยังขู่คำราม กล่าวว่า จะ
ฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึง
ไปหาหมายโรหิตประจำการ

generation? For His life is taken from
the earth.”

34 So the eunuch answered Philip
and said, “I ask you, of whom does the
prophet say this, of himself or of some
other man?”

35 Then Philip opened his mouth,
and beginning at this Scripture,
preached Jesus to him.

36 Now as they went down the road,
they came to some water. And the eu-
nuch said, “See, *here* is water. What
hinders me from being baptized?”

37 Then Philip said, “If you believe
with all your heart, you may.” And he
answered and said, “I believe that Jesus
Christ is the Son of God.”

38 So he commanded the chariot to
stand still. And both Philip and the eu-
nuch went down into the water, and he
baptized him.

39 Now when they came up out of
the water, the Spirit of the Lord caught
Philip away, so that the eunuch saw him
no more; and he went on his way rejoic-
ing.

40 But Philip was found at Azotus.
And passing through, he preached in
all the cities till he came to Caesarea.

CHAPTER 9

Then Saul, still breathing threats
and murder against the disciples
of the Lord, went to the high priest

²ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม

³เมื่อเขาโลเดินทางไปได้ใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ

⁴เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าเข้มแข็งเราทำไม”

⁵เขาโลจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซู ซึ่งเจ้าเข้มแข็ง

⁶แต่เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำการใดจะมีคนบอกให้รู้”

⁷คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร

⁸ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงงูมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส

⁹ท่านหาที่มิคว่ำไปถึงสามวัน และท่านมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย

¹⁰ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”

¹¹พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ตาม

²And asked letters from him to the synagogues of Damascus, so that if he found any who were of the Way, whether men or women, he might bring them bound to Jerusalem.

³As he journeyed he came near Damascus, and suddenly a light shone around him from heaven.

⁴Then he fell to the ground, and heard a voice saying to him, “Saul, Saul, why are you persecuting Me?”

⁵And he said, “Who are You, Lord?” Then the Lord said, “I am Jesus, whom you are persecuting. It is hard for you to kick against the goads.” So he, trembling and astonished, said, “Lord, what do You want me to do?” Then the Lord said to him,

⁶“Arise and go into the city, and you will be told what you must do.”

⁷And the men who journeyed with him stood speechless, hearing a voice but seeing no one.

⁸Then Saul arose from the ground, and when his eyes were opened he saw no one. But they led him by the hand and brought *him* into Damascus.

⁹And he was three days without sight, and neither ate nor drank.

¹⁰Now there was a certain disciple at Damascus named Ananias; and to him the Lord said in a vision, “Ananias.” And he said, “Here I am, Lord.”

¹¹So the Lord said to him, “Arise and go to the street called Straight, and

หาชายคนหนึ่งชื่อเซโลชาวเมืองทาร์ซัส
อยู่ในดึกของยูดาสะเพราะเหตุเกิดเขากำลัง
อธิษฐานอยู่

12 และเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนีย
เข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้
อีก”

13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์
เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึง
คนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของ
พระองค์ ในกรุงเยรูซาเล็มมาก

14 และในที่ที่เขาได้อำนาจมาจากพวก
มหาปุโรหิต ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่อธิษฐาน
ออกพระนามของพระองค์”

15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับ
ท่านว่า “จงไปเถิด เพราะท่านนั้นเป็น
ภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับ
จะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์
และพวกอิสราเอล

16 เพราะเราจะสำแดงให้เขาเห็น
ว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใด
เพราะนามของเรา”

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปใน
ดึกวางมือบนเซโล กล่าวว่า “พี่เซโล
เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยซูได้
ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมา
นั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะ
เห็นได้อีก และเพื่อท่านจะได้รับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์”

18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือน
เกล็ดตกจากตาของเซโล แล้วก็เห็น
ได้อีกท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา

19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลัง
ขึ้น

inquire at the house of Judas for one
called Saul of Tarsus, for behold, he is
praying.

12 “And in a vision he has seen a man
named Ananias coming in and putting
his hand on him, so that he might re-
ceive his sight.”

13 Then Ananias answered, “Lord, I
have heard from many about this man,
how much harm he has done to Your
saints in Jerusalem.

14 “And here he has authority from
the chief priests to bind all who call on
Your name.”

15 But the Lord said to him, “Go, for
he is a chosen vessel of Mine to bear My
name before Gentiles, kings, and the
children of Israel.

16 “For I will show him how many
things he must suffer for My name’s
sake.”

17 And Ananias went his way and en-
tered the house; and laying his hands
on him he said, “Brother Saul, the Lord
Jesus, who appeared to you on the road
as you came, has sent me that you may
receive your sight and be filled with the
Holy Spirit.”

18 Immediately there fell from his
eyes something like scales, and he re-
ceived his sight at once; and he arose
and was baptized.

19 So when he had received food, he
was strengthened. Then Saul spent

เขาโลเทศนาที่ดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน

20 ท่านไม่ได้รื้ออ่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระเยซูว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจ แล้วว่า “คนนี้มีโทษหรือที่ได้ทำร้ายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่อธิษฐานออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกมหาปุโรหิต”

22 แต่เขาโลยิ่งมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนิ่งอันอยู่โดยพิสดารให้เขาเห็นแนวว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

เขาโลหนีพ้นจากพวกยิว

23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย

24 แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมืองคอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน

25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน

เขาโลที่กรุงเยรูซาเล็ม

26 ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก

some days with the disciples at Damascus.

20 Immediately he preached the Christ in the synagogues, that He is the Son of God.

21 Then all who heard were amazed, and said, “Is this not he who destroyed those who called on this name in Jerusalem, and has come here for that purpose, so that he might bring them bound to the chief priests?”

22 But Saul increased all the more in strength, and confounded the Jews who dwelt in Damascus, proving that this Jesus is the Christ.

23 Now after many days were past, the Jews plotted to kill him.

24 But their plot became known to Saul. And they watched the gates day and night, to kill him.

25 Then the disciples took him by night and let him down through the wall in a large basket.

26 And when Saul had come to Jerusalem, he tried to join the disciples; but they were all afraid of him, and did not believe that he was a disciple.

27 แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครทูตและเล่าให้เขาฟังว่า เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์คริสต์แก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส

28 แล้วเขาโลเข้ามาออกนอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม

29 ประกาศออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดและโต้เถียงกับพวกที่นิยมกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย

30 เมื่อเพื่อน้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส

31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ประพาศดินด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยความหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสหายโรค

32 เมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดคาด้วย

33 เปโตรพบคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตนอนอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว

34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรคได้ จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น

27 But Barnabas took him and brought him to the apostles. And he declared to them how he had seen the Lord on the road, and that He had spoken to him, and how he had preached boldly at Damascus in the name of Jesus.

28 So he was with them at Jerusalem, coming in and going out.

29 And he spoke boldly in the name of the Lord Jesus and disputed against the Hellenists, but they attempted to kill him.

30 When the brethren found out, they brought him down to Caesarea and sent him out to Tarsus.

31 Then the churches throughout all Judea, Galilee, and Samaria had peace and were edified. And walking in the fear of the Lord and in the comfort of the Holy Spirit, they were multiplied.

32 Now it came to pass, as Peter went through all parts of the country, that he also came down to the saints who dwelt in Lydda.

33 There he found a certain man named Aeneas, who had been bedridden eight years and was paralyzed.

34 And Peter said to him, “Aeneas, Jesus the Christ heals you. Arise and make your bed.” Then he arose immediately.

³⁵ ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนเห็นแล้วจึงกลับใจ มาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

ให้โดรคัสคืนชีพ

³⁶ ในเมืองยัฟฟา มีหญิงคนหนึ่งเป็น ศิษย์ ชื่อทาบิธา ตามภาษากรีกว่า โดรคัส แปลว่าเนื้อสมัน หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมายแล้ว

³⁷ ระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน

³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้คนสองคนไปเชิญชวนว่า “เชิญมาหาโดยเร็ว”

³⁹ ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่าน พวกท่านร้องไห้ และชี้ให้ท่านดูเสื้อผ้าต่าง ๆ ซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่

⁴⁰ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐานแล้ว หันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตร จึงลุกขึ้นนั่ง

⁴¹ ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น จึงเรียกวินัยชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามาแล้วมอบหญิงที่เป็นเช่นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย

³⁵ So all who dwelt at Lydda and Sharon saw him and turned to the Lord.

³⁶ At Joppa there was a certain disciple named Tabitha, which is translated Dorcas. This woman was full of good works and charitable deeds which she did.

³⁷ But it happened in those days that she became sick and died. When they had washed her, they laid her in an upper room.

³⁸ And since Lydda was near Joppa, and the disciples had heard that Peter was there, they sent two men to him, imploring him not to delay in coming to them.

³⁹ Then Peter arose and went with them. When he had come, they brought him to the upper room. And all the widows stood by him weeping, showing the tunics and garments which Dorcas had made while she was with them.

⁴⁰ But Peter put them all out, and knelt down and prayed. And turning to the body he said, “Tabitha, arise.” And she opened her eyes, and when she saw Peter she sat up.

⁴¹ Then he gave her his hand and lifted her up; and when he had called the saints and widows, he presented her alive.

⁴²เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมือง
ยัฟฟา คนเป็นอันมากพากันมาเชื่อถือ
องค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴³ฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟา
หลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็น
ช่างฟอกหนัง

เปโตรและโครเนลิอัส

10 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส
อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อย
อยู่ในกองทหารที่เรียกว่า กองอิตาลี

² ทั้งท่านและครอบครัวเป็นคนยำเกรง
พระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่
ประชาชน และอธิษฐานพระเจ้าเสมอ

³ เวลาประมาณบ่ายสามโมง นายร้อย
นั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตองค์
หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาหาตนกล่าวว่า
“โครเนลิอัสเอ๋ย”

⁴ และเมื่อโครเนลิอัสเขม้นดูทูตองค์
นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่
เป็นประการใด พระเจ้าข้า” ทูตสวรรค์
จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทาน
ของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นเหตุให้พระเจ้า
ระลึกถึงแล้ว

⁵ บัดนี้จึงให้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญ
ซีโมนที่เรียกว่า เปโตรมา

⁶ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมน
เป็นช่างฟอกหนัง ดิกลของเขายูริมฝั่ง
ทะเล”

⁷ ครั้นทูตสวรรค์ที่พูดกับท่านไปแล้ว
ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคน
หนึ่งซึ่งเป็นผู้กรงกลัวพระเจ้า ที่เคย
ปรนนิบัติท่านเสมอ

⁴² And it became known throughout
all Joppa, and many believed on the
Lord.

⁴³ So it was that he stayed many days
in Joppa with Simon, a tanner.

CHAPTER 10

There was a certain man in Caesa-
rea called Cornelius, a centurion
of what was called the Italian Regiment,

² A devout man and one who feared
God with all his household, who gave
alms generously to the people, and
prayed to God always.

³ About the ninth hour of the day he
saw clearly in a vision an angel of God
coming in and saying to him, “Corneli-
us!”

⁴ And when he observed him, he was
afraid, and said, “What is it, lord?” So
he said to him, “Your prayers and your
alms have come up for a memorial be-
fore God.

⁵ “Now send men to Joppa, and send
for Simon whose surname is Peter.

⁶ “He is lodging with Simon, a tan-
ner, whose house is by the sea. He will
tell you what you must do.”

⁷ And when the angel who spoke to
him had departed, Cornelius called two
of his household servants and a devout
soldier from among those who waited
on him continually.

⁸และเมื่อโครเนลิอุสได้เล่าเหตุการณ์
ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึง
ให้เขาไปยังเมืองซัฟฟา

⁹วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทาง
ไปใกล้เมืองซัฟฟาแล้ว ประมาณเวลา
เที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาตึก
เพื่อจะอธิษฐาน

¹⁰ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร
แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตร
ก็เข้าสู่ภวังค์

¹¹และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็น
ช่อง มีอะไรอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่
ทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก

¹²ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่าง คือสัตว์ที่
เดิน ที่เลื้อยคลาน และที่บิน

¹³มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “เปโตร
เอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด”

¹⁴ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า “มิได้ พระเจ้าข้า
เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้าม หรือ
ของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยรับ-
ประทานเลย”

¹⁵แล้วจึงมีพระสุรเสียงเป็นครั้งที่สอง
ว่าแก่ท่านว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระ
แล้วอย่าว่าเป็นของต้องห้าม”

¹⁶เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่ง
นั้นก็ถูกรับขึ้นไปในอากาศทันที

¹⁷เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่
เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด
คนที่โครเนลิอุสใช้ไปนั้น เมื่อถามหา
และพบตึกของซีโมนแล้วก็มาขึ้นอยู่
หน้าประตูรั้ว

⁸ So when he had explained all *these*
things to them, he sent them to Joppa.

⁹ The next day, as they went on their
journey and drew near the city, Peter
went up on the housetop to pray, about
the sixth hour.

¹⁰ Then he became very hungry and
wanted to eat; but while they made
ready, he fell into a trance

¹¹ And saw heaven opened and an
object like a great sheet bound at the
four corners, descending to him and let
down to the earth.

¹² In it were all kinds of four-footed
animals of the earth, wild beasts, creep-
ing things, and birds of the air.

¹³ And a voice came to him, “Rise,
Peter; kill and eat.”

¹⁴ But Peter said, “Not so, Lord! For
I have never eaten anything common
or unclean.”

¹⁵ And a voice *spoke* to him again
the second time, “What God has
cleansed you must not call common.”

¹⁶ This was done three times. And
the object was taken up into heaven
again.

¹⁷ Now while Peter wondered within
himself what this vision which he had
seen meant, behold, the men who had
been sent from Cornelius had made in-
quiry for Simon's house, and stood be-
fore the gate.

18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่า เปโตรพักอยู่ที่นั่นหรือไม่

19 เมื่อเปโตรตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนมาหาเจ้า

20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลเลย เพราะว่าเราได้ ใช้นามเรา”

21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานี้ ท่านมาหุระอะไร”

22 เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอุส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิว โครเนลิอุสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากทูตสวรรค์บริสุทธิให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหาหยุดพัก อยู่นั้น

วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ลุกขึ้นไปกับเขาและ พวกพี่น้องบางคนในเมืองซัฟฟา ก็ไปด้วย

24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมือง ซีซารียา โครเนลิอุสกำลังคอยรับรอง อยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิท ให้มาประชุมกันอยู่แล้ว

25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอุสก็ต้อนรับ เปโตรและหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน

26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอุสให้ ลุกขึ้น และกล่าวว่า “จงขึ้นขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”

18 And they called and asked whether Simon, whose surname was Peter, was lodging there.

19 While Peter thought about the vision, the Spirit said to him, “Behold, three men are seeking you.

20 “Arise therefore, go down and go with them, doubting nothing; for I have sent them.”

21 Then Peter went down to the men who had been sent to him from Cornelius, and said, “Yes, I am he whom you seek. For what reason have you come?”

22 And they said, “Cornelius the centurion, a just man, one who fears God and has a good reputation among all the nation of the Jews, was divinely instructed by a holy angel to summon you to his house, and to hear words from you.”

23 Then he invited them in and lodged them. On the next day Peter went away with them, and some brethren from Joppa accompanied him.

24 And the following day they entered Caesarea. Now Cornelius was waiting for them, and had called together his relatives and close friends.

25 As Peter was coming in, Cornelius met him and fell down at his feet and worshiped him.

26 But Peter lifted him up, saying, “Stand up; I myself am also a man.”

27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน

28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่าคนชาติอื่นนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยียนก็เป็นที่ยำห้าม แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ยำห้ามหรือมลทิน

29 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ชักช้า ข้าพเจ้าขอถามว่า ท่านเชิญข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร”

30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สี่วันมาแล้วข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในดึกของข้าพเจ้า ราวเวลานี้เอง คือบ่ายสามโมงมีคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า สวมเสื้อม้วนระยิบ

31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า ‘โครเนลิอัสอยู่ คำอธิษฐานของท่านนั้นพระเจ้าทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็ เป็นเหตุให้พระเจ้าทรงระลึกถึง

32 เหตุฉะนั้นจึงใช้คนไปยังเมืองซัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ท่านอาศัยอยู่ในดึกของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล’

33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันทีที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัด ซึ่งพระองค์ได้ตรัสสั่งท่านไว้”

27 And as he talked with him, he went in and found many who had come together.

28 Then he said to them, “You know how unlawful it is for a Jewish man to keep company with or go to one of another nation. But God has shown me that I should not call any man common or unclean.

29 “Therefore I came without objection as soon as I was sent for. I ask, then, for what reason have you sent for me?”

30 So Cornelius said, “Four days ago I was fasting until this hour; and at the ninth hour I prayed in my house, and behold, a man stood before me in bright clothing.

31 “And said, ‘Cornelius, your prayer has been heard, and your alms are remembered in the sight of God.

32 Send therefore to Joppa and call Simon here, whose surname is Peter. He is lodging in the house of Simon, a tanner, by the sea. When he comes, he will speak to you.’

33 “So I sent to you immediately, and you have done well to come. Now therefore, we are all present before God, to hear all the things commanded you by God.”

เปโตรกล่าวคำปราศรัยในบ้าน ของโครเนลิอัส

³⁴ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
เห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือก
หน้าผู้ใด

³⁵แต่คนใด ๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัว
พระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม
ก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์

³⁶เรื่อง⁴ที่พระองค์ได้ทรงฝากไว้กับ
พวกอิสราเอลคือทรงประกาศข่าวดี
เรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ ผู้เป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง

³⁷เรื่องนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่อง
ที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลีไป
จนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการ
บัพติศมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น

³⁸คือเรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ว่า
พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์านุภาพ
อย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำ
คุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่ง
ถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าทรง
สถิตกับพระองค์

³⁹เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการ
ทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแคว้น
ยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็มพระองค์นั้น
เขาได้ฆ่าโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้

⁴⁰ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์
คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ

⁴¹มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่
ทรงปรากฏแก่เราพยานซึ่งพระเจ้า
ได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏ

34 Then Peter opened *his* mouth
and said: “In truth I perceive that God
shows no partiality.

35 “But in every nation whoever
fears Him and works righteousness is
accepted by Him.

36 “The word which God sent to the
children of Israel, preaching peace
through Jesus Christ—He is Lord of
all—

37 “That word you know, which was
proclaimed throughout all Judea, and
began from Galilee after the baptism
which John preached:

38 “How God anointed Jesus of Naz-
areth with the Holy Spirit and with
power, who went about doing good and
healing all who were oppressed by the
devil, for God was with Him.

39 “And we are witnesses of all things
which He did both in the land of the
Jews and in Jerusalem, whom they
killed by hanging on a tree.

40 “Him God raised up on the third
day, and showed Him openly,

41 “Not to all the people, but to wit-
nesses chosen before by God, even to us

แก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว

42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

43 ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุก ๆ คนที่เชื่อถือในพระองค์นั้น พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์

พวกชนต่างชาติได้รับพระวิญญาณ

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น

45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อถือในพระเยซูเจ้า คือที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย

46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่าง ๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า

47 “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมิให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้”

48 เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

who ate and drank with Him after He arose from the dead.

42 “And He commanded us to preach to the people, and to testify that it is He who was ordained by God to be Judge of the living and the dead.

43 “To Him all the prophets witness that, through His name, whoever believes in Him will receive remission of sins.”

44 While Peter was still speaking these words, the Holy Spirit fell upon all those who heard the word.

45 And those of the circumcision who believed were astonished, as many as came with Peter, because the gift of the Holy Spirit had been poured out on the Gentiles also.

46 For they heard them speak with tongues and magnify God. Then Peter answered,

47 “Can anyone forbid water, that these should not be baptized who have received the Holy Spirit just as we have?”

48 And he commanded them to be baptized in the name of the Lord. Then they asked him to stay a few days.

เปโตรรายงานไปยังคริสตจักรที่ กรุงเยรูซาเล็ม

11 ฝ่ายพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลาย ที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ได้ยินว่าคนต่างชาติได้รับพระวาจาของพระเจ้าเหมือนกัน

² เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสุหนัตจึงต่อว่าท่านว่า

³ “ทำไมท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับเขา”

⁴ แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า

⁵ “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เข้าสู่ภวังค์ แล้วเห็นอะไรสิ่งหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ายังข้าพเจ้า

⁶ ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้านั้น ก็เห็นสัตว์จตุบาทของโลกกับสัตว์ป่า สัตว์ที่เลื้อยคลานและที่บิน

⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด’

⁸ แต่ข้าพเจ้าพูดว่า ‘หาไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้าม หรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย’

⁹ แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’

¹⁰ เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก

CHAPTER 11

Now the apostles and brethren who were in Judea heard that the Gentiles had also received the word of God.

² And when Peter came up to Jerusalem, those of the circumcision contended with him,

³ Saying, “You went in to uncircumcised men and ate with them!”

⁴ But Peter explained it to them in order from the beginning, saying:

⁵ “I was in the city of Joppa praying; and in a trance I saw a vision, an object descending like a great sheet, let down from heaven by four corners; and it came to me.

⁶ “When I observed it intently and considered, I saw four-footed animals of the earth, wild beasts, creeping things, and birds of the air.

⁷ “And I heard a voice saying to me, ‘Rise, Peter; kill and eat.’

⁸ “But I said, ‘Not so, Lord! For nothing common or unclean has at any time entered my mouth.’

⁹ “But the voice answered me again from heaven, ‘What God has cleansed you must not call common.’

¹⁰ “Now this was done three times, and all were drawn up again into heaven.

11 ดูเถิด ในทันใดนั้นมีสามคนมาขึ้น อยู่ตรงหน้าตึกที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาร์ยามาหาข้าพเจ้า

12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในตึกของผู้นั้น

13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขึ้นอยู่ในตึกของท่านและบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองซัฟฟา เซจูซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา

14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับครอบครัวของท่านรอด’

15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเราทั้งหลายเหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น

16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ขอท่านได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

17 เหตุฉะนั้นถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย เมื่อเราได้เชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้”

18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

11 “At that very moment, three men stood before the house where I was, having been sent to me from Caesarea.

12 “Then the Spirit told me to go with them, doubting nothing. Moreover these six brethren accompanied me, and we entered the man's house.

13 “And he told us how he had seen an angel standing in his house, who said to him, ‘Send men to Joppa, and call for Simon whose surname is Peter,

14 Who will tell you words by which you and all your household will be saved.’

15 “And as I began to speak, the Holy Spirit fell upon them, as upon us at the beginning.

16 “Then I remembered the word of the Lord, how He said, ‘John indeed baptized with water, but you shall be baptized with the Holy Spirit.’

17 “If therefore God gave them the same gift as He gave us when we believed on the Lord Jesus Christ, who was I that I could withstand God?”

18 When they heard these things they became silent; and they glorified God, saying, “Then God has also granted to the Gentiles repentance to life.”

คริสตจักรที่เมืองอันติโอก

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินีเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และได้กล่าวพระวจนะแก่ชีวิตพวกเขา

20 แต่มีบางคนในพวกที่กระจัดกระจายไปนั้นเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าแก่พวกกรีกด้วย

21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา คนเป็นอันมากที่เชื่อก็กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

22 ช่วงนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก

23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งใจมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

25 บารนาบัสจึงไปหาเฮาโลที่เมืองทาร์ซัส

26 เมื่อพบแล้วจึงพามายังเมืองอันติโอก ท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่งได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก และในเมืองอันติโอก นั้นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

19 Now those who were scattered after the persecution that arose over Stephen traveled as far as Phoenicia, Cyprus, and Antioch, preaching the word to no one but the Jews only.

20 But some of them were men from Cyprus and Cyrene, who, when they had come to Antioch, spoke to the Hellenists, preaching the Lord Jesus.

21 And the hand of the Lord was with them, and a great number believed and turned to the Lord.

22 Then news of these things came to the ears of the church in Jerusalem, and they sent out Barnabas to go as far as Antioch.

23 When he came and had seen the grace of God, he was glad, and encouraged them all that with purpose of heart they should continue with the Lord.

24 For he was a good man, full of the Holy Spirit and of faith. And a great many people were added to the Lord.

25 Then Barnabas departed for Tarsus to seek Saul.

26 And when he had found him, he brought him to Antioch. So it was that for a whole year they assembled with the church and taught a great many people. And the disciples were first called Christians in Antioch.

²⁷ คราวนั้นมีพวกผู้เผยพระวจนะลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติออก

²⁸ ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลอดิอุส

²⁹ พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจว่า จะเรียวกันตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย

³⁰ เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซลาโลเฟอโนนำไปให้พวกผู้ปกครอง

27 And in these days prophets came from Jerusalem to Antioch.

28 Then one of them, named Agabus, stood up and showed by the Spirit that there was going to be a great famine throughout all the world, which also happened in the days of Claudius Caesar.

29 Then the disciples, each according to his ability, determined to send relief to the brethren dwelling in Judea.

30 This they also did, and sent it to the elders by the hands of Barnabas and Saul.

ยากอบถูกฆ่า เปโตรถูกจำคุก

CHAPTER 12

12 คราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร

² ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

³ เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ

⁴ เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุกให้ทหารสี่หมู่ ๆ ละสี่คนคุมไว้ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกา แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย

⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานพระเจ้าเพื่อเปโตรด้วยใจร้อนรน

Now about that time Herod the king stretched out his hand to harass some from the church.

² Then he killed James the brother of John with the sword.

³ And because he saw that it pleased the Jews, he proceeded further to seize Peter also. Now it was during the Days of Unleavened Bread.

⁴ So when he had arrested him, he put him in prison, and delivered him to four squads of soldiers to keep him, intending to bring him before the people after Passover.

⁵ Peter was therefore kept in prison, but constant prayer was offered to God for him by the church.

ทรงช่วยเปโตรให้พ้นจากคุก

ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก

7 คุกเกิด มีทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องจำ ทูตองค์นั้นจึงกระตุกเปโตรที่ส้างให้คืนขึ้นแล้วว่า “ลุกขึ้นเร็ว ๆ” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร

8 ทูตนั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตจึงสั่งว่า “จงสวมเสื้อและตามเรามาเถิด”

9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตนั้นเป็นความจริง คิดว่าได้เห็นนิมิต

10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้วก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้ฉัตรพานไปจากเปโตร

11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากอำนาจของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว”

12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้วก็มาถึงตึกของมารีย์มารดาของยอห์นผู้ที่มีชื่ออีกว่ามาระโก ที่นั้นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่

6 And when Herod was about to bring him out, that night Peter was sleeping, bound with two chains between two soldiers; and the guards before the door were keeping the prison.

7 Now behold, an angel of the Lord stood by him, and a light shone in the prison; and he struck Peter on the side and raised him up, saying, “Arise quickly!” And his chains fell off his hands.

8 Then the angel said to him, “Gird yourself and tie on your sandals”; and so he did. And he said to him, “Put on your garment and follow me.”

9 So he went out and followed him, and did not know that what was done by the angel was real, but thought he was seeing a vision.

10 When they were past the first and the second guard posts, they came to the iron gate that leads to the city, which opened to them of its own accord; and they went out and went down one street, and immediately the angel departed from him.

11 And when Peter had come to himself, he said, “Now I know for certain that the Lord has sent His angel, and has delivered me from the hand of Herod and from all the expectation of the Jewish people.”

12 So, when he had considered this, he came to the house of Mary, the mother of John whose surname was Mark, where many were gathered together praying.

13 พอเปโตรเคาะประตูเล็กในประตูบ้าน มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง

14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความชื่นชมยินดีก็ยังไม่ได้เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตู

15 คนเหล่านั้นจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันคำว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นเทวดาประจำตัวเปโตร”

16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ

17 แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องกระทำความผิดได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียก่อน

18 ครั้นรุ่งเช้าพวกทหารก็จับวัณห์ดีฝีมือเล็กน้อย เปโตรหายไปไหนหนอ

19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดียลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

มรณกรรมของเฮโรด

20 ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทเร และเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้อาใจปลงศพศพของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น

13 And as Peter knocked at the door of the gate, a girl named Rhoda came to answer.

14 When she recognized Peter's voice, because of her gladness she did not open the gate, but ran in and announced that Peter stood before the gate.

15 But they said to her, "You are beside yourself!" Yet she kept insisting that it was so. So they said, "It is his angel."

16 Now Peter continued knocking; and when they opened the door and saw him, they were astonished.

17 But motioning to them with his hand to keep silent, he declared to them how the Lord had brought him out of the prison. And he said, "Go, tell these things to James and to the brethren." And he departed and went to another place.

18 Then, as soon as it was day, there was no small stir among the soldiers about what had become of Peter.

19 But when Herod had searched for him and not found him, he examined the guards and commanded that they should be put to death. And he went down from Judea to Caesarea, and stayed there.

20 Now Herod had been very angry with the people of Tyre and Sidon; but they came to him with one accord, and having made Blastus the king's personal aide their friend, they asked for peace, because their country was supplied with food by the king's country.

21 เมื่อถึงวันนัดเฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์
เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระ-
ราชดำรัสแก่เขา

22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็น
พระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์”

23 ในทันใดนั้น พุดองค์หนึ่งของพระเจ้า
ให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวาย
เกียรติแด่พระเจ้า แล้วก็มีด้วหนอนเกิด
กินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย

24 แต่พระวจนะของพระเจ้าก็ยังแผ่
เจริญมากขึ้น

25 ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำ
ภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึง
จากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์น
ที่มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

บารนาบัสและเซาโล

13 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ที่
เมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์
และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอน ที่
เรียกว่านีกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริ
มานาเอนผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้น
ด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเซาโล

2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังนมัสการองค์
พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหาร พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้ง
บารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับการซึ่ง
เราเรียกให้เขาทำนั้น”

3 เมื่อถืออดอาหารอธิษฐาน และวาง
มือบนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็
ใช้ท่านไป

21 So on a set day Herod, arrayed in
royal apparel, sat on his throne and
gave an oration to them.

22 And the people kept shouting,
“The voice of a god and not of a man!”

23 Then immediately an angel of the
Lord struck him, because he did not
give glory to God. And he was eaten by
worms and died.

24 But the word of God grew and
multiplied.

25 And Barnabas and Saul returned
from Jerusalem when they had fulfilled
their ministry, and they also took with
them John whose surname was Mark.

CHAPTER 13

N ow in the church that was at Anti-
och there were certain prophets
and teachers: Barnabas, Simeon who
was called Niger, Lucius of Cyrene,
Manaen who had been brought up with
Herod the tetrarch, and Saul.

2 As they ministered to the Lord and
fasted, the Holy Spirit said, “Now sepa-
rate to Me Barnabas and Saul for the
work to which I have called them.”

3 Then, having fasted and prayed,
and laid hands on them, they sent them
away.

อัครทูตประกาศที่เกาะไซปรัส

4 เหตุฉะนั้นท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปยังเซเลucia และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส

5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ขอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาฟอสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำวิทยาคม เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่า บารเยซุ

7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอริจัสเปโลเป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเซาโลมา ประทานจะฟังพระวจนะของพระเจ้า

8 แต่เอลีมาสคนทำวิทยาคม (เพราะชื่อของเขาหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ

9 แต่เซาโลที่มีชื่ออีกว่าเปาโลประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มนาคูเอลีมาส

10 และพูดว่า “เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอูบาย และใจร้ายทุกอย่าง ลูกของมารร้าย เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงของพระเจ้าให้เขาไปหรือ

11 คูเดิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด” ท่านใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงกล่าวหาคนให้จับมือไป

4 So, being sent out by the Holy Spirit, they went down to Seleucia, and from there they sailed to Cyprus.

5 And when they arrived in Salamis, they preached the word of God in the synagogues of the Jews. They also had John as *their* assistant.

6 Now when they had gone through the island to Paphos, they found a certain sorcerer, a false prophet, a Jew whose name was Bar-Jesus,

7 Who was with the proconsul, Sergius Paulus, an intelligent man. This man called for Barnabas and Saul and sought to hear the word of God.

8 But Elymas the sorcerer (for so his name is translated) withstood them, seeking to turn the proconsul away from the faith.

9 Then Saul, who also is called Paul, filled with the Holy Spirit, looked intently at him

10 And said, “O full of all deceit and all fraud, *you* son of the devil, *you* enemy of all righteousness, will you not cease perverting the straight ways of the Lord?

11 “And now, indeed, the hand of the Lord is upon you, and you shall be blind, not seeing the sun for a time.” And immediately a dark mist fell on him, and he went around seeking someone to lead him by the hand.

¹² ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อดื้อ และอัศจรรย์ใจด้วยพระคำรสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลและบาร์นาบัสที่เมืองอันติโอกในปิสิดีย

¹³ ฝ่ายเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ขอรหัสได้ละพวกนั้นไว้ แล้วกลับมายังกรุงเซรูลาเลียม

¹⁴ แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอก ในแคว้นปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต

¹⁵ เมื่ออ่านธรรมบัญญัติกับคำของผู้เผยพระวจนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกบาร์นาบัสกับเปาโลว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวง ก็เชิญกล่าวเถิด”

¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า

“ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด

¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นแขกเมืองในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์

¹⁸ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี

¹² Then the proconsul believed, when he saw what had been done, being astonished at the teaching of the Lord.

¹³ Now when Paul and his party set sail from Paphos, they came to Perga in Pamphylia; and John, departing from them, returned to Jerusalem.

¹⁴ But when they departed from Perga, they came to Antioch in Pisidia, and went into the synagogue on the Sabbath day and sat down.

¹⁵ And after the reading of the Law and the Prophets, the rulers of the synagogue sent to them, saying, “Men and brethren, if you have any word of exhortation for the people, say on.”

¹⁶ Then Paul stood up, and motioning with his hand said, “Men of Israel, and you who fear God, listen:

¹⁷ “The God of this people Israel chose our fathers, and exalted the people when they dwelt as strangers in the land of Egypt, and with an uplifted arm He brought them out of it.

¹⁸ “Now for a time of about forty years He put up with their ways in the wilderness.

19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นประทานให้เป็นมรดก แก่บรรพบุรุษของเราอยู่ประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี

20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัย แก่เขาจนถึงซามูเอลผู้เผยพระวจนะ

21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรคีชจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี

22 ครั้นถอดซาอูลแล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรของเจสซี เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ'

23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้น แก่ชาติอิสราเอลตามพระปฏิญาณของพระองค์

24 ก่อนที่พระเยซูเสด็จมาขอรับได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล

25 เวลาที่ขอรับทำการตามหน้าที่ของคนเก็บจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหาใช่ได้ แต่ดูเถิด จะมีท่านองค์หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

19 "And when He had destroyed seven nations in the land of Canaan, He distributed their land to them by allotment.

20 "After that He gave *them* judges for about four hundred and fifty years, until Samuel the prophet.

21 "And afterward they asked for a king; so God gave them Saul the son of Kish, a man of the tribe of Benjamin, for forty years.

22 "And when He had removed him, He raised up for them David as king, to whom also He gave testimony and said, 'I have found David the *son* of Jesse, a man after My *own* heart, who will do all My will.'

23 "From this man's seed, according to *the* promise, God raised up for Israel a Savior—Jesus—

24 "After John had first preached, before His coming, the baptism of repentance to all the people of Israel.

25 "And as John was finishing his course, he said, 'Who do you think I am? I am not *He*. But behold, there comes One after me, the sandals of whose feet I am not worthy to loose.'

26 “ดูก่อน ท่านพี่น้องทั้งหลายผู้เป็น พันธุ์ของอับราฮัม และคนทั้งหลายใน พวกท่าน ซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้า ขอความรอดนี้ได้ทรงส่งมาถึงเราทั้งหลาย นี้เอง

27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกเจ้า ขุนมุลนายมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจ คำของผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย ซึ่งเคย อ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จ ตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษ พระองค์

28 ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการ ใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ลงพระชนม์พระองค์ เสีย

29 ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมี เขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจาก ต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์

30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืน พระชนม์

31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลาย ที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยัง กรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คน เหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์ให้แก่ คนทั้งหลาย

32 เรานำเข้าเวรเสฐินี่มาแจ้งแก่ท่าน ทั้งหลายว่าพระสัญญาซึ่งทรงประทาน แก่บรรพบุรุษของเรา

33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่ เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือ ในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับ

26 “Men and brethren, sons of the family of Abraham, and those among you who fear God, to you the word of this salvation has been sent.

27 “For those who dwell in Jerusalem, and their rulers, because they did not know Him, nor even the voices of the Prophets which are read every Sabbath, have fulfilled *them* in condemning *Him*.

28 “And though they found no cause for death in *Him*, they asked Pilate that He should be put to death.

29 “Now when they had fulfilled all that was written concerning Him, they took *Him* down from the tree and laid *Him* in a tomb.

30 “But God raised Him from the dead.

31 “He was seen for many days by those who came up with Him from Galilee to Jerusalem, who are His witnesses to the people.

32 “And we declare to you glad tidings—that promise which was made to the fathers.

33 “God has fulfilled this for us their children, in that He has raised up Jesus. As it is also written in the second Psalm:

คืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ใน
พระธรรมสดุดีบทที่สองว่า ท่านเป็น
บุตรของเรา วันนี้เราให้ท่านคืน

34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์
คืนพระชนม์มิให้กลับเฝ้าเปื่อยอีกเลย
พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า เราจะให้สิ่ง
อันบริสุทธิ์นั้นแก่ท่านซึ่งได้สัญญาไว้
กับดาวิด

35 เพราะพระองค์คริสต์ไว้ในที่อื่นว่า
พระองค์จะไม่ให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์
ประสบความเฝ้าเปื่อย

36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุ
ของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และ
ได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับ
บรรพบุรุษของท่านก็เฝ้าเปื่อยไป

37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้
เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเฝ้าเปื่อย
เลย

38 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจ
เถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้
ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย

39 และโดยพระองค์นั้นทุกคนที่เชื่อ
จะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้
โดยธรรมบัญญัติของโมเสส

40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เลือกว่า
คำสั่งพวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
นั้น จะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า

41 ดูก่อน ให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาท
หมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่า
เรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็น
การที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็ไม่เชื่อ
เลย”

‘You are My Son, today I have begotten
You.’

34 “And that He raised Him from
the dead, no more to return to corrup-
tion, He has spoken thus: ‘I will give
you the sure mercies of David.’

35 “Therefore He also says in another
Psalm: ‘You will not allow Your Holy
One to see corruption.’

36 “For David, after he had served
his own generation by the will of God,
fell asleep, was buried with his fathers,
and saw corruption;

37 “But He whom God raised up saw
no corruption.

38 “Therefore let it be known to you,
brethren, that through this Man is
preached to you the forgiveness of sins;

39 “And by Him everyone who be-
lieves is justified from all things from
which you could not be justified by the
law of Moses.

40 “Beware therefore, lest what has
been spoken in the prophets come
upon you:

41 ‘Behold, you despisers, marvel
and perish! For I work a work in your
days, a work which you will by no means
believe, though one were to declare it to
you.’”

⁴²เมื่อท่านทั้งสองกำลังเดินออกไป คนทั้งหลายก็อ่อนวอนท่านให้กล่าวคำเหล่านั้นให้เขาฟังอีกในวันสะบาโตหน้า

⁴³ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกอิวหลายคน กับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงชวนให้เขาดั่งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

⁴⁴ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า

⁴⁵แต่เมื่อพวกอิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงกับพูดคำสบประมาท

⁴⁶ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้าได้กล่าวว่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าคนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหาคนต่างชาติ

⁴⁷ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

⁴⁸ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ

⁴² So when the Jews went out of the synagogue, the Gentiles begged that these words might be preached to them the next Sabbath.

⁴³ Now when the congregation had broken up, many of the Jews and devout proselytes followed Paul and Barnabas, who, speaking to them, persuaded them to continue in the grace of God.

⁴⁴ On the next Sabbath almost the whole city came together to hear the word of God.

⁴⁵ But when the Jews saw the multitudes, they were filled with envy; and contradicting and blaspheming, they opposed the things spoken by Paul.

⁴⁶ Then Paul and Barnabas grew bold and said, “It was necessary that the word of God should be spoken to you first; but since you reject it, and judge yourselves unworthy of everlasting life, behold, we turn to the Gentiles.

⁴⁷ “For so the Lord has commanded us: “I have set you as a light to the Gentiles, that you should be for salvation to the ends of the earth.”

⁴⁸ Now when the Gentiles heard this, they were glad and glorified the word of the Lord. And as many as had been appointed to eternal life believed.

49 พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จึงแผ่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์
ซึ่งเป็นคนต่างชาติที่ถือพระเจ้า กับทั้ง
ผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้เกลียดชัง
และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจาก
เมืองของเขา

51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงคัดสัมนั้น
ด้วยสะบัดผงคลิดินที่ติดเท้าออก แล้ว
ก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนีย

52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความ
ชื่นชมปิติยินดีและพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลกับบารนาบัสที่เมืองอีโคเนีย

14 ที่เมืองอีโคเนียก็เช่นเดียวกัน
คือเปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรม
ศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็น
ที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็น
อันมากได้เชื่อถือ

2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อถี่ยุยงคนต่างชาติ
ให้มีใจเกลียดชังต่อพวกพี่น้อง

3 ฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มี
ใจกล้ากล่าวด้วยความวางใจในองค์
พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับ
รองคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดย
ทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญ
และการอัศจรรย์ได้

4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก
พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวก
หนึ่งอยู่ฝ่ายอัครทูต

49 And the word of the Lord was be-
ing spread throughout all the region.

50 But the Jews stirred up the devout
and prominent women and the chief
men of the city, raised up persecution
against Paul and Barnabas, and ex-
pelled them from their region.

51 But they shook off the dust from
their feet against them, and came to
Iconium.

52 And the disciples were filled with
joy and with the Holy Spirit.

CHAPTER 14

Now it happened in Iconium that
they went together to the syna-
gogue of the Jews, and so spoke that a
great multitude both of the Jews and of
the Greeks believed.

2 But the unbelieving Jews stirred up
the Gentiles and poisoned their minds
against the brethren.

3 Therefore they stayed there a long
time, speaking boldly in the Lord, who
was bearing witness to the word of His
grace, granting signs and wonders to be
done by their hands.

4 But the multitude of the city was
divided: part sided with the Jews, and
part with the apostles.

⁵เมื่อทั้งคนต่างชาติ และพวกยิวพร้อมกับพวกเจ้าขุนมูลนายได้ร่วมคิดกันจะทำการอับยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส

⁶ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนียคือเมืองลิสตรา เมืองเดอริบี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ

⁷และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

เปาโลถูกขว้างด้วยก้อนหิน ที่ลิสตรา

⁸ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาเป็นง่อยตั้งแต่กำเนิดยังไม่เคยเดินเลย

⁹คนนั้นได้ยินฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้

¹⁰จึงร้องส่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง” คนง่อยนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป

¹¹เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า “พวกพระแปลกเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”

¹²เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นคนพูด

¹³ปุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จึงโคและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

⁵ And when a violent attempt was made by both the Gentiles and Jews, with their rulers, to abuse and stone them,

⁶ They became aware of it and fled to Lystra and Derbe, cities of Lycaonia, and to the surrounding region.

⁷ And they were preaching the gospel there.

⁸ And in Lystra a certain man without strength in his feet was sitting, a cripple from his mother's womb, who had never walked.

⁹ This man heard Paul speaking, Paul, observing him intently and seeing that he had faith to be healed,

¹⁰ Said with a loud voice, "Stand up straight on your feet!" And he leaped and walked.

¹¹ Now when the people saw what Paul had done, they raised their voices, saying in the Lycaonian language, "The gods have come down to us in the likeness of men!"

¹² And Barnabas they called Zeus, and Paul, Hermes, because he was the chief speaker.

¹³ Then the priest of Zeus, whose temple was in front of their city, brought oxen and garlands to the gates, intending to sacrifice with the multitudes.

14 แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสียวิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องว่า

15 “ดูก่อนท่านทั้งหลาย เหตุใดจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมากล่าวข่าวประเสริฐให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้ท่านมาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และทะเลและสิ่งสรรพซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น

16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติตามชอบใจ

17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยานคือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและมีฤดูเกิดผล ท่านทั้งหลายจึงอิ่มใจยินดีด้วยอาหาร”

18 แม้จะได้กล่าวคำเหล่านั้นแล้ว อัครทูตก็ยังห้ามหมู่ชนมิให้เขากระทำการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันติโอก และเมืองอิโคนิอุม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว

20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นจึงเลยไปยังเมืองเคอร์บีกับบารนาบัส

21 ท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้นและได้คนมาเป็นสาวกมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนิอุม และเมืองอันติโอก

14 But when the apostles Barnabas and Paul heard this, they tore their clothes and ran in among the multitude, crying out

15 And saying, “Men, why are you doing these things? We also are men with the same nature as you, and preach to you that you should turn from these useless things to the living God, who made the heaven, the earth, the sea, and all things that are in them.

16 “Who in bygone generations allowed all nations to walk in their own ways.

17 “Nevertheless He did not leave Himself without witness, in that He did good, gave us rain from heaven and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness.”

18 And with these sayings they could scarcely restrain the multitudes from sacrificing to them.

19 Then Jews from Antioch and Iconium came there; and having persuaded the multitudes, they stoned Paul and dragged him out of the city, supposing him to be dead.

20 However, when the disciples gathered around him, he rose up and went into the city. And the next day he departed with Barnabas to Derbe.

21 And when they had preached the gospel to that city and made many disciples, they returned to Lystra, Iconium, and Antioch,

22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายดีขึ้น
มั่นขึ้นเตือนเขาให้ดำรงอยู่ในพระศาสนา
และสอนให้เขาเข้าใจว่า เราทั้งหลาย
จำต้องทนความยากลำบากมากจึงจะ
ได้เข้าในแผ่นดินของพระเจ้า

23 ท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครอง
สาวกไว้ในทุกคริสตจักร ได้อิธยานและ
ถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้
เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น

กลับมายังเมืองอันติโอกในซีเรีย

24 ท่านทั้งสองจึงได้ข้ามแคว้นปัส-
เดียมายังแคว้นปัมฟีเลีย

25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้า
ในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมือง
อัททาลิยา

26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันติ-
โอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการ
ฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้กระ-
ทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จ
มาแล้วนั้น

27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประ-
ชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึง
มหกิจทั้งปวง ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับ
เขาได้ทรงกระทำกับซึ่งพระองค์ได้
ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ

28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวก
ที่นั่นช้านาน

การประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดีย
ได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุ-
หนัดตามจารีตของโมเสส จะรอดไม่ได้

22 Strengthening the souls of the dis-
ciples, exhorting them to continue in
the faith, and saying, "We must
through many tribulations enter the
kingdom of God."

23 So when they had appointed el-
ders in every church, and prayed with
fasting, they commended them to the
Lord in whom they had believed.

24 And after they had passed
through Pisidia, they came to Pamphyl-
ia.

25 Now when they had preached the
word in Perga, they went down to Atta-
lia.

26 From there they sailed to Antioch,
where they had been commended to
the grace of God for the work which
they had completed.

27 Now when they had come and
gathered the church together, they re-
ported all that God had done with
them, and that He had opened the door
of faith to the Gentiles.

28 So they stayed there a long time
with the disciples.

CHAPTER 15

And certain men came down from
Judea and taught the brethren,
"Unless you are circumcised according
to the custom of Moses, you cannot be
saved."

2 เมื่อเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหาอัครทูตและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น

3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง

4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรอัครทูต และผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้น จึงเล่าให้เขาฟัง ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าทรงโปรดให้ท่านกระทำนั้น

5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ขึ้นขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส

6 ฝ่ายอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงขึ้นขึ้นกล่าวว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า เมื่อแรกเริ่มนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ

8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา

2 Therefore, when Paul and Barnabas had no small dissension and dispute with them, they determined that Paul and Barnabas and certain others of them should go up to Jerusalem, to the apostles and elders, about this question.

3 So, being sent on their way by the church, they passed through Phoenicia and Samaria, describing the conversion of the Gentiles; and they caused great joy to all the brethren.

4 And when they had come to Jerusalem, they were received by the church and the apostles and the elders; and they reported all things that God had done with them.

5 But some of the sect of the Pharisees who believed rose up, saying, "It is necessary to circumcise them, and to command them to keep the law of Moses."

6 Now the apostles and elders came together to consider this matter.

7 And when there had been much dispute, Peter rose up and said to them: "Men and brethren, you know that a good while ago God chose among us, that by my mouth the Gentiles should hear the word of the gospel and believe.

8 "So God, who knows the heart, acknowledged them by giving them the Holy Spirit, just as He did to us,

9 พระองค์ไม่ทรงถือเราถือเขา แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ

10 ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้าโดยวางแอกบนคอของพวกสาวก ซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ค้ำแบกไม่ไหว

11 แต่เราเชื่อว่าเราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนกันอย่างเขา”

12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นั่งฟังบาร์นาบัสกับเปาโล เล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

13 ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขอฟังข้าพเจ้า

14 สิโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรกเพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์

15 คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า

16 ‘ภายหลังเราจะกลับมา และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีกและจะตั้งขึ้นใหม่’

17 เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเราเองไว้

18 องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณกาล ได้ตรัสไว้แล้ว

9 “And made no distinction between us and them, purifying their hearts by faith.

10 “Now therefore, why do you test God by putting a yoke on the neck of the disciples which neither our fathers nor we were able to bear?

11 “But we believe that through the grace of the Lord Jesus Christ we shall be saved in the same manner as they.”

12 Then all the multitude kept silent and listened to Barnabas and Paul declaring how many miracles and wonders God had worked through them among the Gentiles.

13 And after they had become silent, James answered, saying, “Men and brethren, listen to me:

14 “Simon has declared how God at the first visited the Gentiles to take out of them a people for His name.

15 “And with this the words of the prophets agree, just as it is written:

16 ‘After this I will return and will rebuild the tabernacle of David, which has fallen down; I will rebuild its ruins, and I will set it up;

17 So that the rest of mankind may seek the LORD, even all the Gentiles who are called by My name, says the LORD who does all these things.’

18 “Known to God from eternity are all His works.

19 เหตุฉะนั้นตามความเห็นของข้าพเจ้า
อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคน
ต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า

20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขา
ว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วย
รูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการ
รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และ
จากการรับประทานเลือด

21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมือง
มีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะ
คนได้อ่านธรรมบัญญัติของท่านในธรรม
ศาลาทุกวันสะบาโต”

คำตอบของที่ประชุม

22 ขณะนั้นอัครทูตและผู้ปกครองทั้ง
หลายกับทุกคนในคริสตจักรเห็นชอบ
ที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยัง
เมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโล และ
บารนาบัส คนที่เขาเลือกได้นั้น คือยูดาส
ผู้มีชื่ออีกว่า บารซับบาสและสิลาส
ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง

23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่าน
ถือไปว่า “อัครทูตและผู้ปกครองผู้เป็น
พี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็น
พวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่
ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้น
ซีลีเชียทราบ

24 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายได้ยืนยันว่ามีบาง
คนในพวกข้าพเจ้า ได้พูดให้ท่านทั้งหลาย
เกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของ
ท่านปั่นป่วนไป แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่ง
จากพวกข้าพเจ้า

19 “Therefore I judge that we should
not trouble those from among the Gen-
tiles who are turning to God.

20 “But that we write to them to ab-
stain from things polluted by idols,
from sexual immorality, from things
strangled, and from blood.

21 “For Moses has had throughout
many generations those who preach
him in every city, being read in the syn-
agogues every Sabbath.”

22 Then it pleased the apostles and
elders, with the whole church, to send
chosen men of their own company to
Antioch with Paul and Barnabas, name-
ly, Judas who was also named Barsabas,
and Silas, leading men among the
brethren.

23 They wrote this letter by them:
The apostles, the elders, and the brethren,
to the brethren who are of the
Gentiles in Antioch, Syria, and Cilicia:
Greetings.

24 Since we have heard that some
who went out from us have troubled
you with words, unsettling your souls,
saying, “You must be circumcised and
keep the law”—to whom we gave no
such commandment—

25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคนและใช้เขามายังท่านทั้งหลาย พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของเรา

26 และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตนเพื่อพระนามแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

27 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาส กับสิลาสเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

28 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น

29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านเป็นผู้เป็นสุขเถิด”

30 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ลงไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอวยจดหมายฉบับนั้นให้

31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น

32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องทั้งหลายประการให้มีกำลังใจ

25 It seemed good to us, being assembled with one accord, to send chosen men to you with our beloved Barnabas and Paul,

26 Men who have risked their lives for the name of our Lord Jesus Christ.

27 We have therefore sent Judas and Silas, who will also report the same things by word of mouth.

28 For it seemed good to the Holy Spirit, and to us, to lay upon you no greater burden than these necessary things:

29 That you abstain from things offered to idols, from blood, from things strangled, and from sexual immorality. If you keep yourselves from these, you will do well. Farewell.

30 So when they were sent off, they came to Antioch; and when they had gathered the multitude together, they delivered the letter.

31 When they had read it, they rejoiced over its encouragement.

32 Now Judas and Silas, themselves being prophets also, exhorted and strengthened the brethren with many words.

³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อหนึ่งแล้วก็ลาจากกันไป พวกพี่น้องจึงฝากความเจริญสุขกับท่านกลับไปยังอัครทูตทั้งหลายซึ่งได้ใช้ท่านมา

³⁴ ฝ่ายซิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น

³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลแยกจากบารนาบัส

³⁶ ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

³⁷ ฝ่ายบารนาบัส อยากจะพาจอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพาจอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนจอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส

⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกซิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป

⁴¹ ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

³³ And after they had stayed *there* for a time, they were sent back with greetings from the brethren to the apostles.

³⁴ However, it seemed good to Silas to remain *there*.

³⁵ Paul and Barnabas also remained in Antioch, teaching and preaching the word of the Lord, with many others also.

³⁶ Then after some days Paul said to Barnabas, “Let us now go back and visit our brethren in every city where we have preached the word of the Lord, and see how they are doing.”

³⁷ Now Barnabas was determined to take with them John called Mark.

³⁸ But Paul insisted that they should not take with them the one who had departed from them in Pamphylia, and had not gone with them to the work.

³⁹ Then the contention became so sharp that they parted from one another. And so Barnabas took Mark and sailed to Cyprus;

⁴⁰ But Paul chose Silas and departed, being commended by the brethren to the grace of God.

⁴¹ And he went through Syria and Cilicia, strengthening the churches.

ทิโมธีสมทบเปาโลและสิลาส

16 ฝ่ายเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตราด้วย และนี่แน่ะ ที่นั้นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี มารดาเป็นชาติยิว และเป็นศิษย์พระเยซู แต่บิดาเป็นชาดกรีก

2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตราและเมืองอิกอนิอุม

3 เปาโลจะใคร่พาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่นัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้น ๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาดกรีก

4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ ก็ได้ส่งหนังสือข้อตกลงของอัครทูตและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ประพฤติตาม

5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตชนาสิกได้ทวีขึ้นทุก ๆ วัน

นิมิตของเปาโล

เรื่องขายชาวมาซิโดเนีย

6 พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย ท่านเหล่านั้นจึงไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย

7 เมื่อลงไปยังที่ตรงข้ามกับแคว้นมิเชียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่ทรงโปรดให้ไป

CHAPTER 16

Then he came to Derbe and Lystra. And behold, a certain disciple was there, named Timothy, the son of a certain Jewish woman who believed, but his father was Greek.

2 He was well spoken of by the brethren who were at Lystra and Iconium.

3 Paul wanted to have him go on with him. And he took him and circumcised him because of the Jews who were in that region, for they all knew that his father was Greek.

4 And as they went through the cities, they delivered to them the decrees to keep, which were determined by the apostles and elders at Jerusalem.

5 So the churches were strengthened in the faith, and increased in number daily.

6 Now when they had gone through Phrygia and the region of Galatia, they were forbidden by the Holy Spirit to preach the word in Asia.

7 After they had come to Mysia, they tried to go into Bithynia, but the Spirit did not permit them.

⁸แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้น
มิเซียมายังเมืองโครัส

⁹ในเวลากลางคืนเปาโลได้มีนิมิตเห็น
ชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า
“ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้น
มาซิโดเนียเถิด”

¹⁰ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหา
โอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
ด้วยเห็นแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเรา
ให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาว
แคว้นนั้น

นางลิเดียกลับใจ

¹¹เหตุฉะนั้นเมื่อออกจากเมืองโครัส
แล้วก็ลงเรือตรงไปยังเกาะซาโมทรัก
และรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาปอลิส

¹²เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยัง
เมืองฟีลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้น
มาซิโดเนีย และเป็นอาณานิคมของโรม
เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน

¹³ในวันสะบาโตเราได้ออกจากประตู
เมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับ
อธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิง
ที่ประชุมกันที่นั่น

¹⁴มีหญิงคนหนึ่ง ในพวกที่ฟังเราชื่อ
ลิเดียมาจากเมืองธิยาทรา เป็นคนขายผ้า
สีม่วง เป็นคนที่ถือพระเจ้า หญิงนั้นได้
ฟังเรา และพระเจ้าได้ทรงเปิดใจของ
เขาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว

¹⁵เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัว
ของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอน
เราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์

⁸ So passing by Mysia, they came
down to Troas.

⁹ And a vision appeared to Paul in
the night. A man of Macedonia stood
and pleaded with him, saying, “Come
over to Macedonia and help us.”

¹⁰ Now after he had seen the vision,
immediately we sought to go to Mace-
donia, concluding that the Lord had
called us to preach the gospel to them.

¹¹ Therefore, sailing from Troas, we
ran a straight course to Samothrace,
and the next day came to Neapolis,

¹² And from there to Philippi, which
is the foremost city of that part of Mace-
donia, a colony. And we were staying in
that city for some days.

¹³ And on the Sabbath day we went
out of the city to the riverside, where
prayer was customarily made; and we
sat down and spoke to the women who
met there.

¹⁴ Now a certain woman named Lyd-
ia heard us. She was a seller of purple
from the city of Thyatira, who wor-
shipped God. The Lord opened her
heart to heed the things spoken by
Paul.

¹⁵ And when she and her household
were baptized, she begged us, saying,
“If you have judged me to be faithful to

ข้อต่อพระเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยใน
 ดิกลของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิ่งวน
 จนเราขัดไม่ได้

การจำคุกที่ฟีลิปปี

¹⁶เมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับ
 อธิษฐานมีทาสสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดู
 เข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทาสให้
 นายของเขาได้เงินเป็นอันมาก

¹⁷หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไป
 ร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นทาสของพระ
 เจ้าสูงสุดมากว่าประกาศทางรอดแก่
 ท่านทั้งหลาย”

¹⁸เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโล
 ก็ทนงำใจ หันหน้าสั่งคืนว่า “ใน
 พระนามของพระเยซูคริสต์ เอ็งจงออก
 มาจากเรา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

¹⁹ส่วนนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมด
 หวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโล
 และสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งที่
 ว่าการเมือง

²⁰เมื่อลากมาถึงเจ้าเมือง แล้วจึงกล่าว
 ว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่น
 วายมากในเมืองของเรา

²¹และสั่งสอนธรรมเนียมซึ่งเราชาวโรม
 ไม่ควรจะรับหรือถือเลย”

²²ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นเล่นงาน
 เปาโลและสิลาสเจ้าเมือง ได้กระชาก
 เสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้
 โขยด้วยไม้เรียว

²³ครั้นโขยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้
 ในคุก และกำขังนายคุกให้รักษาไว้ให้
 มั่นคง

the Lord, come to my house and stay.”
 So she persuaded us.

¹⁶ Now it happened, as we went to
 prayer, that a certain slave girl pos-
 sessed with a spirit of divination met us,
 who brought her masters much profit
 by fortune-telling.

¹⁷ This girl followed Paul and us,
 and cried out, saying, “These men are
 the servants of the Most High God, who
 proclaim to us the way of salvation.”

¹⁸ And this she did for many days.
 But Paul, greatly annoyed, turned and
 said to the spirit, “I command you in
 the name of Jesus Christ to come out of
 her.” And he came out that very hour.

¹⁹ But when her masters saw that
 their hope of profit was gone, they
 seized Paul and Silas and dragged *them*
 into the marketplace to the authorities.

²⁰ And they brought them to the
 magistrates, and said, “These men, be-
 ing Jews, exceedingly trouble our city;

²¹ “And they teach customs which
 are not lawful for us, being Romans, to
 receive or observe.”

²² Then the multitude rose up to-
 gether against them; and the magis-
 trates tore off their clothes and com-
 manded *them* to be beaten with rods.

²³ And when they had laid many
 stripes on them, they threw *them* into
 prison, commanding the jailer to keep
 them securely.

24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้ว จึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

25 ประมาณเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายในคุกก็ฟังอยู่

26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ ธรณาคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากเขาสันทุกคน

27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย

28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน”

29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้วตัวสั่นวิ่งเข้าไปกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส

30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้”

31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย”

32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าให้นายคุกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง

24 Having received such a charge, he put them into the inner prison and fastened their feet in the stocks.

25 But at midnight Paul and Silas were praying and singing hymns to God, and the prisoners were listening to them.

26 Suddenly there was a great earthquake, so that the foundations of the prison were shaken; and immediately all the doors were opened and everyone's chains were loosed.

27 And the keeper of the prison, awaking from sleep and seeing the prison doors open, supposing the prisoners had fled, drew his sword and was about to kill himself.

28 But Paul called with a loud voice, saying, “Do yourself no harm, for we are all here.”

29 Then he called for a light, ran in, and fell down trembling before Paul and Silas.

30 And he brought them out and said, “Sirs, what must I do to be saved?”

31 So they said, “Believe on the Lord Jesus Christ, and you will be saved, you and your household.”

32 Then they spoke the word of the Lord to him and to all who were in his house.

33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา

34 แล้วได้พาท่านทั้งสองขึ้นไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่งพร้อมกับครอบครัว เพราะตนได้เชื่อถือพระเจ้าแล้ว

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”

36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นเชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”

37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เราจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”

38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจ

39 จึงมาพยายามปรองดองกับท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง

40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้ไปเยี่ยมนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

33 And he took them the same hour of the night and washed *their* stripes. And immediately he and all his family were baptized.

34 Now when he had brought them into his house, he set food before them; and he rejoiced, having believed in God with all his household.

35 And when it was day, the magistrates sent the officers, saying, “Let those men go.”

36 So the keeper of the prison reported these words to Paul, saying, “The magistrates have sent to let you go. Now therefore depart, and go in peace.”

37 But Paul said to them, “They have beaten us openly, uncondemned Romans, and have thrown us into prison. And now do they put us out secretly? No indeed! Let them come themselves and get us out.”

38 And the officers told these words to the magistrates, and they were afraid when they heard that they were Romans.

39 Then they came and pleaded with them and brought *them* out, and asked *them* to depart from the city.

40 So they went out of the prison and entered *the house of* Lydia; and when they had seen the brethren, they encouraged them and departed.

ความอลหม่านในเธสะโลนิกา

17 ครั้นเปาโลกับซิลาสข้ามเมืองอัมฟิพูรี และเมืองอปอลโลเนีย แล้วจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว

² เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลานั้นตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาได้สามวัน—สะบาโต

³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมานแล้วทรงคืนพระชนม์ และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”

⁴ บางคนในพวกเขาเห็นด้วย และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกของเปาโลและซิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่ถือพระเจ้าอีกหลายคน และสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็มีใช้น้อยด้วย

⁵ แต่พวกยิวก็นิอิจฉาไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมากก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโซน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง

⁶ ครั้นไม่พบจึงฉุดลากยาโซนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำโลกมนุษย์มาที่นี่ด้วย

⁷ ยาโซนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำความผิดคำสั่งของซีซาร์โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือ พระเยซู”

CHAPTER 17

Now when they had passed through Amphipolis and Apollonia, they came to Thessalonica, where there was a synagogue of the Jews.

² Then Paul, as his custom was, went in to them, and for three Sabbaths reasoned with them from the Scriptures,

³ Explaining and demonstrating that the Christ had to suffer and rise again from the dead, and saying, “This Jesus whom I preach to you is the Christ.”

⁴ And some of them were persuaded; and a great multitude of the devout Greeks, and not a few of the leading women, joined Paul and Silas.

⁵ But the Jews who were not persuaded, becoming envious, took some of the evil men from the marketplace, and gathering a mob, set all the city in an uproar and attacked the house of Jason, and sought to bring them out to the people.

⁶ But when they did not find them, they dragged Jason and some brethren to the rulers of the city, crying out, “These who have turned the world upside down have come here too.

⁷ “Jason has harbored them, and these are all acting contrary to the decrees of Caesar, saying there is another king—Jesus.”

เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ

จึงเรียกประกันด้วยวาสนากับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

อัครทูตที่เมืองเบโรอา

10 พอกำลังพลที่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว

11 ยิวชาวเมืองนั้น มีจิตใจสูงกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขามีใจเลื่อมใสรับพระวจนะของพระเจ้า และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่

12 เหตุฉะนั้นพวกเขามีหลายคนได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีความดีชาวกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อยด้วย

13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่ เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มาขยุ่งประชาชนที่นั่นด้วย

14 ฉะนั้นพวกที่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธีอยู่ที่นั่น

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่าน ให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้ว เขาก็จากไป

8 And they troubled the crowd and the rulers of the city when they heard these things.

9 So when they had taken security from Jason and the rest, they let them go.

10 Then the brethren immediately sent Paul and Silas away by night to Berea. When they arrived, they went into the synagogue of the Jews.

11 These were more fair-minded than those in Thessalonica, in that they received the word with all readiness, and searched the Scriptures daily to find out whether these things were so.

12 Therefore many of them believed, and also not a few of the Greeks, prominent women as well as men.

13 But when the Jews from Thessalonica learned that the word of God was preached by Paul at Berea, they came there also and stirred up the crowds.

14 Then immediately the brethren sent Paul away, to go to the sea; but both Silas and Timothy remained there.

15 So those who conducted Paul brought him to Athens; and receiving a command for Silas and Timothy to come to him with all speed, they departed.

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁶เมื่อเปาโลกำลังคอยสืลลัสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจ เพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง

¹⁷เหตุฉะนั้นท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลา กับพวกยิว และกับคนที่ถือพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่สนามชุมนุมทุกวัน

¹⁸ปรัชญาเมธีบางคนในพวกเอปิคูเรียน และในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนเก็บเดนความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างนี้จะใครมาพูดอะไรให้เราฟังเล่า” บางคนกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศพระนามพระเยซู และเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁹เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัส แล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

²⁰เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบ ว่าเรื่องราวเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”

²¹เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นไม่สนใจในอะไรรึอื่น นอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ

²²ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอารีโอปากัสแล้วกล่าวว่า “ดูก่อนท่านชาวกรุงเอเธนส์ โดยประการต่าง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนา

¹⁶ Now while Paul waited for them at Athens, his spirit was provoked within him when he saw that the city was given over to idols.

¹⁷ Therefore he reasoned in the synagogue with the Jews and with the *Gentile* worshipers, and in the marketplace daily with those who happened to be there.

¹⁸ Then certain Epicurean and Stoic philosophers encountered him. And some said, “What does this babblers want to say?” Others said, “He seems to be a proclaimer of foreign gods,” because he preached to them Jesus and the resurrection.

¹⁹ And they took him and brought him to the Areopagus, saying, “May we know what this new doctrine is of which you speak?

²⁰ “For you are bringing some strange things to our ears. Therefore we want to know what these things mean.”

²¹ For all the Athenians and the foreigners who were there spent their time in nothing else but either to tell or to hear some new thing.

²² Then Paul stood in the midst of the Areopagus and said, “Men of Athens, I perceive that in all things you are very religious;

23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมา
สังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้า
ได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า
แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลาย
ทราบ ถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยัง
นมัสการอยู่

24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้ง
ปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้า
แห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้
ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีอมมนุษย์
ได้กระทำไว้

25 พระองค์มิจำเป็นต้องให้มีอมมนุษย์มา
ปรนนิบัติ ดังว่ามีความต้องการสิ่ง
หนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้
ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสาร
พัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก

26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติ
สืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพิ
ภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขต
แดนให้เขาอยู่

27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและ
มุ่งหวังจะค้นหาให้พบพระองค์ ที่จริง
พระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุก
คนเลย

28 ด้วยว่า 'เรามีชีวิต และไหวตัว และ
เป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กวีบางคนใน
พวกท่าน ได้กล่าวว่า 'แท้จริงเราทั้งหลาย
เป็นเชื้อสายของพระองค์'

29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของ
พระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้า

23 "For as I was passing through and
considering the objects of your wor-
ship, I even found an altar with this
inscription: TO THE UNKNOWN
GOD. Therefore, the One whom you
worship without knowing, Him I pro-
claim to you:

24 "God, who made the world and
everything in it, since He is Lord of
heaven and earth, does not dwell in
temples made with hands.

25 "Nor is He worshiped with men's
hands, as though He needed anything,
since He gives to all life, breath, and all
things.

26 "And He has made from one
blood every nation of men to dwell on
all the face of the earth, and has deter-
mined their preappointed times and
the boundaries of their dwellings,

27 "So that they should seek the
Lord, in the hope that they might grope
for Him and find Him, though He is
not far from each one of us;

28 "For in Him we live and move and
have our being, as also some of your
own poets have said, 'For we are also
His offspring.'

29 "Therefore, since we are the off-
spring of God, we ought not to think

ทรงเป็นทอง เงิน หรือหิน อันเป็นปฏิ-
มากรสำเร็จด้วยศิลปะและความคิด
ของมนุษย์

30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังไร้เดียงสา
พระเจ้ามิได้ทรงถือโทษ แต่เดี๋ยวนี้
พระเจ้าได้ตรัสสั่งแก่นุษย์ทั้งปวงทั่ว
ทุกแห่งให้กลับใจใหม่

31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่ง
ไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษา
โลกตามความชอบธรรม โดยมนุษย์ผู้
นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ และ
พระเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษทั้งปวงมี
ความแน่ใจในเรื่องนี้ โดยทรงให้มนุษย์
ผู้นั้นคืนชีวิต”

32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการ
ซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคน
ก็เยาะเย้ย แต่บางคนว่า “ข้าพเจ้าจะ
คอยฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”

33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

34 แต่มีบางคนติดตามเปาโลไปและ
ได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีดิโอนิสิอัสผู้
เป็นสมาชิกสภาอารอปากัส กับหญิง
คนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

เปาโลที่เมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลจึงออกจาก
กรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์

2 ท่านได้พบยิวคนหนึ่งที้นั้นชื่ออา-
วิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่ง
มาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริส-
ซิลลา เพราะจักรพรรดิคลอดิอัสมีรับสั่ง
ให้พวกยิวทั้งปวง ออกไปจากกรุงโรม
เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น

that the Divine Nature is like gold or
silver or stone, something shaped by art
and man's devising.

30 “Truly, these times of ignorance
God overlooked, but now commands all
men everywhere to repent,

31 “Because He has appointed a day
on which He will judge the world in
righteousness by the Man whom He has
ordained. He has given assurance of
this to all by raising Him from the
dead.”

32 And when they heard of the res-
urrection of the dead, some mocked,
while others said, “We will hear you
again on this matter.”

33 So Paul departed from among
them.

34 However, some men joined him
and believed, among them Dionysius
the Areopagite, a woman named Dama-
ris, and others with them.

CHAPTER 18

After these things Paul departed
from Athens and went to Cor-
inth.

2 And he found a certain Jew named
Aquila, born in Pontus, who had re-
cently come from Italy with his wife
Priscilla (because Claudius had com-
manded all the Jews to depart from
Rome); and he came to them.

³และได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะ
ว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน

⁴เปาโลได้สนทนารธรรม ในธรรมศาลา
ทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิว
และพวกกรีกให้เชื่อ

⁵พอซิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมา-
ซิโดเนีย เปาโลก็เริ่มฝึกฝนในการประกาศ
พระวาทะ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่า
พระคริสต์นั้นคือพระเยซู

⁶แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวาง กล่าว
คำหาบช้า เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้า
กล่าวแก่เขาว่า “โทษที่ท่านทั้งหลาย
ต้องตายนั้น ท่านเองต้องรับผิดชอบ
ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้า
จะไปหาคนต่างชาติ”

⁷ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปใน
บ้านของชายคนหนึ่งชื่อทิทัสยัสทัส
ซึ่งเป็นคนถือพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติด
กับธรรมศาลา

⁸ฝ่ายคริสตีสนาบธรรมศาลา กับทั้ง
ครัวเรือนของท่านได้เชื่อถือพระเจ้า
และชาวโครินธ์หลายคน เมื่อได้ฟังเปาโล
แล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา

⁹และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้คริสต์กับ
เปาโลทางนิมิตในคืนหนึ่งว่า “อย่ากลัว
เลย แต่จงกล่าวต่อไปอย่างนี้เถิด

¹⁰เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้
หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคน
ของเราในนครนี้มีมาก”

¹¹เปาโลจึงยังอยู่อยู่กับเขาและสั่งสอน
พระวาทะของพระเจ้า ตลอดปีหนึ่งกับ
หกเดือน

³ So, because he was of the same
trade, he stayed with them and worked;
for by occupation they were tentmak-
ers.

⁴ And he reasoned in the synagogue
every Sabbath, and persuaded both
Jews and Greeks.

⁵ When Silas and Timothy had come
from Macedonia, Paul was compelled
by the Spirit, and testified to the Jews
that Jesus is the Christ.

⁶ But when they opposed him and
blasphemed, he shook *his* garments
and said to them, “Your blood be upon
your own heads; I am clean. From now
on I will go to the Gentiles.”

⁷ And he departed from there and
entered the house of a certain *man*
named Justus, *one* who worshiped
God, whose house was next door to the
synagogue.

⁸ Then Crispus, the ruler of the syn-
agogue, believed on the Lord with all
his household. And many of the Corin-
thians, hearing, believed and were bap-
tized.

⁹ Now the Lord spoke to Paul in the
night by a vision, “Do not be afraid, but
speak, and do not keep silent;

¹⁰ “For I am with you, and no one
will attack you to hurt you; for I have
many people in this city.”

¹¹ And he continued *there* a year
and six months, teaching the word of
God among them.

¹²แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาญา พวกยิวได้อื้อกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปศาล

¹³พื่อว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย”

¹⁴เมื่อเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “ดูก่อนพวกยิว ถ้าเป็นเรื่องการธรรมหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย

¹⁵แต่เมื่อเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและธรรมเนียมดีของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เราไม่ขอเป็นผู้พิพากษาคัดสินข้อความเหล่านั้น”

¹⁶ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากศาล

¹⁷เขาทั้งหลายจึงจับโสเธเนส นายธรรมศาลามาเขียนข้างหน้าศาล แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลกลับสู่เมืองอันติโอก

¹⁸ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องเล่นไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลากับอาควิลลาไปกับด้วย เปาโลได้กล้อนผมที่เมืองเคนเทรีย เพราะท่านได้บั้นตัวไว้

¹⁹ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปพูดกับพวกยิวในธรรมศาลา

²⁰เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม

¹² When Gallio was proconsul of Achaia, the Jews with one accord rose up against Paul and brought him to the judgment seat,

¹³ Saying, “This fellow persuades men to worship God contrary to the law.”

¹⁴ And when Paul was about to open his mouth, Gallio said to the Jews, “If it were a matter of wrongdoing or wicked crimes, O Jews, there would be reason why I should bear with you.

¹⁵ “But if it is a question of words and names and your own law, look to it yourselves; for I do not want to be a judge of such matters.”

¹⁶ And he drove them from the judgment seat.

¹⁷ Then all the Greeks took Sosthenes, the ruler of the synagogue, and beat him before the judgment seat. But Gallio took no notice of these things.

¹⁸ So Paul still remained a good while. Then he took leave of the brethren and sailed for Syria, and Priscilla and Aquila were with him. He had his hair cut off at Cenchrea, for he had taken a vow.

¹⁹ And he came to Ephesus, and left them there; but he himself entered the synagogue and reasoned with the Jews.

²⁰ When they asked him to stay a longer time with them, he did not consent,

21 แต่ได้ลาเขาไป กล่าวว่า “ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันติโอก

23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นหน้อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจีย เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

อปอลโลประกาศที่เมืองเอเฟซัส

24 มีชีวิตคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส

25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนอย่างถูกต้องถึงเรื่องพระเยซู ถึงแม้ท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น

26 ท่านได้เข้าไปในธรรมศาลาสั่งสอนโดยใจกล้า แต่เมื่อปรัสสิดลากับอาควิลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

27 ครั้นอปอลโลจะใคร่ข้ามไปยังแคว้นอาคาเซีย พวกพี่น้องก็หนุนใจเขาและได้เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าอย่างมากมาย

21 But took leave of them, saying, “I must by all means keep this coming feast in Jerusalem; but I will return again to you, God willing.” And he sailed from Ephesus.

22 And when he had landed at Caesarea, and gone up and greeted the church, he went down to Antioch.

23 After he had spent some time there, he departed and went over the region of Galatia and Phrygia in order, strengthening all the disciples.

24 Now a certain Jew named Apollos, born at Alexandria, an eloquent man and mighty in the Scriptures, came to Ephesus.

25 This man had been instructed in the way of the Lord; and being fervent in spirit, he spoke and taught accurately the things of the Lord, though he knew only the baptism of John.

26 So he began to speak boldly in the synagogue. When Aquila and Priscilla heard him, they took him aside and explained to him the way of God more accurately.

27 And when he desired to cross to Achaia, the brethren wrote, exhorting the disciples to receive him; and when he arrived, he greatly helped those who had believed through grace;

28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่าง
แข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจง
ยกหลักในพระคัมภีร์อย่างให้เห็นว่า
พระคริสต์คือพระเยซู

เปาโลที่เมืองเอเฟซัส

19 ขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมือง
โครินธ์ เปาโลได้ไปตามที่ดอน แล้ว
มายังเมืองเอเฟซัส ท่านพบสาวกบาง
คนที่นั่น

2 จึงถามเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อ
นั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ
เปล่า” เขาตอบว่า “เปล่าเรื่องพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็คงไม่เคยได้
ยินเลย”

3 เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่าน
ได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า
“บัพติศมาของยอห์น”

4 เปาโลจึงว่า “ขอท่านให้รับบัพติศ
มาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ แล้วบอก
คนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จ
มาภายหลังคือพระเยซู”

5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพ-
ติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า

6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา
เขาจึงพูดภาษาแปลก ๆ และได้ทำนาย
ด้วย

7 คนเหล่านั้นมีประมาณสิบสองคน

8 เปาโลเข้าไปกล่าวสนทนาในธรรม
ศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวน
ให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงแผ่นดินของ
พระเจ้า

28 For he vigorously refuted the
Jews publicly, showing from the Scrip-
tures that Jesus is the Christ.

CHAPTER 19

And it happened, while Apollos was
at Corinth, that Paul, having
passed through the upper regions,
came to Ephesus. And finding some
disciples

2 He said to them, “Did you receive
the Holy Spirit when you believed?” So
they said to him, “We have not so much
as heard whether there is a Holy Spir-
it.”

3 And he said to them, “Into what
then were you baptized?” So they said,
“Into John’s baptism.”

4 Then Paul said, “John indeed bap-
tized with a baptism of repentance, say-
ing to the people that they should be-
lieve on Him who would come after
him, that is, on Christ Jesus.”

5 When they heard *this*, they were
baptized in the name of the Lord Jesus.

6 And when Paul had laid hands on
them, the Holy Spirit came upon them,
and they spoke with tongues and
prophesied.

7 Now the men were about twelve in
all.

8 And he went into the synagogue
and spoke boldly for three months, rea-
soning and persuading concerning the
things of the kingdom of God.

9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อ และพูดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้า ชุมมุขม เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านไปสนทนากันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อที่รันนัส

10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเซีย ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ได้ยินพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บุตรของเสวา

11 พระเจ้าได้ทรงกระทำอิทธิฤทธิ์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล

12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและผีร้ายก็ออกจากคน

13 แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับผีร้ายว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น”

14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งทำอย่างนั้น

15 ฝ่ายผีร้ายจึงพูดกับเขาว่า “พระเยซู ข้าก็คุ้นเคย และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า”

16 คนที่มีผีสิงนั้น จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้น และต่อสู้จนชนะเขาได้ เขาต้องหนีออกไปจากเรือนตัวเปล่าและมึนเมา

9 But when some were hardened and did not believe, but spoke evil of the Way before the multitude, he departed from them and withdrew the disciples, reasoning daily in the school of Tyrannus.

10 And this continued for two years, so that all who dwelt in Asia heard the word of the Lord Jesus, both Jews and Greeks.

11 Now God worked unusual miracles by the hands of Paul,

12 So that even handkerchiefs or aprons were brought from his body to the sick, and the diseases left them and the evil spirits went out of them.

13 Then some of the itinerant Jewish exorcists took it upon themselves to call the name of the Lord Jesus over those who had evil spirits, saying, “We exorcise you by the Jesus whom Paul preaches.”

14 Also there were seven sons of Sceva, a Jewish chief priest, who did so.

15 And the evil spirit answered and said, “Jesus I know, and Paul I know; but who are you?”

16 Then the man in whom the evil spirit was leaped on them, overpowered them, and prevailed against them, so that they fled out of that house naked and wounded.

17 เรืองนั้นได้ลือกันไปถึงทุกคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ

18 มีหลายคนที่ยึดแล้ว ได้มาสารภาพและเปิดเผยว่า เขาได้ใช้เวทมนตร์

19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถาได้อำนาจของตนมาเผาไฟเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้น คิดเป็นราคาสilver ถึงห้าหมื่นเหรียญ

20 พระวาจาของพระเจ้ายิ่งบังเกิดผลเจริญและมีชัย

21 ครั้นสิ้นสุดการณืเหล่านั้นแล้ว โดยพระวิญญาณเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาเซียแล้วจะเข้าไปยังกรุงเฮรซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน้อยหนึ่งวันในแคว้นเอเชีย

การจลาจลที่เมืองเอเฟซัส

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมาก เพราะเหตุทางนั้น

24 ด้วยมีคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัสเป็นช่างเงิน ได้อำนาจทำเป็นรูปพระอารามิส ทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก

17 This became known both to all Jews and Greeks dwelling in Ephesus; and fear fell on them all, and the name of the Lord Jesus was magnified.

18 And many who had believed came confessing and telling their deeds.

19 Also, many of those who had practiced magic brought their books together and burned them in the sight of all. And they counted up the value of them, and it totaled fifty thousand pieces of silver.

20 So the word of the Lord grew mightily and prevailed.

21 When these things were accomplished, Paul purposed in the Spirit, when he had passed through Macedonia and Achaia, to go to Jerusalem, saying, “After I have been there, I must also see Rome.”

22 So he sent into Macedonia two of those who ministered to him, Timothy and Erastus, but he himself stayed in Asia for a time.

23 And about that time there arose a great commotion about the Way.

24 For a certain man named Demetrius, a silversmith, who made silver shrines of Diana, brought no small profit to the craftsmen.

²⁵ เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นกับคนทั้งหลายที่เป็นช่างทำการคล้ายกันแล้วว่า “ดูก่อน ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้

²⁶ และท่านทั้งหลายได้รู้เห็นอยู่ว่าไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้เกลี้ยกล่อมใจคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าพระรูปที่มีมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ

²⁷ น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และพระแม่เจ้านั้น ซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสันทั้งโลกจะตกต่ำ สิ้นสง่าราศี”

²⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้นต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

²⁹ แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงจับกายอัสกับอริสทาคุส ขาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโลลากว้างเข้าไปในเวทีมหรสพ

³⁰ ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป

³¹ มีบางคนในพวกศาสนปราชญ์ที่ประจำแคว้นเอเชีย ซึ่งเป็นสหายของเปาโลได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในเวทีมหรสพ

²⁵ He called them together with the workers of similar occupation, and said: “Men, you know that we have our prosperity by this trade.

²⁶ “Moreover you see and hear that not only at Ephesus, but throughout almost all Asia, this Paul has persuaded and turned away many people, saying that they are not gods which are made with hands.

²⁷ “So not only is this trade of ours in danger of falling into disrepute, but also the temple of the great goddess Diana may be despised and her magnificence destroyed, whom all Asia and the world worship.”

²⁸ Now when they heard *this*, they were full of wrath and cried out, saying, “Great is Diana of the Ephesians!”

²⁹ So the whole city was filled with confusion, and rushed into the theater with one accord, having seized Gaius and Aristarchus, Macedonians, Paul’s travel companions.

³⁰ And when Paul wanted to go in to the people, the disciples would not allow him.

³¹ Then some of the officials of Asia, who were his friends, sent to him pleading that he would not venture into the theater.

³²บางคนได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร

³³พวกเหล่านั้นบางคนแนะนำอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง

³⁴แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่”

³⁵ฝ่ายนายอำเภอเมื่อบังคับให้ประชาชนเงียบลงแล้วจึงกล่าวว่า “ดูก่อน ท่านชาวเอเฟซัสทั้งปวง มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบ bahwa เมืองเอเฟซัสนี้ เป็นผู้รักษาดูแลพระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสที่เป็นใหญ่ และเป็นผู้รักษารูปศิลาซึ่งตกลงมาจากฟ้า

³⁶เมื่อข้อนั้นจริงแล้วท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป

³⁷นี้ ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งไม่ใช่เป็นคนทำทาราจารต่อพระวิหาร หรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกเขา

³⁸เหตุฉะนั้นถ้าแม่เดเมตริอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มีผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด

³⁹ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมสามัญ

³² Some therefore cried one thing and some another, for the assembly was confused, and most of them did not know why they had come together.

³³ And they drew Alexander out of the multitude, the Jews putting him forward. And Alexander motioned with his hand, and wanted to make his defense to the people.

³⁴ But when they found out that he was a Jew, all with one voice cried out for about two hours, “Great is Diana of the Ephesians!”

³⁵ And when the city clerk had quieted the crowd, he said: “Men of Ephesus, what man is there who does not know that the city of the Ephesians is temple guardian of the great goddess Diana, and of the image which fell down from Zeus?”

³⁶ “Therefore, since these things cannot be denied, you ought to be quiet and do nothing rashly.

³⁷ “For you have brought these men here who are neither robbers of temples nor blasphemers of your goddess.

³⁸ “Therefore, if Demetrius and his fellow craftsmen have a case against anyone, the courts are open and there are proconsuls. Let them bring charges against one another.

³⁹ “But if you have any other inquiry to make, it shall be determined in the lawful assembly.

⁴⁰ ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้อง
ว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเรา
ทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็น
มูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้”

⁴¹ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงให้
เลิกชุมนุม

เปาโลเดินทางไปยังแคว้น

มาซิโดเนีย และประเทศกรีก

20 ครั้นการรบกวนนั้นสงบแล้ว
เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา พุด
หนุนน้ำใจกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้น
มาซิโดเนีย

² เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้ว และได้
หนุนน้ำใจเขามาก ท่านก็มายังประเทศ
กรีก

³ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่าน
จงวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิว
ก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไป
ทางแคว้นมาซิโดเนีย

⁴ คนที่ไปกับเปาโลคือโสปาเทอร์บุตร
ของปรัสชาวเมืองเบโรอา อริสทาร์คัส
กับเสกุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กาย-
อัสชาวเมืองเคอร์บี และทิโมธี ที่กักัส
กับโตรฟีมัส ชาวแคว้นเอเซีย

⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้า
ไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโครอสก่อน

⁶ ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วง
ไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจาก
เมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึง
พวกนั้นที่เมืองโครอส และยับยั้งอยู่ที่
นั่นเจ็ดวัน

⁴⁰ “For we are in danger of being
called in question for today’s uproar,
there being no reason which we may
give to account for this disorderly gath-
ering.”

⁴¹ And when he had said these
things, he dismissed the assembly.

CHAPTER 20

After the uproar had ceased, Paul
called the disciples to *himself*,
embraced *them*, and departed to go to
Macedonia.

² Now when he had gone over that
region and encouraged them with
many words, he came to Greece

³ And stayed three months. And
when the Jews plotted against him as he
was about to sail to Syria, he decided to
return through Macedonia.

⁴ And Sopater of Berea accompa-
nied him to Asia—also Aristarchus and
Secundus of the Thessalonians, and
Gaius of Derbe, and Timothy, and
Tychicus and Trophimus of Asia.

⁵ These men, going ahead, waited
for us at Troas.

⁶ But we sailed away from Philippi
after the Days of Unleavened Bread,
and in five days joined them at Troas,
where we stayed seven days.

เปาโลเยี่ยมลาเมืองโตรัส

7 ในวันอาทิตย์เมื่อเราทั้งหลายประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวชี้ขาวไปจนเที่ยงคืน

8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น

9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างวงนอนเดิมที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็เผลอหลับตกลงจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นมาก็เห็นว่าตายเสียแล้ว

10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไปก้มตัวกอดผู้นั้นไว้แล้วว่า “อย่าตกใจไปเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”

11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบน หักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนากับเขาต่อไปอีกช้านาน จนสว่างท่านก็ลาเขาไป

12 คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และเขาทั้งหลายก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเล่นเรือจากเมืองโตรัสถึงเมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราทั้งสองเรือแล่นไปยังเมืองอัสโตสก่อน ดังใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายจะไปทางบก

14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโตส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทเลนี

7 Now on the first day of the week, when the disciples came together to break bread, Paul, ready to depart the next day, spoke to them and continued his message until midnight.

8 There were many lamps in the upper room where they were gathered together.

9 And in a window sat a certain young man named Eutychus, who was sinking into a deep sleep. He was overcome by sleep; and as Paul continued speaking, he fell down from the third story and was taken up dead.

10 But Paul went down, fell on him, and embracing him said, “Do not trouble yourselves, for his life is in him.”

11 Now when he had come up, had broken bread and eaten, and talked a long while, even till daybreak, he departed.

12 And they brought the young man in alive, and they were not a little comforted.

13 Then we went ahead to the ship and sailed to Assos, there intending to take Paul on board; for so he had given orders, intending himself to go on foot.

14 And when he met us at Assos, we took him on board and came to Mitylene.

15 ครั้นออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มาถึงที่ตรงข้ามเกาะคีออส วันที่สองก็มาถึงเกาะซามอส และอีกวันหนึ่ง ก็มาถึงเมืองมิลเลทัส

16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่าจะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลวันเพ็นเทกอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองชาวเอเฟซัส

17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิลเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัสให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา

18 ครั้นมาแล้วเปาโลจึงกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่าข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกเข้ามาในแคว้นเอเชีย

19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหล และด้วยถูกการทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้า เพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า

20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็น กับได้สั่งสอนท่านในที่ประชุม และตามบ้านเรือน

21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

15 We sailed from there, and the next day came opposite Chios. The following day we arrived at Samos and stayed at Trogyllum. The next day we came to Miletus.

16 For Paul had decided to sail past Ephesus, so that he would not have to spend time in Asia; for he was hurrying to be at Jerusalem, if possible, on the Day of Pentecost.

17 From Miletus he sent to Ephesus and called for the elders of the church.

18 And when they had come to him, he said to them: “You know, from the first day that I came to Asia, in what manner I always lived among you,

19 “Serving the Lord with all humility, with many tears and trials which happened to me by the plotting of the Jews;

20 “How I kept back nothing that was helpful, but proclaimed it to you, and taught you publicly and from house to house,

21 “Testifying to Jews, and also to Greeks, repentance toward God and faith toward our Lord Jesus Christ.

22 นี่แน่ะ บัดนี้พระวิญญาณพันธูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง

23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานแก่ข้าพเจ้าในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจำจองและความชกลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่

24 แต่ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่ค่าและประเสริฐสำหรับตัวข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จก็แล้วกัน และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐซึ่งสำแดงพระคุณของพระเจ้าฉัน

25 ดูเถิด ข้าพเจ้าที่ขยำขยี้ประกาศแผ่นดินของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก

26 เหตุฉะนั้นวันนี้ข้าพเจ้าขยับขันคือท่านทั้งหลายว่า ท่านทุกคนจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว

27 เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้อภัยโทษในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้นให้ท่านทั้งหลายฟัง

28 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ปกครองคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

22 "And see, now I go bound in the spirit to Jerusalem, not knowing the things that will happen to me there,

23 "Except that the Holy Spirit testifies in every city, saying that chains and tribulations await me.

24 "But none of these things move me; nor do I count my life dear to myself, so that I may finish my race with joy, and the ministry which I received from the Lord Jesus, to testify to the gospel of the grace of God.

25 "And indeed, now I know that you all, among whom I have gone preaching the kingdom of God, will see my face no more.

26 "Therefore I testify to you this day that I am innocent of the blood of all men.

27 "For I have not shunned to declare to you the whole counsel of God.

28 "Therefore take heed to yourselves and to all the flock, among which the Holy Spirit has made you overseers, to shepherd the church of God which He purchased with His own blood.

29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าเมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย

30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองกล่าวค้นแปรความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป

31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่ และจำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหลทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน

32 บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้า และกับคำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์อาจก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาวิสุทธิชน

33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด

34 ท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองได้จัดหาปัจจัยสำหรับตัวข้าพเจ้า กับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า

35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่กำลังน้อย ระลึกถึงพระวาตะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’

36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้ว จึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น

37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมายและกอดคอของเปาโล จูบท่าน

38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุด เพราะถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

29 “For I know this, that after my departure savage wolves will come in among you, not sparing the flock.

30 “Also from among yourselves men will rise up, speaking perverse things, to draw away the disciples after themselves.

31 “Therefore watch, and remember that for three years I did not cease to warn everyone night and day with tears.

32 “So now, brethren, I commend you to God and to the word of His grace, which is able to build you up and give you an inheritance among all those who are sanctified.

33 “I have coveted no one's silver or gold or apparel.

34 “Yes, you yourselves know that these hands have provided for my necessities, and for those who were with me.

35 “I have shown you in every way, by laboring like this, that you must support the weak. And remember the words of the Lord Jesus, that He said, ‘It is more blessed to give than to receive.’”

36 And when he had said these things, he knelt down and prayed with them all.

37 Then they all wept freely, and fell on Paul's neck and kissed him,

38 Sorrowing most of all for the words which he spoke, that they would see his face no more. And they accompanied him to the ship.

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

21 เมื่อพวกเขาเหล่านั้น แล้ว ก็ลงเรือแล่นตรงไปยังเกาะโซสอิกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา

² เราพบเรือลำหนึ่งทีไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป

³ ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็กวักเรือไปข้างขวาแล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทเร เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นที่นั่น

⁴ เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁵ แต่เมื่อเจ็ดวันนั้นล่วงไปแล้วพวกเรา ก็ลาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้ถูกเข้าลงอริษฐานที่ชายหาด และคำนับลาซึ่งกันและกัน

⁶ พวกเราก็กังเรือ และเขาก็กลับไปบ้านของเขา

⁷ ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทเรถึงเมืองทอเลเมอิด แล้วก็ขึ้นทางทะเล เราจึงคำนับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาวินหนึ่ง

⁸ ครั้นรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเราก็กวักเรือ และมาถึงเมืองซีซารียาเราก็กวักเข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งโน้มน้าวจิตคนนั้น เราก็อาศัยอยู่ด้วยกัน

⁹ ฟีลิปมีบุตรหญิงพรหมจารีสี่คนซึ่งเป็นผู้ทำนาย

CHAPTER 21

Now it came to pass, that when we had departed from them and set sail, running a straight course we came to Cos, the following day to Rhodes, and from there to Patara.

² And finding a ship sailing over to Phoenicia, we went aboard and set sail.

³ When we had sighted Cyprus, we passed it on the left, sailed to Syria, and landed at Tyre; for there the ship was to unload her cargo.

⁴ And finding disciples, we stayed there seven days. They told Paul through the Spirit not to go up to Jerusalem.

⁵ When we had come to the end of those days, we departed and went on our way; and they all accompanied us, with wives and children, till we were out of the city. And we knelt down on the shore and prayed.

⁶ When we had taken our leave of one another, we boarded the ship, and they returned home.

⁷ And when we had finished our voyage from Tyre, we came to Ptolemais, greeted the brethren, and stayed with them one day.

⁸ On the next day we who were Paul's companions departed and came to Caesarea, and entered the house of Philip the evangelist, who was one of the seven, and stayed with him.

⁹ Now this man had four virgin daughters who prophesied.

10 ครั้นเรายูที่นั่นหลายวันแล้ว มีชายผู้
ทำนายคนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดีย ชื่อ
อากาบัส

11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอว
ของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า
“พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า
‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคน
ที่เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ อย่างนี้
มอบไว้ในมือของคนต่างชาติ’ ”

12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้ง
หลายที่อยู่ที่นี่จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

13 ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุใดท่าน
ทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้า
เข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไป
ให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวกับที่ห้ามิได้ แต่
เต็มใจพร้อมที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็ม
ด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระ-
เยซูคริสตเจ้า”

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน
เราก็หยุดพูดและกล่าวว่า “ขอให้เป็น
ไปตามพระทัยพระเจ้าเถิด”

15 ต่อมาเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

16 สาวกบางคนที่มีมาจากเมืองซีซารียา
ก็ได้ไปกับเรา เวนาเรไปหาคนหนึ่ง
ชื่อมนาสัน ชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวก
เก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลเยี่ยมเยียนยากอบ

17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว
พวกพี่น้องก็รับรองเราได้ด้วยความยินดี

10 And as we stayed many days, a
certain prophet named Agabus came
down from Judea.

11 When he had come to us, he took
Paul's belt, bound his own hands and
feet, and said, "Thus says the Holy
Spirit, 'So shall the Jews at Jerusalem
bind the man who owns this belt, and
deliver him into the hands of the Gen-
tiles.' "

12 Now when we heard these things,
both we and those from that place
pleaded with him not to go up to Jeru-
salem.

13 Then Paul answered, "What do
you mean by weeping and breaking my
heart? For I am ready not only to be
bound, but also to die at Jerusalem for
the name of the Lord Jesus."

14 So when he would not be persuad-
ed, we ceased, saying, "The will of the
Lord be done."

15 And after those days we packed
and went up to Jerusalem.

16 Also some of the disciples from
Caesarea went with us and brought
with them a certain Mnason of Cyprus,
an early disciple, with whom we were to
lodge.

17 And when we had come to Jerusa-
lem, the brethren received us gladly.

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลาย จึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น

19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรณิบัติของท่าน

20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญพระเจ้า และเขากล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือธรรมบัญญัติ

21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องการให้บุตรของตนเข้าสุหนัต หรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า

22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไรคนทั้งหลายคงจะทราบที่ท่านมาแล้ว

23 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีคนสี่คนที่ได้บนตัวไว้

24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขา และเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความจริง แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอยู่

25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายคดีสินให้เขาทั้งหลาย คงไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูป

18 On the following day Paul went in with us to James, and all the elders were present.

19 When he had greeted them, he told in detail those things which God had done among the Gentiles through his ministry.

20 And when they heard it, they glorified the Lord. And they said to him, “You see, brother, how many myriads of Jews there are who have believed, and they are all zealous for the law;

21 “But they have been informed about you that you teach all the Jews who are among the Gentiles to forsake Moses, saying that they ought not to circumcise *their* children nor to walk according to the customs.

22 “What then? The assembly must certainly meet, for they will hear that you have come.

23 “Therefore do what we tell you: We have four men who have taken a vow.

24 “Take them and be purified with them, and pay their expenses so that they may shave *their* heads, and that all may know that those things of which they were informed concerning you are nothing, but *that* you yourself also walk orderly and keep the law.

25 “But concerning the Gentiles who believe, we have written *and* decided that they should observe no such thing, except that they should keep them-

เคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รีดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี”

²⁶เปาโลจึงพาผู้คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ คือวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

²⁷ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้วพวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหาร จึงยุยงประชาชนแล้วจับเปาโล

²⁸ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สั่งสอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อธรรมเนียม และต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”

²⁹เพราะแต่ก่อนคนเหล่านั้น เห็นโตรฟีมัส ชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้าไปในพระวิหาร

³⁰แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกันและจับเปาโลออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที

³¹เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ช่วานั้นลือไปยังผู้บังคับกองพันว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง

selves from things offered to idols, from blood, from things strangled, and from sexual immorality.”

²⁶ Then Paul took the men, and the next day, having been purified with them, entered the temple to announce the expiration of the days of purification, at which time an offering should be made for each one of them.

²⁷ Now when the seven days were almost ended, the Jews from Asia, seeing him in the temple, stirred up the whole crowd and laid hands on him,

²⁸ Crying out, “Men of Israel, help! This is the man who teaches all men everywhere against the people, the law, and this place; and furthermore he also brought Greeks into the temple and has defiled this holy place.”

²⁹ (For they had previously seen Trophimus the Ephesian with him in the city, whom they supposed that Paul had brought into the temple.)

³⁰ And all the city was disturbed; and the people ran together, seized Paul, and dragged him out of the temple; and immediately the doors were shut.

³¹ Now as they were seeking to kill him, news came to the commander of the garrison that all Jerusalem was in an uproar.

32 ในทันใดนั้นนายทหารจึงคุมพวกทหารกับนายร้อยวิ่งไปยังคนทั้งปวงเมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใคร และได้ทำอะไรบ้าง

34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมากจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร

35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย

36 เพราะคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

เปาโลแก้คดีต่อหน้าประชาชน

37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ” นายพันจึงถามว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ

38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกมีมดสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ”

39 แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิว ซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัส แคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อม ๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย”

32 He immediately took soldiers and centurions, and ran down to them. And when they saw the commander and the soldiers, they stopped beating Paul.

33 Then the commander came near and took him, and commanded him to be bound with two chains; and he asked who he was and what he had done.

34 And some among the multitude cried one thing and some another. So when he could not ascertain the truth because of the tumult, he commanded him to be taken into the barracks.

35 When he reached the stairs, he had to be carried by the soldiers because of the violence of the mob.

36 For the multitude of the people followed after, crying out, “Away with him!”

37 Then as Paul was about to be led into the barracks, he said to the commander, “May I speak to you?” He replied, “Can you speak Greek?”

38 “Are you not the Egyptian who some time ago stirred up a rebellion and led the four thousand assassins out into the wilderness?”

39 But Paul said, “I am a Jew from Tarsus, in Cilicia, a citizen of no mean city; and I implore you, permit me to speak to the people.”

⁴⁰ ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22 “ดูก่อน พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำให้การ ซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้”

² ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าเดิม เปาโลจึงกล่าวว่า

³ “ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแถวซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามธรรมเนียมปฏิบัติของบรรพบุรุษของเราโดยดีถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายทุกวันนี้

⁴ ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลาย ที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง

⁵ ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และข้าพเจ้าได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

(กจ. 9:1-19; 26:12-18)

⁶ ครั้นเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้

⁴⁰ So when he had given him permission, Paul stood on the stairs and motioned with his hand to the people. And when there was a great silence, he spoke to *them* in the Hebrew language, saying,

CHAPTER 22

“Brethren and fathers, hear my defense before you now.”

² And when they heard that he spoke to them in the Hebrew language, they kept all the more silent. Then he said:

³ “I am indeed a Jew, born in Tarsus of Cilicia, but brought up in this city at the feet of Gamaliel, taught according to the strictness of our fathers’ law, and was zealous toward God as you all are today.

⁴ “I persecuted this Way to the death, binding and delivering into prisons both men and women,

⁵ “As also the high priest bears me witness, and all the council of the elders, from whom I also received letters to the brethren, and went to Damascus to bring in chains even those who were there to Jerusalem to be punished.

⁶ “Now it happened, as I journeyed and came near Damascus at about noon, suddenly a great light from heaven shone around me.

7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เฮโล เฮโล เจ้าข่มเหงเราทำไม'

8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราก็คือเยซูชวามาซา-เรียซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น'

9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่าง แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่

10 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า 'พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้า 'จงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น'

11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้ เนื่องจากแสงแรงกล้านั้น คนที่มัวด้วยกันกับข้าพเจ้าก็งมพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

12 "มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนถือธรรมบัญญัติเคร่งครัด และมีชื่อเสียงดี เป็นที่นับถือของพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น

13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้ กล่าวไว้ว่า 'พี่เฮโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นได้ในเวลานั้น และข้าพเจ้าเห็นท่าน

14 ท่านจึงกล่าวว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์

7 "And I fell to the ground and heard a voice saying to me, 'Saul, Saul, why are you persecuting Me?'

8 "So I answered, 'Who are You, Lord?' And He said to me, 'I am Jesus of Nazareth, whom you are persecuting.'

9 "And those who were with me indeed saw the light and were afraid, but they did not hear the voice of Him who spoke to me.

10 "So I said, 'What shall I do, Lord?' And the Lord said to me, 'Arise and go into Damascus, and there you will be told all things which are appointed for you to do.'

11 "And since I could not see for the glory of that light, being led by the hand of those who were with me, I came into Damascus.

12 "Then a certain Ananias, a devout man according to the law, having a good testimony with all the Jews who dwelt there,

13 "Came to me; and he stood and said to me, 'Brother Saul, receive your sight.' And at that same hour I looked up at him.

14 "Then he said, 'The God of our fathers has chosen you that you should

ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม และ
ให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของ
พระองค์

¹⁵ เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระ-
องค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่ง
ท่านเห็นและได้ยินนั้น

¹⁶ เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จง
ลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนาม
ของพระองค์ลบล้างความผิดบาปของ
ท่านเสีย

**พระเจ้าทรงเรียกเปาโล
ให้ไปหาคนต่างชาติ**

¹⁷ “เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรู-
ซาเล็ม และกำลังอธิษฐานอยู่ในพระ
วิหาร ก็เข้าสู่ภวังค์

¹⁸ ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ตรัสกับ
ข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเย-
รูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับคำ
ของเจ้า ซึ่งอ้างพยานถึงเรา’

¹⁹ ข้าพเจ้าจึงพูดว่า ‘พระเจ้าข้าคน
เหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับ
คนทั้งหลาย ที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก
และเข็นติดตามธรรมศาลา

²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟน
ผู้เป็นพยานฝ่ายพระองค์ตกนั้น ข้า
พระองค์ก็ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการ
นั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนฆ่าเสีย
ของคนที่มีสเทเฟนนั้น’

²¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
‘จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไป
หาคนต่างชาติ’

know His will, and see the Just One,
and hear the voice of His mouth.

¹⁵ For you will be His witness to all
men of what you have seen and heard.

¹⁶ And now why are you waiting?
Arise and be baptized, and wash away
your sins, calling on the name of the
Lord.’

¹⁷ “Now it happened, when I re-
turned to Jerusalem and was praying in
the temple, that I was in a trance

¹⁸ “And saw Him saying to me,
‘Make haste and get out of Jerusalem
quickly, for they will not receive your
testimony concerning Me.’

¹⁹ “So I said, ‘Lord, they know that
in every synagogue I imprisoned and
beat those who believe on You.

²⁰ And when the blood of Your mar-
tyr Stephen was shed, I also was stand-
ing by consenting to his death, and
guarding the clothes of those who were
killing him.’

²¹ “Then He said to me, ‘Depart, for
I will send you far from here to the
Gentiles.’”

นายพันคุมตัวเปาโลไว้

22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแล้วนั้นก็ร้องเสียงดังว่า “คนเช่นนี้อยู่หนักแผ่นดิน ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่”

23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อเอาผงคลิณซัดขึ้นไปในอากาศ

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประทุพริกประทุพราด้วยเหตุประการใด

25 ครั้นเขาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ”

26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า “ท่านจะทำอะไรนั่น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม”

27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “ใช่แล้ว”

28 นายพันจึงว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด”

29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้

เปาโลต่อหน้าสภา

30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวก

22 And they listened to him until this word, and *then* they raised their voices and said, “Away with such a *fellow* from the earth, for he is not fit to live!”

23 Then, as they cried out and tore off *their* clothes and threw dust into the air,

24 The commander ordered him to be brought into the barracks, and said that he should be examined under scourging, so that he might know why they shouted so against him.

25 And as they bound him with thongs, Paul said to the centurion who stood by, “Is it lawful for you to scourge a man who is a Roman, and undcondemned?”

26 When the centurion heard *that*, he went and told the commander, saying, “Take care what you do, for this man is a Roman.”

27 Then the commander came and said to him, “Tell me, are you a Roman?” He said, “Yes.”

28 The commander answered, “With a large sum I obtained this citizenship.” And Paul said, “But I was born a citizen.”

29 Then immediately those who were about to examine him withdrew from him; and the commander was also afraid after he found out that he was a Roman, and because he had bound him.

30 The next day, because he wanted to know for certain why he was accused by the Jews, he released him from his bonds, and commanded the chief

มหาปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ที่ประชุม

23 ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “ดูก่อน ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามที่จิตสำนึกเห็นว่าดีจนถึงทุกวันนี้”

² อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ขับปากเปาโล

³ เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรงคบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้ามธรรมเนียมบัญญัติ และยังสั่งให้เขาขับข้าซึ่งเป็นการผิดธรรมเนียมบัญญัติหรือ”

⁴ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ”

⁵ เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิตด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบช้าต่อผู้ปกครองพลเมือง’”

⁶ ครั้นเปาโลเห็นว่าผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่ง และพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า “ดูก่อนท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสี และเป็นบุตรของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่ามีการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

priests and all their council to appear, and brought Paul down and set him before them.

CHAPTER 23

Then Paul, looking earnestly at the council, said, “Men and brethren, I have lived in all good conscience before God until this day.”

² And the high priest Ananias commanded those who stood by him to strike him on the mouth.

³ Then Paul said to him, “God will strike you, you whitewashed wall! For you sit to judge me according to the law, and do you command me to be struck contrary to the law?”

⁴ And those who stood by said, “Do you revile God’s high priest?”

⁵ Then Paul said, “I did not know, brethren, that he was the high priest; for it is written, ‘You shall not speak evil of a ruler of your people.’”

⁶ But when Paul perceived that one part were Sadducees and the other Pharisees, he cried out in the council, “Men and brethren, I am a Pharisee, the son of a Pharisee; concerning the hope and resurrection of the dead I am being judged!”

7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก

8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่าสิ่งที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่า มีทั้งนั้น

9 แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณก็ผีหรือทูตสวรรค์ก็ได้พูดกับเขา ท่านจะว่าอะไรเล่า”

10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะข้อมอบจับเปาโลสืบเสาะ ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเซซซาเลมฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมฉันนั้น”

การปองร้ายต่อชีวิตของเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวได้สมทบกันสาบานตัวว่าจะไม่กินอะไรดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย

13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นก็มีกว่าสี่สิบคน

14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกอุปโรหิตกับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้สาบานตัวแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย

7 And when he had said this, a dissension arose between the Pharisees and the Sadducees; and the assembly was divided.

8 For Sadducees say that there is no resurrection—and no angel or spirit; but the Pharisees confess both.

9 Then there arose a loud outcry. And the scribes of the Pharisees' party arose and protested, saying, “We find no evil in this man; but if a spirit or an angel has spoken to him, let us not fight against God.”

10 Now when there arose a great dissension, the commander, fearing lest Paul might be pulled to pieces by them, commanded the soldiers to go down and take him by force from among them, and bring him into the barracks.

11 But the following night the Lord stood by him and said, “Be of good cheer, Paul; for as you have testified for Me in Jerusalem, so you must also bear witness at Rome.”

12 And when it was day, some of the Jews banded together and bound themselves under an oath, saying that they would neither eat nor drink till they had killed Paul.

13 Now there were more than forty who had formed this conspiracy.

14 They came to the chief priests and elders, and said, “We have bound ourselves under a great oath that we will eat nothing until we have killed Paul.

15 ฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง”

16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล

17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมา กล่าวว่า “ขอพาชายหนุ่มคนนี้เป็นนายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ”

18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายนุ่มคนนั้นพาไปหานายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ”

19 นายพันจึงงุมมือชายนั้นไปแต่ลำพังแล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”

20 เขาจึงตอบว่า “พวกชีวิตตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ละเอียดยิ่งกว่าก่อน

21 เพราะฉะนั้นท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้สาบานกันว่า จะไม่กินหรือดื่มอะไร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้วกำลังคอยรับคำอนุญาตจากท่าน”

15 “Now you, therefore, together with the council, suggest to the commander that he be brought down to you tomorrow, as though you were going to make further inquiries concerning him; but we are ready to kill him before he comes near.”

16 So when Paul's sister's son heard of their ambush, he went and entered the barracks and told Paul.

17 Then Paul called one of the centurions to him and said, “Take this young man to the commander, for he has something to tell him.”

18 So he took him and brought him to the commander and said, “Paul the prisoner called me to him and asked me to bring this young man to you. He has something to say to you.”

19 Then the commander took him by the hand, went aside, and asked privately, “What is it that you have to tell me?”

20 And he said, “The Jews have agreed to ask that you bring Paul down to the council tomorrow, as though they were going to inquire more fully about him.

21 “But do not yield to them, for more than forty of them lie in wait for him, men who have bound themselves by an oath that they will neither eat nor drink till they have killed him; and now they are ready, waiting for the promise from you.”

22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เข้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เขาส่งเปาโลไปให้เฟลิกซ์เจ้าเมือง

23 ฝ่ายนายพัน จึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา

24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกซ์ ผู้ว่าราชการเมือง”

25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้

26 “คลาودیอัสลิเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกซ์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ

27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้ และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้ยินว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม

28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว

29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับบทบัญญัติของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้

30 เมื่อข้าพเจ้าทราบว่ามีการฟ้องร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียวแล้วได้สั่งให้โจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน”

22 So the commander let the young man depart, and commanded him, “Tell no one that you have revealed these things to me.”

23 And he called for two centurions, saying, “Prepare two hundred soldiers, seventy horsemen, and two hundred spearmen to go to Caesarea at the third hour of the night;

24 “And provide mounts to set Paul on, and bring him safely to Felix the governor.”

25 He wrote a letter in the following manner:

26 Claudius Lysias, To the most excellent governor Felix: Greetings.

27 This man was seized by the Jews and was about to be killed by them. Coming with the troops I rescued him, having learned that he was a Roman.

28 And when I wanted to know the reason they accused him, I brought him before their council.

29 I found out that he was accused concerning questions of their law, but had nothing charged against him deserving of death or chains.

30 And when it was told me that the Jews lay in wait for the man, I sent him immediately to you, and also commanded his accusers to state before you the charges against him. Farewell.

³¹ ดังนั้นในเวลากลางคืน พวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันติปาตริสตามคำสั่ง

³² ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารนำไปส่งเปาโลแล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร

³³ ครั้นทหารนำไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย

³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบบอกมาจากซีลิเซีย

³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไว้ที่วังของเฮโรด

เปาโลแก้คดีต่อหน้าเฟลิกซ์

24 ครั้นล่วงไปได้ห้าวันอานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ตุลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

² ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้วเทอร์ตุลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า

“ท่านเจ้าคุณเฟลิกซ์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้

³ ข้าพเจ้ารับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยัง

⁴ แต่เพื่อให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

³¹ Then the soldiers, as they were commanded, took Paul and brought him by night to Antipatris.

³² The next day they left the horsemen to go on with him, and returned to the barracks.

³³ When they came to Caesarea and had delivered the letter to the governor, they also presented Paul to him.

³⁴ And when the governor had read it, he asked what province he was from. And when he understood that he was from Cilicia,

³⁵ He said, “I will hear you when your accusers also have come.” And he commanded him to be kept in Herod’s Praetorium.

CHAPTER 24

Now after five days Ananias the high priest came down with the elders and a certain orator named Tertullus. These gave evidence to the governor against Paul.

² And when he was called upon, Tertullus began his accusation, saying: “Seeing that through you we enjoy great peace, and prosperity is being brought to this nation by your foresight,

³ “We accept it always and in all places, most noble Felix, with all thankfulness.

⁴ “Nevertheless, not to be tedious to you any further, I beg you to hear, by your courtesy, a few words from us.

⁵ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายตระหนักว่า คนนี้เป็นคนพาลของพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวิวาทวิวาทพิพ และเป็นผู้การของพวกนักรบเร่ร่อน

⁶กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้

⁷แต่นายพันลิเซียสได้ใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของเราเสีย

⁸ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่

⁹ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วย ยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

¹⁰เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า

“เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบมา ท่านเป็นผู้พิพากษาให้ความยุติธรรมแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ

¹¹ท่านสืบทราบได้ว่าตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน

¹²เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือของประชาชนให้วิวาทไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลา หรือในเมือง

¹³เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านั้น เขาพิสูจน์ไม่ได้

¹⁴แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกรีค ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

⁵“For we have found this man a plague, a creator of dissension among all the Jews throughout the world, and a ringleader of the sect of the Nazarenes.

⁶“He even tried to profane the temple, and we seized him, and wanted to judge him according to our law.

⁷“But the commander Lysias came by and with great violence took him out of our hands,

⁸“Commanding his accusers to come to you. By examining him yourself you may ascertain all these things of which we accuse him.”

⁹And the Jews also assented, maintaining that these things were so.

¹⁰Then Paul, after the governor had nodded to him to speak, answered: “Inasmuch as I know that you have been for many years a judge of this nation, I do the more cheerfully answer for myself,

¹¹“Because you may ascertain that it is no more than twelve days since I went up to Jerusalem to worship.

¹²“And they neither found me in the temple disputing with anyone nor inciting the crowd, either in the synagogues or in the city.

¹³“Nor can they prove the things of which they now accuse me.

¹⁴“But this I confess to you, that according to the Way which they call a sect, so I worship the God of my fa-

ได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในคัมภีร์ธรรม-
บัญญัติ และในคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะทั้ง
หมด

15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้า
ตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือ
หวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรม
และคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย

16 ในข้อนี้ข้าพเจ้าอดสำหรัประพุดิตตาม
ที่จิตสำนึกเห็นว่าดีเสมอ มิให้ผิดต่อ
พระเจ้าและต่อมนุษย์

17 ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำ
ทานมายังชนชาติของข้าพเจ้า และได้
ถวายเครื่องบูชา

18 คราวนั้นเขาได้พบข้าพเจ้าในพระ-
วิหารเมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้
พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย
แต่ก็มีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย

19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้อง
ข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่าน
ที่นี่แล้ว

20 หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่อง
ความคิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อ
หน้าสภา

21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้อง
ขึ้นในท่ามกลางเขาว่า 'วันนี้ข้าพเจ้า
ถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้ง
หลาย เพราะเหตุที่มีความเข้าใจในเรื่อง
การเป็นขึ้นมาจากความตาย'

thers, believing all things which are
written in the Law and in the Prophets.

15 "I have hope in God, which they
themselves also accept, that there will
be a resurrection of the dead, both of
the just and the unjust.

16 "This being so, I myself always
strive to have a conscience without of-
fense toward God and men.

17 "Now after many years I came to
bring alms and offerings to my nation,

18 "In the midst of which some Jews
from Asia found me purified in the
temple, neither with a mob nor with
tumult.

19 "They ought to have been here
before you to object if they had any-
thing against me.

20 "Or else let those who are here
themselves say if they found any
wrongdoing in me while I stood before
the council,

21 "Unless it is for this one statement
which I cried out, standing among
them, 'Concerning the resurrection of
the dead I am being judged by you this
day.'

เปาโลถูกคุมตัว

22 แต่เฟลิกส์รู้เรื่องของทางนั้นดีอยู่แล้วก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อนกล่าวว่า “เมื่อลีเซียสนายพันลงมา เรายังจะชำระความของเจ้า”

23 เฟลิกส์จึงสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดที่เป็นเพื่อนของท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติ

24 เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้ว เฟลิกส์มากับภรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อต่อพระเยซูคริสต์

25 ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึง ความยุติธรรม ความอดกลั้นใจทางกามและการพิพากษา ซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็สะดุ้งตกใจกลัว จึงพูดว่า “คราวนี้จึงไปก่อนเถละ เมื่อมีโอกาสเราจะเรียกท่านมาอีก”

26 อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์นึกในใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อย ๆ

27 แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์ซิอุส เฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิว จึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

เปาโลถวายฎีกาถึงจักรพรรดิซีซาร์

25 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซาร์เรียขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

2 พวกมหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิวอน

22 But when Felix heard these things, having more accurate knowledge of *the Way*, he adjourned the proceedings and said, “When Lysias the commander comes down, I will make a decision on your case.”

23 So he commanded the centurion to keep Paul and to let *him* have liberty, and told him not to forbid any of his friends to provide for or visit him.

24 And after some days, when Felix came with his wife Drusilla, who was Jewish, he sent for Paul and heard him concerning the faith in Christ.

25 Now as he reasoned about righteousness, self-control, and the judgment to come, Felix was afraid and answered, “Go away for now; when I have a convenient time I will call for you.”

26 Meanwhile he also hoped that money would be given him by Paul, that he might release him. Therefore he sent for him more often and conversed with him.

27 But after two years Porcius Festus succeeded Felix; and Felix, wanting to do the Jews a favor, left Paul bound.

CHAPTER 25

Now when Festus had come to the province, after three days he went up from Caesarea to Jerusalem.

2 Then the high priest and the chief men of the Jews informed him against Paul; and they petitioned him,

³ขอให้ภรรมาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะข่มขอยกฆ่าท่านเสียกลางทาง

⁴ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น

⁵ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้พวกผู้ใหญ่ในพวกท่านลงไปด้วยกันขึ้นฟ้องเอาเถิด”

⁶เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นไม่เกินแปดหรือสิบวันแล้วก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์ และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา

⁷ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ขึ้นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อซึ่งพิสูจน์ไม่ได้

⁸เปาโลจึงแก้คดีว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิวหรือผิดต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”

⁹ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าอยากจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ”

¹⁰เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดี ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดต่อพวกยิว

¹¹ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด และได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพ้อง

³ Asking a favor against him, that he would summon him to Jerusalem—while *they* lay in ambush along the road to kill him.

⁴ But Festus answered that Paul should be kept at Caesarea, and that he himself was going *there* shortly.

⁵ “Therefore,” he said, “let those who have authority among you go down with *me* and accuse this man, to see if there is any fault in him.”

⁶ And when he had remained among them more than ten days, he went down to Caesarea. And the next day, sitting on the judgment seat, he commanded Paul to be brought.

⁷ When he had come, the Jews who had come down from Jerusalem stood about and laid many serious complaints against Paul, which they could not prove,

⁸ While he answered for himself, “Neither against the law of the Jews, nor against the temple, nor against Caesar have I offended in anything at all.”

⁹ But Festus, wanting to do the Jews a favor, answered Paul and said, “Are you willing to go up to Jerusalem and there be judged before me concerning these things?”

¹⁰ So Paul said, “I stand at Caesar’s judgment seat, where I ought to be judged. To the Jews I have done no wrong, as you very well know.

¹¹ “For if I am an offender, or have committed anything deserving of death, I do not object to dying; but if there is nothing in these things of which

ข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขอถวายฎีกาถึงซีซาร์”

12 ฝ่ายเฟสตุสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้ว จึงตอบว่า “เจ้าได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เขานำเปาโลมาหน้ากษัตริย์ อากริปปา และพระนาง เบอร์นิส

13 ครั้นล่วงไปหลายวันกษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคานันเฟสตุสยังเมืองซีซารียา

14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสตุสก็เสด็จของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีคนหนึ่งซึ่งเฟลิกสได้ขังทิ้งไว้

15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงยรูซาเล็ม พวกมหาปุโรหิตกับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา

16 ข้าพเจ้าจึงตอบว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยก่อนที่จะโจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหา

17 ครั้นพวกโจทก์กับจำเลยมาพร้อมกันที่นี้แล้ว ข้าพเจ้าก็มีไต่สวนในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์ และสั่งให้พาจำเลยเข้ามา

18 เมื่อพวกโจทก์ขึ้นขึ้น เขามีได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น

these men accuse me, no one can deliver me to them. I appeal to Caesar.”

12 Then Festus, when he had conferred with the council, answered, “You have appealed to Caesar? To Caesar you shall go!”

13 And after some days King Agrippa and Bernice came to Caesarea to greet Festus.

14 When they had been there many days, Festus laid Paul's case before the king, saying: “There is a certain man left a prisoner by Felix,

15 “About whom the chief priests and the elders of the Jews informed me, when I was in Jerusalem, asking for a judgment against him.

16 “To them I answered, ‘It is not the custom of the Romans to deliver any man to destruction before the accused meets the accusers face to face, and has opportunity to answer for himself concerning the charge against him.’

17 “Therefore when they had come together, without any delay, the next day I sat on the judgment seat and commanded the man to be brought in.

18 “When the accusers stood up, they brought no accusation against him of such things as I supposed,

19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยซูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่

20 เมื่อข้าพเจ้ายังงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะใคร่ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่

21 แต่เมื่อเปาโลได้ขอให้ส่งไว้เพื่อให้มหาจักรพรรดิตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้”

22 อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าจะใคร่ฟังปากคำคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา”

23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา

24 เฟสทัสจึงทูลว่า “ดูก่อน ท่านกษัตริย์อากริปปาและท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นคนนีที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และที่นี่ด้วย ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้ถวายฎีกามหาจักรพรรดิ ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป

19 “But had some questions against him about their own religion and about a certain Jesus, who had died, whom Paul affirmed to be alive.

20 “And because I was uncertain of such questions, I asked whether he was willing to go to Jerusalem and there be judged concerning these matters.

21 “But when Paul appealed to be reserved for the decision of Augustus, I commanded him to be kept till I could send him to Caesar.”

22 Then Agrippa said to Festus, “I also would like to hear the man myself.” “Tomorrow,” he said, “you shall hear him.”

23 So the next day, when Agrippa and Bernice had come with great pomp, and had entered the auditorium with the commanders and the prominent men of the city, at Festus’ command Paul was brought in.

24 And Festus said: “King Agrippa and all the men who are here present with us, you see this man about whom the whole assembly of the Jews petitioned me, both at Jerusalem and here, crying out that he was not fit to live any longer.

25 “But when I found that he had committed nothing deserving of death, and that he himself had appealed to Augustus, I decided to send him.

26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัด เรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย มีกษัตริย์อากริบาเป็นประธาน หวังว่าเมื่อได้สวนแล้ว จะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง

27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งจำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

เปาโลแก้คดีหน้าพระพักตร์อากริบา

26 ฝ่ายอากริบาจึงคร่ำครวญกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้” เปาโลจึงยื่นมือออกเริ่มแก้คดีว่า

2 “ท่านกษัตริย์อากริบาเจ้าข้า ข้าพระบาทถือว่าเป็นลาภใหญ่ที่ได้โอกาสแก้คดีต่อพระพักตร์ฝ่าพระบาทวันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระบาทนั้น

3 เพราะฝ่าพระบาทมีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่าง ๆ ของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรดทบทวนฟังข้าพระบาท

4 “พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระบาทตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระบาทได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระบาทและที่ในกรุงเยรูซาเล็ม

5 เขาก็รู้จักข้าพระบาทแต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ ว่าข้าพระบาทดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี

26 “I have nothing certain to write to my lord concerning him. Therefore I have brought him out before you, and especially before you, King Agrippa, so that after the examination has taken place I may have something to write.

27 “For it seems to me unreasonable to send a prisoner and not to specify the charges against him.”

CHAPTER 26

Then Agrippa said to Paul, “You are permitted to speak for yourself.” So Paul stretched out his hand and answered for himself:

2 “I think myself happy, King Agrippa, because today I shall answer for myself before you concerning all the things of which I am accused by the Jews.

3 “Especially because you are expert in all customs and questions which have to do with the Jews. Therefore I beg you to hear me patiently.

4 “My manner of life from my youth, which was spent from the beginning among my own nation at Jerusalem, all the Jews know.

5 “They knew me from the first, if they were willing to testify, that according to the strictest sect of our religion I lived a Pharisee.

บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้ฝ่าพระบาทพิจารณาพิพากษาที่เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น

7 พวกข้าพระบาทสิบสองเผ่าได้อุทิศสำหรัปรณนิบัติทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุดังความสำเร็จตามพระสัญญา นั้น ข้าแต่กษัตริย์ เพราะความหวังใจอันนี้ พวกยิวจึงฟ้องข้าพระบาท

8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่าการที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้

9 “ข้าพระบาทเคยได้คิดในใจของคนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธนั้น

10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระบาทได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระบาทรับอำนาจจากพวกมหาปุโรหิตแล้ว ข้าพระบาทได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระบาทก็เห็นดีด้วย

11 ข้าพระบาทได้ทำโทษเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า และเพราะข้าพระบาทโกรธเขามาก ข้าพระบาทได้ตามไปข่มเหงถึงหัวเมืองในต่างประเทศ

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของคุณ

(กจ. 9:1-19; 22:6-16)

12 “ดังนั้นเมื่อข้าพระบาทกำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจจากพวกมหาปุโรหิต

578

6 “And now I stand and am judged for the hope of the promise made by God to our fathers.

7 “To this *promise* our twelve tribes, earnestly serving *God* night and day, hope to attain. For this hope's sake, King Agrippa, I am accused by the Jews.

8 “Why should it be thought incredible by you that God raises the dead?

9 “Indeed, I myself thought I must do many things contrary to the name of Jesus of Nazareth.

10 “This I also did in Jerusalem, and many of the saints I shut up in prison, having received authority from the chief priests; and when they were put to death, I cast my vote against *them*.

11 “And I punished them often in every synagogue and compelled *them* to blaspheme; and being exceedingly enraged against them, I persecuted *them* even to foreign cities.

12 “While thus occupied, as I journeyed to Damascus with authority and commission from the chief priests,

13 ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระบาทได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระบาทกับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระบาท

14 ครั้นข้าพระบาทกับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระบาทได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพระบาทเป็นภาษาฮีบรูว่า “เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าซ่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าตีประตักก็เจ็บตัวตัวเอง”

15 ข้าพระบาททูลถามว่า ‘พระเจ้าข้าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘เราคือเยซู ซึ่งเจ้าซ่มเหงนั่นแหละ

16 แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้ และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะสำแดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง

17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้ และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา

18 เพื่อจะให้เจ้าเบิกตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความบาปผิดของเขา และให้ได้รับที่ซึ่งจะได้ด้วยกันกับคนทั้งหลาย ซึ่งถูกชำระให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยความเชื่อในเรา’

13 “At midday, O king, along the road I saw a light from heaven, brighter than the sun, shining around me and those who journeyed with me.

14 “And when we all had fallen to the ground, I heard a voice speaking to me and saying in the Hebrew language, ‘Saul, Saul, why are you persecuting Me? It is hard for you to kick against the goads.’

15 “So I said, ‘Who are You, Lord?’ And He said, ‘I am Jesus, whom you are persecuting.’

16 But rise and stand on your feet; for I have appeared to you for this purpose, to make you a minister and a witness both of the things which you have seen and of the things which I will yet reveal to you.

17 I will deliver you from the Jewish people, as well as from the Gentiles, to whom I now send you.

18 To open their eyes, in order to turn them from darkness to light, and from the power of Satan to God, that they may receive forgiveness of sins and an inheritance among those who are sanctified by faith in Me.’

คำซึ่งเปาโลเป็นพยานต่อพวกยิว และคนต่างชาติ

19 “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระบาทจึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น และมิได้ขัดขืน

20 แต่ข้าพระบาทได้กล่าวสั่งสอนเขาตั้งแต่วันที่เมืองดามัสกัส และในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแว่นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้า และกระทำการซึ่งสมควรที่กลับใจใหม่แล้ว

21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระบาทที่ในพระวิหารและพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระบาทเสีย

22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระบาท ข้าพระบาทจึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ และอาจเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่น้อย ข้าพระบาทไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาผู้เผยพระวจนะกับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น

23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์”

เปาโลทูลเสนออากริปปา ให้ทรงเชื่อถือ

24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสตัสจึงร้องเสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้ากลับไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อวิชามาก จึงทำให้เจ้าลืมนะ!”

19 “Therefore, King Agrippa, I was not disobedient to the heavenly vision,

20 “But declared first to those in Damascus and in Jerusalem, and throughout all the region of Judea, and then to the Gentiles, that they should repent, turn to God, and do works befitting repentance.

21 “For these reasons the Jews seized me in the temple and tried to kill me.

22 “Therefore, having obtained help from God, to this day I stand, witnessing both to small and great, saying no other things than those which the prophets and Moses said would come—

23 “That the Christ would suffer, that He would be the first to rise from the dead, and would proclaim light to the Jewish people and to the Gentiles.”

24 Now as he thus made his defense, Festus said with a loud voice, “Paul, you are beside yourself! Much learning is driving you mad!”

25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่กลัวเลย แต่ว่าได้พูดคำสัตย์จริง และคำที่ปกตินั้นจะพูด

26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าวต่อพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้น ที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับ

27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ฝ่าพระบาท เชอพระกัมกับผู้ที่เผยพระวจนะหรือไม่ พระเจ้าข้า ข้าพระบาททราบบว่าฝ่าพระบาทเชื่อ”

28 กษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าอยากจะชวนเราให้เป็นคริสเตียนด้วยคำชักชวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น”

29 เปาโลจึงพูดว่า “จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระบาทมีความปรารถนายิ่งนัก ไม่ว่าด้วยคำชักชวนน้อยหรือมาก ที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระบาทมิใช่ฝ่าพระบาทองค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระบาทวันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำ”

30 กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยจึงลุกขึ้น

31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า “คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจองไว้”

32 ฝ่ายกษัตริย์อากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้มีไดุ้ทธธรรมถึงชีวิตแล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

25 But he said, “I am not mad, most noble Festus, but speak the words of truth and reason.”

26 “For the king, before whom I also speak freely, knows these things; for I am convinced that none of these things escapes his attention, since this thing was not done in a corner.

27 “King Agrippa, do you believe the prophets? I know that you do believe.”

28 Then Agrippa said to Paul, “You almost persuade me to become a Christian.”

29 And Paul said, “I would to God that not only you, but also all who hear me today, might become both almost and altogether such as I am, except for these chains.”

30 When he had said these things, the king stood up, as well as the governor and Bernice and those who sat with them;

31 And when they had gone aside, they talked among themselves, saying, “This man is doing nothing deserving of death or chains.”

32 Then Agrippa said to Festus, “This man might have been set free if he had not appealed to Caesar.”

เปาโลแล่นไปสู่โรม

27 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่ออูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส

เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัครามิทิซุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเรสโลนิกา

วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายอูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลาย เพื่อจะรับการปรนนิบัติ

ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้วจึงแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะไซปรัส เพราะทวนลม

เมื่อแล่นข้ามทะเล ที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้นซีเลีย

ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น

เราแล่นไปช้า ๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคนีดัสอย่างยากเย็น เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะครีต ตรงเมืองสัลโมเน

CHAPTER 27

And when it was decided that we should sail to Italy, they delivered Paul and some other prisoners to one named Julius, a centurion of the Augustan Regiment.

2 So, entering a ship of Adramyttium, we put to sea, meaning to sail along the coasts of Asia. Aristarchus, a Macedonian of Thessalonica, was with us.

3 And the next day we landed at Sidon. And Julius treated Paul kindly and gave him liberty to go to his friends and receive care.

4 When we had put to sea from there, we sailed under the shelter of Cyprus, because the winds were contrary.

5 And when we had sailed over the sea which is off Cilicia and Pamphylia, we came to Myra, a city of Lycia.

6 There the centurion found an Alexandrian ship sailing to Italy, and he put us on board.

7 When we had sailed slowly many days, and arrived with difficulty off Cnidus, the wind not permitting us to proceed, we sailed under the shelter of Crete off Salmone.

⁸เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่าท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั้น

⁹ครั้นเสียเวลาไปมากแล้ว และการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย

¹⁰ว่า “ดูก่อนท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้น แต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย”

¹¹แต่นายร้อยเชื่อกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อกัปเปาโลกว่านั้น

¹²และเพราะว่าท่างานั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั้น เพื่อถ้าเป็นได้ จะได้ไปถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์อันเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีตสำหรับจอดกำปั่นลมหันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้

เกิดพายุที่ทะเล

¹³เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ เขาก็คิดว่าสมความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

¹⁴แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่าลมตะวันตกเฉียงเหนือพัดควาจากแผ่นดิน

¹⁵ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม

⁸ Passing it with difficulty, we came to a place called Fair Havens, near the city of Lasea.

⁹ Now when much time had been spent, and sailing was now dangerous because the Fast was already over, Paul advised them,

¹⁰ Saying, “Men, I perceive that this voyage will end with disaster and much loss, not only of the cargo and ship, but also our lives.”

¹¹ Nevertheless the centurion was more persuaded by the helmsman and the owner of the ship than by the things spoken by Paul.

¹² And because the harbor was not suitable to winter in, the majority advised to set sail from there also, if by any means they could reach Phoenix, a harbor of Crete opening toward the southwest and northwest, and winter there.

¹³ When the south wind blew softly, supposing that they had obtained their desire, putting out to sea, they sailed close by Crete.

¹⁴ But not long after, a tempestuous head wind arose, called Euroclydon.

¹⁵ So when the ship was caught, and could not head into the wind, we let her drive.

16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลดคมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อคลาวดา เราก็จักเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้อย่างยากเย็น

17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้วเราก็อาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทรายในอ่าวเซอร์ทิส จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม

18 ครั้นรุ่งขึ้นเขาก็เริ่มชนของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่

19 พอถึงวันที่สามเขาก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของตนเอง

20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

21 ครั้นเขาได้อุดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงมาขึ้นอยู่ในหมู่เขา กล่าวว่ “ดูก่อน ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลาย ควรได้ฟังข้าพเจ้า และไม่ควรออกจากเกาะคริตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ

22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดี ๆ ไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น

23 เพราะว่าเมื่อคืนนี้เองทูตองค์หนึ่งของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติได้มาขึ้นอยู่ใกล้ข้าพเจ้า

24 ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลยเจ้าจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วน

16 And running under the shelter of an island called Claudia, we secured the skiff with difficulty.

17 When they had taken it on board, they used cables to undergird the ship; and fearing lest they should run aground on the Syrtis Sands, they struck sail and so were driven.

18 And because we were exceedingly tempest-tossed, the next day they lightened the ship.

19 On the third day we threw the ship's tackle overboard with our own hands.

20 Now when neither sun nor stars appeared for many days, and no small tempest beat on us, all hope that we would be saved was finally given up.

21 But after long abstinence from food, then Paul stood in the midst of them and said, “Men, you should have listened to me, and not have sailed from Crete and incurred this disaster and loss.

22 “And now I urge you to take heart, for there will be no loss of life among you, but only of the ship.

23 “For there stood by me this night an angel of the God to whom I belong and whom I serve,

24 “Saying, ‘Do not be afraid, Paul; you must be brought before Caesar;

คนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับเจ้านั้น คุณเกิดพระเจ้าทรงโปรดให้รอดตาย เพราะอำนาจตามคำเจ้า'

²⁵ดูก่อน ท่านทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจงทำใจดี ๆ ไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่คุณองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น

²⁶แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง"

²⁷จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เมื่อเราก็กังลอยอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่าน้ำใกล้แผ่นดินแล้ว

²⁸ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหนอยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดได้สามสิบเมตร

²⁹เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า

³⁰เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่น และได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้ว ทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ

³¹เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย"

³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงน้ำไปเสีย

³³เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงชวนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า "วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ ที่ท่านทั้งหลายต้องเผ้าคอยอยู่ และอดอาหารมิได้รับประทานอาหารอะไรตลอดมา

and indeed God has granted you all those who sail with you.'

²⁵ "Therefore take heart, men, for I believe God that it will be just as it was told me.

²⁶ "However, we must run aground on a certain island."

²⁷ Now when the fourteenth night had come, as we were driven up and down in the Adriatic Sea, about midnight the sailors sensed that they were drawing near some land.

²⁸ And they took soundings and found it to be twenty fathoms; and when they had gone a little farther, they took soundings again and found it to be fifteen fathoms.

²⁹ Then, fearing lest we should run aground on the rocks, they dropped four anchors from the stern, and prayed for day to come.

³⁰ And as the sailors were seeking to escape from the ship, when they had let down the skiff into the sea, under pretense of putting out anchors from the prow,

³¹ Paul said to the centurion and the soldiers, "Unless these men stay in the ship, you cannot be saved."

³² Then the soldiers cut away the ropes of the skiff and let it fall off.

³³ And as day was about to dawn, Paul implored them all to take food, saying, "Today is the fourteenth day you have waited and continued without food, and eaten nothing.

34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอชวนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว”

35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง แล้วก็หักรับประทาน

36 คนทั้งปวงก็มีความปลื้มใจจึงรับประทานอาหารด้วย

37 (เราทั้งหลายที่อยู่ในกำป็นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน)

38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำป็นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให่กำป็นเบาขึ้น

เรืออับปาง

39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น

40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเรือที่มัดทางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง

41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำป็นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่น ออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น

42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กล่าวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้

34 “Therefore I urge you to take nourishment, for this is for your survival, since not a hair will fall from the head of any of you.”

35 And when he had said these things, he took bread and gave thanks to God in the presence of them all; and when he had broken it he began to eat.

36 Then they were all encouraged, and also took food themselves.

37 And in all we were two hundred and seventy-six persons on the ship.

38 So when they had eaten enough, they lightened the ship and threw out the wheat into the sea.

39 When it was day, they did not recognize the land; but they observed a bay with a beach, onto which they planned to run the ship if possible.

40 And they let go the anchors and left them in the sea, meanwhile loosing the rudder ropes; and they hoisted the mainsail to the wind and made for shore.

41 But striking a place where two seas met, they ran the ship aground; and the prow stuck fast and remained immovable, but the stern was being broken up by the violence of the waves.

42 And the soldiers' plan was to kill the prisoners, lest any of them should swim away and escape.

⁴³ แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายเข้าหาฝั่งก่อน

⁴⁴ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้ก้ำบันที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเราจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา

² ฝ่ายชาวพื้นเมืองมีความกรุณาแก่พวกเราอย่างผิดปกติ เขาก่อไฟรับรองเราเพราะฝนตกและหนาว

³ เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลคืออยู่

⁴ เมื่อพวกชาวพื้นเมืองนั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็นผู้จำคนแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว เจ้าแม่แห่งความยุติธรรมก็ยังไม่วอนให้รอดตายไปได้”

⁵ แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่

⁶ ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นพระ

⁴³ But the centurion, wanting to save Paul, kept them from *their* purpose, and commanded that those who could swim should jump *overboard* first and get to land.

⁴⁴ And the rest, some on boards and some on *parts* of the ship. And so it was that they all escaped safely to land.

CHAPTER 28

Now when they had escaped, they then found out that the island was called Malta.

² And the natives showed us unusual kindness; for they kindled a fire and made us all welcome, because of the rain that was falling and because of the cold.

³ But when Paul had gathered a bundle of sticks and laid *them* on the fire, a viper came out because of the heat, and fastened on his hand.

⁴ So when the natives saw the creature hanging from his hand, they said to one another, “No doubt this man is a murderer, whom, though he has escaped the sea, yet justice does not allow to live.”

⁵ But he shook off the creature into the fire and suffered no harm.

⁶ However, they were expecting that he would swell up or suddenly fall down dead. But after they had looked for a long time and saw no harm come to him, they changed their minds and said that he was a god.

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปุลลิอุส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน

8 ฝ่ายบิดาของปุลลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย

9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่น ๆ ที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่าง ๆ ก็มาหา และเขาก็หายด้วย

10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ

เปาโลถึงกรุงโรม

11 ครั้นล่วงไปสามเดือนพวกเราจึงลงเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย และค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปราศี “มิถุน” เป็นเครื่องหมาย

12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน

13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรฮีอุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี

14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม

15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาหาเราที่บ้านตลาดอับปิอุสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้น

7 In that region there was an estate of the leading citizen of the island, whose name was Publius, who received us and entertained us courteously for three days.

8 And it happened that the father of Publius lay sick of a fever and dysentery. Paul went in to him and prayed, and he laid his hands on him and healed him.

9 So when this was done, the rest of those on the island who had diseases also came and were healed.

10 They also honored us in many ways; and when we departed, they provided such things as were necessary.

11 After three months we sailed in an Alexandrian ship whose figurehead was the Twin Brothers, which had wintered at the island.

12 And landing at Syracuse, we stayed three days.

13 From there we circled round and reached Rhegium. And after one day the south wind blew; and the next day we came to Puteoli.

14 Where we found brethren, and were invited to stay with them seven days. And so we went toward Rome.

15 And from there, when the brethren heard about us, they came to meet us as far as Appii Forum and Three Inns. When Paul saw them, he thanked God and took courage.

¹⁶ ครั้นพวกเขามาถึงกรุงโรมเขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหากให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้

เปาโลเทศนาในกรุงโรม

¹⁷ ครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “ดูก่อน ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังคงถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม

¹⁸ ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย

¹⁹ แต่ว่าเมื่อพวกยิวคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องถวายฎีกาถึงซีซาร์ แคมิโลว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า

²⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นักนี้เองด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล”

²¹ เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมากล่าวร้ายท่านไม่

²² แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง”

¹⁶ Now when we came to Rome, the centurion delivered the prisoners to the captain of the guard; but Paul was permitted to dwell by himself with the soldier who guarded him.

¹⁷ And it came to pass after three days that Paul called the leaders of the Jews together. So when they had come together, he said to them: “Men and brethren, though I have done nothing against our people or the customs of our fathers, yet I was delivered as a prisoner from Jerusalem into the hands of the Romans.

¹⁸ “Who, when they had examined me, wanted to let me go, because there was no cause for putting me to death.

¹⁹ “But when the Jews spoke against it, I was compelled to appeal to Caesar, not that I had anything of which to accuse my nation.

²⁰ “For this reason therefore I have called for you, to see you and speak with you, because for the hope of Israel I am bound with this chain.”

²¹ Then they said to him, “We neither received letters from Judea concerning you, nor have any of the brethren who came reported or spoken any evil of you.

²² “But we desire to hear from you what you think; for concerning this sect, we know that it is spoken against everywhere.”

23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาซึ่งที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซูโดยใช้ข้อความจากคัมภีร์ธรรมบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะเป็นหลัก

24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

25 เขาไม่เห็นพ้องกัน จึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแฉะว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรดาพบุรุษของท่านทั้งหลาย โดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะถูกต้องดีแล้วว่า

26 ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า
พวกเจ้าจะได้ยินกับหูก็จริง
แต่จะไม่เข้าใจ

จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต
27 เพราะว่าจิตใจของประชาชนนี้ก็
มึนงง

หูก็ตึง และตาของเขา เขาก็ปิด
เกรงว่าจะเห็นด้วยตา และจะได้ยิน
ด้วยหู

และจะได้เข้าใจด้วยจิตใจ
และจะหันกลับมา และเราจะ
ได้รักษาเขาให้หาย’

28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า พระเจ้าทรงใช้คนให้นำความรอดของพระองค์ไปยังคนต่างชาติแล้ว เขาก็จะฟัง”

29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้วพวกยิวก็ได้จากไป และเถียงกันเองอยู่

23 So when they had appointed him a day, many came to him at *his* lodging, to whom he explained and solemnly testified of the kingdom of God, persuading them concerning Jesus from both the Law of Moses and the Prophets, from morning till evening.

24 And some were persuaded by the things which were spoken, and some disbelieved.

25 So when they did not agree among themselves, they departed after Paul had said one word: “The Holy Spirit spoke rightly through Isaiah the prophet to our fathers.

26 “Saying, ‘Go to this people and say: “Hearing you will hear, and shall not understand; and seeing you will see, and not perceive;

27 For the hearts of this people have grown dull. Their ears are hard of hearing, and their eyes they have closed, lest they should see with *their* eyes and hear with *their* ears, lest they should understand with *their* hearts and turn, so that I should heal them.”’

28 “Therefore let it be known to you that the salvation of God has been sent to the Gentiles, and they will hear it!”

29 And when he had said these words, the Jews departed and had a great dispute among themselves.

30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีใน
ตึกที่ท่าหน้า และได้อ้อนรับคนทั้งปวง
ที่มาหาท่าน

31 ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้า
และสั่งสอนความจริงเรื่องพระเยซู-
คริสตเจ้าโดยเปิดเผยไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด
ขัดขวาง

30 Then Paul dwelt two whole years
in his own rented house, and received
all who came to him,

31 Preaching the kingdom of God
and teaching the things which concern
the Lord Jesus Christ with all confi-
dence, no one forbidding him.

จดหมายของเปาโล ซึ่งมีไปถึงธรรมิกชนในกรุง โรม

THE LETTER OF PAUL TO THE ROMANS

คำแสดงความนับถือ

CHAPTER I

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และได้ทรงตั้งไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า

Paul, a bondservant of Jesus Christ, called to be an apostle, separated to the gospel of God

2 คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้า โดยทางพวกผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์

2 Which He promised before through His prophets in the Holy Scriptures,

3 ข่าวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์สืบเชื้อสายจากดาวิด

3 Concerning His Son Jesus Christ our Lord, who was born of the seed of David according to the flesh,

4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานาภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า

4 And declared to be the Son of God with power according to the Spirit of holiness, by the resurrection from the dead.

5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ไปประกาศแก่ชนชาติต่าง ๆ ให้เขาเชื่อฟัง

5 Through Him we have received grace and apostleship for obedience to the faith among all nations for His name.

6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

6 Among whom you also are the called of Jesus Christ;

7 เรียบรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก และทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน

7 To all who are in Rome, beloved of God, called to be saints: Grace to you and peace from God our Father and the Lord Jesus Christ.

ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจาก
พระเจ้าพระบิดาของเรารั้งหลาย และ
จากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับ
พวกท่านเถิด

ความปรารถนาของเปาโลที่จะ ไปเยือนกรุงโรม

⁸ประการแรก ข้าพเจ้าขอบพระ-
คุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยทางพระ-
เยซูคริสต์ เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะ
ว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่ว
โลก

⁹เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้
ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ในการประ-
ภาศข่าวประเสริฐ เรื่องพระบุตรของ
พระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพ-
เจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้า
ระลึกถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น

¹⁰ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระ-
ทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาส
ไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่าง
ใดในที่สุดนี้

¹¹เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบ
ท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทาน
ฝ่ายวิญญาณจิตมาให้แก่ท่านบ้างเพื่อ
เสริมกำลังท่านทั้งหลาย

¹²นั่นก็ให้ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลาย
ได้หนุนใจซึ่งกันและกันโดยความเชื่อ
ของเราทั้งสองฝ่าย

¹³นี่เองทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้
ท่านทั้งหลายทราบทั่วว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจ
ไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อ

8 First, I thank my God through
Jesus Christ for you all, that your faith
is spoken of throughout the whole
world.

9 For God is my witness, whom I
serve with my spirit in the gospel of His
Son, that without ceasing I make men-
tion of you always in my prayers,

10 Making request if, by some
means, now at last I may find a way in
the will of God to come to you.

11 For I long to see you, that I may
impart to you some spiritual gift, so that
you may be established—

12 That is, that I may be encouraged
together with you by the mutual faith
both of you and me.

13 Now I do not want you to be un-
aware, brethren, that I often planned
to come to you (but was hindered until
now), that I might have some fruit

ข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่มนุษย์ชาติอื่น ๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่)

14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกอาระและพวกอนารยชนด้วยเป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย

15 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงชวนขายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ

16 เพราะว่าข้าพเจ้า ไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอดพวกยิวก่อน แล้วพวกต่างชาติด้วย

17 เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้สำแดงออกโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ

กรรมชั่วของมนุษยชาติ

18 เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์และความชั่วร้ายทั้งมวลของมนุษย์ที่เอาความชั่วร้ายนั้นบีบคั้นความจริง

19 เหตุว่าเท่าที่เขารู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว

among you also, just as among the other Gentiles.

14 I am a debtor both to Greeks and to barbarians, both to wise and to unwise.

15 So, as much as is in me, I am ready to preach the gospel to you who are in Rome also.

16 For I am not ashamed of the gospel of Christ, for it is the power of God to salvation for everyone who believes, for the Jew first and also for the Greek.

17 For in it the righteousness of God is revealed from faith to faith; as it is written, "The just shall live by faith."

18 For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who suppress the truth in unrighteousness,

19 Because what may be known of God is manifest in them, for God has shown it to them.

20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้น คือฤทธาณาภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีคมัวไป

22 เขายังคิดว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป

23 และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่คือนาย หรือรูปนก รูปสัตว์จตุบาท และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

24 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติดุลามกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอับยศทางกายต่อกัน

25 เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับความสะดวกสรเสริญเป็นนิรันดย์ อาเมน

26 เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีกิเลสตัณหาอันน่าอับยศพวกผู้หญิงของเขาที่เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป

20 For since the creation of the world His invisible attributes are clearly seen, being understood by the things that are made, even His eternal power and Godhead, so that they are without excuse,

21 Because, although they knew God, they did not glorify Him as God, nor were thankful, but became futile in their thoughts, and their foolish hearts were darkened.

22 Professing to be wise, they became fools,

23 And changed the glory of the incorruptible God into an image made like corruptible man—and birds and four-footed animals and creeping things.

24 Therefore God also gave them up to uncleanness, in the lusts of their hearts, to dishonor their bodies among themselves,

25 Who exchanged the truth of God for the lie, and worshiped and served the creature rather than the Creator, who is blessed forever. Amen.

26 For this reason God gave them up to vile passions. For even their women exchanged the natural use for what is against nature.

²⁷ ฝ่ายผู้ชาย ก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะคดharmaที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา

²⁸ และเพราะเขาไม่เห็นสมควรที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีชั่วและประพฤติดังที่ไม่เหมาะสม

²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุคินินทา

³⁰ ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า เย่อหยิ่งจองหอง อดตัววิทำชั่วแปลก ๆ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา

³¹ ไร้เวลา กลับสัดขี้ ไม่มีความรักกันไร้ความปรานี

³² แม้เขาจะรู้พระบัญญัติของพระเจ้า ที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

การพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้า

2 เหตุฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา

²⁷ Likewise also the men, leaving the natural use of the woman, burned in their lust for one another, men with men committing what is shameful, and receiving in themselves the penalty of their error which was due.

²⁸ And even as they did not like to retain God in *their* knowledge, God gave them over to a debased mind, to do those things which are not fitting;

²⁹ Being filled with all unrighteousness, sexual immorality, wickedness, covetousness, maliciousness; full of envy, murder, strife, deceit, evil-mindedness; *they are* whisperers,

³⁰ Backbiters, haters of God, violent, proud, boasters, inventors of evil things, disobedient to parents,

³¹ Undiscerning, untrustworthy, unloving, unforgiving, unmerciful;

³² Who, knowing the righteous judgment of God, that those who practice such things are deserving of death, not only do the same but also approve of those who practice them.

CHAPTER 2

Therefore you are inexcusable, O man, whoever you are who judge, for in whatever you judge another you condemn yourself; for you who judge practice the same things.

² เรารู้ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็สมควรจริง ๆ

³ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น แต่ท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้

⁴ หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดม และความอดกลั้นพระทัยและความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่

⁵ แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสำสมโทษให้แก่ตัวเอง ในวันที่พระเจ้าทรงลงพระอาญา ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

⁶ เพราะพระองค์จะประจานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา

⁷ สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้

⁸ แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธและลงพระอาญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่าน และไม่ประพฤติตามสัจจะ แต่ประพฤติชั่ว

⁹ ความทุกข์เวทนานจะเกิดแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่วแก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย

² But we know that the judgment of God is according to truth against those who practice such things.

³ And do you think this, O man, you who judge those practicing such things, and doing the same, that you will escape the judgment of God?

⁴ Or do you despise the riches of His goodness, forbearance, and longsuffering, not knowing that the goodness of God leads you to repentance?

⁵ But in accordance with your hardness and your impenitent heart you are treasuring up for yourself wrath in the day of wrath and revelation of the righteous judgment of God,

⁶ Who "will render to each one according to his deeds":

⁷ Eternal life to those who by patient continuance in doing good seek for glory, honor, and immortality;

⁸ But to those who are self-seeking and do not obey the truth, but obey unrighteousness—indignation and wrath,

⁹ Tribulation and anguish, on every soul of man who does evil, of the Jew first and also of the Greek;

10 แต่ศักดิ์ศรี เกียรติ และสันติสุขจะ
เกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิว
ก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย

11 เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่
หน้าผู้ใดเลย

12 คนทั้งหลายที่ไม่มีธรรมบัญญัติ
และทำบาป จะต้องพินาศโดยไม่อ้าง
ธรรมบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีธรรม
บัญญัติและทำบาป ก็จะต้องมีโทษตาม
ธรรมบัญญัติ

13 เพราะทุกคนที่เพียงแต่ฟังธรรมบัญญัติ
เท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมในสายพระเนตร
ของพระเจ้าไม่ คนที่ประพฤติตามธรรม
บัญญัติต่างหากที่พระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้
ชอบธรรม

14 เมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีธรรมบัญญัติ
ได้ประพฤติตามธรรมบัญญัติโดยปกติ
วิสัย คนเหล่านั้นแม้ไม่มีธรรมบัญญัติก็
เป็นธรรมบัญญัติให้ตัวเอง แม้ว่าเขา
จะไม่มีธรรมบัญญัติก็ตาม

15 เขาแสดงให้เห็นว่าหลักความประ-
พฤติที่เป็นตามธรรมบัญญัตินั้นมีจารึก
อยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบ
ก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัด
แย้งต่าง ๆ ของเขานั้นแหละจะกล่าวโทษ
ตัวเขาหรืออาจะแก้ตัวให้เขา

16 ในวันที่พระเจ้าทรงพิพากษาความ
ลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้
ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

10 But glory, honor, and peace to ev-
eryone who works what is good, to the
Jew first and also to the Greek.

11 For there is no partiality with God.

12 For as many as have sinned with-
out law will also perish without law, and
as many as have sinned in the law will
be judged by the law

13 (For not the hearers of the law are
just in the sight of God, but the doers
of the law will be justified;

14 For when Gentiles, who do not
have the law, by nature do the things in
the law, these, although not having the
law, are a law to themselves,

15 Who show the work of the law
written in their hearts, their conscience
also bearing witness, and between
themselves *their* thoughts accusing or
else excusing *them*)

16 In the day when God will judge
the secrets of men by Jesus Christ, ac-
cording to my gospel.

พวกยิวและธรรมบัญญัติ

17 แต่ถ้าท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และพึ่ง
ธรรมบัญญัติ และยกพระเจ้าขึ้นอวด

18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์
และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่า
ท่านได้เรียนรู้ในธรรมบัญญัติ

19 และถ้าท่านมั่นใจว่าท่านเป็นผู้สูงคน
คาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้ง
หลายที่อยู่ในความมืด

20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูสอนเด็ก
เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และ
ความจริงในธรรมบัญญัตินั้น

21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะ
ไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่
ควรลักทรัพย์ ตัวท่านเองลักหรือเปล่า

22 ท่านผู้ซึ่งสอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี
ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่าน
ผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้น
วิหารหรือเปล่า

23 ท่านผู้โอ้อวดในธรรมบัญญัติ ตัว
ท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประ-
พดพิศดธรรมบัญญัติหรือเปล่า

24 เพราะพระกัมภีร์เขียนไว้ว่า คนต่าง
ชาติพูดหาบหายามต่อพระนามของพระเจ้า
ก็เพราะท่านทั้งหลาย

25 ถ้าท่านประพฤติตามธรรมบัญญัติ
พิธีเข้าสุหนัต ก็เป็นประโยชน์จริง แต่
ถ้าท่านละเมิดธรรมบัญญัติ การที่ท่าน
เข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้า
เลย

17 Indeed you are called a Jew, and
rest on the law, and make your boast in
God,

18 And know *His* will, and approve
the things that are excellent, being in-
structed out of the law,

19 And are confident that you your-
self are a guide to the blind, a light to
those who are in darkness,

20 An instructor of the foolish, a
teacher of babes, having the form of
knowledge and truth in the law.

21 You, therefore, who teach another,
do you not teach yourself? You who
preach that a man should not steal, do
you steal?

22 You who say, "Do not commit
adultery," do you commit adultery?
You who abhor idols, do you rob tem-
ples?

23 You who make your boast in the
law, do you dishonor God through
breaking the law?

24 For "the name of God is blas-
phemed among the Gentiles because of
you," as it is written.

25 For circumcision is indeed profit-
able if you keep the law; but if you are
a breaker of the law, your circumcision
has become uncircumcision.

26 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดยังประพฤติตามธรรมบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หนัดแล้วไม่ใช่หรือ

27 และคนที่ทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หนัด แต่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลธรรมบัญญัติและได้เข้าสู่หนัดแล้ว แต่ยังละเมิดธรรมบัญญัตินั้น

28 เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เป็ยยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หนัดแท้ก็มิใช่การเข้าสู่หนัดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น

29 คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสู่หนัดเท่านั้นเป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญาณมิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญมนุษย์ไม่สรรเสริญ

3 ถ้าเช่นนั้นพวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หนัดนั้นจะมีประโยชน์อะไร

2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระคำรัสตัญญาของพระเจ้า

3 ถึงแม้บางคนไม่ศรัทธา ความไม่ศรัทธาของเขานั้น จะทำให้ความศรัทธาธรรมของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ

4 หากมิได้เลย ถึงแม้ทุกคนจะอศรัทธา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสั่งจะเกิด ตามที่พระคำภีร์เขียนไว้ว่า เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้ศรัทธาธรรมในพระ-

26 Therefore, if an uncircumcised man keeps the righteous requirements of the law, will not his uncircumcision be counted as circumcision?

27 And will not the physically uncircumcised, if he fulfills the law, judge you who, even with your written code and circumcision, are a transgressor of the law?

28 For he is not a Jew who is one outwardly, nor is circumcision that which is outward in the flesh;

29 But he is a Jew who is one inwardly; and circumcision is that of the heart, in the Spirit, not in the letter; whose praise is not from men but from God.

CHAPTER 3

What advantage then has the Jew, or what is the profit of circumcision?

2 Much in every way! Chiefly because to them were committed the oracles of God.

3 For what if some did not believe? Will their unbelief make the faithfulness of God without effect?

4 Certainly not! Indeed, let God be true but every man a liar. As it is written: "That You may be justified in Your words, and may overcome when You are judged."

คำสัตย์หลายของพระองค์ และทรงมี
ช่วยเมื่อเราวินิจฉัยพระองค์

⁵ แต่ถ้าความชั่วร้ายของเราเป็นเหตุให้
เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะ
ว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงพระ-
อาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ
(ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)

⁶ ไม่เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่น
นั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้
อย่างไร

⁷ แต่ถ้าสิ่งของของพระเจ้าปรากฏมาก
ยิ่งขึ้น เพราะเหตุความอัสติขของข้าพ-
เจ้า เป็นที่ให้เกิดเกียรติแด่พระองค์แล้ว
ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคน
บาปเล่า

⁸ และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่ว เพื่อ
ความดีจะเกิดขึ้นจากความชั่วนั้นเล่า
ตามที่มีบางคนกล่าวและนิพนธ์หาว่า
เราได้กล่าวอย่างนั้น การลงโทษคน
เช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ไม่มีคนชอบธรรมเลย

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกยิว
เราจะได้เปรียบกว่าหรือ เปล่าเลย เพราะ
เราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า มนุษย์ทุกคน
ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้
อำนาจของบาป

¹⁰ ตามที่พระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า

ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคน

เดี๋ยว ไม่มีเลย

¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหา
พระเจ้า

5 But if our unrighteousness demon-
strates the righteousness of God, what
shall we say? Is God unjust who inflicts
wrath? (I speak as a man.)

6 Certainly not! For then how will
God judge the world?

7 For if the truth of God has in-
creased through my lie to His glory,
why am I also still judged as a sinner?

8 And why not say, "Let us do evil
that good may come"—as we are slan-
derously reported and as some affirm
that we say. Their condemnation is just.

9 What then? Are we better than
they? Not at all. For we have previously
charged both Jews and Greeks that they
are all under sin.

10 As it is written: "There is none
righteous, no, not one;

11 There is none who understands;
there is none who seeks after God.

12 เขาทุกคนหลงผิด ไปหมด เขาทั้ง
ปวงเลวทรามเหมือนกันสิ้น

ไม่มีสักคนเดียวที่กระทำดี ไม่มีเลย

13 ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่
เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง
พิษงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของเขา

14 ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งคำ
และคำเคียดแค้น

15 เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้น้อง
เลือด

16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและ
ความทุกข์

17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข

18 เขาไม่เคยคิดที่จะยำเกรงพระเจ้า
เลย

19 เรารู้แล้วว่า ธรรมบัญญัติทุกข้อที่
ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่
อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อปิดปากทุกคน
และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกอยู่ใต้
การพิพากษาของพระเจ้า

20 เพราะไว้ในสายพระเนตรของพระ-
เจ้าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรม
โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติได้
เพราะว่าธรรมบัญญัตินั้นทำให้เรารู้จัก
บาปได้

ความชอบธรรมโดยทางความเชื่อ

21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบ
ธรรมซึ่งมาจากพระเจ้านั้นปรากฏนอก
เหนือกฎบัญญัติ ธรรมบัญญัติกับพวก
ผู้เผยพระวจนะเป็นพยานอยู่

12 They have all turned aside; they
have together become unprofitable;
there is none who does good, no, not
one."

13 "Their throat is an open tomb;
with their tongues they have practiced
deceit"; "The poison of asps is under
their lips";

14 "Whose mouth is full of cursing
and bitterness."

15 "Their feet are swift to shed
blood;

16 Destruction and misery are in
their ways;

17 And the way of peace they have
not known."

18 "There is no fear of God before
their eyes."

19 Now we know that whatever the
law says, it says to those who are under
the law, that every mouth may be
stopped, and all the world may become
guilty before God.

20 Therefore by the deeds of the law
no flesh will be justified in His sight, for
by the law is the knowledge of sin.

21 But now the righteousness of God
apart from the law is revealed, being
witnessed by the Law and the Prophets,

22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทาน โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์แก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน

23 เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว

25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้าในการที่พระองค์ได้ทรงอภัยโทษพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น

26 และเพื่อจะสำแดงในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดยกให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมกหมนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมกหมนทาง อ้างหลักการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ

28 เพราะเราทั้งหลายเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

29 หรือว่าพระเจ้านั้น ทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย หรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย

22 Even the righteousness of God, through faith in Jesus Christ, to all and on all who believe. For there is no difference;

23 For all have sinned and fall short of the glory of God,

24 Being justified freely by His grace through the redemption that is in Christ Jesus,

25 Whom God set forth as a propitiation by His blood, through faith, to demonstrate His righteousness, because in His forbearance God had passed over the sins that were previously committed;

26 To demonstrate at the present time His righteousness, that He might be just and the justifier of the one who has faith in Jesus.

27 Where is boasting then? It is excluded. By what law? Of works? No, but by the law of faith.

28 Therefore we conclude that a man is justified by faith apart from the deeds of the law.

29 Or is He the God of the Jews only? Is He not also the God of the Gentiles? Yes, of the Gentiles also.

³⁰ เพราะว่าเขาทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์ทรงโปรดยกโทษของคนที่เขาสุหนัดด้วยความเชื่อ และจะทรงโปรดยกโทษของคนที่ไม่เข้าสุหนัดก็เพราะความเชื่อคู่กัน

³¹ ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ เปล่าเลยเรากลับสนับสนุนธรรมบัญญัติเสียอีก

อับราฮัมเป็นตัวอย่าง

4 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอะไรเรื่องอับราฮัม บรรพบุรุษของเราตามสายโลหิต

² ถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้าท่านไม่มีทางอย่างนั้น

³ พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า อับราฮัมเชื่อในพระเจ้า และเพราะความเชื่อนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรม

⁴ ฝ่ายคนที่ทำงานก็ไม่ได้ว่าค่าจ้างที่ได้ นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ

⁵ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ผู้ทรงโปรดให้คนผิดเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม

⁶ ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคน ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการประพฤติ

³⁰ Since there is one God who will justify the circumcised by faith and the uncircumcised through faith.

³¹ Do we then make void the law through faith? Certainly not! On the contrary, we establish the law.

CHAPTER 4

What then shall we say that Abraham our father has found according to the flesh?

² For if Abraham was justified by works, he has something to boast about, but not before God.

³ For what does the Scripture say? "Abraham believed God, and it was accounted to him for righteousness."

⁴ Now to him who works, the wages are not counted as grace but as debt.

⁵ But to him who does not work but believes on Him who justifies the ungodly, his faith is accounted for righteousness.

⁶ Just as David also describes the blessedness of the man to whom God imputes righteousness apart from works:

ว่า คนทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกการอธรรมของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้ว ก็เป็นสุข

บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็นสุข

ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่นัดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่ไม่ได้เข้าสู่นัดด้วย เพราะเรากล่าวว่า "เพราะความเชื่อในองค์พระเจ้าทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม"

10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่นัดแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่นัด มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่นัดแล้ว แต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่นัด

11 และท่านได้เข้าสู่นัด เป็นเครื่องหมายสำคัญเป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่ เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่นัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่นัด และพระเจ้าทรงถือว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่นัด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่นัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่นัด

โดยความเชื่อพระสัญญาจึงเป็นจริงได้

13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัม และผู้สืบเชื้อสายของท่านที่

7 "Blessed are those whose lawless deeds are forgiven, and whose sins are covered;

8 Blessed is the man to whom the LORD shall not impute sin."

9 Does this blessedness then come upon the circumcised only, or upon the uncircumcised also? For we say that faith was accounted to Abraham for righteousness.

10 How then was it accounted? While he was circumcised, or uncircumcised? Not while circumcised, but while uncircumcised.

11 And he received the sign of circumcision, a seal of the righteousness of the faith which he had while still uncircumcised, that he might be the father of all those who believe, though they are uncircumcised, that righteousness might be imputed to them also,

12 And the father of circumcision to those who not only are of the circumcision, but who also walk in the steps of the faith which our father Abraham had while still uncircumcised.

13 For the promise that he would be the heir of the world was not to Abra-

ว่า จะได้ทั้งทิพเป็นมรดก นั้นไม่ได้มีมา
โดยพระบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบ
ธรรมที่เกิดจากความเชื่อ

14 ถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามธรรมบัญญัติ
จะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์
อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้
ประโยชน์

15 เพราะธรรมบัญญัติเป็นเหตุให้มี
การลงพระอาชญา แต่ที่ใดไม่มีธรรม
บัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดธรรม
บัญญัติ

16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้น
จึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็น
ตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็น
ที่ไว้วางใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุก
คน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือธรรมบัญญัติ
พวกเดียว แต่แก่บรรดาคนที่มีความเชื่อ
เช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเขา
เรา

17 ความที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์
ว่า เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของมวลประชา
ชาติ ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ
คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้น
ขึ้นมาและทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้มี
ให้มีขึ้น

18 ฝ่ายอับราฮัมนั้น เมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็น
ที่น่าไว้วางใจยังได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวัง
ว่าจะได้เป็นบิดาของหลายประชาชาติ
ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า “พงศ์พันธุ์
ของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น”

ham or to his seed through the law, but
through the righteousness of faith.

14 For if those who are of the law are
heirs, faith is made void and the prom-
ise made of no effect,

15 Because the law brings about
wrath; for where there is no law there
is no transgression.

16 Therefore it is of faith that it
might be according to grace, so that the
promise might be sure to all the seed,
not only to those who are of the law, but
also to those who are of the faith of
Abraham, who is the father of us all

17 (As it is written, "I have made you
a father of many nations") in the pres-
ence of Him whom he believed—God,
who gives life to the dead and calls
those things which do not exist as
though they did;

18 Who, contrary to hope, in hope
believed, so that he became the father
of many nations, according to what was
spoken, "So shall your descendants be."

19 ความเชื่อของท่านมิได้คั่น้อยลงเลย เมื่อท่านพิจารณาตุ้งขารของท่านซึ่งเปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมีอายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึงครรภ์ของนางซาร่าห์ว่าเป็นหมัน

20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า

21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์คริสต์สัญญาไว้

22 ด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมของท่าน

23 แต่คำว่า “ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมของท่าน” นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว

24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าของเราให้ฟื้นขึ้น จากความตาย

25 คือพระเยซูผู้ทรงถูกอาชัไว้ ให้ถึงสิ้นพระชนม์แล้ว เพราะการล่วงละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นจากความตาย เพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

ผลของการทรงชำระให้ชอบธรรม

5 เหตุฉะนั้น เมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อ แล้วเราจึงมีสันติสุขในพระเจ้า ทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

2 โดยทางพระองค์เราจึงได้เข้าในร่วมพระคุณที่เราเ็นอยู่ และเราชื่นชมยินดี

19 And not being weak in faith, he did not consider his own body, already dead (since he was about a hundred years old), and the deadness of Sarah's womb.

20 He did not waver at the promise of God through unbelief, but was strengthened in faith, giving glory to God,

21 And being fully convinced that what He had promised He was also able to perform.

22 And therefore “it was accounted to him for righteousness.”

23 Now it was not written for his sake alone that it was imputed to him,

24 But also for us. It shall be imputed to us who believe in Him who raised up Jesus our Lord from the dead,

25 Who was delivered up because of our offenses, and was raised because of our justification.

CHAPTER 5

Therefore, having been justified by faith, we have peace with God through our Lord Jesus Christ,

2 Through whom also we have access by faith into this grace in which we

ในความไว้วางใจว่าจะได้มีส่วนใน
พระสิริของพระเจ้า

³ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความ
ทุกข์ยากของเราด้วย เพราะเรารู้ว่าความ
ทุกข์ยากนั้น ทำให้เกิดความอดทน

⁴และความอดทนทำให้เห็นว่าเราเป็น
คนที่พระเจ้าทรงใช้ได้ และการที่เรา
เห็นเช่นนั้นทำให้เกิดมีความหวังใจ

⁵และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความ
เสียใจเพราะผิดหวัง เพราะเหตุว่าความ
รักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา
โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระ-
องค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว

⁶ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์
ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปใน
เวลาที่เหมาะสม

⁷ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนตรง แต่
บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้

⁸แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของ
พระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายัง
เป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรง
สิ้นพระชนม์เพื่อเรา

⁹เพราะเหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบ
ธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์
ยิ่งกว่านั้นเราจะพ้นจากพระอาญาของ
พระเจ้าโดยพระองค์

¹⁰เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรูต่อ
พระเจ้าเราได้กลับคืนดีกับพระองค์
โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์
ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เรา
ก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่

stand, and rejoice in hope of the glory
of God.

³ And not only *that*, but we also glory
in tribulations, knowing that tribulation
produces perseverance;

⁴ And perseverance, character; and
character, hope.

⁵ Now hope does not disappoint, be-
cause the love of God has been poured
out in our hearts by the Holy Spirit who
was given to us.

⁶ For when we were still without
strength, in due time Christ died for
the ungodly.

⁷ For scarcely for a righteous man
will one die; yet perhaps for a good
man someone would even dare to die.

⁸ But God demonstrates His own
love toward us, in that while we were
still sinners, Christ died for us.

⁹ Much more then, having now been
justified by His blood, we shall be saved
from wrath through Him.

¹⁰ For if when we were enemies we
were reconciled to God through the
death of His Son, much more, having
been reconciled, we shall be saved by
His life.

¹¹มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นเหตุให้เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

อาดัมกับพระคริสต์

¹²เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษยทุกคนทำบาป

¹³ความจริง บาปได้มีอยู่ในโลกแล้ว ก่อนมีธรรมบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีธรรมบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป

¹⁴อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง

¹⁵แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตาย เพราะการละเมิดของคน ๆ เดียว มากยิ่งกว่านั้นพระคุณของพระเจ้า และของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก

¹⁶และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผล ซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการศึกษา ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้นได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานจากพระเจ้า

11 And not only *that*, but we also rejoice in God through our Lord Jesus Christ, through whom we have now received the reconciliation.

12 Therefore, just as through one man sin entered the world, and death through sin, and thus death spread to all men, because all sinned—

13 (For until the law sin was in the world, but sin is not imputed when there is no law.

14 Nevertheless death reigned from Adam to Moses, even over those who had not sinned according to the likeness of the transgression of Adam, who is a type of Him who was to come.

15 But the free gift is not like the offense. For if by the one man's offense many died, much more the grace of God and the gift by the grace of the one Man, Jesus Christ, abounded to many.

16 And the gift is not like *that* which came through the one who sinned. For the judgment *which* came from one offense resulted in condemnation, but the free gift *which* came from many offenses resulted in justification.

ภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม

¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนหนึ่งคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนหนึ่งคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนที่ทั้งหลายที่รับพระกรุณาอันไพบูลย์ และรับของประทานคือความชอบธรรมก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์

¹⁸ ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวง เพราะการละเมิดครั้งเดียวฉันใด การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็นำการปลดปล่อยและชีวิตมาถึงทุกคนฉันนั้น

¹⁹ เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนคนเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรม เพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

²⁰ เมื่อมีธรรมบัญญัติ ก็ทำให้มีการละเมิดธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น

²¹ เพื่อว่าบาปได้ครอบงำ ทำให้ถึงความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

17 For if by the one man's offense death reigned through the one, much more those who receive abundance of grace and of the gift of righteousness will reign in life through the One, Jesus Christ.)

18 Therefore, as through one man's offense judgment came to all men, resulting in condemnation, even so through one Man's righteous act the free gift came to all men, resulting in justification of life.

19 For as by one man's disobedience many were made sinners, so also by one Man's obedience many will be made righteous.

20 Moreover the law entered that the offense might abound. But where sin abounded, grace abounded much more,

21 So that as sin reigned in death, even so grace might reign through righteousness to eternal life through Jesus Christ our Lord.

การตายต่อบาปแต่ดำรงชีวิต ในพระคริสต์

6 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร
ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณ
มีมากยิ่งขึ้นหรือ

2 อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่
ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไป
อย่างไรได้

3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้
รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้
รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของ
พระองค์

4 เหตุฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์
แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนใน
การตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระคริสต์ได้ทรง
ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดย
เดชพระสิริของพระบิดาแล้ว เราก็จะ
ได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน

5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์
แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเข้า
สนิทกับพระองค์ ในการเป็นขึ้นมาจาก
พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย
ด้วย

6 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของเรา
นั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อ
ตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และ
เราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป

7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป

8 แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เรา
เชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย

CHAPTER 6

What shall we say then? Shall we
continue in sin that grace may
abound?

2 Certainly not! How shall we who
died to sin live any longer in it?

3 Or do you not know that as many
of us as were baptized into Christ Jesus
were baptized into His death?

4 Therefore we were buried with
Him through baptism into death, that
just as Christ was raised from the dead
by the glory of the Father, even so we
also should walk in newness of life.

5 For if we have been united together
in the likeness of His death, certainly
we also shall be in the likeness of His
resurrection,

6 Knowing this, that our old man was
crucified with Him, that the body of sin
might be done away with, that we
should no longer be slaves of sin.

7 For he who has died has been freed
from sin.

8 Now if we died with Christ, we be-
lieve that we shall also live with Him,

เราทั้งหลายรู้ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายนั้นแล้วจะตายอีกไม่ ความตายครอบงำพระองค์ต่อไปไม่

10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว เป็นพอ แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงชีวิตสนิทกับพระเจ้า

11 เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังคณหาของกายนั้น

13 อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการชดเชย แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า

14 เพราะว่าบาปจะครอบงำท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

ทาสของความชอบธรรม

15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ก็อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย

16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ถ้าท่านยอมตัวรับใช้ฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาส

9 Knowing that Christ, having been raised from the dead, dies no more. Death no longer has dominion over Him.

10 For the death that He died, He died to sin once for all; but the life that He lives, He lives to God.

11 Likewise you also, reckon yourselves to be dead indeed to sin, but alive to God in Christ Jesus our Lord.

12 Therefore do not let sin reign in your mortal body, that you should obey it in its lusts.

13 And do not present your members as instruments of unrighteousness to sin, but present yourselves to God as being alive from the dead, and your members as instruments of righteousness to God.

14 For sin shall not have dominion over you, for you are not under law but under grace.

15 What then? Shall we sin because we are not under law but under grace? Certainly not!

16 Do you not know that to whom you present yourselves slaves to obey, you are that one's slaves whom you

ของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็น
ทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบ
ธรรมก็ตาม

17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะ
ว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป
แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้น
ซึ่งทรงให้รอบครองท่าน

18 เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้
เป็นทาสของความชอบธรรม

19 ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด
เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง
เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็น
ทาสของการโสโครกและของการบาป
ซื่อเน่บาปฉันทิใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะ
ของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม
เพื่อให้ถึงการชำระให้บริสุทธิ์ฉันทิ

20 เมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป
ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน

21 ขณะนั้นท่านได้ประโยชน์อะไร
ในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็
ละอาย ด้วยว่าผลสุดท้ายของการเหล่านั้น
ก็คือความตาย

22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการ
เป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นทาส
ของพระเจ้าแล้ว ผลสนองที่ท่านได้รับ
ก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลสุดท้าย
คือชีวิตนิรันดร์

23 เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือ
ความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือ
ชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา

obey, whether of sin leading to death,
or of obedience leading to righteous-
ness?

17 But God be thanked that *though*
you were slaves of sin, yet you obeyed
from the heart that form of doctrine to
which you were delivered.

18 And having been set free from
sin, you became slaves of righteousness.

19 I speak in human terms because
of the weakness of your flesh. For just
as you presented your members as
slaves of uncleanness, and of lawless-
ness leading to more lawlessness, so
now present your members as slaves of
righteousness for holiness.

20 For when you were slaves of sin,
you were free in regard to righteous-
ness.

21 What fruit did you have then in
the things of which you are now
ashamed? For the end of those things
is death.

22 But now having been set free
from sin, and having become slaves of
God, you have your fruit to holiness,
and the end, everlasting life.

23 For the wages of sin is death, but
the gift of God is eternal life in Christ
Jesus our Lord.

ยกเรื่องการแต่งงานมาเป็นข้อ อุปมา

7 ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้ธรรมบัญญัติแล้ว) ว่าธรรมบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์ก็เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

2 เป็นดังนี้ว่าผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้น ต้องอยู่ในกฎประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากกฎนั้น

3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปหลับนอนกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่า เป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากกฎประเพณีสามีภรรยา แม้นางไปเป็นภรรยาชายอื่น ก็หาผิดประเวณีไม่

4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายได้ตายจากธรรมบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

5 เพราะว่าเมื่อเราดำเนินชีวิตตามทางโลก ตัณหาชั่วที่ธรรมบัญญัติเร้าให้เกิดขึ้นนั้น ได้ทำให้อวัยวะของเราก่อกรรมชั่วนำไปสู่ความตาย

6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากธรรมบัญญัติ คือได้ตายจากธรรมบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดำตามตัวอักษรในประมวลธรรมบัญญัติเก่า แต่

CHAPTER 7

Or do you not know, brethren (for I speak to those who know the law), that the law has dominion over a man as long as he lives?

2 For the woman who has a husband is bound by the law to *her* husband as long as he lives. But if the husband dies, she is released from the law of *her* husband.

3 So then if, while *her* husband lives, she marries another man, she will be called an adulteress; but if her husband dies, she is free from that law, so that she is no adulteress, though she has married another man.

4 Therefore, my brethren, you also have become dead to the law through the body of Christ, that you may be married to another—to Him who was raised from the dead, that we should bear fruit to God.

5 For when we were in the flesh, the sinful passions which were aroused by the law were at work in our members to bear fruit to death.

6 But now we have been delivered from the law, having died to what we were held by, so that we should serve in the newness of the Spirit and not in the oldness of the letter.

จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะพระ-
วิญญาณ

ปัญหาเรื่องบาปที่ฝังอยู่ในตัว

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าธรรม
บัญญัติคือบาปหรือ หาเป็นเช่นนั้นไม่
แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะธรรมบัญญัติแล้ว
ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะว่า ถ้าธรรม
บัญญัติมิได้ห้ามว่า “อย่าโลภ” ข้าพเจ้า
ก็คงไม่รู้ว่ ะไรคือความโลภ

8 แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็น
ช่อง ทำให้ตมหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นใน
ตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ
บาปก็หาดำรงอยู่ไม่

9 เมื่อก่อนข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่นอก
เหนือธรรมบัญญัติ แต่เมื่อมีธรรมบัญญัติ
ขึ้น บาปก็เกิดขึ้น และข้าพเจ้าก็ตาย

10 พระบัญญัตินั้น ซึ่งมีขึ้นเพื่อการดำรง
ชีวิต ก็ปรากฏแล้วว่าเป็นเหตุที่ทำให้
ข้าพเจ้าต้องตาย

11 เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัติ
นั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และ
ประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัติ
นั้น

12 เหตุฉะนั้นธรรมบัญญัติจึงเป็นสิ่งที่
บริสุทธิ์ และข้อบัญญัติก็บริสุทธิ์ยุติ
ธรรมและดีงาม

13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้า
ต้องตายหรือ หามิได้ บาปต่างหาก คือ
บาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้า
ต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็น
บาปจริง และโดยอาศัยธรรมบัญญัตินั้น
บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก

7 What shall we say then? Is the law
sin? Certainly not! On the contrary, I
would not have known sin except
through the law. For I would not have
known covetousness unless the law had
said, "You shall not covet."

8 But sin, taking opportunity by the
commandment, produced in me all
manner of evil desire. For apart from
the law sin was dead.

9 I was alive once without the law, but
when the commandment came, sin re-
vived and I died.

10 And the commandment, which
was to *bring life*, I found to *bring death*.

11 For sin, taking occasion by the
commandment, deceived me, and by it
killed me.

12 Therefore the law is holy, and the
commandment holy and just and good.

13 Has then what is good become
death to me? Certainly not! But sin,
that it might appear sin, was producing
death in me through what is good, so
that sin through the commandment
might become exceedingly sinful.

¹⁴ เรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นเป็นมาโดยฝ่ายพระวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

¹⁵ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น

¹⁶ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ และข้าพเจ้ายอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี

¹⁷ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ

¹⁸ ด้วยว่าในตัวข้าพเจ้า คือในตัวของข้าพเจ้าไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่

¹⁹ ด้วยว่าการคิดนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่

²⁰ ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ

²¹ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎธรรมคาวอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็พร้อมที่จะผุดขึ้น

²² เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้นข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า

14 For we know that the law is spiritual, but I am carnal, sold under sin.

15 For what I am doing, I do not understand. For what I will to do, that I do not practice; but what I hate, that I do.

16 If, then, I do what I will not to do, I agree with the law that it is good.

17 But now, it is no longer I who do it, but sin that dwells in me.

18 For I know that in me (that is, in my flesh) nothing good dwells; for to will is present with me, but *how* to perform what is good I do not find.

19 For the good that I will to do, I do not do; but the evil I will not to do, that I practice.

20 Now if I do what I will not to do, it is no longer I who do it, but sin that dwells in me.

21 I find then a law, that evil is present with me, the one who wills to do good.

22 For I delight in the law of God according to the inward man.

²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ได้บังคับกับกฎแห่งบาป ซึ่งอยู่ในกายของข้าพเจ้า

²⁴ โอ ข้าพเจ้าเป็นคนน่าสมเพชอะไร เช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความตายได้

²⁵ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเชื่อฟังกฎของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นทาสของกฎแห่งบาป

ชีวิตฝ่ายพระวิญญาณ

8 เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

² เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย

³ เพราะว่าสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าได้ทรงกระทำแล้ว โดยพระองค์ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาปพระบุตรในเนื้อหนังจึงได้ทรงประหารโทษบาป

⁴ เพื่อสิ่งซึ่งธรรมบัญญัติสั่งไว้จะได้สำเร็จในตัวเราทั้งหลาย ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

²³ But I see another law in my members, warring against the law of my mind, and bringing me into captivity to the law of sin which is in my members.

²⁴ O wretched man that I am! Who will deliver me from this body of death?

²⁵ I thank God—through Jesus Christ our Lord! So then, with the mind I myself serve the law of God, but with the flesh the law of sin.

CHAPTER 8

There is therefore now no condemnation to those who are in Christ Jesus, who do not walk according to the flesh, but according to the Spirit.

² For the law of the Spirit of life in Christ Jesus has made me free from the law of sin and death.

³ For what the law could not do in that it was weak through the flesh, God did by sending His own Son in the likeness of sinful flesh, on account of sin: He condemned sin in the flesh,

⁴ That the righteous requirement of the law might be fulfilled in us who do not walk according to the flesh but according to the Spirit.

⁵ เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณ

⁶ ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนัง ก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข

⁷ เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า หาได้อยู่ได้บังคับกรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่และที่จริงจะอยู่ได้บังคับกรรมบัญญัตินั้น ไม่ได้

⁸ และคนทั้งหลายที่อยู่ใต้เนื้อหนังจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้

⁹ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริง ๆ แล้วท่านก็มีได้อยู่ใต้เนื้อหนัง แต่อยู่ใต้พระวิญญาณผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีของพระองค์

¹⁰ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม

¹¹ ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำใ้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่โดยเดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์ ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย

5 For those who live according to the flesh set their minds on the things of the flesh, but those who live according to the Spirit, the things of the Spirit.

6 For to be carnally minded is death, but to be spiritually minded is life and peace.

7 Because the carnal mind is enmity against God; for it is not subject to the law of God, nor indeed can be.

8 So then, those who are in the flesh cannot please God.

9 But you are not in the flesh but in the Spirit, if indeed the Spirit of God dwells in you. Now if anyone does not have the Spirit of Christ, he is not His.

10 And if Christ is in you, the body is dead because of sin, but the Spirit is life because of righteousness.

11 But if the Spirit of Him who raised Jesus from the dead dwells in you, He who raised Christ from the dead will also give life to your mortal bodies through His Spirit who dwells in you.

12 ก่อนที่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนัง ที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง

13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสียท่านก็จะดำรงชีวิตได้

14 เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า

15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับน้ำใจทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า ให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา

16 พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า

17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้ศักดิ์ศรีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบัน ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับศักดิ์ศรีซึ่งจะเผยให้แก่เราทั้งหลาย

19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ

12 Therefore, brethren, we are debtors—not to the flesh, to live according to the flesh.

13 For if you live according to the flesh you will die; but if by the Spirit you put to death the deeds of the body, you will live.

14 For as many as are led by the Spirit of God, these are sons of God.

15 For you did not receive the spirit of bondage again to fear, but you received the Spirit of adoption by whom we cry out, "Abba, Father."

16 The Spirit Himself bears witness with our spirit that we are children of God,

17 And if children, then heirs—heirs of God and joint heirs with Christ, if indeed we suffer with Him, that we may also be glorified together.

18 For I consider that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us.

19 For the earnest expectation of the creation eagerly waits for the revealing of the sons of God.

²⁰เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงให้เข้าอยู่นั้น

²¹ด้วยมีความหวังใจว่า สรรพสิ่งเหล่านั้นจะไ้รอดจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะเข้าในเสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า

²²เรารู้ว่าบรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นกำลังคร่ำครวญ และผจญความทุกข์ยากด้วยกันมาจนทุกวันนี้

²³และไม่ใช่ว่าเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับพระวิญญาณเป็นผลแรกตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยการที่พระเจ้าทรงให้เป็นบุตร คือที่จะทรงให้กายของเราทั้งหลายรอดตาย

²⁴เหตุว่าเราทั้งหลายรอดแม้เป็นเพียงความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้ หากเป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น

²⁵แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

²⁶ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเรา เมื่อเราอ่อนกำลังด้วย เพราะเราไม่รู้ว่า เราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทนเรา ในเมื่อเรากล่าวคำอธิษฐานไม่เป็นคำ

²⁷และพระองค์ผู้ทรงชั้นสุดจิตใจมนุษย์ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ

²⁰ For the creation was subjected to futility, not willingly, but because of Him who subjected *it* in hope;

²¹ Because the creation itself also will be delivered from the bondage of corruption into the glorious liberty of the children of God.

²² For we know that the whole creation groans and labors with birth pangs together until now.

²³ Not only that, but we also who have the firstfruits of the Spirit, even we ourselves groan within ourselves, eagerly waiting for the adoption, the redemption of our body.

²⁴ For we were saved in this hope, but hope that is seen is not hope; for why does one still hope for what he sees?

²⁵ But if we hope for what we do not see, we eagerly wait for *it* with perseverance.

²⁶ Likewise the Spirit also helps in our weaknesses. For we do not know what we should pray for as we ought, but the Spirit Himself makes intercession for us with groanings which cannot be uttered.

²⁷ Now He who searches the hearts knows what the mind of the Spirit is,

เพราะว่าพระวิญญาณทรงอธิษฐานขอเพื่อ
ชนมิกชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

because He makes intercession for the
saints according to the will of God.

ยิ่งกว่าผู้พิชิต

28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รัก
พระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่งคือ
คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตาม
พระประสงค์ของพระองค์

28 And we know that all things work
together for good to those who love
God, to those who are the called accord-
ing to His purpose.

29 เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้
ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้ง
ไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่ง
พระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้น
จะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้อง
เป็นอันมาก

29 For whom He foreknew, He also
predestined to be conformed to the im-
age of His Son, that He might be the
firstborn among many brethren.

30 และบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้ง
ไว้วันนั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และ
ผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์
ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่
พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม
พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีศักดิ์ศรีด้วย

30 Moreover whom He predestined,
these He also called; whom He called;
these He also justified; and whom He
justified, these He also glorified.

31 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระ
เจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา

31 What then shall we say to these
things? If God is for us, who can be
against us?

32 พระองค์ผู้มีได้ทรงหวงพระบุตร
องค์เดียวของพระองค์ แต่ได้ทรงโปรด
ประทานพระบุตรนั้นเพื่อประโยชน์แก่
เรา ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรด
ประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วย
กันกับพระบุตรนั้นหรือ

32 He who did not spare His own
Son, but delivered Him up for us all,
how shall He not with Him also freely
give us all things?

33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้
ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงโปรดให้พ้นโทษ
แล้ว

33 Who shall bring a charge against
God's elect? It is God who justifies.

³⁴ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก พระเยซูคริสต์ปะหรือ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

³⁵แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความทุกข์ หรือความยากลำบาก หรือการเคี่ยวเข็ญ หรือการกั้นคณอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโขยก หรือการถูกคมดาบหรือ

³⁶ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์จึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

³⁷แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย

³⁸เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย

³⁹หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อันที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

34 Who is he who condemns? It is Christ who died, and furthermore is also risen, who is even at the right hand of God, who also makes intercession for us.

35 Who shall separate us from the love of Christ? Shall tribulation, or distress, or persecution, or famine, or nakedness, or peril, or sword?

36 As it is written: "For Your sake we are killed all day long; we are accounted as sheep for the slaughter."

37 Yet in all these things we are more than conquerors through Him who loved us.

38 For I am persuaded that neither death nor life, nor angels nor principalities nor powers, nor things present nor things to come,

39 Nor height nor depth, nor any other created thing, shall be able to separate us from the love of God which is in Christ Jesus our Lord.

พระเจ้าทรงเลือกตั้งชนชาติ อิสราเอล

9 ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์
ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของ
ข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า โดยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ว่า

2 ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความ
เจ็บร้อนในใจเสมอมิได้ขาด

3 เพราะถ้าเป็นประโยชน์ข้าพเจ้า
ปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาป และ
ถูกตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็น
แก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้า
ตามเชื้อชาติ

4 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการ
ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และพระ
สิริของพระเจ้าปรากฏแก่เขา และเขา
ได้รับบรรดาพันธสัญญา และการทรง
ประทานธรรมบัญญัติ และพิธีนมัสการ
พระเจ้า และพระสัญญา

5 ทั้งอัครบิดรก็เป็นของเขาด้วย และ
พระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์
ในเชื้อชาติของเขา สาธุการแด่พระเจ้า
ผู้เป็นใหญ่เหนือสารพัดเป็นนิรันดร์ อามิน

6 แต่มิใช่ว่าพระวอนของพระเจ้าได้
ล้มเหลวไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิด
มาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสรา-
เอลแท้ทุกคนไม่

7 และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของ
อับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า เขา
จะเรียกเชื้อสายของท่านทางสายอิสอัค

CHAPTER 9

I tell the truth in Christ, I am not
lying, my conscience also bearing
me witness in the Holy Spirit,

2 That I have great sorrow and con-
tinual grief in my heart.

3 For I could wish that I myself were
accursed from Christ for my brethren,
my countrymen according to the flesh,

4 Who are Israelites, to whom per-
tain the adoption, the glory, the coven-
ants, the giving of the law, the service
of God, and the promises;

5 Of whom are the fathers and from
whom, according to the flesh, Christ
came, who is over all, the eternally
blessed God. Amen.

6 But it is not that the word of God
has taken no effect. For they are not all
Israel who are of Israel,

7 Nor are they all children because
they are the seed of Abraham; but, "In
Isaac your seed shall be called."

⁸หมายความว่าคนที่เป็บุตรของพระเจ้านั้นมิใช่บุตรทางเนื้อหนัง แต่บุตรตามพระสัญญาจึงจะถือว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายได้

⁹เพราะพระสัญญาว่าดังนี้ เราจะมาตามฤดูกาล และนางซาร่าจะมีบุตรชาย

¹⁰และมีโซเฟ้านั้น แต่ว่านางเรเบคคา ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วยคืออิสอัคบุตรพวกรุ่นของเร

¹¹แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมันคงอยู่ มิใช่ตามการประพฤติ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก

¹²พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า พี่จะปรนนิบัติฉัน

¹³ตามที่มิคาเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ยาโคบนั้นเรารัก แต่เอซาวเราได้ชัง

¹⁴ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ มิใช่เช่นนั้น

¹⁵เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น

¹⁶เพราะฉะนั้นทุกสิ่งจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกาย แต่ขึ้นอยู่กับพระกรุณาของพระเจ้า

¹⁷เพราะมีข้อพระคัมภีร์ ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า เพราะเหตุนี้เองเราจึงได้ยกเจ้าขึ้น เพื่อเราจะสำแดงฤทธิ์ของเราให้ปรากฏทางตัวเจ้า และเพื่อให้นามของเรา กล่าวประกาศไปทั่วโลก

8 That is, those who are the children of the flesh, these are not the children of God; but the children of the promise are counted as the seed.

9 For this is the word of promise: "At this time I will come and Sarah shall have a son."

10 And not only this, but when Rebecca also had conceived by one man, even by our father Isaac

11 (For the children not yet being born, nor having done any good or evil that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him who calls),

12 It was said to her, "The older shall serve the younger."

13 As it is written, "Jacob I have loved, but Esau I have hated."

14 What shall we say then? Is there unrighteousness with God? Certainly not!

15 For He says to Moses, "I will have mercy on whomever I will have mercy, and I will have compassion on whomever I will have compassion."

16 So then it is not of him who wills, nor of him who runs, but of God who shows mercy.

17 For the Scripture says to the Pharaoh, "For this very purpose I have raised you up, that I may show My power in you, and that My name may be declared in all the earth."

18 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์ทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง

19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงคิดเยียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้”

20 แต่ว่าท่านคือใคร คือมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นเอง ท่านจะได้ตอบกับพระเจ้าได้อย่างไร สิ่งซึ่งถูกปั้นจะกล่าวแก่ผู้ปั้นได้หรือว่า “ทำไมท่านจึงปั้นข้าพเจ้าอย่างนี้”

21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะที่ดีสวยงามอันหนึ่ง และภาชนะใช้สอยอันหนึ่งหรือ

22 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงออกค้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ

23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงพระสิริอันอุดมของพระองค์ แก่บรรดาผู้ที่เป็ภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับศักดิ์ศรี

24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

18 Therefore He has mercy on whom He wills, and whom He wills He hardens.

19 You will say to me then, “Why does He still find fault? For who has resisted His will?”

20 But indeed, O man, who are you to reply against God? Will the thing formed say to him who formed it, “Why have you made me like this?”

21 Does not the potter have power over the clay, from the same lump to make one vessel for honor and another for dishonor?

22 What if God, wanting to show His wrath and to make His power known, endured with much longsuffering the vessels of wrath prepared for destruction,

23 And that He might make known the riches of His glory on the vessels of mercy, which He had prepared beforehand for glory,

24 Even us whom He called, not of the Jews only, but also of the Gentiles?

25 ดังที่พระองค์คริสต์ไว้ในพระคัมภีร์
โอเซยาว่า เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่า
เป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้
เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขา
ว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็น
ที่รักไม่

26 และในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขา
ว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา"
ในที่นั้นเองเขาจะได้อธิ์ว่า เป็นบุตรของ
พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

27 และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศ
แจ้งพวกอิสราเอลว่า แม้พวกถูกอิสรา-
เอลจะมากทวีขึ้นเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล
แต่ผู้ที่จะรอดนั้นมีน้อย

28 เพราะว่าการองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรง
ให้เป็นไปตามพระคำสัตย์ของพระองค์โดย
เร็วพลัน

29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า
ถ้าพระเจ้าจอมโยธาได้ทรงเหลือพงศ์
พันธุ์ไว้ให้เราบ้าง เราทั้งหลายก็จะเป็น
เหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

ชนชาติอิสราเอลและข่าวประเสริฐ

30 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่า
พวกต่างชาติที่ไม่ได้ไล่หาความชอบ
ธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือ
ความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ

31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งไล่หาความ
ชอบธรรมตามบัญญัติก็ยังไม่ได้รับตาม
บัญญัตินั้น

32 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้
แสวงหาโดยความเชื่อ แต่แสวงหาโดย

25 As He says also in Hosea: "I will
call them My people, who were not My
people, and her beloved, who was not
beloved."

26 "And it shall come to pass in the
place where it was said to them, 'You
are not My people,' there they shall be
called sons of the living God."

27 Isaiah also cries out concerning Is-
rael: "Though the number of the chil-
dren of Israel be as the sand of the sea,
the remnant will be saved."

28 For He will finish the work and
cut it short in righteousness, because
the LORD will make a short work upon
the earth."

29 And as Isaiah said before: "Unless
the LORD of Sabaoth had left us a seed,
we would have become like Sodom, and
we would have been made like Gomor-
rah."

30 What shall we say then? That Gen-
tiles, who did not pursue righteousness,
have attained to righteousness, even
the righteousness of faith;

31 But Israel, pursuing the law of
righteousness, has not attained to the
law of righteousness.

32 Why? Because they did not seek it
by faith, but as it were, by the works of

การประพาดิ เขาสะดุดก้อนหินที่ให้
สะดุดนั้น

³³ ดังที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
องธุเถกเราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ใน
ศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่ง
ซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะ
ไม่ได้รับความอับอาย

10 ที่น้องทั้งหลาย ความปรารถนา
ในจิตใจของข้าพเจ้า และคำวิงวอนขอต่อ
พระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอด้วย
หวังให้เขารอด

² ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่าเขามีความ
กระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หา
ได้เป็นตามปัญญาไม่

³ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรม
ที่พระเจ้าประทานให้ แต่อุตสาหะตั้งความ
ชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่
ในความชอบธรรมของพระเจ้า

⁴ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของ
ธรรมบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความ
เชื่อได้รับความชอบธรรม

⁵ โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรม
ซึ่งมีธรรมบัญญัติเป็นมูลฐานว่าคนใด
ที่ประพฤติตามจะได้ชีวิตโดยการประ-
พาดินั้น

⁶ แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็น
มูลฐานว่าอย่างนี้ว่า “อย่านึกในใจของ
ตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์” (ก็จะ
เชิญพระคริสต์ลงมา)

⁷ “หรือ ใครจะลงไปยังที่ลึก” (ก็จะ
เชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย)

the law. For they stumbled at that stum-
bling stone.

³³ As it is written: “Behold, I lay in
Zion a stumbling stone and rock of of-
fense, and whoever believes on Him
will not be put to shame.”

CHAPTER 10

Brethren, my heart's desire and
prayer to God for Israel is that
they may be saved.

² For I bear them witness that they
have a zeal for God, but not according
to knowledge.

³ For they being ignorant of God's
righteousness, and seeking to establish
their own righteousness, have not sub-
mitted to the righteousness of God.

⁴ For Christ is the end of the law for
righteousness to everyone who be-
lieves.

⁵ For Moses writes about the righ-
teousness which is of the law, “The man
who does those things shall live by
them.”

⁶ But the righteousness of faith
speaks in this way, “Do not say in your
heart, ‘Who will ascend into heaven?’”
(that is, to bring Christ down from
above)

⁷ Or, “‘Who will descend into the
abyss?’” (that is, to bring Christ up
from the dead).

⁸แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ในปากของท่าน อยู่ในใจของท่าน และอยู่ในใจของท่าน" (คือคำซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น)

⁹คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

¹⁰ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

¹¹เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ผู้หนึ่งผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย

¹²เพราะว่าพวกยิวและพวกต่างชาตินั้นไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง และทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์

¹³เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

¹⁴แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์ได้อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์ได้อย่างไรได้

¹⁵และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เท้าของคนเหล่านั้นที่นำข่าวดีมา ช่างงามจริง ๆ นอ

8 But what does it say? "The word is near you, in your mouth and in your heart" (that is, the word of faith which we preach):

9 That if you confess with your mouth the Lord Jesus and believe in your heart that God has raised Him from the dead, you will be saved.

10 For with the heart one believes unto righteousness, and with the mouth confession is made unto salvation.

11 For the Scripture says, "Whoever believes on Him will not be put to shame."

12 For there is no distinction between Jew and Greek, for the same Lord over all is rich to all who call upon Him.

13 For "whoever calls on the name of the LORD shall be saved."

14 How then shall they call on Him in whom they have not believed? And how shall they believe in Him of whom they have not heard? And how shall they hear without a preacher?

15 And how shall they preach unless they are sent? As it is written: "How beautiful are the feet of those who preach the gospel of peace, who bring glad tidings of good things!"

¹⁶แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย

¹⁷ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์

¹⁸ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริง ๆ เสียงของเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลกและถ้อยคำของเขา ประกาศออกไปถึงสุดปลายพิภพ

¹⁹ข้าพเจ้าถามอีกว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า เราจะให้เจ้าทั้งหลายอดจากผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยชนชาติที่ไม่ใช่เขาชาติหนึ่ง

²⁰แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า คนเหล่านั้นที่มีใจแสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีใจถามหาเรา

²¹แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า ตลอดทั้งวันเรายื่นมือให้ชนชาติซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น

คนอิสราเอลส่วนที่เหลือ

11เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” หามิได้ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน

²พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาตินั้นที่พระองค์ทรงรับไว้เป็นของพระองค์

16 But they have not all obeyed the gospel. For Isaiah says, “Lord, who has believed our report?”

17 So then faith comes by hearing, and hearing by the word of God.

18 But I say, have they not heard? Yes indeed: “Their sound has gone out to all the earth, and their words to the ends of the world.”

19 But I say, did Israel not know? First Moses says: “I will provoke you to jealousy by those who are not a nation, I will move you to anger by a foolish nation.”

20 But Isaiah is very bold and says: “I was found by those who did not seek Me; I was made manifest to those who did not ask for Me.”

21 But to Israel he says: “All day long I have stretched out My hands to a disobedient and contrary people.”

CHAPTER 11

I say then, has God cast away His people? Certainly not! For I also am an Israelite, of the seed of Abraham, of the tribe of Benjamin.

2 God has not cast away His people whom He foreknew. Or do you not

ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์
กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าว
โทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า

3 “พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกผู้
เผยพระวจนะของพระองค์ แท่นบูชาของ
พระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลือ
อยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวง
หาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้า
พระองค์”

4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร
ว่าดังนี้ “เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ด
พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้กราบไหว้พระบา-
อัล”

5 เช่นนั้นแหละ บัดนี้ก็ยังมิเวลาที่เหลือ
อยู่ตามที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้โดย
พระคุณ

6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณ ก็หาได้เป็น
เพราะทางการประพาศไม่ ถ้าเป็นทาง
การประพาศ พระคุณก็จะไม่เป็นพระ
คุณอีกต่อไป

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสรา-
เอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่
พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้ได้พบ
และคนนอกนั้นก็มิอาจแข่งกระด้างไป

8 ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เขื่องขึ้น
ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้
อินให้แก่เขาจนทุกวันนี้

9 กษัตริย์ดาวิดทรงกล่าวว่า ให้งานเลี้ยง
ของเขาเป็นบ่วงแร้วและเครื่องดัก เป็น
สิ่งให้สะดุดและเป็นสิ่งสนองเขา

know what the Scripture says of Elijah,
how he pleads with God against Israel,
saying,

3 “LORD, they have killed Your
prophets and torn down Your altars,
and I alone am left, and they seek my
life”?

4 But what does the divine response
say to him? “I have reserved for Myself
seven thousand men who have not
bowed the knee to Baal.”

5 Even so then, at this present time
there is a remnant according to the
election of grace.

6 And if by grace, then *it is* no longer
of works; otherwise grace is no longer
grace. But if *it is* of works, it is no longer
grace; otherwise work is no longer
work.

7 What then? Israel has not obtained
what it seeks; but the elect have ob-
tained it, and the rest were blinded.

8 Just as it is written: “God has given
them a spirit of stupor, eyes that they
should not see and ears that they
should not hear, to this very day.”

9 And David says: “Let their table be-
come a snare and a trap, a stumbling
block and a recompense to them.

10 ให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะ
มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อม
ตลอดไป

10 Let their eyes be darkened, so that
they do not see, and bow down their
back always."

ความรอดของชนต่างชาติ

11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า พวกอิสราเอล
สะดุดจนหกล้มที่เดียวหรือ หามิได้ แต่
การที่เขาละเมิดนั้น เป็นเหตุให้ความรอด
แผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวก
อิสราเอลมีใจมานะขึ้น

11 I say then, have they stumbled
that they should fall? Certainly not! But
through their fall, to provoke them to
jealousy, salvation *has come* to the Gen-
tiles.

12 แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้น
เป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการ
พ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติ
บริบูรณ์ หากได้เขามาเพิ่มเข้าด้วย จะ
ดียิ่งกว่านั้นอีกมากหนอ

12 Now if their fall *is* riches for the
world, and their failure riches for the
Gentiles, how much more their full-
ness!

13 แด่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็น
คนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมา
ยังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องพันธกิจ
รับใช้ของข้าพเจ้า

13 For I speak to you Gentiles; inas-
much as I am an apostle to the Gentiles,
I magnify my ministry,

14 เพื่อข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วม
ชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้
เขารอดได้บ้าง

14 If by any means I may provoke to
jealousy *those who are* my flesh and
save some of them.

15 เพราะว่าการที่พี่น้องร่วมชาติ
ของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสีย
แล้ว เป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับ
พระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับ
มาอีกนั้น ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตาย
ไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่

15 For if their being cast away *is* the
reconciling of the world, what *will* their
acceptance *be* but life from the dead?

16 ถ้าแป้งดิบก้อนแรกที่ยังบริสุทธิ์
แป้งดิบทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้า
รากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย

16 For if the firstfruit *is* holy, the
lump *is* also *holy*; and if the root *is* holy,
so *are* the branches.

17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอก

18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น ถ้าท่านอวดดี ไซ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน

19 ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไว้”

20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออก ก็เพราะเขาไม่เชื่อแต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลยแต่จงเกรงกลัว

21 เพราะว่าเมื่อพระองค์มิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน

22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระเมตตาและความเข้มงวดของพระเจ้า คือพระองค์ทรงเข้มงวดกับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไป แต่พระองค์ทรงพระเมตตาท่าน ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระเมตตาท่านต่อไป มิฉะนั้นก็จะทรงตัดท่านออกเสียด้วย

23 ส่วนเขาทั้งหลาย ถ้าเขาไม่คืนใจอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์อาทิที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้

17 And if some of the branches were broken off, and you, being a wild olive tree, were grafted in among them, and with them became a partaker of the root and fatness of the olive tree,

18 Do not boast against the branches. But if you do boast, *remember that* you do not support the root, but the root supports you.

19 You will say then, “Branches were broken off that I might be grafted in.”

20 Well *said*. Because of unbelief they were broken off, and you stand by faith. Do not be haughty, but fear.

21 For if God did not spare the natural branches, He may not spare you either.

22 Therefore consider the goodness and severity of God: on those who fell, severity; but toward you, goodness, if you continue in *His* goodness. Otherwise you also will be cut off.

23 And they also, if they do not continue in unbelief, will be grafted in, for God is able to graft them in again.

24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศป่า ซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกพันธุ์ดี ซึ่งคือธรรมชาติของมันแล้ว การที่เจ้าเอากิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะไม่ง่ายยิ่งกว่านั้นเป็นไหน ๆ

การที่อิสราเอลคืนสู่สภาพเดิม

25 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะอวดรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไปจนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำจน

26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอดตามที่มิคาเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดคหกรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ

27 และนี่แหละจะเป็นพันธสัญญาของเราแก่กับเขาทั้งหลายเมื่อเรายกโทษบาปของเขา

28 ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รัก เนื่องจากบรรพบุรุษของเขา

29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัย ในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเลือกสรรไว้

30 ท่านทั้งหลายก็เหมือนกัน เมื่อก่อนมิได้เชื่อฟังพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระ

24 For if you were cut out of the olive tree which is wild by nature, and were grafted contrary to nature into a cultivated olive tree, how much more will these, who are natural branches, be grafted into their own olive tree?

25 For I do not desire, brethren, that you should be ignorant of this mystery, lest you should be wise in your own opinion, that blindness in part has happened to Israel until the fullness of the Gentiles has come in.

26 And so all Israel will be saved, as it is written: "The Deliverer will come out of Zion, and He will turn away ungodliness from Jacob;

27 For this is My covenant with them, when I take away their sins."

28 Concerning the gospel they are enemies for your sake, but concerning the election they are beloved for the sake of the fathers.

29 For the gifts and the calling of God are irrevocable.

30 For as you were once disobedient to God, yet have now obtained mercy

กรุณา เพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา
เหล่านั้นฉันใด

³¹บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อฟัง เพื่อ
ว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระคุณที่
ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น

³²เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คน
ทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อฟัง เพื่อพระ
องค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลาย
ทุกคน

³³โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของ
พระเจ้านั้น ล้ำลึกเท่าใด ข้อคิดสันของ
พระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และ
ทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะ
ได้

³⁴เพราะว่า ใครเล่ารู้พระทัยของพระ
เจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาของพระองค์

³⁵หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใด
แก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทาน
ตอบแทนให้แก่เขา

³⁶เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดย
พระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระสิริจึง
มีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์อาเมน

ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

12พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ โดย
เห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า
ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวาย
ตัวของท่านแด่พระองค์เพื่อเป็นเครื่อง
บูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอ
พระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการ
โดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย

through their disobedience,

³¹ Even so these also have now been
disobedient, that through the mercy
shown you they also may obtain mercy.

³² For God has committed them all
to disobedience, that He might have
mercy on all.

³³ Oh, the depth of the riches both of
the wisdom and knowledge of God!
How unsearchable are His judgments
and His ways past finding out!

³⁴ "For who has known the mind of
the LORD? Or who has become His
counselor?"

³⁵ "Or who has first given to Him
and it shall be repaid to him?"

³⁶ For of Him and through Him and
to Him are all things, to whom be glory
forever. Amen.

CHAPTER 12

I beseech you therefore, brethren, by
the mercies of God, that you
present your bodies a living sacrifice,
holy, acceptable to God, which is your
reasonable service.

²อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะรู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรศิโยดเยียม

³ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคนโดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้อ่อมสุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน

⁴เพราะว่า ในร่างกายอันเดียวนั้น เรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้น ๆ มิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด

⁵พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น

⁶และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการเผยพระวจนะ ก็จงเผยตามกำลังของความเชื่อ

⁷ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน

⁸ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาคนั้น ก็จงให้ด้วยใจกว้างขวาง ผู้ที่ครอบครอง ก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี

2 And do not be conformed to this world, but be transformed by the renewing of your mind, that you may prove what is that good and acceptable and perfect will of God.

3 For I say, through the grace given to me, to everyone who is among you, not to think of himself more highly than he ought to think, but to think soberly, as God has dealt to each one a measure of faith.

4 For as we have many members in one body, but all the members do not have the same function,

5 So we, being many, are one body in Christ, and individually members of one another.

6 Having then gifts differing according to the grace that is given to us, let us use them: if prophecy, let us prophesy in proportion to our faith;

7 Or ministry, let us use it in our ministering; he who teaches, in teaching;

8 He who exhorts, in exhortation; he who gives, with liberality; he who leads, with diligence; he who shows mercy, with cheerfulness.

คำเตือนในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

⁹จงรักด้วยใจจริง จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี

¹⁰จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว

¹¹อย่าอ่อนระอา จงมีจิตใจกระตือรือร้นด้วยพระวิญญาณ จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹²จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งมั่นอธิษฐาน

¹³จงเห็นอกเห็นใจช่วยบรรดาคนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยข้อยไมตรี

¹⁴จงอวยพรแก่คนที่เกี่ยวข้องเยี่ยงท่าน จงให้พรอย่าแช่งสาปเลย

¹⁵จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้

¹⁶จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงยอมทำการต่ำ อย่าถือว่าตัวฉลาด

¹⁷อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ดีๆ ก็เห็น ว่าดี

¹⁸ถ้าเป็นไปได้ คือเรื่องที่ขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

¹⁹ดูก่อน ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง"

⁹ Let love be without hypocrisy. Abhor what is evil. Cling to what is good.

¹⁰ Be kindly affectionate to one another with brotherly love, in honor giving preference to one another;

¹¹ Not lagging in diligence, fervent in spirit, serving the Lord;

¹² Rejoicing in hope, patient in tribulation, continuing steadfastly in prayer;

¹³ Distributing to the needs of the saints, given to hospitality.

¹⁴ Bless those who persecute you; bless and do not curse.

¹⁵ Rejoice with those who rejoice, and weep with those who weep.

¹⁶ Be of the same mind toward one another. Do not set your mind on high things, but associate with the humble. Do not be wise in your own opinion.

¹⁷ Repay no one evil for evil. Have regard for good things in the sight of all men.

¹⁸ If it is possible, as much as depends on you, live peaceably with all men.

¹⁹ Beloved, do not avenge yourselves, but rather give place to wrath; for it is written, "Vengeance is Mine, I will repay," says the Lord.

20อย่าแก้แค้นเลย ถ้าศัตรูของท่านหิว
จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระ-
หายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าเรา
ทำอย่างนั้นเป็นการสมถ่านที่ลูกไฟจงไว้
บนศีรษะของเขา

21อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จง
ชนะความชั่วด้วยความดี

20 Therefore "If your enemy hun-
gers, feed him; if he thirsts, give him a
drink; for in so doing you will heap
coals of fire on his head."

21 Do not be overcome by evil, but
overcome evil with good.

CHAPTER 13

13ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของ
ผู้มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจ
ใดเลยที่มิได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่
ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น

2เหตุฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้น ก็
ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และ
ผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

3เพราะว่าผู้ครอบครองนั้น ไม่มากลัวเลย
สำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัว
สำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะ
กลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประ-
พจน์แต่ความดี แล้วท่านก็จะได้เป็นที่
พอใจของผู้มีอำนาจนั้น

4เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับ
ใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน
แต่ถ้าท่านทำความชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะ
ว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เลย ๆ
ไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และจะ
เป็นผู้ลงพระอาญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคน
ที่ประพฤติชั่ว

5เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับ
บัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาญาสิ่งเดียว
แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดชอบด้วย

Let every soul be subject to the gov-
erning authorities. For there is no
authority except from God, and the au-
thorities that exist are appointed by
God.

2 Therefore whoever resists the au-
thority resists the ordinance of God,
and those who resist will bring judg-
ment on themselves.

3 For rulers are not a terror to good
works, but to evil. Do you want to be
unafraid of the authority? Do what is
good, and you will have praise from the
same.

4 For he is God's minister to you for
good. But if you do evil, be afraid; for
he does not bear the sword in vain; for
he is God's minister, an avenger to exe-
cute wrath on him who practices evil.

5 Therefore you must be subject, not
only because of wrath but also for con-
science' sake.

⁹ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสีย
ส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจ
นั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติ
หน้าที่นี้อยู่

⁷ ท่านจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควร
จะได้รับ จงเสียส่วยสาอากรตามที่ควร
เสียภาษีตามที่ควร ความยำเกรงควรแก่
ผู้ใด จงยำเกรงผู้นั้น จงให้เกียรติยศ
แก่ผู้ที่ควรจะได้รับ

⁸ อย่าย่ำเป็นหนืออะไรใคร นอกจากความ
รักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้าน
ก็ได้ปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติครบถ้วน
แล้ว

⁹ พระบัญญัติกล่าวว่า *อย่าล่วงประเวณี
ผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่า
โลภ* ทั้งพระบัญญัติอื่น ๆ ก็รวมอยู่ใน
ข้อนี้คือ ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตัวเอง

¹⁰ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย
เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการปฏิบัติตาม
ธรรมเนียมบัญญัติอย่างครบถ้วน

¹¹ นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลสมัยว่า
บัดนี้เป็นเวลาที่เราคควรจะตื่นจากหลับ
แล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้
กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น

¹² กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้า
ก็ใกล้เข้ามา เราจะเลิกการกระทำของ
ความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความ
สว่าง

¹³ เราจงประพฤติตัวให้เหมาะสมกับ
เวลากลางวัน มิใช่เลื่องเสพสุราเมามาย
มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยากัน

6 For because of this you also pay
taxes, for they are God's ministers at-
tending continually to this very thing.

7 Render therefore to all their due:
taxes to whom taxes are due, customs to
whom customs, fear to whom fear, hon-
or to whom honor.

8 Owe no one anything except to love
one another, for he who loves another
has fulfilled the law.

9 For the commandments, "You shall
not commit adultery," "You shall not
murder," "You shall not steal," "You
shall not bear false witness," "You shall
not covet," and if *there is* any other
commandment, are *all* summed up in
this saying, namely, "You shall love
your neighbor as yourself."

10 Love does no harm to a neighbor;
therefore love *is* the fulfillment of the
law.

11 And *do* this, knowing the time,
that now *it is* high time to awake out of
sleep; for now our salvation *is* nearer
than when we *first* believed.

12 The night is far spent, the day is
at hand. Therefore let us cast off the
works of darkness, and let us put on the
armor of light.

13 Let us walk properly, as in the day,
not in revelry and drunkenness, not in
lewdness and lust, not in strife and
envy.

14 แต่ท่านจงประดับกายด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำรุงบำเรอตัณหาของเนื้อหนัง

14 But put on the Lord Jesus Christ, and make no provision for the flesh, to fulfill its lusts.

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

CHAPTER 14

14 ส่วนคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนอยู่นั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น

Receive one who is weak in the faith, but not to disputes over doubtful things.

2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนก็กินแต่ผักเท่านั้น

2 For one believes he may eat all things, but he who is weak eats only vegetables.

3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่ได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว

3 Let not him who eats despise him who does not eat, and let not him who does not eat judge him who eats; for God has received him.

4 ท่านเป็นใครเล่า จึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น บ่าวคนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่บัญชาของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะวอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฤทธิ์อาจให้เขาได้ดีได้

4 Who are you to judge another's servant? To his own master he stands or falls. Indeed, he will be made to stand, for God is able to make him stand.

5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด

5 One person esteems one day above another; another esteems every day alike. Let each be fully convinced in his own mind.

6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กินก็มีได้กิน เพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังขอบพระคุณพระเจ้า

6 He who observes the day, observes it to the Lord; and he who does not observe the day, to the Lord he does not observe it. He who eats, eats to the Lord, for he gives God thanks; and he who does not eat, to the Lord he does not eat, and gives God thanks.

7 ในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว

8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเรตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นของคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

9 เพราะเหตุนี้เอง พระคริสตจึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงคืนพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนตายและคนเป็น

10 แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือท่านผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง เหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า

11 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่แน่นอนฉันใด ทุกคนจะคุกเข่ากราบเรา และทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า"

12 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

อย่าให้พี่น้องของตนสะดุด

13 ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง

14 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใด

7 For none of us lives to himself, and no one dies to himself.

8 For if we live, we live to the Lord; and if we die, we die to the Lord. Therefore, whether we live or die, we are the LORD's.

9 For to this end Christ died and rose and lived again, that He might be Lord of both the dead and the living.

10 But why do you judge your brother? Or why do you show contempt for your brother? For we shall all stand before the judgment seat of Christ.

11 For it is written: "As I live, says the LORD, every knee shall bow to Me, and every tongue shall confess to God."

12 So then each of us shall give account of himself to God.

13 Therefore let us not judge one another anymore, but rather resolve this, not to put a stumbling block or a cause to fall in our brother's way.

14 I know and am convinced by the Lord Jesus that *there is* nothing unclean of itself; but to him who considers anything to be unclean, to him *it is* un-

เป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น

15 ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้ผู้นั้นพินาศ เพราะอาหารที่ท่านกินเลย

16 ฉะนั้นอย่าให้สิ่งที่ดีสำหรับท่านเป็นข้อตำหนิตืดเย็นของผู้อื่นได้เลย

17 เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้น ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย

19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน

20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเห็นแก่อาหารเลย อาหารทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นทำผิด ก็มีความผิดด้วย

21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือเหล้าองุ่นหรือทำสิ่งใด ๆ ที่จะเป็เหตุให้พี่น้องสะดุด

22 ความเชื่อที่ท่านมีต่อพระเจ้านั้น จงยึดไว้ให้มั่น ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้น ก็เป็นสุข

clean.

15 Yet if your brother is grieved because of *your food*, you are no longer walking in love. Do not destroy with your food the one for whom Christ died.

16 Therefore do not let your good be spoken of as evil;

17 For the kingdom of God is not eating and drinking, but righteousness and peace and joy in the Holy Spirit.

18 For he who serves Christ in these things is acceptable to God and approved by men.

19 Therefore let us pursue the things which make for peace and the things by which one may edify another.

20 Do not destroy the work of God for the sake of food. All things indeed are pure, but *it is evil* for the man who eats with offense.

21 *It is good* neither to eat meat nor drink wine nor *do anything* by which your brother stumbles or is offended or is made weak.

22 Do you have faith? Have *it* to yourself before God. Happy is he who does not condemn himself in what he approves.

23 แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้นถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขาไม่ได้กินตามที่ตนเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใด ๆ ที่มิได้เกิดจากความเชื่อมั่นก็เป็นบาปทั้งสิ้น

23 But he who doubts is condemned if he eats, because *he does not eat* from faith; for whatever is not from faith is sin.

จงให้เป็นทีพอใจของเพื่อนบ้าน มิใช่ของตนเอง

CHAPTER 15

15 พวกเราซึ่งมีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนต่อความเชื่อของคนทีเคร่งในข้อหยาบ ๆ หยาบ ๆ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง

W e then who are strong ought to bear with the scruples of the weak, and not to please ourselves.

2 เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และการพัฒนามาให้เขา

2 Let each of us please *his* neighbor for *his* good, leading to edification.

3 เพราะว่าพระคริสตเจ้ามิได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยท่าน ตกอยู่แก่ข้าพระองค์

3 For even Christ did not please Himself; but as it is written, "The reproaches of those who reproached You fell on Me."

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะมีความหวังโดยความเพียรและความสุขใจด้วยพระคัมภีร์

4 For whatever things were written before were written for our learning, that we through the patience and comfort of the Scriptures might have hope.

5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความสุขใจ ทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์

5 Now may the God of patience and comfort grant you to be like-minded toward one another, according to Christ Jesus,

6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้พร้อมใจกันสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

6 That you may with one mind and one mouth glorify the God and Father of our Lord Jesus Christ.

ข่าวประเสริฐที่ไปถึงชนต่างชาติ

⁷ เหตุฉะนั้นจึงต้อนรับกันและกันเช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับท่าน เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า

⁸ เพราะข้าพเจ้าทราบว่า พระคริสต์ได้ทรงรับใช้มายังพวกที่เข้าสุหนัตเพื่อเห็นแก่ความสัจจริงของพระเจ้า เพื่อจะดำรงพระสัญญา ที่ประทานไว้กับบรรดาอัครบิดรนั้น

⁹ และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ในพระกัมภีร์ว่า เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์

¹⁰ และมีคำกล่าวอีกว่า ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับชนชาติของพระองค์

¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์

¹² และอิสยาห์ก็กล่าวอีกว่า รากแห่ง Jesse จะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะมีความหวังในพระองค์

¹³ ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁷ Therefore receive one another, just as Christ also received us, to the glory of God.

⁸ Now I say that Jesus Christ has become a servant to the circumcision for the truth of God, to confirm the promises made to the fathers,

⁹ And that the Gentiles might glorify God for His mercy, as it is written: "For this reason I will confess to You among the Gentiles, and sing to Your name."

¹⁰ And again he says: "Rejoice, O Gentiles, with His people!"

¹¹ And again; "Praise the LORD, all you Gentiles! Laud Him, all you peoples!"

¹² And again, Isaiah says: "There shall be a root of Jesse; and He who shall rise to reign over the Gentiles, in Him the Gentiles shall hope."

¹³ Now may the God of hope fill you with all joy and peace in believing, that you may abound in hope by the power of the Holy Spirit.

14 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยความดี และพร้อมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถจะเตือนสติกันและกันได้

15 แต่การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่าน เพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า

16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ และเป็นปุโรหิตฝ่ายชาวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้น จะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่ชำระไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

17 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงมีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า

18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อาจจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง

19 คือด้วยอิทธิฤทธิ์แห่งมหาสำคัญและการอัครรรбы ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม

20 อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว

14 Now I myself am confident concerning you, my brethren, that you also are full of goodness, filled with all knowledge, able also to admonish one another.

15 Nevertheless, brethren, I have written more boldly to you on some points, as reminding you, because of the grace given to me by God,

16 That I might be a minister of Jesus Christ to the Gentiles, ministering the gospel of God, that the offering of the Gentiles might be acceptable, sanctified by the Holy Spirit.

17 Therefore I have reason to glory in Christ Jesus in the things which pertain to God.

18 For I will not dare to speak of any of those things which Christ has not accomplished through me, in word and deed, to make the Gentiles obedient—

19 In mighty signs and wonders, by the power of the Spirit of God, so that from Jerusalem and round about to Illyricum I have fully preached the gospel of Christ.

20 And so I have made it my aim to preach the gospel, not where Christ was named, lest I should build on another man's foundation,

21 ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้ เข้าใจ

21 But as it is written: "To whom He was not announced, they shall see; and those who have not heard shall understand."

เปาโลเจตนาจะไปกรุงโรม

22 นี่ก็เหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน

22 For this reason I also have been much hindered from coming to you.

23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนามาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน

23 But now no longer having a place in these parts, and having a great desire these many years to come to you,

24 เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว หวังว่าท่านจะช่วยจัดส่งให้ข้าพเจ้าเดินทางต่อไป

24 Whenever I journey to Spain, I shall come to you. For I hope to see you on my journey, and to be helped on my way there by you, if first I may enjoy your company for a while.

25 ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์ธรรมิกชน

25 But now I am going to Jerusalem to minister to the saints.

26 เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย เห็นชอบที่จะเรียกรับเงินส่งไปให้แก่ธรรมิกชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม

26 For it pleased those from Macedonia and Achaia to make a certain contribution for the poor among the saints who are in Jerusalem.

27 พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้น และความจริงพวกเขาก็เป็นหนี้ธรรมิกชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายวิญญาณ จิตก็เป็นการสมควรที่พวกคนต่างชาตินั้นจะได้สมนาคุณศิษย์เหล่านั้น ด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง

27 It pleased them indeed, and they are their debtors. For if the Gentiles have been partakers of their spiritual things, their duty is also to minister to them in material things.

28 เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น

29 และข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของพระคริสต์

30 พี่น้องทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา และโดยความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า

31 เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือของคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เป็นที่พอใจของธรรมิกชน

32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน

33 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข จงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด อาเมน

คำแสดงความนับถือส่วนตัว

16 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นมคณาชิกาในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองเคนทรี

2 ขอท่านรับนางไว้ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าตามควรแก่ธรรมิกชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่ยังต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย

28 Therefore, when I have performed this and have sealed to them this fruit, I shall go by way of you to Spain.

29 But I know that when I come to you, I shall come in the fullness of the blessing of the gospel of Christ.

30 Now I beg you, brethren, through the Lord Jesus Christ, and through the love of the Spirit, that you strive together with me in prayers to God for me.

31 That I may be delivered from those in Judea who do not believe, and that my service for Jerusalem may be acceptable to the saints,

32 That I may come to you with joy by the will of God, and may be refreshed together with you.

33 Now the God of peace be with you all. Amen.

CHAPTER 16

I commend to you Phoebe our sister, who is a servant of the church in Cenchrea.

2 That you may receive her in the Lord in a manner worthy of the saints, and assist her in whatever business she has need of you; for indeed she has been a helper of many and of myself also.

3 ขอฝากความคิดถึงมายังปริสกาและ
อากวิลาผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ในพระ
ราชกิจของพระเยซูคริสต์

4 ซึ่งได้เสี่ยงชีวิตของเขา เพื่อป้องกัน
ชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณ
เขาทั้งสอง และมีโซ่ข้าพเจ้าคนเดียว
แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติ
ก็ขอบคุณเขาด้วย

5 และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักร
ที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึง
มายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็น
คนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้น
เอเซีย

6 ขอฝากความคิดถึง มายังมารีย์ผู้
ตรากตรำทำงานหนักเพื่อท่านทั้งหลาย

7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัส
กับยูนีอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และ
ได้ถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคน
มีชื่อเสียงในหมู่พวกอัครทูต ทั้งได้อาศัย
ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย

8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอาตัส
ที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูร์บานัสผู้
ร่วมงานกับเราในพระราชกิจของพระ
คริสต์ และขอฝากความคิดถึงมายัง
สทาคิสที่รักของข้าพเจ้า

10 ขอฝากความคิดถึง มายังอาเปิลเลส
ผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝาก
ความคิดถึงมายังคนในครอบครัวของ
อาริสไทอูลัส

3 Greet Priscilla and Aquila, my fel-
low workers in Christ Jesus,

4 Who risked their own necks for my
life, to whom not only I give thanks, but
also all the churches of the Gentiles.

5 Likewise greet the church that is in
their house. Greet my beloved Epaene-
tus, who is the firstfruits of Achaia to
Christ.

6 Greet Mary, who labored much for
us.

7 Greet Andronicus and Junia, my
countrymen and my fellow prisoners,
who are of note among the apostles,
who also were in Christ before me.

8 Greet Amplias, my beloved in the
Lord.

9 Greet Urbanus, our fellow worker
in Christ, and Stachys, my beloved.

10 Greet Apelles, approved in Christ.
Greet those who are of the household
of Aristobulus.

11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอน
ญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมา
ยังคนในครัวเรือนนารซิสส์ที่อยู่ใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า

12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนา
และตรีโฟซาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์
พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายัง
เปอร์ซิสที่รัก ผู้ได้ปฏิบัติงานมากมาย
ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า

13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัส ผู้ที่ทรง
เลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และ
มารดาของเขาซึ่งเป็นมารดาข้าพเจ้า
ด้วย

14 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส
ฟเลโกน เฮอร์เมส ปาโตรบัส เฮอร์มาส
และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น

15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส
ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขา
และโอลิมปัสกับบรรดาธรรมิกชน ที่อยู่
กับเขาเหล่านั้น

16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบ
อันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระ
คริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง
หลายด้วย

17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอน
ท่าน ให้สังเกตคุณเหล่านั้นที่ก่อเหตุ
วิวาทและทำให้คนอื่นหลง ซึ่งเป็นการ
ผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา
จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น

11 Greet Herodion, my countryman.
Greet those who are of the household
of Narcissus who are in the Lord.

12 Greet Tryphena and Tryphosa,
who have labored in the Lord. Greet
the beloved Persis, who labored much
in the Lord.

13 Greet Rufus, chosen in the Lord,
and his mother and mine.

14 Greet Asyncritus, Phlegon, Her-
mas, Patrobas, Hermes, and the breth-
ren who are with them.

15 Greet Philologus and Julia, Ne-
reus and his sister, and Olympas, and
all the saints who are with them.

16 Greet one another with a holy kiss.
The churches of Christ greet you.

17 Now I urge you, brethren, note
those who cause divisions and offenses,
contrary to the doctrine which you
learned, and avoid them.

18 เพราะว่าการเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติ
พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่
ได้ปรนนิบัติท้องของตนเอง และได้
ล่อลวงคนซื้อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อน
หวาน

19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็
เลื่องลือไปถึงหูคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้า
จึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย ข้าพ-
เจ้าใคร่ให้ท่านเชื่อวาญในการดี และ
ให้เป็นคนที่มีในการชั่ว

20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรง
ปราบซาตานให้ยับยั้งลงใต้เท้าของท่าน
ทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซู-
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่
กับท่านทั้งหลายเถิด

21 ทิโมธี ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลู-
ลือส ยาโสนและโสสิปาเทอรุญติของ
ข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง
หลายด้วย

22 ข้าพเจ้าเทอร์ทูลัสผู้เขียนจดหมาย
ฉบับนี้ตามคำบอก ขอฝากความคิดถึง
มายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็น
เจ้า

23 กายอัส เจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า
และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝาก
ความคิดถึงมายังท่านเอร์สทัสสมุหนาย
ของเมือง และควารทัส ซึ่งเป็นพี่น้อง
ของเราฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
ด้วย

24 [ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด อามิน]

18 For those who are such do not
serve our Lord Jesus Christ, but their
own belly, and by smooth words and
flattering speech deceive the hearts of
the simple.

19 For your obedience has become
known to all. Therefore I am glad on
your behalf; but I want you to be wise
in what is good, and simple concerning
evil.

20 And the God of peace will crush
Satan under your feet shortly. The
grace of our Lord Jesus Christ be with
you. Amen.

21 Timothy, my fellow worker, and
Lucius, Jason, and Sosipater, my coun-
trymen, greet you.

22 I, Tertius, who wrote *this* epistle,
greet you in the Lord.

23 Gaius, my host and *the* host of the
whole church, greets you. Erastus, the
treasurer of the city, greets you, and
Quartus, a brother.

24 The grace of our Lord Jesus
Christ be with you all. Amen.

คำย่อพระเกียรติตอนจบ

25 จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์อาจให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามกิตติคุณ ซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันล้ำลึก ซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่อดีตกาล

26 แต่มานับนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะทรงให้ชนชาติทั้งปวงเห็นประจักษ์ตาม ซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวร ได้ทรงบัญชาไว้เพื่อให้เขาได้เชื่อ

27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจึงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณแด่องค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

25 Now to Him who is able to establish you according to my gospel and the preaching of Jesus Christ, according to the revelation of the mystery kept secret since the world began

26 But now has been made manifest, and by the prophetic Scriptures has been made known to all nations, according to the commandment of the everlasting God, for obedience to the faith—

27 To God, alone wise, be glory through Jesus Christ forever. Amen.

จดหมายของท่านเปาโลซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง
โครีนธ์
ฉบับที่หนึ่ง

THE FIRST LETTER OF PAUL TO THE
CORINTHIANS

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้
เป็นอัครทูตของพระเยซู
คริสต์ตามน้ำพระทัยของ
พระองค์ และโสสเทเนสผู้
เป็นพี่น้องของเรา

2 เรียบ คริสตจักรของพระเจ้า ที่เมือง
โครีนธ์ ผู้ได้รับการทรงชำระ
ให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์
ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้
เป็นธรรมิกชน ด้วยกันกับ
คนทั้งปวง ในทุกตำบล ที่ออก
พระนามพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราและ
ของเขา

3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า
พระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์
เจ้าซึ่งดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

สำนึกในพระคุณเมื่อได้รับ
ของประทานต่าง ๆ

4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าในเรื่อง
ท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของ
พระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลาย
ในพระเยซูคริสต์

CHAPTER 1

Paul, called to be an apostle of Jesus
Christ through the will of God,
and Sosthenes our brother,

2 To the church of God which is at
Corinth, to those who are sanctified in
Christ Jesus, called to be saints, with all
who in every place call on the name of
Jesus Christ our Lord, both theirs and
ours:

3 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

4 I thank my God always concerning
you for the grace of God which was
given to you by Christ Jesus,

5 เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วย
ทุกสิ่งทุกอย่างในพระองค์ คือพร้อมด้วย
วิชาและความรู้ทุกอย่าง

6 ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็น
ที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว

7 ท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทาน
เลย ในขณะที่ท่านรอคอยการปรากฏของ
พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

8 พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จน
ถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติใน
วันของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

9 พระเจ้าเป็นผู้ทรงความสัตย์ พระองค์
ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับ
พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแบ่งแยกในคริสตจักร

10 คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอน
ท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า
ของเรา ขอให้ท่านปรองดองกัน อย่า
ถือพวกถือคณะ แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่ง
ใจเดียวกัน

11 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนของ
นางกะโลเอ ได้เล่าเรื่องของท่านให้
ข้าพเจ้าฟังว่าเกิดมีการทุ่มเถียงกัน ใน
ระหว่างพวกท่าน

12 ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกท่านต่าง
ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล”
หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล” หรือ
“ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เซเฟาส” หรือ “ข้าพเจ้า
เป็นศิษย์พระคริสต์”

13 พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์

5 That you were enriched in every-
thing by Him in all utterance and all
knowledge,

6 Even as the testimony of Christ was
confirmed in you,

7 So that you come short in no gift,
eagerly waiting for the revelation of
our Lord Jesus Christ,

8 Who will also confirm you to the
end, that you may be blameless in the
day of our Lord Jesus Christ.

9 God is faithful, by whom you were
called into the fellowship of His Son,
Jesus Christ our Lord.

10 Now I plead with you, brethren,
by the name of our Lord Jesus Christ,
that you all speak the same thing, and
that there be no divisions among you,
but that you be perfectly joined togeth-
er in the same mind and in the same
judgment.

11 For it has been declared to me
concerning you, my brethren, by those
of Chloe's household, that there are
contentions among you.

12 Now I say this, that each of you
says, "I am of Paul," or "I am of Apol-
los," or "I am of Cephas," or "I am of
Christ."

13 Is Christ divided? Was Paul cruci-

แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโล เพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ

14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัส และกายอัส

15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า เขาได้รับบัพติศมาในนามของข้าพเจ้า

16 (ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเตฟานัสด้วย นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง)

17 เพราะว่าคุณพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เรารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ และมีชีวิตด้วยสันติอันฉาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์คืออุทธานภาพ

และพระปัญญาของพระเจ้า

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่กำลังจะรอดเห็นว่าเป็นอุทธานภาพของพระเจ้า

19 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความฉลาดของคนฉลาดสูญสิ้นไป

20 คนที่มีปัญญาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน บัณฑิตแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้าได้ทรงกระทำปัญญาของโลกให้โง่งมเสียไปแล้ว

fied for you? Or were you baptized in the name of Paul?

14 I thank God that I baptized none of you except Crispus and Gaius,

15 Lest anyone should say that I had baptized in my own name.

16 Yes, I also baptized the household of Stephanas. Besides, I do not know whether I baptized any other.

17 For Christ did not send me to baptize, but to preach the gospel, not with wisdom of words, lest the cross of Christ should be made of no effect.

18 For the message of the cross is foolishness to those who are perishing, but to us who are being saved it is the power of God.

19 For it is written: "I will destroy the wisdom of the wise, and bring to nothing the understanding of the prudent."

20 Where is the wise? Where is the scribe? Where is the disputer of this age? Has not God made foolish the wisdom of this world?

21 เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่รู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยคำเทศนาเรื่ององค์พระเยซูคริสต์

22 พวกยิวขอเห็นนิมิต และพวกกรีกเสาะหาปัญญา

23 แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ทำให้พวกยิวสะดุด และให้พวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่

24 แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

25 เพราะความเขลาของพระเจ้ายิ่งมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์

26 ลูกก่อนพี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้น เป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีความรอบรู้ มีน้อยคนที่มีความสูงส่ง

27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือก คนที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อทำให้คนที่มีปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย

28 พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำด้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไร้สาระ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ

21 For since, in the wisdom of God, the world through wisdom did not know God, it pleased God through the foolishness of the message preached to save those who believe.

22 For Jews request a sign, and Greeks seek after wisdom;

23 But we preach Christ crucified, to the Jews a stumbling block and to the Greeks foolishness,

24 But to those who are called, both Jews and Greeks, Christ the power of God and the wisdom of God.

25 Because the foolishness of God is wiser than men, and the weakness of God is stronger than men.

26 For you see your calling, brethren, that not many wise according to the flesh, not many mighty, not many noble, are called.

27 But God has chosen the foolish things of the world to put to shame the wise, and God has chosen the weak things of the world to put to shame the things which are mighty;

28 And the base things of the world and the things which are despised God has chosen, and the things which are not, to bring to nothing the things that are,

29 เพื่อมิให้มนุษย์สักคนหนึ่งอวดต่อพระเจ้าได้

30 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญาและความชอบธรรมของเรา และเป็นผู้ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ และทรงเป็นผู้ไถ่เราไว้ให้พ้นบาป

31 เพื่อให้เป็นไปตามพระคัมภีร์ที่เขียนว่า **ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า**

ประกาศการที่พระคริสต์ ทรงถูกตรึง

2 ก่อนที่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา

2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใด ๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

3 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและความหวาดหวั่นมาก

4 คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้าไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญา แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ

5 เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

29 That no flesh should glory in His presence.

30 But of Him you are in Christ Jesus, who became for us wisdom from God—and righteousness and sanctification and redemption—

31 That, as it is written, "He who glories, let him glory in the LORD."

CHAPTER 2

And I, brethren, when I came to you, did not come with excellence of speech or of wisdom declaring to you the testimony of God.

2 For I determined not to know anything among you except Jesus Christ and Him crucified.

3 I was with you in weakness, in fear, and in much trembling.

4 And my speech and my preaching were not with persuasive words of human wisdom, but in demonstration of the Spirit and of power,

5 That your faith should not be in the wisdom of men but in the power of God.

การสำแดงทางพระวิญญาณ ของพระเจ้า

6 เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่
เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่ไม่ใช่เรื่องปัญญา
ของยุคนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจ
ครอบครองในยุคนี้ ซึ่งจะเสื่อมสูญไป

7 แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของ
พระเจ้าซึ่งเป็นข้อลับลึก คือพระปัญญา
ซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น และซึ่งพระเจ้าได้
ทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อให้
เราถือศักดิ์ศรีของเรา

8 ไม่มีอำนาจครอบครองใด ๆ ในยุค
นี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้
แล้ว จะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่ง
พระสิริตรงไว้ที่กางเขน

9 ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่ง
ที่ตาไม่เห็นหูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิด
ไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้
สำหรับคนที่รักพระองค์

10 พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้น
แก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระ
วิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความ
ลึกลับของพระเจ้า

11 อันทักษะของมนุษย์นั้น ไม่มีผู้ใด
หยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์
ผู้นั้นเอง ฉะนั้น พระดำริของพระเจ้าย่อม
ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของ
พระเจ้าผู้นั้น

12 เราทั้งหลายไม่ได้รับวิญญาณจาก
โลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจาก

6 However, we speak wisdom among
those who are mature, yet not the wis-
dom of this age, nor of the rulers of this
age, who are coming to nothing.

7 But we speak the wisdom of God in
a mystery, the hidden wisdom which
God ordained before the ages for our
glory.

8 Which none of the rulers of this age
knew; for had they known, they would
not have crucified the Lord of glory.

9 But as it is written: "Eye has not
seen, nor ear heard, nor have entered
into the heart of man the things which
God has prepared for those who love
Him."

10 But God has revealed them to us
through His Spirit. For the Spirit
searches all things, yes, the deep things
of God.

11 For what man knows the things of
a man except the spirit of the man
which is in him? Even so no one knows
the things of God except the Spirit of
God.

12 Now we have received, not the
spirit of the world, but the Spirit who is
from God, that we might know the

พระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา

13 เรากล่าวถึงเรื่องสิ่งเหล่านี้ด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณได้ทรงสั่งสอน คือเราได้อธิบายความหมายของเรื่องฝ่ายวิญญาณให้คนที่มิพระวิญญาณฟัง

14 แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ

15 แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณวิจัยสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะวิจัยใจคนนั้นได้

16 เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยของพระเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

เพื่อนร่วมงานเพื่อพระเจ้า

3 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์

2 ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับ และถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ

things that have been freely given to us by God.

13 These things we also speak, not in words which man's wisdom teaches but which the Holy Spirit teaches, comparing spiritual things with spiritual.

14 But the natural man does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him; nor can he know them, because they are spiritually discerned.

15 But he who is spiritual judges all things, yet he himself is rightly judged by no one.

16 For "who has known the mind of the LORD that he may instruct Him?" But we have the mind of Christ.

CHAPTER 3

And I, brethren, could not speak to you as to spiritual people but as to carnal, as to babes in Christ.

2 I fed you with milk and not with solid food; for until now you were not able to receive it, and even now you are still not able;

3 ด้วว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะ
ว่าเมื่อยังอิจฉากัน และขัดเคืองใจกัน
ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้
ประพฤติตามมนุษยสามัญคอกหรือ

4 เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้า
เป็นศิษย์ของเปาโล" และอีกคนหนึ่ง
กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอพอลโล" ท่าน
ทั้งหลายมิได้เป็นเพียงมนุษยสามัญ
หรือ

5 อพอลโลคือผู้ใด เปาโลคือผู้ใดคือ
ผู้รับใช้ ซึ่งได้สอนพวกท่านให้เชื่อเรา
แต่ละคนได้รับใช้ตามท้องที่พระเจ้าเป็นผู้
เจ้าได้ทรงกำหนดไว้

6 ข้าพเจ้าปลูก อพอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้า
ทรงทำให้เติบโต

7 เพราะฉะนั้นคนที่ปลูกและคนที่รด
น้ำ ไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรด
ให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ

8 คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวก
เดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้รับค่าจ้างตาม
การที่ตนได้กระทำไว้

9 เพราะว่าเราทั้งหลายร่วมกันทำงาน
เพื่อพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของ
พระเจ้า และเป็นคอกของพระองค์

10 โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรง
โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้
วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ
และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคน
จงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร

11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้
แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซู-
คริสต์

3 For you are still carnal. For where
there are envy, strife, and divisions
among you, are you not carnal and
behaving like *mere men*?

4 For when one says, "I am of Paul,"
and another, "I am of Apollos," are you
not carnal?

5 Who then is Paul, and who is Apol-
los, but ministers through whom you
believed, as the Lord gave to each one?

6 I planted, Apollos watered, but
God gave the increase.

7 So then neither he who plants is
anything, nor he who waters, but God
who gives the increase.

8 Now he who plants and he who wa-
ters are one, and each one will receive
his own reward according to his own
labor.

9 For we are God's fellow workers;
you are God's field, you are God's
building.

10 According to the grace of God
which was given to me, as a wise master
builder I have laid the foundation, and
another builds on it. But let each one
take heed how he builds on it.

11 For no other foundation can any-
one lay than that which is laid, which is
Jesus Christ.

12 บรานั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง หรือฟาง

13 การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะวันเวลาจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

14 ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน

15 ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทน แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

16 ท่านทั้งหลาย ไม่รู้หรือที่ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน

17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่า ตัวเป็นคนมีปัญญา ตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่ จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้

19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วย มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า พระองค์ทรงจับคนที่มีความปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง

20 และมิเขียนไว้ในพระคัมภีร์อีกว่า พระเจ้าทรงทราบว่าความคิดของคนมีความปัญญาเป็นสิ่งไร้ประโยชน์

12 Now if anyone builds on this foundation with gold, silver, precious stones, wood, hay, straw,

13 Each one's work will become clear; for the Day will declare it, because it will be revealed by fire; and the fire will test each one's work, of what sort it is.

14 If anyone's work which he has built on it endures, he will receive a reward.

15 If anyone's work is burned, he will suffer loss; but he himself will be saved, yet so as through fire.

16 Do you not know that you are the temple of God and that the Spirit of God dwells in you?

17 If anyone defiles the temple of God, God will destroy him. For the temple of God is holy, which temple you are.

18 Let no one deceive himself. If anyone among you seems to be wise in this age, let him become a fool that he may become wise.

19 For the wisdom of this world is foolishness with God. For it is written, "He catches the wise in their own craftiness";

20 And again, "The LORD knows the thoughts of the wise, that they are futile."

²¹ เหตุฉะนั้น อย่าให้ผู้ใดโดยกมมนุษย์
ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่าน
ทั้งหลาย

²² จะเป็นเปาโล อพอลโล เคพาส โลก
ชีวิต ความตาย ปัจจุบันกาล หรืออนาคต
กาล สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย

²³ และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์
และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

²¹ Therefore let no one boast in
men. For all things are yours:

²² Whether Paul or Apollos or Ce-
phas, or the world or life or death, or
things present or things to come—all
are yours.

²³ And you are Christ's, and Christ is
God's.

พันธกิจของอัครทูต

⁴ ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นคนรับใช้
ของพระคริสต์ และเป็นผู้รักษาสง
ลักษณ์ของพระเจ้า

² ฝ่ายผู้รักษาสงลักษณ์นั้นต้องเป็นคน
ไว้วางใจได้ทุกคน

³ สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลาย
หรือมนุษย์ผู้ใดจะวินิจฉัยตัวข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้
ข้าพเจ้าเองก็มีได้วินิจฉัยตัวข้าพเจ้า

⁴ เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความ
ผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พิน
การพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัว
ข้าพเจ้า คือองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁵ เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อน
ที่จะถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้
เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิด
เผย ความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้
แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจ
ของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะ
ได้รับคำชมเชยจากพระเจ้าตามสมควร

CHAPTER 4

Let a man so consider us, as servants
of Christ and stewards of the
mysteries of God.

² Moreover it is required in stewards
that one be found faithful.

³ But with me it is a very small thing
that I should be judged by you or by a
human court. In fact, I do not even
judge myself.

⁴ For I know of nothing against my-
self, yet I am not justified by this; but
He who judges me is the Lord.

⁵ Therefore judge nothing before
the time, until the Lord comes, who will
both bring to light the hidden things of
darkness and reveal the counsels of the
hearts. Then each one's praise will
come from God.

6 พี่น้องทั้งหลาย ที่ได้นำตัวข้าพเจ้า และอโพลโลมากล่าวไว้ ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย ให้ท่านเอาเรื่องของเราเป็นตัวอย่าง เพื่อให้อยู่ในขอบเขตของพระคัมภีร์ มิให้ใครในพวกท่านพองตัวขึ้นในการยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง

7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุใดท่านจึงโอ้อวด เหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย

8 ท่านทั้งหลายอิมมาแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ เรามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริง ๆ เพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

9 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครทูตไว้ในที่สุดเหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าจักรวาล คือ ทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง

10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อย แต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศ แต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ

11 จนขณะนี้เรากียังหิว กระหาย ขาดเครื่องนุ่งห่ม ถูกโบยตี และไม่มีบ้านอยู่

6 Now these things, brethren, I have figuratively transferred to myself and Apollos for your sakes, that you may learn in us not to think beyond what is written, that none of you may be puffed up on behalf of one against the other.

7 For who makes you differ from another? And what do you have that you did not receive? Now if you did indeed receive it, why do you boast as if you had not received it?

8 You are already full! You are already rich! You have reigned as kings without us—and indeed I could wish you did reign, that we also might reign with you!

9 For I think that God has displayed us, the apostles, last, as men condemned to death; for we have been made a spectacle to the world, both to angels and to men.

10 We are fools for Christ's sake, but you are wise in Christ! We are weak, but you are strong! You are distinguished, but we are dishonored!

11 To the present hour we both hunger and thirst, and we are poorly clothed, and beaten, and homeless.

12 เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง
เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกเคียดแค้นเรา
ก็ทนเอา

13 เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็พยายามปรองดอง
เรากลายเป็นเหมือนหยากเยื่อของโลก
และเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึง
บัดนี้

14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้
เพื่อให้ท่านละอายใจ แต่เขียนเพื่อเตือน
สติท่านในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของ
ข้าพเจ้า

15 เพราะในพระคริสต์ถึงมีท่านมีผู้
ควบคุมสักหมื่นคน แต่ท่านก็มีบิดาแต่
คนเดียว เพราะท่านในพระเยซูคริสต์
ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าว
ประเสริฐ

16 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำ
ตามอย่างข้าพเจ้า

17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธี
ลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อใน
องค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำ
ท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของ
ข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอน
อยู่ในคริสตจักรทั่ว ๆ ไป

18 บางคนทำผองรารกับข้าพเจ้าจะ
ไม่มาหาท่าน

19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด
ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และ
ข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ไม่
ซื่อของเหล่านั้น แต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจ
ของเขา

12 And we labor, working with our
own hands. Being reviled, we bless; be-
ing persecuted, we endure;

13 Being defamed, we entreat. We
have been made as the filth of the
world, the offscouring of all things un-
til now.

14 I do not write these things to
shame you, but as my beloved children
I warn you.

15 For though you might have ten
thousand instructors in Christ, yet you
do not have many fathers; for in Christ
Jesus I have begotten you through the
gospel.

16 Therefore I urge you, imitate me.

17 For this reason I have sent Timo-
thy to you, who is my beloved and faith-
ful son in the Lord, who will remind
you of my ways in Christ, as I teach
everywhere in every church.

18 Now some are puffed up, as
though I were not coming to you.

19 But I will come to you shortly, if
the Lord wills, and I will know, not the
word of those who are puffed up, but
the power.

20 เพราะแผ่นดินของพระเจ้ามิใช่
เรื่องของคำพูด แต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช

21 ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้า
ถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้า
มาด้วยความรัก และด้วยใจอ่อนสุภาพ

ตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

5 มีข่าวเล่าลือว่า ในพวกท่านมีการ
ผิดประเวณี และการผิดนั้นถึงแม้ใน
พวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคน
หนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นเมีย
ของตน

2 และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็น
ทุกข์เป็นร้อน ท่านควรที่จะตัดสินที่
กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน

3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน
แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วยเสมือนว่า
ข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลง
โทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้น

4 ในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้
เป็นเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและ
ใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้ง
ฤทธิ์เดชของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า
ของเรา

5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตาน
ทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณ
ของเขารอดในวันของพระเยซูองค์
พระผู้เป็นเจ้า

6 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่สมควรเลย
ท่านไม่รู้หรือว่าเขื่อนขมนเพียงนิดเดียว
ย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน

20 For the kingdom of God is not in
word but in power.

21 What do you want? Shall I come to
you with a rod, or in love and a spirit
of gentleness?

CHAPTER 5

It is actually reported that there is
sexual immorality among you, and
such sexual immorality as is not even
named among the Gentiles—that a
man has his father's wife!

2 And you are puffed up, and have
not rather mourned, that he who has
done this deed might be taken away
from among you.

3 For I indeed, as absent in body but
present in spirit, have already judged
(as though I were present) him who has
so done this deed.

4 In the name of our Lord Jesus
Christ, when you are gathered togeth-
er, along with my spirit, with the power
of our Lord Jesus Christ,

5 Deliver such a one to Satan for the
destruction of the flesh, that his spirit
may be saved in the day of the Lord
Jesus.

6 Your glorying is not good. Do you
not know that a little leaven leavens the
whole lump?

⁷จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่ เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราได้ถูกฆ่าบูชาเสียแล้ว

⁸เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าซึ่งเป็นเชื้อของความชั่วช้า เลวทราม แต่ด้วยขนมปังที่ไม่มีเชื้อคือความจริงใจและถึงจะ

⁹ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า อย่าคบคนชั่วว่องประเวณี

¹⁰แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนชั่วว่องประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียว เพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

¹¹แต่ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังชั่วว่องประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบคนอย่างนั้น แม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย

¹²ไม่ว่าหน้าตาของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในคณะมิใช่หรือ

¹³ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ จงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

⁷ Therefore purge out the old leaven, that you may be a new lump, since you truly are unleavened. For indeed Christ, our Passover, was sacrificed for us.

⁸ Therefore let us keep the feast, not with old leaven, nor with the leaven of malice and wickedness, but with the unleavened bread of sincerity and truth.

⁹ I wrote to you in my epistle not to keep company with sexually immoral people.

¹⁰ Yet *I* certainly *did* not mean with the sexually immoral people of this world, or with the covetous, or extortioners, or idolaters, since then you would need to go out of the world.

¹¹ But now I have written to you not to keep company with anyone named a brother, who is sexually immoral, or covetous, or an idolater, or a reviler, or a drunkard, or an extortioner—even to eat with such a person.

¹² For what have I to do with judging those also who are outside? Do you not judge those who are inside?

¹³ But those who are outside God judges. Therefore "put away from yourselves the evil person."

ว่าความกันต่อหน้าคนที่¹ไม่เชื่อถือ

6 เมื่อผู้ใดในพวกท่านเป็นความกัน
ท่านกล้าที่จะไปว่าความกันต่อหน้าคน
อธรรม และไม่ไปว่าความกันต่อหน้า
ธรรมิกชนหรือ

² ท่านไม่รู้หรือว่าธรรมิกชนจะพิพากษา
โลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก
ท่านไม่มีสมรรถภาพจะพิพากษาคดีสิน
เรื่องมโนสำเนาหรือ

³ ท่านไม่รู้หรือว่าเราจะต้องพิพากษา
พวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยังเป็นการ
สมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคดี
สินความเรื่องของชีวิตนี้

⁴ เมื่อพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้
ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่
สุดให้ตัดสินหรือ

⁵ ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ ก็เพื่อให้ท่านละ
อายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือ
ที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่าง
พี่น้อง

⁶ แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความ
กันต่อหน้าคนที่¹ไม่มีความเชื่ออย่างนั้น
หรือ

⁷ อนึ่งจริง เมื่อพวกท่านไปเป็นความกัน
ท่านก็ตกจากระดับที่ควร ทำไมท่านจึง
ไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไม
ท่านจึงไม่ยอมให้เขาโกง

⁸ แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกง
กันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

CHAPTER 6

Dare any of you, having a matter
against another, go to law before
the unrighteous, and not before the
saints?

² Do you not know that the saints will
judge the world? And if the world will
be judged by you, are you unworthy to
judge the smallest matters?

³ Do you not know that we shall
judge angels? How much more, things
that pertain to this life?

⁴ If then you have judgments con-
cerning things pertaining to this life, do
you appoint those who are least es-
teemed by the church to judge?

⁵ I say this to your shame. Is it so, that
there is not a wise man among you, not
even one, who will be able to judge be-
tween his brethren?

⁶ But brother goes to law against
brother, and that before unbelievers!

⁷ Now therefore, it is already an utter
failure for you that you go to law
against one another. Why do you not
rather accept wrong? Why do you not
rather *let yourselves* be cheated?

⁸ No, you yourselves do wrong and
cheat, and *you do* these things to *your*
brethren!

⁹ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผีเมียเขา ถูกสาวทหรือชายเล่นถูกสาวท

¹⁰คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนถือโกง จะไม่ได้รับส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า

¹¹แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับการชำระแล้ว ได้รับการทำให้บริสุทธิ์แล้ว ได้รับการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า และพระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเรา

ถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยกายของตน

¹²ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ ไม่มีใครห้าม แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ไม่มีใครห้าม แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ได้อำนาจของสิ่งใดเลย

¹³อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย

¹⁴พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์

⁹ Do you not know that the unrighteous will not inherit the kingdom of God? Do not be deceived. Neither fornicators, nor idolaters, nor adulterers, nor homosexuals, nor sodomites,

¹⁰ Nor thieves, nor covetous, nor drunkards, nor revilers, nor extortioners will inherit the kingdom of God.

¹¹ And such were some of you. But you were washed, but you were sanctified, but you were justified in the name of the Lord Jesus and by the Spirit of our God.

¹² All things are lawful for me, but all things are not helpful. All things are lawful for me, but I will not be brought under the power of any.

¹³ Foods for the stomach and the stomach for foods, but God will destroy both it and them. Now the body is not for sexual immorality but for the Lord, and the Lord for the body.

¹⁴ And God both raised up the Lord and will also raise us up by His power.

15 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่าน เป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้นจะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์ มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือไม่ ให้เป็นเช่นนั้นเลย

16 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยา ก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระเจ้าได้ตรัสว่า เขาทั้งสอง จะเป็นเนื้ออันเดียวกัน

17 แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตใจอันเดียวกันกับพระองค์

18 จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี บาปอย่างอื่นที่มนุษย์กระทำนั้น เป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้น ทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่าน เป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง

20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด

ปัญหาเกี่ยวกับการสมรส

7 เรื่องที่พวกท่านเขียนมานั้นขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ข้องแวะกับผู้หญิงเลย ก็ดีแล้ว

2 แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนเอง และผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตนเอง

15 Do you not know that your bodies are members of Christ? Shall I then take the members of Christ and make them members of a harlot? Certainly not!

16 Or do you not know that he who is joined to a harlot is one body with her? For "the two," He says, "shall become one flesh."

17 But he who is joined to the Lord is one spirit with Him.

18 Flee sexual immorality. Every sin that a man does is outside the body, but he who commits sexual immorality sins against his own body.

19 Or do you not know that your body is the temple of the Holy Spirit who is in you, whom you have from God, and you are not your own?

20 For you were bought at a price; therefore glorify God in your body and in your spirit, which are God's.

CHAPTER 7

Now concerning the things of which you wrote to me: *It is good for a man not to touch a woman.*

2 Nevertheless, because of sexual immorality, let each man have his own wife, and let each woman have her own husband.

³สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควร เช่นเดียวกัน

⁴ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของคน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของคน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี

⁵อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้

⁶ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เป็นการอนุญาต ไม่ใช่เป็นการสั่ง

⁷ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น

⁸ข้าพเจ้าขอกว่าแก่คนที่ยังเป็นโสด และพวกแม่เฒ่าว่า การที่เขายะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว

⁹แต่ถ้าเขาตั้งใจไม่อยู่ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ

¹⁰ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าขอสั่ง มิให้ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี

³ Let the husband render to his wife the affection due her, and likewise also the wife to her husband.

⁴ The wife does not have authority over her own body, but the husband does. And likewise the husband does not have authority over his own body, but the wife does.

⁵ Do not deprive one another except with consent for a time, that you may give yourselves to fasting and prayer; and come together again so that Satan does not tempt you because of your lack of self-control.

⁶ But I say this as a concession, not as a commandment.

⁷ For I wish that all men were even as I myself. But each one has his own gift from God, one in this manner and another in that.

⁸ But I say to the unmarried and to the widows: It is good for them if they remain even as I am;

⁹ But if they cannot exercise self-control, let them marry. For it is better to marry than to burn with passion.

¹⁰ Now to the married I command, yet not I but the Lord: A wife is not to depart from her husband.

11 แต่ถ้านางทิ้งสามีไป อย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ให้นางกลับมาคิดกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

12 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่น ๆ นอกจากคนพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ และนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง

13 ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ และสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย

14 เพราะถ้าสามีที่ไม่เชื่อในพระคริสต์นั้น ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยาและภรรยาที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ ก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้เด็กเหล่านั้นก็บริสุทธิ์

15 แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อในพระคริสต์จะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ

16 ดูก่อนท่านผู้เป็นภรรยาใจท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ ดูก่อนท่านผู้เป็นสามีใจท่านจะรู้ว่า ท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

11 But even if she does depart, let her remain unmarried or be reconciled to her husband. And a husband is not to divorce his wife.

12 But to the rest I, not the Lord, say: if any brother has a wife who does not believe, and she is willing to live with him, let him not divorce her.

13 And a woman who has a husband who does not believe, if he is willing to live with her, let her not divorce him.

14 For the unbelieving husband is sanctified by the wife, and the unbelieving wife is sanctified by the husband; otherwise your children would be unclean, but now they are holy.

15 But if the unbeliever departs, let him depart; a brother or a sister is not under bondage in such cases. But God has called us to peace.

16 For how do you know, O wife, whether you will save your husband? Or how do you know, O husband, whether you will save your wife?

ลักษณะชีวิตซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงประทาน

17 อย่างไรก็ตามองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนี้

18 มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับรอยเข้าสุหนัตแล้วหรือ อย่าให้เขามรบนั่นเสีย หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุหนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย

19 การที่เขาหรือไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร แต่การประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ

20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น

21 พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือไม่เป็นจริงอยู่ ถ้าท่านจะสามารถไต่สวนออกได้ ก็ควรไต่ดีกว่า

22 แต่ถึงอย่างไรก็ดีผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียก เมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ่ายคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชนคนนั้นเป็นทาสของพระคริสต์

23 พระเจ้าทรงซื้อท่านด้วยราคาสูง อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย

24 ดูก่อนพี่น้องทั้งหลายท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใด เมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในสถานะนั้น

17 But as God has distributed to each one, as the Lord has called each one, so let him walk. And so I ordain in all the churches.

18 Was anyone called while circumcised? Let him not become uncircumcised. Was anyone called while uncircumcised? Let him not be circumcised.

19 Circumcision is nothing and uncircumcision is nothing, but keeping the commandments of God is what matters.

20 Let each one remain in the same calling in which he was called.

21 Were you called *while* a slave? Do not be concerned about it; but if you can be made free, rather use it.

22 For he who is called in the Lord *while* a slave is the LORD's freedman. Likewise he who is called *while* free is Christ's slave.

23 You were bought at a price; do not become slaves of men.

24 Brethren, let each one remain with God in that state in which he was called.

พวกโสดกับพวกแต่งงาน

25⁴ เรื่องคนโสดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชา จากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระคุณ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้วางใจได้

26 เพราะเหตุความยากลำบากที่จะมาถึงอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาเป็นอยู่เดี๋ยวนี้

27 ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะทิ้งภรรยาเลย ท่านเป็นคนตัวเปล่าหรือ อย่าหาภรรยาเลย

28 ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากใจ แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น

29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า บุคคลก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาคำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา

30 และให้คนที่เศร้าโศกดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดี ดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย

31 และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะระบอบของโลกนี้กำลังล่องไป

25 Now concerning virgins: I have no commandment from the Lord; yet I give judgment as one whom the Lord in His mercy *has made* trustworthy.

26 I suppose therefore that this is good because of the present distress—that *it is* good for a man to remain as he is:

27 Are you bound to a wife? Do not seek to be loosed. Are you loosed from a wife? Do not seek a wife.

28 But even if you do marry, you have not sinned; and if a virgin marries, she has not sinned. Nevertheless such will have trouble in the flesh, but I would spare you.

29 But this I say, brethren, the time is short, so that from now on even those who have wives should be as though they had none,

30 Those who weep as though they did not weep, those who rejoice as though they did not rejoice, those who buy as though they did not possess,

31 And those who use this world as not misusing it. For the form of this world is passing away.

32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความ
 สาละวันวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยา
 ก็สาละวันในการทำงานขององค์พระผู้
 เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระ
 หทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

33 แต่คนที่มีความภรรยาแล้วก็สาละวันใน
 การงานของโลกนี้ เพื่อจะทำสิ่งซึ่งพอใจ
 ของภรรยา

34 เป็นการสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหญิงที่
 ไม่มีสามี และสาวพรหมจารีนั้นก็สาละวัน
 ในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อ
 จะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ
 แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวันในการงาน
 ของโลกนี้ เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจ
 ของสามี

35 ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อประโยชน์
 ของท่านมิใช่จะเอาอย่างบาบิโลนของท่าน
 แต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติ
 องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสอง
 ฝักสองฝ่าย

36 แต่ถ้าชายใดมีคู่หมั้นเป็นสาวพรหม-
 จารี และรู้สึกว่าเขาจะปฏิบัติต่อคู่หมั้น
 อย่างสมควรไม่ได้ มีความรักอันแรง
 และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขา
 ทำตามปรารถนา คือให้เขาแต่งงานเสีย
 ไม่มีความผิดอันใด

37 แต่ถ้าชายใดตั้งใจแน่วแน่ และเห็นว่า
 ไม่มีความจำเป็น และเขาบังคับใจตน
 เองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นคู่
 หมั้นต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว

32 But I want you to be without care.
 He who is unmarried cares for the
 things of the Lord—how he may please
 the Lord.

33 But he who is married cares about
 the things of the world—how he may
 please *his* wife.

34 There is a difference between a
 wife and a virgin. The unmarried wom-
 an cares about the things of the Lord,
 that she may be holy both in body and
 in spirit. But she who is married cares
 about the things of the world—how she
 may please *her* husband.

35 And this I say for your own profit,
 not that I may put a leash on you, but
 for what is proper, and that you may
 serve the Lord without distraction.

36 But if any man thinks he is behav-
 ing improperly toward his virgin, if she
 is past the flower of youth, and thus it
 must be, let him do what he wishes. He
 does not sin; let them marry.

37 Nevertheless he who stands stead-
 fast in his heart, having no necessity,
 but has power over his own will, and has
 so determined in his heart that he will
 keep his virgin, does well.

³⁸ เหตุฉะนั้นคนใดที่แต่งงานกับคู่หมั้นของตนก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่แต่งงาน ก็ทำดีกว่า

³⁹ คราใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยา ก็ต้องอยู่กับสามี ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ แต่ต้องแต่งงานกับผู้ที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴⁰ แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

⁸ เรื่องของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่า “เราทุกคนต่างก็มีความรู้” ความรู้นั้นทำให้ล้ำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น

² ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้

³ แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงรู้จักผู้นั้น

⁴ เรื่องการกินอาหารที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราารู้แล้วว่า “รูปนั้นไร้สาระ” และ “มีพระเจ้าแท่เด่องค์เดียว”

⁵ ถึงแม้จะมีพระมากในสวรรค์ และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่าพระเจ้า (มีพระมากและเจ้ามากก็จริง)

⁶ แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียว คือ พระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราเป็นมาเพื่อพระองค์ และเริ่มมีพระเยซูคริสต์—

³⁸ So then he who gives *her* in marriage does well, but he who does not give *her* in marriage does better.

³⁹ A wife is bound by law as long as her husband lives; but if her husband dies, she is at liberty to be married to whom she wishes, only in the Lord.

⁴⁰ But she is happier if she remains as she is, according to my judgment—and I think I also have the Spirit of God.

CHAPTER 8

Now concerning things offered to idols: We know that we all have knowledge. Knowledge puffs up, but love edifies.

² And if anyone thinks that he knows anything, he knows nothing yet as he ought to know.

³ But if anyone loves God, this one is known by Him.

⁴ Therefore concerning the eating of things offered to idols, we know that an idol is nothing in the world, and that *there is no other God but one.*

⁵ For even if there are so-called gods, whether in heaven or on earth (as there are many gods and many lords),

⁶ Yet for us *there is one God*, the Father, of whom are all things, and we for Him; and one Lord Jesus Christ, through whom are all things, and through whom we live.

เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดย
พระองค์ และเราที่เป็นมาโดยพระองค์

7 มิใช่ว่า ทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะ
มีบางคนที่เคยนับถือรูปเคารพมาก่อน
เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของ
บูชาแก่รูปเคารพจริง ๆ และจิตสำนึก
ผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน

8 อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้า
ทรงโปรดนานเรา ถ้าเราไม่กิน เราก็
ไม่ขาดอะไร ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไร
เป็นพิเศษ

9 แต่จงระวังอย่าให้เสรีภาพของท่านนั้น
ทำให้คนที่มีความเชื่ออ่อนแอลงผิดไป

10 เพราะว่าถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้
นั่งรับประทานอาหารในโบสถ์ของรูป
เคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนที่
นั้นจะไม่เข้มแข็ง ทำให้เขาบังอาจกินของ
ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ

11 ความรู้ของท่านจะทำให้พี่น้องที่มี
ความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรง
ยอมวายพระชนม์เพื่อเขาต้องพินาศไป

12 ฉะนั้นเมื่อท่านทำผิดต่อพวกพี่น้อง
และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของ
เขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ด้วย

13 เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้
พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะ
ไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่า
ข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

7 However, there is not in everyone
that knowledge; for some, with con-
sciousness of the idol, until now eat it as
a thing offered to an idol; and their
conscience, being weak, is defiled.

8 But food does not commend us to
God; for neither if we eat are we the
better, nor if we do not eat are we the
worse.

9 But beware lest somehow this liber-
ty of yours become a stumbling block to
those who are weak.

10 For if anyone sees you who have
knowledge eating in an idol's temple,
will not the conscience of him who is
weak be emboldened to eat those things
offered to idols?

11 And because of your knowledge
shall the weak brother perish, for
whom Christ died?

12 But when you thus sin against the
brethren, and wound their weak con-
science, you sin against Christ.

13 Therefore, if food makes my
brother stumble, I will never again eat
meat, lest I make my brother stumble.

สิทธิของอัครทูต

9 ข้าพเจ้าไม่มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ

10 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ต้องเป็นอัครทูตในสายตาของท่าน เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครทูตของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

11 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า

12 เราไม่มีสิทธิที่จะกินและดื่มหรือ

13 เราไม่มีสิทธิที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหน ๆ ด้วยกันเหมือนอย่างพวกอัครทูตอื่น ๆ และน้อง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศฟาสหรือ

14 เฉพาะข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้น หรือที่ไม่มีสิทธิที่จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

15 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกษาสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเองหรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกคั้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้นหรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์ และมีได้กินนมของฝูงสัตว์นั้น

16 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามวิสัยของมนุษย์หรือ ธรรมเนียมบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ

CHAPTER 9

Am I not an apostle? Am I not free? Have I not seen Jesus Christ our Lord? Are you not my work in the Lord?

2 If I am not an apostle to others, yet doubtless I am to you. For you are the seal of my apostleship in the Lord.

3 My defense to those who examine me is this:

4 Do we have no right to eat and drink?

5 Do we have no right to take along a believing wife, as do also the other apostles, the brothers of the Lord, and Cephas?

6 Or is it only Barnabas and I who have no right to refrain from working?

7 Who ever goes to war at his own expense? Who plants a vineyard and does not eat of its fruit? Or who tends a flock and does not drink of the milk of the flock?

8 Do I say these things as a mere man? Or does not the law say the same also?

9 เพราะว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส เขียนไว้ว่า *อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่* พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ

10 พระองค์ไม่ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของพวกเราโดยเฉพาะดอกหรือ ข้อความนั้นเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แสดงว่าคนที่ไถนาควรไถด้วยความหวังใจ และคนที่นวดข้าวควรนวดด้วยความหวังใจว่า จะได้ประโยชน์

11 ถ้าเราได้หว่านปัจจัยสำหรับวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือที่เราจะเกี่ยวข้งสำหรับเนื้อหนังจากท่าน

12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขามากหรือ

แต่ถึงกระนั้น เราก็มิได้ใช้สิทธินี้เลย เรายอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐ⁴ของพระคริสต์

13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติในโบสถ์ก็กินอาหารของโบสถ์ และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชา⁴นั้น

14 ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐ⁴นั้น

15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านั้นเลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มีไว้เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะ

9 For it is written in the law of Moses, "You shall not muzzle an ox while it treads out the grain." Is it oxen God is concerned about?

10 Or does He say it altogether for our sakes? For our sakes, no doubt, this is written, that he who plows should plow in hope, and he who threshes in hope should be partaker of his hope.

11 If we have sown spiritual things for you, is it a great thing if we reap your material things?

12 If others are partakers of this right over you, are we not even more? Nevertheless we have not used this right, but endure all things lest we hinder the gospel of Christ.

13 Do you not know that those who minister the holy things eat of the things of the temple, and those who serve at the altar partake of the offerings of the altar?

14 Even so the Lord has commanded that those who preach the gospel should live from the gospel.

15 But I have used none of these things, nor have I written these things that it should be done so to me; for it would be better for me to die than that

ข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเหตุแห่งการโอ้อวดของข้าพเจ้าได้

16 เพราะการที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศ วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า

17 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศตามเจตนาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะได้รับจ้างหากกระทำการประกาศนั้นโดยพระเจตนา ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ

18 แล้วข้าพเจ้าจะได้อะไรเล่า ก็เมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศโดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมด้าวเป็นทาสรับใช้คนทั้งปวง เพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น

20 ต่อพวกยิวข้าพเจ้าก็เป็นยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ (แต่ตัวข้าพเจ้ามิได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ) เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัตินั้น

21 ต่อคนที่อยู่นอกธรรมบัญญัติข้าพเจ้าก็เป็นคนนอกธรรมบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกธรรมบัญญัตินั้น แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระบัญญัติแห่งพระคริสต์

anyone should make my boasting void.

16 For if I preach the gospel, I have nothing to boast of, for necessity is laid upon me; yes, woe is me if I do not preach the gospel!

17 For if I do this willingly, I have a reward; but if against my will, I have been entrusted with a stewardship.

18 What is my reward then? That when I preach the gospel, I may present the gospel of Christ without charge, that I may not abuse my authority in the gospel.

19 For though I am free from all men, I have made myself a servant to all, that I might win the more;

20 And to the Jews I became as a Jew, that I might win Jews; to those who are under the law, as under the law, that I might win those who are under the law;

21 To those who are without law, as without law (not being without law toward God, but under law toward Christ), that I might win those who are without law;

²²ต่อคนอ่อนแอข้าพเจ้าก็เป็นคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนชาติต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง

²³ข้าพเจ้าทำอย่างนี้ เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนในข่าวประเสริฐนั้น

²⁴ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกันก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้

²⁵ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบ เขาระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎไปไม่ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย

²⁶ส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งโดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้ามิได้ต่อสู้อย่างนักมวยที่ชกลม

²⁷แต่ข้าพเจ้าก็ทุบตีร่างกายให้มันแข็งจนอู่มือ เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

ตักเตือนไม่ให้นับถือรูปเคารพ

10ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อาศัยได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน

²ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเล เข้าสนิทกับโมเสสทุกคน

³และได้รับประทานอาหารทิพย์ทุกคน

⁴และได้ดื่มน้ำทิพย์ทุกคน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากพระ-

²² To the weak I became as weak, that I might win the weak. I have become all things to all men, that I might by all means save some.

²³ Now this I do for the gospel's sake, that I may be partaker of it with you.

²⁴ Do you not know that those who run in a race all run, but one receives the prize? Run in such a way that you may obtain it.

²⁵ And everyone who competes for the prize is temperate in all things. Now they do it to obtain a perishable crown, but we for an imperishable crown.

²⁶ Therefore I run thus: not with uncertainty. Thus I fight: not as one who beats the air.

²⁷ But I discipline my body and bring it into subjection, lest, when I have preached to others, I myself should become disqualified.

CHAPTER 10

Moreover, brethren, I do not want you to be unaware that all our fathers were under the cloud, all passed through the sea,

² All were baptized into Moses in the cloud and in the sea,

³ All ate the same spiritual food,

⁴ And all drank the same spiritual drink. For they drank of that spiritual

ศิลาที่ติดตามเขามา พระศิลานั้นคือพระคริสต์

⁵ แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เราทราบได้ ก็เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร

⁶ เหตุการณ์เหล่านี้เป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น

⁷ ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ประชาชนก็นั่งกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกสนาน

⁸ อย่าให้เราคบหญิงชั่วเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน

⁹ อย่าให้เราลองใจองค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องตายด้วยงูร้าย

¹⁰ อย่าให้เราบ่นเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้บ่นแล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์พิโรธ

¹¹ เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสพวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า

¹² เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง

Rock that followed them, and that Rock was Christ.

⁵ But with most of them God was not well pleased, for *their bodies* were scattered in the wilderness.

⁶ Now these things became our examples, to the intent that we should not lust after evil things as they also lusted.

⁷ And do not become idolaters as were some of them. As it is written, "The people sat down to eat and drink, and rose up to play."

⁸ Nor let us commit sexual immorality, as some of them did, and in one day twenty-three thousand fell;

⁹ Nor let us tempt Christ, as some of them also tempted, and were destroyed by serpents;

¹⁰ Nor complain, as some of them also complained, and were destroyed by the destroyer.

¹¹ Now all these things happened to them as examples, and they were written for our admonition, upon whom the ends of the ages have come.

¹² Therefore let him who thinks he stands take heed lest he fall.

13 ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับท่านนอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้

14 ดูก่อนท่านที่รัก เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ

15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีความปัญญา ท่านจงพิจารณาด้วยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

16 ด้วยแห่งพระพร ซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมนึ่งซึ่งเราหั่นนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ

17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน แต่เนื่องจากมีขนมก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมก้อนเดียวกัน

18 จงพิจารณาการปฏิบัติของพวกอิสราเอล คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชาอันมิใช่หรือ

19 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าหมายความว่าอย่างไร เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ

13 No temptation has overtaken you except such as is common to man; but God is faithful, who will not allow you to be tempted beyond what you are able, but with the temptation will also make the way of escape, that you may be able to bear it.

14 Therefore, my beloved, flee from idolatry.

15 I speak as to wise men; judge for yourselves what I say.

16 The cup of blessing which we bless, is it not the communion of the blood of Christ? The bread which we break, is it not the communion of the body of Christ?

17 For we, though many, are one bread and one body; for we all partake of that one bread.

18 Observe Israel after the flesh: Are not those who eat of the sacrifices partakers of the altar?

19 What am I saying then? That an idol is anything, or what is offered to idols is anything?

²⁸ แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้ เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้น และเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย

²⁹ (ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่ยกนั้น) ทำไมใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า

³⁰ ถ้าข้าพเจ้ารับประทานด้วยขอบพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้า เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้ว

³¹ เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทานจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

³² อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหรือพวกกรีกหรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป

³³ ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่ง เพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขาออกได้

11 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์

การที่ผู้หวนคืนสู่พระเยซู

² ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษารธรรมวัตรที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน

²⁸ But if anyone says to you, “This was offered to idols,” do not eat it for the sake of the one who told you, and for conscience’ sake; for “the earth is the LORD’s, and all its fullness.”

²⁹ “Conscience,” I say, not your own, but that of the other. For why is my liberty judged by another man’s conscience?

³⁰ But if I partake with thanks, why am I evil spoken of for the food over which I give thanks?

³¹ Therefore, whether you eat or drink, or whatever you do, do all to the glory of God.

³² Give no offense, either to the Jews or to the Greeks or to the church of God.

³³ Just as I also please all men in all things, not seeking my own profit, but the profit of many, that they may be saved.

CHAPTER 11

Imitate me, just as I also imitate Christ.

² Now I praise you, brethren, that you remember me in all things and keep the traditions just as I delivered them to you.

1 โครินธ์ 11

³แต่ข้าพเจ้าใครให้ท่านเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์

⁴ผู้ชายที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะ โดยมีผ้าคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอับยศแก่ศีรษะ

⁵แต่ผู้หญิงที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะ ถ้าไม่มีผ้าคลุมศีรษะก็ทำความอับยศแก่ศีรษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว

⁶ถ้าผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะ ก็ควรจะโกนผมเสีย แต่ถ้านางที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงเอาผ้าคลุมศีรษะเสีย

⁷การที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและพระสิริของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นศักดิ์ศรีของผู้ชาย

⁸(เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย

⁹และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย)

¹⁰ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์

¹¹(ถึงกระนั้นก็ดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ชายก็ดองฟุ้งผู้หญิง และผู้หญิงก็ต้องฟุ้งผู้ชาย

1 CORINTHIANS 11

³ But I want you to know that the head of every man is Christ, the head of woman is man, and the head of Christ is God.

⁴ Every man praying or prophesying, having *his* head covered, dishonors his head.

⁵ But every woman who prays or prophesies with *her* head uncovered dishonors her head, for that is one and the same as if her head were shaved.

⁶ For if a woman is not covered, let her also be shorn. But if it is shameful for a woman to be shorn or shaved, let her be covered.

⁷ For a man indeed ought not to cover *his* head, since he is the image and glory of God; but woman is the glory of man.

⁸ For man is not from woman, but woman from man.

⁹ Nor was man created for the woman, but woman for the man.

¹⁰ For this reason the woman ought to have a *symbol* of authority on *her* head, because of the angels.

¹¹ Nevertheless, neither *is* man independent of woman, nor woman independent of man, in the Lord.

12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า)

13 ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเองเถิดว่าเป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะ เมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า

14 ธรรมชาติไม่ได้สอนท่านหรือว่าถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอาย

15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่า เพราะว่าผมเป็นสิ่งทีประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ

16 แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้แย้งนั้น

การถือพิธีมหาสนิทที่ผิดวิธี

17 ในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี

18 ประการแรก ข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก็แตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าตามซึ่งได้อันนั้นคงมีความจริงอยู่บ้าง

19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น

20 เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น จึงไม่เป็นการเลื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้

21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทานอาหารก่อนคนอื่นบ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา

12 For as woman came from man, even so man also comes through woman; but all things are from God.

13 Judge among yourselves. Is it proper for a woman to pray to God with her head uncovered?

14 Does not even nature itself teach you that if a man has long hair, it is a dishonor to him?

15 But if a woman has long hair, it is a glory to her; for her hair is given to her for a covering.

16 But if anyone seems to be contentious, we have no such custom, nor do the churches of God.

17 Now in giving these instructions I do not praise you, since you come together not for the better but for the worse.

18 For first of all, when you come together as a church, I hear that there are divisions among you, and in part I believe it.

19 For there must also be factions among you, that those who are approved may be recognized among you.

20 Therefore when you come together in one place, it is not to eat the LORD's Supper.

21 For in eating, each one takes his own supper ahead of others; and one is hungry and another is drunk.

22 อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ซัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย

การตั้งพิธีมหาสนิท

(มธ. 26:26-29 มก. 11:22-25 ลก. 22:14-20)

23 เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขายึดพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง

24 ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า "นี่เป็นกายของเรา ซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา"

25 เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยถ้วยอากรอย่างเดียวกัน ตรัสว่า "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ โดยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มเป็นที่ระลึกถึงเรา"

26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

การถือพิธีมหาสนิทอย่างไม่

สมควร

27 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดกินขนมปังหรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

22 What! Do you not have houses to eat and drink in? Or do you despise the church of God and shame those who have nothing? What shall I say to you? Shall I praise you in this? I do not praise you.

23 For I received from the Lord that which I also delivered to you: that the Lord Jesus on the same night in which He was betrayed took bread;

24 And when He had given thanks, He broke it and said, "Take, eat; this is My body which is broken for you; do this in remembrance of Me."

25 In the same manner He also took the cup after supper, saying, "This cup is the new covenant in My blood. This do, as often as you drink it, in remembrance of Me."

26 For as often as you eat this bread and drink this cup, you proclaim the LORD's death till He comes.

27 Therefore whoever eats this bread or drinks this cup of the Lord in an unworthy manner will be guilty of the body and blood of the Lord.

²⁸ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้ว
จึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้

²⁹เพราะว่าคนที่กินและดื่มโดยมิได้
เล็งเห็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพาก
ษาโทษ

³⁰ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อน
กำลังและป่วยไข้ และบ้างก็ล่วงหลับไป

³¹แต่ถ้าเราพิจารณาตัวเราเอง เราคง
ไม่ต้องถูกทำโทษ

³²เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงทำโทษ
เรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อมิ
ให้เราถูกทรงพิพากษาลงโทษด้วยกัน
กับโลก

³³ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุ
นี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทาน
อาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน

³⁴ถ้ามีใครหิว ก็ให้เขากินที่บ้านเสีย
ก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกัน ท่านจะได้
ไม่ถูกทรงพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่อง
อื่น ๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะ
แนะนำไว้

ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ

12ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
อยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทาน
ฝ่ายพระวิญญาณนั้น

²ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคน
ต่างศาสนาอยู่นั้น ท่านถูกชักนำให้หลง
ไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ ไม่ว่า
ท่านถูกนำไปอย่างไร

²⁸ But let a man examine himself,
and so let him eat of the bread and
drink of the cup.

²⁹ For he who eats and drinks in an
unworthy manner eats and drinks
judgment to himself, not discerning the
LORD's body.

³⁰ For this reason many are weak
and sick among you, and many sleep.

³¹ For if we would judge ourselves,
we would not be judged.

³² But when we are judged, we are
chastened by the Lord, that we may not
be condemned with the world.

³³ Therefore, my brethren, when
you come together to eat, wait for one
another.

³⁴ But if anyone is hungry, let him
eat at home, lest you come together for
judgment. And the rest I will set in or-
der when I come.

CHAPTER 12

Now concerning spiritual gifts,
brethren, I do not want you to be
ignorant:

² You know that you were Gentiles,
carried away to these dumb idols, how-
ever you were led.

³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า “ขอให้พระเยซูถูกแช่ง” และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่า “พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ ของประทานนั้นมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน

⁵ งานรับใช้มีต่าง ๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน

⁶ กิจกรรมมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าของคนเดียวเป็นต้นเหตุแห่งกิจกรรมนั้น ๆ ในทุกคน

⁷ การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน

⁸ พระเจ้าทรงโปรดประทานโดยทางพระวิญญาณให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน

⁹ และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน

¹⁰ และให้อีกคนหนึ่งทำการอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ และให้อีกคนหนึ่งเผยพระวจนะได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลก ๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษา นั้น ๆ ได้

³ Therefore I make known to you that no one speaking by the Spirit of God calls Jesus accursed, and no one can say that Jesus is Lord except by the Holy Spirit.

⁴ There are diversities of gifts, but the same Spirit.

⁵ There are differences of ministries, but the same Lord.

⁶ And there are diversities of activities, but it is the same God who works all in all.

⁷ But the manifestation of the Spirit is given to each one for the profit of all:

⁸ For to one is given the word of wisdom through the Spirit, to another the word of knowledge through the same Spirit,

⁹ To another faith by the same Spirit, to another gifts of healings by the same Spirit,

¹⁰ To another the working of miracles, to another prophecy, to another discerning of spirits, to another different kinds of tongues, to another the interpretation of tongues.

¹¹ สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

ต่างก็เป็นอวัยวะของกายเดียว

¹² ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะเหล่านั้น แม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น

¹³ เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิว หรือพวกกรีก เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นซาบซ่านอยู่

¹⁴ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียว แต่ด้วยหลายอวัยวะ

¹⁵ ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นก็หาไม่ได้

¹⁶ ถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” การพูดเช่นนั้นจะทำให้หูไม่เป็นอวัยวะของร่างกายก็หาไม่ได้

¹⁷ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน

¹⁸ แต่พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์

¹⁹ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน

¹¹ But one and the same Spirit works all these things, distributing to each one individually as He wills.

¹² For as the body is one and has many members, but all the members of that one body, being many, are one body, so also is Christ.

¹³ For by one Spirit we were all baptized into one body—whether Jews or Greeks, whether slaves or free—and have all been made to drink into one Spirit.

¹⁴ For in fact the body is not one member but many.

¹⁵ If the foot should say, “Because I am not a hand, I am not of the body,” is it therefore not of the body?

¹⁶ And if the ear should say, “Because I am not an eye, I am not of the body,” is it therefore not of the body?

¹⁷ If the whole body were an eye, where *would* be the hearing? If the whole were hearing, where *would* be the smelling?

¹⁸ But now God has set the members, each one of them, in the body just as He pleased.

¹⁹ And if they *were* all one member, where *would* the body *be*?

20 ความจริงมีอวัยวะหลายอย่าง แต่
ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน

21 และตาจะว่าแก้มือว่า “ข้าพเจ้าไม่
ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่า
แก้มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็
ไม่ได้

22 ที่จริงอวัยวะที่เราเห็นว่าอ่อนแอ
เราก็คาดเสียไม่ได้

23 และอวัยวะที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย
เราก็คงทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะ
ที่ไม่สำคัญนั้น เราก็คงทำให้สำคัญขึ้น

24 เพราะอวัยวะที่นำคุณแล้ว ก็ไม่จำเป็น
ที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรง
ให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรง
ให้อวัยวะที่สำคัญเป็นที่ยึดเหนี่ยวมากขึ้น

25 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่าง
กาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนพึ่งพิงซึ่งกัน
และกัน

26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมด
ก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับ
เกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดี
ด้วย

27 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระ-
คริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกาย
นั้น

28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบาง
คนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครทูต
สองผู้เผยพระวจนะ สามครูบาอาจารย์
แล้วต่อจากนั้นก็ยังมีผู้กระทำการอันเป็น
อิทธิฤทธิ์ ผู้รักษาโรค ผู้ปลุกการะ ผู้
ครอบครอง และผู้รู้ภาษาแปลก ๆ

20 But now indeed *there* are many
members, yet one body.

21 And the eye cannot say to the
hand, “I have no need of you”; nor
again the head to the feet, “I have no
need of you.”

22 No, much rather, those members
of the body which seem to be weaker
are necessary.

23 And those *members* of the body
which we think to be less honorable, on
these we bestow greater honor; and our
unpresentable *parts* have greater mod-
esty,

24 But our presentable *parts* have no
need. But God composed the body,
having given greater honor to that *part*
which lacks it,

25 That there should be no schism in
the body, but *that* the members should
have the same care for one another.

26 And if one member suffers, all the
members suffer with *it*; or if one mem-
ber is honored, all the members rejoice
with *it*.

27 Now you are the body of Christ,
and members individually.

28 And God has appointed these in
the church: first apostles, second
prophets, third teachers, after that mir-
acles, then gifts of healings, helps, ad-
ministrations, varieties of tongues.

²⁹ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอันเป็นอิทธิฤทธิ์หรือ

³⁰ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือทุกคนพูดภาษาแปลก ๆ หรือทุกคนแปลได้หรือ

³¹แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาของประทานอันใหญ่ยิ่งกว่านั้น

ความรัก

และข้าพเจ้าจะแสดงทางดีที่สุดแก่ท่านทั้งหลาย

13 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลก ๆ ได้ เป็นภาษามนุษย์ก็ดี เป็นภาษาทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง

² แม้ข้าพเจ้าจะเผยพระวจนะได้ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวง และมีความรู้ทั้งสิ้น และมีความเชื่อมากยิ่งที่สุดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย

³ แม้ข้าพเจ้าจะสละของสารพัดหรือยอมให้อาตมาไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่

⁴ ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำความดี ความรักไม่อิจฉา ไม่อวดตัว

⁵ ไม่หึงหวนของ ไม่หยาบคาย ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด

²⁹ Are all apostles? Are all prophets? Are all teachers? Are all workers of miracles?

³⁰ Do all have gifts of healings? Do all speak with tongues? Do all interpret?

³¹ But earnestly desire the best gifts. And yet I show you a more excellent way.

CHAPTER 13

Though I speak with the tongues of men and of angels, but have not love, I have become sounding brass or a clanging cymbal.

² And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries and all knowledge, and though I have all faith, so that I could remove mountains, but have not love, I am nothing.

³ And though I bestow all my goods to feed the poor, and though I give my body to be burned, but have not love, it profits me nothing.

⁴ Love suffers long and is kind; love does not envy; love does not parade itself, is not puffed up;

⁵ Does not behave rudely, does not seek its own, is not provoked, thinks no evil;

6 ไม่ชื่นชมยินดีเมื่อมีการประพฤติดิ แต่ชื่นชมยินดี เมื่อประพฤติชอบ

7 ความรักทนได้ทุกอย่างแม้ความผิดของคนอื่น และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และทนต่อทุกอย่าง

8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้การเผยพระวจนะก็จะเสื่อมสูญไปแม้การพูดภาษาแปลก ๆ นั้นก็จะมีเวลาเล็กน้อย แม้วิชาความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป

9 เพราะความรู้ของเราไม่สมบูรณ์ และการเผยพระวจนะนั้นก็ยังไม่สมบูรณ์

10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป

11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย

12 เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสั้ว ๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นพระพักตร์ชัดเจน เดียวนี้ความรู้ของข้าพเจ้าไม่สมบูรณ์ เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนพระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า

13 ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

การพูดภาษาแปลก ๆ และการเผย

พระวจนะ

14 จงมุ่งหาความรัก และชวนขายของประทานฝ่ายพระวิญญาณด้วยความจริงใจ เฉพาะอย่างยิ่งการเผยพระวจนะ

6 Does not rejoice in iniquity, but rejoices in the truth;

7 Bears all things, believes all things, hopes all things, endures all things.

8 Love never fails. But whether there are prophecies, they will fail; whether there are tongues, they will cease; whether there is knowledge, it will vanish away.

9 For we know in part and we prophesy in part.

10 But when that which is perfect has come, then that which is in part will be done away.

11 When I was a child, I spoke as a child, I understood as a child, I thought as a child; but when I became a man, I put away childish things.

12 For now we see in a mirror, dimly, but then face to face. Now I know in part, but then I shall know just as I also am known.

13 And now abide faith, hope, love, these three; but the greatest of these is love.

CHAPTER 14

Pursue love, and desire spiritual gifts, but especially that you may prophesy.

2 เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาแปลก ๆ ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายพระวิญญาณ

3 ฝ่ายผู้ที่เผยพระวจนะนั้น พูดกับมนุษย์ ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่หนุนใจชูใจ

4 ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลก ๆ นั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้เผยพระวจนะนั้นย่อมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

5 ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลก ๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายเผยพระวจนะได้ เพราะว่าผู้เผยพระวจนะได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลก ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้น ๆ ออกเพื่อคริสตจักรจะได้รับความเจริญขึ้น

6 นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลก ๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยให้คำวิจารณ์หรือให้ความรู้ หรือเผยพระวจนะ หรือสั่งสอน

7 แม้สิ่งซึ่งไม่มีชีวิตที่ทำได้ เช่น เปียโนและพิณเป็นต้น ถ้าเสียงนั้นดังไม่ชัด ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีด ทำนองอะไร

8 ถ้าแตรเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบาน

9 ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจ

2 For he who speaks in a tongue does not speak to men but to God, for no one understands *him*; however, in the spirit he speaks mysteries.

3 But he who prophesies speaks edification and exhortation and comfort to men.

4 He who speaks in a tongue edifies himself, but he who prophesies edifies the church.

5 I wish you all spoke with tongues, but even more that you prophesied; for he who prophesies is greater than he who speaks with tongues, unless indeed he interprets, that the church may receive edification.

6 But now, brethren, if I come to you speaking with tongues, what shall I profit you unless I speak to you either by revelation, by knowledge, by prophesying, or by teaching?

7 Even things without life, whether flute or harp, when they make a sound, unless they make a distinction in the sounds, how will it be known what is piped or played?

8 For if the trumpet makes an uncertain sound, who will prepare for battle?

9 So likewise you, unless you utter by the tongue words easy to understand, how will it be known what is spoken?

คำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพื่อตาม
ลมไป

10 ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มี
ภาษาใด ๆ ที่ปราศจากเนื้อความ

11 แต่ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความ
ของภาษานั้น ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่าง
ภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะ
เป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย

12 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายกำลัง
ร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายพระ
วิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัว
ของท่าน ให้สามารถที่จะทำให้อัครสาวก
จำเริญขึ้น

13 เหตุฉะนั้นคนที่พูดภาษาแปลก ๆ
ได้นั้น ควรจะอธิษฐานขอให้แปลได้ด้วย

14 เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษา
แปลก ๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง
แต่ความคิดก็ไม่ใช่ประโยชน์

15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการ
ใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยใจและด้วย
ความคิด และจะร้องเพลงด้วยใจและด้วย
ความคิด

16 มิฉะนั้น เมื่อท่านขอบพระคุณพระ
เจ้าด้วยใจแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึง
จะว่า "อาเมน" เมื่อท่านโมทนาพระคุณ
อย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่าน
พูด

17 แม้ท่านโมทนาพระคุณอย่างไรเพราะ
ก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น

18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้า
พูดภาษาแปลก ๆ มากกว่าท่านทั้งหลาย
อีก

For you will be speaking into the air.

10 There are, it may be, so many
kinds of languages in the world, and
none of them is without significance.

11 Therefore, if I do not know the
meaning of the language, I shall be a
foreigner to him who speaks, and he
who speaks will be a foreigner to me.

12 Even so you, since you are zealous
for spiritual gifts, let it be for the edifi-
cation of the church that you seek to
excel.

13 Therefore let him who speaks in a
tongue pray that he may interpret.

14 For if I pray in a tongue, my spirit
prays, but my understanding is unfruit-
ful.

15 What is the conclusion then? I will
pray with the spirit, and I will also pray
with the understanding. I will sing with
the spirit, and I will also sing with the
understanding.

16 Otherwise, if you bless with the
spirit, how will he who occupies the
place of the uninformed say "Amen" at
your giving of thanks, since he does not
understand what you say?

17 For you indeed give thanks well,
but the other is not edified.

18 I thank my God I speak with
tongues more than you all;

19 แต่ว่าในคริสตจักรข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วย ⁴ความคิด เพื่อเป็นคติแก่คนอื่นดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลก ๆ

20 ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ⁴ความคิดของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก ในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างทารก แต่ฝ่ายความดีจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่

21 ในธรรมบัญญัติมีคำเขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษา และโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา"

22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลก ๆ จึงไม่เป็นนิมิตแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นนิมิตแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การเผยพระวจนะนั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว

23 เหตุฉะนั้นถ้าคริสตจักรมีการประชุมแล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลก ๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขจะมีเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ

24 แต่ถ้าทุกคนเผยพระวจนะ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สึกสำนึก และทำให้เขาพิจารณาจิตใจของตนเอง

25 ความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาคะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

19 Yet in the church I would rather speak five words with my understanding, that I may teach others also, than ten thousand words in a tongue.

20 Brethren, do not be children in understanding; however, in malice be babes, but in understanding be mature.

21 In the law it is written: "With men of other tongues and other lips I will speak to this people; and yet, for all that, they will not hear Me," says the Lord.

22 Therefore tongues are for a sign, not to those who believe but to unbelievers; but prophesying is not for unbelievers but for those who believe.

23 Therefore if the whole church comes together in one place, and all speak with tongues, and there come in those who are uninformed or unbelievers, will they not say that you are out of your mind?

24 But if all prophesy, and an unbeliever or an uninformed person comes in, he is convinced by all, he is convicted by all.

25 And thus the secrets of his heart are revealed; and so, falling down on his face, he will worship God and report that God is truly among you.

ทำสิ่งสารพัดให้เป็นระเบียบ

²⁶ ก่อนพี่น้องทั้งหลายจะว่าอย่างไรกัน เมื่อท่านประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสดุดี บางคนก็มีคำสวดมนต์ บางคนก็มีคำวิวิธรม์ บางคนก็พูดภาษาแปลก ๆ บางคนก็แปลข้อความ ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้เขาจำเริญขึ้น

²⁷ ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลก ๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล

²⁸ แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลได้ก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบ ๆ ในที่ประชุม และให้พูดกับตัวเอง และพูดต่อพระเจ้า

²⁹ ฝ่ายพวกผู้เผยพระวจนะนั้นให้พูดสองคนหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น

³⁰ ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนั่งเสียก่อน

³¹ เพราะว่าท่านเผยพระวจนะได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับความหนุนใจ

³² วิญญาณของพวกผู้เผยพระวจนะนั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้เผยพระวจนะ

³³ เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการรบกวนวาท แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข

ตามที่ปฏิบัติกันอยู่ในคริสตจักรแห่งธรรมิกชนนั้น

²⁶ How is it then, brethren? Whenever you come together, each of you has a psalm, has a teaching, has a tongue, has a revelation, has an interpretation. Let all things be done for edification.

²⁷ If anyone speaks in a tongue, let there be two or at the most three, each in turn, and let one interpret.

²⁸ But if there is no interpreter, let him keep silent in church, and let him speak to himself and to God.

²⁹ Let two or three prophets speak, and let the others judge.

³⁰ But if anything is revealed to another who sits by, let the first keep silent.

³¹ For you can all prophesy one by one, that all may learn and all may be encouraged.

³² And the spirits of the prophets are subject to the prophets.

³³ For God is not the author of confusion but of peace, as in all the churches of the saints.

³⁴จงให้พวกผู้หญิงนั่งเสียในที่ประชุม เพราะเขาไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ได้บังคับบัญชา เหมือนที่ธรรมเนียมปฏิบัติตั้งไว้นั้น

35 ถ้าเขายากูรูสิ่งใด ก็ให้เขาดามสาม
ที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในที่
ประชมนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย

³⁶พระวณะของพระเจ้าเกิดมาจาก
พวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่
พวกเดียวหรือ

37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ
หรืออยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ก็ควรยอมรับ
ว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่าน
นั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า

38 แต่ถ้าผู้ใดไม่รับรู้ข้อความนี้ ผู้นั้น
ก็ไม่ได้รับการรับรู้

๓๙ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจ
ปรารถนาการเผยพระวจนะ ที่เขาพูดภาษา
แปลก ๆ ก็อย่าห้ามเลย

⁴⁰ แต่งปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัย

การที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นมา

15 คุณก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
ขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้า
เคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้
ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลาย
ตั้งมั่นอยู่

๒.และซึ่งจะทำให้ท่านรอด ถ้าท่านยังยึด
ตามหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น
เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่อเฉย ๆ

34 Let your women keep silent in the churches, for they are not permitted to speak; but *they are* to be submissive, as the law also says.

35 And if they want to learn something, let them ask their own husbands at home; for it is shameful for women to speak in church.

36 Or did the word of God come *originally* from you? Or *was it* you only that it reached?

37 If anyone thinks himself to be a prophet or spiritual, let him acknowledge that the things which I write to you are the commandments of the Lord.

38 But if anyone is ignorant, let him be ignorant.

39 Therefore, brethren, desire earnestly to prophesy, and do not forbid to speak with tongues.

40 Let all things be done decently
and in order.

CHAPTER 15

Moreover, brethren, I declare to you the gospel which I preached to you, which also you received and in which you stand,

2 By which also you are saved, if you hold fast that word which I preached to you—unless you believed in vain.

³เรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้รับไว้นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เป็นเรื่องสำคัญที่สุด คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์ เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์

⁴และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น

⁵พระองค์ทรงปรากฏแก่เฟาส แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน

⁶ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว

⁷ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด

⁸ครั้งหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด

⁹เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครทูต เพราะข้าพเจ้าได้เคี้ยวเชืษคริสตจักรของพระเจ้า

¹⁰แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้น มิได้ไร้ประโยชน์ ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้าต่างหากที่ทำ

³ For I delivered to you first of all that which I also received: that Christ died for our sins according to the Scriptures,

⁴ And that He was buried, and that He rose again the third day according to the Scriptures,

⁵ And that He was seen by Cephas, then by the twelve.

⁶ After that He was seen by over five hundred brethren at once, of whom the greater part remain to the present, but some have fallen asleep.

⁷ After that He was seen by James, then by all the apostles.

⁸ Then last of all He was seen by me also, as by one born out of due time.

⁹ For I am the least of the apostles, who am not worthy to be called an apostle, because I persecuted the church of God.

¹⁰ But by the grace of God I am what I am, and His grace toward me was not in vain; but I labored more abundantly than they all, yet not I, but the grace of God which was with me.

11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น

การที่คนตายเป็นขึ้นมา

12 ถ้าเราเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี

13 ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาไม่

14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็ไม่มีหลัก ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไม่มีหลักด้วย

15 และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานว่า พระองค์ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่ถูกทรงชุบให้เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมา

16 เพราะว่าการชุบให้เป็นขึ้นมาไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา

17 และถ้าพระคริสต์มิได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน

18 และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย

19 ถ้าในชีวิตรี้ พวกเราซึ่งอยู่ในพระคริสต์มีแต่ความหวังเท่านั้น เราก็เป็น

11 Therefore, whether it was I or they, so we preach and so you believed.

12 Now if Christ is preached that He has been raised from the dead, how do some among you say that there is no resurrection of the dead?

13 But if there is no resurrection of the dead, then Christ is not risen.

14 And if Christ is not risen, then our preaching is empty and your faith is also empty.

15 Yes, and we are found false witnesses of God, because we have testified of God that He raised up Christ, whom He did not raise up—if in fact the dead do not rise.

16 For if the dead do not rise, then Christ is not risen.

17 And if Christ is not risen, your faith is futile; you are still in your sins!

18 Then also those who have fallen asleep in Christ have perished.

19 If in this life only we have hope in Christ, we are of all men the most pitiable.

พวกที่นำสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

²⁰ แต่ความจริงพระคริสต์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น

²¹ เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉนั้น การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้น เพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉนั้น

²² เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉนั้น คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉนั้น

²³ แต่ว่าจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็ คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์เสด็จมา

²⁴ ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด บัดนั้น พระคริสต์จะทรงมอบแผ่นดินไว้แก่พระบิดาเจ้า เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ และอิทธิเทพหมดแล้ว

²⁵ เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อนจนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์

²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่พระองค์จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย

²⁷ เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่าทรงปราบสิ่งสาร

²⁰ But now Christ is risen from the dead, and has become the firstfruits of those who have fallen asleep.

²¹ For since by man came death, by Man also came the resurrection of the dead.

²² For as in Adam all die, even so in Christ all shall be made alive.

²³ But each one in his own order: Christ the firstfruits, afterward those who are Christ's at His coming.

²⁴ Then comes the end, when He delivers the kingdom to God the Father, when He puts an end to all rule and all authority and power.

²⁵ For He must reign till He has put all enemies under His feet.

²⁶ The last enemy that will be destroyed is death.

²⁷ For "He has put all things under His feet." But when He says "all things are put under Him," it is evident that He who put all things under Him is excepted.

พลัดนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์

28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

29 มิฉะนั้นคนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าพระเจ้าไม่ทรงชุบคนตายให้เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า

30 และเหตุไฉนข้าพเจ้าจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า

31 ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยืนยัน โดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน

32 ในการที่ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอฟะซัสนั้น (ตามที่เขาพูดกัน) จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าพระเจ้าไม่ทรงชุบคนตายให้เป็นขึ้นมาอีกแล้ว ก็ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราก็จะตาย

33 อย่างหลงเลย “การคบคนชั่วข้อมเสียนิจ”

34 ท่านทั้งหลายจงกลับมาสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่รู้จักพระเจ้า ที่ข้าพเจ้าว่านี่ก็ให้ท่านมีความละอาย

28 Now when all things are made subject to Him, then the Son Himself will also be subject to Him who put all things under Him, that God may be all in all.

29 Otherwise, what will they do who are baptized for the dead, if the dead do not rise at all? Why then are they baptized for the dead?

30 And why do we stand in jeopardy every hour?

31 I affirm, by the boasting in you which I have in Christ Jesus our Lord, I die daily.

32 If, in the manner of men, I have fought with beasts at Ephesus, what advantage is it to me? If the dead do not rise, “Let us eat and drink, for tomorrow we die.”

33 Do not be deceived: “Evil company corrupts good habits.”

34 Awake to righteousness, and do not sin; for some do not have the knowledge of God. I speak *this* to your shame.

รูปกายที่เป็นขึ้นมา

35 แต่บางคนจะถามว่า “คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร”

36 โอคนเซลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นมาใหม่ไม่ได้

37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่น ๆ ก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น

38 พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่จะทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน

39 เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง

40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าศักดิ์ศรีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และศักดิ์ศรีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง

41 ศักดิ์ศรีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง ศักดิ์ศรีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง ศักดิ์ศรีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แม้ที่จริงศักดิ์ศรีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับกับศักดิ์ศรีของดาวดวงอื่น ๆ

42 การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็น

35 But someone will say, “How are the dead raised up? And with what body do they come?”

36 Foolish one, what you sow is not made alive unless it dies.

37 And what you sow, you do not sow that body that shall be, but mere grain—perhaps wheat or some other grain.

38 But God gives it a body as He pleases, and to each seed its own body.

39 All flesh is not the same flesh, but there is one kind of flesh of men, another flesh of animals, another of fish, and another of birds.

40 There are also celestial bodies and terrestrial bodies; but the glory of the celestial is one, and the glory of the terrestrial is another.

41 There is one glory of the sun, another glory of the moon, and another glory of the stars; for one star differs from another star in glory.

42 So also is the resurrection of the dead. The body is sown in corruption, it is raised in incorruption.

ของที่จะนำเปื่อย สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่
นั้นก็จะไม่รู้จักนำเปื่อย

43 สิ่งที่หว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็น
ขึ้นมาใหม่ก็จะมีศักดิ์ศรี สิ่งที่หว่านลง
นั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะ
ทรงอำนาจ

44 สิ่งที่หว่านลงนั้นเป็นร่างกาย สิ่ง
ที่เป็นขึ้นมาจะเป็นกายวิญญาณ ถ้า
ร่างกายมี กายวิญญาณก็มีด้วย

45 มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า มนุษย์
คนเดิมคืออาดัม จึงเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ แต่
อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณ
ผู้ประสาทชีวิต

46 แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่
เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นร่างกาย
แล้วภายหลังจึงเกิดมีกายวิญญาณขึ้น

47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและ
เป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเสด็จมาจาก
สวรรค์

48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดิน
ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้น
เป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็น
อย่างนั้น

49 และเมื่อเราเกิดมา มีลักษณะเดียวกับ
มนุษย์ดินแล้ว เราก็ม会有ลักษณะเดียวกับ
มนุษย์สวรรค์ด้วย

50 ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมาย
ความว่า เนื้อและเลือดจะมีส่วนในแผ่นดิน
ของพระเจ้าไม่ได้ และสิ่งซึ่งนำเปื่อย
จะมีส่วนในสิ่งซึ่งไม่รู้จักนำเปื่อยก็ได้

43 It is sown in dishonor, it is raised
in glory. It is sown in weakness, it is
raised in power.

44 It is sown a natural body, it is
raised a spiritual body. There is a natu-
ral body, and there is a spiritual body.

45 And so it is written, "The first man
Adam became a living being." The last
Adam became a life-giving spirit.

46 However, the spiritual is not first,
but the natural, and afterward the spir-
itual.

47 The first man was of the earth,
made of dust; the second Man is the
Lord from heaven.

48 As was the man of dust, so also are
those who are made of dust; and as is
the heavenly Man, so also are those who
are heavenly.

49 And as we have borne the image
of the man of dust, we shall also bear
the image of the heavenly Man.

50 Now this I say, brethren, that flesh
and blood cannot inherit the kingdom
of God; nor does corruption inherit in-
corruption.

⁵¹ดูก่อนท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีความ
ลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่
ล่วงหลับห่มศพทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยน
แปลงใหม่หมด

⁵²ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว
เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมี
เสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้น
มาปราศจากเน่าเปื่อย แล้วเราทั้งหลายจะ
ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่

⁵³เพราะว่าสิ่งซึ่งเน่าเปื่อยนี้ต้องสวม
ซึ่งไม่เน่าเปื่อย และสภาพคนนี้ต้อง
สวมสภาพอมตะ

⁵⁴เมื่อสิ่งซึ่งเน่าเปื่อยนี้ จะสวมซึ่งไม่
เน่าเปื่อย และสภาพคนนี้จะสวมสภาพ
อมตะ เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้ในพระ
คัมภีร์จะสำเร็จว่า ความตายก็ถูกกลืนถึง
ปราชัยแล้ว

⁵⁵โอ มัจจุราชนะ ชัยชนะของเจ้า
อยู่ที่ไหน โอ มัจจุราชนะ เหล็กในของเจ้า
อยู่ที่ไหน

⁵⁶เหล็กในของความตายนั้นคือบาป
และฤทธิ์ของบาปคือธรรมบัญญัติ

⁵⁷สาธุการแด่พระเจ้าผู้ทรงประทาน
ชัยชนะแก่เราทั้งหลาย โดยพระเยซู-
คริสตเจ้าของเรา

⁵⁸เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า
ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่างมั่นคงในกิจ
งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์
ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่าโดยองค์
พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์
ก็หาไม่ได้

⁵¹ Behold, I tell you a mystery: We
shall not all sleep, but we shall all be
changed—

⁵² In a moment, in the twinkling of
an eye, at the last trumpet. For the
trumpet will sound, and the dead will
be raised incorruptible, and we shall be
changed.

⁵³ For this corruptible must put on
incorruption, and this mortal must put
on immortality.

⁵⁴ So when this corruptible has put
on incorruption, and this mortal has
put on immortality, then shall be
brought to pass the saying that is writ-
ten: "Death is swallowed up in victory."

⁵⁵ "O Death, where is your sting? O
Hades, where is your victory?"

⁵⁶ The sting of death is sin, and the
strength of sin is the law.

⁵⁷ But thanks be to God, who gives
us the victory through our Lord Jesus
Christ.

⁵⁸ Therefore, my beloved brethren,
be steadfast, immovable, always
abounding in the work of the Lord,
knowing that your labor is not in vain
in the Lord.

การเรียกรวบรวมทรัพย์

16 เรื่องการเรียกรวบรวมทรัพย์นั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียว่าอย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย

² ทุกวันคืนสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บเงินผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง เพื่อจะไม่ต้องเก็บเรียกรวบรวมเมื่อข้าพเจ้ามา

³ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะเลือกผู้ใด ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือหนังสือและเงินถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁴ และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

แผนการเดินทาง

⁵ เมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย

⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น

⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าพระเจ้าทรงโปรดข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนาน ๆ หน่อย

⁸ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์

⁹ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะมีผล ทั้งคนขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย

CHAPTER 16

Now concerning the collection for the saints, as I have given orders to the churches of Galatia, so you must do also:

² On the first day of the week let each one of you lay something aside, storing up as he may prosper, that there be no collections when I come.

³ And when I come, whomever you approve by your letters I will send to bear your gift to Jerusalem.

⁴ But if it is fitting that I go also, they will go with me.

⁵ Now I will come to you when I pass through Macedonia (for I am passing through Macedonia).

⁶ And it may be that I will remain, or even spend the winter with you, that you may send me on my journey, wherever I go.

⁷ For I do not wish to see you now on the way; but I hope to stay a while with you, if the Lord permits.

⁸ But I will tarry in Ephesus until Pentecost.

⁹ For a great and effective door has opened to me, and there are many adversaries.

¹⁰เมื่อทิโมธีมาหาท่าน จงให้เขาอยู่กับท่านโดยมิให้เขาเกิดความกระดาก เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า

¹¹เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุข เพื่อจะกลับมาหาข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่

¹²อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้ขอร้องขอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่พอใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสด้านนี้จะไป

คำขอร้องสุดท้ายและ คำแสดงความนับถือ

¹³ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อของท่าน จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง

¹⁴ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก

¹⁵ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเตฟานัส เป็นคริสเตียนพวกแรกในแคว้นอาคาเซีย และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติธรรมิกชนทั้งปวง

¹⁶ข้าพเจ้าขอให้คนทั้งหลายอยู่ได้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้น

¹⁷ที่สเตฟานัสและฟอร์ทูนาทัส และอาคาเซียมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชม

¹⁰ And if Timothy comes, see that he may be with you without fear; for he does the work of the Lord, as I also do.

¹¹ Therefore let no one despise him. But send him on his journey in peace, that he may come to me; for I am waiting for him with the brethren.

¹² Now concerning *our* brother Apollos, I strongly urged him to come to you with the brethren, but he was quite unwilling to come at this time; however, he will come when he has a convenient time.

¹³ Watch, stand fast in the faith, be brave, be strong.

¹⁴ Let all *that* you *do* be done with love.

¹⁵ I urge you, brethren—you know the household of Stephanas, that it is the firstfruits of Achaia, and *that* they have devoted themselves to the ministry of the saints—

¹⁶ That you also submit to such, and to everyone who works and labors with *us*.

¹⁷ I am glad about the coming of Stephanas, Fortunatus, and Achaicus, for what was lacking on your part they

ยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาด
มิได้กระทำนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้
ครบ

18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้า
และใจท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีท่าน
ทั้งหลายจนนับถือคนเช่นนั้น

19 คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชีย
ฝากความคิดถึงมากมายถึงท่านทั้งหลาย
อาควิลลาและปริสคา กับคริสตจักรที่
อยู่ในบ้านของเขาฝากความคิดถึงใน
องค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย

20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายัง
ท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วย
ธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์

21 คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือ
ของข้าพเจ้า เปาโล

22 ถ้าผู้ใดไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็
ขอให้ผู้นั้นถูกแช่งสาป ขององค์พระผู้
เป็นเจ้าเสด็จมาเถิด

23 ขอพระคุณของพระเยซูเจ้าสถิต
อยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

24 ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้ง
หลายในพระเยซูคริสต์เสมอ อามิน

supplied.

18 For they refreshed my spirit and
yours. Therefore acknowledge such
men.

19 The churches of Asia greet you.
Aquila and Priscilla greet you heartily
in the Lord, with the church that is in
their house.

20 All the brethren greet you. Greet
one another with a holy kiss.

21 The salutation with my own
hand—Paul's.

22 If anyone does not love the Lord
Jesus Christ, let him be accursed. O
Lord, come!

23 The grace of our Lord Jesus
Christ be with you.

24 My love be with you all in Christ
Jesus. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง

โครีนธ์

ฉบับที่สอง

THE SECOND LETTER OF PAUL TO THE CORINTHIANS

CHAPTER 1

Paul, an apostle of Jesus Christ by the will of God, and Timothy our brother, To the church of God which is at Corinth, with all the saints who are in all Achaia:

1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซู-
คริสต์ตามพระประสงค์ของ
พระเจ้า และทิโมธีน้องของ
เรา

เรียน คริสตจักรของพระเจ้าในเมือง
โครีนธ์ และบรรดาธรรมิกชน
ที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาเซีย

2 ขอพระคุณ และสันติสุขซึ่งมาจาก
พระบิดาเจ้าของเรา และจากพระเยซู
คริสต์เจ้า จะมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด

2 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

เปาโลโมทนาพระคุณหลังจากที่
ได้รับความทุกข์ยาก

3 สาธุการแด่พระเจ้า พระบิดาแห่ง
พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระบิดาผู้
ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งความซื่อ
ทุกอย่าง

3 Blessed be the God and Father of
our Lord Jesus Christ, the Father of
mercies and God of all comfort,

4 พระองค์ผู้ทรงจิตใจเราในการทุกข์
ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถ
จิตใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่าง
ใดอย่างหนึ่งได้ด้วยความซื่อ ซึ่งตัวเรา
เองได้รับจากพระเจ้า

4 Who comforts us in all our tribulation,
that we may be able to comfort
those who are in any trouble, with the
comfort with which we ourselves are
comforted by God.

⁵ เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากจนใจ ความชื่นใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากจนนั้น

⁵ For as the sufferings of Christ abound in us, so our consolation also abounds through Christ.

⁶ ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านได้รับความชื่นใจและความรอด และที่เราได้รับความชื่นใจก็เพื่อให้ท่านได้รับความชื่นใจด้วย ซึ่งท่านจะได้รับเมื่อเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น

⁶ Now if we are afflicted, it is for your consolation and salvation, which is effective for enduring the same sufferings which we also suffer. Or if we are comforted, it is for your consolation and salvation.

⁷ เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากของเราจนใจ ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในความชื่นใจของเราจนนั้น

⁷ And our hope for you is steadfast, because we know that as you are partakers of the sufferings, so also you will partake of the consolation.

⁸ พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ⁹ ที่จริงเราคิดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อมิให้เราไว้วางใจในตนเอง แต่ให้ไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย

⁸ For we do not want you to be ignorant, brethren, of our trouble which came to us in Asia: that we were burdened beyond measure, above strength, so that we despaired even of life.

⁹ Yes, we had the sentence of death in ourselves, that we should not trust in ourselves but in God who raises the dead,

¹⁰ พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมรณภัย และพระองค์จะทรงช่วยเร่อีก เราไว้วางใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก

¹⁰ Who delivered us from so great a death, and does deliver us; in whom we trust that He will still deliver us,

¹¹ ขอให้ท่านอธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากพระคุณที่ทรงประทานแก่เราอันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

¹¹ You also helping together in prayer for us, that thanks may be given by many persons on our behalf for the gift granted to us through many.

เรื่องเลื่อนการแะเยียมของปาโด

12 เป็นสิ่งที่เราอาจได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลายด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมิใช่ตามปัญญาของโลก แต่ตามพระคุณซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน

13 เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านสามารถอ่านและเข้าใจได้ เมื่อพวกท่านเข้าใจบ้างแล้ว

14 ข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะเข้าใจได้อย่างดีโดยตลอดว่า ในวันแห่งพระเยซูเจ้าของเรา ท่านก็ภูมิใจในเราได้เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน

15 เพราะรู้สึกแน่ใจในเรื่องนี้ ที่แรกข้าพเจ้าจึงอยากจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อนเพื่อน เพื่อท่านจะได้มีความยินดียิ่งขึ้น

16 ข้าพเจ้าใครจะแะเยียมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนียก็จะแะเยียมท่านอีก แล้วขอให้ท่านอุปการะข้าพเจ้า ให้เดินทางต่อไปยังแคว้นยูเดีย

17 เมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ และข้าพเจ้าจะโครงการอย่างคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าว มา ไม่มา ส่ง ๆ ไป

12 For our boasting is this: the testimony of our conscience that we conducted ourselves in the world in simplicity and godly sincerity, not with fleshly wisdom but by the grace of God, and more abundantly toward you.

13 For we are not writing any other things to you than what you read or understand. Now I trust you will understand, even to the end

14 (As also you have understood us in part), that we are your boast as you also are ours, in the day of the Lord Jesus.

15 And in this confidence I intended to come to you before, that you might have a second benefit—

16 To pass by way of you to Macedonia, to come again from Macedonia to you, and be helped by you on my way to Judea.

17 Therefore, when I was planning this, did I do it lightly? Or the things I plan, do I plan according to the flesh, that with me there should be Yes, Yes, and No, No?

18 พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีไว้เป็นคำรับหรือปฏิเสธ ดัง ๆ ไปแน่ฉันนั้น

19 เพราะเรา พระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ากับซิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น 'ไม่ใช่' จริง 'ไม่จริง' ดัง ๆ ไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น

20 บรรดาพระสัญญาของพระเจาก็จริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าอาเมน โดยพระองค์เป็นทิวาเกียรติแด่พระเจ้า

21 ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั่นก็คือพระเจ้า

22 และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย

23 ขอพระเจ้าเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน

24 เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่เราเป็นผู้อุปการะ เพื่อท่านจะรับความชื่นชมยินดี เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อแล้ว

2 ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่มาทำให้ท่านเกิดความทุกข์อีก

2 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข นั่นก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความสุขนั่นเอง

18 But as God is faithful, our word to you was not Yes and No.

19 For the Son of God, Jesus Christ, who was preached among you by us —by me, Silvanus, and Timothy— was not Yes and No, but in Him was Yes.

20 For all the promises of God in Him are Yes, and in Him Amen, to the glory of God through us.

21 Now He who establishes us with you in Christ and has anointed us is God,

22 Who also has sealed us and given us the Spirit in our hearts as a guarantee.

23 Moreover I call God as witness against my soul, that to spare you I came no more to Corinth.

24 Not that we have dominion over your faith, but are fellow workers for your joy; for by faith you stand.

CHAPTER 2

But I determined this within myself, that I would not come again to you in sorrow.

2 For if I make you sorrowful, then who is he who makes me glad but the one who is made sorrowful by me?

³ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้น เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้นที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้วางใจในพวกท่านว่าความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย

⁴เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนหนังสือถึงท่าน เพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมากและน้ำตาไหล มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะ让您รู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย

การให้อภัยแก่ผู้ที่ทำให้เกิดความทุกข์

⁵ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็ได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย (ที่ว่า บ้าง นั่นก็คือ ข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำผู้นั้นจนเหลือเกิน)

⁶ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนผู้นั้นก็พอสมควรแล้ว

⁷ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และเล่าโลมใจเขาต่างหาก กล่าวว่าเขาจะจมลงในความทุกข์เหลือเกิน

⁸ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยัน ความรักต่อคนนั้นใหม่

⁹นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลงใจท่านว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกสิ่งทุกประการหรือไม่

¹⁰ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะยกโทษของผู้นั้นด้วย ถ้าข้าพเจ้ายกโทษของคนใด ๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษ

³ And I wrote this very thing to you, lest, when I came, I should have sorrow over those from whom I ought to have joy, having confidence in you all that my joy is *the joy of you all*.

⁴ For out of much affliction and anguish of heart I wrote to you, with many tears, not that you should be grieved, but that you might know the love which I have so abundantly for you.

⁵ But if anyone has caused grief, he has not grieved me, but all of you to some extent—not to be too severe.

⁶ This punishment which was inflicted by the majority is sufficient for such a man.

⁷ So that, on the contrary, you ought rather to forgive and comfort him, lest perhaps such a one be swallowed up with too much sorrow.

⁸ Therefore I urge you to reaffirm your love to him.

⁹ For to this end I also wrote, that I might put you to the test, whether you are obedient in all things.

¹⁰ Now whom you forgive anything, I also forgive. For if indeed I have forgiven anything, I have forgiven that

ของคนนั้น เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อ
พระพักตร์พระคริสต์

¹¹ เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะ
เรารู้กลอุบายของมันแล้ว

ความกระวนกระวายของเปาโล ที่เมืองโตรัส

¹² เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรัสเพื่อ
ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์
นั้น มีช่องทางเปิดให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อ
ปฏิบัติพันธกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹³ แต่ข้าพเจ้ายังไม่มีความสะดวกสบายใจเลย
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของ
ข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดิน
ทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

ความมีชัยในพระคริสต์

¹⁴ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำ
เราเสมอมาโดยพระคริสต์ด้วยความมี
ชัย และทรงโปรยประทานกลิ่นหอมแห่ง
ความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัว
เราทุกแห่ง

¹⁵ เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวาน
ที่พระคริสต์ถวายพระเจ้าในหมู่คนที่
กำลังจะรอด และคนที่กำลังประสบ
ความพินาศ

¹⁶ ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตาย
ซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็น
กลิ่นหอมแห่งชีวิต ซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใคร
เล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับ
พันธกิจเหล่านี้

one for your sakes in the presence of
Christ.

¹¹ Lest Satan should take advantage
of us; for we are not ignorant of his
devices.

¹² Furthermore, when I came to
Troas to preach Christ's gospel, and a
door was opened to me by the Lord,

¹³ I had no rest in my spirit, because
I did not find Titus my brother; but
taking my leave of them, I departed for
Macedonia.

¹⁴ Now thanks be to God who always
leads us in triumph in Christ, and
through us diffuses the fragrance of
His knowledge in every place.

¹⁵ For we are to God the fragrance of
Christ among those who are being
saved and among those who are perish-
ing.

¹⁶ To the one we are the aroma of
death leading to death, and to the other
the aroma of life leading to life. And
who is sufficient for these things?

¹⁷ เพราะว่าเราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่เอาพระกิตติคุณของพระเจ้าไปขายกิน แต่ว่าเราประกาศด้วยอาศัยพระคริสต์อย่างคนสัตย์ซื่อ อย่างคนที่มาจากพระเจ้า และอย่างคนที่อยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

พันธกรแห่งพันธสัญญาใหม่

3 เรากำลังจะยกย่องตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคน หรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ

² ท่านเองเป็นหนังสือของเราใจไว้ที่ดวงใจของเราให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน

³ ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์

⁴ เรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น

⁵ มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

⁶ ผู้ทรงโปรดประทานให้เราสามารถที่จะเป็นพันธกรแห่งพันธสัญญาใหม่ อันมิใช่ประมวลกฎแต่เป็นมาโดยพระวิญญาณ ด้วยว่าประมวลกฎนั้นประหารให้ตาย แต่ส่วนพระวิญญาณประทานชีวิต

¹⁷ For we are not, as so many, peddling the word of God; but as of sincerity, but as from God, we speak in the sight of God in Christ.

CHAPTER 3

Do we begin again to commend ourselves? Or do we need, as some *others*, epistles of commendation to you or *letters* of commendation from you?

² You are our epistle written in our hearts, known and read by all men;

³ Clearly *you* are an epistle of Christ, ministered by us, written not with ink but by the Spirit of the living God, not on tablets of stone but on tablets of flesh, *that is*, of the heart.

⁴ And we have such trust through Christ toward God.

⁵ Not that we are sufficient of ourselves to think of anything as *being* from ourselves, but our sufficiency is from God,

⁶ Who also made us sufficient as ministers of the new covenant, not of the letter but of the Spirit; for the letter kills, but the Spirit gives life.

⁷ แต่ถ้าการปฏิบัติที่ประหารให้ตาย คือตามตัวอักษรที่จารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมาด้วยรัศมี แม้ว่าจะเป็นรัศมีที่จางหายไปก็ยังคงทำให้พวกอิสราเอลแลดูหน้าของโมเสสไม่ได้

⁸ ดังนั้นการที่ปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ

⁹ เพราะว่าถ้าการปฏิบัติสำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การปฏิบัติสำหรับความชอบธรรมก็ยิ่งมีรัศมีมากกว่านั้นอีก

¹⁰ อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด

¹¹ เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก

¹² เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด

¹³ เราไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเห็นอวสานของรัศมีที่ค่อย ๆ จางไปนั้น

¹⁴ แต่จิตใจของเขาแข็งกระด้างไปเสีย เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นเปิดออกแล้วโดยพระคริสต์

¹⁵ แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้

¹⁶ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะเปิดออก

⁷ But if the ministry of death, written and engraved on stones, was glorious, so that the children of Israel could not look steadily at the face of Moses because of the glory of his countenance, which glory was passing away,

⁸ How will the ministry of the Spirit not be more glorious?

⁹ For if the ministry of condemnation had glory, the ministry of righteousness exceeds much more in glory.

¹⁰ For even what was made glorious had no glory in this respect, because of the glory that excels.

¹¹ For if what is passing away was glorious, what remains is much more glorious.

¹² Therefore, since we have such hope, we use great boldness of speech—

¹³ Unlike Moses, who put a veil over his face so that the children of Israel could not look steadily at the end of what was passing away.

¹⁴ But their minds were blinded. For until this day the same veil remains unlifted in the reading of the Old Testament, because the veil is taken away in Christ.

¹⁵ But even to this day, when Moses is read, a veil lies on their heart.

¹⁶ Nevertheless when one turns to the Lord, the veil is taken away.

17 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระ-
วิญาณ และพระวิญาณขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่
ที่นั่น

18 แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว
จึงแลดูพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระ
ฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีศักดิ์ศรี
เป็นลำดับขึ้นไปเช่นอย่างศักดิ์ศรีที่มา
จากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นพระวิญาณ
ของมีค่าในภาชนะดิน

4 เพราะเหตุที่เรามีพันธกิจนี้โดยได้
รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ

2 เราได้ละทิ้งสิ่งที่เล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ที่นำ
อันอายไปหมดสิ้นแล้ว เราไม่ทำกลอุบาย
และไม่ได้พลิกแพลงพระกิตติคุณของ
พระเจ้า แต่โดยสำแดงซึ่งจะเราเสนอ
ตัวเราให้กับจิตสำนึกผิดชอบของคน
ทั้งปวงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

3 แต่ถ้ามีมานับว่าวประเสริฐของเรา
ไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะ
พินาศ

4 ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้
กระทำให้ใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้เขา
ได้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ
เรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้เป็นพระ
ฉายาของพระเจ้า

5 เราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้
ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้า และประกาศตัวเราเองเป็น
ทาสของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่
พระเยซู

17 Now the Lord is the Spirit; and
where the Spirit of the Lord is, there is
liberty.

18 But we all, with unveiled face, be-
holding as in a mirror the glory of the
Lord, are being transformed into the
same image from glory to glory, just as
by the Spirit of the Lord.

CHAPTER 4

Therefore, since we have this min-
istry, as we have received mercy,
we do not lose heart.

2 But we have renounced the hidden
things of shame, not walking in crafti-
ness nor handling the word of God de-
ceitfully, but by manifestation of the
truth commending ourselves to every
man's conscience in the sight of God.

3 But even if our gospel is veiled, it
is veiled to those who are perishing,

4 Whose minds the god of this age
has blinded, who do not believe, lest the
light of the gospel of the glory of Christ,
who is the image of God, should shine
on them.

5 For we do not preach ourselves, but
Christ Jesus the Lord, and ourselves
your bondservants for Jesus' sake.

๑ เพราะพระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ตรัสสั่งให้แสงสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระคริสต์

๗ แต่ว่าเรามีของมีค่านี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

๘ เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ได้ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหมดมานะ

๙ เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ได้ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ได้ถึงตาย

๑๐ เราแบก “ความตาย” ของพระเยซูไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่า “ชีวิต” ของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย

๑๑ เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้น ต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอ เพราะเห็นแก่พระเยซูเพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น

๑๒ เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย

๑๓ เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกับผู้ที่เขียนไว้ว่า ข้าพเจ้าเชื่อ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด เราก็อธิษฐานเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด

๑๔ เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้น

6 For it is the God who commanded light to shine out of darkness, who has shone in our hearts to give the light of the knowledge of the glory of God in the face of Jesus Christ.

7 But we have this treasure in earthen vessels, that the excellence of the power may be of God and not of us.

8 We are hard pressed on every side, yet not crushed; we are perplexed, but not in despair;

9 Persecuted, but not forsaken; struck down, but not destroyed—

10 Always carrying about in the body the dying of the Lord Jesus, that the life of Jesus also may be manifested in our body.

11 For we who live are always delivered to death for Jesus' sake, that the life of Jesus also may be manifested in our mortal flesh.

12 So then death is working in us, but life in you.

13 And since we have the same spirit of faith, according to what is written, “I believed and therefore I spoke,” we also believe and therefore speak,

14 Knowing that He who raised up the Lord Jesus will also raise us up with

มาโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามา
เฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย

¹⁵ เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อ
ประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อ
พระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น
ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้น เป็น
การถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

มีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ

¹⁶ เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่า
กายภายนอกของเรา กำลังทรุดโทรมไป
แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่
ทุกวัน

¹⁷ เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อย ๆ
ของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้น
จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีถาวรมากกว่าที่เปรียบ
มิได้

¹⁸ เพราะที่เราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรา
มองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่ไม่
เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้น
เป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็น
นั้นก็ถาวรนิรันดร์

5 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินคือกาย
ของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่
อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้
ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่ใน
นิรันดร์ในสวรรค์

² เพราะว่าเป็นร่างกายนี้เรายังควรอยู่คร่ำ
อยู่ มีความอาลัยที่ซึ่งสมที่อาศัยของเรา
ที่มาจากสวรรค์

³ เพื่อว่าเมื่อเราสวมแล้ว เราก็จะมีได้
เปลือย

Jesus, and will present us with you.

¹⁵ For all things are for your sakes,
that grace, having spread through the
many, may cause thanksgiving to
abound to the glory of God.

¹⁶ Therefore we do not lose heart.
Even though our outward man is per-
ishing, yet the inward man is being re-
newed day by day.

¹⁷ For our light affliction, which is
but for a moment, is working for us a
far more exceeding and eternal weight
of glory,

¹⁸ While we do not look at the things
which are seen, but at the things which
are not seen. For the things which are
seen are temporary, but the things
which are not seen are eternal.

CHAPTER 5

For we know that if our earthly
house, *this* tent, is destroyed, we
have a building from God, a house not
made with hands, eternal in the heav-
ens.

² For in this we groan, earnestly
desiring to be clothed with our habita-
tion which is from heaven,

³ If indeed, having been clothed, we
shall not be found naked.

4 เพราะเราผู้อาศัยในร่างกายนี้จึง
ครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนา
ที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกาย
ใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะ
ต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย

5 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้
สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์
ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็น
มัดจำไว้กับเรา

6 เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้ว
ว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ห่าง
จากองค์พระผู้เป็นเจ้า

7 เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่
ตามที่ตามองเห็น

8 เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะ
อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ใน
ร่างกายนี้

9 เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่
ในกายนี้ก็ดีหรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะทำตัว
ให้เป็นที่ยอพระทัยของพระองค์

10 เพราะเราจำเป็นต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์
เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประ-
พฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว

พันธกิจแห่งการคืนดีกัน

11 เพราะเหตุที่เราเกรงกลัวองค์พระผู้
เป็นเจ้าอย่างจับใจ เราจึงชักชวนคนทั้ง
หลาย เราเป็นอย่างไรก็เป็นที่ยอพระทัย
แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่าเราได้
ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบ
ของท่านด้วย

4 For we who are in *this* tent groan,
being burdened, not because we want
to be unclothed, but further clothed,
that mortality may be swallowed up by
life.

5 Now He who has prepared us for
this very thing is God, who also has giv-
en us the Spirit as a guarantee.

6 So we are always confident, know-
ing that while we are at home in the
body we are absent from the Lord.

7 For we walk by faith, not by sight.

8 We are confident, yes, well pleased
rather to be absent from the body and
to be present with the Lord.

9 Therefore we make it our aim,
whether present or absent, to be well
pleasing to Him.

10 For we must all appear before the
judgment seat of Christ, that each one
may receive the things *done* in the
body, according to what he has done,
whether good or bad.

11 Knowing, therefore, the terror of
the Lord, we persuade men; but we are
well known to God, and I also trust are
well known in your consciences.

12 นี่ไม่ใช่เป็นการยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสนี้ที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ซอบบอวดีในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ

13 เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็คงได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

14 เพราะความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่ามีผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว

15 และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้อยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย

16 เหตุฉะนั้นตั้งแต่บัดนี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามมาตรฐานของโลก แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามมาตรฐานของโลกก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก

17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

18 ทั้งสิ่งนี้เกิดมาจากพระเจ้าผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราัมพันธกิจเรื่องการคืนดีกัน

12 For we do not commend ourselves again to you, but give you opportunity to boast on our behalf, that you may have an answer for those who boast in appearance and not in heart.

13 For if we are beside ourselves, it is for God; or if we are of sound mind, it is for you.

14 For the love of Christ compels us, because we judge thus: that if One died for all, then all died;

15 And He died for all, that those who live should live no longer for themselves, but for Him who died for them and rose again.

16 Therefore, from now on, we regard no one according to the flesh. Even though we have known Christ according to the flesh, yet now we know Him thus no longer.

17 Therefore, if anyone is in Christ, he is a new creation; old things have passed away; behold, all things have become new.

18 Now all things are of God, who has reconciled us to Himself through Jesus Christ, and has given us the ministry of reconciliation,

¹⁹คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์โดยพระคริสต์ มิได้ทรงถือโทษในการผิดของเขา และทรงมอบเรื่องการคืนดีกันนั้นให้เราประกาศ

²⁰ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องทันททั้งหลายทางเรา เราจึงขอร้องทันทในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกันกับพระเจ้า

²¹เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

6ในเมื่อเราทำงานร่วมกับพระคริสต์แล้ว เราจึงขอวิงวอนท่านอย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

²เพราะพระองค์ตรัสว่า ในเวลาอันชอบเราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอดเราได้ช่วยเจ้า นี่แน่ะ บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ นี่แน่ะ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด

³เรามีได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เราใช้ปฏิบัติ นั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้

⁴แต่เราผู้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้าได้กระทำตัวให้เป็นที่ยชอบในการทั้งปวง โดยความเพียรอดทนเป็นอันมากในความทุกข์ยาก ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ

⁵ในการถูกเข่น ในการศึกษาถูกในการร่ำรวย ในการงานต่าง ๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร

¹⁹ That is, that God was in Christ reconciling the world to Himself, not imputing their trespasses to them, and has committed to us the word of reconciliation.

²⁰ Now then, we are ambassadors for Christ, as though God were pleading through us: we implore you on Christ's behalf, be reconciled to God.

²¹ For He made Him who knew no sin to be sin for us, that we might become the righteousness of God in Him.

CHAPTER 6

We then, as workers together with Him also plead with you not to receive the grace of God in vain.

² For He says: "In an acceptable time I have heard you, and in the day of salvation I have helped you." Behold, now is the accepted time; behold, now is the day of salvation.

³ We give no offense in anything, that our ministry may not be blamed.

⁴ But in all things we commend ourselves as ministers of God: in much patience, in tribulations, in needs, in distresses,

⁵ In stripes, in imprisonments, in tumults, in labors, in sleeplessness, in fastings;

⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยการไม่โกรธเร็ว โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้

⁷ โดยถ้อยคำสัตย์จริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย

⁸ ทั้งเวลามียศและเวลาอัปยศ ทั้งเวลาลือกันว่าชั่วและเวลาลือกันว่าดี ถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์ซื่อ

⁹ ถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เป็นคนตาย แต่เกิด เราซึ่งเป็นอยู่ เป็นคนถูกเย็บเย็บ แต่ยังไม่ตาย

¹⁰ เป็นคนที่มีทุกข์ แต่ยังมีความยินดีอยู่เสมอ เป็นคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เป็นคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

¹¹ ดูก่อนท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่มีปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน

¹² ใจของท่านทั้งหลายมิได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง

¹³ ในการตอบสนอง ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนพูดกับบุตร คือจงเปิดจิตใจของท่านเถิด

6 By purity, by knowledge, by long-suffering, by kindness, by the Holy Spirit, by sincere love,

7 By the word of truth, by the power of God, by the armor of righteousness on the right hand and on the left,

8 By honor and dishonor, by evil report and good report; as deceivers, and yet true;

9 As unknown, and yet well known; as dying, and behold we live; as chastened, and yet not killed;

10 As sorrowful, yet always rejoicing; as poor, yet making many rich; as having nothing, and yet possessing all things.

11 O Corinthians! We have spoken openly to you, our heart is wide open.

12 You are not restricted by us, but you are restricted by your own affections.

13 Now in return for the same (I speak as to children), you also be open.

ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า

ผู้ทรงพระชนม์

14 ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่มีเชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร

15 พระคริสต์กับเบลีอัลดจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีหุ้นส่วนอะไรกับคนที่ไม่มีเชื่อ

16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าคริสต์ไว้ว่า “เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา”

17 พระเจ้าคริสต์ว่า “เหตุฉะนั้น เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเขาทั้งหลาย

18 เราจะเป็นคัมภีร์ของพวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรหญิงของเรา” พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทุกประการทั้งสิ้น ได้ตรัสกันนั้น

7 **ดู**ก่อนท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและวิญญาณ จิตและงาทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วน โดยความเกรงกลัวพระเจ้า

14 Do not be unequally yoked together with unbelievers. For what fellowship has righteousness with lawlessness? And what communion has light with darkness?

15 And what accord has Christ with Belial? Or what part has a believer with an unbeliever?

16 And what agreement has the temple of God with idols? For you are the temple of the living God. As God has said: “I will dwell in them and walk among them. I will be their God, and they shall be My people.”

17 Therefore “Come out from among them and be separate, says the Lord. Do not touch what is unclean, and I will receive you.”

18 “I will be a Father to you, and you shall be My sons and daughters, says the Lord Almighty.”

CHAPTER 7

Therefore, having these promises, beloved, let us cleanse ourselves from all filthiness of the flesh and spirit, perfecting holiness in the fear of God.

เปาโลปลื้มปิติที่คริสตจักรกลับใจใหม่

²ขอรับเราเถิด เรามิได้ทำร้ายผู้ใด เรามิได้ขวนขวายให้ทำชั่ว เรามิได้เอาเปรียบผู้ใดเลย

³ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้นมิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน

⁴ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้วางใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายจริง ๆ ข้าพเจ้าได้รับความสุขใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปิติยินดีอย่างเหลือล้น

⁵เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว ร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว

⁶แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจของเรา โดยทรงให้ทิศมาหาเรา

⁷และมีไม่เพียงการมาของทิศเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจทิศด้วย ตามที่ทิศได้มาบอกข้าพเจ้าถึงความอาลัยและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น

⁸เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนี้ ข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จด

² Open your hearts to us. We have wronged no one, we have corrupted no one, we have cheated no one.

³ I do not say *this* to condemn; for I have said before that you are in our hearts, to die together and to live together.

⁴ Great is my boldness of speech toward you, great is my boasting on your behalf. I am filled with comfort. I am exceedingly joyful in all our tribulation.

⁵ For indeed, when we came to Macedonia, our bodies had no rest, but we were troubled on every side. Outside were conflicts, inside were fears.

⁶ Nevertheless God, who comforts the downcast, comforted us by the coming of Titus.

⁷ And not only by his coming, but also by the consolation with which he was comforted in you, when he told us of your earnest desire, your mourning, your zeal for me, so that I rejoiced even more.

⁸ For even if I made you sorry with my letter, I do not regret it; though I did regret it. For I perceive that the

หมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น

๑ แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะที่ท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย

10 เพราะว่าการเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย

11 จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการเคียดแค้น ความตื่นตัว ความอหัง และความกระตือรือร้น และการลงโทษ ในทุกสิ่งเหล่านี้ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็ไม่ได้กระทำความผิด

12 เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนจดหมายมาถึงท่านก็มีใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความจดจ่อของท่านมีต่อเราปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า

13 โดยเหตุนี้เราจึงมีความชื่น

นอกจากความชื่นใจเรานั้น เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้อิทธิพลของทิตัสสงบ

same epistle made you sorry, though only for a while.

9 Now I rejoice, not that you were made sorry, but that your sorrow led to repentance. For you were made sorry in a godly manner, that you might suffer loss from us in nothing.

10 For godly sorrow produces repentance leading to salvation, not to be regretted; but the sorrow of the world produces death.

11 For observe this very thing, that you sorrowed in a godly manner: what diligence it produced in you, what clearing of yourselves, what indignation, what fear, what vehement desire, what zeal, what vindication! In all things you proved yourselves to be clear in this matter.

12 Therefore, although I wrote to you, I did not do it for the sake of him who had done the wrong, nor for the sake of him who suffered wrong, but that our care for you in the sight of God might appear to you.

13 Therefore we have been comforted in your comfort. And we rejoiced exceedingly more for the joy of Titus, because his spirit has been refreshed by you all.

14^{ที่}ข้าพเจ้า^{ได้}อวด^{เรื่อง}พวกท่าน^{แก่} ทิตัส ข้าพเจ้า^{ก็}ไม่ต้อง^{ละอายใจเลย} ทุกสิ่ง^{ที่เรา}ได้^{กล่าว}แก่^{ท่าน}เป็น^{ความจริง} อันใด สิ่ง^{ที่เรา}ได้^{อวด}เรื่อง^{พวกท่าน}แก่^{ทิตัส}เมื่อก่อน^{นั้นก็}ปรากฏ^{เป็นจริง}เหมือน^{กัน}กันนั้น

15 และเมื่อ^{ทิตัส}ระลึก^{ถึงความ}เชื่อ^{ฟัง}ของ^{พวกท่าน} และ^{การที่}พวก^{ท่าน}ต้อนรับ^{เขา}ด้วย^{ความเกรงกลัว}จน^{ตัวสั่น} เขาก็^{เพิ่ม}ความรัก^{ใน}พวก^{ท่าน}มาก^{ยิ่งขึ้น}

16 ข้าพเจ้า^{ชื่นชมยินดี} เพราะ^{ว่า}ข้าพเจ้า^{ไว้วางใจ}ท่าน^{ได้}ทุกอย่าง

การให้ทานด้วยใจกว้างขวาง

8^{ก่อน}พี่น้อง^{ทั้งหลาย} เรา^{ใคร}ให้^{ท่าน}ทราบ^{ถึง}พระ^{คุณ}ของ^{พระเจ้า}โดย^{ที่}พระ^{องค์}ได้^{ทรง}โปรด^{ประทาน}แก่^{คริสตจักร}ต่าง ๆ ใน^{แคว้น}มาซิโดเนีย

2^{เพราะ}ว่าเมื่อ^{คราว}ที่^{พวกเขา}ถูก^{ทดลอง}อย่าง^{หนัก} ได้^{รับ}ความ^{ทุกข์ยาก} ความ^{ยินดี} ถิ่น^{พื้น}ของเขา^{และ}ความ^{ลำบากยากจน} อย่าง^{ที่สุด}ของ^{เขา}นั้น ก็^{ถนัด}ออกมา^{เป็น}ใจ^{ศรัทธา}อย่าง^{ยิ่ง}

3^{เพราะ}ข้าพเจ้า^{เป็น}พยาน^{ได้ว่า} เขา^{ศรัทธา}ถวาย^{โดย}สุด^{ความสามารถ}ของ^{เขา} ที่^{จริง}ก็^{เกิน}ความ^{สามารถ}ของ^{เขา}เสีย^{อีก}

4^{และ}เขา^{ยัง}ได้^{วิงวอน}เรามาก^{มาย}ขอให้^{เรา}มีส่วน^{ในการ}ช่วย^{บรรณิกชน}ด้วย

5^{ไม่}เหมือน^{ที่}เรา^{ได้}คาด^{หมาย}ไว้ แต่^{ข้อ}สำคัญ^{ที่สุด} ได้^{ถวาย}ตัว^{เขา}เอง^{แด่} องค์^{พระผู้เป็นเจ้า}ก่อน ^{แล้ว}ได้^{มอบ}ตัว^{ให้}เรา^{ตาม}พระ^{ทัย}พระ^{เจ้า}

14 For if in anything I have boasted to him about you, I am not ashamed. But as we spoke all things to you in truth, even so our boasting to Titus was found true.

15 And his affections are greater for you as he remembers the obedience of you all, how with fear and trembling you received him.

16 Therefore I rejoice that I have confidence in you in everything.

CHAPTER 8

Moreover, brethren, we make known to you the grace of God bestowed on the churches of Macedonia:

2 That in a great trial of affliction the abundance of their joy and their deep poverty abounded in the riches of their liberality.

3 For I bear witness that according to their ability, yes, and beyond their ability, they were freely willing,

4 Imploring us with much urgency that we would receive the gift and the fellowship of the ministering to the saints.

5 And not only as we had hoped, but they first gave themselves to the Lord, and then to us by the will of God.

จนถึงกับเราได้เตือนทิตัสให้ไปช่วยพวกท่านทำการกุศลนั้นจนสำเร็จตามที่ท่านได้ลงมือไว้แล้ว

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ใฝ่ปาก ความรู้ ความกระตือรือร้น และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จะประกอบการกุศลนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด

8 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มีได้หมายความว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่

9 เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราแล้วว่า แม้พระองค์มีเงินทอง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจนเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีเงินทองจากความยากจนของพระองค์

10 และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ว่า เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้และมีใจตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น บัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย

11 เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้วท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน

12 เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้วพระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขามี

13 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าให้การทำงานของคนอื่นเบาลงและให้การทำงานของพวกท่านหนักขึ้น

6 So we urged Titus, that as he had begun, so he would also complete this grace in you as well.

7 But as you abound in everything—in faith, in speech, in knowledge, in all diligence, and in your love for us—see that you abound in this grace also.

8 I speak not by commandment, but I am testing the sincerity of your love by the diligence of others.

9 For you know the grace of our Lord Jesus Christ, that though He was rich, yet for your sakes He became poor, that you through His poverty might become rich.

10 And in this I give advice: it is to your advantage not only to be doing what you began and were desiring to do a year ago;

11 But now you also must complete the doing of it; that as there was a readiness to desire it, so there also may be a completion out of what you have.

12 For if there is first a willing mind, it is accepted according to what one has, and not according to what he does not have.

13 For I do not mean that others should be eased and you burdened;

14 แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ใน
ยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้
ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน
และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้
ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน

15 ตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า คนที่
เก็บได้มากนั้น ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บ
ได้น้อยก็หาขาดไม่

ทิศสหายของท่าน

16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรง
โปรดให้ทิศสมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้น
เพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน

17 เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือน
ของเราเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะ
เขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย

18 เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงใน
การประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักร
ทั้งหลายไปกับทิศสด้วย

19 และมีไซแต่เท่านั้น คริสตจักรได้
ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกัน
กับเราในการกุศล ซึ่งเราได้รับเป็นธุระ
เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติแด่องค์พระผู้
เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจพร้อม
ของเรา

20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใด
ติเตียนเราได้ในเรื่องของบริจาคเป็นอันมาก
ซึ่งเรารับมาเจกนั้น

21 เพราะเรามุ่งที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อ
มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของคนทั้ง
ปวงด้วย

14 But by an equality, *that* now at this
time your abundance *may* supply their
lack, that their abundance also may
supply your lack—that there may be
equality.

15 As it is written, "He who gathered
much had nothing left over, and he
who gathered little had no lack."

16 But thanks be to God who puts the
same earnest care for you into the heart
of Titus.

17 For he not only accepted the ex-
hortation, but being more diligent, he
went to you of his own accord.

18 And we have sent with him the
brother whose praise is in the gospel
throughout all the churches,

19 And not only *that*, but who was
also chosen by the churches to travel
with us with this gift, which is adminis-
tered by us to the glory of the Lord
Himself and to show your ready mind,

20 Avoiding this: that anyone should
blame us in this lavish gift which is ad-
ministered by us—

21 Providing honorable things, not
only in the sight of the Lord, but also
in the sight of men.

22 เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย เขาเป็นคนที่เราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเขามีความไว้วางใจในท่านมาก

23 ส่วนทิตัส เขาเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการรับใช้ท่านทั้งหลาย ส่วนพี่น้องสองคนนั้นเขาเป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลาย เป็นศักดิ์ศรีของพระคริสต์

24 เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านี้ และให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง และสำแดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายทางเขาด้วย

การอวยเพื่อให้แก่ธรรมิกชน

9 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์ธรรมิกชน

2 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาเซียได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนในพวกเขาเป็นอันมาก

3 แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไปเพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น

4 มิฉะนั้นแล้ว ถ้าพวกมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียม

22 And we have sent with them our brother whom we have often proved diligent in many things, but now much more diligent, because of the great confidence which we have in you.

23 If anyone inquires about Titus, he is my partner and fellow worker concerning you. Or if our brethren are inquired about, they are messengers of the churches, the glory of Christ.

24 Therefore show to them, and before the churches the proof of your love and of our boasting on your behalf.

CHAPTER 9

Now concerning the ministering to the saints, it is superfluous for me to write to you;

2 For I know your willingness, about which I boast of you to the Macedonians, that Achaia was ready a year ago; and your zeal has stirred up the majority.

3 Yet I have sent the brethren, lest our boasting of you should be in vain in this respect, that, as I said, you may be ready;

4 Lest if some Macedonians come with me and find you unprepared, we

พร้อมตามที่เรารู้จักไว้นั้น อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย เราเองก็จะขายหน้าด้วย

⁵ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรที่จะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมทานของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อท่านนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นทานที่ให้อย่างใจสมัคร มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

⁶ นี่แหละคนที่หว่านเพียงเล็กน้อย ก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก

⁷ ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจมิใช่ให้ด้วยนิกายเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อย่างใจยินดี

⁸ และพระเจ้าทรงฤทธิ์อาจประทานของดีทุกสิ่งอย่างอุดมแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย

⁹ ตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า เขาแจกจ่าย เขาให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

¹⁰ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านแล้วนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น

(not to mention you!) should be ashamed of this confident boasting.

⁵ Therefore I thought it necessary to exhort the brethren to go to you ahead of time, and prepare your generous gift beforehand, which *you* had previously promised, that it may be ready as a *matter of generosity* and not as a grudging obligation.

⁶ But this *I say*: he who sows sparingly will also reap sparingly, and he who sows bountifully will also reap bountifully.

⁷ So let each one give as he purposes in his heart, not grudgingly or of necessity; for God loves a cheerful giver.

⁸ And God *is* able to make all grace abound toward you, that you, always having all sufficiency in all *things*, may have an abundance for every good work.

⁹ As it is written: "He has dispersed abroad, He has given to the poor; His righteousness endures forever."

¹⁰ Now may He who supplies seed to the sower, and bread for food, supply and multiply the seed you have sown and increase the fruits of your righteousness,

11 โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งโดยเราจัดแจก จะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า

12 เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัติ นั้นมิใช่จะช่วยธรรมิกชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย

13 และเนื่องจากผลแห่งการปฏิบัตินี้ เขาจึงสรรเสริญพระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุที่ท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง

14 เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและอาลัยท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น

15 จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

เปาโลพูดต่อต้านเรื่องพันธกิจของท่าน

10 ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้า

2 คือข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดง

11 While you are enriched in everything for all liberality, which causes thanksgiving through us to God.

12 For the administration of this service not only supplies the needs of the saints, but also is abounding through many thanksgivings to God,

13 While, through the proof of this ministry, they glorify God for the obedience of your confession to the gospel of Christ, and for your liberal sharing with them and all men,

14 And by their prayer for you, who long for you because of the exceeding grace of God in you.

15 Thanks be to God for His indescribable gift!

CHAPTER 10

Now I, Paul, myself am pleading with you by the meekness and gentleness of Christ—who in presence am lowly among you, but being absent am bold toward you.

2 But I beg you that when I am present I may not be bold with that con-

ความห้าวหาญ ด้วยความแน่ใจอย่าง
ข้าพเจ้าคิดบังอาจสำแดงต่อบางคน
ที่นึกเห็นว่าเราแข่งประพุดตามโลกียวิสัย
นั้น

3 เพราะเรา ถึงแม้ว่าเราอยู่ในโลกก็
จริง แต่เราก็มิได้สู้รบตามโลกียวิสัย

4 เพราะเราศาสดาจารย์ของเราไม่เป็น
ฝ่ายโลกียวิสัย แต่มิฤทธิ์เดชจากพระเจ้า
อาจทำลายป้อมได้

5 คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลของ
ป้อม และที่ฐิมานะทุกประการที่ตั้งตัว
ขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อม
นำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ได้บังคับ
จนถึงรับฟังพระคริสต์

6 และพร้อมที่จะลงโทษทุกคนที่ไม่
เชื่อฟังในเมื่อท่านรับว่าจะเชื่อฟังอย่าง
สมบูรณ์แล้ว

7 ท่านจงดูสิ่งที่ปรากฏกับตา ถ้าผู้ใด
มั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ก็ให้
ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองว่า เมื่อเขาเป็นคน
ของพระคริสต์ เราก็คือเป็นคนของพระ
คริสต์เหมือนกัน

8 ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสัก
หน่อยในเรื่องอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิ
ใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ได้รับ
ความอับอาย

9 ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลาย
จะไม่คิดเห็นว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่าน
กลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า

fidence by which I intend to be bold
against some, who think of us as if we
walked according to the flesh.

3 For though we walk in the flesh, we
do not war according to the flesh.

4 For the weapons of our warfare are
not carnal but mighty in God for pull-
ing down strongholds,

5 Casting down arguments and every
high thing that exalts itself against the
knowledge of God, bringing every
thought into captivity to the obedience
of Christ,

6 And being ready to punish all dis-
obedience when your obedience is ful-
filled.

7 Do you look at things according to
the outward appearance? If anyone is
convinced in himself that he is Christ's,
let him again consider this in himself,
that just as he is Christ's, even so we are
Christ's.

8 For even if I should boast some-
what more about our authority, which
the Lord gave us for edification and not
for your destruction, I shall not be
ashamed—

9 Lest I seem to terrify you by letters.

¹⁰ เพราะมีบางคนพูดว่า “จดหมายของเปาโลนั้น มีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้”

¹¹ จึงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้น

¹² เราไม่ต้องการที่จะเปรียบเทียบตัวเราเองกับคนบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกันแล้ว เขาก็เป็นคนขาดความเข้าใจ

¹³ ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น

¹⁴ การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่วงขอบเขตอันควร เราเป็นพวกแรกที่นำข่าวประเสริฐของพระคริสต์มาประกาศแก่ท่าน

¹⁵ เรามิได้อ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้โอวดในการทำงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว งานของเราจะขยายเขตออกไปอย่างกว้างขวางในหมู่พวกท่าน

¹⁶ เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องดินของพวกท่านโดยไม่โอ้อวดเรื่องการทำงานที่คนอื่นได้ทำไว้แล้วนั้น

¹⁰ “For *his* letters,” they say, “are weighty and powerful, but *his* bodily presence is weak, and *his* speech contemptible.”

¹¹ Let such a person consider this, that what we are in word by letters when we are absent, such we *will* also be in deed when we are present.

¹² For we dare not class ourselves or compare ourselves with those who commend themselves. But they, measuring themselves by themselves, and comparing themselves among themselves, are not wise.

¹³ We, however, will not boast beyond measure, but within the limits of the sphere which God appointed us—a sphere which especially includes you.

¹⁴ For we are not overextending ourselves (as though *our* authority did not extend to you), for it was to you that we came with the gospel of Christ;

¹⁵ Not boasting of things beyond measure, *that is*, in other men's labors, but having hope, *that* as your faith is increased, we shall be greatly enlarged by you in our sphere,

¹⁶ To preach the gospel in the *regions* beyond you, and not to boast in another man's sphere of accomplishment.

17 “ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

18 เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือนั้นคือคนที่พระเจ้าทรงยกย่อง

เปาโลและอัครทูตเทียม

11 ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อหนึ่ง แต่ที่จริงท่านก็ทนอยู่แล้ว

2 เพราะข้าพเจ้าหวงเหมาท่านอย่าง ที่พระเจ้าทรงหวงเหมา เพราะข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามิผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์

3 แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ล่อลวงนางเอาด้วยอุบายของมโนใจ จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความจริงและความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์ฉันนั้น

4 เพราะถ้าฉันใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่งซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับพระวิญญาณซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับภิกษุซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว เหมท่านทั้งหลายข้างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริง ๆ

5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย

6 แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ที่จริงแท้ก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว

17 But “he who glories, let him glory in the LORD.”

18 For not he who commends himself is approved, but whom the Lord commends.

CHAPTER 11

Oh, that you would bear with me in a little folly—and indeed you do bear with me.

2 For I am jealous for you with godly jealousy. For I have betrothed you to one husband, that I may present you as a chaste virgin to Christ.

3 But I fear, lest somehow, as the serpent deceived Eve by his craftiness, so your minds may be corrupted from the simplicity that is in Christ.

4 For if he who comes preaches another Jesus whom we have not preached, or if you receive a different spirit which you have not received, or a different gospel which you have not accepted—you may well put up with it!

5 For I consider that I am not at all inferior to the most eminent apostles.

6 Even though I am untrained in speech, yet I am not in knowledge. But we have been thoroughly manifested among you in all things.

7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ด้อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้อะไร

8 ข้าพเจ้าปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน

9 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่าน และกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่าพี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใด และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป

10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคาเซียสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้พูดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น

11 เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน

12 สิ่งใดที่ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าก็จะทำต่อไป เพื่อไม่ให้คนเหล่านั้นมีโอกาสนี้จะพูดได้ว่า งานที่เขาทำนั้นเป็นงานแบบเดียวกับของเรา

13 เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียมเป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์

14 การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขนาดตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตแห่งความสว่างได้

7 Did I commit sin in humbling myself that you might be exalted, because I preached the gospel of God to you free of charge?

8 I robbed other churches, taking wages from them to minister to you.

9 And when I was present with you, and in need, I was a burden to no one, for what I lacked the brethren who came from Macedonia supplied. And in everything I kept myself from being burdensome to you, and so I will keep myself.

10 As the truth of Christ is in me, no one shall stop me from this boasting in the regions of Achaia.

11 Why? Because I do not love you? God knows!

12 But what I do, I will also continue to do, that I may cut off the opportunity from those who desire an opportunity to be regarded just as we are in the things of which they boast.

13 For such are false apostles, deceitful workers, transforming themselves into apostles of Christ.

14 And no wonder! For Satan himself transforms himself into an angel of light.

¹⁵ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไร ที่คนรับใช้ของชาดานจะปลอมตัวเป็นคนรับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การทนทุกข์ของเปาโลในฐานะ อัครทูต

¹⁶ ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้าใครต้องนับว่า ข้าพเจ้าเป็นคนเขลา ก็ให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์อย่างคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง

¹⁷ (การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลาด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น

¹⁸ เพราะเมื่อหลายคนเคยอวดตามโลกีย์วิสัยข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง)

¹⁹ เพราะว่าการทำงานทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร

²⁰ เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้ทำให้ท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้เอาท่านเป็นเหยื่อ ถ้ามีผู้เอาเปรียบท่าน ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ดบหน้าท่าน

²¹ ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่าเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้

ไม่ว่าใครกล้ำอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล้ำอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน

¹⁵ Therefore it is no great thing if his ministers also transform themselves into ministers of righteousness, whose end will be according to their works.

¹⁶ I say again, let no one think me a fool. If otherwise, at least receive me as a fool, that I also may boast a little.

¹⁷ What I speak, I speak not according to the Lord, but as it were, foolishly, in this confidence of boasting.

¹⁸ Seeing that many boast according to the flesh, I also will boast.

¹⁹ For you put up with fools gladly, since you yourselves are wise!

²⁰ For you put up with it if one brings you into bondage, if one devours you, if one takes from you, if one exalts himself, if one strikes you on the face.

²¹ To our shame I say that we were too weak for that! But in whatever anyone is bold—I speak foolishly—I am bold also.

²²เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเผ่าพันธุ์ของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน

²³เขาเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนบ้า) ข้าพเจ้าทำงานใหญ่ยิ่งกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าหวาดตายบ่อย ๆ

²⁴พวกยูเดียเยียนข้าพเจ้าห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที

²⁵เขาตีข้าพเจ้าด้วยตะบองสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลวนหนึ่งกับคลื่นหนึ่ง

²⁶ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อย ๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้า เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากพี่น้องทรยศ

²⁷ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อย ๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อย ๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย

²⁸และนอกจากนั้นยังมีภาระอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวัน ๆ คือความกระวนกระวายถึงคริสตจักรทั้งปวง

22 Are they Hebrews? So am I. Are they Israelites? So am I. Are they the seed of Abraham? So am I.

23 Are they ministers of Christ?—I speak as a fool—I am more: in labors more abundant, in stripes above measure, in prisons more frequently, in deaths often.

24 From the Jews five times I received forty stripes minus one.

25 Three times I was beaten with rods; once I was stoned; three times I was shipwrecked; a night and a day I have been in the deep;

26 In journeys often, in perils of waters, in perils of robbers, in perils of my own countrymen, in perils of the Gentiles, in perils in the city, in perils in the wilderness, in perils in the sea, in perils among false brethren;

27 In weariness and toil, in sleeplessness often, in hunger and thirst, in fastings often, in cold and nakedness—

28 Besides the other things, what comes upon me daily: my deep concern for all the churches.

²⁹ มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลัง และข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกนำให้สะดุด และข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย

³⁰ ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง

³¹ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบว่าข้าพเจ้าไม่ได้มูสา

³² ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาร์ทัส ในนครดามัสกัส ให้ทหารเผ่นกรดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า

³³ แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่ หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

นิมิตและวิรณที่เปาโลได้รับ

12 ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มียะโยหนอะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

² ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งผู้เลื่อมใสในพระคริสต์สิบสี่ปีมาแล้วเขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกายหรือไปโดยไม่มียากข้าพเจ้าไม่รู้พระเจ้าทรงทราบ)

³ ข้าพเจ้าทราบ (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มียากข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงทราบ) ว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม

²⁹ Who is weak, and I am not weak? Who is made to stumble, and I do not burn with indignation?

³⁰ If I must boast, I will boast in the things which concern my infirmity.

³¹ The God and Father of our Lord Jesus Christ, who is blessed forever, knows that I am not lying.

³² In Damascus the governor, under Aretas the king, was guarding the city of the Damascenes with a garrison, desiring to arrest me;

³³ But I was let down in a basket through a window in the wall, and escaped from his hands.

CHAPTER 12

It is doubtless not profitable for me to boast. I will come to visions and revelations of the Lord:

² I know a man in Christ who fourteen years ago—whether in the body I do not know, or whether out of the body I do not know, God knows—such a one was caught up to the third heaven.

³ And I know such a man—whether in the body or out of the body I do not know, God knows—

⁴และได้ยัมนาวาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะออกเสียงก็ต่อห้าม

⁵สำหรับชายคนนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า

⁶เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ก็เพราะเกรงว่าบางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้รู้จากการเห็นและฟังข้าพเจ้า

⁷และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามใหญ่ในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป

⁸เรื่องหนามใหญ่นั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้งเพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า

⁹แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “การที่มีคุณของเราแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหนเศษของเราก็มีฤทธิ์เข้มแข็งขนาดที่นั่น” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เศษของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า

¹⁰เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่าง ๆ ในความยากลำบาก ในการถูกข่มเหง ใน

⁴How he was caught up into Paradise and heard inexpressible words, which it is not lawful for a man to utter.

⁵Of such a one I will boast; yet of myself I will not boast, except in my infirmities.

⁶For though I might desire to boast, I will not be a fool; for I will speak the truth. But I refrain, lest anyone should think of me above what he sees me to be or hears from me.

⁷And lest I should be exalted above measure by the abundance of the revelations, a thorn in the flesh was given to me, a messenger of Satan to buffet me, lest I be exalted above measure.

⁸Concerning this thing I pleaded with the Lord three times that it might depart from me.

⁹And He said to me, “My grace is sufficient for you, for My strength is made perfect in weakness.” Therefore most gladly I will rather boast in my infirmities, that the power of Christ may rest upon me.

¹⁰Therefore I take pleasure in infirmities, in reproaches, in needs, in persecutions, in distresses, for Christ's

ความอับจน เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอ
เมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น

sake. For when I am weak, then I am strong.

เปาโลเป็นห่วงคริสตจักรโครินธ์

11 ข้าพเจ้าเป็นคนเขลาไปแล้วซึ่งท่าน
บังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควร
แล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่า
ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้น
แต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะ
ไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง

11 I have become a fool in boasting; you have compelled me. For I ought to have been commended by you; for in nothing was I behind the most eminent apostles, though I am nothing.

12 แท้จริงลักษณะของอัครทูตก็ได้
สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่าน
แล้วด้วยความเพียร โดยหมายสำคัญโดย
การอัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์

12 Truly the signs of an apostle were accomplished among you with all perseverance, in signs and wonders and mighty deeds.

13 เพราะพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักร
อื่น ๆ ในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่
ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่านการ
ผิคนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด

13 For what is it in which you were inferior to other churches, except that I myself was not burdensome to you? Forgive me this wrong!

14 นี้แหละ ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะ
มาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และ
ข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน
เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน
แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ถูกจะ
สะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่
พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก

14 Now for the third time I am ready to come to you. And I will not be burdensome to you; for I do not seek yours, but you. For the children ought not to lay up for the parents, but the parents for the children.

15 และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะสละ
แรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้า
รักท่านมากขึ้น ๆ ท่านจะกลับรักข้าพเจ้า
น้อยลงหรือ

15 And I will very gladly spend and be spent for your souls; though the more abundantly I love you, the less I am loved.

16 บางที่ท่านยอมรับว่า ข้าพเจ้าเองมิ
ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่ท่านก็พูด
ว่า ข้าพเจ้าใช้กุศโลบายเอาเปรียบท่าน

16 But be that as it may, I did not burden you. Nevertheless, being crafty, I caught you by cunning!

17 ข้าพเจ้าได้โกงอะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ

18 ข้าพเจ้าขอให้ติดสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ติดสได้โกงจากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามีได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

19 ท่านคงคิดอยู่ตลอดมาว่า เราแก้ตัวกับท่าน ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รักสิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากะทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น

20 เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่าน เป็นเหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มักใหญ่ใฝ่สูง นิินทากัน จูบซิบ ส่อเสียดกัน จ้องทองพองตัว และเกะกะ รุนวายกัน

21 ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับ มา พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าได้อายต่อหน้าท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุที่หลายคนได้ทำผิดมาก่อน แล้ว และมีได้กลับใจทั้งการโสโครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

17 Did I take advantage of you by any of those whom I sent to you?

18 I urged Titus, and sent our brother with him. Did Titus take advantage of you? Did we not walk in the same spirit? Did we not walk in the same steps?

19 Again, do you think that we excuse ourselves to you? We speak before God in Christ. But we do all things, beloved, for your edification.

20 For I fear lest, when I come, I shall not find you such as I wish, and that I shall be found by you such as you do not wish; lest there be contentions, jealousies, outbursts of wrath, selfish ambitions, backbitings, whisperings, conceits, tumults;

21 Lest, when I come again, my God will humble me among you, and I shall mourn for many who have sinned before and have not repented of the uncleanness, fornication, and lewdness which they have practiced.

คำตักเตือนและคำอวยพร

13 ครั้งนี้ จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน ข้อกล่าวหาใด ๆ ต้องมีพยานสองสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้

²ข้าพเจ้าได้เตือนท่านที่ท่านบาปมาแล้ว และบรรดาคนอื่น ๆ ด้วย และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนท่านอีก เมื่อข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่านเหมือนกันเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านในครั้งที่สองนั้นว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีกข้าพเจ้าจะไม่เว้นการติโทษคนเหล่านี้เลย

³เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระคริสต์มิได้ทรงอ่อนต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน

⁴เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงเพราะทรงอ่อน พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่เพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะเราก็อ่อนด้วยกันกับพระองค์ แต่เรามีชีวิตเป็นอยู่ด้วยพระองค์เพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้า

⁵ท่านจงพิจารณาตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงชันสูตรตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่สำนึกหรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะแพ้การชันสูตร

⁶ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามีได้เป็นคนที่ไม่แพ้การชันสูตร

⁷เราอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำความชั่วใด ๆ มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราชนะการชันสูตร แต่

CHAPTER 13

This will be the third time I am coming to you. "By the mouth of two or three witnesses every word shall be established."

² I have told you before, and foretell as if I were present the second time, and now being absent I write to those who have sinned before, and to all the rest, that if I come again I will not spare—

³ Since you seek a proof of Christ speaking in me, who is not weak toward you, but mighty in you.

⁴ For though He was crucified in weakness, yet He lives by the power of God. For we also are weak in Him, but we shall live with Him by the power of God toward you.

⁵ Examine yourselves as to whether you are in the faith. Test yourselves. Do you not know yourselves, that Jesus Christ is in you?—unless indeed you are disqualified.

⁶ But I trust that you will know that we are not disqualified.

⁷ Now I pray to God that you do no evil, not that we should appear approved, but that you should do what is

เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองแพ้การชันสูตร

⁸ เพราะที่เราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น

⁹ เพราะว่ามีเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็คินดี เราอธิษฐานขอสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์ในพระคริสต์

¹⁰ ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย เพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้วจะได้ไม่ต้องกวัดกันท่านโดยใช้อำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อกวน มิใช่เพื่อการทำลายลง

¹¹ ในที่สุดก็มีพี่น้องทั้งหลาย ขอฝากท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงฟังคำวิงวอนของข้าพเจ้า จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน

¹² จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์

¹³ ครรรมิคนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

¹⁴ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

honorable, though we may seem disqualified.

⁸ For we can do nothing against the truth, but for the truth.

⁹ For we are glad when we are weak and you are strong. And this also we pray, that you may be made complete.

¹⁰ Therefore I write these things being absent, lest being present I should use sharpness, according to the authority which the Lord has given me for edification and not for destruction.

¹¹ Finally, brethren, farewell. Become complete. Be of good comfort, be of one mind, live in peace; and the God of love and peace will be with you.

¹² Greet one another with a holy kiss.

¹³ All the saints greet you.

¹⁴ The grace of the Lord Jesus Christ, and the love of God, and the communion of the Holy Spirit be with you all. Amen.

จดหมายของท่านเปาโลซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในแคว้น

กาลาเทีย

THE LETTER OF PAUL TO THE GALATIANS

1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูต (มิใช่มนุษย์
แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทน
แต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์
และพระบิดาเจ้าผู้ทรงโปรด
ให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย ได้ทรงแต่งตั้ง)

² และบรรดาพี่น้องที่อยู่
กับข้าพเจ้า

เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้น
กาลาเทีย

³ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระ
บิดาเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

⁴ พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะ
บาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้น
จากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามน้ำพระ
ทัยพระบิดาเจ้าของเรา

⁵ ขอให้พระเจ้าทรงมีพระสิริตลอดไป
เป็นนิรันดย์ อาเมน

ไม่มีข่าวประเสริฐอื่นอีก

⁶ ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่พวกท่าน
พากันละทิ้งพระองค์ไปอย่างรวดเร็ว
พระองค์ทรงเรียกท่านมาโดยพระคุณ
ของพระคริสต์ แต่ท่านกลับหันไปหา
ข่าวประเสริฐอื่นเสีย

CHAPTER 1

Paul, an apostle (not from men nor
through man, but through Jesus
Christ and God the Father who raised
Him from the dead),

² And all the brethren who are with
me, to the churches of Galatia:

³ Grace to you and peace from God
the Father and our Lord Jesus Christ,

⁴ Who gave Himself for our sins, that
He might deliver us from this present
evil age, according to the will of our
God and Father,

⁵ To whom be glory forever and
ever. Amen.

⁶ I marvel that you are turning away
so soon from Him who called you in the
grace of Christ, to a different gospel,

7 ความจริงข่าวประเสริฐอื่นไม่มี แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์

8 แม้แต่เราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วนั้นก็จะต้องถูกแช่งสาป

9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกแช่งสาป

10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ ข้าพเจ้าทำให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้ามิใช่หรือ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์

การที่เปาโลเป็นอัครทูต

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ายากให้ท่านทราบ ว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์

12 เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า

13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักร

7 Which is not another; but there are some who trouble you and want to pervert the gospel of Christ.

8 But even if we, or an angel from heaven, preach any other gospel to you than what we have preached to you, let him be accursed.

9 As we have said before, so now I say again, if anyone preaches any other gospel to you than what you have received, let him be accursed.

10 For do I now persuade men, or God? Or do I seek to please men? For if I still pleased men, I would not be a bondservant of Christ.

11 But I make known to you, brethren, that the gospel which was preached by me is not according to man.

12 For I neither received it from man, nor was I taught it, but it came through the revelation of Jesus Christ.

13 For you have heard of my former conduct in Judaism, how I persecuted

ของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย

14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีหัวรุนแรง ยิ่งกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

15 แต่เมื่อพระเจ้าผู้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา และได้ทรงโปรดบัญชาให้ข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ทรงพอพระทัย

16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์แก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ข้าพเจ้าก็มิได้ปรึกษากับมนุษย์คนใดเลย

17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เปรี้อัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบียทันที แล้วก็กลับมายังกรุงดามัสกัสอีก

18 สามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเคเฟาสที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน

19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยาขอบ น้องขององค์พระผู้เป็นเจ้า

20 (เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ พระเจ้าทรงเป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย)

21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย

the church of God beyond measure and tried to destroy it.

14 And I advanced in Judaism beyond many of my contemporaries in my own nation, being more exceedingly zealous for the traditions of my fathers.

15 But when it pleased God, who separated me from my mother's womb and called me through His grace,

16 To reveal His Son in me, that I might preach Him among the Gentiles, I did not immediately confer with flesh and blood,

17 Nor did I go up to Jerusalem to those who were apostles before me; but I went to Arabia, and returned again to Damascus.

18 Then after three years I went up to Jerusalem to see Peter, and remained with him fifteen days.

19 But I saw none of the other apostles except James, the Lord's brother.

20 (Now concerning the things which I write to you, indeed, before God, I do not lie.)

21 Afterward I went into the regions of Syria and Cilicia.

22 ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียเลย

23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย”

24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

อัครทูตอื่น ๆ รับรองเปาโล

2 สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก และพาติตัสไปด้วย

2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง (แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัว)เกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกันหรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์

3 แต่ถึงแม้ติตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นคนกรีกเขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต

4 ตามคำแนะนำของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมคุณเสรีภาพซึ่งเรามีเพราะพระเยซูคริสต์ พวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส

5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักขณะเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป

6 และจากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย

22 And I was unknown by face to the churches of Judea which were in Christ.

23 But they were hearing only, “He who formerly persecuted us now preaches the faith which he once tried to destroy.”

24 And they glorified God in me.

CHAPTER 2

Then after fourteen years I went up again to Jerusalem with Barnabas, and also took Titus with me.

2 And I went up by revelation, and communicated to them that gospel which I preach among the Gentiles, but privately to those who were of reputation, lest by any means I might run, or had run, in vain.

3 Yet not even Titus who was with me, being a Greek, was compelled to be circumcised.

4 And this occurred because of false brethren secretly brought in (who came in by stealth to spy out our liberty which we have in Christ Jesus, that they might bring us into bondage),

5 To whom we did not yield submission even for an hour, that the truth of the gospel might continue with you.

6 But from those who seemed to be something—whatever they were, it makes no difference to me; God shows

พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย

⁷ แต่ตรงกันข้ามเมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

⁸ (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงคล้อยเปโตรให้เป็นทูตไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงคล้อยข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)

⁹ เมื่อยากอบกับเศฟาสและยอห์นผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลัก ได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

¹⁰ ท่านเหล่านั้นขอแค่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลต่อว่าเปโตรที่อันติโอก

¹¹ แต่เมื่อเศฟาสมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็โต้คัดค้านท่านซึ่ง ๆ หน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่

¹² ด้วยว่าก่อนที่จะคนของยากอบมานั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต

personal favoritism to no man—for those who seemed to be something added nothing to me.

⁷ But on the contrary, when they saw that the gospel for the uncircumcised had been committed to me, as the gospel for the circumcised was to Peter

⁸ (For He who worked effectively in Peter for the apostleship to the circumcised also worked effectively in me toward the Gentiles),

⁹ And when James, Cephas, and John, who seemed to be pillars, perceived the grace that had been given to me, they gave me and Barnabas the right hand of fellowship, that we should go to the Gentiles and they to the circumcised.

¹⁰ They desired only that we should remember the poor, the very thing which I also was eager to do.

¹¹ Now when Peter had come to Antioch, I withstood him to his face, because he was to be blamed;

¹² For before certain men came from James, he would eat with the Gentiles; but when they came, he withdrew and separated himself, fearing those who were of the circumcision.

13 และพวกยิวคนอื่น ๆ ก็ได้แสวงหา
ความท่าน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสวง
หาตามคนเหล่านั้นไปด้วย

14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ประ
พฤติตรงตามความจริงของข่าวประ
เสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เขาว่าต่อหน้า
คนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิว
ประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ ไม่ใช่
ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับ
คนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวก
ยิวเล่า”

**พวกยิวก็เช่นเดียวกับคนต่างชาติ
ที่รอดได้โดยความเชื่อ**

15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว ไม่ใช่คนต่าง
ชาติที่มีบาป

16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรม
ได้ โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ
แต่โดยศรัทธาในพระเยซูคริสต์เท่านั้น
ถึงเราเองก็มีใจศรัทธาในพระเยซูคริสต์
เพื่อจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยศรัทธาใน
พระคริสต์ ไม่ใช่โดยการประพฤติตาม
ธรรมบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติ
ตามธรรมบัญญัตินั้น ไม่มีมนุษย์คนใดเป็น
คนชอบธรรมได้เลย

17 แต่ถ้าในการที่เรากำลังชวนชาว
จะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น
เราเองกลับเป็นคนบาปไปด้วย พระคริสต์
จะทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ไม่ใช่
อย่างแน่นอน

18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสร้างซึ่งข้าพเจ้า
ได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมามาก ข้าพเจ้า
ก็สอตัวเองว่าเป็นคนทำผิด

13 And the rest of the Jews also
played the hypocrite with him, so that
even Barnabas was carried away with
their hypocrisy.

14 But when I saw that they were not
straightforward about the truth of the
gospel, I said to Peter before *them* all,
“If you, being a Jew, live in the manner
of Gentiles and not as the Jews, why do
you compel Gentiles to live as Jews?”

15 “We who are Jews by nature, and
not sinners of the Gentiles,

16 “Knowing that a man is not justi-
fied by the works of the law but by faith
in Jesus Christ, even we have believed
in Christ Jesus, that we might be justi-
fied by faith in Christ and not by the
works of the law; for by the works of the
law no flesh shall be justified.

17 “But if, while we seek to be justi-
fied by Christ, we ourselves also are
found sinners, is Christ therefore a
minister of sin? Certainly not!

18 “For if I build again those things
which I destroyed, I make myself a
transgressor.

19 เหตุว่าโดยธรรมบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากธรรมบัญญัติแล้ว เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่กับพระเจ้า

20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ข้าพเจ้าเองไม่มีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยศรัทธาในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้าและได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า

21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าเป็นโมฆะ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากธรรมบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ธรรมบัญญัติหรือความเชื่อ

3 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านให้หันคิดไปได้ทั้ง ๆ ที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าท่านแล้ว

2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ

3 ท่านเขลาดังเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นมาด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะจบลงด้วยเนื้อหนังหรือ

4 ท่านได้รับพระสภากาพย์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้ว

19 "For I through the law died to the law that I might live to God.

20 "I have been crucified with Christ; it is no longer I who live, but Christ lives in me; and the *life* which I now live in the flesh I live by faith in the Son of God, who loved me and gave Himself for me.

21 "I do not set aside the grace of God; for if righteousness comes through the law, then Christ died in vain."

CHAPTER 3

O foolish Galatians! Who has bewitched you that you should not obey the truth, before whose eyes Jesus Christ was clearly portrayed among you as crucified?

2 This only I want to learn from you: did you receive the Spirit by the works of the law, or by the hearing of faith?

3 Are you so foolish? Having begun in the Spirit, are you now being made perfect by the flesh?

4 Have you suffered so many things in vain—if indeed *it* was in vain?

5 พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้น โดยการประพาดิตามธรรมเนียมบัญญัติหรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

6 ดังที่อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และการที่เช่นนั้น พระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

7 ฉะนั้นคนที่เช่นนั้นแหละเป็นบุตรของอับราฮัม

8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศว่าประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า คนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า

9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพาดิตามธรรมเนียมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่มิได้ประพาดิตามข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมเนียมบัญญัติก็ถูกแช่งสาป

11 เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยธรรมเนียมบัญญัติได้เลย เพราะว่า "คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ"

12 แต่ธรรมเนียมบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะผู้ที่ประพาดิตามธรรมเนียมบัญญัติก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยธรรมเนียมบัญญิตนั้น

5 Therefore He who supplies the Spirit to you and works miracles among you, *does He do it by the works of the law, or by the hearing of faith?*—

6 Just as Abraham "believed God, and it was accounted to him for righteousness."

7 Therefore know that *only* those who are of faith are sons of Abraham.

8 And the Scripture, foreseeing that God would justify the Gentiles by faith, preached the gospel to Abraham beforehand, *saying*, "In you all the nations shall be blessed."

9 So then those who are of faith are blessed with believing Abraham.

10 For as many as are of the works of the law are under the curse; for it is written, "Cursed is everyone who does not continue in all things which are written in the book of the law, to do them."

11 But that no one is justified by the law in the sight of God is evident, for "the just shall live by faith."

12 Yet the law is not of faith, but "the man who does them shall live by them."

¹³พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความ
 แห่งสาปแห่งธรรมบัญญัติโดยการที่
 พระองค์ทรงยอมถูกแขวงสาปเพื่อเรา
 (เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า *ทุกคนที่ต้อง
 ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง*)

¹⁴เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มา
 ถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเย-
 ซุสคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณ
 ตามพระสัญญาโดยความเชื่อ

ธรรมบัญญัติและพระสัญญา

¹⁵ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยก
 ตัวอย่างสักเรื่องหนึ่ง ถึงแม้เป็นคำสัญญา
 ของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้ว ไม่มี
 ผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้

¹⁶บรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่
 อับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่านนั้น มิ
 ได้ตรัสว่า *และแก่พงศ์พันธุ์ทั้งหลาย*
เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่
 เหมือนกับว่าแก่คนเดียวคือ *แก่พงศ์-*
พันธุ์ของท่าน ซึ่งเป็นพระคริสต์

¹⁷ข้าพเจ้าว่า ธรรมบัญญัติซึ่งมาภายหลัง
 ถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญา
 ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้เมื่อก่อนนั้นให้
 เป็นโมฆะไม่ได้

¹⁸เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยธรรม
 บัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีก
 ต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทาน
 มรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

¹⁹ถ้าเช่นนั้นมิมีธรรมบัญญัติไว้ทำไม
 ที่เพิ่มธรรมบัญญัติไว้ก็เพื่อบาปจะปรากฏ
 เป็นความละเมิด จนกว่าพงศ์พันธุ์ที่
 ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง พวกทูต

¹³ Christ has redeemed us from the
 curse of the law, having become a curse
 for us (for it is written, "Cursed is every-
 one who hangs on a tree"),

¹⁴ That the blessing of Abraham
 might come upon the Gentiles in Christ
 Jesus, that we might receive the prom-
 ise of the Spirit through faith.

¹⁵ Brethren, I speak in the manner
 of men: though *it is* only a man's cov-
 enant, yet *if it is* confirmed, no one an-
 nuls or adds to it.

¹⁶ Now to Abraham and his Seed
 were the promises made. He does not
 say, "And to seeds," as of many, but as
 of one, "And to your Seed," who is
 Christ.

¹⁷ And this I say, *that* the law, which
 was four hundred and thirty years lat-
 er, cannot annul the covenant that was
 confirmed before by God in Christ, that
 it should make the promise of no effect.

¹⁸ For if the inheritance *is* of the law,
it is no longer of promise; but God gave
 it to Abraham by promise.

¹⁹ What purpose then does the law
 serve? It was added because of trans-
 gressions, till the Seed should come to
 whom the promise was made; *and it*

สวรรค์ได้ตั้งธรรมเนียมบัญญัตินั้นไว้โดย
มือของคนกลาง

20 เมื่อมีฝ่ายเดียวทำการจึงไม่ต้อง
การคนกลาง และพระเจ้าทรงเป็นฝ่าย
เดียวนั้น

จุดประสงค์ของธรรมเนียมบัญญัติ

21 ถ้าเช่นนั้นธรรมเนียมบัญญัติขัดแย้งกับ
พระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่ เป็น
เช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าถ้าทรงตั้งธรรม
บัญญัติอันอาจทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้
ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยธรรมเนียม
นั้นจริง

22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่าทุกคนอยู่ใน
ความบาป เพื่อจะประทอนตามพระสัญญา
แก่คนทั้งปวงที่เชื่อโดยอาศัยความเชื่อ
ในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก

23 ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกธรรมเนียม
บัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความ
เชื่อจะปรากฏ

24 เพราะฉะนั้นธรรมเนียมบัญญัติจึงคว
บคุมเราไว้จนพระคริสต์เสด็จมา เพื่อเรา
จะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

25 แต่บัดนี้ความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เรา
จึงมิได้อาศัยบังคับของผู้ควบคุมอีก
ต่อไปแล้ว

26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของ
พระเจ้าร่วมในพระเยซูคริสต์โดยความ
เชื่อ

27 เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้า
ร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะสวมชีวิต
พระคริสต์

was appointed through angels by the
hand of a mediator.

20 Now a mediator does not *mediate*
for one only, but God is one.

21 Is the law then against the prom-
ises of God? Certainly not! For if there
had been a law given which could have
given life, truly righteousness would
have been by the law.

22 But the Scripture has confined all
under sin, that the promise by faith in
Jesus Christ might be given to those
who believe.

23 But before faith came, we were
kept under guard by the law, kept for
the faith which would afterward be re-
vealed.

24 Therefore the law was our tutor to
bring us to Christ, that we might be
justified by faith.

25 But after faith has come, we are
no longer under a tutor.

26 For you are all sons of God
through faith in Christ Jesus.

27 For as many of you as were bap-
tized into Christ have put on Christ.

28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์

29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม ก็เป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4 ข้าพเจ้าหมายความว่า ตราบใดที่ทนายท่านยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง

2 แต่เขาก็อยู่ได้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแลทรัพย์สิน จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้

3 ฝ่ายเราก็มเหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่เราก็มเป็นทาสอยู่ได้บังคับของภูตผีปีศาจแห่งสากลจักรวาล

4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้วพระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดใต้ธรรมบัญญัติ

5 เพื่อจะทรงไถ่ถอนเหล่านั้นที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร

6 และเพราะท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วพระองค์จึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของเรา ร้องว่า "อาบา" คือ พระบิดา

7 เหตุฉะนั้นโดยพระเจ้า ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาท

28 There is neither Jew nor Greek, there is neither slave nor free, there is neither male nor female; for you are all one in Christ Jesus.

29 And if you are Christ's, then you are Abraham's seed, and heirs according to the promise.

CHAPTER 4

NOW I say that the heir, as long as he is a child, does not differ at all from a slave, though he is master of all,

2 But is under guardians and stewards until the time appointed by the father.

3 Even so we, when we were children, were in bondage under the elements of the world.

4 But when the fullness of the time had come, God sent forth His Son, born of a woman, born under the law,

5 To redeem those who were under the law, that we might receive the adoption as sons.

6 And because you are sons, God has sent forth the Spirit of His Son into your hearts, crying out, "Abba, Father!"

7 Therefore you are no longer a slave but a son, and if a son, then an heir of God through Christ.

เปาโลเป็นห่วงผู้ที่เชื่อผิด

⁸แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่เทพเจ้าเลย

⁹แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือ พระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาภูตผีปิศาจ ซึ่งอ่อนแอและอนาจอนาถ และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก

¹⁰ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี

¹¹ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์

¹²ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้กลายเป็นอย่างท่านแล้ว เหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย

¹³ท่านรู้ว่า ตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้นก็เป็นเพราะการป่วยไข้ทางกาย

¹⁴และแม้ว่าสภาพของข้าพเจ้าจะเป็นการทดสอบใจท่าน ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจข้าพเจ้าเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตของพระเจ้า หรือเหมือนกับองค์พระเยซูคริสต์

¹⁵ท่านลืมความปลื้มใจของท่านเสียแล้วหรือ เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ ท่านก็ควรจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า

¹⁶ข้าพเจ้าได้กลายเป็นศัตรูของท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกท่านอย่างตรงไปตรงมาหรือ

⁸ But then, indeed, when you did not know God, you served those which by nature are not gods.

⁹ But now after you have known God, or rather are known by God, how is it that you turn again to the weak and beggarly elements, to which you desire again to be in bondage?

¹⁰ You observe days and months and seasons and years.

¹¹ I am afraid for you, lest I have labored for you in vain.

¹² Brethren, I urge you to become like me, for I became like you. You have not injured me at all.

¹³ You know that because of physical infirmity I preached the gospel to you at the first.

¹⁴ And my trial which was in my flesh you did not despise or reject, but you received me as an angel of God, even as Christ Jesus.

¹⁵ What then was the blessing you enjoyed? For I bear you witness that, if possible, you would have plucked out your own eyes and given them to me.

¹⁶ Have I therefore become your enemy because I tell you the truth?

17 คนเหล่านั้นเฝ้าออกเฝ้าท่านแต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่าน เพื่อท่านจะได้เฝ้าออกเฝ้าพวกเขา

18 การเฝ้าออกเฝ้าด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีก จนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน

20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน

คำเปรียบเรื่องนางฮาการ์และนางซาร่าห์

21 ท่านที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังธรรมบัญญัติหรือ จึงบอกข้าพเจ้าเถิด

22 เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า อับราฮัมมีบุตรสองคนคนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท

23 บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามธรรมดา แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้น เกิดตามพระสัญญา

24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย ตลอดถูกเป็นทาส คือนางฮาการ์

25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็ม

17 They zealously court you, but for no good; yes, they want to exclude you, that you may be zealous for them.

18 But it is good to be zealous in a good thing always, and not only when I am present with you.

19 My little children, for whom I labor in birth again until Christ is formed in you,

20 I would like to be present with you now and to change my tone; for I have doubts about you.

21 Tell me, you who desire to be under the law, do you not hear the law?

22 For it is written that Abraham had two sons: the one by a bondwoman, the other by a freewoman.

23 But he who was of the bondwoman was born according to the flesh, and he of the freewoman through promise,

24 Which things are symbolic. For these are the two covenants: the one from Mount Sinai which gives birth to bondage, which is Hagar—

25 For this Hagar is Mount Sinai in Arabia, and corresponds to Jerusalem

ปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็น
ทาสอยู่

²⁶ แต่ว่าเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็น
ไทย เป็นมารดาของเราทั้งหลาย

²⁷ เพราะมีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
จงขึ้นชมยินดีเถิด โอหญิงหมั้นแอ้งผู้ไม่
คลอดบุตร จงปลั่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้
ไม่เจ็บครรภ์ เพราะว่าบุตรของแม่ร้าง
ก็ยังมากกว่าบุตรของหญิงที่อยู่กับสามี

²⁸ คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย เราเป็นบุตร
แห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค

²⁹ แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามธรรมดา
ได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณจัน
ใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น

³⁰ แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “จง
ไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด
เพราะว่าบุตรของหญิงทาสจะรับมรดกร่วม
กับบุตรของหญิงที่เป็นไทย ไม่ได้”

³¹ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่
บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิง
ที่เป็นไทย

ตั้งมั่นอยู่ในเสรีภาพ

5 เพื่อเสรีภาพนั้นเอง พระคริสต์จึง
ได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจง
ตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาส
อีกเลย

² นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเปาโล ขอบอกท่าน
ว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัต พระคริสต์
จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่าน
ไม่ได้เลย

which now is, and is in bondage with
her children—

²⁶ But the Jerusalem above is free,
which is the mother of us all.

²⁷ For it is written: “Rejoice, O bar-
ren, you who do not bear! Break forth
and shout; you who are not in labor!
For the desolate has many more chil-
dren than she who has a husband.”

²⁸ Now we, brethren, as Isaac was,
are children of promise.

²⁹ But, as he who was born according
to the flesh then persecuted him who
was born according to the Spirit, even
so it is now.

³⁰ Nevertheless what does the Scrip-
ture say? “Cast out the bondwoman and
her son, for the son of the bondwoman
shall not be heir with the son of the
freewoman.”

³¹ So then, brethren, we are not chil-
dren of the bondwoman but of the free.

CHAPTER 5

Stand fast therefore in the liberty by
which Christ has made us free,
and do not be entangled again with a
yoke of bondage.

² Indeed I, Paul, say to you that if
you become circumcised, Christ will
profit you nothing.

³ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธี
เข้าสุหนัตทราบอีกว่าเขาถูกผูกมัดให้
ประพฤติตามธรรมเนียมนิติทั้งสิ้น

⁴ท่านที่ปรารถนาจะเป็นคนชอบธรรม
โดยธรรมบัญญัติก็ขาดจากพระคริสต์
และหล่นพ้นจากพระคุณไปเสียแล้ว

⁵เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความ
เชื่อ เรากรือคอยความชอบธรรมที่เราหวัง
ว่าจะได้รับ

⁶เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การ
ที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับก็หาเกิด
ประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อซึ่งแสดง
ออกเป็นกิจที่ทำด้วยความรักนั้นสำคัญ

⁷ท่านกำลังวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่า
ขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง

⁸การเกลี้ยกล่อมอย่างนั้นไม่ได้มาจาก
พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย

⁹เชื้อขนมเพียงนิดหนอย่อมทำให้
แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน

¹⁰ข้าพเจ้าไว้วางใจท่านในองค์พระผู้เป็น
เจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย
ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใคร
ก็ตาม จะต้องได้รับโทษ

¹¹ผู้ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้า
ยังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต
เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า
ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดวก
แล้ว

¹²ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่ทำให้
ท่านยุ่งยากตนเองเสียเลย

³ And I testify again to every man
who becomes circumcised that he is a
debtor to keep the whole law.

⁴ You have become estranged from
Christ, you who attempt to be justified
by law; you have fallen from grace.

⁵ For we through the Spirit eagerly
wait for the hope of righteousness by
faith.

⁶ For in Christ Jesus neither circum-
cision nor uncircumcision avails any-
thing, but faith working through love.

⁷ You ran well. Who hindered you
from obeying the truth?

⁸ This persuasion does not come
from Him who calls you.

⁹ A little leaven leavens the whole
lump.

¹⁰ I have confidence in you, in the
Lord, that you will have no other mind;
but he who troubles you shall bear his
judgment, whoever he is.

¹¹ And I, brethren, if I still preach
circumcision, why do I still suffer per-
secution? Then the offense of the cross
has ceased.

¹² I could wish that those who trou-
ble you would even cut themselves off!

¹³ ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรักเถิด

¹⁴ เพราะว่าธรรมบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

¹⁵ แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดี เกรงว่าจะย่อยยับไปตาม ๆ กัน

ผลของพระวิญญาณและการทำงานของเนื้อหนัง

¹⁶ แต่ถ้าเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนัง

¹⁷ เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้

¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็จะไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ

¹⁹ การงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโครก การลามก

²⁰ การนับถือรูปเคารพ การถือวิथाคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยา การโกรธกัน การใส่สูง การพ่นเสียงกัน การแตกก็ักกัน

¹³ For you, brethren, have been called to liberty; only do not use liberty as an opportunity for the flesh, but through love serve one another.

¹⁴ For all the law is fulfilled in one word, even in this: "You shall love your neighbor as yourself."

¹⁵ But if you bite and devour one another, beware lest you be consumed by one another!

¹⁶ I say then: Walk in the Spirit, and you shall not fulfill the lust of the flesh.

¹⁷ For the flesh lusts against the Spirit, and the Spirit against the flesh; and these are contrary to one another, so that you do not do the things that you wish.

¹⁸ But if you are led by the Spirit, you are not under the law.

¹⁹ Now the works of the flesh are evident, which are: adultery, fornication, uncleanness, lewdness,

²⁰ Idolatry, sorcery, hatred, contentions, jealousies, outbursts of wrath, selfish ambitions, dissensions, heresies,

21 การอิจฉากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่น ๆ ในทำนองนี้อีกเหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้ว คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า

22 ผลของพระวิญญาณนั้น คือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความสัจย์ซื่อ

23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมเนียมห้ามไว้เลย

24 ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและตัณหาของเนื้อหนังจริงไว้ที่กางเขนแล้ว

25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย

26 เราอย่าถือตัว อย่าข่มโทสะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

ช่วยรับภาระของกันและกัน

6 ก่อนพี่น้องทั้งหลาย แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์

21 Envy, murders, drunkenness, revelleries, and the like; of which I tell you beforehand, just as I also told you in time past, that those who practice such things will not inherit the kingdom of God.

22 But the fruit of the Spirit is love, joy, peace, longsuffering, kindness, goodness, faithfulness,

23 Gentleness, self-control. Against such there is no law.

24 And those who are Christ's have crucified the flesh with its passions and desires.

25 If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit.

26 Let us not become conceited, provoking one another, envying one another.

CHAPTER 6

Brethren, if a man is overtaken in any trespass, you who are spiritual restore such a one in a spirit of gentleness, considering yourself lest you also be tempted.

2 Bear one another's burdens, and so fulfill the law of Christ.

3 เพราะถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ
ทั้ง ๆ ที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็
หลอกตัวเอง

4 ทุกคนจงสำรวจการกระทำของตน
เองจึงจะมีอะไร ๆ ที่จะอวดได้ในตัว
ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น

5 เพราะทุกคนต้องรับภาระของ
ตัวเอง

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอน จงแบ่งสิ่งที่ได้
ทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนคนเถิด

7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกหลวงพระ
เจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง
ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น

8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของคน ก็
จะเกี่ยวเก็บความเปื้อนมาจากเนื้อหนัง
นั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณก็จะ
เกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ
นั้น

9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่า
ถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บ
ในเวลาอันสมควร

10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำ
ดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อ
ครอบครัวที่มีความเชื่อ

คำเตือนในตอนสุดท้าย

และคำแสดงความนับถือ

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้า
เขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่าตัว
โตเพียงใด

12 คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง
เขายังคงให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัต เพื่อ

3 For if anyone thinks himself to be
something, when he is nothing, he de-
ceives himself.

4 But let each one examine his own
work, and then he will have rejoicing in
himself alone, and not in another.

5 For each one shall bear his own
load.

6 Let him who is taught the word
share in all good things with him who
teaches.

7 Do not be deceived, God is not
mocked; for whatever a man sows, that
he will also reap.

8 For he who sows to his flesh will of
the flesh reap corruption, but he who
sows to the Spirit will of the Spirit reap
everlasting life.

9 And let us not grow weary while
doing good, for in due season we shall
reap if we do not lose heart.

10 Therefore, as we have opportuni-
ty, let us do good to all, especially to
those who are of the household of faith.

11 See with what large letters I have
written to you with my own hand!

12 As many as desire to make a good
showing in the flesh, these would com-
pel you to be circumcised, only that

เขาจะ⁴ได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขน
ของพระคริสต์เท่านั้น

13 ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัตแล้ว ก็มีได้
ประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่เขา
ปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัต เพื่อ
เขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด

14 แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการอวด นอกจาก
เรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกครึ่งไว้แล้วจาก
ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ครึ่งไว้แล้วจากโลก

15 เพราะว่าการที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
หรือไม่ถือไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่
การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ

16 สันติสุขและพระกรุณาคุณจงมีแก่
ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ คือแก่ชน
อิสราเอลของพระเจ้า

17 ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวน
ข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอย
ประทับตราของพระเยซูติดอยู่ที่กาย
ของข้าพเจ้าแล้ว

18 ก่อนที่พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณ
ของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจงสถิต
อยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายด้วย
เจดี อาเมน

they may not suffer persecution for the
cross of Christ.

13 For not even those who are cir-
cumcised keep the law, but they desire
to have you circumcised that they may
boast in your flesh.

14 But God forbid that I should boast
except in the cross of our Lord Jesus
Christ, by whom the world has been
crucified to me, and I to the world.

15 For in Christ Jesus neither cir-
cumcision nor uncircumcision avails
anything, but a new creation.

16 And as many as walk according to
this rule, peace and mercy be upon
them, and upon the Israel of God.

17 From now on let no one trouble
me, for I bear in my body the marks of
the Lord Jesus.

18 Brethren, the grace of our Lord
Jesus Christ be with your spirit. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง

เอเฟซัส

THE LETTER OF PAUL TO THE EPHESIANS

1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซู-
คริสต์ตามน้ำพระทัยของ
พระเจ้า

เรียน ชรรมิชนผู้มีความเลื่อมใส
ศรัทธาในพระเยซูคริสต์

2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระ
บิดาเจ้าของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระพรฝ่ายวิญญาณในพระคริสต์

3 สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาแห่ง
พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงโปรด
ประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรา
นานาประการในสวรรคสถานโดยพระ
คริสต์

4 ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรง
เลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้าง
โลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจาก
ตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์

5 พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ด้วยความ
รักก่อนตามที่ขอบพระทัยพระองค์ ให้
เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์

6 เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับพระคุณ
อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งทรงโปรด
ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ผู้ทรง
เป็นที่รักของพระองค์

CHAPTER 1

Paul, an apostle of Jesus Christ by
the will of God, to the saints who
are in Ephesus, and faithful in Christ
Jesus:

2 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

3 Blessed be the God and Father of
our Lord Jesus Christ, who has blessed
us with every spiritual blessing in the
heavenly places in Christ,

4 Just as He chose us in Him before
the foundation of the world, that we
should be holy and without blame be-
fore Him in love,

5 Having predestined us to adoption
as sons by Jesus Christ to Himself, ac-
cording to the good pleasure of His
will,

6 To the praise of the glory of His
grace, by which He made us accepted in
the Beloved.

7 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่บาป โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเราโดยพระกรุณาอันอุดมของพระองค์

8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความเข้าใจ

9 พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เราได้รับความล้ำลึกในพระทัยของพระองค์ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระคริสต์

10 ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่ง ทั้งที่อยู่ในสวรรค์ และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์

11 ในพระองค์นั้น ตามพระดำริของพระองค์ผู้ทรงกระทำทุกสิ่ง ตามที่ได้ทรงดำริรองรับไว้ร่วมกับพระทัยของพระองค์

12 เราทั้งหลายผู้ได้หวังใจในพระคริสต์ก่อน ได้รับกำหนดและรับการแต่งตั้งให้เป็นที่ยกย่องสรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์

13 ในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังสัจวาจา คือข่าวประเสริฐ เรื่องความรอดของท่าน และได้วางใจในพระองค์ ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา

14 เป็นมัดจำของการรับมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นที่ยกย่องสรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์

7 In Him we have redemption through His blood, the forgiveness of sins, according to the riches of His grace

8 Which He made to abound toward us in all wisdom and prudence,

9 Having made known to us the mystery of His will, according to His good pleasure which He purposed in Himself,

10 That in the dispensation of the fullness of the times He might gather together in one all things in Christ, both which are in heaven and which are on earth—in Him.

11 In Him also we have obtained an inheritance, being predestined according to the purpose of Him who works all things according to the counsel of His will,

12 That we who first trusted in Christ should be to the praise of His glory.

13 In Him you also *trusted*, after you heard the word of truth, the gospel of your salvation; in whom also, having believed, you were sealed with the Holy Spirit of promise,

14 Who is the guarantee of our inheritance until the redemption of the purchased possession, to the praise of His glory.

คำอธิษฐานขอสติปัญญาและ ความรู้

15 เหตุฉะนั้นครั้นข้าพเจ้าได้อ่านว่าท่านทั้งหลายได้วางใจในพระเยซูเจ้า และท่านรักธรรมิกชนทั้งปวง

16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลยในเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่าน

17 ข้าพเจ้าอธิษฐานว่าขอพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสตเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงพระสิริทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญาและความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์

18 และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับธรรมิกชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร

19 และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไร สำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามอำนาจของพระกำลังและฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

20 ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงชุบให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ในสวรรค์สถาน

21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขา

15 Therefore I also, after I heard of your faith in the Lord Jesus and your love for all the saints,

16 Do not cease to give thanks for you, making mention of you in my prayers:

17 That the God of our Lord Jesus Christ, the Father of glory, may give to you the spirit of wisdom and revelation in the knowledge of Him,

18 The eyes of your understanding being enlightened; that you may know what is the hope of His calling, what are the riches of the glory of His inheritance in the saints,

19 And what is the exceeding greatness of His power toward us who believe, according to the working of His mighty power

20 Which He worked in Christ when He raised Him from the dead and seated Him at His right hand in the heavenly places,

21 Far above all principality and power and might and dominion, and every name that is named, not only in

เอ๋ยฉัน มิใช่ในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุค
ที่จะมาถึงด้วย

22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้
ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรง
ตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสาร
พัดแห่งคริสตจักร

23 ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือ
ซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่
เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

จากความตายไปสู่ชีวิต

2 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลาย
มีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการ
ละเมิดและการบาป

2 ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติใน
การบาปนั้นตามวิถีของโลก ตามเจ้าแห่ง
ย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครอง
อยู่ในคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟัง

3 เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็น
พรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติ
ตามคัมภีร์ของเนื้อหนัง คือกระทำความ
ความปรารถนาของเนื้อหนังและความ
คิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นคนควร
แก่พระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น

4 แต่พระเจ้าผู้ทรงเมี่ยมด้วยพระกรุณา
เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่ง
พระองค์ทรงรักเรานั้น

5 ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการ
บาปพระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิต
อยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอด
นั้นก็รอดโดยพระคุณ)

this age but also in that which is to
come.

22 And He put all things under His
feet, and gave Him to be head over all
things to the church,

23 Which is His body, the fullness of
Him who fills all in all.

CHAPTER 2

And you He made alive, who were
dead in trespasses and sins,

2 In which you once walked accord-
ing to the course of this world, accord-
ing to the prince of the power of the air,
the spirit who now works in the sons of
disobedience,

3 Among whom also we all once con-
ducted ourselves in the lusts of our
flesh, fulfilling the desires of the flesh
and of the mind, and were by nature
children of wrath, just as the others.

4 But God, who is rich in mercy, be-
cause of His great love with which He
loved us,

5 Even when we were dead in tres-
passes, made us alive together with
Christ (by grace you have been saved),

⁶ และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระเยซูคริสต์

⁷ เพื่อว่าในยุคต่อ ๆ ไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้นในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์

⁸ ด้วยว่าซึ่งเราทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อและมีใช่โดยตัวเราทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้

⁹ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้

¹⁰ เพราะเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เรากระทำ

ทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในพระคริสต์

¹¹ เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือ เคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสุหนัต

¹² จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า

6 And raised us up together, and made us sit together in the heavenly places in Christ Jesus,

7 That in the ages to come He might show the exceeding riches of His grace in His kindness toward us in Christ Jesus.

8 For by grace you have been saved through faith, and that not of yourselves; it is the gift of God,

9 Not of works, lest anyone should boast.

10 For we are His workmanship, created in Christ Jesus for good works, which God prepared beforehand that we should walk in them.

11 Therefore remember that you, once Gentiles in the flesh—who are called Uncircumcision by what is called the Circumcision made in the flesh by hands—

12 That at that time you were without Christ, being aliens from the commonwealth of Israel and strangers from the covenants of promise, having no hope and without God in the world.

13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกล ได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

14 เพราะพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง

15 คือการเป็นปฏิปักษ์กัน โดยในเนื้อหนังของพระองค์ได้ทรงให้ธรรมบัญญัติอันประกอบด้วยบทบัญญัติและกฎหมายต่าง ๆ นั้นเป็นโมฆะ เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละ จึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข

16 และเพื่อจะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้าเป็นกายเดียวโดยกางเขน ซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป

17 และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และประกาศสันติสุขแก่คนที่อยู่ใกล้

18 เพราะพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

19 เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับบรรดาชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า

20 ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิลาบุล็อก

13 But now in Christ Jesus you who once were far off have been brought near by the blood of Christ.

14 For He Himself is our peace, who has made both one, and has broken down the middle wall of separation,

15 Having abolished in His flesh the enmity, that is, the law of commandments contained in ordinances, so as to create in Himself one new man from the two, thus making peace,

16 And that He might reconcile them both to God in one body through the cross, thereby putting to death the enmity.

17 And He came and preached peace to you who were afar off and to those who were near.

18 For through Him we both have access by one Spirit to the Father.

19 Now, therefore, you are no longer strangers and foreigners, but fellow citizens with the saints and members of the household of God,

20 Having been built on the foundation of the apostles and prophets, Jesus Christ Himself being the chief cornerstone,

21 ในพระองค์นั้นทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิทและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิในองค์พระผู้เป็นเจ้า

22 และในพระองค์นั้นท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

21 In whom the whole building, being fitted together, grows into a holy temple in the Lord,

22 In whom you also are being built together for a dwelling place of God in the Spirit.

พันธกิจของเปาโลที่มีต่อคนต่าง ชาติ

3 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจำจองเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ

2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายแล้ว

3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลี้ลับ ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อ ๆ

4 และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลี้ลับของพระคริสต์

5 ซึ่งในสมัยก่อนพระองค์ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่นุชนัยเหมือนอย่างบัดนี้ ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ และพวกผู้เผยพระวจนะโดยพระวิญญาณ

6 นี่คือคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกันและเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับคำสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น

CHAPTER 3

For this reason I, Paul, the prisoner of Christ Jesus for you Gentiles—

2 If indeed you have heard of the dispensation of the grace of God which was given to me for you,

3 How that by revelation He made known to me the mystery (as I have briefly written already,

4 By which, when you read, you may understand my knowledge in the mystery of Christ),

5 Which in other ages was not made known to the sons of men, as it has now been revealed by the Spirit to His holy apostles and prophets:

6 That the Gentiles should be fellow heirs, of the same body, and partakers of His promise in Christ through the gospel,

⁷ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพันธกรแห่งข่าวประเสริฐตามพระคุณ ซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยฤทธิ์เดชของพระองค์

⁸ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้าผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกธรรมิกชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์อันหาที่สุดมิได้

⁹และทำให้คนทั้งปวงเห็นแผนงานแห่งความล้ำลึก ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลก ทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้าผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวง

¹⁰ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถาน รู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้

¹¹ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จแล้วในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

¹²ในพระองค์นั้นเราจึงมีใจกล้าและมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้วางใจเพราะความเชื่อในพระองค์ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า

¹³อย่าท้อถอยเพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นศักดิ์ศรีของท่านเอง

⁷ Of which I became a minister according to the gift of the grace of God given to me by the effective working of His power.

⁸ To me, who am less than the least of all the saints, this grace was given, that I should preach among the Gentiles the unsearchable riches of Christ,

⁹ And to make all see what is the fellowship of the mystery, which from the beginning of the ages has been hidden in God who created all things through Jesus Christ;

¹⁰ To the intent that now the manifold wisdom of God might be made known by the church to the principalities and powers in the heavenly places,

¹¹ According to the eternal purpose which He accomplished in Christ Jesus our Lord,

¹² In whom we have boldness and access with confidence through faith in Him.

¹³ Therefore I ask that you do not lose heart at my tribulations for you, which is your glory.

ให้ซาบซึ่งในความรักของ พระคริสต์

14 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อ
พระบิดา

15 (คำว่า บิดา ของทุกตระกูล ทุกชาติ
ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกนี้ก็ตาม
จากคำว่า พระบิดา)

16 ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทาน
กำลังเร็วแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน
โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตาม
ความไพบูลย์แห่งพระสิริของพระองค์

17 เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของ
ท่านทางความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อท่านได้
วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว

18 ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้
พร้อมทั้งธรรมิกชนทั้งหมด ถึงความ
กว้าง ความยาว ความสูง ความลึก

19 คือให้ซาบซึ่งในความรักของพระ
คริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับ
ความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

20 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์
ผู้ทรงฤทธิ์กระทำสารพัดมากกว่าที่
เราจะทูลขอหรือคิดได้ตามฤทธิ์เดชที่
ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา

21 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ใน
คริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอด
ทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ อามิน

14 For this reason I bow my knees to
the Father of our Lord Jesus Christ,

15 From whom the whole family in
heaven and earth is named,

16 That He would grant you, accord-
ing to the riches of His glory, to be
strengthened with might through His
Spirit in the inner man,

17 That Christ may dwell in your
hearts through faith; that you, being
rooted and grounded in love,

18 May be able to comprehend with
all the saints what is the width and
length and depth and height—

19 To know the love of Christ which
passes knowledge; that you may be
filled with all the fullness of God.

20 Now to Him who is able to do ex-
ceedingly abundantly above all that we
ask or think, according to the power
that works in us,

21 To Him be glory in the church by
Christ Jesus to all generations, forever
and ever. Amen.

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่พระวิญญาณประทานให้

4 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า ผู้ถูกจำจอง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับพันธกิจอันเนื่องจากการทรงเรียกท่านนั้น

² คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดทนนานและอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรัก

³ จงเพียรพยายามให้คงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งพระวิญญาณทรงประทานนั้น ด้วยสันติภาพเป็นพันธะ

⁴ มีกายเดียว และมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวกันเนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน

⁵ มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว

⁶ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่ทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในคนทั้งปวง

⁷ แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุก ๆ คนตามขนาดที่พระคริสต์ประทานให้

⁸ เหตุฉะนั้นจึงมีพระวจนะว่า ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูง พระองค์ก็ทรงนำพวกเขอลงไป และประทานของประทานแก่มนุษย์

⁹ (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้นจะหมายความว่าอย่างไรไปไม่ได้ นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกแล้วด้วย

CHAPTER 4

I, therefore, the prisoner of the Lord, beseech you to walk worthy of the calling with which you were called,

² With all lowliness and gentleness, with longsuffering, bearing with one another in love,

³ Endeavoring to keep the unity of the Spirit in the bond of peace.

⁴ There is one body and one Spirit, just as you were called in one hope of your calling;

⁵ One Lord, one faith, one baptism;

⁶ One God and Father of all, who is above all, and through all, and in you all.

⁷ But to each one of us grace was given according to the measure of Christ's gift.

⁸ Therefore He says: "When He ascended on high, He led captivity captive, and gave gifts to men."

⁹ (Now this, "He ascended"—what does it mean but that He also first descended into the lower parts of the earth?

10 องค์ผู้เสด็จลงไปนั้นก็คือพระองค์ผู้⁴ที่เสด็จขึ้นไปสู่ที่สูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้สถิตอยู่ทั่ว⁵ในสิ่งสารพัด)

11 ของประทานของพระองค์ ก็คือให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้เผยแพร่ข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์

12 เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้⁶เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้⁷จำเริญขึ้น

13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุดังความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและ⁸ในความรู้อันพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโคเป็น⁹ผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความใหญ่โตของพระคริสต์

14 เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกชักไปชักมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง

15 แต่ให้เรายึดความจริงด้วยใจรัก เพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่¹⁰พระองค์ผู้เป็นศีรษะ คือพระคริสต์

16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและประสานกันโดยทุก ๆ ข้อต่อที่ทรงประทานได้¹¹จำเริญเติบโตขึ้นด้วยความรัก เมื่ออวัยวะทุกอย่างทำงานตามความเหมาะสมแล้ว

10 He who descended is also the One who ascended far above all the heavens, that He might fill all things.)

11 And He Himself gave some to be apostles, some prophets, some evangelists, and some pastors and teachers,

12 For the equipping of the saints for the work of ministry, for the edifying of the body of Christ,

13 Till we all come to the unity of the faith and of the knowledge of the Son of God, to a perfect man, to the measure of the stature of the fullness of Christ;

14 That we should no longer be children, tossed to and fro and carried about with every wind of doctrine, by the trickery of men, in the cunning craftiness of deceitful plotting,

15 But, speaking the truth in love, may grow up in all things into Him who is the head—Christ—

16 From whom the whole body, joined and knit together by what every joint supplies, according to the effective working by which every part does its share, causes growth of the body for the edifying of itself in love.

ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยัน และ
เป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่
บัดนี้เป็นต้นไปท่านอย่าประพฤติอย่าง
คนต่างชาติที่เขาประพฤติกันนั้น คือ
มีใจจืดจางอยู่กับสิ่งที่ไร้สาระ

18 โดยที่ความคิดของเขามืดมนไป และ
เขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า
เพราะเหตุความไม่รู้เท่าถึงการซึ่งอยู่ใน
ตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้าง
ของเขา

19 เขามีใจปราศจากอคติปละ ปล่อย
ตัวทำการลามกและละโมภในกาม ทำ
การโสโครกทุกอย่าง

20 แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์
อย่างนั้น

21 ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และ
ได้เรียนรู้เรื่องพระองค์ตามสัจธรรม
ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว

22 ท่านจงทิ้งตัวเก่าของท่าน ซึ่งอยู่กับ
วิถีชีวิตเดิมมันเสีย อันจะเสื่อมเสียไปสู่
ความดายนามดังนี้หาอันเป็นที่ล่อลวง

23 และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยน
ใหม่

24 และให้ท่านสวมสภาพใหม่ ซึ่งทรง
สร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า
ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้
จริง

25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย
และจงพูดความจริงต่อกัน เพราะว่าเรา
ต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน

17 This I say, therefore, and testify in
the Lord, that you should no longer
walk as the rest of the Gentiles walk, in
the futility of their mind,

18 Having their understanding darkened,
being alienated from the life of
God, because of the ignorance that is in
them, because of the blindness of their
heart;

19 Who, being past feeling, have given
themselves over to lewdness, to work
all uncleanness with greediness.

20 But you have not so learned
Christ,

21 If indeed you have heard Him
and have been taught by Him, as the
truth is in Jesus:

22 That you put off, concerning your
former conduct, the old man which
grows corrupt according to the deceitful
lusts,

23 And be renewed in the spirit of
your mind,

24 And that you put on the new man
which was created according to God, in
true righteousness and holiness.

25 Therefore, putting away lying,
"Let each one of you speak truth with
his neighbor," for we are members of
one another.

26 จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป
อย่าให้ถึงตะวันตกของท่านยังโกรธอยู่

27 และอย่าให้อากาศแก่มาร

28 คนที่เขขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่
จงใช้มือทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มี
อะไร ๆ แจกให้แก่คนที่ขัดสน

29 อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปาก
ท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดีและเป็นประ-
โยชน์นี้ให้เหมาะสมกับความต้องการ
เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์
ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระ
วิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมาย
ท่านไว้ เพื่อวันที่จะทรงไถ่ให้รอด

31 จงให้อภัยซึ่งกัน และใจขัดเคือง และ
ใจโกรธและการทะเลาะเถียงกัน และ
การพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุก
อย่างอยู่ห่างไกลจากท่านเถิด

32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็น
ดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือน
ดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่
ท่านในพระคริสตนั้น

ดำเนินชีวิตอย่างลูกของความ สว่าง

5 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของ
พระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก

2 และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือน
ดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักท่านเราทั้งหลาย
และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้
เป็นเครื่องถวายและเครื่องบูชาอันเป็น
ที่โปรดปรานของพระเจ้า

26 "Be angry, and do not sin": do not
let the sun go down on your wrath,

27 Nor give place to the devil.

28 Let him who stole steal no longer,
but rather let him labor, working with
his hands what is good, that he may
have something to give him who has
need.

29 Let no corrupt word proceed out
of your mouth, but what is good for
necessary edification, that it may im-
part grace to the hearers.

30 And do not grieve the Holy Spirit
of God, by whom you were sealed for
the day of redemption.

31 Let all bitterness, wrath, anger,
clamor, and evil speaking be put away
from you, with all malice.

32 And be kind to one another, ten-
derhearted, forgiving one another,
even as God in Christ forgave you.

CHAPTER 5

Therefore be imitators of God as
dear children.

2 And walk in love, as Christ also has
loved us and given Himself for us, an
offering and a sacrifice to God for a
sweet-smelling aroma.

³ แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่าง ๆ และการละโมภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลย จะได้สมกับที่ท่านเป็นธรรมิกชน

⁴ ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดคลกหยาบโลนเกร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า

⁵ ท่านจงรู้แน่ว่า คนล่วงประเวณี คนทุศีล คนละโมภ (ที่เป็นเหมือนคนที่นับถือรูปเคารพ) จะมีส่วนในแผ่นดินของพระคริสต์และพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้

⁶ อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำพูดที่เหลวไหล เพราะการกระทำเหล่านั้นเองพระเจ้าทรงลงพระอาญาแก่ผู้ที่ไม่เชื่อฟัง

⁷ เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย

⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง

⁹ (ด้วยว่าผลของความสว่างนั้นคือความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น)

¹⁰ ท่านจงพิสูจนดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹¹ และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงเผยกิจการนั้นให้ปรากฏดีกว่า

³ But fornication and all uncleanness or covetousness, let it not even be named among you, as is fitting for saints;

⁴ Neither filthiness, nor foolish talking, nor coarse jesting, which are not fitting, but rather giving of thanks.

⁵ For this you know, that no fornicator, unclean person, nor covetous man, who is an idolater, has any inheritance in the kingdom of Christ and God.

⁶ Let no one deceive you with empty words, for because of these things the wrath of God comes upon the sons of disobedience.

⁷ Therefore do not be partakers with them.

⁸ For you were once darkness, but now you are light in the Lord. Walk as children of light

⁹ (For the fruit of the Spirit is in all goodness, righteousness, and truth),

¹⁰ Finding out what is acceptable to the Lord.

¹¹ And have no fellowship with the unfruitful works of darkness, but rather expose them.

12 เพราะว่าแม้จะพูดถึงการเหล่านั้น
ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่
น่าละอาย

13 แต่เมื่อสิ่งสารพัดที่ได้แสดงเปิดเผย
ออกโดยความสว่าง สิ่งนั้นก็ปรากฏ
แจ้ง เพราะว่ามันทุก ๆ สิ่งก็ปรากฏแจ้ง
ก็คือความสว่าง

14 เหตุฉะนั้นจึงมีคำกล่าวว่า นี่แน่ะ
คนที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้น และจงฟื้นขึ้น
มาจากความตาย และพระคริสต์จะทรง
ส่องสว่างแก่ท่าน

15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังใน
การดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคน
ไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา

16 จงฉวยโอกาส เพราะว่าทุกวันนี้
เป็นกาลที่ชั่ว

17 เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่
จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็น
เจ้าว่าเป็นอย่างไร

18 และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสีย
คน แต่จงประภคไปด้วยพระวิญญาณ

19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลง
นมัสการ และเพลงสรรเสริญ คือร้อง
เพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของ
ท่าน ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

20 จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดา
สำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามของ
พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความ
เคารพในพระคริสต์

12 For it is shameful even to speak of
those things which are done by them in
secret.

13 But all things that are exposed are
made manifest by the light, for whatever
makes manifest is light.

14 Therefore He says: "Awake, you
who sleep, arise from the dead, and
Christ will give you light."

15 See then that you walk circum-
spectly, not as fools but as wise,

16 Redeeming the time, because the
days are evil.

17 Therefore do not be unwise, but
understand what the will of the Lord is.

18 And do not be drunk with wine, in
which is dissipation; but be filled with
the Spirit,

19 Speaking to one another in psalms
and hymns and spiritual songs, singing
and making melody in your heart to the
Lord,

20 Giving thanks always for all things
to God the Father in the name of our
Lord Jesus Christ,

21 Submitting to one another in the
fear of God.

บรรดาสามีและภรรยา

22 ฝ่ายภรรยา จงยอมฟังสามีของคน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า

23 เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร

24 คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น

25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของคน เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

26 เพื่อจะได้ทรงทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์ โดยการทรงชำระด้วยน้ำและพระวจนะ

27 เพื่อพระองค์จะได้มีคริสตจักรที่มีสง่าราศี ไม่มีตำหนิหรือรอยขีดข่วนใด ๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

28 เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของคน เหมือนกับรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง

29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเองมีแต่เลื่อมใสและทะนุถนอมเหมือนพระคริสต์ทรงกระทำแก่คริสตจักร

30 เพราะว่าเราเป็นอวัยวะของพระองค์

31 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจะละบิดามารดาของตน ไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน

22 Wives, submit to your own husbands, as to the Lord.

23 For the husband is head of the wife, as also Christ is head of the church; and He is the Savior of the body.

24 Therefore, just as the church is subject to Christ, so let the wives be to their own husbands in everything.

25 Husbands, love your wives, just as Christ also loved the church and gave Himself for her,

26 That He might sanctify and cleanse her with the washing of water by the word,

27 That He might present her to Himself a glorious church, not having spot or wrinkle or any such thing, but that she should be holy and without blemish.

28 So husbands ought to love their own wives as their own bodies; he who loves his wife loves himself.

29 For no one ever hated his own flesh, but nourishes and cherishes it, just as the Lord does the church.

30 For we are members of His body, of His flesh and of His bones.

31 "For this reason a man shall leave his father and mother and be joined to his wife, and the two shall become one flesh."

³²ความจริงที่ฝังอยู่ในข้อนี้สำคัญ ส่วนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงพระคริสต์และคริสตจักร

³³ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

ความเชื่อฟังและความรัก

6 ฝ่ายบุตรจงนบนาอบเชื่อฟังบิดา มารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก

²องให้เกิดริตแก่บิดา มารดาของเจ้า นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มิพระสัญญาไว้ด้วย

³เพื่อเจ้าจะ ไปดีมีดีและมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก

⁴ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดา อย่าชั่วบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่งอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน และการเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

⁵ฝ่ายพวกทาส จงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายโลกด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่นด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนที่กระทำแก่พระคริสต์

⁶ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแค่ต่อหน้าอย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์ คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ

⁷จงปรนนิบัตินาศด้วยจิตใจซันบานเหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์

⁸เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำ ความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ

³² This is a great mystery, but I speak concerning Christ and the church.

³³ Nevertheless let each one of you in particular so love his own wife as himself, and let the wife see that she respects her husband.

CHAPTER 6

Children, obey your parents in the Lord, for this is right.

² "Honor your father and mother," which is the first commandment with promise:

³ "That it may be well with you and you may live long on the earth."

⁴ And you, fathers, do not provoke your children to wrath, but bring them up in the training and admonition of the Lord.

⁵ Bondservants, be obedient to those who are your masters according to the flesh, with fear and trembling, in sincerity of heart, as to Christ;

⁶ Not with eyeservice, as men-pleasers, but as bondservants of Christ, doing the will of God from the heart,

⁷ With good will doing service, as to the Lord, and not to men,

⁸ Knowing that whatever good anyone does, he will receive the same from

อย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่
ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย

⁹ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในท่านอง
เดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้
แล้วว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นนายของเขา
และของท่านนั้นอยู่ในสวรรค์ และ
พระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า

¹⁰สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอัน
มหัศจรรย์ของพระองค์

¹¹จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า
เพื่อจะต่อต้านยุทธอาบของพญามารได้

¹²เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนัง
และเลือด แต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ
เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่ง
โลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วใน
สถานฟ้าอากาศ

¹³เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุด
ของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้าน
ในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อเสร็จแล้ว
จะอยู่อย่างมั่นคงได้

¹⁴เหตุฉะนั้นท่านจงมั่นคง เอาความ
จริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็น
ทับทรวงเครื่องป้องกันอก

¹⁵และเอาข้าวปาระสิริแห่งสันติสุข
ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความปรองปรอมมาสวม
เป็นรองเท้า

¹⁶และพร้อมทั้งสิ่งทั้งหมดยี่ จงเอา
ความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ับ
ลูกศรเพลิงของพญามารเสีย

the Lord, whether *he* is a slave or free.

⁹ And you, masters, do the same
things to them, giving up threatening,
knowing that your own Master also is in
heaven, and there is no partiality with
Him.

¹⁰ Finally, my brethren, be strong in
the Lord and in the power of His might.

¹¹ Put on the whole armor of God,
that you may be able to stand against
the wiles of the devil.

¹² For we do not wrestle against flesh
and blood, but against principalities,
against powers, against the rulers of the
darkness of this age, against spiritual
hosts of wickedness in the heavenly
places.

¹³ Therefore take up the whole ar-
mor of God, that you may be able to
withstand in the evil day, and having
done all, to stand.

¹⁴ Stand therefore, having girded
your waist with truth, having put on the
breastplate of righteousness,

¹⁵ And having shod your feet with
the preparation of the gospel of peace;

¹⁶ Above all, taking the shield of
faith with which you will be able to
quench all the fiery darts of the wicked
one.

17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็ก
ป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของ
พระวิญญาณ คือ พระวจนะของพระเจ้า

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่าง จงขอ
โดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนิจระวังด้วย
ด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อ
ธรรมิกชนทุกคน

19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อ
จะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและ
เกิดใจกล้า ประกาศและสำแดงข้อลับลึก
แห่งข่าวประเสริฐได้

20 เพราะข้าพเจ้าประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้า
เป็นทาสที่ต้องคิดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะ
เล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้า
ควรจะทำ

คำแสดงความคิดถึงในตอนท้าย

21 บัดนี้เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวง
ของข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร
ที่ทีกัส ซึ่งเป็นน้องที่รัก และเป็นผู้ที่เอาใจ
ใส่ปรนนิบัติในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะ
ได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้ง
ปวงของเรา

22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุ
นี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงความเป็นอยู่
ของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน

23 ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุข และ
ความรักโดยความเชื่อ มาจากพระบิดาเจ้า
และจากพระเยซูคริสตเจ้า

24 ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่
รักพระเยซูคริสตเจ้าของเรา อย่างไม่มี
วันเสื่อมสลาย

17 And take the helmet of salvation,
and the sword of the Spirit, which is the
word of God;

18 Praying always with all prayer and
supplication in the Spirit, being watch-
ful to this end with all perseverance and
supplication for all the saints—

19 And for me, that utterance may be
given to me, that I may open my mouth
boldly to make known the mystery of the
gospel,

20 For which I am an ambassador in
chains; that in it I may speak boldly, as
I ought to speak.

21 But that you also may know my
affairs and how I am doing, Tychicus,
a beloved brother and faithful minister
in the Lord, will make all things known
to you;

22 Whom I have sent to you for this
very purpose, that you may know our
affairs, and that he may comfort your
hearts.

23 Peace to the brethren, and love
with faith, from God the Father and the
Lord Jesus Christ.

24 Grace be with all those who love
our Lord Jesus Christ in sincerity,
Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง
ฟีลิปปี

THE LETTER OF PAUL TO THE

PHILIPPIANS

1 เปาโล และทิโมธี ผู้รับใช้ของ

พระเยซูคริสต์

เรียน บรรดาธรรมิกชนในพระ

เยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมือง

ฟีลิปปี ทั้งบรรดาผู้ดูแลและ

มคณา

2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระ
บิดาเจ้าของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำอธิษฐานของท่านเปาโล

เพื่อคริสตชนที่ฟีลิปปี

3 ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้า
ก็ขอบพระคุณพระเจ้าทุกครั้ง

4 และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อ
ท่าน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี

5 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนร่วมใน
ข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมา
จนกระทั่งบัดนี้

6 ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพระองค์ผู้ทรงตั้ง
ต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรง
กระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซู-
คริสต์

7 การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วย
ท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่า
ข้าพเจ้ามีใจรักท่านทุกคน ท่านทั้งหลาย

CHAPTER I

Paul and Timothy, bondservants of
Jesus Christ, to all the saints in
Christ Jesus who are in Philippi, with
the bishops and deacons:

2 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

3 I thank my God upon every re-
membrance of you.

4 Always in every prayer of mine
making request for you all with joy.

5 For your fellowship in the gospel
from the first day until now.

6 Being confident of this very thing,
that He who has begun a good work in
you will complete it until the day of
Jesus Christ;

7 Just as it is right for me to think this
of you all, because I have you in my
heart, inasmuch as both in my chains

ได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า
ในการที่ข้าพเจ้าถูกจำจอง และในการ
กล่าวแก่ และหนุนให้ชาวประเสริฐนั้น
ตั้งมั่นคงอยู่

8 เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของ
ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลาย
เพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซู-
คริสต์

9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรัก
ของท่านจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้นพร้อมกับความ
รู้และวิจารณ์ญาณทุกอย่าง

10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่า
สิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้
เป็นคนบริสุทธิ์ และไม่เป็นที่ติได้ในวัน
แห่งพระคริสต์

11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของ
ความชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซู-
คริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความ
สรรเสริญแด่พระเจ้า

สำหรับข้าพเจ้านั้น

การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์

12 ดูก่อนที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
ปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวง
ที่อุปติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็น
เหตุให้ชาวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป

13 จนประจักษ์ทั่วกันหมู่มากและ
คนอื่น ๆ ว่า การที่ข้าพเจ้าถูกจำจองนั้น
ก็เพื่อพระคริสต์

14 และพี่น้องส่วนมากได้เกิดความ
ไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า เนื่องด้วย

and in the defense and confirmation of
the gospel, you all are partakers with
me of grace.

8 For God is my witness, how greatly
I long for you all with the affection of
Jesus Christ.

9 And this I pray, that your love may
abound still more and more in knowl-
edge and all discernment,

10 That you may approve the things
that are excellent, that you may be sin-
cere and without offense till the day of
Christ,

11 Being filled with the fruits of righ-
teousness which are by Jesus Christ, to
the glory and praise of God.

12 But I want you to know, brethren,
that the things which happened to me
have actually turned out for the fur-
therance of the gospel.

13 So that it has become evident to
the whole palace guard, and to all the
rest, that my chains are in Christ;

14 And most of the brethren in the
Lord, having become confident by my

การจำจองของข้าพเจ้า และพวกเขามีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว

¹⁵ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทุ่มเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี

¹⁶ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ให้กล้าไว้เพื่อข่าวประเสริฐนั้น

¹⁷แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยการแข่งดีกัน ไม่ใช่ด้วยใจสุจริต จงใจจะเพิ่มความทุกข์ลำบากแก่ข้าพเจ้าในการถูกจำจอง

¹⁸ถ้าเช่นนั้นจะเปล่งอะไร แม้เขาจะประกาศพระคริสต์ด้วยการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำดีหรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี

¹⁹ข้าพเจ้าจะมีความชื่นชมยินดีต่อไป ด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์ นี่จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยกู้

²⁰เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนา และความหวังว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใด ๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

²¹เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์และการตายก็ได้กำไร

chains, are much more bold to speak the word without fear.

¹⁵ Some indeed preach Christ even from envy and strife, and some also from good will:

¹⁶ The former preach Christ from selfish ambition, not sincerely, supposing to add affliction to my chains;

¹⁷ But the latter out of love, knowing that I am appointed for the defense of the gospel.

¹⁸ What then? Only that in every way, whether in pretense or in truth, Christ is preached; and in this I rejoice, yes, and will rejoice.

¹⁹ For I know that this will turn out for my deliverance through your prayer and the supply of the Spirit of Jesus Christ,

²⁰ According to my earnest expectation and hope that in nothing I shall be ashamed, but with all boldness, as always, so now also Christ will be magnified in my body, whether by life or by death.

²¹ For to me, to live is Christ, and to die is gain.

22 ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย
ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้า
บอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี

23 ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่าย
นี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะ
จากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐ
กว่ามากนัก

24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่าง
กายนี้ก็จำเป็นมากสำหรับพวกท่าน

25 เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้า
ก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่คืออยู่กับท่าน
เพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีใน
ความเชื่อ

26 เพื่อว่าเพราะข้าพเจ้า ความปลาบปลื้ม
ของพวกท่านก็จะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์
เพราะว่าข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก

27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้
สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์เพื่อ
ว่า แม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม
ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่าน
เชื่อมั่นคง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อ
คู่เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความ
เชื่ออันเกิดจากข่าวประเสริฐนั้น

28 และท่านไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวาง
ท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึง
ซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จงจะถึง
ซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า

29 เพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดแก่ท่าน
เพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่าน
เชื่อถือนในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่าน

22 But if I live on in the flesh, this will
mean fruit from my labor; yet what I
shall choose I cannot tell.

23 For I am hard pressed between
the two, having a desire to depart and
be with Christ, which is far better.

24 Nevertheless to remain in the
flesh is more needful for you.

25 And being confident of this, I
know that I shall remain and continue
with you all for your progress and joy
of faith.

26 That your rejoicing for me may be
more abundant in Jesus Christ by my
coming to you again.

27 Only let your conduct be worthy
of the gospel of Christ, so that whether
I come and see you or am absent, I may
hear of your affairs, that you stand fast
in one spirit, with one mind striving
together for the faith of the gospel.

28 And not in any way terrified by
your adversaries, which is to them a
proof of perdition, but to you of salva-
tion, and that from God.

29 For to you it has been granted on
behalf of Christ, not only to believe in
Him, but also to suffer for His sake.

ทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์
ด้วย

³⁰คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่
ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้
ยินว่า ข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

การที่พระคริสต์ทรงยอมพระองค์ ลงและทรงถูกยกขึ้น

2 เหตุฉะนั้นถ้าชีวิตในพระคริสต์
อำนวยความสะดวกเราใจประการใด ถ้ามีการ
หนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วน
ประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการ
รักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการ
ใด

²ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของ
ข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิด
อย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน
มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน

³อย่าทำสิ่งใดในทางชิงดีกันหรือถือดี
แต่จงมีใจถ่อมถ้อยว่าคนอื่นดีกว่าตัว

⁴อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์
ของคนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์
ของคนอื่น ๆ ด้วย

⁵ท่านจงมีน้ำใจต่อกันเหมือนอย่างที่มี
ในพระเยซูคริสต์

⁶ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรง
ถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็น
สิ่งที่จะต้องขี้ดื้อ

⁷แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพ
ทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์

³⁰ Having the same conflict which
you saw in me and now hear is in me.

CHAPTER 2

Therefore if *there* is any consol-
ation in Christ, if any comfort of
love, if any fellowship of the Spirit, if
any affection and mercy,

² Fulfill my joy by being like-minded,
having the same love, *being* of one ac-
cord, of one mind.

³ Let nothing be done through self-
ish ambition or conceit, but in lowliness
of mind let each esteem others better
than himself.

⁴ Let each of you look out not only
for his own interests, but also for the
interests of others.

⁵ Let this mind be in you which was
also in Christ Jesus,

⁶ Who, being in the form of God, did
not consider it robbery to be equal with
God,

⁷ But made Himself of no reputa-
tion, taking the form of a bondservant,
and coming in the likeness of men.

⁸และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

⁹เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูง และได้ประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์

¹⁰เพื่อเพราะพระนามนั้นทุกเข้าในสวรรค์ ที่แผ่นดินโลกใต้พื้นแผ่นดินโลก จะคุกลงกราบพระเยซู

¹¹และเพื่อทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระบิดาเจ้า

ส่องแสงดุจดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก

¹²เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เมื่อท่านเชื่อฟังทุกเวลาฉันใด ท่านทั้งหลายจงจดสำหรับพระพฤติ เพื่อให้ได้รับความรอดด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นฉันนั้น มิใช่เฉพาะเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านเท่านั้น แต่จงยังพระพฤติให้มากขึ้นในเมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย

¹³เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่านให้ท่านมีใจปรารถนา ทั้งให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์

¹⁴จงทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน

¹⁵เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกติเตียน และไม่มีความผิด เป็นบุตรที่ปราศจากคำหาโทษของพระเจ้า ในท่ามกลางพงศ์พันธุ์ที่มืดโง่งและวิปลาส ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดุจดวงสว่างต่าง ๆ ในโลก

⁸ And being found in appearance as a man, He humbled Himself and became obedient to the point of death, even the death of the cross.

⁹ Therefore God also has highly exalted Him and given Him the name which is above every name,

¹⁰ That at the name of Jesus every knee should bow, of those in heaven, and of those on earth, and of those under the earth,

¹¹ And that every tongue should confess that Jesus Christ is Lord, to the glory of God the Father.

¹² Therefore, my beloved, as you have always obeyed, not as in my presence only, but now much more in my absence, work out your own salvation with fear and trembling;

¹³ For it is God who works in you both to will and to do for His good pleasure.

¹⁴ Do all things without complaining and disputing,

¹⁵ That you may become blameless and harmless, children of God without fault in the midst of a crooked and perverse generation, among whom you shine as lights in the world,

16 จึงยึดมั่นในพระวาตะแห่งชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะมีที่อวดในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่า ๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

17 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าต้องถูกเทลงเพื่อให้ครบเครื่องบูชาแห่งความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ยังจะยินดีและชื่นชมร่วมกับท่านด้วย

18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน

ทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

19 ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่าในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นใจเมื่อได้รับข่าวของท่าน

20 ข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี เป็นคนเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง

21 เพราะว่าคนอื่น ๆ ย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์

22 แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีดีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา

23 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงหวังใจว่าจะให้เขามาโดยเร็ว เมื่อพอจะเห็นได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า

24 และข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย

16 Holding fast the word of life, so that I may rejoice in the day of Christ that I have not run in vain or labored in vain.

17 Yes, and if I am being poured out as a drink offering on the sacrifice and service of your faith, I am glad and rejoice with you all.

18 For the same reason you also be glad and rejoice with me.

19 But I trust in the Lord Jesus to send Timothy to you shortly, that I also may be encouraged when I know your state.

20 For I have no one like-minded, who will sincerely care for your state.

21 For all seek their own, not the things which are of Christ Jesus.

22 But you know his proven character, that as a son with his father he served with me in the gospel.

23 Therefore I hope to send him at once, as soon as I see how it goes with me.

24 But I trust in the Lord that I myself shall also come shortly.

25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปา-
โฟรดิทัสน้องของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อน
ร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และ
เป็นผู้รับใช้ของพวกท่านให้ปรนนิบัติ
ข้าพเจ้าในยามขัดสน มหาท่านทั้งหลาย

26 เพราะว่าเขาคิดถึงท่านและเป็นทุกข์
เพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย

27 เขาป่วยจริง ๆ ป่วยจนเกือบจะตาย
แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และ
ไม่ใช่ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรง
โปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้า
มีความทุกข์ซ้อนทุกข์

28 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงรีบให้เขาไป
เพื่อท่านจะมีความยินดีที่เห็นเขาอีก และ
ความร้อใจของข้าพเจ้าก็จะได้เบาบาง
ลงไปบ้าง

29 เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ใน
องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีอย่าง
ยิ่ง และจงนับถือคนอย่างนี้

30 เพราะเขาเกือบจะสิ้นชีวิตเสีย เนื่อง
จากการปฏิบัติงานของพระคริสต์ เขา
ได้เสี่ยงชีวิตของเขา เพื่อการปรนนิบัติ
ของท่านต่อข้าพเจ้าจะได้เต็มบริบูรณ์

ความชอบธรรมที่แท้จริง

3 สุดท้ายนี้ ขอให้พวกพี่น้องของ
ข้าพเจ้า ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า
การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึง
ท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้า
ไม่ และเป็นการปลอดภัยสำหรับท่านด้วย

25 Yet I considered it necessary to
send to you Epaphroditus, my brother,
fellow worker, and fellow soldier, but
your messenger and the one who minis-
tered to my need;

26 Since he was longing for you all,
and was distressed because you had
heard that he was sick.

27 For indeed he was sick almost
unto death; but God had mercy on him,
and not only on him but on me also, lest
I should have sorrow upon sorrow.

28 Therefore I sent him the more ea-
gerly, that when you see him again you
may rejoice, and I may be less sorrow-
ful.

29 Receive him therefore in the Lord
with all gladness, and hold such men in
esteem;

30 Because for the work of Christ he
came close to death, not regarding his
life, to supply what was lacking in your
service toward me.

CHAPTER 3

Finally, my brethren, rejoice in the
Lord. For me to write the same
things to you is not tedious, but for you
it is safe.

²จงระวังพวกสุนัขจิ้งจอกระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนนั้น

³เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัดแท้ เป็นผู้มีมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และอวดพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อหนัง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผลที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง

⁴ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก

⁵คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัดข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอลเผ่าเบนยามิน เป็นชาติฮีบรู เกิดจากชาวฮีบรู ในด้านธรรมเนียมบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี

⁶ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ขมเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยธรรมเนียมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

⁷แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้ว เพื่อเห็นแก่พระคริสต์

⁸ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อเพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์

⁹และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเอง ซึ่ง

2 Beware of dogs, beware of evil workers, beware of the mutilation!

3 For we are the circumcision, who worship God in the Spirit, rejoice in Christ Jesus, and have no confidence in the flesh,

4 Though I also might have confidence in the flesh. If anyone else thinks he may have confidence in the flesh, I more so:

5 Circumcised the eighth day, of the stock of Israel, of the tribe of Benjamin, a Hebrew of the Hebrews; concerning the law, a Pharisee;

6 Concerning zeal, persecuting the church; concerning the righteousness which is in the law, blameless.

7 But what things were gain to me, these I have counted loss for Christ.

8 Yet indeed I also count all things loss for the excellence of the knowledge of Christ Jesus my Lord, for whom I have suffered the loss of all things, and count them as rubbish, that I may gain Christ

9 And be found in Him, not having my own righteousness, which is from

ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อ

10 ข้าพเจ้าต้องการจะรู้จักพระองค์ และได้รับประสบการณ์ในฤทธิ์เดชเนื่องในการที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์นั้น และร่วมทุกข์กับพระองค์ ก็ยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์

11 ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย

บากันมุ่งไปสู่หลักชัย

12 มิใช่ข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากันมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาไว้เป็นของคน อย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว

13 ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งที่มีผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

14 ข้าพเจ้ากำลังบากันมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ

15 เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วจึงคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดให้เรื่องนั้นประจักษ์แก่ท่านด้วย

16 แต่เราได้เคไ้ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป

the law, but that which is through faith in Christ, the righteousness which is from God by faith;

10 That I may know Him and the power of His resurrection, and the fellowship of His sufferings, being conformed to His death,

11 If, by any means, I may attain to the resurrection from the dead.

12 Not that I have already attained, or am already perfected; but I press on, that I may lay hold of that for which Christ Jesus has also laid hold of me.

13 Brethren, I do not count myself to have apprehended; but one thing I do, forgetting those things which are behind and reaching forward to those things which are ahead,

14 I press toward the goal for the prize of the upward call of God in Christ Jesus.

15 Therefore let us, as many as are mature, have this mind; and if in anything you think otherwise, God will reveal even this to you.

16 Nevertheless, to the degree that we have already attained, let us walk by the same rule, let us be of the same mind.

17 ก่อนที่น้องทั้งหลาย ท่านจงร่วมกันตามแบบอย่างของข้าพเจ้า ท่านมีพวกเราเป็นตัวอย่างแล้ว จงดูคนที่ประพฤติตามแบบนั้น

18 เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขามากครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยว่า เขาได้อำนาจ

19 ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขากความที่น่ายับอายของเขาขึ้นมาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก

20 แต่บ้านเมืองของเรานั้นอยู่ที่สวรรค์ เรารอคอยผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์คือพระเยซูคริสต์เจ้า

21 พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเราให้เหมือนพระกายอันทรงพระสิริของพระองค์ ด้วยฤทธิ์อันภาพซึ่งทำให้พระองค์ปราบสิ่งสารพัดลงได้อำนาจของพระองค์

จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

4 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยึดมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด

2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดียและขอเตือนนางซินทิเกให้มีจิตใจปรองดองกัน ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

17 Brethren, join in following my example, and note those who so walk, as you have us for a pattern.

18 For many walk, of whom I have told you often, and now tell you even weeping, that they are the enemies of the cross of Christ:

19 Whose end is destruction, whose god is their belly, and whose glory is in their shame—who set their mind on earthly things.

20 For our citizenship is in heaven, from which we also eagerly wait for the Savior, the Lord Jesus Christ,

21 Who will transform our lowly body that it may be conformed to His glorious body, according to the working by which He is able even to subdue all things to Himself.

CHAPTER 4

Therefore, my beloved and longed-for brethren, my joy and crown, so stand fast in the Lord, beloved.

2 I implore Euodia and I implore Syntyche to be of the same mind in the Lord.

3 ข้าพเจ้าขออวยพรท่านผู้เป็นเพื่อนร่วม
 แยกแยะ ๆ ของข้าพเจ้าให้ท่านช่วยผู้หญิง
 เหล่านั้น เพราะว่าเขาได้ทำงานเพื่อข่าว
 ประเสริฐเคียงข้างกับข้าพเจ้าและเคลม
 รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของ
 ข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ใน
 หนังสือชีวิตแล้ว

4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า
 ทุกเวลา ข้าพเจ้าขออวยอีกครั้งว่า จงชื่นชม
 ยินดีเถิด

5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่าน
 ประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้า
 ทรงอยู่ใกล้แล้ว

6 อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่
 จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุก
 อย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การ
 วิงวอน กับการขอบพระคุณ

7 แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความ
 เข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของ
 ท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

จงใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านี้

8 ก่อนที่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ขอ
 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่าับถือ
 สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งที่ดีสุทธิ สิ่งที่น่ารัก
 สิ่งที่ดีงาม คือถ้ามีสิ่งใดที่ดีเลิศ สิ่ง
 ใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่
 ครวญดู

9 จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้และ
 ได้รับไว้ ได้ยิน และได้เห็นในข้าพเจ้า
 แล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิต
 กับท่าน

3 And I urge you also, true compan-
 ion, help these women who labored
 with me in the gospel, with Clement
 also, and the rest of my fellow workers,
 whose names are in the Book of Life.

4 Rejoice in the Lord always. Again I
 will say, rejoice!

5 Let your gentleness be known to all
 men. The Lord is at hand.

6 Be anxious for nothing, but in ev-
 erything by prayer and supplication,
 with thanksgiving, let your requests be
 made known to God;

7 And the peace of God, which sur-
 passes all understanding, will guard
 your hearts and minds through Christ
 Jesus.

8 Finally, brethren, whatever things
 are true, whatever things are noble,
 whatever things are just, whatever
 things are pure, whatever things are
 lovely, whatever things are of good re-
 port, if there is any virtue and if there
 is anything praiseworthy—meditate on
 these things.

9 The things which you learned and
 received and heard and saw in me,
 these do, and the God of peace will be
 with you.

ตอบรับเรื่องของฝาก ของพวกฟิลิปปี

10 ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้ฟื้นฟูการระลึกถึงข้าพเจ้าอีกท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริง ๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้

11 ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น

12 ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอิ่มท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน

13 ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า

14 ถึงกระนั้นก็เป็นความกรุณาของท่านที่ได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า

15 และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น มาตอนเมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในรายรับรายจ่ายเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น

16 ถึงแม้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน

10 But I rejoiced in the Lord greatly that now at last your care for me has flourished again; though you surely did care, but you lacked opportunity.

11 Not that I speak in regard to need, for I have learned in whatever state I am, to be content:

12 I know how to be abased, and I know how to abound. Everywhere and in all things I have learned both to be full and to be hungry, both to abound and to suffer need.

13 I can do all things through Christ who strengthens me.

14 Nevertheless you have done well that you shared in my distress.

15 Now you Philippians know also that in the beginning of the gospel, when I departed from Macedonia, no church shared with me concerning giving and receiving but you only.

16 For even in Thessalonica you sent aid once and again for my necessities.

17 มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น

18 ข้าพเจ้าได้รับครบและมากกว่านั้นอีก ข้าพเจ้าก็อิ่มอยู่เพราะได้รับของจากเอปาโฟรดิทัส ซึ่งพวกท่านส่งไปให้ เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า

19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกท่านขาดอยู่นั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์

20 ขอให้พระสิริจึงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

คำแสดงความคิดถึงในตอนท้าย

21 ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังธรรมิกชนทุกคนในพระเยซูคริสต์พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน

22 พวกธรรมิกชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของจักรพรรดิซีซาร์

23 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายเถิด

17 Not that I seek the gift, but I seek the fruit that abounds to your account.

18 Indeed I have all and abound. I am full, having received from Epaphroditus the things sent from you, a sweet-smelling aroma, an acceptable sacrifice, well pleasing to God.

19 And my God shall supply all your need according to His riches in glory by Christ Jesus.

20 Now to our God and Father be glory forever and ever. Amen.

21 Greet every saint in Christ Jesus. The brethren who are with me greet you.

22 All the saints greet you, but especially those who are of Caesar's household.

23 The grace of our Lord Jesus Christ be with you all. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง
โคโลสี

THE LETTER OF PAUL TO THE
COLOSSIANS

1 เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์
ตามพระทัยของพระเจ้า และ
ทิโมธีน้องชาย

2 เรียน ชรรมิกชนและพี่น้องที่เชื่อ
ในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี

ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระ
บิดาเจ้าของเราจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำอธิษฐานของท่านเปาโลเพื่อ
คริสตชนชาวโคโลสี

3 เราขอบพระคุณพระบิดาเจ้าของพระ
เยซูคริสต์เจ้าของเราเสมอเมื่อเราอธิษฐาน
เพื่อท่านทั้งหลาย

4 เพราะเราได้ยินถึงความเชื่อของท่าน
ในพระเยซูคริสต์ และเรื่องความรักซึ่ง
ท่านมีต่อธรรมิกชนทั้งปวง

5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้
สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคย
ได้ยินมาแล้วในคำแห่งความจริง คือ
ข่าวประเสริฐ

ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่าน ดังที่กำลังเกิดผล
และทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลัง
เป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่
วันที่ท่านได้ยินและเข้าใจในพระคุณ
ของพระเจ้าตามความจริง

CHAPTER 1

Paul, an apostle of Jesus Christ by
the will of God, and Timothy our
brother,

2 To the saints and faithful brethren
in Christ who are in Colosse: Grace to
you and peace from God our Father
and the Lord Jesus Christ.

3 We give thanks to the God and Fa-
ther of our Lord Jesus Christ, praying
always for you,

4 Since we heard of your faith in
Christ Jesus and of your love for all the
saints;

5 Because of the hope which is laid
up for you in heaven, of which you
heard before in the word of the truth
of the gospel.

6 Which has come to you, as it has
also in all the world, and is bringing
forth fruit, as it is also among you since
the day you heard and knew the grace
of God in truth;

7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัส ซึ่ง
เป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็น
ผู้ที่เอาใจใส่ปรนนิบัติพระคริสต์เพื่อ
พวกเราจริง ๆ

8 และเขาได้เล่าให้เราฟังถึงความรัก
ที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

9 เพราะเหตุนี้ นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน
เราที่ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอ
เพื่อท่าน ให้ท่านเพียบพร้อมด้วยความ
รู้ถึงพระทัยของพระองค์ในสรรพปัญญา
และในความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ

10 เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่เหมาะสม
ควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และทำคนให้
เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ ให้เกิดผล
ในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความ
รู้ถึงพระเจ้า

11 ขอให้ท่านมีกำลังมากขึ้นทุกอย่าง
โดยฤทธิ์เดชแห่งพระสิริของพระองค์
ขอให้ท่านมีความทรหดที่สุด และความ
อดทนไว้นานด้วยความยินดี

12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำ
ให้เราทั้งหลาย สมกับที่จะเข้าส่วนได้
รับมรดกด้วยกันกับบรรดิกษนิในความ
สว่าง

13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจาก
อำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรา
มาตั้งไว้ในแผ่นดินแห่งพระบุตรที่รัก
ของพระองค์

14 ในพระบุตรนั้น เราจึงได้รับการไถ่
ซึ่งเป็นการทรงไถ่คดบาปทั้งหลาย
ของเรา

7 As you also learned from Epaphras, our dear fellow servant, who is a faithful minister of Christ on your behalf,

8 Who also declared to us your love in the Spirit.

9 For this reason we also, since the day we heard it, do not cease to pray for you, and to ask that you may be filled with the knowledge of His will in all wisdom and spiritual understanding;

10 That you may walk worthy of the Lord, fully pleasing Him, being fruitful in every good work and increasing in the knowledge of God;

11 Strengthened with all might, according to His glorious power, for all patience and longsuffering with joy;

12 Giving thanks to the Father who has qualified us to be partakers of the inheritance of the saints in the light.

13 He has delivered us from the power of darkness and conveyed us into the kingdom of the Son of His love,

14 In whom we have redemption through His blood, the forgiveness of sins.

ความสมบูรณ์ของพระคริสต์

¹⁵ พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

¹⁶ เพราะว่าในพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบาลลังก์หรือเป็นเทพอาณาจักรหรือเป็นเทพผู้ครองหรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์

¹⁷ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์

¹⁸ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐมเป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง

¹⁹ เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงในพระองค์

²⁰ และโดยพระองค์ ให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์ พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพด้วยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์

²¹ และพวกท่าน ซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันกับพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่าง ๆ

¹⁵ He is the image of the invisible God, the firstborn over all creation.

¹⁶ For by Him all things were created that are in heaven and that are on earth, visible and invisible, whether thrones or dominions or principalities or powers. All things were created through Him and for Him.

¹⁷ And He is before all things, and in Him all things consist.

¹⁸ And He is the head of the body, the church, who is the beginning, the firstborn from the dead, that in all things He may have the preeminence.

¹⁹ For it pleased the Father that in Him all the fullness should dwell,

²⁰ And by Him to reconcile all things to Himself, by Him, whether things on earth or things in heaven, having made peace through the blood of His cross.

²¹ And you, who once were alienated and enemies in your mind by wicked works, yet now He has reconciled

22 บัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์ เพื่อจะได้ถวายท่านแด่พระเจ้าให้เป็นผู้บริสุทธิ์ไร้มลทิน และปราศจากตำหนิ

23 แต่ท่านต้องดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังใจในข่าวประเสริฐ ซึ่งท่านได้ยินแล้ว และได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐนั้น

พันธกิจของเปาโลที่มีต่อคริสตจักร

24 บัดนี้ข้าพเจ้าปลื้มปิติในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ คือคริสตจักร

25 ข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้ใช้ของคริสตจักรตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์

26 คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนี้ บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่ธรรมิกชนของพระองค์แล้ว

27 พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้ธรรมิกชนเหล่านั้นรู้ว่า ในหมู่คนต่างชาตินั้นอะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งข้อลึกลับนี้ คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี

22 In the body of His flesh through death, to present you holy, and blameless, and above reproach in His sight—

23 If indeed you continue in the faith, grounded and steadfast, and are not moved away from the hope of the gospel which you heard, which was preached to every creature under heaven, of which I, Paul, became a minister.

24 I now rejoice in my sufferings for you, and fill up in my flesh what is lacking in the afflictions of Christ, for the sake of His body, which is the church,

25 Of which I became a minister according to the stewardship from God which was given to me for you, to fulfill the word of God,

26 The mystery which has been hidden from ages and from generations, but now has been revealed to His saints.

27 To them God willed to make known what are the riches of the glory of this mystery among the Gentiles: which is Christ in you, the hope of glory.

28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนให้มีสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์

29 เพื่อเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตรากตรำทำงานด้วยความอดสาเหะ เข้มแข็งด้วยพลังที่พระองค์ทรงคลอใจข้าพเจ้าอยู่

2 เพราะข้าพเจ้าใครให้ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าสู้สุดส่ำมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้า

2 เพื่อเขาจะได้รับความขูกใจและเข้าติดสนิทกันในความรัก และเข้าใจความอุดมบริบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้ความล้าลึกของพระเจ้า คือพระคริสต์

3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์

4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง

5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์

6 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วจิตใจ จงปฏิบัติพระองค์ด้วยจิตนั้น

7 จงหยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และมั่นคงอยู่ในความเชื่อ ตามที่ท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และจงบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ

28 Him we preach, warning every man and teaching every man in all wisdom, that we may present every man perfect in Christ Jesus.

29 To this end I also labor, striving according to His working which works in me mightily.

CHAPTER 2

For I want you to know what a great conflict I have for you and those in Laodicea, and for as many as have not seen my face in the flesh,

2 That their hearts may be encouraged, being knit together in love, and attaining to all riches of the full assurance of understanding, to the knowledge of the mystery of God, both of the Father and of Christ,

3 In whom are hidden all the treasures of wisdom and knowledge.

4 Now this I say lest anyone should deceive you with persuasive words.

5 For though I am absent in the flesh, yet I am with you in spirit, rejoicing to see your good order and the steadfastness of your faith in Christ.

6 As you therefore have received Christ Jesus the Lord, so walk in Him,

7 Rooted and built up in Him and established in the faith, as you have been taught, abounding in it with thanksgiving.

ความสมบูรณ์ของชีวิต ในพระคริสต์

⁸จงระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันเหลวไหลตามตำนานของมนุษย์ ตามภูตผีปิศาจของจักรวาล ไม่ใช่ตามพระคริสต์

⁹เพราะว่าในพระองค์นั้น สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์

¹⁰และท่านได้บรรลุถึงความครบบริบูรณ์ในพระองค์ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

¹¹ในพระองค์นั้นท่านได้รับพิธีเข้าสุหนัตที่มีมนุษยมิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสุหนัตแห่งพระคริสต์

¹²และได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพิธีนั้นท่านได้ฟื้นขึ้นมาจากตายกับพระองค์ด้วย โดยเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมา

¹³และท่านที่ตายแล้วด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสุหนัต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

¹⁴พระองค์ทรงฉีกกรมธรรม์ซึ่งได้ผูกมัดเราด้วยบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งขัดขวางเรา และได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้นโดยทรงตรึงไว้ที่กางเขน

⁸ Beware lest anyone cheat you through philosophy and empty deceit, according to the tradition of men, according to the basic principles of the world, and not according to Christ.

⁹ For in Him dwells all the fullness of the Godhead bodily;

¹⁰ And you are complete in Him, who is the head of all principality and power.

¹¹ In Him you were also circumcised with the circumcision made without hands, by putting off the body of the sins of the flesh, by the circumcision of Christ,

¹² Buried with Him in baptism, in which you also were raised with Him through faith in the working of God, who raised Him from the dead.

¹³ And you, being dead in your trespasses and the uncircumcision of your flesh, He has made alive together with Him, having forgiven you all trespasses,

¹⁴ Having wiped out the handwriting of requirements that was against us, which was contrary to us. And He has taken it out of the way, having nailed it to the cross.

15 พระองค์ทรงปลดทัพผู้ครองและ
ศักดิเทพเสียบพระองค์ไว้ทรงประจาน
เขา และชนะเขาโดยกางเขนนั้น

จงแสวงหาสิ่งเบื้องต้น

16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรัก
ปรำท้านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่อง
เทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต

17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์
ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็น
ของพระคริสต์

18 อย่าให้ผู้ใดดัดสิทธิ์ของท่านด้วย
เขาทำที่ด้อมดั่วลง กราบไหว้ทูตสวรรค์
ใส่ผืนอยู่ในนิมิต ผยองขึ้นเปล่า ๆ ตาม
ความคิดของเนื้อหนัง

19 และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรง
เป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้ง
หมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกัน
ด้วยข้อและเอ็นต่าง ๆ จึงได้เจริญขึ้นตาม
ที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

20 ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจาก
กฎสี่ปีศาจแห่งจักรวาลแล้ว เหตุใด
ท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยัง
อยู่ฝ่ายโลก ขอมอบอยู่ใต้บัญญัติต่าง ๆ
อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์

21 เช่น “อย่าเอามือหยิบ” “อย่าชิม”
“อย่าแตะต้อง” เป็นต้น

22 คือกล่าวถึงสิ่งที่ต้องพินาศเมื่อใช้มัน

23 จริยอยู่ สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือ
การเต็มใจนมัสการ การด้อมดั่วลง และ
การทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไร
ในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อ
หนัง

15 Having disarmed principalities
and powers, He made a public spectacle
of them, triumphing over them in it.

16 So let no one judge you in food or
in drink, or regarding a festival or a
new moon or sabbaths,

17 Which are a shadow of things to
come, but the substance is of Christ.

18 Let no one cheat you of your re-
ward, taking delight in false humility
and worship of angels, intruding into
those things which he has not seen,
vainly puffed up by his fleshly mind,

19 And not holding fast to the Head,
from whom all the body, nourished and
knit together by joints and ligaments,
grows with the increase that is from
God.

20 Therefore, if you died with Christ
from the basic principles of the world,
why, as though living in the world, do
you subject yourselves to regulations—

21 “Do not touch, do not taste, do not
handle,”

22 Which all concern things which
perish with the using—according to the
commandments and doctrines of men?

23 These things indeed have an ap-
pearance of wisdom in self-imposed re-
ligion, false humility, and neglect of the
body, but are of no value against the
indulgence of the flesh.

CHAPTER 3

3 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้น
มาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวง
หาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์
ทรงสถิตอยู่ คือประทับข้างขวาของ
พระเจ้า

² จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่
สิ่งซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก

³ เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของ
ท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเรา
ทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏ
พร้อมกับพระองค์ในศักดิ์ศรีด้วย

ชีวิตเก่าและชีวิตใหม่

⁵ เหตุฉะนั้นจงประหารโลกีย์วิสัยใน
ตัวท่านเสีย มีการล่วงประเวณี การ
โสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนา
ชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูป
เคารพ

⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของ
พระเจ้าย่อมลงมา

⁷ ครั้งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้
ด้วยครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่ง
เหล่านี้

⁸ แต่บัดนี้ สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจง
เปลื้องทิ้งเสีย คือความโกรธ ความขัด
เคือง การคิดปองร้าย การพูดเสียดสี
คำพูดหยาบโลน

⁹ อย่าพูดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้
ปลดวิสัยมนุษย์เก่า กับการปฏิบัติของ
มนุษย์นั้นเสียแล้ว

I f then you were raised with Christ,
seek those things which are above,
where Christ is, sitting at the right hand
of God.

² Set your mind on things above, not
on things on the earth.

³ For you died, and your life is hid-
den with Christ in God.

⁴ When Christ *who is our life* ap-
pears, then you also will appear with
Him in glory.

⁵ Therefore put to death your mem-
bers which are on the earth: fornication,
uncleanliness, passion, evil desire,
and covetousness, which is idolatry.

⁶ Because of these things the wrath
of God is coming upon the sons of dis-
obedience.

⁷ In which you yourselves once
walked when you lived in them.

⁸ But now you yourselves are to put
off all these: anger, wrath, malice, blas-
phemy, filthy language out of your
mouth.

⁹ Do not lie to one another, since you
have put off the old man with his deeds,

¹⁰และได้สวมวิสัยมนุษย์ใหม่ ที่กำลัง
ทรงสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายของพระ
องค์ผู้ทรงสร้าง ให้รู้จักพระเจ้า

¹¹อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว
ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต
พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือ
ไทยก็ไม่เป็น แต่พระเจ้าคริสต์ทรงเป็น
สารพัด และทรงดำรงอยู่ในสารพัด

¹²เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่ง
พระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์
และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา
ใจปรานี ใจอ่อน สุภาพ ใจอดทน
ไว้นาน

¹³จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน
และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกัน ก็จง
ยกโทษให้กันและกัน องค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่าน
จงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน

¹⁴แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้
ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุก
สิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์

¹⁵และจงให้สันติสุขของพระคริสต์
ครองจิตใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียก
ท่านไว้ให้เป็นกายเดียวด้วย เพื่อสันติสุข
นั้น และท่านจงมีใจกตัญญู

¹⁶จงให้พระวาตะของพระคริสต์ดำรง
อยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอน
และเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จง
ร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลง
สรรเสริญด้วยใจไมตรีมาขอบพระคุณ
พระเจ้า

¹⁰ And have put on the new man
who is renewed in knowledge accord-
ing to the image of Him who created
him.

¹¹ Where there is neither Greek nor
Jew, circumcised nor uncircumcised,
barbarian, Scythian, slave nor free, but
Christ is all and in all.

¹² Therefore, as the elect of God,
holy and beloved, put on tender merc-
ies, kindness, humility, meekness,
longsuffering;

¹³ Bearing with one another, and
forgiving one another, if anyone has a
complaint against another; even as
Christ forgave you, so you also must do.

¹⁴ But above all these things put on
love, which is the bond of perfection.

¹⁵ And let the peace of God rule in
your hearts, to which also you were
called in one body; and be thankful.

¹⁶ Let the word of Christ dwell in
you richly in all wisdom, teaching and
admonishing one another in psalms
and hymns and spiritual songs, singing
with grace in your hearts to the Lord.

17 และเมื่อท่านจะกระทำการสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้า โดยพระองค์นั้น

หน้าที่ทางสังคมของชีวิตใหม่

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า

19 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน และอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง

20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

21 ฝ่ายบิดา กออย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ

22 ฝ่ายพวกทาส จงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริง ด้วยความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า

23 ไม่ว่าท่านจะทำการสิ่งใด ก็จงทำด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำการขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำความทุกข์

24 ท่านรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ ท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้านาย

25 ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้น และไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

17 And whatever you do in word or deed, do all in the name of the Lord Jesus, giving thanks to God the Father through Him.

18 Wives, submit to your own husbands, as is fitting in the Lord.

19 Husbands, love your wives and do not be bitter toward them.

20 Children, obey your parents in all things, for this is well pleasing to the Lord.

21 Fathers, do not provoke your children, lest they become discouraged.

22 Bondservants, obey in all things your masters according to the flesh, not with eyeservice, as men-pleasers, but in sincerity of heart, fearing God.

23 And whatever you do, do it heartily, as to the Lord and not to men,

24 Knowing that from the Lord you will receive the reward of the inheritance; for you serve the Lord Christ.

25 But he who does wrong will be repaid for what he has done, and there is no partiality.

CHAPTER 4

4 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของคุณตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอกัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

2 จงขะมักเขม้นอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ

3 และอธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความล้าลึกของพระคริสต์ (ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้)

4 เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น

5 จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา โดยฉวยโอกาส

6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประดับด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้จักตอบให้จูงใจแก่ทุกคน

คำแสดงความคิดถึงในตอนท้าย

7 ทิทิคัส ผู้เป็นน้องที่รักและเป็นผู้ที่เอาใจใส่ปรนนิบัติ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า

8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านทราบถึงความเป็นอยู่ของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน

9 ให้โอนีสิมัส ผู้เป็นน้องที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่

Masters, give your bondservants what is just and fair, knowing that you also have a Master in heaven.

2 Continue earnestly in prayer, being vigilant in it with thanksgiving;

3 Meanwhile praying also for us, that God would open to us a door for the word, to speak the mystery of Christ, for which I am also in chains,

4 That I may make it manifest, as I ought to speak.

5 Walk in wisdom toward those who are outside, redeeming the time.

6 Let your speech always be with grace, seasoned with salt, that you may know how you ought to answer each one.

7 Tychicus, a beloved brother, faithful minister, and fellow servant in the Lord, will tell you all the news about me.

8 I am sending him to you for this very purpose, that he may know your circumstances and comfort your hearts,

9 With Onesimus, a faithful and beloved brother, who is one of you. They will make known to you all things which are happening here.

¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย และมาระโกลูกพี่ลูกน้องของบารนาบัส และเยซุซึ่งมีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่ายูสตัส ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย (ท่านได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา)

¹¹ ในบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า เพื่อแผ่นดินของพระเจ้า คนเหล่านี้เท่านั้นที่เป็นคนเข้าสุหนัต และพวกเขาเป็นผู้ปลอบใจข้าพเจ้า

¹² เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วยเขาสู้อธิษฐานเผื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง

¹³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่าน และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราปอลี

¹⁴ ลูคา แพทย์ที่รักกับเดมาส ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

¹⁵ ท่านจงแสดงความนับถือพวกพี่น้องที่อยู่เมืองเลาดีเซียแทนข้าพเจ้าด้วย กับนางนุμφา และคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของนางด้วย

¹⁶ และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมาย

¹⁰ Aristarchus my fellow prisoner greets you, with Mark the cousin of Barnabas (about whom you received instructions: if he comes to you, welcome him),

¹¹ And Jesus who is called Justus. These are my only fellow workers for the kingdom of God who are of the circumcision; they have proved to be a comfort to me.

¹² Epaphras, who is one of you, a bondservant of Christ, greets you, always laboring fervently for you in prayers, that you may stand perfect and complete in all the will of God.

¹³ For I bear him witness that he has a great zeal for you, and those who are in Laodicea, and those in Hierapolis.

¹⁴ Luke the beloved physician and Demas greet you.

¹⁵ Greet the brethren who are in Laodicea, and Nymphas and the church that is in his house.

¹⁶ Now when this epistle is read among you, see that it is read also in the church of the Laodiceans, and that you

ที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จง
อ่านด้วย

likewise read the epistle from Laodicea.

17 และจงบอกอาร์คิปัสว่า “การรับใช้
ซึ่งท่านได้รับทำในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น
จงระวังกระทำให้สำเร็จ”

17 And say to Archippus, “Take
heed to the ministry which you have
received in the Lord, that you may ful-
fill it.”

18 คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือ
ของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่
ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่
กับท่านด้วยเถิด

18 This salutation by my own hand
—Paul. Remember my chains. Grace
be with you. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง

เธสะโลนิกา

ฉบับที่หนึ่ง

THE FIRST LETTER OF PAUL TO THE

THESSALONIANS

1 เปาโล สิลาวันัส และทิโมธี

เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธ-
สะโลนิกา ในพระบิดาเจ้าและ
พระเยซูคริสตเจ้า

ขอให้พระคุณและสันติสุขดำรงอยู่กับ
ท่านทั้งหลายเถิด

CHAPTER 1

Paul, Silvanus, and Timothy, to the church of the Thessalonians in God the Father and the Lord Jesus Christ: Grace to you and peace from God our Father and the Lord Jesus Christ.

ความเชื่อและตัวอย่าง ของชาวเธสะโลนิกา

²เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่าน
ทั้งหลาย และเมื่ออธิษฐานเราก็เอ่ยถึง
ท่านเสมอ

³ต่อพระพักตร์พระบิดาเจ้าของเรา
เรารำลึกถึงความเชื่อของท่านที่แสดงออก
เป็นการกระทำและความรักที่ท่านเต็มใจ
ทำงานหนักและความพากเพียรซึ่งเกิด
จากความหวังในพระเยซูคริสตเจ้าของเรา

⁴ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักของ
พระเจ้า เราทราบแล้วว่าพระเจ้าได้ทรง
สรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว

² We give thanks to God always for you all, making mention of you in our prayers,

³ Remembering without ceasing your work of faith, labor of love, and patience of hope in our Lord Jesus Christ in the sight of our God and Father,

⁴ Knowing, beloved brethren, your election by God.

5 และข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่าน มิใช่มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยม ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน

6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก แต่ท่านยังปรารถนาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

7 เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญา

8 เพราะวาพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากเธสะโลนิกา ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้ลือไปทุกแห่งหนจนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก

9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า เราได้รับการต้อนรับจากพวกท่านอย่างไร และกล่าวถึงการทำนาละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้

10 และรอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์ ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังนั้น

5 For our gospel did not come to you in word only, but also in power, and in the Holy Spirit and in much assurance, as you know what kind of men we were among you for your sake.

6 And you became followers of us and of the Lord, having received the word in much affliction, with joy of the Holy Spirit,

7 So that you became examples to all in Macedonia and Achaia who believe.

8 For from you the word of the Lord has sounded forth, not only in Macedonia and Achaia, but also in every place. Your faith toward God has gone out, so that we do not need to say anything.

9 For they themselves declare concerning us what manner of entry we had to you, and how you turned to God from idols to serve the living and true God,

10 And to wait for His Son from heaven, whom He raised from the dead, even Jesus who delivers us from the wrath to come.

กิจจานุกิจของเปาโล

ในเธสะโลนิกา

2 คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบ ว่า การที่เรามาเยี่ยมท่านนั้นไม่ไร้ประโยชน์เลย

2 ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบาก และได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็มียังกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลายทั้ง ๆ ที่ต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมาย

3 เพราะว่าการคำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากความคิดผิด หรือการใส่โครกหรืออุบายใด ๆ

4 แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไปไม่ช้าเพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชันสูตรใจเรา

5 เพราะเราไม่ได้ใช้คำยกยอใด ๆ เลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเกลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา

6 และแม้ในฐานะเป็นอัครทูตของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาศักดิ์ศรีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น

7 แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยนเหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน

CHAPTER 2

For you yourselves know, brethren, that our coming to you was not in vain.

2 But even after we had suffered before and were spitefully treated at Philippi, as you know, we were bold in our God to speak to you the gospel of God in much conflict.

3 For our exhortation did not come from error or uncleanness, nor was it in deceit.

4 But as we have been approved by God to be entrusted with the gospel, even so we speak, not as pleasing men, but God who tests our hearts.

5 For neither at any time did we use flattering words, as you know, nor a cloak for covetousness—God is witness.

6 Nor did we seek glory from men, either from you or from others, when we might have made demands as apostles of Christ.

7 But we were gentle among you, just as a nursing mother cherishes her own children.

8 เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจ
พร้อมที่จะเผยแผ่เจื้อจ้าน มิใช่แต่เพียง
ข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่
อุทิศตัวเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่าน
เป็นที่รักยิ่งของเรา

9 ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้
ถึงการงานอันเหน็ดเหนื่อย และความ
ยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าว
ประเสริฐของพระเจ้าให้ท่านฟัง เรา
ทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อ
เราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน

10 ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา
และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย ว่าเรา
ได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เทียงธรรม และ
ปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่
เชื่อ

11 ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ
หนุนใจ และกำชับท่านทุกคนดั่งบิดา
กระทำต่อบุตร

12 เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควร
ต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามา
ในแผ่นดิน และพระสิริของพระองค์

13 เราขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ เพราะ
ว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวอนะ
ของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเราท่าน
ไม่ได้รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่
ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระ
วอนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่
ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อ

14 ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านปฏิบัติ
ตามอย่างคริสตจักรที่อยู่ในแคว้นยูเดีย
ซึ่งเป็นของพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์

8 So, affectionately longing for you,
we were well pleased to impart to you
not only the gospel of God, but also our
own lives, because you had become
dear to us.

9 For you remember, brethren, our
labor and toil; for laboring night and
day, that we might not be a burden to
any of you, we preached to you the gos-
pel of God.

10 You are witnesses, and God also,
how devoutly and justly and blameless-
ly we behaved ourselves among you
who believe;

11 As you know how we exhorted,
and comforted, and charged every one
of you, as a father does his own chil-
dren,

12 That you would walk worthy of
God who calls you into His own king-
dom and glory.

13 For this reason we also thank God
without ceasing, because when you re-
ceived the word of God which you
heard from us, you welcomed it not as
the word of men, but as it is in truth, the
word of God, which also effectively
works in you who believe.

14 For you, brethren, became imita-
tors of the churches of God which are
in Judea in Christ Jesus. For you also

เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตน เหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว

15 พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า ได้ประหารชีวิตพวกผู้เผยพระวจนะ ได้ขับไล่พวกเร่ออกไป และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง

16 โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยม แต่ในที่สุดพระพิโรธของพระเจ้าได้ตกลงบนเขา

เปาโลปรารถนาไปเยี่ยมคริสตจักร อีก

17 ลูกอ่อนพวกพี่น้อง แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้นไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนขวยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก

18 เพราะเราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาจนแล้วหนแล้ว แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้

19 เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวังหรือความชื่นชมยินดี หรือสิ่งภูมิใจจำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ

20 เพราะท่านทั้งหลายเป็นศักดิ์ศรีและความชื่นชมยินดีของเรา

suffered the same things from your own countrymen, just as they *did* from the Judeans,

15 Who killed both the Lord Jesus and their own prophets, and have persecuted us; and they do not please God and are contrary to all men,

16 Forbidding us to speak to the Gentiles that they may be saved, so as always to fill up *the measure* of their sins; but wrath has come upon them to the uttermost.

17 But we, brethren, having been taken away from you for a short time in presence, not in heart, endeavored more eagerly to see your face with great desire.

18 Therefore we wanted to come to you—even I, Paul, time and again—but Satan hindered us.

19 For what *is* our hope, or joy, or crown of rejoicing? *Is it* not even you in the presence of our Lord Jesus Christ at His coming?

20 For you are our glory and joy.

3 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว จึงเห็นชอบที่จะให้เขาปล่อยเราไว้ที่กรุงเอเธนส์แต่ลำพัง

² และได้ให้ทิโมธีน้องของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคงในเรื่องความเชื่อของท่าน และเพื่อจะได้ชูใจพวกท่าน

³ เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการขากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น

⁴ ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการขากลำบาก แล้วก็เป็นอย่างนั้นตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว

⁵ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานที่เราตรากตรำมาจะเป็นงานเปล่าประโยชน์ไป

⁶ แต่บัดนี้ทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อ และความรักของท่านทั้งหลาย และเขาบอกว่าท่านระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และไฟฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราไฟฝันจะเห็นท่านด้วยกัน

⁷ ก่อนที่พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยาก และความลำบากของเรา

CHAPTER 3

Therefore, when we could no longer endure it, we thought it good to be left in Athens alone,

² And sent Timothy, our brother and minister of God, and our fellow laborer in the gospel of Christ, to establish you and encourage you concerning your faith,

³ That no one should be shaken by these afflictions; for you yourselves know that we are appointed to this.

⁴ For, in fact, we told you before when we were with you that we would suffer tribulation, just as it happened, and you know.

⁵ For this reason, when I could no longer endure it, I sent to know your faith, lest by some means the tempter had tempted you, and our labor might be in vain.

⁶ But now that Timothy has come to us from you, and brought us good news of your faith and love, and that you always have good remembrance of us, greatly desiring to see us, as we also to see you—

⁷ Therefore, brethren, in all our affliction and distress we were comforted concerning you by your faith.

⁸ เพราะว่าเมื่อท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเรา ก็สดชื่น

⁹ เราจะขอบพระคุณพระเจ้า เพราะท่านอย่างไรก็จงจะเหมาะ สำหรับความชื่นชมยินดี ซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา

¹⁰ ขณะที่เราอธิษฐานทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก จะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์

¹¹ ขององค์พระบิดาเจ้าและพระเยซูเจ้าของเราทั้งหลาย ทรงนำทางเราไปถึงท่าน

¹² และขอพระเป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และรักคนทั้งปวงเหมือนเรารักท่านทั้งหลายด้วยกัน

¹³ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพอใจของท่านไว้ ให้ดำรงอยู่ในความบริสุทธิ์ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระบิดาเจ้าของเรา ในเมื่อพระเยซูเจ้าของเราจะเสด็จมา กับบรรหมิกชนทั้งปวงของพระองค์

ชีวิตที่พอพระทัยพระเจ้า

4 คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่า ควรจะประพฤติอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ท่านกำลังประพฤติอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่ขอประพฤติให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

⁸ For now we live, if you stand fast in the Lord.

⁹ For what thanks can we render to God for you, for all the joy with which we rejoice for your sake before our God,

¹⁰ Night and day praying exceedingly that we may see your face and perfect what is lacking in your faith?

¹¹ Now may our God and Father Himself, and our Lord Jesus Christ, direct our way to you.

¹² And may the Lord make you increase and abound in love to one another and to all, just as we do to you,

¹³ So that He may establish your hearts blameless in holiness before our God and Father at the coming of our Lord Jesus Christ with all His saints.

CHAPTER 4

Finally then, brethren, we urge and exhort in the Lord Jesus that you should abound more and more, just as you received from us how you ought to walk and to please God;

² เพราะท่านทั้งหลายทราบคำแนะนำซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่าน ในพระนามของพระเยซูเจ้าแล้ว

³ นี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี

⁴ ให้ท่านทุกคนรู้จักมีกรรยาในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ

⁵ มิใช่ด้วยราคะคดหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า

⁶ และอย่าให้ผู้ใดทำล่วงเกินและทำผิดต่อพี่น้องในเรื่องนี้เลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ทรงลงโทษคนที่กระทำความผิดอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้ว

⁷ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์

⁸ เหตุฉะนั้นคนที่ปดกฏนี้ทั้งมิได้ปิดมนุษย์ทั้งแต่ได้ปิดพระเจ้าทั้ง และพระองค์เป็นผู้ประทานพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่ท่าน

⁹ ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้นไม่จำเป็นที่จะให้ใครเขียนถึงท่านอีก เพราะพระเจ้าทรงสอนท่านเองให้รักกันอยู่แล้ว

¹⁰ ความจริงท่านได้ประพฤติดต่อกับพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก

² For you know what commandments we gave you through the Lord Jesus.

³ For this is the will of God, your sanctification: that you should abstain from sexual immorality;

⁴ That each of you should know how to possess his own vessel in sanctification and honor,

⁵ Not in passion of lust, like the Gentiles who do not know God;

⁶ That no one should take advantage of and defraud his brother in this matter, because the Lord is the avenger of all such, as we also forewarned you and testified.

⁷ For God did not call us to uncleanness, but in holiness.

⁸ Therefore he who rejects *this* does not reject man, but God, who has also given us His Holy Spirit.

⁹ But concerning brotherly love you have no need that I should write to you, for you yourselves are taught by God to love one another;

¹⁰ And indeed you do so toward all the brethren who are in all Macedonia. But we urge you, brethren, that you increase more and more;

¹¹ และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรากำชับท่านแล้ว

¹² เพื่อท่านจะได้เป็นที่นับถือของคนภายนอก และท่านจะไม่ต้องพึ่งอาศัยใครเลย

คนตายและคนเป็นในวันที่ พระเยซูเสด็จมา

¹³ ลูกน้องทั้งหลาย เราไม่อยากให้ท่านไม่ทราบความจริงเรื่องคนที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้า อย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง

¹⁴ เพราะในเมื่อเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว โดยพระเยซูนั้นพระเจ้าจะทรงนำบรรดาคนที่ล่วงหลับไปแล้วนั้นมากับพระองค์

¹⁵ ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่

¹⁶ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระคำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิดรและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาก่อน

จงพรักพร้อมเมื่อพระเยซูเสด็จมา

¹⁷ หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพพร้อมกัน

¹¹ That you also aspire to lead a quiet life, to mind your own business, and to work with your own hands, as we commanded you,

¹² That you may walk properly toward those who are outside, and that you may lack nothing.

¹³ But I do not want you to be ignorant, brethren, concerning those who have fallen asleep, lest you sorrow as others who have no hope.

¹⁴ For if we believe that Jesus died and rose again, even so God will bring with Him those who sleep in Jesus.

¹⁵ For this we say to you by the word of the Lord, that we who are alive and remain until the coming of the Lord will by no means precede those who are asleep.

¹⁶ For the Lord Himself will descend from heaven with a shout, with the voice of an archangel, and with the trumpet of God. And the dead in Christ will rise first.

¹⁷ Then we who are alive and remain shall be caught up together with them.

คนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์

¹⁸ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

5 คู่ก่อนพี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้

² เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้ว ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน

³ เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นและความพิวาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่ได้

⁴ แต่พี่น้องทั้งหลายท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว วันนั้นจะมาถึงท่านอย่างขโมยมา

⁵ ท่านเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด

⁶ เหตุฉะนั้นเราอย่าหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมา

⁷ เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมาในเวลากลางคืน

⁸ แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมา จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้รับความรอดเป็นหมวกเหล็ก

in the clouds to meet the Lord in the air. And thus we shall always be with the Lord.

¹⁸ Therefore comfort one another with these words.

CHAPTER 5

But concerning the times and the seasons, brethren, you have no need that I should write to you.

² For you yourselves know perfectly that the day of the Lord so comes as a thief in the night.

³ For when they say, "Peace and safety!" Then sudden destruction comes upon them, as labor pains upon a pregnant woman. And they shall not escape.

⁴ But you, brethren, are not in darkness, so that this Day should overtake you as a thief.

⁵ You are all sons of light and sons of the day. We are not of the night nor of darkness.

⁶ Therefore let us not sleep, as others do, but let us watch and be sober.

⁷ For those who sleep, sleep at night, and those who get drunk are drunk at night.

⁸ But let us who are of the day be sober, putting on the breastplate of faith and love, and as a helmet the hope of salvation.

⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาญา แต่สำหรับให้เข้าสู่ความรอด โดยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

¹⁰ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะคืนอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

¹¹ เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกันและต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น

คำตักเตือนสุดท้าย

¹² พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้นับถือคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน ซึ่งปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน

¹³ จงเคารพและรักเขาให้มากเพราะงานที่เขาได้กระทำ จงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน

¹⁴ และพี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกียจคร้าน หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังใจคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้อ่อนคนทั้งปวง

¹⁵ ระวังให้ดี อย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย

¹⁶ จงชื่นบานอยู่เสมอ

¹⁷ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ

¹⁸ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย

⁹ For God did not appoint us to wrath, but to obtain salvation through our Lord Jesus Christ,

¹⁰ Who died for us, that whether we wake or sleep, we should live together with Him.

¹¹ Therefore comfort each other and edify one another, just as you also are doing.

¹² And we urge you, brethren, to recognize those who labor among you, and are over you in the Lord and admonish you,

¹³ And to esteem them very highly in love for their work's sake. Be at peace among yourselves.

¹⁴ Now we exhort you, brethren, warn those who are unruly, comfort the fainthearted, uphold the weak, be patient with all.

¹⁵ See that no one renders evil for evil to anyone, but always pursue what is good both for yourselves and for all.

¹⁶ Rejoice always,

¹⁷ Pray without ceasing,

¹⁸ In everything give thanks; for this is the will of God in Christ Jesus for you.

19อย่าดับพระวิญญาณ
 20อย่าประมาทคำเผยข้อลับลึก
 21จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น
 22จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทุกอย่าง
 23ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจดและทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา
 24พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ
 25พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย
 26จงทักทายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมมอบอันบริสุทธิ์
 27ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องฟังทุกคน
 28ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

19 Do not quench the Spirit.
 20 Do not despise prophecies.
 21 Test all things; hold fast what is good.
 22 Abstain from every form of evil.
 23 Now may the God of peace Himself sanctify you completely; and may your whole spirit, soul, and body be preserved blameless at the coming of our Lord Jesus Christ.
 24 He who calls you is faithful, who also will do it.
 25 Brethren, pray for us.
 26 Greet all the brethren with a holy kiss.
 27 I charge you by the Lord that this epistle be read to all the holy brethren.
 28 The grace of our Lord Jesus Christ be with you. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ซึ่งมีไปถึงคริสตจักรในเมือง

เธสะโลนิกา

ฉบับสอง

THE SECOND LETTER OF PAUL TO THE THESSALONIANS

1 เปาโล สิลวานัส และติโมธี

เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธ-
สะโลนิกา ในพระบิดาเจ้า
ของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า

²ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระ
บิดาเจ้าและจากพระเยซูคริสต์เจ้าดำรง
อยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

การพิพากษาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

³ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบ
พระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่
เสมอ และเป็นการสมควรเพราะความ
เชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้นและความ
รักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมาก
ด้วย

⁴ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลาย
ต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่อง
ความทรหด และความเชื่อของท่านใน
ยามที่ท่านถูกข่มเหงนานาประการ และ
ที่ท่านอดทนต่อความยากลำบากนั้น

⁵เรื่องนี้แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษา
อันยุติธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่า
ท่านเป็นผู้สมควรกับแผ่นดินของพระ

CHAPTER 1

Paul, Silvanus, and Timothy, to the
church of the Thessalonians in
God our Father and the Lord Jesus
Christ:

² Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

³ We are bound to thank God always
for you, brethren, as it is fitting, be-
cause your faith grows exceedingly,
and the love of every one of you all
abounds toward each other,

⁴ So that we ourselves boast of you
among the churches of God for your
patience and faith in all your persecu-
tions and tribulations that you endure,

⁵ Which is manifest evidence of the
righteous judgment of God, that you
may be counted worthy of the kingdom

เจ้า เหตุที่เห็นแก่แผ่นดินนั้นท่านทั้งหลาย
จึงกำลังทนทุกข์อยู่

⁶ เพราะพระเจ้าทรงเห็นว่า เป็นการยุติธรรมแล้ว ที่จะทรงเอาความยาก
ลำบากไปสนองคนเหล่านั้นที่ก่อความ
ยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย

⁷ และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับ
ความยากลำบากนั้นได้รับความบรรเทา
ด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏ
องค์จากสวรรค์ในเปลวเพลิงพร้อมกับ
หมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์

⁸ และจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่
ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟัง
ข่าวประเสริฐของพระเยซูเจ้าของเรา

⁹ คนเหล่านั้นจะได้รับโทษ อันเป็นความ
พิณาศินรันคร์และพรากจากพระพักตร์
พระเป็นเจ้า และจากพระสิริแห่งอานุ
ภาพของพระองค์ ในวันนั้น

¹⁰ คือในวันที่พระองค์จะเสด็จมา เพื่อ
รับพระเกียรติ เพราะธรรมิกชนของพระ
องค์ และเพื่อให้เป็นที่ยกย่องไว้แก่
คนทั้งปวงที่เชื่อ เพราะท่านก็ได้เชื่อคำ
พยานของเราจริง ๆ แล้ว

¹¹ เหตุฉะนั้น เราจึงอธิษฐานเพื่อท่าน
ทั้งหลายเสมอ ขอให้พระเจ้าของเรา
ทรงโปรดให้ท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่
การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรง
บันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้
ความตั้งใจดีทุกประการ และกิจการ
แห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ

of God, for which you also suffer:

⁶ Since it is a righteous thing with
God to repay with tribulation those who
trouble you,

⁷ And to give you who are troubled
rest with us when the Lord Jesus is re-
vealed from heaven with His mighty
angels,

⁸ In flaming fire taking vengeance
on those who do not know God, and on
those who do not obey the gospel of our
Lord Jesus Christ:

⁹ These shall be punished with ever-
lasting destruction from the presence
of the Lord and from the glory of His
power,

¹⁰ When He comes, in that Day, to be
glorified in His saints and to be ad-
mired among all those who believe, be-
cause our testimony among you was be-
lieved.

¹¹ Therefore we also pray always for
you that our God would count you wor-
thy of this calling, and fulfill all the
good pleasure of His goodness and the
work of faith with power,

12 เพื่อพระนามของพระเยซูเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา และแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

คนนอกกฎหมาย

2 ก่อนพี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า

2 อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือตื่นตระหนกตกใจไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงแล้ว

3 อย่าให้ผู้ที่ผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึงจนกว่าจะมีการทรยศเสียก่อน และคนนอกกฎหมายนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือถูกแห่งความพิณาศ

4 ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้อะไร ๆ ที่ได้ชื่อว่าพระหรืออะไร ๆ ที่เขาให้วันมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า

5 ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่ามีเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว

6 และท่านก็รู้จักสิ่งนั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้คือเมื่อถึงเวลาของมัน

12 That the name of our Lord Jesus Christ may be glorified in you, and you in Him, according to the grace of our God and the Lord Jesus Christ.

CHAPTER 2

Now, brethren, concerning the coming of our Lord Jesus Christ and our gathering together to Him, we ask you,

2 Not to be soon shaken in mind or troubled, either by spirit or by word or by letter, as if from us, as though the day of Christ had come.

3 Let no one deceive you by any means; for *that Day will not come* unless the falling away comes first, and the man of sin is revealed, the son of perdition,

4 Who opposes and exalts himself above all that is called God or that is worshiped, so that he sits as God in the temple of God, showing himself that he is God.

5 Do you not remember that when I was still with you I told you these things?

6 And now you know what is restraining, that he may be revealed in his own time.

⁷ เพราะว่าการงานกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว แต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดิวนั้นนั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่นอกออกไปให้พ้น

⁸ ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นก็จะมีปรากฏตัวขึ้น และพระเยซูเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏและการเสด็จมาของพระองค์

⁹ คนนอกกฎหมายนั้นจะมาโดยการคลั่งคลั่งของชาตาน พร้อมกับกาโรอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ และหมายสำคัญ และการอัสครรรย์แห่งความเท็จ

¹⁰ และอุปายอธรรมต่าง ๆ สำหรับคนเหล่านั้นที่จะต้องพินาศ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับรู้ความจริงที่จะรอดได้

¹¹ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ

¹² เพื่อคนที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการอธรรมจะได้อุทิศพิพากษาลงโทษสิ้นทุกคน

ถูกเลือกให้เข้าสู่ความรอด

¹³ ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เดิมให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระท่านให้บริสุทธิ์และโดยท่านได้เชื่อความจริง

⁷ For the mystery of lawlessness is already at work; only He who now restrains will do so until He is taken out of the way.

⁸ And then the lawless one will be revealed, whom the Lord will consume with the breath of His mouth and destroy with the brightness of His coming.

⁹ The coming of the lawless one is according to the working of Satan, with all power, signs, and lying wonders,

¹⁰ And with all unrighteous deception among those who perish, because they did not receive the love of the truth, that they might be saved.

¹¹ And for this reason God will send them strong delusion, that they should believe the lie,

¹² That they all may be condemned who did not believe the truth but had pleasure in unrighteousness.

¹³ But we are bound to give thanks to God always for you, brethren beloved by the Lord, because God from the beginning chose you for salvation through sanctification by the Spirit and belief in the truth,

¹⁴ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้มาถึงที่รอนันโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับศักดิ์ศรีของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

¹⁵ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายจงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนจากเรา ไม่ว่าจะได้ด้วยคำพูดหรือด้วยจดหมาย

¹⁶ ขอให้อंकพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา และพระบิดาเจ้าของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรามีความสุขในรันคร์และความหวังอันดีโดยพระคุณ

¹⁷ ทรงชูใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในการกระทำและในวาจาอันดีทุกอย่าง

จงอธิษฐานเพื่อพวกเขา

³ พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดจงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่ากิตติคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไปและมีชัยเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว

² และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ

³ แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อจะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย

⁴ เรามีความวางใจในท่านเนื่องจากองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน

⁵ ขอพระเป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าถึงความรักของพระเจ้า และถึงความมั่นคงของพระคริสต์

¹⁴ To which He called you by our gospel, for the obtaining of the glory of our Lord Jesus Christ.

¹⁵ Therefore, brethren, stand fast and hold the traditions which you were taught, whether by word or our epistle.

¹⁶ Now may our Lord Jesus Christ Himself, and our God and Father, who has loved us and given us everlasting consolation and good hope by grace,

¹⁷ Comfort your hearts and establish you in every good word and work.

CHAPTER 3

Finally, brethren, pray for us, that the word of the Lord may run swiftly and be glorified, just as it is with you,

² And that we may be delivered from unreasonable and wicked men; for not all have faith.

³ But the Lord is faithful, who will establish you and guard you from the evil one.

⁴ And we have confidence in the Lord concerning you, both that you do and will do the things we command you.

⁵ Now may the Lord direct your hearts into the love of God and into the patience of Christ.

พันธะที่ต้องทำงาน

⁶ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เรขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกียจคร้าน และไม่ประพฤติตามโอวาท ซึ่งท่านได้รับจากเรา

⁷เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่า ท่านควรจะทำอย่างเรา เรามิได้เกียจคร้านเลย เมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน

⁸และเรามีได้รับอาหารจากมือผู้ใดเป็นของกำนัล แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน

⁹มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตาม

¹⁰แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน

¹¹เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกียจคร้าน ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น

¹²เรากำชับและเตือนสติคนเช่นนั้น ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบและหากินเอง

¹³ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย

¹⁴ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้อย่าสมาคมกับเขาเลยเพื่อเขาจะได้อาย

6 But we command you, brethren, in the name of our Lord Jesus Christ, that you withdraw from every brother who walks disorderly and not according to the tradition which he received from us.

7 For you yourselves know how you ought to follow us, for we were not disorderly among you;

8 Nor did we eat anyone's bread free of charge, but worked with labor and toil night and day, that we might not be a burden to any of you,

9 Not because we do not have authority, but to make ourselves an example of how you should follow us.

10 For even when we were with you, we commanded you this: if anyone will not work, neither shall he eat.

11 For we hear that there are some who walk among you in a disorderly manner, not working at all, but are busybodies.

12 Now those who are such we command and exhort through our Lord Jesus Christ that they work in quietness and eat their own bread.

13 But as for you, brethren, do not grow weary in doing good.

14 And if anyone does not obey our word in this epistle, note that person and do not keep company with him, that he may be ashamed.

15 อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาจันทน

คำอวยพร

16 ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด

17 คำสวัสดีนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลงชื่อไว้ว่า เปาโล เป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าเขียนอย่างนี้

18 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

15 Yet do not count *him* as an enemy, but admonish *him* as a brother.

16 Now may the Lord of peace Himself give you peace always in every way. The Lord be with you all.

17 The salutation of Paul with my own hand, which is a sign in every epistle; so I write.

18 The grace of our Lord Jesus Christ be with you all. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ถึง

ทิโมธี

ฉบับที่หนึ่ง

THE FIRST LETTER OF PAUL TO TIMOTHY

CHAPTER 1

Paul, an apostle of Jesus Christ, by the commandment of God our Savior and the Lord Jesus Christ, our hope,

2 To Timothy, a true son in the faith: Grace, mercy, and peace from God our Father and Jesus Christ our Lord.

3 As I urged you when I went into Macedonia—remain in Ephesus that you may charge some that they teach no other doctrine,

4 Nor give heed to fables and endless genealogies, which cause disputes rather than godly edification which is in faith.

5 Now the purpose of the commandment is love from a pure heart, from a

1 จาก เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นความหวังของเรา

2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของเราในความเชื่อ

3 ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระบิดาเจ้า และจากพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านเถิด

ดักเตือนเรื่องหลักคำสอนเท็จ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนแปลกออกไป

4 ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่าง ๆ และเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหาามากกว่าให้ความเข้าใจในแผนการของพระเจ้าอันดำเนินไปด้วยความเชื่อ

5 แต่จุดประสงค์แห่งคำกำชับนั้นก็คือ ให้มีความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์

และจากจิตสำนึกว่าตนชอบ และจาก
ความเชื่ออันจริงใจ

⁶บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เสียไปจาก
สิ่งเหล่านี้ หลงไปในทางพูดเหลวไหล

⁷และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขากล่าว
ทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็น
ครูสอนธรรมบัญญัติ

⁸เราทั้งหลายรู้ว่าย่ำธรรมบัญญัตินั้น
ดีถ้าผู้ใดใช้ให้ถูก

⁹คือโดยรู้ว่าธรรมบัญญัตินั้น มิได้ทรง
บัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรง
บัญญัติไว้สำหรับคนอธรรมและคนคือ
ด้าน คนผิดและคนบาป คนไม่นับถือ
พระเจ้าและคนหมิ่นประมาท คนฆ่า
พ่อ คนฆ่าแม่ คนฆ่าคน

¹⁰คนล่วงประเวณี ชายเล่นลูกสาว
ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสวด
และอะไร ๆ ที่ขัดกับคำสอนอันมีหลัก

¹¹ตามที่มิอยู่ในข่าวอันประเสริฐเลิศ
ของพระเจ้าผู้สวดยสุขคือข่าวประเสริฐ
ที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำโมทนาพระคุณของเปาโล

ในเรื่องพระกรุณา

¹²ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต
เจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้าด้วย
ว่าพระองค์ทรงพระกรุณาถือว่าข้าพเจ้า
เป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้
ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์

¹³ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคน
หลู่พระเกียรติ ช่มเหง และทำการหมิ่น
ประมาทพระองค์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระ

good conscience, and from sincere
faith,

⁶ From which some, having strayed,
have turned aside to idle talk,

⁷ Desiring to be teachers of the law,
understanding neither what they say
nor the things which they affirm.

⁸ But we know that the law is good if
one uses it lawfully,

⁹ Knowing this: that the law is not
made for a righteous person, but for
the lawless and insubordinate, for the
ungodly and for sinners, for the unholly
and profane, for murderers of fathers
and murderers of mothers, for man-
slayers,

¹⁰ For fornicators, for sodomites, for
kidnappers, for liars, for perjurers, and
if there is any other thing that is con-
trary to sound doctrine,

¹¹ According to the glorious gospel
of the blessed God which was commit-
ted to my trust.

¹² And I thank Christ Jesus our Lord
who has enabled me, because He count-
ed me faithful, putting me into the min-
istry,

¹³ Although I was formerly a blas-
phemer, a persecutor, and an insolent

กรุณา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้น ก็ได้กระทำไปด้วยความเชื่ออย่างโดดเด่น

14 และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้นสำหรับข้าพเจ้าพร้อมด้วยความเชื่อ และความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

15 คำนี้เป็นคำจริง และสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นหัวเอก

16 แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความออกถ้อยพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระองค์ แล้วรับชีวิตนิรันดร์

17 พระเกียรติและพระสิริจึงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

18 ก่อนที่ทิโมธี บุตรของข้าพเจ้า คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นจะเป็นแรงใจให้ท่านสู้รบได้ดี

19 จึงยึดความเชื่อไว้ และมีจิตสำนึกว่าคนชอบ ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอับปางลง

man; but I obtained mercy because I did it ignorantly in unbelief.

14 And the grace of our Lord was exceedingly abundant, with faith and love which are in Christ Jesus.

15 This is a faithful saying and worthy of all acceptance, that Christ Jesus came into the world to save sinners, of whom I am chief.

16 However, for this reason I obtained mercy, that in me first Jesus Christ might show all longsuffering, as a pattern to those who are going to believe on Him for everlasting life.

17 Now to the King eternal, immortal, invisible, to God who alone is wise, be honor and glory forever and ever. Amen.

18 This charge I commit to you, son Timothy, according to the prophecies previously made concerning you, that by them you may wage the good warfare.

19 Having faith and a good conscience, which some having rejected, concerning the faith have suffered shipwreck.

20 ในคนเหล่านั้นมีฮิเมเนอุสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ และจะไม่หวั่นเกรงพระเกียรติพระเจ้า

20 Of whom are Hymenaeus and Alexander, whom I delivered to Satan that they may learn not to blaspheme.

คำแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐาน

2 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอร้องทูลทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอและขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง

CHAPTER 2

Therefore I exhort first of all that supplications, prayers, intercessions, and giving of thanks be made for all men,

2 เพื่อภักดิ์รับทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเยียบ ๑ และสงบสุขในทางธรรมและอย่างนอบน้อม

2 For kings and all who are in authority, that we may lead a quiet and peaceable life in all godliness and reverence.

3 การกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำที่ดีและเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

3 For this is good and acceptable in the sight of God our Savior,

4 ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอดและให้รู้ความจริง

4 Who desires all men to be saved and to come to the knowledge of the truth.

5 ด้วยเหตุว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์

5 For *there is* one God and one Mediator between God and men, the Man Christ Jesus,

6 ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม

6 Who gave Himself a ransom for all, to be testified in due time,

7 และสำหรับการนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้ให้เป็นผู้ประกาศและเป็นอัครทูต (ข้าพเจ้าพูดจริงไม่ปดเลข) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ

7 For which I was appointed a preacher and an apostle—I am speaking the truth in Christ and not lying—a teacher of the Gentiles in faith and truth.

⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง ด้วยใจบริสุทธิ์ ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

⁹ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง

¹⁰ แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า

¹¹ ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเงียบ ๆ และด้วยใจนอบน้อม

¹² ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่ง ๆ อยู่

¹³ ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมขึ้นก่อน แล้วจึงถึงเอวา

¹⁴ และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้กระทำบาป

¹⁵ แต่ถึงกระนั้นผู้หญิงก็จะรอดได้ ด้วยการมีบุตร ถ้ายังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม

คุณลักษณะของผู้ปกครองดูแล

3 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าผู้ใดปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครองดูแลคริสตจักร ผู้นั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ

² ผู้ปกครองดูแลนั้นต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิด เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนสง่าเรียบร้อย มีอักษาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู

⁸ I desire therefore that the men pray everywhere, lifting up holy hands, without wrath and doubting;

⁹ In like manner also, that the women adorn themselves in modest apparel, with propriety and moderation, not with braided hair or gold or pearls or costly clothing,

¹⁰ But, which is proper for women professing godliness, with good works.

¹¹ Let a woman learn in silence with all submission.

¹² And I do not permit a woman to teach or to have authority over a man, but to be in silence.

¹³ For Adam was formed first, then Eve.

¹⁴ And Adam was not deceived, but the woman being deceived, fell into transgression.

¹⁵ Nevertheless she will be saved in childbearing if they continue in faith, love, and holiness, with self-control.

CHAPTER 3

This is a faithful saying: if a man desires the position of a bishop, he desires a good work.

² A bishop then must be blameless, the husband of one wife, temperate, sober-minded, of good behavior, hospitable, able to teach;

3 ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน

4 ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี อบรมบุตรธิดาของตนให้อยู่ในโอวาทและมีใจนอบน้อม

5 เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้

6 อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่ ๆ เป็นผู้ปกครองดูแลเกรงว่าเขาอาจจะขโมสแล้วก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างมารนั้น

7 นอกนั้นเขาจะต้องเป็นที่นับถือของคนภายนอก มิฉะนั้นจะเป็นที่ติเตียนและจะคิดบ่วงแร้วของมาร

คุณลักษณะของมัคนายก

8 ฝ่ายมัคนายกนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนเอากิจการเองงาน ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่เป็นคนโลกมักได้

9 และเป็นคนซื่อมั่นในข้อถำลิกแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกว่านชอบ

10 จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งมัคนายก

11 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนเอากิจการเองงาน ไม่ได้ร้ายผู้อื่นเป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในประการทั้งปวง

3 Not given to wine, not violent, not greedy for money, but gentle, not quarrelsome, not covetous;

4 One who rules his own house well, having his children in submission with all reverence

5 (For if a man does not know how to rule his own house, how will he take care of the church of God?);

6 Not a novice, lest being puffed up with pride he fall into the same condemnation as the devil.

7 Moreover he must have a good testimony among those who are outside, lest he fall into reproach and the snare of the devil.

8 Likewise deacons must be reverent, not double-tongued, not given to much wine, not greedy for money,

9 Holding the mystery of the faith with a pure conscience.

10 But let these also first be tested; then let them serve as deacons, being found blameless.

11 Likewise, their wives must be reverent, not slanderers, temperate, faithful in all things.

12 มัคทายกนั้นต้องเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตนและปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี

13 เพราะว่าคนที่ทำหน้าที่มัคทายกได้ดีก็มีเกียรติและมีใจกล้าเป็นอันมาก เพราะความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ความล้าลึกแห่งศาสนาของเรา

14 ข้าพเจ้าหวังใจว่าในไม่ช้าจะมาหาท่าน แต่ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่านก็เพื่อว่า

15 หากข้าพเจ้ามาช้าท่านก็จะได้ว่าควรจะประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้า ผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง

16 เราต้องยอมรับว่าข้อล้าลึกแห่งศาสนาของเรานั้นยิ่งใหญ่มาก คือว่า

พระองค์ทรงปรากฏเป็นมนุษย์

พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว

หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น

และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ประชาชาติ

มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์

และพระองค์เสด็จขึ้นรับพระสิริ

พยากรณ์เรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

4 พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ต่อไปภายหน้าจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ

12 Let deacons be the husbands of one wife, ruling *their* children and their own houses well.

13 For those who have served well as deacons obtain for themselves a good standing and great boldness in the faith which is in Christ Jesus.

14 These things I write to you, though I hope to come to you shortly;

15 But if I am delayed, *I write* so that you may know how you ought to conduct yourself in the house of God, which is the 'church of the living God, the pillar and ground of the truth.

16 And without controversy great is the mystery of godliness: God was manifested in the flesh, justified in the Spirit, seen by angels, preached among the Gentiles, believed on in the world, received up in glory.

CHAPTER 4

Now the Spirit expressly says that in latter times some will depart from the faith, giving heed to deceiving spirits and doctrines of demons,

²ซึ่งมาจากการหน้าซื่อใจคดของคน
ที่โกหก คือคนที่จัดสำนึกเป็นทาสของ
มาร

³เขาห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้าม
บริโภคอาหารบางชนิด ซึ่งพระเจ้าทรง
สร้างไว้ ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริง
บริโภคด้วยขอบพระคุณ

⁴ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรง
สร้างไว้ นั้นเป็นของดี ถ้าแม้บริโภคด้วย
ขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว

⁵เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระ
ไว้แล้ว โดยพระวาระของพระเจ้าและ
คำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

⁶ถ้าท่านจะให้คำแนะนำเหล่านี้แก่พวก
พี่น้อง ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระ
เยซูคริสต์ เจริญด้วยคำสอนแห่งความเชื่อ
และด้วยหลักธรรมอันดีที่ท่าน ได้ประ
พฤติตามนั้น

⁷อย่าใส่ใจกับเทพนิยายอันหาสาระมิได้
จงฝึกตนในทางธรรม

⁸เพราะถ้าการฝึกทางกายนั้นมีประ
โยชน์อยู่บ้าง ทางของพระเจ้าก็มี
ประโยชน์ในทุกทาง เพราะทรงไว้ซึ่ง
ประโยชน์สำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิต
อนาคตด้วย

⁹ข้อความต่อไปนี้เป็นความจริง และ
ควรแก่การรับไว้

¹⁰เหตุที่เราตรากตรำทำงานและทนสู้
ก็เพราะว่าเรามีความหวังใจในพระเจ้า
ผู้ดำรงพระชนม์ พระผู้ช่วยให้รอดของ

2 Speaking lies in hypocrisy, having
their own conscience seared with a hot
iron,

3 Forbidding to marry, and com-
manding to abstain from foods which
God created to be received with thanks-
giving by those who believe and know
the truth.

4 For every creature of God is good,
and nothing is to be refused if it is re-
ceived with thanksgiving;

5 For it is sanctified by the word of
God and prayer.

6 If you instruct the brethren in these
things, you will be a good minister of
Jesus Christ, nourished in the words of
faith and of the good doctrine which
you have carefully followed.

7 But reject profane and old wives'
fables, and exercise yourself toward
godliness.

8 For bodily exercise profits a little,
but godliness is profitable for all things,
having promise of the life that now is
and of that which is to come.

9 This is a faithful saying and worthy
of all acceptance.

10 For to this end we both labor and
suffer reproach, because we trust in the
living God, who is the Savior of all men,

คนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อใน
พระองค์

11 จงสั่งและสอนสิ่งเหล่านี้

12 อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่ม
แน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างแก่
คนที่เชื่อทั้งปวงทั้งในทางวาจาและ
การประพฤติ ในความรัก ในความเชื่อ
และในความบริสุทธิ์

13 จงใส่ใจในการอ่านพระคัมภีร์ในที่
ประชุม ในการเทศนาและในการสั่งสอน
จนกว่าเราจะมา

14 อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ใน
ตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตาม
คำพยากรณ์ เมื่อคณะผู้ปกครองได้เอา
มือวางบนท่าน

15 จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ โดยถือเป็น
ชีวิตจิตใจ เพื่อความเจริญของท่านจะได้
ปรากฏแก่คนทั้งปวง

16 จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอน
ของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะ
เมื่อกระทำดังนี้ ท่านจะช่วยทั้งตัวท่าน
เองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

หน้าที่ต่อผู้อื่น

5 ในการตักเตือนนั้น อย่าตำหนิชาย
ผู้มีอาวุโส แต่จงขอร้องเขาเสมือนเป็น
บิดา จงถือว่าคนหนุ่ม ๆ ทั้งหลายเป็น
เสมือนพี่หรือน้อง

2 และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือน
มารดา และส่วนหญิงสาว ๆ ก็ให้เป็น
เสมือนพี่สาวน้องสาว มีใจบริสุทธิ์คือ
เขา

especially of those who believe.

11 These things command and teach.

12 Let no one despise your youth,
but be an example to the believers in
word, in conduct, in love, in spirit, in
faith, in purity.

13 Till I come, give attention to read-
ing, to exhortation, to doctrine.

14 Do not neglect the gift that is in
you, which was given to you by prophe-
cy with the laying on of the hands of the
eldership.

15 Meditate on these things; give
yourself entirely to them, that your
progress may be evident to all.

16 Take heed to yourself and to the
doctrine. Continue in them, for in do-
ing this you will save both yourself and
those who hear you.

CHAPTER 5

Do not rebuke an older man, but
exhort him as a father, younger
men as brothers,

2 Older women as mothers, younger
women as sisters, with all purity.

3 จึงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไว้ที่พึง

4 ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลาน ก็ให้ลูกหลานนั้นหัดปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนา โดยปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดา เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

5 ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายไว้ที่พึง และอยู่แต่ลำพังผู้เดียวนั้นก็ยอมมอบความหวังไว้กับพระเจ้า และวิงวอนอธิษฐานทั้งกลางวันกลางคืนไม่ขาด

6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวนั้นก็ตายทั้งเป็น

7 จึงกำชับข้อนี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ

8 ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ไต่ปฏิเสธพระศาสนาเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก

9 อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี หรือผู้ที่ได้ทำการสมรสมากกว่าหนึ่งครั้งลงในทะเบียนแม่ม่าย

10 และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่น ได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าธรรมิกชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดี

11 แต่แม่ม่ายสาว ๆ นั้นอย่ารีบร้อนทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงละเลิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก

3 Honor widows who are really widows.

4 But if any widow has children or grandchildren, let them first learn to show piety at home and to repay their parents; for this is good and acceptable before God.

5 Now she who is really a widow, and left alone, trusts in God and continues in supplications and prayers night and day.

6 But she who lives in pleasure is dead while she lives.

7 And these things command, that they may be blameless.

8 But if anyone does not provide for his own, and especially for those of his household, he has denied the faith and is worse than an unbeliever.

9 Do not let a widow under sixty years old be taken into the number, and not unless she has been the wife of one man,

10 Well reported for good works: if she has brought up children, if she has lodged strangers, if she has washed the saints' feet, if she has relieved the afflicted, if she has diligently followed every good work.

11 But refuse the younger widows; for when they have begun to grow wanton against Christ, they desire to marry,

12 เขาจะต้องถูกตำหนิ เพราะเขาได้ละเมิดคำปฏิญาณเดิมของเขา

13 นอกจากนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เที่ยวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมิใช่แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอด้วย และเกี่ยวข้องกับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด

14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ยายสาว ๆ นั้นมีสามี มีบุตรและดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางินทาได้

15 ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามพญามารไปแล้ว

16 ถ้าหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีญาติพี่น้องที่เป็นแม่ยาย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็นแม่ยายไว้ที่พึงจริง ๆ

17 จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เทศนาและสั่งสอน

18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ และคนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน

19 อย่าขอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน

20 สำหรับผู้ที่ยังคงกระทำความผิด จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัว

12 Having condemnation because they have cast off their first faith.

13 And besides they learn to be idle, wandering about from house to house, and not only idle but also gossips and busybodies, saying things which they ought not.

14 Therefore I desire that the younger widows marry, bear children, manage the house, give no opportunity to the adversary to speak reproachfully.

15 For some have already turned aside after Satan.

16 If any believing man or woman has widows, let them relieve them, and do not let the church be burdened, that it may relieve those who are really widows.

17 Let the elders who rule well be counted worthy of double honor, especially those who labor in the word and doctrine.

18 For the Scripture says, "You shall not muzzle an ox while it treads out the grain," and, "The laborer is worthy of his wages."

19 Do not receive an accusation against an elder except from two or three witnesses.

20 Those who are sinning rebuke in the presence of all, that the rest also may fear.

21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูคริสต์ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาระเบียบเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใด ๆ ด้วยใจลำเอียง

22 อย่าคว่นเอามือวางเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำความบาปเลยจงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

23 อย่าดื่มแต่ น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่าน และโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่อง ๆ

24 การทำบาปของบางคนก็ปรากฏชัดส่งเขตรงไปสู่การพิพากษา แต่การทำบาปของผู้อื่นปรากฏภายหลัง

25 ส่วนการกระทำดีนั้นก็ปรากฏชัดเช่นเดียวกัน และถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏชัดแต่ก็จะถูกปิดบังไว้ไม่ได้

6 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถานเพื่อว่าพระนามของพระเจ้าและคำสอนจะมีได้ถูกเหยียดหยาม

2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อ ก็ต้องไม่ขาดความเคารพนาย เพราะเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยังกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการรับใช้ของเขานั้น เป็นผู้ที่มีความเชื่อและเป็นที่รัก

21 I charge you before God and the Lord Jesus Christ and the elect angels that you observe these things without prejudice, doing nothing with partiality.

22 Do not lay hands on anyone hastily, nor share in other people's sins; keep yourself pure.

23 No longer drink only water, but use a little wine for your stomach's sake and your frequent infirmities.

24 Some men's sins are clearly evident, preceding them to judgment, but those of some men follow later.

25 Likewise, the good works of some are clearly evident, and those that are otherwise cannot be hidden.

CHAPTER 6

Let as many bondservants as are under the yoke count their own masters worthy of all honor, so that the name of God and His doctrine may not be blasphemed.

2 And those who have believing masters, let them not despise them because they are brethren, but rather serve them because those who are benefited are believers and beloved. Teach and exhort these things.

ทางของพระเจ้า ประกอบกับความสุจริตใจ

จงสั่งสอนและสนับสนุนให้กระทำความหน้าที่เหล่านี้

³ ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลักของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า

⁴ ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร เขาชอบทุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน

⁵ และการคำทอกันระหว่างผู้ที่มีใจทรามและไร้ความสัตย์จริง ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์

⁶ จริงอยู่เราได้รับประโยชน์มากมายจากทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจ

⁷ เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันทิ เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันทิ

⁸ แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด

⁹ ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเขี้ยววน และติดบ่วงแร้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป

¹⁰ ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะ

3 If anyone teaches otherwise and does not consent to wholesome words, even the words of our Lord Jesus Christ, and to the doctrine which accords with godliness,

4 He is proud, knowing nothing, but is obsessed with disputes and arguments over words, from which come envy, strife, reviling, evil suspicions,

5 Useless wranglings of men of corrupt minds and destitute of the truth, who suppose that godliness is a means of gain. From such withdraw yourself.

6 Now godliness with contentment is great gain.

7 For we brought nothing into this world, and it is certain we can carry nothing out.

8 And having food and clothing, with these we shall be content.

9 But those who desire to be rich fall into temptation and a snare, and into many foolish and harmful lusts which drown men in destruction and perdition.

10 For the love of money is a root of all kinds of evil, for which some have

ความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์

การต่อสู้อย่างเต็มกำลัง เกี่ยวกับความเชื่อ

¹¹แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ

¹²จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับ ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน

¹³ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระพักตร์พระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทัสปีลาต

¹⁴ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่างดีต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราจะเสด็จมา

¹⁵ซึ่งพระเจ้าผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และพระผู้เป็นเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาอันควร

¹⁶พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และ

strayed from the faith in their greediness, and pierced themselves through with many sorrows.

¹¹ But you, O man of God, flee these things and pursue righteousness, godliness, faith, love, patience, gentleness.

¹² Fight the good fight of faith, lay hold on eternal life, to which you were also called and have confessed the good confession in the presence of many witnesses.

¹³ I urge you in the sight of God who gives life to all things, and before Christ Jesus who witnessed the good confession before Pontius Pilate,

¹⁴ That you keep *this* commandment without spot, blameless until our Lord Jesus Christ's appearing,

¹⁵ Which He will manifest in His own time, *He who is* the blessed and only Potentate, the King of kings and Lord of lords,

¹⁶ Who alone has immortality, dwelling in unapproachable light, whom no

จะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธาภาพ
อันถาวรจะมีแก่พระองค์นั้น อเมน

17 สำหรับคนเหล่านั้นที่มีมั่งมีฝ่ายโลก
จงกำชับเขาอย่าให้มีมานะทิฐิหรือให้
เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จง
หวังในพระเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่งเพื่อ
ความสวัสดีสบายของเรา

18 จงกำชับให้เขากระทำดี ให้กระทำ
ดีมาก ๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็น
แก่ตัว

19 อย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐาน
อันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อ
ว่าเขาจะได้รับเอชชีด ซึ่งเป็นชีวิตอัน
แท้จริง

20 ทิโมธีเอ๋ย สิ่งที่เราบอกท่านแล้วนั้น
จงรักษาให้ดี จงละเว้นการพูดที่ไร้สาระ
และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิด
ว่าเป็นความรู้

21 บางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลัด
ไปจากจุดหมายของความเชื่อ
ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด

man has seen or can see, to whom be
honor and everlasting power. Amen.

17 Command those who are rich in
this present age not to be haughty, nor
to trust in uncertain riches but in the
living God, who gives us richly all things
to enjoy.

18 Let them do good, that they be
rich in good works, ready to give, will-
ing to share,

19 Storing up for themselves a good
foundation for the time to come, that
they may lay hold on eternal life.

20 O Timothy! Guard what was com-
mitted to your trust, avoiding the pro-
fane and idle babble and contradictions
of what is falsely called knowledge—

21 By professing it some have
strayed concerning the faith. Grace be
with you. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ถึง

ทิโมธี
ฉบับที่สอง

THE SECOND LETTER OF PAUL TO TIMOTHY

CHAPTER 1

Paul, an apostle of Jesus Christ by the will of God, according to the promise of life which is in Christ Jesus,

2 To Timothy, a beloved son: Grace, mercy, and peace from God the Father and Christ Jesus our Lord.

3 I thank God, whom I serve with a pure conscience, as *my forefathers did*, as without ceasing I remember you in my prayers night and day,

4 Greatly desiring to see you, being mindful of your tears, that I may be filled with joy,

1 จาก เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามนำพระทัยของพระเจ้า ผู้ได้รับมอบการประกาศพระสัญญา ที่จะทรงประทานชีวิตซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของเรา
ขอพระคุณและพระเมตตา และสันติสุขจากพระบิดาเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

อย่าละอาย

3 เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงท่านในการอธิษฐานอยู่เสมอ นั้น ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์เช่นบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

4 ขณะเมื่อระลึกถึงน้ำตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ปรารถนาทั้งวันทั้งคืนที่จะได้พบท่าน ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้ายินดีอย่างยิ่ง

๕ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออย่างจริงใจของท่าน อันเป็นความเชื่อซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยายของท่าน และในยูนิสมาราดาของท่าน และบัดนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีอยู่ในท่าน

๖ อันของประทานของพระเจ้าซึ่งมีอยู่ในท่าน โดยที่ข้าพเจ้าได้เอามือวางบนท่านนั้น ขอเตือนว่าท่านจงกระทำให้รุ่งเรืองขึ้น

๗ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา

๘ อย่าละอายที่จะเป็นพยานฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือฝ่ายตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่ เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข้าพระเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า

๙ ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และทรงให้เราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การดีที่เราได้กระทำ แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เรา ในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มานั้น

๑๐ และบัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์ โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงกระทำให้ชีวิตและสภาพอมตะกระจ่างแจ้งโดยข้าพระเสริฐ

5 When I call to remembrance the genuine faith that is in you, which dwelt first in your grandmother Lois and your mother Eunice, and I am persuaded is in you also.

6 Therefore I remind you to stir up the gift of God which is in you through the laying on of my hands.

7 For God has not given us a spirit of fear, but of power and of love and of a sound mind.

8 Therefore do not be ashamed of the testimony of our Lord, nor of me His prisoner, but share with me in the sufferings for the gospel according to the power of God,

9 Who has saved us and called us with a holy calling, not according to our works, but according to His own purpose and grace which was given to us in Christ Jesus before time began,

10 But has now been revealed by the appearing of our Savior Jesus Christ, who has abolished death and brought life and immortality to light through the gospel,

11 สำหรับข้าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศ เป็นอัครทูต และเป็นครู

12 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงสามารถรักษา ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ จนถึงวันพิพากษาได้

13 จงประพฤติตามแบบแห่งคำสอนอันมีหลักที่ท่านได้อินจากข้าพเจ้า ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

14 จงรักษาความจริงซึ่งได้ทรงมอบไว้แก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงสถิตอยู่ภายในเรา

15 ท่านก็ทราบแล้วว่าคนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียต่างก็พละไปจากข้าพเจ้าหมด ในพวกนั้นมีทิโมธีและเฮอริโมเกนสรวมอยู่ด้วย

16 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อย ๆ เขาไม่มีความรังเกียจโซ่ตรวนของข้าพเจ้าเลย

17 แต่เมื่อเขามาถึงกรุงโรม เขาได้อุตสาหะสืบหาข้าพเจ้าจนพบ

18 และเขาได้รับใช้ข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใดท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระเมตตาแก่เขาในวันพิพากษาคด้วยเถิด

11 To which I was appointed a preacher, an apostle, and a teacher of the Gentiles.

12 For this reason I also suffer these things; nevertheless I am not ashamed, for I know whom I have believed and am persuaded that He is able to keep what I have committed to Him until that Day.

13 Hold fast the pattern of sound words which you have heard from me, in faith and love which are in Christ Jesus.

14 That good thing which was committed to you, keep by the Holy Spirit who dwells in us.

15 This you know, that all those in Asia have turned away from me, among whom are Phygellus and Hermogenes.

16 The Lord grant mercy to the household of Onesiphorus, for he often refreshed me, and was not ashamed of my chain;

17 But when he arrived in Rome, he sought me out very zealously and found me.

18 The Lord grant to him that he may find mercy from the Lord in that Day—and you know very well how many ways he ministered to me at Ephesus.

ทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์

2 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

2 จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่เชื่อสัตย์ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย

3 จงทนการขากลำบากด้วยกันกับทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์

4 ไม่มีทหารคนใดที่เข้าประจำการแล้วจะยุ่งอยู่กับงานฝ่ายพลเรือน ด้วยว่าเขาผู้ที่ทำให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ

5 นักกีฬาจะมีได้สวมพวงมาลัยถ้าเขาไม่แข่งขันตามกติกา

6 กสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ควรเป็นคนแรกที่ได้รับผล

7 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเกิดด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง

8 จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น

9 และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวาจาของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้

10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกไว้ฉันเพื่อเขาจะได้รับพรความรอด ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งศักดิ์ศรีนิรันดร์

CHAPTER 2

You therefore, my son, be strong in the grace that is in Christ Jesus.

2 And the things that you have heard from me among many witnesses, commit these to faithful men who will be able to teach others also.

3 You therefore must endure hardship as a good soldier of Jesus Christ.

4 No one engaged in warfare entangles himself with the affairs of *this* life, that he may please him who enlisted him as a soldier.

5 And also if anyone competes in athletics, he is not crowned unless he competes according to the rules.

6 The hard-working farmer must be first to partake of the crops.

7 Consider what I say, and may the Lord give you understanding in all things.

8 Remember that Jesus Christ, of the seed of David, was raised from the dead according to my gospel,

9 For which I suffer trouble as an evildoer, even to the point of chains; but the word of God is not chained.

10 Therefore I endure all things for the sake of the elect, that they also may obtain the salvation which is in Christ Jesus with eternal glory.

¹¹ข้อนี้เป็นความจริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์

¹²ถ้าเรามีความอดทน เราจะได้ครองร่วมกับพระองค์ ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ทรงยอมรับเราเช่นเดียวกัน

¹³ถ้าเราไม่มีความสัตย์จริง พระองค์ก็ยังทรงไว้ซึ่งความสัตย์จริง เพราะพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระองค์เองไม่ได้

คนงานที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

¹⁴จงเตือนเขาทั้งหลายถึงข้อนี้ และกำชับเขา คอพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป

¹⁵จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้วเป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

¹⁶จงหลีกเลี่ยงจากคำสอนที่ไร้คุณธรรม เพราะคำอย่างนั้นจะนำคนไปสู่ธรรมมากยิ่งขึ้น

¹⁷และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้องูร้าย ในพวกนั้นมีฮิเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น

¹⁸คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยถือว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เขากำลังทำให้ความเชื่อของบางคนไขว้เขวไป

¹¹ *This is a faithful saying: for if we died with Him, we shall also live with Him.*

¹² *If we endure, we shall also reign with Him. If we deny Him, He also will deny us.*

¹³ *If we are faithless, He remains faithful; He cannot deny Himself.*

¹⁴ *Remind them of these things, charging them before the Lord not to strive about words to no profit, to the ruin of the hearers.*

¹⁵ *Be diligent to present yourself approved to God, a worker who does not need to be ashamed, rightly dividing the word of truth.*

¹⁶ *But shun profane and idle babble, for they will increase to more ungodliness.*

¹⁷ *And their message will spread like cancer. Hymenaeus and Philetus are of this sort,*

¹⁸ *Who have strayed concerning the truth, saying that the resurrection is already past; and they overthrow the faith of some.*

¹⁹ แต่ว่ารากฐานซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้ นั้นมีตราประทับไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” และ “ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่วเสีย”

²⁰ ในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ๆ มิได้มีแต่ ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็เพื่อศิลาบะ และบ้างก็สามัญ

²¹ ถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งที่ไม่มีค่า เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีค่า ซึ่งชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เหมาะที่เจ้าของเรือนจะใช้ให้เป็นประโยชน์ พร้อมกับการดีทุกอย่าง

²² ดังนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงจากการจะติดหาของคนหนุ่ม และจงใฝ่ในทางธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์

²³ อย่าข้องแวะกับปัญหาอันโง่เขลา และไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน

²⁴ ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจเมตตาต่อทุกคน เป็นครูที่เหมาะสมและมีความอดทน

²⁵ จึ่งแจ้งให้ฝ่ายตรงกันข้ามเข้าใจด้วยความสุภาพ ว่าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจและมาถึงซึ่งความจริง

²⁶ และหลุดพ้นบ่วงของมาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

¹⁹ Nevertheless the solid foundation of God stands, having this seal: "The Lord knows those who are His," and, "Let everyone who names the name of Christ depart from iniquity."

²⁰ But in a great house there are not only vessels of gold and silver, but also of wood and clay, some for honor and some for dishonor.

²¹ Therefore if anyone cleanses himself from the latter, he will be a vessel for honor, sanctified and useful for the Master, prepared for every good work.

²² Flee also youthful lusts; but pursue righteousness, faith, love, peace with those who call on the Lord out of a pure heart.

²³ But avoid foolish and ignorant disputes, knowing that they generate strife.

²⁴ And a servant of the Lord must not quarrel but be gentle to all, able to teach, patient,

²⁵ In humility correcting those who are in opposition, if God perhaps will grant them repentance, so that they may know the truth,

²⁶ And *that* they may come to their senses and escape the snare of the devil, having been taken captive by him to do his will.

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ ในสมัยจะสิ้นยุค

3 แสงเข้าใจข้อนี้ คือว่าในสมัยจะสิ้นยุคนั้น จะเกิดเหตุการณ์ก่อกวน

² เพราะมนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน เบื่อหึง ขโมย ชอบคำ่ว่า ไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา ออกตัญญู ไร้ศีลธรรม

³ รั้นมนุษย์ธรรม ไม่ให้อภัยกัน ใส่ร้ายกัน ไม่ยับยั้งชั่งใจ คุร้ายเกลียดชังความดี

⁴ ทรยศ มุทะลุ หัวสูง รักความสนุกยิ่งกว่ารักพระเจ้า

⁵ ถือศาสนาแต่เปลี่ยนนอก ส่วนแก่นแท้ของศาสนาเขาไม่ยอมรับ คนเช่นนั้นท่านอย่าคบ

⁶ เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วลวงหญิงที่เบปัญญาหนาด้วยบาป และหลงไหลไปด้วยคณหาต่าง ๆ ไปเป็นเชลย

⁷ หญิงพวกนี้จะฟังทุกคนที่พูด แต่ไม่อาจที่จะเข้าถึงหลักแห่งความจริงได้เลย

⁸ อันแนกับฮัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย

⁹ แต่เขาจะไปได้ไม่กันั้น เพราะความโง่งของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่งของชายสองคนนั้น

CHAPTER 3

But know this, that in the last days perilous times will come:

² For men will be lovers of themselves, lovers of money, boasters, proud, blasphemers, disobedient to parents, unthankful, unholy,

³ Unloving, unforgiving, slanderers, without self-control, brutal, despisers of good,

⁴ Traitors, headstrong, haughty, lovers of pleasure rather than lovers of God,

⁵ Having a form of godliness but denying its power. And from such people turn away!

⁶ For of this sort are those who creep into households and make captives of gullible women loaded down with sins, led away by various lusts,

⁷ Always learning and never able to come to the knowledge of the truth.

⁸ Now as Jannes and Jambres resisted Moses, so do these also resist the truth: men of corrupt minds, disapproved concerning the faith;

⁹ But they will progress no further, for their folly will be manifest to all, as theirs also was.

สิ่งสุดท้ายที่เปาโลกำชับทิโมธี

¹⁰บัดนี้ ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้ว ซึ่งคำสอน พฤติกรรม ความมุ่งหมายในชีวิต ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความหนักแน่นมั่นคง

¹¹การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันติโอก เมืองอีโคเนีย และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้องยกพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด

¹²แท้จริงบรรดาคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ จะถูกกดขี่ข่มเหง

¹³ขณะที่เมื่อคนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะเลวลง ทั้งล่อลวงคนอื่นและถูกคนอื่นล่อลวงด้วย

¹⁴แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

¹⁵และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสามารถสอนท่านให้ถึงความรอดได้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์

¹⁶พระคัมภีร์ ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม

¹⁷เพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

10 But you have carefully followed my doctrine, manner of life, purpose, faith, long suffering, love, perseverance,

11 Persecutions, afflictions, which happened to me at Antioch, at Iconium, at Lystra—what persecutions I endured. And out of *them* all the Lord delivered me.

12 Yes, and all who desire to live godly in Christ Jesus will suffer persecution.

13 But evil men and impostors will grow worse and worse, deceiving and being deceived.

14 But you must continue in the things which you have learned and been assured of, knowing from whom you have learned *them*,

15 And that from childhood you have known the Holy Scriptures, which are able to make you wise for salvation through faith which is in Christ Jesus.

16 All Scripture is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness,

17 That the man of God may be complete, thoroughly equipped for every good work.

4 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย โดยอ้างถึงการที่พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ และแผ่นดินของพระเจ้าว่า

2 ให้ประกาศพระวจนะ ให้เข้มแข็งมั่นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติ และดักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน

3 เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่มีหลักไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง เพื่อบรรเทาความอยาก

4 เขาจะเลิกฟังความจริง และจะหันไปฟังเรื่องนิยายต่าง ๆ

5 แต่ท่านจงหนักแน่นมั่นคง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำพันธบริกรของท่านให้สำเร็จ

6 เพราะว่าข้าพเจ้ากำลังจะตกเป็นเครื่องบูชาอยู่แล้ว ถึงเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไป

7 ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว

8 ต่อแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมก็จะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยินดีในการเสด็จมาของพระองค์

CHAPTER 4

I charge you therefore before God and the Lord Jesus Christ, who will judge the living and the dead at His appearing and His kingdom:

2 Preach the word! Be ready in season and out of season. Convince, rebuke, exhort, with all longsuffering and teaching.

3 For the time will come when they will not endure sound doctrine, but according to their own desires, because they have itching ears, they will heap up for themselves teachers;

4 And they will turn *their* ears away from the truth, and be turned aside to fables.

5 But you be watchful in all things, endure afflictions, do the work of an evangelist, fulfill your ministry.

6 For I am already being poured out as a drink offering, and the time of my departure is at hand.

7 I have fought the good fight, I have finished the race, I have kept the faith.

8 Finally, there is laid up for me the crown of righteousness, which the Lord, the righteous Judge, will give to me on that Day, and not to me only but also to all who have loved His appearing.

คำแนะนำส่วนตัว

9 จงพยายามมาพบข้าพเจ้าโดยเร็ว

10 เพราะว่าเดมาส ได้หลงรักโลก ปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย

11 ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาช่วยปรนนิบัติข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี

12 ข้าพเจ้าได้ส่งทีกลิคัส ไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว

13 เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือ และสิ่งที่สำคัญที่สุด คือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง

14 อเล็กซานเดอร์ ช่างทองแดงนั้น ได้ทำร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษเขาให้สมกับการกระทำของเขา

15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง

16 ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย

17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ใกล้ข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงห์

9 Be diligent to come to me quickly;

10 For Demas has forsaken me, having loved this present world, and has departed for Thessalonica—Crescens for Galatia, Titus for Dalmatia.

11 Only Luke is with me. Get Mark and bring him with you, for he is useful to me for ministry.

12 And Tychicus I have sent to Ephesus.

13 Bring the cloak that I left with Carpus at Troas when you come—and the books, especially the parchments.

14 Alexander the coppersmith did me much harm. May the Lord repay him according to his works.

15 You also must beware of him, for he has greatly resisted our words.

16 At my first defense no one stood with me, but all forsook me. May it not be charged against them.

17 But the Lord stood with me and strengthened me, so that the message might be preached fully through me, and that all the Gentiles might hear. Also I was delivered out of the mouth of the lion.

18 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดเข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ของพระองค์ พระสิริจะมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปชั่วนิรันดร์นรันดร์ อาเมน

19 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรสด้วย

20 เอรัสทัส ยังคงค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโครินธ์ที่เมืองมิเลทัสมานัน เขายังป่วยอยู่

21 ท่านจงพยายามมาให้งถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

22 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับวิญญาณจิตของท่าน

ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

18 And the Lord will deliver me from every evil work and preserve me for His heavenly kingdom. To Him be glory forever and ever. Amen!

19 Greet Prisca and Aquila, and the household of Onesiphorus.

20 Erastus stayed in Corinth, but Trophimus I have left in Miletus sick.

21 Do your utmost to come before winter. Eubulus greets you, as well as Pudens, Linus, Claudia, and all the brethren.

22 The Lord Jesus Christ be with your spirit. Grace be with you. Amen.

จดหมายของท่านเปาโล ถึง

ทิตัส

THE LETTER OF PAUL TO TITUS

1 จาก เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า
และอัครทูตของพระเยซูคริสต์
เพื่อหนุนความเชื่อของผู้ที่
พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ และ
ให้รู้จักสัจจะตามธรรมนั้น

2 ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิต
นิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่ทรง
มุสาเลยได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่
ดึกดำบรรพ์

3 แต่ในเวลาที่เหมาะสม
กำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้
พระวาตะของพระองค์ปรากฏ
ด้วยการประกาศ ซึ่งข้าพเจ้า
ได้รับมอบไว้ ตามพระบัญชา
ของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้ง
หลายให้รอด

4 ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า
ในความเชื่อเดียวกัน

ขอพระคุณและสันติสุขจากพระบิดา
เจ้า และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้
รอดของเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านเถิด

CHAPTER 1

Paul, a bondservant of God and an
apostle of Jesus Christ, according
to the faith of God's elect and the ac-
knowledgegment of the truth which ac-
cords with godliness,

2 In hope of eternal life which God,
who cannot lie, promised before time
began,

3 But has in due time manifested His
word through preaching, which was
committed to me according to the com-
mandment of God our Savior;

4 To Titus, a true son in our common
faith: Grace, mercy, and peace from
God the Father and the Lord Jesus
Christ our Savior.

งานของทิตัสที่เกาะครีต

⁵เหตุที่ข้าพเจ้าละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่อง ให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองที่ข้าพเจ้ากำชับท่าน

⁶คือตั้งคนที่ไม่มียศตำแหน่ง เป็นสามีของหญิงคนเดียว บุตรของเขามีความเชื่อ และไม่มีช่องทางให้ผู้ใดกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง

⁷เพราะว่าผู้ปกครองดูแลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มียศตำแหน่ง ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเลื้อยรื้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้

⁸แต่เป็นคนมีอัธยาศัยรับแขกดี เป็นผู้รักความดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนยุติธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับจิตใจตนเอง

⁹และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอน อันแท้ตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันมีหลัก และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น

¹⁰เพราะว่ามีคนเป็นอหังการที่ดื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสุหนัต

¹¹จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสียง ด้วยเขาพลุกบั่นกว่าทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะมักได้

5 For this reason I left you in Crete, that you should set in order the things that are lacking, and appoint elders in every city as I commanded you—

6 If a man is blameless, the husband of one wife, having faithful children not accused of dissipation or insubordination.

7 For a bishop must be blameless, as a steward of God, not self-willed, not quick-tempered, not given to wine, not violent, not greedy for money,

8 But hospitable, a lover of what is good, sober-minded, just, holy, self-controlled,

9 Holding fast the faithful word as he has been taught, that he may be able, by sound doctrine, both to exhort and convict those who contradict.

10 For there are many insubordinate, both idle talkers and deceivers, especially those of the circumcision,

11 Whose mouths must be stopped, who subvert whole households, teaching things which they ought not, for the sake of dishonest gain.

12 ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้เผย
ธรรมได้กล่าวว่า “ชาวกรีกเป็นคนพูด
ปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย
เป็นคนเกลียดคร้านกินเคิบ”

13 คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุ
ฉะนั้นท่านจงถือว่าเขาให้แรง ๆ เพื่อ
เขาจะได้มีความเชื่ออันมีหลัก

14 และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกเขา
ชีว และในบทบัญญัติของมนุษย์ที่ไม่
รับสั่งธรรม

15 สำหรับคนบริสุทธิ์นั้นทุกสิ่งก็บริสุทธิ์
แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไร้ความ
เชื่อนั้นก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจ
และจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็เสื่อมทราม
ไป

16 เขาแสดงคำว่ารู้จักพระเจ้า แต่ว่าใน
การกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์
เขาเป็นคนน่ารัง ไม่เชื่อฟังใคร และไม่
เหมาะที่จะกระทำการกรรมดีใด ๆ เลย

การสอนที่มีหลัก

2 ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้อง
กับคำสอนอันมีหลัก

2 ฟังสอนชายที่สุภาพอายุให้รู้จักประมาณ
ตนในการกินดื่ม ให้เขาจงเฝ้าระวัง ให้มีสติ
สัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก
และความอดทนตามสมควร

3 ส่วนผู้หญิงที่สุภาพก็เหมือนกัน ให้
เขามีความยำเกรงพระเจ้า ให้เขาเป็นคน
ไม่ส่อเสียด ไม่เป็นคนกินเหล้า แต่ให้
เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม

12 One of them, a prophet of their
own, said, “Cretans are always liars, evil
beasts, lazy gluttons.”

13 This testimony is true. Therefore
rebuke them sharply, that they may be
sound in the faith.

14 Not giving heed to Jewish fables
and commandments of men who turn
from the truth.

15 To the pure all things are pure,
but to those who are defiled and unbel-
ieving nothing is pure; but even their
mind and conscience are defiled.

16 They profess to know God, but in
works they deny Him, being abomina-
ble, disobedient, and disqualified for
every good work.

CHAPTER 2

But as for you, speak the things
which are proper for sound doc-
trine:

2 That the older men be sober, rever-
ent, temperate, sound in faith, in love,
in patience;

3 The older women likewise, that
they be reverent in behavior, not slan-
derers, not given to much wine, teach-
ers of good things—

⁴เพื่อเป็นการฝึกสอนผู้หญิงสาวให้รักสามีและบุตรของตน

⁵ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน มีความเมตตา และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้

⁶ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ

⁷ท่านจงประพาดตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง และในการสอนจงสุจริต และมีใจสูง

⁸และใช้คำพูดอันมีหลัก ซึ่งไม่มีผู้ใดจะค้านได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติจะได้อายไม่มีสิ่งใดจะติเราได้

⁹จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย

¹⁰อย่าให้ยักยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติพระคำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

¹¹เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว เพื่อช่วยคนทั้งปวงให้รอด

¹²สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในนี้ อย่างมีสติสัมปชัญญะ สัตย์ซื่อสุจริต และตามคลองธรรม

¹³คอยความสุขซึ่งจะได้รับตามความหวัง ได้แก่การปรากฏของพระสิริของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง คือ พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

4 That they admonish the young women to love their husbands, to love their children,

5 To be discreet, chaste, homemakers, good, obedient to their own husbands, that the word of God may not be blasphemed.

6 Likewise, exhort the young men to be sober-minded,

7 In all things showing yourself to be a pattern of good works; in doctrine showing integrity, reverence, incorruptibility,

8 Sound speech that cannot be condemned, that one who is an opponent may be ashamed, having nothing evil to say of you.

9 Exhort bondservants to be obedient to their own masters, to be well pleasing in all things, not answering back,

10 Not pilfering, but showing all good fidelity, that they may adorn the doctrine of God our Savior in all things.

11 For the grace of God that brings salvation has appeared to all men,

12 Teaching us that, denying ungodliness and worldly lusts, we should live soberly, righteously, and godly in the present age.

13 Looking for the blessed hope and glorious appearing of our great God and Savior Jesus Christ,

14 ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากการอธรรมทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนขยายพระการดี

15 ข้อความข้างบนนี้ ท่านจงใช้พูดตักเตือน และว่ากล่าวเขาอย่างหนักแน่น อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

ให้ทำการดีต่อไป

3 องค์เคอเนซาให้มอบน้อมต่อเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เชื่อฟังและพร้อมที่จะปฏิบัติงานสม่ำเสมออาชีพใด ๆ

2 อย่าให้เขาว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงอหิยาศัยไมตรีอันดีงาม

3 เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นเราก็ง่ไม่เชื่อฟังหลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหา และการเริงสำราญต่าง ๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกัน

4 แต่เมื่อพระเมตตาและความรักของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอดได้ปรากฏในโลกแล้ว

5 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรา มีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

6 พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์โดยพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

14 Who gave Himself for us, that He might redeem us from every lawless deed and purify for Himself His own special people, zealous for good works.

15 Speak these things, exhort, and rebuke with all authority. Let no one despise you.

CHAPTER 3

R emind them to be subject to rulers and authorities, to obey, to be ready for every good work,

2 To speak evil of no one, to be peaceable, gentle, showing all humility to all men.

3 For we ourselves were also once foolish, disobedient, deceived, serving various lusts and pleasures, living in malice and envy, hateful and hating one another.

4 But when the kindness and the love of God our Savior toward man appeared,

5 Not by works of righteousness which we have done, but according to His mercy He saved us, through the washing of regeneration and renewing of the Holy Spirit,

6 Whom He poured out on us abundantly through Jesus Christ our Savior,

7 เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมแล้ว โดยพระคุณของพระองค์ และจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มั่งห้วง คือชีวิตนิรันดร์

8 คำนี้เป็นคำจริง

ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ อุดสาหกรรมทำความดี การเหล่านั้นดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

9 แต่จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาโศดเชลาที่เดียวกัน จากการลัดบวงศัตระกูล และการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว

10 คนใด ๆ ที่อยู่ให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ดักเตือนเขาหนหนึ่งหรือสองหนแล้ว ก็จงอย่าเกี่ยวข้องกับเขาเลย

11 ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอก ล้นอกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง

คำแนะนำส่วนตัว

12 เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารเทมาสหรือทักติสมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคปรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่า จะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว

13 ท่านจงช่วยส่งเสนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไป อย่าให้เขาขาดสิ่งใด

7 That having been justified by His grace we should become heirs according to the hope of eternal life.

8 This is a faithful saying, and these things I want you to affirm constantly, that those who have believed in God should be careful to maintain good works. These things are good and profitable to men.

9 But avoid foolish disputes, genealogies, contentions, and strivings about the law; for they are unprofitable and useless.

10 Reject a divisive man after the first and second admonition,

11 Knowing that such a person is warped and sinning, being self-condemned.

12 When I send Artemas to you, or Tychicus, be diligent to come to me at Nicopolis, for I have decided to spend the winter there.

13 Send Zenas the lawyer and Apollos on their journey with haste, that they may lack nothing.

14 ให้ความรู้ที่เราเรียนรู้ที่จะกระทำการ
ดีด้วย เพื่อจะเป็นประโยชน์เมื่อถึงคราว
จำเป็น และเพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคน
ไร้ผล

14 And let our people also learn to
maintain good works, to meet urgent
needs, that they may not be unfruitful.

คำอวยพร

15 บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความ
คิดถึงมายังท่าน ข้าพเจ้าขอฝากความ
คิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเรา เพราะ
ความเชื่อเดียวกัน

15 All who are with me greet you.
Greet those who love us in the faith.
Grace be with you all. Amen.

ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย
เถิด

กิตติคุณแด่พระเจ้าบิดาผู้ทรง
พระคุณอันไม่มีที่สิ้นสุด ผู้ทรง
ประทานพระสัญญาแก่เราโดย
พระวจนะของพระองค์ เราทั้งหลาย
ผู้เชื่อในพระองค์ ขอพระคุณจง
สถิตอยู่กับเราทั้งหลายเถิด

2 To the beloved brothers,
our fellow soldiers, and to the church in
your house:

3 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

ข้าพเจ้าขอฝากความ
คิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
ผู้รักเราในพระ
ความเชื่อเดียวกัน

ขอให้พระคุณของพระเจ้า
สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย

4 I thank my God, making
mention of you always in my prayers.

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า
ผู้ทรงพระคุณอันไม่มีที่สิ้นสุด
ผู้ทรงประทานพระสัญญา
แก่เราโดยพระวจนะของพระองค์

5 Hearing of your love and faith,
which you have toward the Lord Jesus
and toward all the saints.

ข้าพเจ้าขอฝากความ
คิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
ผู้รักเราในพระ
ความเชื่อเดียวกัน

6 That the sharing of your faith may
become effective by the acknowledgment
of every good thing which is in
you in Christ Jesus.

ข้าพเจ้าขอฝากความ
คิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
ผู้รักเราในพระ
ความเชื่อเดียวกัน

จดหมายของท่านเปาโล ถึง

ฟีเลโมน

THE LETTER OF PAUL TO

PHILEMON

จาก เปาโลผู้ถูกจองจำอยู่เพื่อ
พระเยซูคริสต์ และทิโมธี
น้องของเรา
ถึง ฟีเลโมนเพื่อนร่วมงานที่รัก
ของเรา

²และอับเฟียน้องสาวและ
อาร์คิปัส ผู้เป็นเพื่อนทหาร
ด้วยกันกับเรา และคริสตจักร
ที่อยู่ในบ้านของท่าน

³ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า
พระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์
เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเล
โมน

⁴ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
ของข้าพเจ้าเสมอ คือระลึกถึงท่านเมื่อ
อธิษฐาน

⁵เพราะข้าพเจ้าได้ทราบถึงความรัก
และความเชื่อของท่าน ที่มีต่อพระเยซู
เจ้าและต่อบรรดาธรรมิกชน

⁶และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้การที่
ท่านร่วมเชื่อกับพวกเรานั้น จงเพิ่มพูน
ความรู้ในการดีทั้งปวงของพวกเรา ซึ่งมี
ในพระคริสต์

Paul, a prisoner of Christ Jesus, and
Timothy *our* brother, To Phile-
mon *our* beloved *friend* and fellow la-
borer,

2 To the beloved Apphia, Archippus
our fellow soldier, and to the church in
your house:

3 Grace to you and peace from God
our Father and the Lord Jesus Christ.

4 I thank my God, making mention
of you always in my prayers,

5 Hearing of your love and faith
which you have toward the Lord Jesus
and toward all the saints,

6 That the sharing of your faith may
become effective by the acknowledg-
ment of every good thing which is in
you in Christ Jesus.

7 นื่องเอ๋ยความรักของท่านทำให้เรา
มีความยินดีและเป็นสุขอย่างยิ่ง จิตใจ
ของบรรดาธรรมิกชนชื่นชมยินดีเพราะ
ท่าน

เปาโลขอรับรองเรื่องโอนีสมีส

8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระเยซูคริสต์
ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำ
สิ่งที่ควรกระทำก็ได้

9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้า
คิดว่าข้าพเจ้าขอรับรองท่านดีกว่า ข้าพเจ้า
เปาโลเป็นผู้เป็นทาสของพระเยซูคริสต์ และ
บัดนี้ได้ถูกจำจองเพื่อพระองค์ด้วย

10 ข้าพเจ้าขอรับรองท่านเรื่องโอนีสมีส
ลูกของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของ
เขาเมื่อข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่

11 (เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์
แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์อย่าง
ยิ่งทั้งแก่ท่านและข้าพเจ้า)

12 ข้าพเจ้าส่งเขามาหาท่าน ซึ่งเท่า
กับส่งดวงใจของข้าพเจ้ามาที่เดียว

13 ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า
เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน
ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจำจองเพราะ
ข่าวประเสริฐนั้น

14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใด
ลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อ
ว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็น
การฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของ
ท่านด้วย

7 For we have great joy and consol-
ation in your love, because the hearts of
the saints have been refreshed by you,
brother.

8 Therefore, though I might be very
bold in Christ to command you what is
fitting,

9 Yet for love's sake I rather appeal
to you—being such a one as Paul, the
aged, and now also a prisoner of Jesus
Christ—

10 I appeal to you for my son Ones-
imus, whom I have begotten *while* in my
chains,

11 Who once was unprofitable to
you, but now is profitable to you and to
me.

12 I am sending him back. You
therefore receive him, that is, my own
heart,

13 Whom I wished to keep with me,
that on your behalf he might minister
to me in my chains for the gospel.

14 But without your consent I want-
ed to do nothing, that your good deed
might not be by compulsion, as it were,
but voluntary.

15 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป

16 เขามีชีวิตเป็นทาสอีกต่อไป แต่ดีกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในฐานะเป็นคนและเป็นเพื่อนคริสตชนด้วยกัน

17 เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่า ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง

18 ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด

19 ข้าพเจ้าเปาโลได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ทั้งหมด ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้ตัวของท่านเองด้วย

20 นี่แน่ะ น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านบังเกิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในพระคริสต์

21 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟังจึงได้เขียนจดหมายถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอ

22 อีกประการหนึ่งขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน

15 For perhaps he departed for a while for this purpose, that you might receive him forever,

16 No longer as a slave but more than a slave—a beloved brother, especially to me but how much more to you, both in the flesh and in the Lord.

17 If then you count me as a partner, receive him as you would me.

18 But if he has wronged you or owes anything, put that on my account.

19 I, Paul, am writing with my own hand. I will repay—not to mention to you that you owe me even your own self besides.

20 Yes, brother, let me have joy from you in the Lord; refresh my heart in the Lord.

21 Having confidence in your obedience, I write to you, knowing that you will do even more than I say.

22 But, meanwhile, also prepare a guest room for me, for I trust that through your prayers I shall be granted to you.

23 เอปาฟรีส ผู้ซึ่งถูกจำจองอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

23 Epaphras, my fellow prisoner in Christ Jesus, greets you,

24 มาระโก อริสทาร์คัส เดมาส และลูกาผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านเช่นเดียวกัน

24 As do Mark, Aristarchus, Demas, Luke, my fellow laborers.

25 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับวิญญาณจิตของท่านทั้งหลายเถิด

25 The grace of our Lord Jesus Christ be with your spirit. Amen.

หนังสือที่มีไปถึงคน

ฮีบรู

THE LETTER TO THE HEBREWS

พระเจ้าคริสต์ทางพระบุตรของ
พระองค์

CHAPTER 1

1 ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วย
วิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษของ
เราทางพวกผู้เผยพระวจนะ

God, who at various times and in
various ways spoke in time past
to the fathers by the prophets,

2 แต่ในวาระสุดท้ายนี้พระองค์ได้ตรัส
แก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์
ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็น
มรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาล
โดยพระบุตร

2 Has in these last days spoken to us
by His Son, whom He has appointed
heir of all things, through whom also
He made the worlds;

3 พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนพระสิริ
ของพระเจ้า และทรงมีสภาะเป็นพิภพ
เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงโลกไว้
ด้วยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์
เมื่อพระองค์ได้ทรงชำระบาปแล้ว ก็ได้
ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าเบื้องบน

3 Who being the brightness of His
glory and the express image of His per-
son, and upholding all things by the
word of His power, when He had by
Himself purged our sins, sat down at
the right hand of the Majesty on high,

4 พระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหนือเหล่าทูต
สวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรง
พระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูต
สวรรค์

4 Having become so much better
than the angels, as He has by inheri-
tance obtained a more excellent name
than they.

พระบุตรทรงยิ่งใหญ่ เหนือบรรดาทูตสวรรค์

⁵ เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์
ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาว่า ท่านเป็นบุตร
ของเรา วันนี้เราให้กำเนิดท่าน และยังตรัส
อีกว่า เราจะเป็นบิดาของท่าน และท่าน
จะเป็นบุตรของเรา

⁶ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำ
พระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก ก็
ตรัสว่า ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ของ
พระเจ้ากราบไหว้ท่าน

⁷ ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์
ตรัสว่า พระองค์จะทรงบันดาลพวกทูต
ของพระองค์ให้เป็นดุจลม และทรงบันดาล
ผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง

⁸ แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัส
ว่า พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์
ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์นิรันดร์ พระคทาแห่ง
แผ่นดินของพระองค์ก็เป็นพระคทาเที่ยง
ธรรม

⁹ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและ
ทรงเกลียดชังความผิด จะนั้นพระเจ้า คือ พระ
เจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้
ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี ยิ่งกว่าพระสหาย
ทั้งปวงของพระองค์

¹⁰ และ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ในเบื้องต้น
พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก และฟ้า
สวรรค์เป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์

¹¹ สิ่งเหล่านี้จะพินาศ แต่พระองค์ทรง
ดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่อง
นุ่งห่ม

⁵ For to which of the angels did He
ever say: "You are My Son, today I have
begotten You"? And again: "I will be to
Him a Father, and He shall be to Me a
Son"?

⁶ But when He again brings the first-
born into the world, He says: "Let all
the angels of God worship Him."

⁷ And of the angels He says: "Who
makes His angels spirits and His minis-
ters a flame of fire."

⁸ But to the Son He says: "Your
throne, O God, is forever and ever; a
scepter of righteousness is the scepter
of Your kingdom."

⁹ You have loved righteousness and
hated lawlessness; therefore God, Your
God, has anointed You with the oil of
gladness more than Your compan-
ions."

¹⁰ And: "You, LORD, in the begin-
ning laid the foundation of the earth,
and the heavens are the work of Your
hands."

¹¹ They will perish, but You remain;
and they will all grow old like a gar-
ment;

¹² พระองค์ทรงม้วนสิ่งเหล่านั้นไว้ดุจผ้าคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์ไม่สิ้นสุด

¹³ แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสว่า จงนั่งเบื้องขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน

¹⁴ ทูตสวรรค์ทั้งปวง เป็นแค่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับพรอดกระนั้นมิใช่หรือ

ความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนี้

2 เหตุฉะนั้นเราจะต้องสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้นเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น

² ด้วยว่าเมื่อพระคำรัสซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นปรากฏเป็นความจริง และการล่วงละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนองตามความยุติธรรมแล้ว

³ ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้น โดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง

⁴ ทั้งนี้พระเจ้านั้นทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ และ

¹² Like a cloak You will fold them up, and they will be changed. But You are the same, and Your years will not fail."

¹³ But to which of the angels has He ever said: "Sit at My right hand, till I make Your enemies Your footstool"?

¹⁴ Are they not all ministering spirits sent forth to minister for those who will inherit salvation?

CHAPTER 2

Therefore we must give the more earnest heed to the things we have heard, lest we drift away.

² For if the word spoken through angels proved steadfast, and every transgression and disobedience received a just reward,

³ How shall we escape if we neglect so great a salvation, which at the first began to be spoken by the Lord, and was confirmed to us by those who heard Him,

⁴ God also bearing witness both with signs and wonders, with various mira-

โดยของประทานจากพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ซึ่งทรงประทานตามน้ำพระทัย
ของพระองค์

ผู้เบิกทางไปสู่ความรอดของเรา

⁵ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลก
ใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับ
ของเหล่าทูตสวรรค์

⁶ แต่มีคำกล่าวเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า
มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึก
ถึง และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์
ทรงระงับรักษา

⁷ พระองค์ทรงทำให้ท่านต่ำกว่าเหล่า
ทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะหนึ่ง และพระองค์
ทรงประทานพระสิริและพระเกียรติให้แก่
ท่าน

⁸ พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภาย
ใต้เท้าของท่าน ในการซึ่งพระองค์ทรง
มอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของท่าน
นั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของ
ท่าน ความจริงนั้นขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่า
ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของท่าน

⁹ แต่เราก็เห็นพระเยซูผู้ซึ่งพระองค์
ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงชั่วระยะ
หนึ่งนั้น ทรงได้รับพระสิริและพระเกียรติ
เป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้น
พระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมานทั้งนี้โดย
พระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรง
ชิมความตายเพื่อนมนุษย์ทุกคน

¹⁰ ในการที่พระเจ้าทรงนำบุตรมาก
หลายไปสู่ศักดิ์ศรีก็เป็นการเหมาะสม
แล้วที่พระเจ้าผู้ซึ่งทุกสิ่งดำรงอยู่โดย

cles, and gifts of the Holy Spirit, ac-
cording to His own will?

⁵ For He has not put the world to
come, of which we speak, in subjection
to angels.

⁶ But one testified in a certain place,
saying: "What is man that You are
mindful of him, or the son of man that
You take care of him?"

⁷ You have made him a little lower
than the angels; You have crowned him
with glory and honor, and set him over
the works of Your hands.

⁸ You have put all things in subjec-
tion under his feet." For in that He put
all in subjection under him, He left
nothing that is not put under him. But
now we do not yet see all things put
under him.

⁹ But we see Jesus, who was made a
little lower than the angels, for the suf-
fering of death crowned with glory and
honor, that He, by the grace of God,
might taste death for everyone.

¹⁰ For it was fitting for Him, for
whom are all things and by whom are
all things, in bringing many sons to glo-

พระองค์และเพื่อพระองค์ จะทรงให้ผู้
เบิกทางความรอดให้เขาเหล่านั้น พร้อม
ที่จะทรงดำเนินงานนี้โดยทรงให้รับความ
ทุกข์ทรมาน

11 เพื่อว่าทั้งผู้ชำระคนทั้งหลายให้
บริสุทธิ์และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ
ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุฉะนั้น
พระเยซูจึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียก
เขาเหล่านั้นว่าเป็นพี่น้องกัน

12 ดังที่พระองค์ตรัสว่า เราจะประกาศ
พระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เรา
จะสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางชุมนุมชน

13 และตรัสอีกว่า เราจะไว้วางใจใน
พระองค์ ทั้งตรัสอีกว่าคู่อริ ตัวเรากับ
บุตรผู้ซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา

14 บุตรทั้งหลายร่วมสาวยโสติดกันฉันใด
พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้นด้วย เพื่อโดย
ทางความตายนั้นเอง พระองค์จะได้ทรง
ทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือ
มารเสียได้

15 และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้
พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิตเพราะเหตุ
กลัวความตาย

16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงเป็นห่วง
ทุกสสารก็ แต่ทรงเป็นห่วงพงศ์พันธุ์ของ
อับราฮัม

17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็น
เหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์
จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ก่อปรีด้วย
ความเมตตาและความสัจซื่อ ในการ
กระทำกิจกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปของ
ประชาชน

ry, to make the captain of their salva-
tion perfect through sufferings.

11 For both He who sanctifies and
those who are being sanctified are all of
one, for which reason He is not
ashamed to call them brethren,

12 Saying: "I will declare Your name
to My brethren; in the midst of the as-
sembly I will sing praise to You."

13 And again: "I will put My trust in
Him." And again: "Here am I and the
children whom God has given Me."

14 Inasmuch then as the children
have partaken of flesh and blood, He
Himself likewise shared in the same,
that through death He might destroy
him who had the power of death, that
is, the devil,

15 And release those who through
fear of death were all their lifetime sub-
ject to bondage.

16 For indeed He does not give aid to
angels, but He does give aid to the seed
of Abraham.

17 Therefore, in all things He had to
be made like His brethren, that He
might be a merciful and faithful High
Priest in things pertaining to God, to
make propitiation for the sins of the
people.

¹⁸ เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์
ทรมานและถูกลองใจ พระองค์จึงทรง
สามารถช่วยผู้ที่ถูกลองใจได้

พระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าโมเสส

3 เหตุฉะนั้นก่อนท่านพี่น้องธรรม-
มิกชน ผู้ตอบสนองด้วยกันกับเราใน
การที่พระเจ้าทรงเรียก จงนึกถึงอัครทูต
และมหาปุโรหิตผู้ซึ่งเราเชื่อและรับนับ
คือพระเยซู

² พระองค์ทรงซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้
ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้เหมือนอย่าง
โมเสสซื่อสัตย์ต่อชุมชนมนุษย์อันเป็น
ครอบครัวของพระเจ้า

³ แต่ถึงกระนั้นพระเยซูก็ทรงได้รับ
พระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนักเช่น
เดียวกับคันตระกูลย่อมมีเกียรติมาก
กว่าครอบครัว

⁴ ด้วยว่าทุกครอบครัวต้องมีต้นตระกูล
แต่ว่าต้นเหตุของสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือ
พระเจ้า

⁵ ในชุมชนมนุษย์อันเป็นครอบครัวของ
พระเจ้า โมเสสนั้นซื่อสัตย์ในฐานะผู้รับ
ใช้ เพื่อเป็นพยานในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งพระ
เจ้าจะตรัสในภายหลัง

⁶ แต่พระคริสตนั้นทรงซื่อสัตย์ในฐานะ
พระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือชุมชนมนุษย์อัน
เป็นครอบครัวของพระเจ้า และเราทั้ง
หลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเรา
จะยึดความกล้าหาญและความกตัญญูใจ
ในความหวังนั้นไว้

18 For in that He Himself has suf-
fered, being tempted, He is able to aid
those who are tempted.

CHAPTER 3

Therefore, holy brethren, partak-
ers of the heavenly calling, con-
sider the Apostle and High Priest of
our confession, Christ Jesus,

2 Who was faithful to Him who ap-
pointed Him, as Moses also was faithful
in all His house.

3 For this One has been counted wor-
thy of more glory than Moses, inas-
much as He who built the house has
more honor than the house.

4 For every house is built by some-
one, but He who built all things is God.

5 And Moses indeed was faithful in
all His house as a servant, for a testimo-
ny of those things which would be spo-
ken afterward,

6 But Christ as a Son over His own
house, whose house we are if we hold
fast the confidence and the rejoicing of
the hope firm to the end.

การพำนักของชนชาติของพระเจ้า

⁷ เหตุฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระองค์

⁸ อย่าให้จิตใจของท่านคดรั้นอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ทดลองในถิ่นทุรกันดาร

⁹ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ ถึงแม้ว่าเขาเห็นการกระทำของเราตลอดสี่สิบปี

¹⁰ เพราะเหตุนี้ฉันจึงพิโรธคนเหล่านั้น และว่า "ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางของเรา"

¹¹ ตามที่เราปฏิญาณด้วยความพิโรธว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่การพำนักซึ่งเราจัดให้"

¹² ดูก่อน ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ คือใจซึ่งพาท่านหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

¹³ ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า "วันนี้" เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป

¹⁴ เพราะเรามีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าเราเพียงแต่คิดความไว้วางใจที่เราได้อยู่ในคอนตันไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

¹⁵ เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์อย่าให้จิตใจของท่านคดรั้นอย่างในครั้งกบฏนั้น

7 Therefore, as the Holy Spirit says: "Today, if you will hear His voice,

8 Do not harden your hearts as in the rebellion, in the day of trial in the wilderness,

9 Where your fathers tested Me, tried Me, and saw My works forty years.

10 Therefore I was angry with that generation, and said, 'They always go astray in their heart, and they have not known My ways.'

11 So I swore in My wrath, 'They shall not enter My rest.'

12 Beware, brethren, lest there be in any of you an evil heart of unbelief in departing from the living God;

13 But exhort one another daily, while it is called "Today," lest any of you be hardened through the deceitfulness of sin.

14 For we have become partakers of Christ if we hold the beginning of our confidence steadfast to the end,

15 While it is said: "Today, if you will hear His voice, do not harden your hearts as in the rebellion."

¹⁶ใครหนอที่ได้ยินแล้วแต่ยังได้กบฏ ก็คือ ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์มิใช่หรือ

¹⁷และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงพระพิโรธตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และซากศพของเขาทั้งอยู่ในดินทุรกันดารมิใช่หรือ

¹⁸และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงบัญชาว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักนั้งซึ่งพระองค์ทรงประทาน ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังมิใช่หรือ

¹⁹ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาสามารถเข้าไปสู่การพักนั้งนั้นได้ก็เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

4 เหตุฉะนั้นเมื่อพระสัญญายังมีอยู่ว่า จะให้เราเข้าสู่การพักนั้งซึ่งพระองค์ทรงประทาน ก็ให้เราทั้งหลายขระมัดระวังอยู่เสมอ มิฉะนั้นอาจจะมียางคนในพวกท่านไปไม่ถึง

²เพราะว่าแท้ที่จริง เราได้รับข่าวอันประเสริฐเช่นเดียวกับเขา แต่ว่าเขาไม่ได้รับประโยชน์จากข่าวอันประเสริฐเพราะเขาไม่เชื่อ

³สำหรับเราผู้มีความเชื่อแล้วจะได้เข้าสู่การพักนั้ง คือการพักนั้งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “ตามที่เราได้บัญชาด้วยความพิโรธว่า ‘เขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักนั้งที่เราจัดให้’ แม้ว่างานของพระองค์จะได้สำเร็จแล้วตั้งแต่สร้างโลก

⁴และมีข้อหนึ่งที่ได้อ้างถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า ในวันที่เจ็ดนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงหยุดพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์

¹⁶ For who, having heard, rebelled? Indeed, was it not all who came out of Egypt, led by Moses?

¹⁷ Now with whom was He angry forty years? Was it not with those who sinned, whose corpses fell in the wilderness?

¹⁸ And to whom did He swear that they would not enter His rest, but to those who did not obey?

¹⁹ So we see that they could not enter in because of unbelief.

CHAPTER 4

Therefore, since a promise remains of entering His rest, let us fear lest any of you seem to have come short of it.

² For indeed the gospel was preached to us as well as to them; but the word which they heard did not profit them, not being mixed with faith in those who heard it.

³ For we who have believed do enter that rest, as He has said: “So I swore in My wrath, ‘they shall not enter My rest,’” although the works were finished from the foundation of the world.

⁴ For He has spoken in a certain place of the seventh day in this way: “And God rested on the seventh day from all His works”;

⁵ แต่ในที่เดียวกันกับที่ได้อ้างไว้ข้างบนนั้น มีคำว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักผ่อนซึ่งเราจัดให้

⁶ ที่จริงยังมีทางเข้าสู่การพักผ่อนนั้น แต่คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐคราวก่อนไม่ได้เข้า เพราะเขาไม่เชื่อฟัง

⁷ ดังนั้นพระองค์ได้ทรงกำหนดไว้อีกวันหนึ่งคือ “วันนี้” ตามที่พระองค์ได้ตรัสทางดาวิดในเวลาต่อมาในข้อพระคัมภีร์ที่อ้างมาข้างบนแล้วว่า วันนี้ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้อึดใจของท่านคือวัน

⁸ เพราะว่าถ้าโยชูวาได้พาเขาเข้าสู่การพักผ่อนนั้นแล้ว พระเจ้าก็จะมีไคร์สถิตในภายหลังถึงวันอื่นอีก

⁹ ฉะนั้นจึงยังมีการพักผ่อนสะบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า

¹⁰ เพราะว่าผู้ใดที่ได้เข้าสู่การพักผ่อนของพระเจ้าแล้ว ก็ได้พักงานของตนเหมือนพระเจ้าได้ทรงพักพระราชกิจของพระองค์

¹¹ เหตุฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายพยายามที่จะได้เข้าสู่การพักผ่อนนั้น เพื่อจะได้ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลงไปเหมือนคนที่ไม่เชื่อฟังเหล่านั้น

¹² เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นไม่ตายและทรงพละานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ แทงทะลุกระดูกทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดจนกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย

5 And again in this place: “They shall not enter My rest.”

6 Since therefore it remains that some *must* enter it, and those to whom it was first preached did not enter because of disobedience,

7 Again He designates a certain day, saying in David, “Today,” after such a long time, as it has been said: “Today, if you will hear His voice, do not harden your hearts.”

8 For if Joshua had given them rest, then He would not afterward have spoken of another day.

9 There remains therefore a rest for the people of God.

10 For he who has entered His rest has himself also ceased from his works as God *did* from His.

11 Let us therefore be diligent to enter that rest, lest anyone fall according to the same example of disobedience.

12 For the word of God is living and powerful, and sharper than any two-edged sword, piercing even to the division of soul and spirit, and of joints and marrow, and is a discernor of the thoughts and intents of the heart.

13 ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซ่อนไว้พ้นพระเนตรพระองค์ แต่ตรงข้ามทุกสิ่งปรากฏแจ้งต่อพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องสัมพันธด้วย

พระเยซูคือพระมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์เข้าไปถึงพระเจ้าแล้ว ก็พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในพระศาสนาของเรา

15 เพราะว่าเรามีได้มหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองใจเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป

16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้รับพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

5 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนก็เลือกมาจากมนุษย์และแต่งตั้งไว้ให้แทนมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า คือนำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายเพื่อลบล้างบาป

2 ท่านแสดงใจอดทนนานด้วยความรักต่อคนเขลาและคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนแอเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน

13 And there is no creature hidden from His sight, but all things are naked and open to the eyes of Him to whom we must give account.

14 Seeing then that we have a great High Priest who has passed through the heavens, Jesus the Son of God, let us hold fast our confession:

15 For we do not have a High Priest who cannot sympathize with our weaknesses, but was in all *points* tempted as we are, yet without sin.

16 Let us therefore come boldly to the throne of grace, that we may obtain mercy and find grace to help in time of need.

CHAPTER 5

For every high priest taken from among men is appointed for men in things pertaining to God, that he may offer both gifts and sacrifices for sins.

2 He can have compassion on those who are ignorant and going astray, since he himself is also subject to weakness.

3 เพราะเหตุนี้ท่านจึงต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อลบล้างบาป ทั้งของตัวเองและของคนทั้งปวงด้วย

4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองเป็นปุโรหิตได้ แต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

5 ในทำนองเดียวกันพระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่ทรงรับพระเกียรตินี้จากพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราให้กำเนิดท่าน

6 และได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค

7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ทรงเป็นมนุษย์อยู่นั้น พระองค์ได้ทรงร้องอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถับเนื่องด้วยความยำเกรงของพระเยซู

8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟังโดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทน

9 เมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระเยซูก็เสวยทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อพระองค์

10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค

3 Because of this he is required as for the people, so also for himself, to offer sacrifices for sins.

4 And no man takes this honor to himself, but he who is called by God, just as Aaron was.

5 So also Christ did not glorify Himself to become High Priest, but it was He who said to Him: "You are My Son, today I have begotten You."

6 As He also says in another place: "You are a priest forever according to the order of Melchizedek";

7 Who, in the days of His flesh, when He had offered up prayers and supplications, with vehement cries and tears to Him who was able to save Him from death, and was heard because of His godly fear,

8 Though He was a Son, yet He learned obedience by the things which He suffered.

9 And having been perfected, He became the author of eternal salvation to all who obey Him,

10 Called by God as High Priest "according to the order of Melchizedek."

การตกเตือนไม่ให้ทิ้งพระศาสนา

¹¹เรื่องเกี่ยวกับมหาปุโรหิตนั้นมีมาก และยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว

¹²ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นผู้รู้ได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักธรรมเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า ท่านทั้งหลายต้องกินน้ำนมไม่ใช่อาหารแข็ง

¹³เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้นยังไม่เข้าใจในเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นผู้เยาว์

¹⁴อาหารแข็งเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ สำหรับผู้ที่ได้รับการฝึกหัดอบรมให้สามารถรู้จักผิดชอบชั่วดีแล้ว

6 เหตุฉะนั้นขอให้เราผ่านหลักธรรมเบื้องต้นแห่งคริสตศาสนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่วางรากฐานซ้ำอีกคือเรื่องการกลับใจจากการประพฤตินำไปสู่ความตาย เรื่องความเชื่อในพระเจ้า

²และคำสอนว่าด้วยพิธีล้างชำระ และพิธีวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิรันดร์นั้น

³ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะได้ก้าวหน้าไปอย่างนี้

⁴เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁵และได้ริษยาความดีแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะถึงนั้น

11 Of whom we have much to say, and hard to explain, since you have become dull of hearing.

12 For though by this time you ought to be teachers, you need *someone* to teach you again the first principles of the oracles of God; and you have come to need milk and not solid food.

13 For everyone who partakes *only* of milk is unskilled in the word of righteousness, for he is a babe.

14 But solid food belongs to those who are of full age, *that is*, those who by reason of use have their senses exercised to discern both good and evil.

CHAPTER 6

Therefore, leaving the discussion of the elementary *principles* of Christ, let us go on to perfection, not laying again the foundation of repentance from dead works and of faith toward God,

2 Of the doctrine of baptisms, of laying on of hands, of resurrection of the dead, and of eternal judgment.

3 And this we will do if God permits.

4 For *it is impossible* for those who were once enlightened, and have tasted the heavenly gift, and have become partakers of the Holy Spirit,

5 And have tasted the good word of God and the powers of the age to come,

⁶ถ้าเขาเหล่านั้นได้ฉิมแล้วหลงไป ก็เหลือวิสัยที่จะนำเขามาสู่การกลับใจอีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ครี้งพระบุตรของพระเจ้าเสียแล้ว และทำให้พระองค์ทรงรับการดูหมิ่นเยาะเย้ย

⁷ด้วยว่าพื้นแผ่นดินแห่งใดที่ได้รับน้ำฝนอยู่เสมอ และเกิดมีพืชผักขึ้นให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลาย ก็ได้รับพระพรจากพระเจ้า

⁸แต่ถ้าพื้นดินนั้นมีคันหนามใหญ่และหนามย่อยเกิดขึ้น ก็ไร้ค่าจนเกือบจะถูกเผาไหม้ แล้วในที่สุดก็จะถูกเผาไฟ

ความแน่ใจในความหวัง

⁹แต่ก่อนท่านที่รัก แม่เราจะพูดอย่างนั้นเราก็มั่นใจว่ากรณีของท่านนั้นมีสิ่งที่ดีกว่าที่ได้กล่าวมา นั่นก็คือสิ่งที่เกี่ยวกับความรอด

¹⁰เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืมการงานซึ่งท่านได้กระทำ เพราะความรักที่ท่านมีต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้ธรรมิกชนนั้น ดังที่ท่านยังรับใช้อยู่

¹¹และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายแสดงความตั้งใจจริงเช่นเดียวกันทุกท่าน จนกว่าความหวังของท่านจะประสบความสำเร็จ

¹²เราไม่อยากจะให้ท่านเป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ดำเนินอย่างแข็งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับความพระสัญญาเป็นมรดก

⁶ If they fall away, to renew them again to repentance, since they crucify again for themselves the Son of God, and put *Him* to an open shame.

⁷ For the earth which drinks in the rain that often comes upon it, and bears herbs useful for those by whom it is cultivated, receives blessing from God;

⁸ But if it bears thorns and briers, *it* is rejected and near to being cursed, whose end *is* to be burned.

⁹ But, beloved, we are confident of better things concerning you, yes, things that accompany salvation, though we speak in this manner.

¹⁰ For God *is* not unjust to forget your work and labor of love which you have shown toward His name, *in that* you have ministered to the saints, and do minister.

¹¹ And we desire that each one of you show the same diligence to the full assurance of hope until the end,

¹² That you do not become sluggish, but imitate those who through faith and patience inherit the promises.

13 เมื่อพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงอ้างได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงอ้างพระองค์เอง

14 คือตรัสว่า เราจะอำนวยพรเจ้าเป็นแน่ และจะให้แก่พันธุ์ของเจ้าทวีมากขึ้น

15 เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับพระพรตามพระสัญญานั้น

16 ส่วนมนุษย์นั้นต้องสาบานต่อหน้าผู้ที่ใหญ่กว่าตน แล้วเมื่อเกิดข้อทู่เถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำสาบานนั้นเป็นคำยืนยันชั้นเด็ดขาด

17 ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงประสงค์จะแสดงให้บรรดาผู้ที่ได้รับพระสัญญาเป็นมรดกผู้แน่วแน่ขึ้นว่าพระดำริของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์จึงได้ทรงยืนยันพระสัญญานั้นด้วยคำสาบาน

18 เพื่อว่าโดยสองประการที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ (พระเจ้าจะไม่ตรัสมุสา) เราผู้ที่ได้หนีไปยึดความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้า เราจึงจะได้รับการชูใจอย่างมากมาย

19 ความหวังที่เรายึดนั้นเป็นเสมือนสมอที่แน่นและมั่นคงของจิตใจ ความหวังนั้นที่นำไปสู่อภิสุทธิสถานข้างหลังม่าน

20 ที่พระเยซูผู้ทรงนำหน้าได้เสด็จเข้าไปก่อนเพื่อเราแล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิติ์ตามแบบอย่างเมลคีเซเดค

13 For when God made a promise to Abraham, because He could swear by no one greater, He swore by Himself,

14 Saying, "Surely blessing I will bless you, and multiplying I will multiply you."

15 And so, after he had patiently endured, he obtained the promise.

16 For men indeed swear by the greater, and an oath for confirmation is for them an end of all dispute.

17 Thus God, determining to show more abundantly to the heirs of promise the immutability of His counsel, confirmed it by an oath,

18 That by two immutable things, in which it is impossible for God to lie, we might have strong consolation, who have fled for refuge to lay hold of the hope set before us.

19 This hope we have as an anchor of the soul, both sure and steadfast, and which enters the Presence behind the veil,

20 Where the forerunner has entered for us, even Jesus, having become High Priest forever according to the order of Melchizedek.

ระบอบปุโรหิตของเมลคีเซเดค

7 เมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุดได้พบ อับราฮัม ขณะที่กำลังกลับมาจากการรบกับกษัตริย์ทั้งหลายนั้น และได้ถวายพรแก่อับราฮัม

2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบแห่งของทั้งปวงแก่เมลคีเซเดค เมลคีเซเดคนั้นเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความชอบธรรม ตามความหมายของนามของท่าน และเป็นกษัตริย์แห่งสันติสุข ตามความหมายของชื่อเมืองซาเลม

3 บิดามารดาและตระกูลของท่านไม่มีกล่าวไว้ วันเกิดวันตายก็เช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า เมลคีเซเดคนั้นแหละดำรงอยู่เป็นปุโรหิตชั่วกัปชั่วกัลป์

4 จงคิดดูเถิด ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ที่อับราฮัมผู้เป็นพ่อหมูของเรานั้น ยังได้ชักหนึ่งในสิบแห่งของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน

5 และบรรดาเชื้อสายของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นสิบเชื้อสายจากอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญญัติสั่งให้รับทศกจากบรรดาประชาชน คือจากพวกพี่น้องของตน

6 แต่เมลคีเซเดคผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับทศกจากอับราฮัม และได้วยพรให้อับราฮัม ผู้ที่ได้รับพระสัญญาจากพระเจ้า

CHAPTER 7

For this Melchizedek, king of Salem, priest of the Most High God, who met Abraham returning from the slaughter of the kings and blessed him,

2 To whom also Abraham gave a tenth part of all, first being translated "king of righteousness," and then also king of Salem, meaning "king of peace,"

3 Without father, without mother, without genealogy, having neither beginning of days nor end of life, but made like the Son of God, remains a priest continually.

4 Now consider how great this man was, to whom even the patriarch Abraham gave a tenth of the spoils.

5 And indeed those who are of the sons of Levi, who receive the priesthood, have a commandment to receive tithes from the people according to the law, that is, from their brethren, though they have come from the loins of Abraham;

6 But he whose genealogy is not derived from them received tithes from Abraham and blessed him who had the promises.

7 สิ่งที่ดีกว่าไม่ได้ คือผู้น้อยเป็นผู้รับพร และผู้ใหญ่เป็นผู้ให้พร

8 อีกประการหนึ่ง ในกรณีของปุโรหิตเผ่าเลวีนั้น มนุษย์ที่ต้องตายเป็นผู้รับทศางค์ แต่ในกรณีของเมลคีเซเดคผู้รับทศางค์นั้น มีหลักฐานในพระคัมภีร์ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่

9 ถ้าจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีผู้ที่รับทศางค์นั้นก็ได้อวยทศางค์แก่เมลคีเซเดคทางอับราฮัม

10 เพราะว่าเขาขณะนั้นเขายังอยู่ในสายเลือดของบรรพบุรุษ คืออับราฮัม ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

11 อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกปุโรหิตเผ่าเลวีนำมนุษย์มาสู่พระเจ้าได้ ด้วยว่าประชาชนได้รับธรรมบัญญัติโดยระบบนี้ โฉนจะต้องมีปุโรหิตอีกตามแบบอย่างของเมลคีเซเดคแทนพวกปุโรหิตตามแบบอย่างของอาโรนเล่า

12 เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ธรรมบัญญัติก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย

13 เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากเผ่าอื่น ซึ่งเป็นเผ่าที่ยังไม่มีผู้ใดเลยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย

14 และเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากเผ่ายูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากเผ่านั้นเลย

15 ข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค

7 Now beyond all contradiction the lesser is blessed by the better.

8 Here mortal men receive tithes, but there he receives them, of whom it is witnessed that he lives.

9 Even Levi, who receives tithes, paid tithes through Abraham, so to speak,

10 For he was still in the loins of his father when Melchizedek met him.

11 Therefore, if perfection were through the Levitical priesthood (for under it the people received the law), what further need was there that another priest should rise according to the order of Melchizedek, and not be called according to the order of Aaron?

12 For the priesthood being changed, of necessity there is also a change of the law.

13 For He of whom these things are spoken belongs to another tribe, from which no man has officiated at the altar

14 For it is evident that our Lord arose from Judah, of which tribe Moses spoke nothing concerning priesthood.

15 And it is yet far more evident if, in the likeness of Melchizedek, there arises another priest

16 ผู้ซึ่งเป็นปุโรหิตโดยไม่ได้รับการแต่งตั้งตามบัญญัติเรื่องเชื้อสาย แต่โดยฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่สามารถจะทำลายได้

17 เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ ตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค

18 พระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์

19 เพราะธรรมบัญญัตินั้นไม่สามารถนำมาสู่พระเจ้าได้ แต่ในเวลาเดียวกันเราก็ได้รับความหวังที่ดีกว่านั้น ซึ่งโดยความหวังนั้นเอง เราจึงจะเข้าใกล้พระเจ้าได้

20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตใหม่คนนี้พระเจ้าทรงตั้งขึ้นโดยทรงสาบานไว้

21 บรรดาปุโรหิตเผ่าเลวีนั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตใหม่นี้ มีคำกล่าวปฏิญาณว่า พระเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่ทรงเปลี่ยนพระทัย ท่านเป็นปุโรหิตตลอดกาล

22 ข้อนี้กระทำให้พันธสัญญาที่พระเยซูทรงรับประกันนั้นดีกว่าพันธสัญญาเก่าสักเพียงใด

23 ปุโรหิตเผ่าเลวีนั้นมีการสืบตำแหน่งกันหลายคน เพราะความตายขัดขวางไม่ให้เขาปฏิบัติงานได้ตลอดไป

24 แต่พระเยซูนี้ ทรงดำรงตำแหน่งปุโรหิตตลอดกาล เพราะพระองค์ทรงดำรงชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์

16 Who has come, not according to the law of a fleshly commandment, but according to the power of an endless life.

17 For He testifies: "You are a priest forever according to the order of Melchizedek."

18 For on the one hand there is an annulling of the former commandment because of its weakness and unprofitableness,

19 For the law made nothing perfect; on the other hand, *there is the* bringing in of a better hope, through which we draw near to God.

20 And inasmuch as He was not made priest without an oath

21 (For they have become priests without an oath, but He with an oath by Him who said to Him: "The LORD has sworn and will not relent, 'You are a priest forever according to the order of Melchizedek'").

22 By so much more Jesus has become a surety of a better covenant.

23 Also there were many priests, because they were prevented by death from continuing.

24 But He, because He continues forever, has an unchangeable priesthood.

²⁵ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ เพื่อช่วยทูลขอพระกรุณาให้คนเหล่านั้น

²⁶ มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอวนายไรมลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวงประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์

²⁷ พระองค์ไม่ต้องการนำเครื่องบูชามาทุกวัน ๆ ดังเช่นมหาปุโรหิตอื่น ๆ ผู้ซึ่งตอนแรกถวายสำหรับความผิดของตัวเอง แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระเยซูได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เองต่อพระเจ้า

²⁸ แท้จริงมหาปุโรหิตที่ได้รับการแต่งตั้งตามธรรมบัญญัตินั้น ก็เป็นมนุษย์ที่อ่อนแอ แต่พระปณิธานของพระเจ้าซึ่งได้ครุสภายหลังธรรมบัญญัตินั้นได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ซึ่งถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

มหาปุโรหิตแห่งพันธสัญญาใหม่

⁸ เรื่องที่เราพูดอยู่นี้มีข้อที่สำคัญคือ เรามิได้พูดอย่างนี้ คือมหาปุโรหิตผู้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งพระองค์ ผู้ยิ่งใหญ่ในสวรรค์

² เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานศักดิ์สิทธิ์ และในดินที่แท้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง

²⁵ Therefore He is also able to save to the uttermost those who come to God through Him, since He always lives to make intercession for them.

²⁶ For such a High Priest was fitting for us, who is holy, harmless, undefiled, separate from sinners, and has become higher than the heavens;

²⁷ Who does not need daily, as those high priests, to offer up sacrifices, first for His own sins and then for the people's, for this He did once for all when He offered up Himself.

²⁸ For the law appoints as high priests men who have weakness, but the word of the oath, which came after the law, appoints the Son who has been perfected forever.

CHAPTER 8

Now this is the main point of the things we are saying: we have such a High Priest, who is seated at the right hand of the throne of the Majesty in the heavens,

² A Minister of the sanctuary and of the true tabernacle which the Lord erected, and not man.

๓ เพราะว่าการทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้หนึ่งจะต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย

๔ ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามิปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระบัญญัติอยู่แล้ว

๕ ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติกิจในดินที่ที่เป็นแต่แบบและเงาแห่งศักดิ์สิทธิ์สถานดังโมเสสเมื่อท่านจะตั้งเต็นท์นั้น พระเจ้าก็ได้ตรัสสั่งว่า *จงระวังทำทุกสิ่งตามแบบที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา*

๖ แต่พระคริสต์ทรงปฏิบัติพันธกิจอันประเสริฐกว่าของปุโรหิตเหล่านั้น อย่างกับพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงเป็นผู้กลางนั้นก็ประเสริฐกว่าพันธสัญญาเดิม เพราะว่าได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาทั้งหลายอันประเสริฐกว่าเก่า

๗ เพราะถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก

๘ ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า *“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ภูเขา วันหนึ่งข้างหน้าเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับชนชาติอิสราเอลและชาติยูดาห์*

๑ เป็นพันธสัญญาที่ไม่เหมือนกับพันธสัญญา ซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายในเมื่อเราจับมือเขา เพื่อพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีก

3 For every high priest is appointed to offer both gifts and sacrifices. Therefore *it is necessary* that this One also have something to offer.

4 For if He were on earth, He would not be a priest, since there are priests who offer the gifts according to the law;

5 Who serve the copy and shadow of the heavenly things, as Moses was divinely instructed when he was about to make the tabernacle. For He said, “See *that you make all things according to the pattern shown you on the mountain.*”

6 But now He has obtained a more excellent ministry, inasmuch as He is also Mediator of a better covenant, which was established on better promises.

7 For if that first *covenant* had been faultless, then no place would have been sought for a second.

8 Because finding fault with them, He says: “Behold, the days are coming, says the LORD, when I will make a new covenant with the house of Israel and with the house of Judah—

9 “Not according to the covenant that I made with their fathers in the day when I took them by the hand to lead them out of the land of Egypt; because they did not continue in My covenant, and I disregarded them, says the LORD.

ต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้ องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงสถิตที่นั่นแหละ

¹⁰นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับ
ชนชาติอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น องค์
พระผู้เป็นเจ้าทรง เราจะบรรจุพระธรรม
ของเราไว้ในจิตใจของเขา และเราจะ
จารึกพระธรรมบัญญัตินั้นไว้ที่ในดวงใจ
ของเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
และเขาจะเป็นชนชาติของเรา

¹¹และเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านและ
พี่น้องของตนแต่ละคนว่า 'จงรู้จักองค์
พระผู้เป็นเจ้า' เพราะเขาทุกคนจะรู้จัก
เรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่
โตที่สุด

¹²เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรม
ของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาไว้
เลย"

¹³เมื่อพระองค์ตรัสถึงพันธสัญญาใหม่
พระองค์ทรงถือว่าพันธสัญญาเดิมนั้น
พ้นสมัยไปแล้ว สิ่งที่พ้นสมัยและเก่า
ไปแล้วนั้นก็จะต้องสูญไป

โลกียศักดิ์สิทธิ์สถาน

และเทพศักดิ์สิทธิ์สถาน

⁹แม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็มีกฎในการ
นมัสการ และมีโลกียศักดิ์สิทธิ์สถาน

²เพราะว่าได้มีเต็นท์กางขึ้นตกแต่ง
เสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคัน
ประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์
ห้องนี้เรียกว่าวิสุทธิสถาน

³ภายในม่านชั้นที่สองมีห้อง ซึ่งเรียกว่า
อภิสุทธิสถาน

¹⁰ "For this is the covenant that I will
make with the house of Israel after
those days, says the LORD: I will put My
laws in their mind and write them on
their hearts; and I will be their God,
and they shall be My people.

¹¹ "None of them shall teach his
neighbor, and none his brother, saying,
'Know the LORD,' for all shall know Me,
from the least of them to the greatest of
them.

¹² "For I will be merciful to their un-
righteousness, and their sins and their
lawless deeds I will remember no
more."

¹³ In that He says, "A new cov-
enant," He has made the first obsolete.
Now what is becoming obsolete and
growing old is ready to vanish away.

CHAPTER 9

Then indeed, even the first cov-
enant had ordinances of divine
service and the earthly sanctuary.

² For a tabernacle was prepared: the
first part, in which was the lampstand,
the table, and the showbread, which is
called the sanctuary;

³ And behind the second veil, the
part of the tabernacle which is called
the Holiest of All,

4 มีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอม และมีหีบหุ้มด้วยทองคำทุกด้านสำหรับบรรจุพันธสัญญา ภายในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานนา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกดอกตูม และมีศิลาสองแผ่นจารึกพันธสัญญา

5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเครูบแห่งพระสิริคลมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้

6 เมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในเต็นท์หีบชั้นนอกทุกครั้งที่ปฏิบัติกิจวัตร

7 แต่ในหีบที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดโดยไม่เจตนาของประชาชนด้วย

8 เพราะการปฏิบัติอย่างนี้เอง พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะนำเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์นั้นจะยังไม่เปิดในเมื่อเต็นท์หีบชั้นนอกยังตั้งอยู่

9 (เต็นท์หีบชั้นนอกเป็นเครื่องหมายแห่งยุคปัจจุบัน) การถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำกันตามแบบนี้ไม่ชำระใจสำนึกผิดของผู้ถวายนั้น

10 เพราะเป็นเรื่องของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่าง ๆ เท่านั้น เป็นพิธีสำหรับการปฏิบัติทางกายที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

4 Which had the golden censer and the ark of the covenant overlaid on all sides with gold, in which were the golden pot that had the manna, Aaron's rod that budded, and the tablets of the covenant;

5 And above it were the cherubim of glory overshadowing the mercy seat. Of these things we cannot now speak in detail.

6 Now when these things had been thus prepared, the priests always went into the first part of the tabernacle, performing the services.

7 But into the second part the high priest went alone once a year, not without blood, which he offered for himself and for the people's sins committed in ignorance;

8 The Holy Spirit indicating this, that the way into the Holiest of All was not yet made manifest while the first tabernacle was still standing.

9 It was symbolic for the present time in which both gifts and sacrifices are offered which cannot make him who performed the service perfect in regard to the conscience—

10 Concerned only with foods and drinks, various washings, and fleshly ordinances imposed until the time of reformation.

11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐ ซึ่งมาถึงแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จเข้าไปสู่ดินที่อันใหญ่ยิ่งกว่าแต่ก่อน (ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ คือไม่ใช่มนุษย์แห่งโลกนี้)

12 พระองค์เสด็จเข้าไปในวิสุทธิสถานเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์

13 เพราะถ้าถ้าเลือดแพะและเลือดวัวตัวผู้ และเถ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาปสามารถชำระมนุษย์ให้บริสุทธิ์ได้

14 พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถวายพระองค์เองแก่พระเจ้าโดยพระวิญญาณนิรันดร์ ให้เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ ก็จะทรงชำระได้มากยิ่งขึ้นสักเพียงใด เพื่อให้จิตใจของคนที่ยกมุ่นในการประพฤติดำเนินไปสู่ความตาย หันไปรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อให้คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกมาได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา เพราะการพลีชีวิตนั้นได้คนให้พ้นจากบาปอันเกิดได้พันธสัญญาเดิมแล้ว

16 เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพินัยกรรม ก็จะต้องพิสูจน์ว่าผู้ที่ทำหนังสือนั้นตายแล้ว

11 But Christ came as High Priest of the good things to come, with the greater and more perfect tabernacle not made with hands, that is, not of this creation.

12 Not with the blood of goats and calves, but with His own blood He entered the Most Holy Place once for all, having obtained eternal redemption.

13 For if the blood of bulls and goats and the ashes of a heifer, sprinkling the unclean, sanctifies for the purifying of the flesh,

14 How much more shall the blood of Christ, who through the eternal Spirit offered Himself without spot to God, cleanse your conscience from dead works to serve the living God?

15 And for this reason He is the Mediator of the new covenant, by means of death, for the redemption of the transgressions under the first covenant, that those who are called may receive the promise of the eternal inheritance.

16 For where there is a testament, there must also of necessity be the death of the testator.

17 คนนั้นต้องตายเสียก่อน หนังสือพันธสัญญาจึงจะใช้ได้ แต่ถ้าผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ พันธสัญญานั้นก็ใช้ไม่ได้

18 เหตุฉะนั้นเมื่อพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด

19 เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศพระบัญญัติทุกข้อ แก่บรรดาประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือดลูกโคเลือดแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นและคนทั้งปวงด้วย

20 ท่านได้กล่าวว่า "นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่เจ้าทั้งหลาย"

21 แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมเต็นท์กับเครื่องใช้ทุกชนิด ในพิธีนั้นสการนั้นเช่นเดียวกัน

22 ความจริงนั้นตามพระบัญญัติถือว่าเกือบทุกสิ่งจะบริสุทธิ์เพราะโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้วก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การกำจัดบาปโดยการสักการบูชา ของพระคริสต์

23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระล้างแบบจำลองของสวรรค์โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงจากสวรรค์นั้นต้องชำระให้บริสุทธิ์ด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น

24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าในสถานศักดิ์สิทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง

17 For a testament is in force after men are dead, since it has no power at all while the testator lives.

18 Therefore not even the first covenant was dedicated without blood.

19 For when Moses had spoken every precept to all the people according to the law, he took the blood of calves and goats, with water, scarlet wool, and hyssop, and sprinkled both the book itself and all the people,

20 Saying, "This is the blood of the covenant which God has commanded you."

21 Then likewise he sprinkled with blood both the tabernacle and all the vessels of the ministry.

22 And according to the law almost all things are purified with blood, and without shedding of blood there is no remission.

23 Therefore it was necessary that the copies of the things in the heavens should be purified with these, but the heavenly things themselves with better sacrifices than these.

24 For Christ has not entered the holy places made with hands, which are copies of the true, but into heaven it-

แต่พระองค์ได้เสด็จไปสวรรค์นั้น เพื่อ
เข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย

²⁵ พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เอง
ซ้ำอีก ไม่เหมือนมหาปุโรหิตที่เข้าไปใน
วิสุทธิสถานทุกปี และนำเอาเลือดซึ่ง
มิใช่โลหิตของตนเองเข้าไปด้วย

²⁶ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นพระองค์คง
จะต้องทรงทนทุกข์ทรมานหลายครั้งนับ
ตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ความจริงพระองค์
ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้นใน
ปลายยุค เพื่อกำจัดบาปให้หมดสิ้นไปโดย
การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

²⁷ มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้ว
ว่าจะตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็
จะมีการพิพากษาดังนี้

²⁸ พระคริสต์ก็เช่นนั้น คือพระองค์
ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
ครั้งเดียว เพื่อจะได้ทรงแบกบาปของ
คนเป็นอันมากไว้ พระองค์จะทรง
ปรากฏเป็นครั้งที่สอง มิใช่เพื่อกำจัดบาป
แต่เพื่อช่วยบรรดาผู้ที่รอ พระองค์
ด้วยใจจดจ่อให้ได้รับความรอด

10 โดยเหตุที่ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นแต่
เพียงเงาของสิ่งประเสริฐที่จะมาใน
ภายหลัง มิใช่ตัวจริง เครื่องบูชาที่เข
ถวายทุกปีเสมอมาตามธรรมเนียม
นั้น จึงไม่สามารถทำให้ผู้เข้าเฝ้านั้น
ไร้ข้อตำหนิได้

² เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้เขาคงได้หยุด
การถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ ถ้า

self, now to appear in the presence of
God for us;

²⁵ Not that He should offer Himself
often, as the high priest enters the Most
Holy Place every year with blood of an-
other—

²⁶ He then would have had to suffer
often since the foundation of the
world; but now, once at the end of the
ages, He has appeared to put away sin
by the sacrifice of Himself.

²⁷ And as it is appointed for men to
die once, but after this the judgment,

²⁸ So Christ was offered once to bear
the sins of many. To those who eagerly
wait for Him He will appear a second
time, apart from sin, for salvation.

CHAPTER 10

For the law, having a shadow of the
good things to come, and not the
very image of the things, can never with
these same sacrifices, which they offer
continually year by year, make those
who approach perfect.

² For then would they not have
ceased to be offered? For the worship-

ผู้มนัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาป
อีกต่อไป

³ แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นการ
เตือนให้สำนึกในบาปทุกปี

⁴ เพราะเลือดโคผู้และเลือดแพะไม่
สามารถชำระบาปให้หมดสิ้นไปได้

⁵ ดังนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้ามาใน
โลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า "เครื่อง
สัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่น ๆ พระองค์
ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัด
เตรียมกายสำหรับข้าพระองค์

⁶ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาลบบาปนั้น
พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย

⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า 'ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพระองค์มาแล้วพระเจ้าข้า จะกระทำให้
ตามน้ำพระทัยพระองค์' ตามที่มีเรื่อง
ข้าพระองค์เขียนไว้ในหนังสือม้วน"

⁸ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า "เครื่อง
สัตวบูชาและเครื่องบูชาอื่น ๆ และเครื่อง
เผาบูชาและเครื่องบูชาลบบาป (ที่เขาได้
บูชาตามพระบัญญัตินั้น) พระองค์ไม่ทรง
ประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย"

⁹ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "ข้าพระองค์
มาแล้วพระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำ
พระทัยพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิก
ระบบเดิมที่เสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่

¹⁰ และโดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้ง
หลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์
โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์
เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ers, once purified, would have had no
more consciousness of sins.

³ But in those sacrifices there is a re-
minder of sins every year.

⁴ For it is not possible that the blood
of bulls and goats could take away sins.

⁵ Therefore, when He came into the
world, He said: "Sacrifice and offering
You did not desire, but a body You
have prepared for Me.

⁶ In burnt offerings and sacrifices
for sin you had no pleasure.

⁷ Then I said, 'Behold, I have
come— in the volume of the book it is
written of Me— to do Your will, O
God.'

⁸ Previously saying, "Sacrifice and
offering, burnt offerings, and offerings
for sin You did not desire, nor had
pleasure in them" (which are offered
according to the law),

⁹ Then He said, "Behold, I have
come to do Your will, O God." He takes
away the first that He may establish the
second.

¹⁰ By that will we have been sancti-
fied through the offering of the body of
Jesus Christ once for all.

11 ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ขึ้นปฏิบัติกิจอยู่ทุกวัน โดยการนำเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่อง ๆ เครื่องบูชานั้นจะลบล้างบาปไม่ได้เลย

12 แต่เมื่อพระคริสต์ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องสัตวบูชาเพราะบาปเพียงครั้งเดียว เป็นเครื่องบูชาที่ลบล้างได้ตลอดไป พระองค์ก็เสด็จประทับเบื้องขวาของพระเจ้า

13 เพื่อทรงคอยอยู่นกษัตริย์ทรงของพระองค์ถูกนำมาเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

14 โดยการถวายบูชาเพียงครั้งเดียว พระองค์ก็ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์แล้วนั้นถึงความสมบูรณ์เป็นนิรันดร์

15 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้คริสต์ไว้แล้วว่า

16 “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่านี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายหลังจากสมัยนั้น เราจะบรรจุพระธรรมไว้ในใจของเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกพระธรรมนั้นไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย”

17 แล้วคริสต์ตอบว่า “และเราจะไม่จดจำบาปกับการอธรรมของเขาทั้งหลายอีกต่อไป”

18 เมื่อมีการลบล้างแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาลบล้างอีกต่อไป

11 And every priest stands ministering daily and offering repeatedly the same sacrifices, which can never take away sins.

12 But this Man, after He had offered one sacrifice for sins forever, sat down at the right hand of God,

13 From that time waiting till His enemies are made His footstool.

14 For by one offering He has perfected forever those who are being sanctified.

15 But the Holy Spirit also witnesses to us; for after He had said before,

16 “This is the covenant that I will make with them after those days, says the LORD: I will put My laws into their hearts, and in their minds I will write them,”

17 Then He adds, “Their sins and their lawless deeds I will remember no more.”

18 Now where there is remission of these, there is no longer an offering for sin.

ให้เราเข้ามาใกล้และยึดไว้ให้มั่น

19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปสู่สถานศักดิ์สิทธิ์โดยพระโลหิตของพระเยซู

20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือทางพระกายของพระองค์

21 และเมื่อเรามีปุโรหิตใหญ่เหนือหมู่คนของพระเจ้าแล้ว

22 ก็ให้เราเข้าไปใกล้ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยใจเต็มที่มีใจที่ได้รับการทรงชำระให้สะอาดแล้ว และมีกายที่ล้างชำระด้วยน้ำบริสุทธิ์

23 ขอให้เรายึดมั่นในความหวังที่เราทั้งหลายเชื่อและรับไว้นั้น โดยไม่หวั่นไหว เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญา นั้นทรงสัตย์ซื่อ

24 และขอให้เราพิจารณาดูว่าจะทำอย่างไร จึงจะปลุกใจซึ่งกันและกันให้มีความรักและทำความดี

25 อย่าขาดการประชุมเหมือนอย่างบางคนที่ยึดอยู่นั้น แต่จงพุดหนุนใจกันให้มากยิ่งขึ้น เพราะท่านทั้งหลายก็รั้อยู่ว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

26 เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาลบบาปนั้นก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย

27 แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษ และไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะเผาผลาญบรรดาคนที่เปื้อนปฏิกิริยา คือพระเจ้า

19 Therefore, brethren, having boldness to enter the Holiest by the blood of Jesus,

20 By a new and living way which He consecrated for us, through the veil, that is, His flesh,

21 And having a High Priest over the house of God,

22 Let us draw near with a true heart in full assurance of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience and our bodies washed with pure water.

23 Let us hold fast the confession of our hope without wavering, for He who promised is faithful.

24 And let us consider one another in order to stir up love and good works,

25 Not forsaking the assembling of ourselves together, as is the manner of some, but exhorting one another, and so much the more as you see the Day approaching.

26 For if we sin willfully after we have received the knowledge of the truth, there no longer remains a sacrifice for sins,

27 But a certain fearful expectation of judgment, and fiery indignation which will devour the adversaries.

28 คนที่ได้ฝ่าฝืนบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา

29 ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่ว และขัดขืนพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณนั้น ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่าคนเหล่านั้นสักเท่าใด

30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน และได้ตรัสอีกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาชนชาติของพระองค์

31 การตกอยู่ในอ้อมพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว

32 แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อวดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง

33 บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น

34 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อผู้ที่ต้องโทษเหล่านั้น และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่าท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ดีกว่าและถาวรกว่านั้นอีก

35 เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งจะได้รับบำเหน็จอันยิ่งใหญ่

28 Anyone who has rejected Moses' law dies without mercy on the testimony of two or three witnesses.

29 Of how much worse punishment, do you suppose, will he be thought worthy who has trampled the Son of God underfoot, counted the blood of the covenant by which he was sanctified a common thing, and insulted the Spirit of grace?

30 For we know Him who said, "Vengeance is Mine, I will repay," says the Lord. And again, "The LORD will judge His people."

31 It is a fearful thing to fall into the hands of the living God.

32 But recall the former days in which, after you were illuminated, you endured a great struggle with sufferings:

33 Partly while you were made a spectacle both by reproaches and tribulations, and partly while you became companions of those who were so treated;

34 For you had compassion on me in my chains, and joyfully accepted the plundering of your goods, knowing that you have a better and an enduring possession for yourselves in heaven.

35 Therefore do not cast away your confidence, which has great reward.

³⁶ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีความอดทน เพื่อว่าท่านจะได้สามารถกระทำตาม น้ำพระทัยของพระเจ้าได้ แล้วท่านจะ ได้รับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้

³⁷อีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็ จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า

³⁸แต่คนชอบธรรมของเรานั้นจะดำรง ชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ และถ้าความเชื่อของ เขาเสื่อมถอย เราจะไม่มีความพอใจใน คนนั้นเลย

³⁹แต่ท่านทั้งหลายไม่ใช่คนที่เสื่อมถอย และถึงซึ่งความพินาศ แต่เป็นคนที่เชื่อมั่น จึงทำให้ชีวิตปลอดภัย

ความเชื่อ

11 ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้ที่มั่นคงว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง

²โดยความเชื่อนี้เองคนในสมัยก่อน ก็ได้รับการรับรองจากพระเจ้า

³โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกาลปจักรวาล ด้วย พระคำสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

⁴เพราะอาเบลมีความเชื่อจึงได้นำ เครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าของคาอิน มาถวายแด่พระเจ้า ซึ่งทำให้ท่านได้รับการรับรองว่าเป็นคนชอบธรรม พระเจ้าก็ได้ทรงยืนยันโดยการทรงรับ ของถวายของท่าน แม้ว่าอาเบลตายไปแล้วก็จริง แต่เพราะท่านมีความเชื่อ ท่านจึงยังคงพำนักอยู่

³⁶ For you have need of endurance, so that after you have done the will of God, you may receive the promise:

³⁷ "For yet a little while, and He who is coming will come and will not tarry.

³⁸ Now the just shall live by faith; but if anyone draws back, my soul has no pleasure in him."

³⁹ But we are not of those who draw back to perdition, but of those who believe to the saving of the soul.

CHAPTER 11

Now faith is the substance of things hoped for, the evidence of things not seen.

² For by it the elders obtained a good testimony.

³ By faith we understand that the worlds were framed by the word of God, so that the things which are seen were not made of things which are visible.

⁴ By faith Abel offered to God a more excellent sacrifice than Cain, through which he obtained witness that he was righteous, God testifying of his gifts; and through it he being dead still speaks.

⁵ เพราะเอโนคมีความเชื่อ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงรับท่านขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้น มีผู้เป็นพยานว่าท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

⁶ แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับของพระเจาก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์

⁷ เพราะโนอาห์มีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเตือนให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านจึงยำเกรงและต่อเรือใหญ่ เพื่อช่วยครอบครัวของคนที่รอดพ้นจากความตาย และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ติเตียนชาวโลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

⁸ เพราะอับราฮัมมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดกท่านได้เชื่อฟัง และได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่ว่าจะไปทางไหน

⁹ เพราะความเชื่อของท่าน ท่านได้พำนักในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาไว้ นั่นคือได้พำนักในดินแดนที่เป็นคนต่างด้าว ดังอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกัน ตามพระสัญญาอันเดียวกันนั้น

5 By faith Enoch was taken away so that he did not see death, "and was not found, because God had taken him"; for before he was taken he had this testimony, that he pleased God.

6 But without faith it is impossible to please Him, for he who comes to God must believe that He is, and that He is a rewarder of those who diligently seek Him.

7 By faith Noah, being divinely warned of things not yet seen, moved with godly fear, prepared an ark for the saving of his household, by which he condemned the world and became heir of the righteousness which is according to faith.

8 By faith Abraham obeyed when he was called to go out to the place which he would receive as an inheritance. And he went out, not knowing where he was going.

9 By faith he dwelt in the land of promise as in a foreign country, dwelling in tents with Isaac and Jacob, the heirs with him of the same promise;

10 ท่านได้เฝ้ารอคอยนครที่ตั้งบนรากฐาน ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นนายช่างและทรงเป็นผู้สร้าง

11 เพราะนางซาร่าที่มีความเชื่อ นางจึงได้รับพลังตั้งครรภ์เมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญา^๔นั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ

12 เหตุฉะนั้นจากชายคนเดียวซึ่งเกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นเสมือนคนที่ตายแล้วนั้น ก็ได้ทำให้มีผู้สืบเชื้อสายเกิดมามากมายดังดวงดาวในท้องฟ้า และเป็นดังเม็ดทรายอันนับไม่ถ้วนที่ฝั่งทะเล

13 คนเหล่านั้นได้ตายไปขณะที่มีความเชื่อเต็มที และไม่ได้รับสิ่งที่ได้ทรงสัญญาไว้ แต่เขาก็ได้เห็นและได้เตรียมรับไว้ตั้งแต่ไกล และรู้ว่าเขาเป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในโลก

14 เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา

15 ถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้

16 แต่ความจริงเขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว

17 เพราะอับราฮัมมีความเชื่อฉะนั้นเมื่อท่านถูกลองใจ ท่านจึงได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านซึ่งเป็นผู้ได้

10 For he waited for the city which has foundations, whose builder and maker is God.

11 By faith Sarah herself also received strength to conceive seed, and she bore a child when she was past the age, because she judged Him faithful who had promised.

12 Therefore from one man, and him as good as dead, were born as many as the stars of the sky in multitude—innumerable as the sand which is by the seashore.

13 These all died in faith, not having received the promises, but having seen them afar off were assured of them, embraced them and confessed that they were strangers and pilgrims on the earth.

14 For those who say such things declare plainly that they seek a homeland.

15 And truly if they had called to mind that country from which they had come out, they would have had opportunity to return.

16 But now they desire a better, that is, a heavenly country. Therefore God is not ashamed to be called their God, for He has prepared a city for them.

17 By faith Abraham, when he was tested, offered up Isaac, and he who had received the promises offered up his only begotten son,

รับพระสัญญา ก็ได้พร้อมแล้วที่จะถวาย บุตรคนเดียวของท่าน

18 คือบุตรที่มีพระคำรับไว้ว่า เขาจะสืบเชื้อสายของเจ้าทางอิสอัค

19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถชุบคนตายให้ฟื้นได้ ฉะนั้นกล่าวโดยอุปมาได้ว่าท่านได้รับบุตรกลับคืนมา

20 เพราะอิสอัคมีความเชื่อ จึงได้ขอพรให้แก่ยาโคบและเอซาว สำหรับเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลัง

21 เพราะยาโคบมีความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อจะตายจึงได้อวยพรแก่บุตรทั้งสองของโยเซฟและได้นมัสการพระเจ้าเหนือหัวไม้เท้าของท่าน

22 เพราะโยเซฟมีความเชื่อ เมื่อกำลังจะตาย จึงได้กล่าวถึงการอพยพของชาวอิสราเอล และสั่งเรื่องกระดูกของท่าน

23 เพราะความเชื่อ ฉะนั้นเมื่อโมเสสเกิดมา บิดามารดาจึงได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าท่านเป็นเด็ก รูปงาม และบิดามารดาของท่านไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์เลย

24 เพราะความเชื่อ เมื่อโมเสสโตแล้ว ท่านไม่ยอมให้ใครเรียกท่านว่าเป็นบุตรของธิดากษัตริย์ฟาโรห์

25 ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเร่ร่อนสำราญในความชั่ว

26 ท่านถือว่าการอดทนต่อความอับช เพื่อพระคริสต์ ประเสริฐกว่าสมบัติของประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น

18 Of whom it was said, "In Isaac your seed shall be called."

19 Concluding that God was able to raise *him* up, even from the dead, from which he also received him in a figurative sense.

20 By faith Isaac blessed Jacob and Esau concerning things to come.

21 By faith Jacob, when he was dying, blessed each of the sons of Joseph, and worshiped, *leaning on the top of his staff*.

22 By faith Joseph, when he was dying, made mention of the departure of the children of Israel, and gave instructions concerning his bones.

23 By faith Moses, when he was born, was hidden three months by his parents, because they saw *he* was a beautiful child; and they were not afraid of the king's command.

24 By faith Moses, when he became of age, refused to be called the son of Pharaoh's daughter,

25 Choosing rather to suffer affliction with the people of God than to enjoy the passing pleasures of sin,

26 Esteeming the reproach of Christ greater riches than the treasures in Egypt; for he looked to the reward.

27 เพราะความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านมั่นใจพระองค์ได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา

28 เพราะความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อไม่ให้องค์เพศฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้

29 เพราะความเชื่อ พวกอิสราเอลจึงเดินข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามคูบังก็จมน้ำตายหมด

30 เพราะความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวัน แล้วกำแพงเมืองก็พังลง

31 เพราะความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มิได้เชื่อ เพราะนางได้ต้อนรับคนสอดแนมเป็นอย่างดี

32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราก แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย

33 เพราะความเชื่อท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนือดินแดนต่าง ๆ ได้ตั้งระเบียบความยุติธรรม ได้รับผลของพระสัญญา ได้ปิดปากสิงห์

34 ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถ

27 By faith he forsook Egypt, not fearing the wrath of the king; for he endured as seeing Him who is invisible.

28 By faith he kept the Passover and the sprinkling of blood, lest he who destroyed the firstborn should touch them.

29 By faith they passed through the Red Sea as by dry land, whereas the Egyptians, attempting to do so, were drowned.

30 By faith the walls of Jericho fell down after they were encircled for seven days.

31 By faith the harlot Rahab did not perish with those who did not believe, when she had received the spies with peace.

32 And what more shall I say? For the time would fail me to tell of Gideon and Barak and Samson and Jephthah, also of David and Samuel and the prophets:

33 Who through faith subdued kingdoms, worked righteousness, obtained promises, stopped the mouths of lions,

34 Quenched the violence of fire, escaped the edge of the sword, out of weakness were made strong, became

ในการทำสงครามได้ตีกองทัพประเทศ
อื่น ๆ แดกพ่ายไป

³⁵พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของ
นางที่กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมามีอีก บางคน
ก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลด
ปล่อย เพื่อเขาจะได้กลับมีชีวิตที่ดีกว่า
นั้นอีก

³⁶บางคนต้องทนต่อคำเยาะเย้ยและ
การถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่ และถูก
ขังคุกด้วย

³⁷บางคนก็ถูกขว้างด้วยก้อนหิน บางคน
ก็ถูกเลื่อยเป็นท่อน ๆ บางคนก็ถูกฆ่า
ด้วยคมดาบ บางคนก็มุ่งหนีหนังเกาะหนัง
แพะพเนจรไป สันเนือประดาตัว ตก
ระกำลำบากและถูกเกี่ยวเชืง

³⁸(แผ่นดินโลกไม่สมกับคนเช่นนั้น
เลย) เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและ
คามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง

³⁹คนเหล่านั้นทุกคนมี⁴ชื่อเสียดี เพราะ
ความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับ
สิ่งที่ทรงสัญญาไว้

⁴⁰เพราะพระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งซึ่ง
ประเสริฐยิ่งกว่านั้นไว้สำหรับเขา เพื่อเขา
ทั้งหลายจะได้รับความสมบูรณ์ด้วยกัน
กับเราเท่านั้น

เหตุที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือน

12เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีพยานพรั่ง
พร้อมอยู่รอบข้างเช่นนี้แล้ว ก็ขอให้เรา
ละทิ้งทุกอย่างที่ถ่วงอยู่ และบาปที่เกาะ
แน่น ขอให้เรารุ่งแข่งด้วยความเพียร
พยายาม ตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับ

เรา

valiant in battle, turned to flight the
armies of the aliens.

³⁵ Women received their dead raised
to life again. Others were tortured, not
accepting deliverance, that they might
obtain a better resurrection.

³⁶ Still others had trial of mockings
and scourgings, yes, and of chains and
imprisonment.

³⁷ They were stoned, they were sawn
in two, were tempted, were slain with
the sword. They wandered about in
sheepskins and goatskins, being desti-
tute, afflicted, tormented—

³⁸ Of whom the world was not wor-
thy. They wandered in deserts and
mountains, in dens and caves of the
earth.

³⁹ And all these, having obtained a
good testimony through faith, did not
receive the promise,

⁴⁰ God having provided something
better for us, that they should not be
made perfect apart from us.

CHAPTER 12

Therefore we also, since we are
surrounded by so great a cloud
of witnesses, let us lay aside every
weight, and the sin which so easily en-
snare us, and let us run with endur-
ance the race that is set before us,

² หมายเอาพระเยซูเป็นผู้บุกเบิกความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อกางเขน เพื่อความชื่นรื่นยินดีที่ได้เตรียมไว้สำหรับพระองค์ ทรงถือว่าความละอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ และพระองค์ได้ประทับ ณ เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า

³ ท่านทั้งหลายจงคิดถึงพระองค์ผู้ได้ทรงยอมทนต่อคำกีดกันของคนบาป เพื่อว่าท่านทั้งหลายจะได้ไม่รู้สึกท้อถอย

⁴ ในการต่อสู้กับบาปนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้สู้จนถึงกับต้องเสียโลหิตเลย

⁵ และท่านได้ลืมคำเตือน ที่พระองค์ได้ทรงเตือนในฐานะที่เป็นบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าละเลยต่อการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าท้อถอยในเมื่อพระองค์ทรงติสอนนั้น

⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงติสอนผู้นั้น

⁷ ท่านทั้งหลายจงรับและทนเอาเถอะ เพราะเป็นการติสอน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อท่านในฐานะที่ท่านเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง

⁸ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอน เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ

⁹ อีกประการหนึ่งเราทั้งหลายมีบิดาเป็นมนุษย์ที่ได้ติสอนเรา และเราก็นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะอยู่ได้

² Looking unto Jesus, the author and finisher of *our* faith, who for the joy that was set before Him endured the cross, despising the shame, and has sat down at the right hand of the throne of God.

³ For consider Him who endured such hostility from sinners against Himself, lest you become weary and discouraged in your souls.

⁴ You have not yet resisted to bloodshed, striving against sin.

⁵ And you have forgotten the exhortation which speaks to you as to sons: "My son, do not despise the chastening of the LORD, nor be discouraged when you are rebuked by Him;

⁶ For whom the LORD loves He chastens, and scourges every son whom He receives."

⁷ If you endure chastening, God deals with you as with sons; for what son is there whom a father does not chasten?

⁸ But if you are without chastening, of which all have become partakers, then you are illegitimate and not sons.

⁹ Furthermore, we have had human fathers who corrected us, and we paid them respect. Shall we not much more

บังคับของพระบิดาแห่งวิญญาณจิต และมีชีวิตจำเริญมิใช่หรือ

¹⁰ เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์ก็สอนเรา เพียงชั่วเวลาเล็กน้อยตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงดีสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในวิสุทธิภาพของพระองค์

¹¹ เมื่อมีการดีสอนนั้นดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมาภายหลังก็จะก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง

ด็กเตือนมิให้เพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า

¹² เพราะเหตุฉะนั้นจงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น

¹³ และจงทำทางให้ตรงเพื่อให้เท้าของท่านเดินไป เพื่อว่าขาที่เขย่งนั้นจะได้ไม่เคล็ด แต่จะหายเป็นปกติ

¹⁴ จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบกับคนทั้งหลาย และอุตส่าห์ที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ซึ่งถ้าใจไม่บริสุทธิ์ก็จะมีผู้ใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

¹⁵ จงระวังให้ด้อย่าให้ใครเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้า และอย่าให้มีรากขมขื่นงอกขึ้นมา ทำความยุ่งยากให้ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป

¹⁶ อย่าให้ใครเป็นคนฟุ่ต หรือเป็นคนผิดธรรมเนียมเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้อาสน์ทิพย์ของบุตรหัวปีนั้นขายเสีย เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมือเดียว

readily be in subjection to the Father of spirits and live?

¹⁰ For they indeed for a few days chastened us as seemed best to them, but He for our profit, that we may be partakers of His holiness.

¹¹ Now no chastening seems to be joyful for the present, but painful; nevertheless, afterward it yields the peaceable fruit of righteousness to those who have been trained by it.

¹² Therefore strengthen the hands which hang down, and the feeble knees,

¹³ And make straight paths for your feet, so that what is lame may not be dislocated, but rather be healed.

¹⁴ Pursue peace with all people, and holiness, without which no one will see the Lord:

¹⁵ Looking carefully lest anyone fall short of the grace of God; lest any root of bitterness springing up cause trouble, and by this many become defiled;

¹⁶ Lest there be any fornicator or profane person like Esau, who for one morsel of food sold his birthright.

17 เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาอวอยากได้รับพรนั้น เป็นมรดกเขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

18 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องด้วยมือได้ และถึงไฟที่ไหม้อยู่ และถึงที่มืด ถึงที่มืดมิด และถึงที่ลมพายุ

19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก

20 เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า แม้แต่สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย

21 สิ่งที่นั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสเองก็กล่าวว่า ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น

22 มิใช่เช่นนั้น แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงนครของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงพระชนม์ คือเทพนครเบรูซาเล็ม และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้

23 และมาถึงที่ชุมนุมอันร่าเริงของบุตรหัวปีผู้มีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงวิญญาณจิตของคนชอบธรรม ซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว

24 และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรหมที่มีเสียงร้องอันเปี่ยมด้วยคุณ ไม่เหมือนเสียงโลหิตของอาเบล

17 For you know that afterward, when he wanted to inherit the blessing, he was rejected, for he found no place for repentance, though he sought it diligently with tears

18 For you have not come to the mountain that may be touched and that burned with fire, and to blackness and darkness and tempest,

19 And the sound of a trumpet and the voice of words, so that those who heard it begged that the word should not be spoken to them anymore.

20 (For they could not endure what was commanded: "And if so much as a beast touches the mountain, it shall be stoned or shot with an arrow.")

21 And so terrifying was the sight that Moses said, "I am exceedingly afraid and trembling.")

22 But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, to an innumerable company of angels,

23 To the general assembly and church of the firstborn who are registered in heaven, to God the Judge of all, to the spirits of just men made perfect,

24 To Jesus the Mediator of the new covenant, and to the blood of sprinkling that speaks better things than that of Abel.

²⁵ จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสอยู่นั้น ถ้าเขาเหล่านั้นไม่พ้นโทษเพราะปฏิเสธ ไม่ยอมฟังพระคำรัสเตียนของพระองค์ที่อยู่ในโลก เราทั้งหลายผู้เมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ ก็จะไม่พ้นโทษมากยิ่งขึ้นว่าเขาเหล่านั้นเสียอีก

²⁶ พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หาวคหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งท้องฟ้าด้วย

²⁷ และพระคำรัสที่ตรัสไว้ว่า อีกครั้งหนึ่งนั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่

²⁸ เหตุฉะนั้นคราวนี้ได้แผ่นดินที่ไม่หวั่นไหวมาแล้วก็ให้เราขอบพระคุณพระเจ้า เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ด้วยความเคารพและยำเกรง

²⁹ เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

งานอันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

13 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป

² อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว

²⁵ See that you do not refuse Him who speaks. For if they did not escape who refused Him who spoke on earth, much more shall we not escape if we turn away from Him who speaks from heaven.

²⁶ Whose voice then shook the earth; but now He has promised, saying, "Yet once more I shake not only the earth, but also heaven."

²⁷ Now this, "Yet once more," indicates the removal of those things that are being shaken, as of things that are made, that the things which cannot be shaken may remain.

²⁸ Therefore, since we are receiving a kingdom which cannot be shaken, let us have grace, by which we may serve God acceptably with reverence and godly fear.

²⁹ For our God is a consuming fire.

CHAPTER 13

Let brotherly love continue. ² Do not forget to entertain strangers, for by so doing some have unwittingly entertained angels.

³ จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจำจองอยู่กับเขาด้วย จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี้ยวเชืง เพราะว่าท่านทั้งหลายก็มีร่างกายเหมือนอย่างเขา

⁴ จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้เตียงสมรสปราศจากความชั่วช้า เพราะคนมีรัฐ และคนที่ล่วงประเวณีนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา

⁵ ท่านจงอย่าเป็นคนเห็นแก่เงิน จงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะ ไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย

⁶ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า

⁷ ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงหัวหน้าของท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวณะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาคุณูปลาทางที่เกิดแก่เขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา

⁸ พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลานี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิกาล

⁹ อย่าหลงไปตามคำสอนต่าง ๆ ที่แปลก ๆ เพราะว่าเป็นการคืออยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

³ Remember the prisoners as if chained with them—those who are mistreated—since you yourselves are in the body also.

⁴ Marriage is honorable among all, and the bed undefiled; but fornicators and adulterers God will judge.

⁵ Let your conduct be without covetousness; be content with such things as you have. For He Himself has said, "I will never leave you nor forsake you."

⁶ So we may boldly say: "The LORD is my helper; I will not fear. What can man do to me?"

⁷ Remember those who rule over you, who have spoken the word of God to you, whose faith follow, considering the outcome of their conduct.

⁸ Jesus Christ is the same yesterday, today, and forever.

⁹ Do not be carried about with various and strange doctrines. For it is good that the heart be established by grace, not with foods which have not profited those who have been occupied with them.

10 เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในเต็นท์นั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้

11 เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาปุโรหิตได้อาเลือดเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาบาปนั้น เขาเขเอาไปเผาเสียนอกค่าย

12 เหตุฉะนั้นพระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูนครเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

13 เพราะฉะนั้นให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์

14 เพราะว่าที่นี่เราไม่มีนครที่ถาวร แต่เราแสวงหานครที่จะมีในภายหน้า

15 เหตุฉะนั้นให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือคำกล่าวยอมรับเชื่อพระนามของพระองค์

16 จงอย่าละเลยที่จะกระทำการดี และจงแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

17 ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน จงให้เขาทำงานนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ ซึ่งจะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลายเลย เพราะว่าท่านเหล่านั้นดูแลรักษาจิตวิญญาณของท่านอยู่ เสมือนหนึ่งผู้ที่ต้องเสนารายงาน

10 We have an altar from which those who serve the tabernacle have no right to eat.

11 For the bodies of those animals, whose blood is brought into the sanctuary by the high priest for sin, are burned outside the camp.

12 Therefore Jesus also, that He might sanctify the people with His own blood, suffered outside the gate.

13 Therefore let us go forth to Him, outside the camp, bearing His reproach.

14 For here we have no continuing city, but we seek the one to come.

15 Therefore by Him let us continually offer the sacrifice of praise to God, that is, the fruit of *our* lips, giving thanks to His name.

16 But do not forget to do good and to share, for with such sacrifices God is well pleased.

17 Obey those who rule over you, and be submissive, for they watch out for your souls, as those who must give account. Let them do so with joy and not with grief, for that would be unprofitable for you.

¹⁸จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า ใจของเราริสุทธหรืออยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติสิ่งที่ดีงามทุกอย่าง

¹⁹ข้าพเจ้าขอเร่งเร้าท่านให้อธิษฐานเช่นนั้น เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านเร็วยิ่งขึ้น

คำอวยพรและคำคำนับสุดท้าย

²⁰ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศ

²¹โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาในคริสต์นั้นทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีทุกสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ปฏิบัติตามพระทัยพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลาย ให้เกิดผลเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ อามิน

²²ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลาย แต่เพียงย่อ ๆ เท่านั้น

²³ขอให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วยว่า เราปล่อยทิโมธีน้องของเราเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะไปพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา

²⁴ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังบรรดาหัวหน้าของท่าน และธรรมิกชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่มาจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย

²⁵ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด อามิน

18 Pray for us; for we are confident that we have a good conscience, in all things desiring to live honorably.

19 But I especially urge you to do this, that I may be restored to you the sooner.

20 Now may the God of peace who brought up our Lord Jesus from the dead, that great Shepherd of the sheep, through the blood of the everlasting covenant,

21 Make you complete in every good work to do His will, working in you what is well pleasing in His sight, through Jesus Christ, to whom be glory forever and ever. Amen.

22 And I appeal to you, brethren, bear with the word of exhortation, for I have written to you in few words.

23 Know that our brother Timothy has been set free, with whom I shall see you if he comes shortly.

24 Greet all those who rule over you, and all the saints. Those from Italy greet you.

25 Grace be with you all. Amen.

จดหมายของท่าน

ยาโคบ

THE LETTER OF JAMES

1 จาก ยาโคบ ผู้รับใช้ของพระเจ้า
และของพระเยซูคริสตเจ้า
ถึง
คนสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจาย
อยู่นั้น

ความเชื่อและความถ่อมใจ

²ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่าน
ทั้งหลายประสบความทุกข์ยากลำบาก
ต่าง ๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี

³เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลอง
ความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความ
หนักแน่นมั่นคง

⁴และจงให้ความมั่นคงนั้นบรรลุอัน
สมบูรณ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคน
ที่ดีพร้อม มีคุณสมบัติครบถ้วนไม่มีสิ่ง
ใดบกพร่องเลย

⁵ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญาก็
ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรด
ประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วย พระกรุณา
และมิได้ทรงตำหนิ แล้วผู้นั้นก็จะได้รับ
สิ่งที่ทูลขอ

⁶แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่า
สงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือน
คลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา

⁷ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจาก
พระเจ้าเลย

CHAPTER 1

James, a bondservant of God and of
the Lord Jesus Christ, to the twelve
tribes which are scattered abroad:
Greetings.

² My brethren, count it all joy when
you fall into various trials,

³ Knowing that the testing of your
faith produces patience.

⁴ But let patience have *its* perfect
work, that you may be perfect and com-
plete, lacking nothing.

⁵ If any of you lacks wisdom, let him
ask of God, who gives to all liberally and
without reproach, and it will be given to
him.

⁶ But let him ask in faith, with no
doubting, for he who doubts is like a
wave of the sea driven and tossed by the
wind.

⁷ For let not that man suppose that
he will receive anything from the Lord:

8 เขาเป็นคนสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางที่ตนประพฤตินั้น

8 He is a double-minded man, unstable in all his ways.

9 ให้พี่น้องที่ต่ำด้อยโอ้อวดในการที่พระเจ้าทรงเชิดชูเขา

9 Let the lowly brother glory in his exaltation,

10 และคนมั่งมีก็จงโอ้อวดเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่องลอยไปดุจดอกหญ้า

10 But the rich in his humiliation, because as a flower of the field he will pass away.

11 เพราะเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงหล่น และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีก็จะต้องเสื่อมสูญไปกลางคันเช่นกัน

11 For no sooner has the sun risen with a burning heat than it withers the grass; its flower falls, and its beautiful appearance perishes. So the rich man also will fade away in his pursuits.

การทดลองใจและการล่อลวง

12 คนที่อดทนต่อการทดลองใจก็เป็นสุข เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

12 Blessed is the man who endures temptation; for when he has been approved, he will receive the crown of life which the Lord has promised to those who love Him.

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อให้หลงอย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “พระเจ้าทรงล่อข้าพเจ้าให้หลง” เพราะว่าความชั่วจะมาล่อพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อผู้ใดให้หลงเลย

13 Let no one say when he is tempted, “I am tempted by God”; for God cannot be tempted by evil, nor does He Himself tempt anyone.

14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อให้หลง เมื่อกิเลสของตัวเองล่อและชักนำไปให้กระทำความ

14 But each one is tempted when he is drawn away by his own desires and enticed.

15 ครั้นค้นหาเกิดขึ้นแล้วก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย

15 Then, when desire has conceived, it gives birth to sin; and sin, when it is full-grown, brings forth death.

16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดไปเลย

16 Do not be deceived, my beloved brethren.

¹⁷ของประทานอันดีทุกอย่าง และของ
ประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจาก
เบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่ง
บรรดาดวงสว่างในพระบิดาไม่มีการ
แปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจาก
การเปลี่ยนแปลง

¹⁸โดยทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้
ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยสังจาวะ
เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรก
แห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้าง

การฟังและการประพฤติตาม

พระวาทะ

¹⁹ดูก่อนพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จง
ทราบข้อนี้ จงให้ทุกคนไวในการฟัง
ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ

²⁰เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่
ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแห่ง
พระเจ้า

²¹เหตุฉะนั้นจงเลิกความโสถมทั้ง
หลายแหล่ง และการชั่วร้ายอันคดเคี้ยว และ
จงน้อมใจรับพระวาทะที่ทรงปลูกฝัง
ไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณ
ของท่านทั้งหลายให้รอดได้

²²แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประ-
พฤติตามพระวาทะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่
เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการลวงตนเอง

²³เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวาทะ และ
ไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือน
คนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา

²⁴เพราะว่าเมื่อดูตัวเองแล้วก็ไป และ
ก็ลืมในทันทีนั้นว่าตัวเองเป็นอย่างไร

¹⁷ Every good gift and every perfect
gift is from above, and comes down
from the Father of lights, with whom
there is no variation or shadow of turn-
ing.

¹⁸ Of His own will He brought us
forth by the word of truth, that we
might be a kind of firstfruits of His
creatures.

¹⁹ So then, my beloved brethren, let
every man be swift to hear, slow to
speak, slow to wrath;

²⁰ For the wrath of man does not
produce the righteousness of God.

²¹ Therefore lay aside all filthiness
and overflow of wickedness, and re-
ceive with meekness the implanted
word, which is able to save your souls.

²² But be doers of the word, and not
hearers only, deceiving yourselves.

²³ For if anyone is a hearer of the
word and not a doer, he is like a man
observing his natural face in a mirror;

²⁴ For he observes himself, goes
away, and immediately forgets what
kind of man he was.

²⁵ แต่ผู้ที่พิจารณาในวิสุทธิบัญญัติ ซึ่งเป็นพระบัญญัติแห่งเสรีภาพ และตั้งอยู่ในพระบัญญัตินั้นมิได้เป็นผู้ฟังแล้ว ก็หลงลืม แต่เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ตาม ผู้นั้นก็จะได้รับความสุขเพราะการประพฤติปฏิบัติของตน

²⁶ ถ้าผู้ใดเข้าใจว่าตัวเป็นกบมีรั้มมะ และมีได้สบปากคำ แต่หลอกลวงตัวเอง รั้มมะของผู้นั้นก็ไม่มีประโยชน์

²⁷ รั้มมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือ การเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

ดักเตือนไม่ให้ลำเอียง

² ก่อนพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ด้วยเหตุที่ท่านมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ นั้น จงอย่าลำเอียง

² เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวซอมซอเข้ามาด้วย

³ และท่านสนใจคนที่แต่งตัวดีด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวโอภาปราศรัยกับเขาว่า “เชิญท่านนั่งที่นี้เถิด” ในขณะที่เดียวกันท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแท่นเท้าของเราเถิด”

⁴ ท่านมิแบ่งชั้นวรรณะ และวินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ

²⁵ But he who looks into the perfect law of liberty and continues in it, and is not a forgetful hearer but a doer of the work, this one will be blessed in what he does.

²⁶ If anyone among you thinks he is religious, and does not bridle his tongue but deceives his own heart, this one's religion is useless.

²⁷ Pure and undefiled religion before God and the Father is this: to visit orphans and widows in their trouble, and to keep oneself unspotted from the world.

CHAPTER 2

My brethren, do not hold the faith of our Lord Jesus Christ, the Lord of glory, with partiality.

² For if there should come into your assembly a man with gold rings, in fine apparel, and there should also come in a poor man in filthy clothes,

³ And you pay attention to the one wearing the fine clothes and say to him, “You sit here in a good place,” and say to the poor man, “You stand there,” or, “Sit here at my footstool,”

⁴ Have you not shown partiality among yourselves, and become judges with evil thoughts?

พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด
พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้
ให้เป็นคนมั่งมีในความสำเร็จ และให้
เป็นผู้รับมรดกแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรง
สัญญาไว้ แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ

แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจนไม่ใช่
คนมั่งมีหรือที่กดขี่ข่มเหงท่าน ไม่ใช่
เขาเหล่านั้นหรือที่ลากตัวท่านไปขึ้น
ศาล

ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาท
พระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน

ถ้าท่านทั้งหลายบำเพ็ญตนตามพระ
บัญญัติโดยแท้จริง ตามพระคัมภีร์ที่ว่า
จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แล้ว ท่าน
ทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่

แต่ถ้าท่านทั้งหลายลำเอียง ท่านก็
กระทำความผิด และว่าตามธรรมบัญญัติ ท่าน
ก็กระทำความผิด

10 เพราะว่ามีผู้ใดรักษาธรรมบัญญัติ
ได้ทั้งหมด แต่ผิดข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็น
ผู้ผิดธรรมบัญญัติทั้งหมด

11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า เจ้าอย่า
ล่วงประเวณีหัวเมียเขา ก็ได้ตรัสไว้ด้วย
ว่า เจ้าอย่าฆ่าคน แม้ท่านไม่ได้ล่วง
ประเวณีแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิด
ธรรมบัญญัติ

12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำ
เช่นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยกฎ
แห่งเสรีภาพ

13 เพราะว่าการพิพากษาข่มไม่กรุณา
ต่อผู้ที่ไม่แสดงความกรุณา แต่ความ
กรุณาข่มมีชัยเหนือการพิพากษา

5 Listen, my beloved brethren: has
God not chosen the poor of this world
to be rich in faith and heirs of the king-
dom which He promised to those who
love Him?

6 But you have dishonored the poor
man. Do not the rich oppress you and
drag you into the courts?

7 Do they not blaspheme that noble
name by which you are called?

8 If you really fulfill the royal law ac-
cording to the Scripture, "You shall
love your neighbor as yourself," you do
well;

9 But if you show partiality, you com-
mit sin, and are convicted by the law as
transgressors.

10 For whoever shall keep the whole
law, and yet stumble in one point, he is
guilty of all.

11 For He who said, "Do not commit
adultery," also said, "Do not murder."
Now if you do not commit adultery, but
you do murder, you have become a
transgressor of the law.

12 So speak and so do as those who
will be judged by the law of liberty.

13 For judgment is without mercy to
the one who has shown no mercy. Mer-
cy triumphs over judgment.

มีความเชื่อแต่ไม่ประพฤติตาม ก็ไร้ผล

14 ก่อนที่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะ
ว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะ
ได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขา
จะช่วยเขาให้รอดได้หรือ

15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขาดสนเครื่อง
นุ่งห่มและอาหารประจำวัน

16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่
เขาว่า “เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่น
และอิ่มเถิด” และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขาดสน
นั้นจะเป็นประโยชน์อะไร

17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่
ประพฤติตามก็ไร้ผล

18 แต่บางคนจะกล่าวว่า “คนหนึ่งมี
ความเชื่อแต่อีกคนหนึ่งมีการประพฤติ”
จงแสดงให้เห็นว่าข้าพเจ้าเห็นความเชื่อของ
ท่านที่ไม่มีการประพฤติตาม และด้วย
การประพฤติตามข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็น
ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า

19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่ง นั่น
ก็ติดอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อ และ
กลัวจนตัวสั่น

20 แม้คนโง่เขลา ท่านต้องการให้
พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ไม่ประพฤติ
ตามนั้นไร้ผล

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้พาอิสอัค
บุตรของท่านมาถวายบนแท่นบูชา จึงได้
ความชอบธรรมเพราะการประพฤติไม่ใช่
หรือ

14 What does it profit, my brethren,
if someone says he has faith but does
not have works? Can faith save him?

15 If a brother or sister is naked and
destitute of daily food,

16 And one of you says to them, “De-
part in peace, be warmed and filled,”
but you do not give them the things
which are needed for the body, what
does it profit?

17 Thus also faith by itself, if it does
not have works, is dead.

18 But someone will say, “You have
faith, and I have works.” Show me your
faith without your works, and I will
show you my faith by my works.

19 You believe that there is one God.
You do well. Even the demons be-
lieve—and tremble!

20 But do you want to know, O fool-
ish man, that faith without works is
dead?

21 Was not Abraham our father jus-
tified by works when he offered Isaac
his son on the altar?

22 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อ
มีกำลังร่วมกับการประพฤติตามของ
ท่าน และความเชื่อ⁴นั้นจะบริบูรณ์ด้วย
การประพฤติ

23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า อับราฮัม
เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงถือว่าความ
เชื่อ⁴นั้นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน และ
ท่านได้⁴ชื่อว่า เป็นสหายของพระเจ้า

24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็น
คนชอบธรรมได้ ก็⁴เนื่องด้วยการประพฤติ
และมี⁴ใจด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

25 เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยา⁴ก็
ได้ความชอบธรรมเนื่อง⁴ด้วยความประ-
พฤติมี⁴ใจหรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าว
เหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น

26 เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้น
ไร้ชีพแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจาก
การประพฤติตามก็ไร้ผลฉันนั้น

เรื่องลิ้น

3 ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า อย่าให้
เป็นอาจารย์กันมากหลายคนเลย เพราะ
ท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายที่เป็นผู้สอนนั้น
จะได้รับการทรงพิพากษาที่เข้มงวดกว่า
ผู้อื่น

2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลาย ๆ
อย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้น
ก็เป็นคนตึ๋นรอบคอบแล้ว และสามารถ
บังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

3 ถ้าเราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้
มันเชื่อฟังเรา เราก็มักบังคับมันให้ไปไหน ๆ
ได้ทั้งตัว

22 Do you see that faith was working
together with his works, and by works
faith was made perfect?

23 And the Scripture was fulfilled
which says, "Abraham believed God,
and it was accounted to him for right-
eousness." And he was called the
friend of God.

24 You see then that a man is justi-
fied by works, and not by faith only.

25 Likewise, was not Rahab the har-
lot also justified by works when she re-
ceived the messengers and sent them
out another way?

26 For as the body without the spirit
is dead, so faith without works is dead
also.

CHAPTER 3

My brethren, let not many of you
become teachers, knowing that
we shall receive a stricter judgment.

2 For we all stumble in many things.
If anyone does not stumble in word, he
is a perfect man, able also to bridle the
whole body.

3 Indeed, we put bits in horses'
mouths that they may obey us, and we
turn their whole body.

⁴ จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็นิ่งหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน

⁵ ลิ้นก็เช่นเดียวกัน เป็นอวัยวะเล็ก ๆ และอวดอ้างเรื่องใหญ่ ๆ

จงดูเกิดไฟนิดเดียวอาจเผาป่าใหญ่ให้ไหม้ได้หมด

⁶ และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ ลิ้นเป็นโลกที่ไร้ธรรมในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมกลินไปทำให้วิญญูแห่งชีวิตเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟโดยนรก

⁷ เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว

⁸ แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วที่อยู่ไม่สุข และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย

⁹ เราทั้งหลายสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็ก่釁ด่ามนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉายาของพระองค์

¹⁰ คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน ดูก่อนที่น้องของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้น

¹¹ ป่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ

4 Look also at ships: although they are so large and are driven by fierce winds, they are turned by a very small rudder wherever the pilot desires.

5 Even so the tongue is a little member and boasts great things. See how great a forest a little fire kindles!

6 And the tongue is a fire, a world of iniquity. The tongue is so set among our members that it defiles the whole body, and sets on fire the course of nature; and it is set on fire by hell.

7 For every kind of beast and bird, of reptile and creature of the sea, is tamed and has been tamed by mankind.

8 But no man can tame the tongue. It is an unruly evil, full of deadly poison.

9 With it we bless our God and Father, and with it we curse men, who have been made in the similitude of God.

10 Out of the same mouth proceed blessing and cursing. My brethren, these things ought not to be so.

11 Does a spring send forth fresh water and bitter from the same opening?

12 ฝัองทั้งหลายคั้นมะเดื่อจะออก
ผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะ
ออกผลเป็นมะเคื่อได้หรือ บ่อน้ำพุเค็ม
ก็ทำให้เกิดน้ำจืดอีกไม่ได้เลย

ปัญญาจากเบื้องบน

13 ในพวกท่านผู้ใดเป็นคนฉลาดและ
มีปัญญา ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติ
ของตนด้วยพฤติกรรมอันดี มีใจอ่อน
สุภาพประกอบด้วยปัญญา

14 แต่ถ้าท่านรู้สึกขมขื่นเพราะมี
ใจริษยาและมักใหญ่ใฝ่สูง ก็อย่าโอ้อวดและ
อย่าทรยศต่อความจริง

15 ปัญญาเช่นนี้ไม่เหมือนปัญญาที่
มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่าง
โลกและเป็นโลกีย์วิสัยและเป็นเช่นปีศาจ

16 เพราะว่าที่ใดมีความริษยาและ
ความมักใหญ่ใฝ่สูง ที่นั่นก็วุ่นวาย
และมีการกระทำชั่วช้าลามกต่าง ๆ

17 แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริ-
สุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็น
ความสงบสุข สุภาพและว่าง่ายเปี่ยม
ด้วยความเมตตาและผลที่ดี ไม่ลำ
เอียง ไม่หน้าซื่อใจคด

18 ผู้สร้างสันติสุข หว่านอย่าง
สันติ จึงได้เกี่ยวความชอบธรรม

การเป็นมิตรกับโลก

4 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและ
อะไรเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาท
กันในพวกท่าน มิใช่กิเลสตัณหาของ
ท่านหรือที่ทำให้ท่านต่อสู้กัน

12 Can a fig tree, my brethren, bear
olives, or a grapevine bear figs? Thus
no spring yields both salt water and
fresh.

13 Who is wise and understanding
among you? Let him show by good con-
duct that his works are done in the
meekness of wisdom.

14 But if you have bitter envy and
self-seeking in your hearts, do not boast
and lie against the truth.

15 This wisdom does not descend
from above, but is earthly, sensual, de-
monic.

16 For where envy and self-seeking
exist, confusion and every evil thing are
there.

17 But the wisdom that is from above
is first pure, then peaceable, gentle,
willing to yield, full of mercy and good
fruits, without partiality and without
hypocrisy.

18 Now the fruit of righteousness is
sown in peace by those who make
peace.

CHAPTER 4

Where do wars and fights come
from among you? Do they not
come from your desires for pleasure
that war in your members?

²ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ

³ท่านขอแต่ไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิดหวังได้ไปเพื่อสนองกิเลสตัณหาของท่าน

⁴คนทุจริตเอ๋ย ไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า

⁵หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้สาระหรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นห่วงวิญญูณที่ได้ทรงประทานให้อยู่ในเราทั้งหลาย”

⁶แต่พระองค์ก็ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม

⁷เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับมาร และมันจะหนีท่านไป

⁸ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจ จงชำระใจของคนให้บริสุทธิ์

⁹จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและร้องไห้ จงให้การหัวเราะกลับกลายเป็นการโศกเศร้า และความปิติยินดีกลับกลายเป็นความเศร้าสลด

¹⁰ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ก็จะทรงยกชูท่านขึ้น

2 You lust and do not have. You murder and covet and cannot obtain. You fight and war. Yet you do not have because you do not ask.

3 You ask and do not receive, because you ask amiss, that you may spend it on your pleasures.

4 Adulterers and adulteresses! Do you not know that friendship with the world is enmity with God? Whoever therefore wants to be a friend of the world makes himself an enemy of God.

5 Or do you think that the Scripture says in vain, “The Spirit who dwells in us yearns jealously”?

6 But He gives more grace. Therefore He says: “God resists the proud, but gives grace to the humble.”

7 Therefore submit to God. Resist the devil and he will flee from you.

8 Draw near to God and He will draw near to you. Cleanse your hands, you sinners; and purify your hearts, you double-minded.

9 Lament and mourn and weep! Let your laughter be turned to mourning and your joy to gloom.

10 Humble yourselves in the sight of the Lord, and He will lift you up.

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

11 พี่น้องทั้งหลายอย่าได้ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องหรือตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อธรรมบัญญัติ และตัดสินธรรมบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินธรรมบัญญัติท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติดามธรรมบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน

12 มีผู้ทรงตั้งธรรมบัญญัติและผู้ทรงพิพากษาคัดสินแต่เพียงองค์เดียว คือ พระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยเราให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเราได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินเพื่อนบ้านของท่าน

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

13 นี่แน่ะท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร”

14 แต่ว่าท่านไม่รู้เรื่องของพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นเช่นใดเล่า ท่านก็เป็นเช่นหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็หายไป

15 แทนที่จะพูดเช่นนั้นท่านทั้งหลายควรที่จะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”

16 ตามความจริงท่านทั้งหลายโอ้อวดด้วยความทะนงตน การโอ้อวดทุกอย่างเช่นนี้เป็นความชั่ว

17 เหตุฉะนั้นผู้ใดรู้ว่าอะไรเป็นความดีและไม่ได้กระทำ คนนั้นจึงมีบาป

11 Do not speak evil of one another, brethren. He who speaks evil of a brother and judges his brother, speaks evil of the law and judges the law. But if you judge the law, you are not a doer of the law but a judge.

12 There is one Lawgiver, who is able to save and to destroy. Who are you to judge another?

13 Come now, you who say, “Today or tomorrow we will go to such and such a city, spend a year there, buy and sell, and make a profit”;

14 Whereas you do not know what will happen tomorrow. For what is your life? It is even a vapor that appears for a little time and then vanishes away.

15 Instead you ought to say, “If the Lord wills, we shall live and do this or that.”

16 But now you boast in your arrogance. All such boasting is evil.

17 Therefore, to him who knows to do good and does not do it, to him it is sin.

ตักเตือนคนมั่งมี

5¹นี่แน่ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดกับท่าน

2²ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไปแล้ว และตัวแมลงก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน

3³ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานการกระทำของท่าน และจะเผาผลาญเลือดเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สะสมสมบัติไว้แล้วสำหรับอวสานกาล

4⁴นี่แน่ ค่าจ้างของคนที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่านซึ่งท่านได้น็อทไว้ นั้นก็ร้องฟ้องขึ้น และเสียงร้องทุกข์ของคนที่เกี่ยวข้องนั้นได้ทรงทราบถึงพระกรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว

5⁵ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือย และสนุกสนาน ท่านได้บำเรอจิตใจของท่านไว้รวันประหาร

6⁶ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อต้านท่าน

ความอดทนและการอธิษฐาน

7⁷เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา จงดูชาวนา รอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน เพื่ยรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู

8⁸ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจไว้ดี เพราะใกล้จะถึงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาแล้ว

CHAPTER 5

Come now, you rich, weep and howl for your miseries that are coming upon you!

2 Your riches are corrupted, and your garments are moth-eaten.

3 Your gold and silver are corroded, and their corrosion will be a witness against you and will eat your flesh like fire. You have heaped up treasure in the last days.

4 Indeed the wages of the laborers who mowed your fields, which you kept back by fraud, cry out; and the cries of the reapers have reached the ears of the Lord of Sabaoth.

5 You have lived on the earth in pleasure and luxury; you have fattened your hearts as in a day of slaughter.

6 You have condemned, you have murdered the just; he does not resist you.

7 Therefore be patient, brethren, until the coming of the Lord. See how the farmer waits for the precious fruit of the earth, waiting patiently for it until it receives the early and latter rain.

8 You also be patient. Establish your hearts, for the coming of the Lord is at hand.

⁹พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่ากันและกัน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกทรงพิพากษา จงดู องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่ที่ประตูแล้ว

¹⁰พี่น้องทั้งหลาย จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของผู้เผยพระวจนะ ผู้ได้กล่าวความในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹¹จงดู เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้รู้เรื่องความอดทนของโยบ และได้เห็นแล้วว่าในที่สุดปลายนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา กรุณาสักเท่าใด

¹²ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ จงอย่าสาปสาบานอย่างอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือสิ่งอื่น ๆ แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เพื่อท่านจะไม่ถูกลงโทษ

¹³มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ ใจให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดร่ำเรงยินดีหรือ ใจให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ

¹⁴มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ ใจให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁵และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้อาการป่วยโรคเรื้อรัง และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรคและถ้าเขาได้กระทำความผิด พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

⁹ Do not grumble against one another, brethren, lest you be condemned. Behold, the Judge is standing at the door!

¹⁰ My brethren, take the prophets, who spoke in the name of the Lord, as an example of suffering and patience.

¹¹ Indeed we count them blessed who endure. You have heard of the perseverance of Job and seen the end intended by the Lord—that the Lord is very compassionate and merciful.

¹² But above all, my brethren, do not swear, either by heaven or by earth or with any other oath. But let your "Yes" be "Yes," and your "No," "No," lest you fall into judgment.

¹³ Is anyone among you suffering? Let him pray. Is anyone cheerful? Let him sing psalms.

¹⁴ Is anyone among you sick? Let him call for the elders of the church, and let them pray over him, anointing him with oil in the name of the Lord.

¹⁵ And the prayer of faith will save the sick, and the Lord will raise him up. And if he has committed sins, he will be forgiven.

16 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสารภาพบาปต่อกันและกัน และจงอธิษฐาน⁴เพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคภัย คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล

17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานด้วยความเชื่ออันแรงกล้าขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน

18 และท่านได้อธิษฐานขออีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้ผลิตพืชผลต่าง ๆ

19 พี่น้องของข้าพเจ้า ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่

20 จงให้ผู้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้นก็ได้ช่วยจิตวิญญาณของเขาให้รอดพ้นจากความตาย และได้กำจัดบาปเสียมากมาย

16 Confess your trespasses to one another, and pray for one another, that you may be healed. The effective, fervent prayer of a righteous man avails much.

17 Elijah was a man with a nature like ours, and he prayed earnestly that it would not rain; and it did not rain on the land for three years and six months.

18 And he prayed again, and the heaven gave rain, and the earth produced its fruit.

19 Brethren; if anyone among you wanders from the truth, and someone turns him back,

20 Let him know that he who turns a sinner from the error of his way will save a soul from death and cover a multitude of sins.

จดหมายของท่าน

เปโตร ฉบับที่หนึ่ง

THE FIRST LETTER OF PETER

CHAPTER 1

1 เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์
เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่
ในแคว้นปอนทัส แคว้น
กาลาเทีย แคว้นลัปโปโดเซีย
แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย
ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าพระบิดา
ได้ทรงเลือกและทรงกำหนด
ไว้แล้ว และพระวิญญาณได้
ทรงชำระแล้ว เพื่อให้มีความ
นบนอบเชื่อฟังพระเยซูคริสต์
และให้ได้รับการประพรม
ด้วยพระโลหิตของพระองค์
ขอพระคุณและสันติสุขจงบังเกิดทวี
คูณแก่ท่านทั้งหลายด้วยเถิด

ความหวังที่ยังดำรงอยู่

3 สาธุการแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระ
เยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหา
กรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่
เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่โดยการ
คืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

4 และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่สูญ
เน่า ปราศจากมลทิน และไม่ร่วงโรย

Peter, an apostle of Jesus Christ, to
the pilgrims of the Dispersion in
Pontus, Galatia, Cappadocia, Asia, and
Bithynia,

2 Elect according to the foreknowl-
edge of God the Father, in sanctifica-
tion of the Spirit, for obedience and
sprinkling of the blood of Jesus Christ:
Grace to you and peace be multiplied.

3 Blessed be the God and Father of
our Lord Jesus Christ, who according
to His abundant mercy has begotten us
again to a living hope through the res-
urrection of Jesus Christ from the
dead,

4 To an inheritance incorruptible
and undefiled and that does not fade
away, reserved in heaven for you,

ซึ่งได้เตรียมไว้⁴ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย

⁵ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย

⁶ในความรอนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดี ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องทนทุกข์ทรมานชั่วขณะหนึ่งในการถูกทดลองต่าง ๆ

⁷เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำ ซึ่งแม้เสียไปได้ ก็ยังถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญเกิดศักดิ์ศรีและเกียรติในเวลา⁴ที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ

⁸พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้

⁹แล้ววิญญานจิตของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลแห่งความเชื่อ

¹⁰บรรดาผู้เผยพระวจนะผู้ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายก็ได้สืบค้นและสอบถามเกี่ยวกับเรื่องความรอดนี้

¹¹เขาได้สืบค้นหาบุคคลและเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขาได้ทรงบ่งไว้ เมื่อเขาได้ทำนายถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงพระสิริที่จะมาภายหลัง

5 Who are kept by the power of God through faith for salvation ready to be revealed in the last time.

6 In this you greatly rejoice, though now for a little while, if need be, you have been grieved by various trials.

7 That the genuineness of your faith, being much more precious than gold that perishes, though it is tested by fire, may be found to praise, honor, and glory at the revelation of Jesus Christ,

8 Whom having not seen you love. Though now you do not see Him, yet believing, you rejoice with joy inexpressible and full of glory.

9 Receiving the end of your faith—the salvation of your souls.

10 Of this salvation the prophets have inquired and searched carefully, who prophesied of the grace that would come to you.

11 Searching what, or what manner of time, the Spirit of Christ who was in them was indicating when He testified beforehand the sufferings of Christ and the glories that would follow.

¹²ก็ทรงโปรดเผยให้ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นทราบว่ ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับท่านทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้ว โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

ทรงบัญชาให้ดำรงชีวิตอย่างบริสุทธิ์

¹³เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจตั้งความหวังไว้ให้เต็มเปี่ยมในพระคุณคือพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์

¹⁴โดยที่ท่านเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขอย้ำได้ประพจน์ตามกิลีสตั้นหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน

¹⁵แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ

¹⁶ดังที่มีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์

¹⁷และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระองค์เรียกพระองค์ว่าพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่มีอคติจึงประพจน์คนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้

¹² To them it was revealed that, not to themselves, but to us they were ministering the things which now have been reported to you through those who have preached the gospel to you by the Holy Spirit sent from heaven—things which angels desire to look into.

¹³ Therefore gird up the loins of your mind, be sober, and rest your hope fully upon the grace that is to be brought to you at the revelation of Jesus Christ;

¹⁴ As obedient children, not conforming yourselves to the former lusts, as in your ignorance;

¹⁵ But as He who called you is holy, you also be holy in all your conduct,

¹⁶ Because it is written, "Be holy, for I am holy."

¹⁷ And if you call on the Father, who without partiality judges according to each one's work, conduct yourselves throughout the time of your stay here in fear;

18 ท่านรู้ว่าพระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติน่าสрамรมมิได้ ซึ่งท่านได้รับต่อจากบรรพบุรุษของท่านมิใช่ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสียมสลายได้ เช่นเงินและทอง

19 แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่าง

20 แท้จริงพระเจ้าได้ทรงกำหนดพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย

21 เพราะพระคริสต์ท่านจึงวางใจในพระเจ้า ผู้ทรงชุบพระคริสต์ให้พ้นจากความตาย และทรงประทานพระเกียรติแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า

22 ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้วด้วยการเชื่อฟังความจริง จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง

23 ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากพันธุ์มดะ แต่จากพันธุ์มดะคือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่

24 เพราะฉะนั้น บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาคำศักดิ์ศรีของเขาก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป

18 Knowing that you were not re-deemed with corruptible things, like silver or gold, from your aimless conduct received by tradition from your fathers,

19 But with the precious blood of Christ, as of a lamb without blemish and without spot.

20 He indeed was foreordained before the foundation of the world, but was manifest in these last times for you

21 Who through Him believe in God, who raised Him from the dead and gave Him glory, so that your faith and hope are in God.

22 Since you have purified your souls in obeying the truth through the Spirit in sincere love of the brethren, love one another fervently with a pure heart,

23 Having been born again, not of corruptible seed but incorruptible, through the word of God which lives and abides forever,

24 Because "All flesh is as grass, and all the glory of man as the flower of the grass. The grass withers, and its flower falls away,

²⁵ แต่พระวจนะของพระเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

ศิลาที่ทรงชีวิตและชนชาติบริสุทธิ์

2 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงละความชั่วทั้งปวง การอุบายต่าง ๆ ความไม่จริงใจ ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย

² เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมฝ่ายวิญญาณอันบริสุทธิ์ เพื่อโดยน้ำมนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเจริญขึ้นสู่ความรอด

³ เพราะท่านได้ลิ้มรสพระกรุณาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴ จงมาหาพระองค์ คือพระศิลาที่ทรงชีวิต ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ด้วยความพระดำริของพระเจ้านั้นเป็นศิลาที่ทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ

⁵ และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิตที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายพระวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์

⁶ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วว่า ดูก่อน เราวางศิลา ก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์ก็จะไม่ได้รับความอับอาย

²⁵ But the word of the LORD endures forever." Now this is the word which by the gospel was preached to you.

CHAPTER 2

Therefore, laying aside all malice, all deceit, hypocrisy, envy, and all evil speaking,

² As newborn babes, desire the pure milk of the word, that you may grow thereby,

³ If indeed you have tasted that the Lord is gracious.

⁴ Coming to Him as to a living stone, rejected indeed by men, but chosen by God and precious,

⁵ You also, as living stones, are being built up a spiritual house, a holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices acceptable to God through Jesus Christ.

⁶ Therefore it is also contained in the Scripture, "Behold, I lay in Zion a chief cornerstone, elect, precious, and he who believes on Him will by no means be put to shame."

7 พระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อนั้น ศิลาที่ช่างก่อทิ้งเสียแล้วนั้น ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว

8 และเป็นหินที่ทำให้คนสะดุด และเป็นหินที่ทำให้คนหกล้ม ที่เขาสะดุนั้น เพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าตามที่เขาถูกกำหนดให้กระทำเช่นนั้น

9 แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวงเป็นประชาชาติบริสุทธิ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์

10 เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว

บำเพ็ญชีวิตอย่างผู้รับใช้ของ

พระเจ้า

11 ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายผู้อาศัยในโลกอย่างโลก ไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน ให้วันจากคณหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิตของท่าน

12 จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา

7 Therefore, to you who believe, *He* is precious; but to those who are disobedient, "The stone which the builders rejected has become the chief corner-stone,"

8 And "A stone of stumbling and a rock of offense." They stumble, being disobedient to the word, to which they also were appointed.

9 But you are a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, His own special people, that you may proclaim the praises of Him who called you out of darkness into His marvelous light;

10 Who once were not a people but are now the people of God, who had not obtained mercy but now have obtained mercy.

11 Beloved, I beg you as sojourners and pilgrims, abstain from fleshly lusts which war against the soul,

12 Having your conduct honorable among the Gentiles, that when they speak against you as evildoers, they may, by your good works which they observe, glorify God in the day of visitation.

13 ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมหাজักรพรรดิผู้มีอำนาจ

14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากมหাজักรพรรดิ ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี

15 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโง่เขลาด้วยการประพฤติดี

16 จงดำเนินชีวิตอย่างคนมีเสรีภาพ แต่อย่าใช้เสรีภาพนั้น เป็นข้ออ้างเพื่อจะทำความชั่ว แต่จงดำเนินชีวิตอย่างผู้รับใช้ของพระเจ้า

17 จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า และจงถวายเกียรติแด่มหাজักรพรรดิ

ตัวอย่างการทนทุกข์ลำบาก

ของพระเยซู

18 ท่านทั้งหลายที่เป็นคนรับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย

19 เพราะว่าผู้ที่ได้รับความเห็นชอบว่าดีนั้น ก็ต่อเมื่อเขาเห็นแก่พระเจ้าและยอมอดทนต่อความทุกข์ที่ไร้ความเป็นธรรม

20 เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไรถ้าท่านทำความชั่ว และท่านถูกเมียน เพราะการกระทำชั่วนั้น แม้ท่านจะอดทนต่อการถูกเมียนด้วยความอดกลั้น แต่

13 Therefore submit yourselves to every ordinance of man for the LORD's sake, whether to the king as supreme,

14 Or to governors, as to those who are sent by him for the punishment of evildoers and for the praise of those who do good.

15 For this is the will of God, that by doing good you may put to silence the ignorance of foolish men—

16 As free, yet not using liberty as a cloak for vice, but as bondservants of God.

17 Honor all people. Love the brotherhood. Fear God. Honor the king.

18 Servants, be submissive to your masters with all fear, not only to the good and gentle, but also to the harsh.

19 For this is commendable, if because of conscience toward God one endures grief, suffering wrongfully.

20 For what credit is it if, when you are beaten for your faults, you take it patiently? But when you do good and suffer, if you take it patiently, this is commendable before God.

ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดีและทนเอาเมื่อตกทุกข์ได้ยากเพราะการด่าทอ ท่านก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

²¹ เพราะพระเจ้าทรงใช้ท่านสำหรับเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมาน เพื่อท่านทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

²² พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำความบาปเลย และไม่ได้คร่ำครวญเลย

²³ เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม

²⁴ พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ดั้นไม้ นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรมด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย

²⁵ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมามีพระผู้เลี้ยงและผู้พิทักษ์วิญญาณจิตของท่านทั้งหลายแล้ว

ความประพฤติของภรรยาและสามี

3 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา ก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่านเพื่อว่า แม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยา

²¹ For to this you were called, because Christ also suffered for us, leaving us an example, that you should follow His steps:

²² "Who committed no sin, nor was deceit found in His mouth";

²³ Who, when He was reviled, did not revile in return; when He suffered, He did not threaten, but committed Himself to Him who judges righteously;

²⁴ Who Himself bore our sins in His own body on the tree, that we, having died to sins, might live for righteousness—by whose stripes you were healed.

²⁵ For you were like sheep going astray, but have now returned to the Shepherd and Overseer of your souls.

CHAPTER 3

Wives, likewise, be submissive to your own husbands, that even if some do not obey the word, they, without a word, may be won by the conduct of their wives,

ก็อาจจะจงใจเขาได้โดยไม่ต้องพูดเลย
สักคำเดียว

²คือเมื่อเขาได้เห็นการประพฤติที่นอบ
น้อมและดีงามของท่านทั้งหลายผู้เป็น
ภรรยา

³การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้
เป็นการประดับภายนอก ด้วยการถักผม
ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่ม
เสื้อผ้าสวยงาม

⁴แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ
แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย
คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพ ซึ่งเป็นสิ่ง
ที่ประเสริฐยิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า

⁵บรรดาสตรีผู้ทรงศีลในครั้งโบราณ
นั้น ผู้ซึ่งเชื่อในพระเจ้า ก็ได้ประดับ
กายเช่นนั้นและเชื่อฟังสามีของตน

⁶เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและ
เรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประ-
พฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวสิ่งใด
ท่านก็เป็นบุตรหลานของนาง

⁷ท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เช่นกัน
จงอยู่กินกับภรรยาด้วยความเข้าใจใน
เธอ จงให้เกียรติแก่ภรรยา เพราะเป็นเพศ
ที่อ่อนแอกว่า และเพราะท่านทั้งสองได้
รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก เพื่อ
ว่าคำอธิษฐานของท่านจะไม่มีอุปสรรค
ขัดขวาง

2 When they observe your chaste
conduct accompanied by fear.

3 Do not let your adornment be
merely outward—arranging the hair,
wearing gold, or putting on fine appar-
el—

4 Rather let it be the hidden person
of the heart, with the incorruptible
beauty of a gentle and quiet spirit,
which is very precious in the sight of
God.

5 For in this manner, in former
times, the holy women who trusted in
God also adorned themselves, being
submissive to their own husbands,

6 As Sarah obeyed Abraham, calling
him lord, whose daughters you are if
you do good and are not afraid with any
terror.

7 Husbands, likewise, dwell with
them with understanding, giving honor
to the wife, as to the weaker vessel, and
as being heirs together of the grace of
life, that your prayers may not be hin-
dered.

ยอมทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความ ชอบธรรม

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยนและอ่อนน้อม

9 อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรึงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเรียกให้ท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพร

10 เพราะผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นยังลิ้นของตนไม่พูดสิ่งชั่ว และห้ามปากไม่ให้พูดเป็นอุบายล่อลวง

11 ให้เขาละความชั่ว และกระทำความดี ให้เขาฝ่าฟันสันติสุขและมุ่งดำเนินไป

12 เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเข แต่พระพักตร์ของพระองค์ไม่เป็นมิตรกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว

13 ถ้าท่านทั้งหลายฝ่าใจประพฤติกความดี ผู้ใดจะทำร้ายท่าน

14 แต่ถึงแม้ว่าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุประพฤติกการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างอ้าวเขา และอย่าวิตกไปเลย

15 แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่าน

8 Finally, all of you be of one mind, having compassion for one another; love as brothers, be tenderhearted, be courteous;

9 Not returning evil for evil or reviling for reviling, but on the contrary blessing, knowing that you were called to this, that you may inherit a blessing.

10 For "He who would love life and see good days, let him refrain his tongue from evil, and his lips from speaking deceit;

11 Let him turn away from evil and do good; let him seek peace and pursue it.

12 For the eyes of the LORD are on the righteous, and his ears are open to their prayers; but the face of the LORD is against those who do evil."

13 And who is he who will harm you if you become followers of what is good?

14 But even if you should suffer for righteousness' sake, you are blessed. "And do not be afraid of their threats, nor be troubled."

15 But sanctify the Lord God in your hearts, and always be ready to give a defense to everyone who asks you a reason for the hope that is in you, with

จะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า
ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผล
ประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและ
ด้วยความนอบน้อม

¹⁶ และให้ความสำนึกผิดชอบของท่าน
ไม่เป็นเหตุที่ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย
คนที่กล่าวร้ายความประพฤติของท่าน
ในพระคริสต์จะต้องได้รับความอับอาย

¹⁷ เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะ
ทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า
ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการ
ประพฤติชั่ว

¹⁸ ด้วยว่าพระคริสต์ก็ได้สิ้นพระชนม์
ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป
คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบ
ธรรม เพื่อจะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึง
พระเจ้า ฝ่ายกายพระองค์จึงสิ้นพระชนม์
แต่ฝ่ายวิญญาณทรงคืนพระชนม์

¹⁹ และโดยทางวิญญาณพระองค์ได้
เสด็จไปประกาศพระวจนะแก่วิญญาณที่
ติดคุกอยู่

²⁰ ซึ่งในกาลก่อนไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า
คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดคดโทษไว้ใน
สมัยโนอาห์ ขณะที่ท่านกำลังก่อสร้าง
ใหญ่ในนั้นมีน้อยคนคือทางน้ำนั้นแปด
คนรอดชีวิตจากน้ำท่วม

²¹ บัพติศมามีพลังที่ช่วยท่านทั้งหลาย
ให้รอดเช่นเดียวกัน มิใช่เป็นการชำระมล
ทินทางกาย แต่ให้มีจิตสำนึกว่าชอบ
จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าโดยที่พระ-
เยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย

meekness and fear;

¹⁶ Having a good conscience, that
when they defame you as evildoers,
those who revile your good conduct in
Christ may be ashamed.

¹⁷ For it is better, if it is the will of
God, to suffer for doing good than for
doing evil.

¹⁸ For Christ also suffered once for
sins, the just for the unjust, that He
might bring us to God, being put to
death in the flesh but made alive by the
Spirit.

¹⁹ By whom also He went and
preached to the spirits in prison.

²⁰ Who formerly were disobedient,
when once the Divine longsuffering
waited in the days of Noah, while the
ark was being prepared, in which a few,
that is, eight souls, were saved through
water.

²¹ There is also an antitype which
now saves us—baptism (not the removal
of the filth of the flesh, but the answer
of a good conscience toward God),
through the resurrection of Jesus
Christ.

²²พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ และทรงสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว มีพวกทูตสวรรค์และศักดิ์เทพ และอิทธิเทพทั้งหลายอยู่ได้อำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น

ผู้รับมอบฉันทะที่ดีแห่งพระคุณของพระเจ้า

4 ฉะนั้นโดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานทางพระกายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานทางกายเช่นนี้ก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว

² เพื่อจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในโลกตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

³ จงให้เวลาที่ผ่านมาแล้วนั้นเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่ไม่ดีต่างชนิดชอบกระทำ คือประพฤติชั่วตามราคะตัณหาตามใจปรารถนาอันชั่ว มาเหล้าองุ่นเลี้ยงกันอย่างถึงใจ กินเหล้าวันวายกัน และการไหว้รูปเคารพซึ่งผิดธรรม

⁴ เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติชั่วเหมือนอย่างเขา และเขาก็กล่าวร้ายท่าน

⁵ คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

⁶ ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าประเสริฐจึงได้ประกาศแก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะมีชีวิตทางจิตวิญญาณเช่นพระเจ้า

²² Who has gone into heaven and is at the right hand of God, angels and authorities and powers having been made subject to Him.

CHAPTER 4

Therefore, since Christ suffered for us in the flesh, arm yourselves also with the same mind, for he who has suffered in the flesh has ceased from sin,

² That he no longer should live the rest of *his* time in the flesh for the lusts of men, but for the will of God.

³ For we *have spent* enough of our past lifetime in doing the will of the Gentiles—when we walked in lewdness, lusts, drunkenness, revelries, drinking parties, and abominable idolatries.

⁴ In regard to these, they think it strange that you do not run with *them* in the same flood of dissipation, speaking evil of you.

⁵ They will give an account to Him who is ready to judge the living and the dead.

⁶ For this reason the gospel was preached also to those who are dead, that they might be judged according to men in the flesh, but live according to

แม้ว่าเมื่อเขายังอยู่ในโลกนี้เขาถูกพิพากษาลงโทษเหมือนอย่างมนุษย์ทั่ว ๆ ไป⁷ ความสำเร็จของสิ่งทั้งปวงก็ใกล้จะมาถึงแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงมีสติสัมปชัญญะ และจงรู้จักสงบใจเพื่อแก่การอธิษฐาน

⁸ ที่สำคัญยิ่งกว่าอะไรหมดยกคือจงรักซึ่งกันและกันให้มาก เพราะว่าความรักลบล้างความผิดมากมายได้

⁹ ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น

¹⁰ ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานที่ทรงประทานให้แล้ว ก็ให้ใช้ของประทานนั้นเพื่อประโยชน์แก่กันและกัน เป็นผู้รับมอบฉันทะที่ดีที่แจกและสำแดงพระคุณนานาประการของพระเจ้า

¹¹ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะพูด ก็ให้กล่าวเหมือนหนึ่งกล่าวพระยาธิบดีของพระเจ้า ถ้าคนใดกระทำบริการ ก็จงให้บริการตามกำลัง ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานเพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้เกียรติในการทั้งปวงโดยทางพระเยซูคริสต์ พระสิริและไถ่สวรณ์นานาประการจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อามีน

การยอมทนทุกข์อย่างคริสตชน

¹² ดูก่อนท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลงโทษ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน

God in the spirit.

⁷ But the end of all things is at hand; therefore be serious and watchful in your prayers.

⁸ And above all things have fervent love for one another, for "love will cover a multitude of sins."

⁹ Be hospitable to one another without grumbling.

¹⁰ As each one has received a gift, minister it to one another, as good stewards of the manifold grace of God.

¹¹ If anyone speaks, let him speak as the oracles of God. If anyone ministers, let him do it as with the ability which God supplies, that in all things God may be glorified through Jesus Christ, to whom belong the glory and the dominion forever and ever. Amen.

¹² Beloved, do not think it strange concerning the fiery trial which is to try you, as though some strange thing happened to you;

13 แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระเจ้าปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย

14 ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งพระสิริและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน

15 แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้ฆ่าคนหรือเป็นขโมยหรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับรูปะของคนอื่น

16 แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะมีชื่อว่าเป็นคริสตชน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะชื่อนั้น

17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อนปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

18 และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้ อย่างยากเย็นแล้ว คนที่ไม่เคารพพระเจ้าและคนบาปจะ ไปอยู่ที่ไหน

19 เหตุฉะนั้น ขอให้คนที่ทั้งหลายที่ท่านทุกข์ทรมานตามพระประสงค์ของพระเจ้า จงประพฤติชอบและฝ่ากฏวินัยจิตของตนไว้กับองค์พระผู้สร้างผู้ที่ยังธรรมนั้นเถิด

13 But rejoice to the extent that you partake of Christ's sufferings, that when His glory is revealed, you may also be glad with exceeding joy.

14 If you are reproached for the name of Christ, blessed are you, for the Spirit of glory and of God rests upon you. On their part He is blasphemed, but on your part He is glorified.

15 But let none of you suffer as a murderer, a thief, an evildoer, or as a busybody in other people's matters.

16 Yet if anyone suffers as a Christian, let him not be ashamed, but let him glorify God in this matter.

17 For the time has come for judgment to begin at the house of God; and if it begins with us first, what will be the end of those who do not obey the gospel of God?

18 Now "If the righteous one is scarcely saved, where will the ungodly and the sinner appear?"

19 Therefore let those who suffer according to the will of God commit their souls to Him in doing good, as to a faithful Creator.

ดูแลฝูงแกะของพระเจ้า

5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงดักเตือนบรรดาผู้ใหญ่ในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับศักดิ์ศรีอันจะมาปรากฏภายหลัง

2 จึงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินสิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจเลื่อมใส

3 และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น

4 และเมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่ร่วงโรยไม่ได้เลย

5 ในท่านเองเดียวกันท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงเชื่อฟังคำของพวกผู้ใหญ่ อันที่จริงให้ท่านทุกคนมีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงเป็นปฏิปักษ์กับคนเหล่านั้นที่ถือตัวองหอง แต่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณแก่คนที่อ่อนน้อมถ่อมตน

6 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร

7 จงละความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย

CHAPTER 5

The elders who are among you I exhort, I who am a fellow elder and a witness of the sufferings of Christ, and also a partaker of the glory that will be revealed:

2 Shepherd the flock of God which is among you, serving as overseers, not by compulsion but willingly, not for dishonest gain but eagerly;

3 Nor as being lords over those entrusted to you, but being examples to the flock;

4 And when the Chief Shepherd appears, you will receive the crown of glory that does not fade away.

5 Likewise you younger people, submit yourselves to your elders. Yes, all of you be submissive to one another, and be clothed with humility, for "God resists the proud, but gives grace to the humble."

6 Therefore humble yourselves under the mighty hand of God, that He may exalt you in due time,

7 Casting all your care upon Him, for He cares for you.

⁸ท่านทั้งหลายจงสงบใจจงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่านคือมารวนเวียนอยู่รอบ ๆ คบสิ่งหิการามเที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้

⁹จึงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ เพราะว่าพวกพี่น้องทั้งหลายของท่านทั่วโลกก็ประสบความทุกข์ลำบากอย่างเดียวกัน

¹⁰และเมื่อท่านทั้งหลายได้ทนทุกข์อยู่ชั่วขณะหนึ่งแล้ว พระเจ้าผู้ทรงพระคุณล้ำเลิศ ผู้ได้ทรงเรียกให้ท่านทั้งหลายเข้าในศักดิ์ศรีนิรันดร์ในพระคริสต์ พระองค์เองก็จะทรงโปรดปรนปรุงท่านให้มั่นคง และมีกำลังขึ้น

¹¹ขอให้อวรธานาภาพของมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

คำแสดงความนับถือตอนท้าย

¹²ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อ ๆ มาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง ข้าพเจ้าเตือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณนั้น

¹³คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกัน ฝากความคิดถึงมายังท่านและมาระโก บุตรของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

¹⁴จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมมอบอันแสดงความรักต่อกัน

ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระคริสต์เถิด

8 Be sober, be vigilant; because your adversary the devil walks about like a roaring lion, seeking whom he may devour.

9 Resist him, steadfast in the faith, knowing that the same sufferings are experienced by your brotherhood in the world.

10 But may the God of all grace, who called us to His eternal glory by Christ Jesus, after you have suffered a while, perfect, establish, strengthen, and settle you.

11 To Him be the glory and the dominion forever and ever. Amen.

12 By Silvanus, our faithful brother as I consider him, I have written to you briefly, exhorting and testifying that this is the true grace of God in which you stand.

13 She who is in Babylon, elect together with you, greets you; and so does Mark my son.

14 Greet one another with a kiss of love. Peace to you all who are in Christ Jesus. Amen.

จดหมายของท่าน

เปโตร ฉบับที่สอง

THE SECOND-LETTER OF PETER

CHAPTER 1

1 ซิโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครทูต

ของพระเยซูคริสต์
เขียน ท่านทั้งหลายที่ได้ความเชื่อ
เท่าเทียมกับเรา ด้วยความ
ชอบธรรมแห่งพระเจ้าของ
เราทั้งหลาย คือพระเยซูคริสต์
เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

² ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูน
แก่ท่านทั้งหลาย โดยซาบซึ่งในพระเจ้า
และพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การทรงเรียกและทรงเลือกท่าน

³ ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชของพระองค์
ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิต
และมีธรรม โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรง
เรียกเราด้วยพระสิริและความล้ำเลิศ
ของพระองค์

⁴ พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญา
อันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่า
ด้วยเหตุเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจาก
ความเสื่อมโทรม ที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะ
คัมภีร์ และจะได้รับส่วนในสภาพของ
พระองค์

Simon Peter, a bondservant and
apostle of Jesus Christ, to those
who have obtained like precious faith
with us by the righteousness of our God
and Savior Jesus Christ:

² Grace and peace be multiplied to
you in the knowledge of God and of
Jesus our Lord,

³ As His divine power has given to us
all things that pertain to life and godli-
ness, through the knowledge of Him
who called us by glory and virtue,

⁴ By which have been given to us ex-
ceedingly great and precious promises,
that through these you may be partak-
ers of the divine nature, having escaped
the corruption that is in the world
through lust.

⁵ เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อเอาความรู้เพิ่มคุณธรรม

⁶ เอาความเห็นยั้งคนเพิ่มความรู้อำนาจเพิ่มความเห็นยั้งคน และเอาธรรมเพิ่มขันติ

⁷ เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มธรรม และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง

⁸ ถ้าท่านทั้งหลายเพียบพร้อมด้วยของประทานเหล่านี้แล้ว ก็จะทำให้ท่านเกิดประโยชน์ และเกิดผลที่ได้ซาบซึ้งในพระเยซูคริสตเจ้าของเรา

⁹ เพราะว่าผู้ใดที่ขาดธรรมเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดดาดัน และลืมไปว่าตนได้รับการชำระให้พ้นความผิดบาปแล้ว

¹⁰ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤดิเช่นนั้น ท่านจะไม่พลาดจากทางที่นำไปสู่ความรอด

¹¹ ดังนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสตเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

¹² เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงแล้วก็ดี ข้าพเจ้าก็พร้อมอยู่เสมอที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้

¹³ คราวใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในกายนี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้

⁵ But also for this very reason, giving all diligence, add to your faith virtue, to virtue knowledge,

⁶ To knowledge self-control, to self-control perseverance, to perseverance godliness,

⁷ To godliness brotherly kindness, and to brotherly kindness love.

⁸ For if these things are yours and abound, *you will be* neither barren nor unfruitful in the knowledge of our Lord Jesus Christ.

⁹ For he who lacks these things is shortsighted, even to blindness, and has forgotten that he was cleansed from his old sins.

¹⁰ Therefore, brethren, be even more diligent to make your call and election sure, for if you do these things you will never stumble;

¹¹ For so an entrance will be supplied to you abundantly into the everlasting kingdom of our Lord and Savior Jesus Christ.

¹² For this reason I will not be negligent to remind you always of these things, though you know and are established in the present truth.

¹³ Yes, I think it is right, as long as I am in this tent, to stir you up by reminding you,

14 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสลະทิ้งร่างกายของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

15 และข้าพเจ้าจะหาทางให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้เมื่อข้าพเจ้าจากโลกนี้ไปแล้ว

พยานรู้เห็นพระสิริของพระคริสต์

16 เพราะว่าเมื่อเราได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาแต่งขึ้นอย่างชาญฉลาด แต่เราเป็นพยานผู้รู้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

17 เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระบิดา และพระสุรเสียงจากพระสิริอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ คริสตแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก”

18 เราก็ได้ยินพระสุรเสียงนั้นจากสวรรค์ เพราะว่าเราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาบาริสทุธนั้น

19 และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เพราะคำนั้นเป็นเสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืดจนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย

20 ท่านทั้งหลายต้องเข้าใจข้อนี้ก่อน คือผู้หนึ่งผู้ใดจะตีความหมายคำของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เอาเองไม่ได้

14 Knowing that shortly I must put off my tent, just as our Lord Jesus Christ showed me.

15 Moreover I will be careful to ensure that you always have a reminder of these things after my decease.

16 For we did not follow cunningly devised fables when we made known to you the power and coming of our Lord Jesus Christ, but were eyewitnesses of His majesty.

17 For He received from God the Father honor and glory when such a voice came to Him from the Excellent Glory: “This is My beloved Son, in whom I am well pleased.”

18 And we heard this voice which came from heaven when we were with Him on the holy mountain.

19 And so we have the prophetic word confirmed, which you do well to heed as a light that shines in a dark place, until the day dawns and the morning star rises in your hearts;

20 Knowing this first, that no prophecy of Scripture is of any private interpretation,

²¹ เพราะว่าคำของผู้เผยพระวจนะนั้น ไม่ได้มาจากความคิดจิตใจของมนุษย์ แต่มนุษย์ได้กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

ผู้เผยพระวจนะและครูเทียม

(ยด. 4-13)

2 แต่ว่าได้มีคนทีปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นในชนชาตินั้น เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนผิดเกิดขึ้นในพวกท่านทั้งหลาย ซึ่งจะลอบเอามิชฉลัทธิอันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสื่อมสอนจนถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ ซึ่งจะทำให้เขาพินาศโดยเร็วพลัน

² จะมีคนหลายคนประพฤติชั่วตามอย่างเขาและเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุทางของสิ่งจะจะถูกกล่าวร้าย

³ และด้วยใจโลภเขาจะกล่าวตลบตะแลงคำกล่าวจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เน้นซ้ำ และความวิบัติที่จะเกิดกับเขาก็หาสลายไปไม่

⁴ เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่หฤคิ และได้ขังเขาไว้ในขุมมรณภูมิ คุณไว้นั้นกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา

⁵ และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครั้งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรม กับคนอื่นอีกเจ็ดคน เมื่อ

21 For prophecy never came by the will of man, but holy men of God spoke as they were moved by the Holy Spirit.

CHAPTER 2

But there were also false prophets among the people, even as there will be false teachers among you, who will secretly bring in destructive heresies, even denying the Lord who bought them, and bring on themselves swift destruction.

² And many will follow their destructive ways, because of whom the way of truth will be blasphemed.

³ By covetousness they will exploit you with deceptive words; for a long time their judgment has not been idle, and their destruction does not slumber.

⁴ For if God did not spare the angels who sinned, but cast *them* down to hell and delivered *them* into chains of darkness, to be reserved for judgment;

⁵ And did not spare the ancient world, but saved Noah, *one of eight people*, a preacher of righteousness,

คราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคอนอธรรม

⁶ และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นเงาอันดำ เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนทั้งหลายที่ประพฤติอธรรม

⁷ และได้ทรงช่วยโลกผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของคนที่ชั่วเหล่านั้น

⁸ (เพราะเมื่อคนชอบธรรมอยู่ในหมู่คนชั่ว ความประพฤติของคนชั่วที่ท่านได้เห็นและได้ยิน ทำให้จิตใจที่ชอบธรรมของท่านรุ่มร้อนเป็นทุกข์ทุกวันคืน)

⁹ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทราบว่าจะช่วยคนชอบธรรมให้รอดพ้นจากการทดลองได้อย่างไร และทรงทราบวิธีกักขังคนชั่วไว้ให้รับโทษเมื่อถึงวันพิพากษา

¹⁰ โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวหลงระเหิรไปตามกิเลสตัณหาและหมิ่นประมาทอำนาจของผู้ใหญ่

คนเหล่านั้นกล้าและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประนามศักดิ์สิทธิ์

¹¹ แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประนามคนเหล่านั้นหน้าพระที่นั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่

¹² แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรฉานที่ปราศจากความคิดเป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับ

bringing in the flood on the world of the ungodly;

⁶ And turning the cities of Sodom and Gomorrah into ashes, condemned them to destruction, making them an example to those who afterward would live ungodly;

⁷ And delivered righteous Lot, who was oppressed by the filthy conduct of the wicked

⁸ (For that righteous man, dwelling among them, tormented his righteous soul from day to day by seeing and hearing their lawless deeds)—

⁹ Then the Lord knows how to deliver the godly out of temptations and to reserve the unjust under punishment for the day of judgment,

¹⁰ And especially those who walk according to the flesh in the lust of uncleanness and despise authority. They are presumptuous, self-willed. They are not afraid to speak evil of dignitaries,

¹¹ Whereas angels, who are greater in power and might, do not bring a reviling accusation against them before the Lord.

¹² But these, like natural brute beasts made to be caught and destroyed, speak evil of the things they do not understand, and will utterly perish

และถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่
เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศอย่างสัตว์ร้าย
นั้น

13 เขาจะได้รับทุกอย่างเป็นโทษแห่งการ
อธรรมของเขา เขาทั้งหลายถือการเสเพล
เฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน
เขาค่างพริ้วและมลทิน และประพฤติกการ
เสเพลเฮฮา เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่าน
ทั้งหลาย

14 ของเขามีแววที่เปี่ยมด้วยความ
ใคร่ในการล่อลวงประเวณีไม่สิ้นความ
กระหายในบาป เขาล่อลวงคนที่ใจไม่มั่น
คง ใจของเขาชินกับการโลก เขาเหล่านั้น
เป็นคนที่ถูกสาปแช่งเลยหนอ

15 เขาสละทิ้งทางชอบ หลงไปในทาง
ผิด ดำเนินตามทางของบาลาามบุตรโอร
ผู้ซึ่งชอบสิ่งที่ได้มาจากการอธรรม

16 แต่บาลาามก็ได้อุบัติภายในการ
ที่เขาได้กระทำการละเมิดนั้น ลาไ้
ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับ
ยั้งอาการคลุ้มคลั่งของผู้พยากรณ์คนนั้น

17 คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นหมอก
ที่ถูกพายุพัดไป พระองค์ทรงเตรียม
พุนมรณมิติไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้น

18 เพราะว่าเขาได้พูดโอ้อวดตัว และ
เขาใช้ความปรารถนาชั่วทางกายล่อลวง
คนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากผู้ที่หลง
ประพฤติผิด

19 เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจาก
การเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของ
ความเลื่อมทราม เพราะวามนุษย์พ่ายแพ้
แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

in their own corruption,

13 And will receive the wages of un-
righteousness, as those who count it
pleasure to carouse in the daytime.
They are spots and blemishes, carous-
ing in their own deceptions while they
feast with you,

14 Having eyes full of adultery and
that cannot cease from sin, enticing un-
stable souls. They have a heart trained
in covetous practices, and are accursed
children.

15 They have forsaken the right way
and gone astray, following the way of
Balaam the son of Beor, who loved the
wages of unrighteousness;

16 But he was rebuked for his iniqu-
ity: a dumb donkey speaking with a
man's voice restrained the madness of
the prophet.

17 These are wells without water,
clouds carried by a tempest, for whom
is reserved the blackness of darkness
forever.

18 For when they speak great swell-
ing words of emptiness, they allure
through the lusts of the flesh, through
lewdness, the ones who have actually
escaped from those who live in error.

19 While they promise them liberty,
they themselves are slaves of corrup-
tion; for by whom a person is over-
come, by him also he is brought into
bondage.

²⁰ เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจาก
สรรพมลทินของโลกนี้แล้วด้วยการที่
เขาได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าและผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องกับ
และพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บันปลาย
ของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น

²¹ เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบ
ธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้
แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอัน
บริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดมอบให้แก่เขา

²² พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาษิต
ซึ่งเป็นความจริงที่ว่า สุนัขเลิกกินสิ่งที่มีมัน
สำรอกออกมา และสุกรที่คนล้างมัน
ให้สะอาด แล้วกลับลุยลงไปนอนในปลัก
อีก

คำสัญญาเรื่องการเสด็จมา

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

³ ดูก่อนพวกที่รัก นี่เป็นจดหมาย
ฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน
ทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับ
นั้น ข้าพเจ้าได้สะกดใจอันซื่อสัตย์ของ
ท่านให้ระลึก

² เพื่อท่านทั้งหลายจะได้จดจำถ้อยคำทั้ง
หลายที่พวกผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ได้
กล่าวไว้เมื่อก่อน และพระบัญญัติของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอด
โดยบรรดาอัครทูต

³ จงรู้ข้อนี้ก่อนคือ ในกาลสุดท้ายคน
ที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและประพฤ
ติความใจปรารถนาของตน

²⁰ For if, after they have escaped the
pollutions of the world through the
knowledge of the Lord and Savior
Jesus Christ, they are again entangled
in them and overcome, the latter end is
worse for them than the beginning.

²¹ For it would have been better for
them not to have known the way of
righteousness, than having known it, to
turn from the holy commandment deli-
vered to them.

²² But it has happened to them ac-
cording to the true proverb: "A dog
returns to his own vomit," and, "a sow,
having washed, to her wallowing in the
mire."

CHAPTER 3

Beloved, I now write to you this se-
cond epistle (in both of which I stir
up your pure minds by way of remind-
er),

² That you may be mindful of the
words which were spoken before by the
holy prophets, and of the command-
ment of us, the apostles of the Lord and
Savior,

³ Knowing this first: that scoffers will
come in the last days, walking accord-
ing to their own lusts,

⁴และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษลบล้างไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนเป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก”

⁵เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยพระวจนะของพระเจ้าฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้เกิดขึ้นจากน้ำและมีน้ำล้อมรอบทุกด้าน

⁶ด้วยน้ำนั้นเองชาวโลกที่มีอยู่ในขณะนั้นก็ได้ถูกทำลายให้พินาศไปเพราะน้ำท่วม

⁷และโดยพระวจนะเดียวกันนั้นเองท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ก็มิไว้สำหรับให้ไฟเผาผลาญ คือเก็บไว้จนกว่าจะถึงวันทรงพิพากษาและวันพินาศแห่งบรรดาทุรชน

⁸แต่ดูก่อนพวกที่รัก อย่าลืมความจริงข้อนี้เสีย คือวันเดียวของพระเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว

⁹องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

¹⁰แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบซ่อนมา และในวันนั้นท้องฟ้าจะลว้างเสียไปด้วย

4 And saying, “Where is the promise of His coming? For since the fathers fell asleep, all things continue as *they were* from the beginning of creation.”

5 For this they willfully forget: that by the word of God the heavens were of old, and the earth standing out of water and in the water,

6 By which the world *that* then existed perished, being flooded with water.

7 But the heavens and the earth *which* now exist are kept in store by the same word, reserved for fire until the day of judgment and perdition of ungodly men.

8 But, beloved, do not forget this one thing, that with the Lord *one day is as a thousand years, and a thousand years as one day.*

9 The Lord is not slack concerning *His* promise, as some count slackness, but is longsuffering toward us, not willing that any should perish but that all should come to repentance.

10 But the day of the Lord will come as a thief in the night, in which the heavens will pass away with a great noise, and the elements will melt with

เสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตจะสลายไปด้วยไฟ และแผ่นดินโลกกับสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในโลกนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้น

11 เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม

12 จงเฝ้ารอและเร่งวันของพระเจ้าให้มาถึง ซึ่งวันนั้นท้องฟ้าจะถูกไฟเผาผลาญสลายไป และโลกธาตุก็จะถูกไฟเผาให้สลายไป

13 แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่

14 เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอดสำหิให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายมีใจสงบปราศจากมลทินและข้อตำหนิ

15 และจงถือว่าการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้น เป็นการช่วยเราให้รอดครั้งที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เขา

16 ในจดหมายทุกฉบับของเขาก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว ในจดหมายเหล่านั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ และมีใจไม่แน่นอนมั่นคงได้บิดเบือนข้อความเสีย เหมือนอย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์ อันเป็นเหตุให้คนเืองพินาศ

fervent heat; both the earth and the works that are in it will be burned up.

11 Therefore, since all these things will be dissolved, what manner of persons ought you to be in holy conduct and godliness,

12 Looking for and hastening the coming of the day of God, because of which the heavens will be dissolved, being on fire, and the elements will melt with fervent heat?

13 Nevertheless we, according to His promise, look for new heavens and a new earth in which righteousness dwells.

14 Therefore, beloved, looking forward to these things, be diligent to be found by Him in peace, without spot and blameless;

15 And consider that the longsuffering of our Lord is salvation—as also our beloved brother Paul, according to the wisdom given to him, has written to you,

16 As also in all his epistles, speaking in them of these things, in which are some things hard to understand, which untaught and unstable people twist to their own destruction, as they do also the rest of the Scriptures.

17 เพราะเหตุนั้นดูก่อนพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี ท่านอาจจะหลงไปกระทำความผิดตามการผิดของคนชั่วเหล่านั้น และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน

18 แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณและในความรู้ ซึ่งมาจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเกียรติจึงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน

17 You therefore, beloved, since you know *this* beforehand, beware lest you also fall from your own steadfastness, being led away with the error of the wicked;

18 But grow in the grace and knowledge of our Lord and Savior Jesus Christ. To Him be the glory both now and forever. Amen.

14 Therefore, beloved, looking forward to these things, be diligent to be found by Him in peace, without spot and blemish.

15 And consider that the Lord is saving a remnant of our Lord is salvation—as also our beloved brother Paul, according to the wisdom given to him, has written to you,

16 As also in all his epistles, wherein some things hard to understand, which unrighteous and unstable people will so twist as they do also the text of the Scripture.

14 เพราะว่าเหตุนี้แล ดูก่อนพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว จงตั้งใจที่จะพบพระองค์โดยปราศจากมลทินและตำหนิ

15 และจงระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะทรงรอดคนกลุ่มหนึ่งไว้โดยพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระอัครทูตเปาโลซึ่งได้รับสติปัญญาโดยพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้เขียนถึงท่านทั้งหลายในจดหมายทั้งหลายที่ท่านทั้งหลายได้อ่านแล้ว

16 ดังที่ในจดหมายทั้งหลายที่ท่านทั้งหลายได้อ่านแล้ว ท่านทั้งหลายจะเห็นว่าเปาโลได้เขียนถึงท่านทั้งหลายในจดหมายทั้งหลายที่ท่านทั้งหลายได้อ่านแล้ว และท่านทั้งหลายจะเห็นว่าเปาโลได้เขียนถึงท่านทั้งหลายในจดหมายทั้งหลายที่ท่านทั้งหลายได้อ่านแล้ว

จดหมายของท่าน

ยอห์น
ฉบับที่หนึ่ง

THE FIRST LETTER OF JOHN

พระวาตะแห่งชีวิต

¹ซึ่งมีตั้งแต่ปฐมกาล ซึ่งเราได้ขึ้น
ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และ
จับต้องด้วยมือของเรานั้นเกี่ยวกับพระ
วาตะแห่งชีวิต

²(และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้
เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิต
นิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้
ดำรงอยู่กับพระบิดาและได้ปรากฏแก่
เราทั้งหลาย)

³ซึ่งเราได้เห็นและได้ขึ้นนั้นเราก็ได้
ประกาศให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วย เพื่อท่าน
ทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา
เราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีกับพระบิดา
และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของ
พระองค์

⁴และเราเขียนข้อความเหล่านี้ เพื่อ
ความปลาบปลื้มยินดีของเรา จะได้เต็ม
เปี่ยม

CHAPTER I

That which was from the begin-
ning, which we have heard,
which we have seen with our eyes,
which we have looked upon, and our
hands have handled, concerning the
Word of life—

² The life was manifested, and we
have seen, and bear witness, and de-
clare to you that eternal life which was
with the Father and was manifested to
us—

³ That which we have seen and heard
we declare to you, that you also may
have fellowship with us; and truly our
fellowship is with the Father and with
His Son Jesus Christ.

⁴ And these things we write to you
that your joy may be full.

พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง

นี่เป็นข้อความที่เราได้ขึ้นจากพระองค์ และบอกแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และความมืดในพระองค์ไม่มีเลย

ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พินาศ และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง

แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น

ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็ลวงตนเอง และสิ่งจะไม่ได้อยู่ในเราเลย

ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรับสั่งของพระองค์ก็มิได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

พระคริสต์ผู้พลอเพื่อเรา

ลูกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เรามีพระองค์ผู้พลอพระบิดาเพื่อเรา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเที่ยงธรรมนั้น

5 This is the message which we have heard from Him and declare to you, that God is light and in Him is no darkness at all.

6 If we say that we have fellowship with Him, and walk in darkness, we lie and do not practice the truth.

7 But if we walk in the light as He is in the light, we have fellowship with one another, and the blood of Jesus Christ His Son cleanses us from all sin.

8 If we say that we have no sin, we deceive ourselves, and the truth is not in us.

9 If we confess our sins, He is faithful and just to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness.

10 If we say that we have not sinned, we make Him a liar, and His word is not in us.

CHAPTER 2

My little children, these things I write to you, so that you may not sin. And if anyone sins, we have an Advocate with the Father, Jesus Christ the righteous.

²และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระ
อาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาป
ของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราคนเดียว
แต่ของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย

³เราจะมั่นใจได้ว่าเราคุ้นกับพระองค์
โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระ
บัญญัติของพระองค์

⁴คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าคุ้นกับ
พระองค์” แต่มิได้ประพฤติตามพระ
บัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุด
มุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย

⁵แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวจนะของ
พระองค์ ความรักของพระเจ้าก็ถึงความ
บริบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ด้วย
อาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า
เราอยู่ในพระองค์

⁶ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้น
ก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรง
ดำเนินนั้น

พระบัญญัติใหม่

⁷ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าไม่ได้เขียน
บัญญัติใหม่ ถึงท่านทั้งหลายเลย แต่เป็น
พระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มี
อยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือ
คำสั่งท่านทั้งหลายได้ยินมาแล้ว

⁸อีกนัยหนึ่งก็กล่าวได้ว่าข้าพเจ้าเขียน
บัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย ที่ว่าใหม่ทั้ง
ฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย ก็
เพราะว่าความมืดนั้นกำลังจะสว่างไป
และความสว่างก็ส่องอยู่แล้ว

2 And He Himself is the propitiation
for our sins, and not for ours only but
also for the whole world.

3 Now by this we know that we know
Him, if we keep His commandments.

4 He who says, “I know Him,” and
does not keep His commandments, is a
liar, and the truth is not in him.

5 But whoever keeps His word, truly
the love of God is perfected in him. By
this we know that we are in Him.

6 He who says he abides in Him
ought himself also to walk just as He
walked.

7 Brethren, I write no new com-
mandment to you, but an old com-
mandment which you have had from
the beginning. The old commandment
is the word which you heard from the
beginning.

8 Again, a new commandment I
write to you, which thing is true in Him
and in you, because the darkness is
passing away, and the true light is al-
ready shining.

9 ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ ยังอยู่ในความมืด

10 ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในความสว่างนั้นไม่มีอะไร ที่จะทำให้สะดุด

11 แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืดและ ไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน เพราะว่าความมืดทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว

12 ลูกทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมาย ถึงท่าน เพราะว่าได้ทรงยกบาปของท่าน แล้วด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์

13 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียน จดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ กู้กับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐม กาล ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม ๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่าน ทั้งหลายได้ชนะมารร้ายนั้น ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นลูก ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้กู้กับพระบิดา

14 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้า เขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลาย ได้กู้กับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ ปฐมกาล ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่ม ๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะ ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะ ของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และ ท่านชนะมารร้ายนั้นแล้ว

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลกถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น

9 He who says he is in the light, and hates his brother, is in darkness until now.

10 He who loves his brother abides in the light, and there is no cause for stumbling in him.

11 But he who hates his brother is in darkness and walks in darkness, and does not know where he is going, because the darkness has blinded his eyes.

12 I write to you, little children, because your sins are forgiven you for His name's sake.

13 I write to you, fathers, because you have known Him who is from the beginning. I write to you, young men, because you have overcome the wicked one. I write to you, little children, because you have known the Father.

14 I have written to you, fathers, because you have known Him who is from the beginning. I have written to you, young men, because you are strong, and the word of God abides in you, and you have overcome the wicked one.

15 Do not love the world or the things in the world. If anyone loves the world, the love of the Father is not in him.

¹⁶ เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือ
 ดันหาของเนื้อหนังและดันหาของตา
 และความทะนงในลาภยศไม่ได้เกิดมา
 จากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก

¹⁷ และโลกกับสิ่งที่ยั่วชวนของโลกกำลัง
 ล่วงไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของ
 พระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

ปฏิปักษ์ของพระคริสต์

¹⁸ ลูกทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุด
 ท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยิน
 ได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะมี
 มา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ก็มีมา
 มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระ
 สุดท้ายแล้ว

¹⁹ เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา
 แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่า
 ถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาก็จะอยู่กับ
 เราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็น
 ที่ปรากฏชัดแล้วว่าเขาเหล่านั้นหาใช่
 พวกของเราไม่

²⁰ และท่านทั้งหลายได้รับการทรมาน
 จากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านทุก
 คนก็มีความรู้

²¹ ถ้าเจ้าเขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลาย
 มิใช่เพราะท่านไม่รู้สัจจะ แต่เพราะท่าน
 ทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสามิใช่มาจาก
 สัจจะ

²² ใครเล่าเป็นผู้ที่พินาศ ไม่ใช่ใครอื่น
 แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระ
 คริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร
 ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์

¹⁶ For all that is in the world—the
 lust of the flesh, the lust of the eyes, and
 the pride of life—is not of the Father
 but is of the world.

¹⁷ And the world is passing away,
 and the lust of it; but he who does the
 will of God abides forever.

¹⁸ Little children, it is the last hour;
 and as you have heard that the Anti-
 christ is coming, even now many anti-
 christ has come, by which we know
 that it is the last hour.

¹⁹ They went out from us, but they
 were not of us; for if they had been of
 us, they would have continued with us;
 but they went out that they might be
 made manifest, that none of them were
 of us.

²⁰ But you have an anointing from
 the Holy One, and you know all things.

²¹ I have not written to you because
 you do not know the truth, but because
 you know it, and that no lie is of the
 truth.

²² Who is a liar but he who denies
 that Jesus is the Christ? He is antichrist
 who denies the Father and the Son.

23 ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่
มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มี
พระบิดาด้วย

23 Whoever denies the Son does not
have the Father either; he who ac-
knowledges the Son has the Father also.

24 ฝ่ายท่านทั้งหลาย จงให้ข้อความที่
ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับ
ท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้น
นั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านก็ตั้งมั่นคงอยู่
ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย

24 Therefore let that abide in you
which you heard from the beginning. If
what you heard from the beginning
abides in you, you also will abide in the
Son and in the Father.

25 นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้
ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือโปรดยกให้ชีวิต
นิรันดร์

25 And this is the promise that He
has promised us—eternal life.

26 ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้ถึงท่าน
กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่หลอกลวงท่าน

26 These things I have written to you
concerning those who try to deceive
you.

27 และฝ่ายท่านทั้งหลาย การเจิมซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่
กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอน
ท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นได้
สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง
และไม่ใช้ความเท็จ การเจิมนั้นสอน
ท่านทั้งหลายแล้วอย่างใด ท่านจงตั้ง
มั่นคงอยู่กับพระองค์อย่างนั้น

27 But the anointing which you have
received from Him abides in you, and
you do not need that anyone teach you;
but as the same anointing teaches you
concerning all things, and is true, and
is not a lie, and just as it has taught you,
you will abide in Him.

28 และบัดนี้ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงอยู่ใน
พระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ
เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่หลบ
พระพักตร์พระองค์ด้วยความละอาย
เมื่อพระองค์เสด็จมา

28 And now, little children, abide in
Him, that when He appears, we may
have confidence and not be ashamed
before Him at His coming.

29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์เที่ยง
ธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตาม
ความเที่ยงธรรมได้บังเกิดมาจากพระองค์
ด้วย

29 If you know that He is righteous,
you know that everyone who practices
righteousness is born of Him.

บรรดาบุตรของพระเจ้า

3 จึงเกิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้อธิ์ว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเราก็ได้เป็นเช่นนั้น เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์

2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไแต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างทีพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น

3 และทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์

4 ผู้ที่กระทำความบาปก็ประพฤติผิดธรรมบัญญัติ บาปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติ

5 ท่านทั้งหลายรู้แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏ เพื่อกำจัดบาปของเราให้หมดไป และพระองค์ไม่ทรงมีบาปเลย

6 ผู้ใดที่อยู่ในพระองค์ ผู้นั้นไม่กระทำความบาป ส่วนผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่เห็นพระองค์ และยังไม่รู้จักพระองค์

7 ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติชอบก็ชอบธรรมเหมือนอย่างพระองค์ชอบธรรม

8 ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามีมารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของมาร

CHAPTER 3

Behold what manner of love the Father has bestowed on us, that we should be called children of God! Therefore the world does not know us, because it did not know Him.

2 Beloved, now we are children of God; and it has not yet been revealed what we shall be, but we know that when He is revealed, we shall be like Him, for we shall see Him as He is.

3 And everyone who has this hope in Him purifies himself, just as He is pure.

4 Whoever commits sin also commits lawlessness, and sin is lawlessness.

5 And you know that He was manifested to take away our sins, and in Him there is no sin.

6 Whoever abides in Him does not sin. Whoever sins has neither seen Him nor known Him.

7 Little children, let no one deceive you. He who practices righteousness is righteous, just as He is righteous.

8 He who sins is of the devil, for the devil has sinned from the beginning. For this purpose the Son of God was manifested, that He might destroy the works of the devil.

⁹ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่กับผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า

¹⁰ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของมาร ถือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติชอบ และไม่รักพี่น้องของตนผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

จงรักกันและกัน

¹¹นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน

¹²จงอย่าเป็นเหมือนคานินที่มาจากมารและได้ฆ่าน้องของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้อง ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องนั้นชอบธรรม

¹³พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย อย่าประหลาดใจที่โลกนี้เกลียดชังท่าน

¹⁴เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้องผู้ใดที่ไม่รัก ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย

¹⁵ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของคนผู้นั้น ก็เป็นผู้ฆ่าคน และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่าผู้ฆ่าคนนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย

¹⁶ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรัก โดยที่พระองค์ได้ทรงยอมสละพระชนม์ของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะสละชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง

⁹ Whoever has been born of God does not sin, for His seed remains in him; and he cannot sin, because he has been born of God.

¹⁰ In this the children of God and the children of the devil are manifest: whoever does not practice righteousness is not of God, nor is he who does not love his brother.

¹¹ For this is the message that you heard from the beginning, that we should love one another,

¹² Not as Cain who was of the wicked one and murdered his brother. And why did he murder him? Because his works were evil and his brother's righteous.

¹³ Do not marvel, my brethren, if the world hates you.

¹⁴ We know that we have passed from death to life, because we love the brethren. He who does not love his brother abides in death.

¹⁵ Whoever hates his brother is a murderer, and you know that no murderer has eternal life abiding in him.

¹⁶ By this we know love, because He laid down His life for us. And we also ought to lay down our lives for the brethren.

17 แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจ จืดจางไม่สงเคราะห์เขา ความรักของ พระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้

18 ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้เรารักกัน ด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรัก กันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

ความวางใจในพระเจ้า

19 ถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเราเมื่อไร เราจะรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายดีจะ และใจเรา จะหมกบังวลจำเพาะพระองค์

20 เพราะพระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจ ของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง

21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเรา ไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

22 และเราขอสิ่งใด ๆ เราก็ได้สิ่งนั้น ๆ จากพระองค์ เพราะเราประพฤติตาม พระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติ ตามชอบพระทัยพระองค์

23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือว่าให้เราทั้งหลายวางใจในพระนาม ของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระ องค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เรา

24 และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติ ของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระ องค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น เหตุฉะนั้นเรา จึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราก็คือ โดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรด ประทานแก่เรา

17 But whoever has this world's goods, and sees his brother in need, and shuts up his heart from him, how does the love of God abide in him?

18 My little children, let us not love in word or in tongue, but in deed and in truth.

19 And by this we know that we are of the truth, and shall assure our hearts before Him.

20 For if our heart condemns us, God is greater than our heart, and knows all things.

21 Beloved, if our heart does not condemn us, we have confidence toward God.

22 And whatever we ask we receive from Him, because we keep His commandments and do those things that are pleasing in His sight.

23 And this is His commandment: that we should believe on the name of His Son Jesus Christ and love one another, as He gave us commandment.

24 Now he who keeps His commandments abides in Him, and He in him. And by this we know that He abides in us, by the Spirit whom He has given us.

พระวิญญาณของพระเจ้าและ วิญญาณแห่งปฏิปักษ์ของ พระคริสต์

CHAPTER 4

4 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุก ๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้น ๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่า มีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากจาริกไปในโลก

Beloved, do not believe every spirit, but test the spirits, whether they are of God; because many false prophets have gone out into the world.

2 โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายจะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า

2 By this you know the Spirit of God: every spirit that confesses that Jesus Christ has come in the flesh is of God,

3 และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับเชื่อพระเยซูวิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่า จะมาและบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว

3 And every spirit that does not confess that Jesus Christ has come in the flesh is not of God. And this is the spirit of the Antichrist, which you have heard was coming, and is now already in the world.

4 ลูกทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้มันที่อยู่ในโลก

4 You are of God, little children, and have overcome them, because He who is in you is greater than he who is in the world.

5 เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็เชื่อฟังเขา

5 They are of the world. Therefore they speak as of the world, and the world hears them.

6 เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่คุ้นกับพระเจ้าก็ฟังเราและผู้ที่ไม่ใช่ฝ่ายพระเจ้านี้ก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณของความจริง และวิญญาณของความเท็จ

6 We are of God. He who knows God hears us; he who is not of God does not hear us. By this we know the spirit of truth and the spirit of error.

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁷ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดมาจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า

⁸ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁹โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้ก็เป็นที่ยอมรับแก่เราทั้งหลาย คือพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตร

¹⁰ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้มีไว้ที่เราเรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา

¹¹ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย

¹²ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา

¹³ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์เองแก่เรา

¹⁴และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่าพระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรมาเป็นผู้ช่วยมนุษย์โลกให้รอด

⁷ Beloved, let us love one another, for love is of God; and everyone who loves is born of God and knows God.

⁸ He who does not love does not know God, for God is love.

⁹ In this the love of God was manifested toward us, that God has sent His only begotten Son into the world, that we might live through Him.

¹⁰ In this is love, not that we loved God, but that He loved us and sent His Son to be the propitiation for our sins.

¹¹ Beloved, if God so loved us, we also ought to love one another.

¹² No one has seen God at any time. If we love one another, God abides in us, and His love has been perfected in us.

¹³ By this we know that we abide in Him, and He in us, because He has given us of His Spirit.

¹⁴ And we have seen and testify that the Father has sent the Son as Savior of the world.

15 ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า

16 ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงรู้ และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น

17 ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นเช่นนั้น

18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย เพราะความกลัวเข้ากับการลงโทษ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

19 เราทั้งหลายรัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

20 ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และใจยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดุมสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว จะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นไม่ได้

21 พระบัญญัติที่เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

15 Whoever confesses that Jesus is the Son of God, God abides in him, and he in God.

16 And we have known and believed the love that God has for us. God is love, and he who abides in love abides in God, and God in him.

17 Love has been perfected among us in this: that we may have boldness in the day of judgment; because as He is, so are we in this world.

18 There is no fear in love; but perfect love casts out fear, because fear involves torment. But he who fears has not been made perfect in love.

19 We love Him because He first loved us.

20 If someone says, "I love God," and hates his brother, he is a liar; for he who does not love his brother whom he has seen, how can he love God whom he has not seen?

21 And this commandment we have from Him: that he who loves God *must* love his brother also.

ความเชื่อเป็นชัยชนะเหนือโลก

5 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็เกิดจากพระเจ้า และผู้ใดรักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิด ผู้นั้นก็รักคนที่เกิดจากพระองค์ด้วย

2 โดยข้อนี้เราจึงรู้ว่าเรารักคนที่ทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้า และประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์

3 เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นภาระ

4 เพราะทุกคนที่เกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และความเชื่อของเราทั้งหลายเป็นชัยชนะที่ชนะโลก

5 ใครเล่าชนะโลก ไม่ใช่คนอื่น คือผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้านั่นเอง

พยานเกี่ยวกับพระบุตร

6 นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต

7 และพระวิญญาณทรงเป็นพยาน เพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง

8 มีพยานอยู่สามประการด้วยกัน คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน

9 ถ้าเราขังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยังใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้านั้น

CHAPTER 5

Whoever believes that Jesus is the Christ is born of God, and everyone who loves Him who begot also loves him who is begotten of Him.

2 By this we know that we love the children of God, when we love God and keep His commandments.

3 For this is the love of God, that we keep His commandments. And His commandments are not burdensome.

4 For whatever is born of God overcomes the world. And this is the victory that has overcome the world—our faith.

5 Who is he who overcomes the world, but he who believes that Jesus is the Son of God?

6 This is He who came by water and blood—Jesus Christ; not only by water, but by water and blood. And it is the Spirit who bears witness, because the Spirit is truth.

7 For there are three who bear witness in heaven: the Father, the Word, and the Holy Spirit; and these three are one.

8 And there are three that bear witness on earth: the Spirit, the water, and the blood; and these three agree as one.

9 If we receive the witness of men, the witness of God is greater; for this is the witness of God which He has testified of His Son.

คือพระองค์ได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์

10 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ทรยศ เพราะเขามิได้เชื่อคำพยานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์

11 และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์ให้เรทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์

12 ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิตผู้ที่ไม่มีพระบุตร ก็ไม่มีชีวิต

ความรู้เรื่องชีวิตนิรันดร์

13 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์

14 และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา

15 และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใด ๆ เราก็มั่นใจว่าเราได้รับสิ่งที่เราทูลขอนั้นจากพระองค์

16 ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้ที่ได้กระทำบาป ซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ว่าให้อธิษฐานในเรื่องบาปอย่างนั้น

10 He who believes in the Son of God has the witness in himself; he who does not believe God has made Him a liar, because he has not believed the testimony that God has given of His Son.

11 And this is the testimony: that God has given us eternal life, and this life is in His Son.

12 He who has the Son has life; he who does not have the Son of God does not have life.

13 These things I have written to you who believe in the name of the Son of God, that you may know that you have eternal life, and that you may continue to believe in the name of the Son of God.

14 Now this is the confidence that we have in Him, that if we ask anything according to His will, He hears us.

15 And if we know that He hears us, whatever we ask, we know that we have the petitions that we have asked of Him.

16 If anyone sees his brother sinning a sin which does not lead to death, he will ask, and He will give him life for those who commit sin not leading to death. There is sin leading to death. I do not say that he should pray about that.

17 การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่
บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่

17 All unrighteousness is sin, and
there is sin not leading to death.

18 เราทั้งหลายรู้ว่า คนที่เกิดจากพระเจ้า
เจ้าไม่ทำบาป แต่พระบุตรของพระเจ้าได้
ทรงคุ้มครองรักษาเขา และมารร้ายไม่
แตะต้องเขา

18 We know that whoever is born of
God does not sin; but he who has been
born of God keeps himself, and the
wicked one does not touch him.

19 เราทั้งหลายรู้ว่าเราเกิดจากพระเจ้า
และชาวโลกทั้งสินอยู่ใต้อานุภาพของ
มารร้าย

19 We know that we are of God, and
the whole world lies under the sway of
the wicked one.

20 และเราทั้งหลายรู้ว่า พระบุตรของ
พระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทาน
สติปัญญาให้เรา เพื่อให้เรารู้จักพระเจ้า
แท้ และเราอยู่ในพระเจ้าแท่นั้น โดยอยู่
ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์
นี่แหละเป็นพระเจ้าแท้ และเป็นชีวิต
นิรันดร์

20 And we know that the Son of God
has come and has given us an under-
standing, that we may know Him who
is true; and we are in Him who is true,
in His Son Jesus Christ. This is the true
God and eternal life.

21 ลูกทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัว
อย่าเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ

21 Little children, keep yourselves
from idols. Amen.

จดหมายของท่าน

ยอห์น
ฉบับที่สอง

THE SECOND LETTER OF

JOHN

1. จาก ข้าพเจ้าผู้ปกครอง
เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรง
เลือกไว้ และบรรดาบุตรของ
ท่านผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักน้องใน
สัจจะ และมีใจแต่ข้าพเจ้า
เท่านั้น คนทั้งปวงที่خابซึ่ง
ในสัจจะก็รักด้วย

2 เพราะเห็นแก่สัจจะที่อยู่ใน
เราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรง
อยู่กับเราเป็นนิรันดร์

3 พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณและ
สันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และ
จากพระเยซูคริสต์พระบุตรแห่งพระบิดา
จะดำรงอยู่กับเราในความจริงและใน
ความรัก

ตั้งอยู่ในหลักคำสอนของ พระคริสต์

4 ข้าพเจ้าเป็ดินดีเป็นอย่างยิ่งที่เห็น
บุตรของท่านบางคนดำเนินตามสัจจะ
ตรงตามที่เราได้รับพระบัญชาจากพระ
บิดา

The ELDER, to the elect lady and
her children, whom I love in
truth, and not only I, but also all those
who have known the truth,

2 Because of the truth which abides
in us and will be with us forever:

3 Grace, mercy, and peace will be
with you from God the Father and
from the Lord Jesus Christ, the Son of
the Father, in truth and love.

4 I rejoiced greatly that I have found
some of your children walking in truth,
as we received commandment from the
Father.

⁵และดูก่อนท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านมิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนบัญญัติใหม่ถึงท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้ท่านทั้งหลายรักกันและกัน

⁶และความรักนั้นก็คือการที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะประพฤติตาม

⁷เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากเที่ยวจาริกไปในโลก คนไหนไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์

⁸ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อท่านจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่ท่านได้กระทำมาแล้ว แต่อาจจะได้รับบำเหน็จเต็มที

⁹ผู้ใดล่อลวงและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร

¹⁰ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนั้นมาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าสวัสดีกับเขา

¹¹เพราะว่าผู้ที่สวัสดีกับเขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น

5 And now I plead with you, lady, not as though I wrote a new commandment to you, but that which we have had from the beginning: that we love one another.

6 This is love, that we walk according to His commandments. This is the commandment, that as you have heard from the beginning, you should walk in it.

7 For many deceivers have gone out into the world who do not confess Jesus Christ as coming in the flesh. This is a deceiver and an antichrist.

8 Look to yourselves, that we do not lose those things we worked for, but that we may receive a full reward.

9 Whoever transgresses and does not abide in the doctrine of Christ does not have God. He who abides in the doctrine of Christ has both the Father and the Son.

10 If anyone comes to you and does not bring this doctrine, do not receive him into your house nor greet him;

11 For he who greets him shares in his evil deeds.

คำแสดงความนับถือตอนท้าย

12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อ
ที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากใช้กระ
ดาษและน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้าหวังว่า
จะมาหาท่าน และสนทนากับท่านเอง
เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม

13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่าน
ที่ได้ทรงเลือกไว้ ฝากความระลึกถึงมายัง
ท่าน

12 Having many things to write to
you, I did not wish to do so with paper
and ink; but I hope to come to you and
speak face to face, that our joy may be
full.

13 The children of your elect sister
greet you. Amen.

7 For many deceivers have gone out
into the world who do not confess
Christ as coming in the flesh. The
deceiver and the sinner.

8 Look to yourselves, that we do not
lose those things we worked for, but
that we may receive a full reward.

9 Whosoever translates and does not
abide in the doctrine of Christ does not
have God. He who abides in the doc-
trine of Christ has both the Father and
the Son.

10 If anyone comes to you and does
not bring this doctrine, do not receive
him into your house nor greet him;

11 For he who greets him shares in
his evil deeds.

ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อ
ที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากใช้
กระดาษและน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้า
หวังว่า จะมาหาท่าน และสนทนา
กับท่านเอง เพื่อความปิติยินดีของ
เราจะเต็มเปี่ยม

12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อ
ที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากใช้
กระดาษและน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้า
หวังว่า จะมาหาท่าน และสนทนา
กับท่านเอง เพื่อความปิติยินดีของ
เราจะเต็มเปี่ยม

13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่าน
ที่ได้ทรงเลือกไว้ ฝากความระลึกถึง
มายังท่าน

10 If anyone comes to you and does
not bring this doctrine, do not receive
him into your house nor greet him;

11 For he who greets him shares in
his evil deeds.

จดหมายของท่าน

ยอห์น
ฉบับที่สาม

THE THIRD LETTER OF JOHN

1 จาก ข้าพเจ้าผู้ปกครอง
เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารัก
เนื่องในสังจะ

2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่าน
มีพลานามัยสมบูรณ์ และเจริญสุขทุก
ประการ อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญ
อยู่นั้น

3 เพราะว่าข้าพเจ้าปีติยินดีอย่างยิ่ง เมื่อ
พวกพี่น้องบางคนได้มาและเป็นพยาน
ถึงชีวิตอันคงเส้นคงวาของท่าน ตามที่
ท่านได้ประพฤติตามสังจะนั้น

4 ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้าปีติยิ่ง
กว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของ
ข้าพเจ้า ประพฤติตามสังจธรรม

**ชมเชยน้ำใจของกายอัสในการ
รับรองแขก**

5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดให้
น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แก่แขกที่มา
บ้าน ก็เป็นที่แสดงความรักดีของท่าน

6 เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อคริสตจักร
ในเรื่องความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วย
จัดส่งเขาเหล่านั้นให้สมกับที่พระเจ้า
ทรงใช้เขา ท่านก็จะกระทำดี

The ELDER, to the beloved Gaius,
whom I love in truth:

2 Beloved, I pray that you may prosper in all things and be in health, just as your soul prospers.

3 For I rejoiced greatly when brethren came and testified of the truth that is in you, just as you walk in the truth.

4 I have no greater joy than to hear that my children walk in truth.

5 Beloved, you do faithfully whatever you do for the brethren and for strangers,

6 Who have borne witness of your love before the church. If you send them forward on their journey in a manner worthy of God, you will do well,

7 เพราะเขาเหล่านั้นได้จาริกไปเพื่อ
รับใช้พระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจาก
คนนอกเลย

8 ฉะนั้นเราควรอุปการะคนอย่างนั้น
เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกันในสิ่ง
ธรรม

การขัดขวางของดิโอเตรเฟส

9 ข้าพเจ้าได้เขียนบางสิ่งบางอย่างถึง
คริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้ยากจะ
เป็นคนใหญ่คนโตในพวกเขา ไม่ยอม
เกี่ยวข้องกับเรา

10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเผย
พฤติกรรมของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่
ความเราด้วยคำเลวทราม และท่านนั้นยัง
ไม่สนใจ มีหน้าซ้ำตัวเขาเองไม่ยอมรับ
รองพี่น้องเหล่านั้น และยังกีดกันคนที่ใคร่
จะรับรองเขา และได้เขาออกจากคริสต-
จักร

การกระทำที่ดีของเดเมตรีอัส

11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่
จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำความดีเป็นคนของ
พระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

12 ทุกคนก็เป็นพยานให้เดเมตรีอัส และ
ความจริงเองก็เป็นพยานในตัว ข้าพเจ้า
เองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำ
พยานของข้าพเจ้าจริง

คำแสดงความนับถือคอนทาย

13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียนถึง
ท่าน แต่ไม่อยากจะเขียนด้วยปากกา
และน้ำหมึก

7 Because they went forth for His
name's sake, taking nothing from the
Gentiles.

8 We therefore ought to receive
such, that we may become fellow work-
ers for the truth.

9 I wrote to the church, but Diotre-
phes, who loves to have the preemi-
nence among them, does not receive us.

10 Therefore, if I come, I will call to
mind his deeds which he does, prating
against us with malicious words. And
not content with that, he himself does
not receive the brethren, and forbids
those who wish to, putting *them* out of
the church.

11 Beloved, do not imitate what is
evil, but what is good. He who does
good is of God, but he who does evil has
not seen God.

12 Demetrius has a *good* testimony
from all, and from the truth itself. And
we also bear witness, and you know that
our testimony is true.

13 I had many things to write, but I
do not wish to write to you with pen and
ink;

14 ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็ว ๆ นี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า

15 ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหาย
ฝากความระลึกถึงมายังท่าน ขอฝาก
ความระลึกถึงมายังบรรดาสหายทุกคน

14 But I hope to see you shortly, and
we shall speak face to face. Peace to you.
Our friends greet you. Greet the
friends by name.

under a bondswoman of Jesus Christ,
and brother of James to those who
are called, sanctified by God the Father,
and preserved in Jesus Christ.

3 Mercy, peace, and love be mani-
fested to you.

3 Beloved, while I was very dis-
posed to write to you concerning our common
salvation, I found it necessary to write
to you exhorting you to contend ear-
nestly for the faith which was once for
all delivered to the saints.

4 For certain men have crept in un-
noticed, who took ago were in the world
for this condemnation, not having the
who turn the grace of our God into
lawlessness and deny the only Lord God
and our Lord Jesus Christ.

ข้าพเจ้าหวังที่จะพบท่านในเร็ว ๆ นี้
และจะได้พูดกันต่อหน้า
ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดา
สหายฝากความระลึกถึงมายังท่าน
ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดา
สหายทุกคน

ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดา
สหายทุกคน ขอฝากความระลึกถึง
มายังบรรดาสหายทุกคน ขอฝาก
ความระลึกถึงมายังบรรดาสหายทุกคน

แบบที่ครูคนใดเคยยกพิภพ

(17-18:25)

เราได้ตั้งใจที่จะยกพิภพให้ท่าน
นักบวชและนักบวชอื่น ๆ ที่มีความ
เชื่อในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลาย
อย่าให้ท่านเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน
นักบวชเหล่านั้นได้ยกพิภพให้ท่าน

จดหมายของท่าน

ยูดา

THE LETTER OF JUDE

1 ยูดา ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์
และเป็นน้องของยากอบ
เรียน คนทั้งหลายที่พระองคิได้
ทรงเรียกไว้ ผู้ซึ่งเป็นที่รัก
ในพระเจ้าพระบิดา และผู้ซึ่ง
ทรงคุ้มครองรักษาไว้เพื่อ
พระเยซูคริสต์

²ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความ
รักจงมีเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายยิ่ง ๆ
ขึ้นเถิด

การพิพากษาลงโทษครุเทียม

(2 ปต. 2:1-17)

³ท่านที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ตั้งใจ
จะเขียนถึงท่านเรื่องความรอดร่วมกัน
แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า จำเป็นจะต้องเขียน
วิงวอนท่านให้ต่อสู้เพื่อหลักคำสอนที่เชื่อ
กันอยู่ ที่ได้ทรงโปรดมอบไว้แก่ธรรมิก
ชนครั้งเดียวเป็นพอนั้น

⁴เพราะว่ามีบางคนได้แอบแฝงเข้ามา
ซึ่งพระคัมภีร์ได้บ่งไว้นานแล้วว่าเขา
จะถูกพิพากษาลงโทษอย่างนี้เขาเหล่านั้น
เป็นกนอธรรม ที่ถือเอาพระคุณของพระ
เจ้าของเราเป็นเหตุให้กระทำความชั่วช้า
ลามก และเขาปฏิเสธพระเยซูคริสต์ผู้

Jude, a bondservant of Jesus Christ,
and brother of James, to those who
are called, sanctified by God the Father,
and preserved in Jesus Christ:

² Mercy, peace, and love be multi-
plied to you.

³ Beloved, while I was very diligent
to write to you concerning our common
salvation, I found it necessary to write
to you exhorting you to contend ear-
nestly for the faith which was once for
all delivered to the saints.

⁴ For certain men have crept in un-
noticed, who long ago were marked out
for this condemnation, ungodly men,
who turn the grace of our God into
lewdness and deny the only Lord God
and our Lord Jesus Christ.

ทรงเป็นเจ้านายและองค์พระผู้เป็นเจ้า
ของเราแต่องค์เดียว

⁵ถึงแม้ว่าท่านรู้ข้อความเหล่านี้ตลอด
แล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ปรารถนาให้ท่านทั้ง
หลายระลึกถึงว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้
ทรงโปรดให้ชนชาติหนึ่งรอดจากแผ่นดิน
อียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ก็ได้ทรง
ทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย

⁶และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจอธิปไตย
ที่ทรงประทานให้ แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐาน
อันเหมาะสมของตนนั้น พระองค์ก็ได้
ทรงจองจำไว้ด้วยเครื่องพันธนาการอัน
ไม่รู้จักสลาย ชังไว้ในที่มืดจนกว่าจะ
ถึงเวลาพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น

⁷เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมือง
โกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบ ๆ นั้นที่ได้
ประพฤติชั่วและมัวเมาในกามวิถิตาร
ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการ
ที่จะต้องได้รับอาชญาในไฟนรันดร์

⁸แม้กระนั้นเขาเหล่านั้นก็ยังง้อฝืน
กระทำให้ตัวเป็นมลทิน และประมาท
อำนาจของผู้ใหญ่ และพูดจាក้าวร้าวศักดิ์
สิทธิ์

⁹ฝ่ายอัครทูตทูตสวรรค์มีคาเอล ครั้งเมื่อ
ท่านได้เถียงกับมารเรื่องศพของโมเสส
ท่านเองก็ยังไม่บังอาจกล่าวก้าวร้าวต่อ
มารเลย เป็นแต่เพียงกล่าวว่า "ให้องค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงขานาเจ้าเถิด"

¹⁰แต่ว่าคนเหล่านี้พูดจាក้าวร้าวสิ่งที่เขาเอง
ไม่เข้าใจ และการซึ่งเขารู้สึกตามสัญ-
ชาตญาณเหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มี
ความคิด เขาก็ต้องถึงหายนะด้วยการนั้น

⁵ But I want to remind you, though
you once knew this, that the Lord, hav-
ing saved the people out of the land of
Egypt, afterward destroyed those who
did not believe.

⁶ And the angels who did not keep
their proper domain, but left their own
abode, He has reserved in everlasting
chains under darkness for the judg-
ment of the great day;

⁷ As Sodom and Gomorrah, and the
cities around them in a similar manner
to these, having given themselves over
to sexual immorality and gone after
strange flesh, are set forth as an exam-
ple, suffering the vengeance of eternal
fire.

⁸ Likewise also these dreamers defile
the flesh, reject authority, and speak
evil of dignitaries.

⁹ Yet Michael the archangel, in con-
tending with the devil, when he disput-
ed about the body of Moses, dared not
bring against him a reviling accusation,
but said, "The Lord rebuke you!"

¹⁰ But these speak evil of whatever
they do not know; and whatever they
know naturally, like brute beasts, in
these things they corrupt themselves.

11 วิบัติจงมีแก่เขา เพราะเขาได้ประพฤติตามอย่างคาอิน และได้ปล่อยตัวไปตามความผิดพลาดของบาลาอัม เพราะเห็นแก่สินจ้าง ฉะนั้นจึงได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์

12 คนเหล่านี้เป็นหินโสโครกในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย เพราะเขาาร่วมเลี้ยงกันอย่างถึงใจโดยไม่กลัวเกรง เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เลี้ยงแต่ตัวเอง เป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ไร้ผลในฤดูที่ออกผล และคายมาสองหนแล้วเพราะถูกถอนออกทั้งราก

13 เป็นคลื่นอันร้ายแรงในมหาสมุทรที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่พลัดออกไปนอกวงโคจร เป็นผู้ตกอยู่ในความมืดทึบตลอดกาล

14 คนเหล่านี้แหละที่เอโนค ซึ่งเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดนับจากอาดัมได้พยากรณ์ไว้ว่า นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เป็นหมื่น ๆ

15 เพื่อทรงพิพากษาประทัโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำความชั่วใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบเข้าทั้งหมดที่ทุรชนคนบาปเหล่านี้ได้กล่าวร้ายต่อพระองค์

11 Woe to them! For they have gone in the way of Cain, have run greedily in the error of Balaam for profit, and perished in the rebellion of Korah.

12 These are spots in your love feasts, while they feast with you without fear, serving only themselves. They are clouds without water, carried about by the winds; late autumn trees without fruit, twice dead, pulled up by the roots;

13 Raging waves of the sea, foaming up their own shame; wandering stars for whom is reserved the blackness of darkness forever.

14 Now Enoch, the seventh from Adam, prophesied about these men also, saying, "Behold, the Lord comes with ten thousands of His saints,

15 "To execute judgment on all, to convict all who are ungodly among them of all their ungodly deeds which they have committed in an ungodly way, and of all the harsh things which ungodly sinners have spoken against Him."

¹⁶คนเหล่านั้นมักเป็นคนบ่น และพัว
ทับถมตนเอง และประพฤติตามคัมหา
อันชั่วของตัว กุยอวดเสียงขรม
และยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์
ของตน

16 These are grumblers, complain-
ers, walking according to their own
lusts; and they mouth great swelling
words, flattering people to gain advan-
tage

คำเตือนและคำโอวาท

¹⁷แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่าน
จักต้องระลึกถึงคำพยากรณ์ของเหล่า
อัครทูตของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา
ที่ได้กล่าวไว้

17 But you, beloved, remember the
words which were spoken before by the
apostles of our Lord Jesus Christ:

¹⁸คือว่า พวกอัครทูตนั้นได้ออก
ท่านทั้งหลายว่า “ในสมัยสุดท้ายจะมี
คนเย้ยหยันบังเกิดขึ้น ที่จะประ
พฤติตามคัมหาอันชั่วของตัว”

18 How they told you that there
would be mockers in the last time who
would walk according to their own un-
godly lusts.

¹⁹คนเหล่านี้คือคนที่แยกออกเป็น
ก๊ก ๆ และประพฤติตัวตามโลกีย
วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ

19 These are sensual persons, who
cause divisions, not having the Spirit.

²⁰แต่ส่วนท่านที่รักทั้งหลายนั้น จง
สร้างตัวของท่านขึ้นบนหลักคำสอนอัน
บริสุทธิ์ของท่านที่เชื่อกันอยู่ และจง
อธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์

20 But you, beloved, building your-
selves up on your most holy faith, pray-
ing in the Holy Spirit,

²¹จงรักษาตัวไว้ให้ดำรงในความรัก
ของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระ
เยซูคริสตเจ้าของเราจนกว่าจะได้ชีวิต
นิรันดร์

21 Keep yourselves in the love of
God, looking for the mercy of our Lord
Jesus Christ unto eternal life.

²²และจงชักชวนคนที่ยังสงสัยอยู่
ให้เขาเชื่อ

22 And on some have compassion,
making a distinction;

23 จะช่วยคนให้รอดด้วยการถอดเขา
ออกจากไฟ และจงเมตตาผู้อื่นด้วย
ความยำเกรงพระเจ้า และจงรังเกียจแม้
แต่เสื้อที่เปื้อนด้วยโลภภัย

23 but others save with fear, pulling
them out of the fire, hating even the
garment defiled by the flesh.

คำอวยพร

24, 25 ขอพระเกียรติ พระอานุภาพ ไอ่-
ศวรรย์ และศักดิ์ภาพ จงมีแด่พระองค์
ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้
ล้ม และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่เฉพาะพระ
สิริของพระองค์ ให้ปราศจากคำหยา
และมีความร่าเริงยินดี คือแด่พระเจ้า
องค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา ทั้งในอดีตกาล ปัจจุบัน
กาล และในกาลต่อ ๆ ไปเป็นนิรันดร์
เอเมน

24 Now to Him who is able to keep
you from stumbling, and to present you
faultless before the presence of His glo-
ry with exceeding joy,

25 To God our Savior, who alone is
wise, be glory and majesty, dominion
and power, both now and forever.
Amen.

19 These are sensual persons, who
cause divisions, not having the Spirit.

20 But you, beloved, building your-
selves up on each other's faith, pray-
ing in the Holy Spirit,

21 Keep yourselves in the love of
God, looking for the mercy of our Lord
Jesus Christ unto eternal life.

22 And on some have compassion,
making a distinction.

18 คอบนี้ในพระคัมภีร์
นิยามให้คนเป็น "คน
ระบอบนี้" มีจิตใจเป็นอหังการ
"ใจของเขาเต็มไปด้วยความ
เกลียดชัง"

19 เป็นคนออกนอกสันคอก
คือไม่เชื่อฟังพระบัญญัติ
เขาจะดูดีแต่ในพระนิมิต
ของมนุษย์เท่านั้น

20 แม้บุตรที่รักของท่าน
จงช่วยกันหนุนใจกัน
ด้วยใจที่บริสุทธิ์ และ
อธิษฐานด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์

21 รักษาความรักในพระเจ้า
ของเราไว้ และคอย
ความเมตตาของพระเจ้า
องค์เดียวของเรา
เพื่อชีวิตนิรันดร์

22 และบางคน
จงมีเมตตาต่อ
กัน

วิวรณ์

ซึ่งทรงสำแดงแก่ท่านยอห์น

THE

REVELATION TO JOHN

วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์

1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ว่าอะไรจะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงให้ทูตสวรรค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์

2 ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้าและเป็นพยานของพระเยซูคริสต์ ท่านเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้พบเห็น

3 ขอความสุขมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

คำแสดงความนับถือที่มีไปถึง

คริสตจักรทั้งเจ็ด

4 ยอห์นขอเรียนคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชียให้ทราบดังนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุข จากพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ในปัจจุบัน และผู้ทรงดำรงอยู่ในอดีตและผู้จะเสด็จมาในอนาคต และจากวิญญาณทั้งเจ็ดที่เฝ้าอยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์

CHAPTER 1

The Revelation of Jesus Christ, which God gave Him to show His servants—things which must shortly take place. And He sent and signified it by His angel to His servant John,

2 Who bore witness to the word of God, and to the testimony of Jesus Christ, to all things that he saw.

3 Blessed is he who reads and those who hear the words of this prophecy, and keep those things which are written in it; for the time is near.

4 John, to the seven churches which are in Asia: Grace to you and peace from Him who is and who was and who is to come, and from the seven Spirits who are before His throne,

⁵ และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็น
พยานที่ซื่อสัตย์ และทรงเป็นผู้แรก
ที่ได้พ้นจากความตาย และผู้ทรง
ครอบครองภคินิรันดร์ทั้งปวงในโลก

แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย
และได้ทรงปลดปล่อยบาปของเราด้วย
พระโลหิตของพระองค์

⁶ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นอาณาจักร
และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของ
พระองค์ พระเกียรติและไถ่สววรรค์
จงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์
อาเมน

⁷ ภูเขาพระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับ
หมอก และนัยน์ตาทุกดวง และคนเหล่า
นั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และ
มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้เพราะพระ
องค์ จะเป็นไปอย่างนั้น อาเมน

⁸ พระเจ้าผู้ทรงอยู่เดิมนั้น ผู้ได้ทรง
เป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และ
ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ได้ตรัสว่า “เรา
เป็นอัลฟา และโอเมกา”

นิมิตเห็นบุตรมนุษย์

⁹ ข้าพเจ้าคือยอห์น พี่น้องของท่าน
ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก
และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความ
อดทน ซึ่งเป็นประสบการณ์ในพระเยซู
ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอสเนื่อง
ด้วยพระวอนของพระเจ้า และเนื่อง
ด้วยการเป็นพยานฝ่ายพระเยซู

5 And from Jesus Christ, the faithful
witness, the firstborn from the dead,
and the ruler over the kings of the
earth. To Him who loved us and
washed us from our sins in His own
blood,

6 And has made us kings and priests
to His God and Father, to Him be glory
and dominion forever and ever. Amen.

7 Behold, He is coming with clouds,
and every eye will see Him, even they
who pierced Him. And all the tribes of
the earth will mourn because of Him.
Even so, Amen.

8 “I am the Alpha and the Omega,
the Beginning and the End,” says the
Lord, “who is and who was and who is
to come, the Almighty.”

9 I, John, both your brother and
companion in the tribulation and king-
dom and patience of Jesus Christ, was
on the island that is called Patmos for
the word of God and for the testimony
of Jesus Christ.

¹⁰ พระวิญญาณได้ทรงคลอใจข้าพเจ้า
ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้า
ได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลัง
ข้าพเจ้าดุจเสียงแตร

¹¹ ครั้นว่า “สิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียน
ไว้ในหนังสือม้วน และฝากไปให้คริสต
จักรทั้งเจ็ด คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส
เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กาโมน เมือง
ธียาติรา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย
และเมืองเลาดิเซีย”

¹² ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียง
ที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นแล้วข้าพเจ้า
ก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน

¹³ และในท่ามกลางคันประทีปเหล่านั้น
มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรง
ฉลองพระองค์รอบพระบาท และทรงคาด
ผ้ารัดประคตทองคำที่พระอุระ

¹⁴ พระเศียรและพระเกศาของพระ
องค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และดุจหิมะ
และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง

¹⁵ พระบาทของพระองค์ดุจทองสัม
ฤทธิ์ เกlistening เหมือนกับว่าได้หลอมให้
บริสุทธิ์แล้ว พระสุรเสียงของพระองค์
ดุจเสียงน้ำมากหลาย

¹⁶ พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์
ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวง และมีพระแสง
สองคมออกมาจากพระโอษฐ์ และพระ
พักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์
ที่ฉายแสงกล้า

¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้า
ก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือน
กับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงตะ

¹⁰ I was in the Spirit on the LORD's
Day, and I heard behind me a loud
voice, as of a trumpet,

¹¹ Saying, I am the Alpha and the
Omega, the First and the Last,” and,
“What you see, write in a book and send
it to the seven churches which are in
Asia: to Ephesus, to Smyrna, to Per-
gamos, to Thyatira, to Sardis, to Phila-
delphia, and to Laodicea.”

¹² Then I turned to see the voice that
spoke with me. And having turned I
saw seven golden lampstands,

¹³ And in the midst of the seven
lampstands One like the Son of Man,
clothed with a garment down to the feet
and girded about the chest with a gold-
en band.

¹⁴ His head and hair were white like
wool, as white as snow, and His eyes like
a flame of fire;

¹⁵ His feet were like fine brass, as if
refined in a furnace, and His voice as
the sound of many waters;

¹⁶ He had in His right hand seven
stars, out of His mouth went a sharp
two-edged sword, and His countenance
was like the sun shining in its strength.

¹⁷ And when I saw Him, I fell at His
feet as dead. But He laid His right hand
on me, saying to me, “Do not be afraid;
I am the First and the Last.

ข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้ว
ตรัสว่า “อย่ากลัวเลยเราเป็นเบื้องต้นและ
เป็นเบื้องปลาย

¹⁸และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตาย
แล้ว แต่ นี่แน่ะ เราก็งดำรงชีวิตอยู่ตลอด
ไปเป็นนิรันดร์ และเราถือลูกกุญแจแห่ง
ความตายและแห่งแดนคนตาย

¹⁹จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็นและ
เหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้ง
เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย

²⁰ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวง
ซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และ
แห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ
ดาวเจ็ดดวง ได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสต
จักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันนั้นได้
แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักรเมือง

เอเฟซัส

²“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสต
จักรที่เมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรง
ถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวา
และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำ
ทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า

² ‘เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า
รู้ความเหน็ดเหนื่อยและความอดทนของ
เจ้าและรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทรชน
ได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่อ้างว่า
เป็นอัครทูต แต่หาได้เป็นไม่ และเจ้า
ก็เห็นว่าเขาเป็นคณมุสา

¹⁸ “I am He who lives, and was dead,
and behold, I am alive forevermore.
Amen. And I have the keys of Hades
and of Death.

¹⁹ “Write the things which you have
seen, and the things which are, and the
things which will take place after this.

²⁰ “The mystery of the seven stars
which you saw in My right hand, and
the seven golden lampstands: the seven
stars are the angels of the seven
churches, and the seven lampstands
which you saw are the seven churches.

CHAPTER 2

“To the angel of the church of
Ephesus write, ‘These things
says He who holds the seven stars in His
right hand, who walks in the midst of
the seven golden lampstands:

² “I know your works, your labor,
your patience, and that you cannot bear
those who are evil. And you have tested
those who say they are apostles and are
not, and have found them liars;

³ เรารู้ว่าพวกเจ้ามีความอดทนและ
เหนียวยาก เพราะเห็นแก่นามของเรา
และมีใจอ่อนระอาไป

⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่า
เจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า

⁵ เหตุฉะนั้นจงระลึกถึงสภาพเดิมที่
เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจ
เสียใหม่และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้น
เราจะมาหาเจ้า และจะยกคันประทีป
ของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับ
ใจใหม่

⁶ แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือ
ว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโกลัส
นิคมที่เราเองก็เกลียดชัง

⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความ ซึ่งพระ
วิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย
ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจาก
ต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในอุทยานสวรรค์
ของพระเจ้า

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักรเมือง สมอร์นา

⁸ “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสต-
จักรที่เมืองสมอร์นาว่า ‘พระองค์ผู้
ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย
ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้น
อีก ได้ตรัสดังนี้ว่า

⁹ ‘เรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบาก
และยากจน (แต่เจ้าก็มั่งมี) และรู้
เรื่องการใส่ร้ายของคนเหล่านั้นที่กล่าว
ว่า เขาเป็นพวกขีวและหาได้เป็นไม่ แต่
พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน

³ “And you have persevered and
have patience, and have labored for My
name's sake and have not become wea-
ry.

⁴ “Nevertheless I have *this* against
you, that you have left your first love.

⁵ “Remember therefore from where
you have fallen; repent and do the first
works, or else I will come to you quickly
and remove your lampstand from its
place—unless you repent.

⁶ “But this you have, that you hate
the deeds of the Nicolaitans, which I
also hate.

⁷ “He who has an ear, let him hear
what the Spirit says to the churches. To
him who overcomes I will give to eat
from the tree of life, which is in the
midst of the Paradise of God.”

⁸ “And to the angel of the church in
Smyrna write, ‘These things says the
First and the Last, who was dead, and
came to life:

⁹ “I know your works, tribulation, and
poverty (but you are rich); and I
know the blasphemy of those who say
they are Jews and are not, but are a
synagogue of Satan.

¹⁰อย่ากลัวความทุกข์ทรมาน ซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น นี่แน่ะ มารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลงใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจะมีใจมั่นคงอยู่ตราบเท่าวันตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า

¹¹ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย'

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักรเมืองเปอร์กามัน

¹²“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัน ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมตรัสดังนี้ว่า

¹³ ‘เรารู้จักที่อยู่ของเจ้า รู้ว่าที่นั่นของชาดานอยู่ที่ไหน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้นในเวลาที่ยาผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์ของเราต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งชาดานอยู่

¹⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าสองสามข้อ คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้พวกอิสราเอลทำผิด คือให้ขายกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และให้เขาล่วงประเวณี

¹⁵ และมีพวกเจ้าบางคนที่ดีคำสอนของพวกนิโคเลัสนิยมด้วยเหมือนกัน

¹⁶ เหตุฉะนั้นจงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาล่านั้น

¹⁰ “Do not fear any of those things which you are about to suffer. Indeed, the devil is about to throw *some* of you into prison, that you may be tested, and you will have tribulation ten days. Be faithful until death, and I will give you the crown of life.

¹¹ “He who has an ear, let him hear what the Spirit says to the churches. He who overcomes shall not be hurt by the second death.”

¹² “And to the angel of the church in Pergamos write, ‘These things says He who has the sharp two-edged sword:

¹³ “I know your works, and where you dwell, where Satan’s throne *is*. And you hold fast to My name, and did not deny My faith even in the days in which Antipas was My faithful martyr, who was killed among you, where Satan dwells.

¹⁴ “But I have a few things against you, because you have there those who hold the doctrine of Balaam, who taught Balak to put a stumbling block before the children of Israel, to eat things sacrificed to idols, and to commit sexual immorality.

¹⁵ “Thus you also have those who hold the doctrine of the Nicolaitans, which thing I hate.

¹⁶ “Repent, or else I will come to you quickly and will fight against them with

ด้วยดาบแห่งปากของเร

17 “ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย เราจะให้นามว่า ที่ซ่อนอยู่แก่ผู้ที่มีชัยชนะ และจะให้หินขาวแก่เขาด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น”

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักรเมือง

ธียาทิรา

18 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา ว่า ‘พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองคำแท่งเกลี้ยง ได้ตรัสดังนี้ว่า

19 ‘เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความรัก ความเชื่อ และการปรนนิบัติ และความอดทนของเจ้า และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบี่ยงต้น

20 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างคือพวกเจ้าทนฟังผู้หญิงชื่อเยเซเบลที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้เผยพระวจนะ หญิงนั้นสอนและล่อลวงผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว

21 เราให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจ แต่นางก็ไม่ได้กลับใจจากการประพฤติชั่วเลย

22 นี่แน่ะ เราจะโยนหญิงนั้นไว้บนเตียงคนไข้ และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญภัยความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะสำนึกในความประพฤติชั่วของตน

the sword of My mouth.

17 “He who has an ear, let him hear what the Spirit says to the churches. To him who overcomes I will give some of the hidden manna to eat. And I will give him a white stone, and on the stone a new name written which no one knows except him who receives it.”

18 “And to the angel of the church in Thyatira write, ‘These things says the Son of God, who has eyes like a flame of fire, and His feet like fine brass:

19 “I know your works, love, service, faith, and your patience; and as for your works, the last are more than the first.

20 “Nevertheless I have a few things against you, because you allow that woman Jezebel, who calls herself a prophetess, to teach and seduce My servants to commit sexual immorality and eat things sacrificed to idols.

21 “And I gave her time to repent of her sexual immorality, and she did not repent.

22 “Indeed I will cast her into a sick-bed, and those who commit adultery with her into great tribulation, unless they repent of their deeds.

23 เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นผู้พิพากษาจิตใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า

24 สำหรับพวกเจ้าที่เหลืออยู่ที่เมืองธียาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของซาตานนั้น เราขอบอกว่าเราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า

25 แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นคงกว่าเราจะมา

26 ผู้ใดมีชัยชนะและดำรงรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ

27 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยกระบองเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ตามที่เราได้รับอำนาจจากพระบิดาของเรา

28 และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น

29 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักรเมือง

ซาร์ดีส

3 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดวงตาเจ็ดดวงนั้นได้ตรัสดังนี้ว่า

23 “I will kill her children with death, and all the churches shall know that I am He who searches the minds and hearts. And I will give to each one of you according to your works.

24 “Now to you I say, and to the rest in Thyatira, as many as do not have this doctrine, who have not known the depths of Satan, as they say, I will put on you no other burden.

25 “But hold fast what you have till I come.

26 “And he who overcomes, and keeps My works until the end, to him I will give power over the nations—

27 ‘He shall rule them with a rod of iron; they shall be dashed to pieces like the potter’s vessels’ — as I also have received from My Father;

28 “And I will give him the morning star.

29 “He who has an ear, let him hear what the Spirit says to the churches.”

CHAPTER 3

“And to the angel of the church in Sardis write, ‘These things says He who has the seven Spirits of God and the seven stars: “I know your

‘เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า
เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสีย
แล้ว

2 “เจ้าจงตื่นขึ้นและกระตุนส่วนที่เหลือ
อยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรง
ขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพุดิจของ
เจ้าที่ตีพร้อมในสายพระเนตรของพระ
เจ้า

3 เหตุฉะนั้นเจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับ
และได้ยินอะไร จงกระทำตามและกลับ
ใจเสียใหม่ ถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหา
เจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่า
เราจะมาหาเจ้าเมื่อไร

4 แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามคนที่เมืองซาร์
ดิส ที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมล
ทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดิน
ไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควร
แล้ว

5 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อ
ขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจาก
หนังสือแห่งชีวิต เราจะรับรองชื่อผู้นั้น
ต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อ
หน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์

6 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณ
ได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย
เถิด

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักร เมืองฟีลาเดลเฟีย

7 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักร
ที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า ‘พระองค์ผู้
บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจ

works, that you have a name that you
are alive, but you are dead.

2 “Be watchful, and strengthen the
things which remain, that are ready to
die, for I have not found your works
perfect before God.

3 “Remember therefore how you
have received and heard; hold fast and
repent. Therefore if you will not watch,
I will come upon you as a thief, and you
will not know what hour I will come
upon you.

4 “You have a few names even in Sar-
dis who have not defiled their gar-
ments; and they shall walk with Me in
white, for they are worthy.

5 “He who overcomes shall be
clothed in white garments, and I will
not blot out his name from the Book of
Life; but I will confess his name before
My Father and before His angels.

6 “He who has an ear, let him hear
what the Spirit says to the churches.”

7 “And to the angel of the church in
Philadelphia write, ‘These things says
He who is holy, He who is true, “He
who has the key of David, He who

ของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่ผู้ใดปิดผู้
ทรงปิดแล้วจะไม่ผู้ใดเปิดได้ครั้งนี้นั้นว่า

8 “เราารู้จักแนวการกระทำของเจ้า
ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้า
พวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เรารู้ว่าเจ้า
มีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้
ประพฤติตามคำของเรา และไม่ได้ปฏิเสธ
นามของเรา

9 ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของ
ชาคานที่พวกสาวาเขาเป็นพวกอิว และ
ไม่ได้เป็นนั้น มากราบลงแทนเท้าของเจ้า
และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า

10 เพราะเหตุที่เจ้าได้ประพฤติตามคำ
ของเรา คือให้มีความอดทน เราจะป้องกัน
เจ้าให้พ้นจากการลงโทษ ซึ่งจะมีทั่ว
ทั้งโลก เพื่อจะลงโทษคนทั้งปวงที่อยู่ใน
โลก

11 เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ จงยึดมั่นในสิ่ง
ที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้า
ไปได้

12 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะตั้งให้ผู้นั้นเป็น
หลักอยู่ในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา
และผู้นั้นจะไม่ออกไปนอกพระวิหารอีก
เลย และที่ตัวของผู้นั้นเราจะจารึกพระ
นามพระเจ้าของเรา และชื่อเมืองของ
พระเจ้าของเรา คือนครเยรูซาเล็มใหม่
ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา
และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่
ผู้นั้นด้วย

13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระ-
วิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย
เถิด

opens and no one shuts, and shuts and
no one opens”:

8 “I know your works. See, I have set
before you an open door, and no one
can shut it; for you have a little
strength, have kept My word, and have
not denied My name.

9 “Indeed I will make *those* of the
synagogue of Satan, who say they are
Jews and are not, but lie—indeed I will
make them come and worship before
your feet, and to know that I have loved
you.

10 “Because you have kept My com-
mand to persevere, I also will keep you
from the hour of trial which shall come
upon the whole world, to test those who
dwell on the earth.

11 “Behold, I am coming quickly!
Hold fast what you have, that no one
may take your crown.

12 “He who overcomes, I will make
him a pillar in the temple of My God,
and he shall go out no more. I will write
on him the name of My God and the
name of the city of My God, the New
Jerusalem, which comes down out of
heaven from My God. And I will write
on him My new name.

13 “He who has an ear, let him hear
what the Spirit says to the churches.”

ข่าวที่ส่งไปถึงคริสตจักร

เมืองเลดีเซีย

14 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลดีเซีย ว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นพระอาเมน ทรงเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ และสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ คริสตังนี้ว่า

15 “เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใครให้เจ้าเย็นหรือร้อน

16 เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่น ๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา

17 เพราะเจ้าพูดว่า ‘เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติมาก และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย’ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนขัดสน เป็นคนคาบอด และเปลือยกายอยู่

18 เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์แล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และให้เจ้าซื้อเสื้อผ้าสีขาว เพื่อมุ่งห่มให้พ้นจากความอับอายที่เจ้าต้องเปลือยกายอยู่ และซื้อยาทาตาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้แลเห็น

19 เรารักผู้ใดเราก็ดักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

20 นี่แน่ะ เรายืนเกาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา

14 “And to the angel of the church of the Laodiceans write, These things says the Amen, the Faithful and True Witness, the Beginning of the creation of God:

15 “I know your works, that you are neither cold nor hot. I could wish you were cold or hot.

16 “So then, because you are lukewarm, and neither cold nor hot, I will vomit you out of My mouth.

17 “Because you say, ‘I am rich, have become wealthy, and have need of nothing’—and do not know that you are wretched, miserable, poor, blind, and naked—

18 “I counsel you to buy from Me gold refined in the fire, that you may be rich; and white garments, that you may be clothed, that the shame of your nakedness may not be revealed; and anoint your eyes with eye salve, that you may see.

19 “As many as I love, I rebuke and chasten. Therefore be zealous and repent.

20 “Behold, I stand at the door and knock. If anyone hears My voice and opens the door, I will come in to him and dine with him, and he with Me.

21 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้วและได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์

22 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด”

การนมัสการในสวรรค์

4 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอยู่ออยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงตรว่า “จงขึ้นมานับนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า”

2 ในทันใดนั้นพระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้าและนี่แน่ะ มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น

3 และท่านผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจแก้วมณีเขียวและแก้วทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งแก้วมรกต

4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และมีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มขาวและสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ

5 มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่าง ๆ ดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีลมเพลิงเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง คบเพลิงเหล่านั้นคือวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า

21 “To him who overcomes I will grant to sit with Me on My throne, as I also overcame and sat down with My Father on His throne.

22 “He who has an ear, let him hear what the Spirit says to the churches.””

CHAPTER 4

After these things I looked, and behold, a door standing open in heaven. And the first voice which I heard was like a trumpet speaking with me, saying, “Come up here, and I will show you things which must take place after this.”

2 Immediately I was in the Spirit; and behold, a throne set in heaven, and One sat on the throne.

3 And He who sat there was like a jasper and a sardius stone in appearance; and there was a rainbow around the throne, in appearance like an emerald.

4 Around the throne were twenty-four thrones, and on the thrones I saw twenty-four elders sitting, clothed in white robes; and they had crowns of gold on their heads.

5 And from the throne proceeded lightnings, thunderings, and voices. Seven lamps of fire were burning before the throne, which are the seven Spirits of God.

6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมองดูเหมือนทะเลแก้วผลึก

และบริเวณรอบพระที่นั่งทั้งสองข้างนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

7 สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงห์ สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน

8 สัตว์ทั้งสี่นั้นมีปีกหกปีกและมีตาทั้งรอบนอกและข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืน ไม่ได้หยุดเลย ว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงดำรงอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา"

9 เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญถวายพระเกียรติ และคำไภทนาแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งผู้ทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์คราวใด

10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทูลดลถวายบังคมพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฎออกจากตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า

11 "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติและฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์"

6 Before the throne there was a sea of glass, like crystal. And in the midst of the throne, and around the throne, were four living creatures full of eyes in front and in back.

7 The first living creature was like a lion, the second living creature like a calf, the third living creature had a face like a man, and the fourth living creature was like a flying eagle.

8 The four living creatures, each having six wings, were full of eyes around and within. And they do not rest day or night, saying: "Holy, holy, holy, Lord God Almighty, who was and is and is to come!"

9 Whenever the living creatures give glory and honor and thanks to Him who sits on the throne, who lives forever and ever,

10 The twenty-four elders fall down before Him who sits on the throne and worship Him who lives forever and ever, and cast their crowns before the throne, saying:

11 "You are worthy, O Lord, to receive glory and honor and power; for You created all things, and by Your will they exist and were created."

หนังสือม้วนและพระเมษโปดก

5 และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง² และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก”

3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้

4 และข้าพเจ้าก็ร้องไห้ เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกหรือดูหนังสือนั้นได้

5 และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโส นั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องไห้เลย นี่แน่ะ สิ่งนี้แห่งฝ่ายดาวิด เชื้อสายของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้”

6 และระหว่างพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกล้างพระชนม์ พระเมษโปดกทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก

7 และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

CHAPTER 5

And I saw in the right hand of Him who sat on the throne a scroll written inside and on the back, sealed with seven seals.

2 Then I saw a strong angel proclaiming with a loud voice, “Who is worthy to open the scroll and to loose its seals?”

3 And no one in heaven or on the earth or under the earth was able to open the scroll, or to look at it.

4 So I wept much, because no one was found worthy to open and read the scroll, or to look at it.

5 But one of the elders said to me, “Do not weep. Behold, the Lion of the tribe of Judah, the Root of David, has prevailed to open the scroll and to loose its seven seals.”

6 And I looked, and behold, in the midst of the throne and of the four living creatures, and in the midst of the elders, stood a Lamb as though it had been slain, having seven horns and seven eyes, which are the seven Spirits of God sent out into all the earth.

7 Then He came and took the scroll out of the right hand of Him who sat on the throne.

๘ เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ ทูดตัวลงถวายบังคมพระเมษโปดก ทุกคนถือพิณและถือขันทองคำบรรจุ เครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของชนรรมิกชนทั้งปวง

๙ และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่า ดังนี้ “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรง รับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูก ปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิต ของพระองค์นั้นพระองค์ได้ทรงไถ่คน ทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชาติและทุกประเทศ เพื่อดวายแด่พระเจ้า

๑๐ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เขาเป็น ราชอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะ ได้ครอบครอง แผ่นดินโลก”

๑๑ แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ ชื่นเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็น โทกฏี ๆ เป็นแสน ๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระ ที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น

๑๒ ร้องเสียงดังว่า “พระเมษโปดกผู้ ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อำนาจ เกียรติ พระสิริ และ คำสดุดี”

๑๓ และข้าพเจ้าได้ชื่นเสียงสิ่งมีชีวิต ทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ได้ แผ่นดิน ในมหาสมุทรบรรดาที่อยู่ใน ที่เหล่านั้น ร้องว่า “ขอให้คำสดุดีและ เกียรติ และพระสิริและฤทธิ์เดช จะมี

8 Now when He had taken the scroll, the four living creatures and the twenty-four elders fell down before the Lamb, each having a harp, and golden bowls full of incense, which are the prayers of the saints.

9 And they sang a new song, saying: “You are worthy to take the scroll, and to open its seals; for You were slain, and have redeemed us to God by Your blood out of every tribe and tongue and people and nation,

10 And have made us kings and priests to our God; and we shall reign on the earth.”

11 Then I looked, and I heard the voice of many angels around the throne, the living creatures, and the elders; and the number of them was ten thousand times ten thousand, and thousands of thousands,

12 Saying with a loud voice: “Worthy is the Lamb who was slain to receive power and riches and wisdom, and strength and honor and glory and blessing!”

13 And every creature which is in heaven and on the earth and under the earth and such as are in the sea, and all that are in them, I heard saying: “Blessing and honor and glory and power be to Him who sits on the throne, and to

แต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และ
แต่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์”
14 และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า “อาเมน”
และผู้อาวุโสเหล่านั้นก็ทูลดลึงกราบ
นมัสการ

ตราทั้งเจ็ด

6 เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตรา
ดวงหนึ่งในเจ็ดดวงนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้า
ก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสี่
ตัวนั้นร้องเสียงดังดุจเสียงฟ้าร้องว่า
“มาเถอะ”

2 ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้า
ขาวตัวหนึ่งออกมา และท่านที่ขี่ม้านั้น
ถือธนู และได้รับพระราชทานมงกุฎ
แล้วท่านก็ขี่ม้าออกไปอย่างมีชัย และ
เพื่อได้ชัยชนะ

3 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สอง
นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สอง
ร้องว่า “มาเถอะ”

4 และมีม้าอีกตัวหนึ่งเข้ามาเป็นม้าสี
แดงสด ผู้ที่ขี่ม้านั้นได้รับพระราชทานญัต
ให้ฆ่าสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อ
ให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และท่าน
ผู้นั้นได้รับพระราชทานดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

5 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สาม
นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สาม
ร้องว่า “มาเถอะ” แล้วข้าพเจ้าก็แล
เห็น และดูเถิด ม้าดำตัวหนึ่งเข้ามา และ
ท่านที่ขี่ม้านั้นถือตราชู

the Lamb, forever and ever!”

14 Then the four living creatures
said, “Amen!” And the twenty-four el-
ders fell down and worshiped Him who
lives forever and ever.

CHAPTER 6

N ow I saw when the Lamb opened
one of the seals; and I heard one
of the four living creatures saying with
a voice like thunder, “Come and see.”

2 And I looked, and behold, a white
horse. He who sat on it had a bow; and
a crown was given to him, and he went
out conquering and to conquer.

3 When He opened the second seal,
I heard the second living creature say-
ing, “Come and see.”

4 Another horse, fiery red, went out.
And it was granted to the one who sat
on it to take peace from the earth, and
that people should kill one another;
and there was given to him a great
sword.

5 When He opened the third seal, I
heard the third living creature say,
“Come and see.” So I looked, and be-
hold, a black horse, and he who sat on
it had a pair of scales in his hand.

๖ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงเหมือนกับว่าดังออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า “ข้าวสาลีราคาทะนานละหนึ่งเดนาเรียน ข้าวบาร์เล่ย์ราคาทะนานละหนึ่งเดนาเรียน แต่เจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น”

๗ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า “มาเถะ”

๘ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และ ดูเถิด ม้าสี่เศวตตัวหนึ่งเข้ามา ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่ามัจจุราช และแดนคนตายก็ติดตามมาด้วย พระองค์ทรงให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยคมดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยโรคระบาด และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

๙ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณได้แก่คนบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือกัน

๑๐ เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษาและตอบแทนต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก”

๑๑ แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้รอดไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา คือพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขาครบจำนวน

6 And I heard a voice in the midst of the four living creatures saying, “A quart of wheat for a denarius, and three quarts of barley for a denarius; and do not harm the oil and the wine.”

7 When He opened the fourth seal, I heard the voice of the fourth living creature saying, “Come and see.”

8 So I looked, and behold, a pale horse. And the name of him who sat on it was Death, and Hades followed with him. And power was given to them over a fourth of the earth, to kill with sword, with hunger, with death, and by the beasts of the earth.

9 When He opened the fifth seal, I saw under the altar the souls of those who had been slain for the word of God and for the testimony which they held.

10 And they cried with a loud voice, saying, “How long, O Lord, holy and true, until You judge and avenge our blood on those who dwell on the earth?”

11 Then a white robe was given to each of them; and it was said to them that they should rest a little while longer, until both the number of their fellow servants and their brethren, who would be killed as they were, was completed.

¹²เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โดดวงอาทิตย์ก็กลับมืดดำ ดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด

¹³และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนกับต้นมะเดื่ออันถูกลมกล้าพัดจนทำให้ผลที่ยังไม่ทันสุกหล่นลงหมด

¹⁴ท้องฟ้าก็หยาบไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม

¹⁵แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต นายทหารใหญ่ เศรษฐี ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา

¹⁶พวกเขาจึงบอกกับภูเขาและโขดหินว่า "จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้" ให้พ้นจากพระพิศอบของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น

¹⁷เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า"

**ชนอิสราเอลแสนสี่หมื่นสี่พันคน
รับการประทับตรา**

⁷ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก หามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเลหรือที่ต้นไม้ใด ๆ

¹² I looked when He opened the sixth seal, and behold, there was a great earthquake; and the sun became black as sackcloth of hair, and the moon became like blood.

¹³ And the stars of heaven fell to the earth, as a fig tree drops its late figs when it is shaken by a mighty wind.

¹⁴ Then the sky receded as a scroll when it is rolled up, and every mountain and island was moved out of its place.

¹⁵ And the kings of the earth, the great men, the rich men, the commanders, the mighty men, every slave and every free man, hid themselves in the caves and in the rocks of the mountains,

¹⁶ And said to the mountains and rocks, "Fall on us and hide us from the face of Him who sits on the throne and from the wrath of the Lamb!"

¹⁷ "For the great day of His wrath has come, and who is able to stand?"

CHAPTER 7

After these things I saw four angels standing at the four corners of the earth, holding the four winds of the earth, that the wind should not blow on the earth, on the sea, or on any tree.

ปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวง
ตราของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ และท่าน
ได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูต
ทั้งสี่ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตราย
แก่แผ่นดินและทะเลนั้น

3ว่า “จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเล
หรือต้นไม้จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้
ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า
เสียก่อน”

4 และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่
ได้การประทับตรา คือผู้ที่มาจากทุกเผ่าใน
พวกอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน

5 ผู้ที่มาจากเผ่ายูดาห์ได้หมื่นสองพัน
คน ผู้ที่มาจากเผ่ารูเบนหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากเผ่ากาด หมื่นสองพันคน

6 ผู้ที่มาจากเผ่าอาเชอร์หมื่นสองพัน
คน ผู้ที่มาจากเผ่าฟาลัสหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากเผ่ามันัสเสห์หมื่นสองพันคน

7 ผู้ที่มาจากเผ่าสิเมโอนหมื่นสองพัน
คน ผู้ที่มาจากเผ่าเลวีหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากเผ่าอิสสาการ์หมื่นสองพัน
คน

8 ผู้ที่มาจากเผ่าเศบูลุนหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากพงศ์พันธุ์โยเซฟหมื่นสอง
พันคน ผู้ที่มาจากเผ่าเบนยามินหมื่นสอง
พันคน

มวลดชนจากทุกประชาชาติ

9 ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดูและ
ดูเถิด คนมากมายเหลือคณนามาจาก
ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติทุกภาษา คนเหล่านั้น
สวมเสื้อสีขาว ถือใบดิลานี้อยู่หน้า

2 Then I saw another angel ascend-
ing from the east, having the seal of the
living God. And he cried with a loud
voice to the four angels to whom it was
granted to harm the earth and the sea,

3 Saying, “Do not harm the earth, the
sea, or the trees till we have sealed the
servants of our God on their fore-
heads.”

4 And I heard the number of those
who were sealed. One hundred and
forty-four thousand of all the tribes of
the children of Israel were sealed:

5 Of the tribe of Judah twelve thou-
sand were sealed; of the tribe of Reu-
ben twelve thousand were sealed; of the
tribe of Gad twelve thousand were
sealed;

6 Of the tribe of Asher twelve thou-
sand were sealed; of the tribe of Naph-
tali twelve thousand were sealed; of the
tribe of Manasseh twelve thousand
were sealed;

7 Of the tribe of Simeon twelve thou-
sand were sealed; of the tribe of Levi
twelve thousand were sealed; of the
tribe of Issachar twelve thousand were
sealed;

8 Of the tribe of Zebulun twelve
thousand were sealed; of the tribe of
Joseph twelve thousand were sealed; of
the tribe of Benjamin twelve thousand
were sealed.

9 After these things I looked, and be-
hold, a great multitude which no one
could number, of all nations, tribes,
peoples, and tongues, standing before
the throne and before the Lamb,

พระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก

10 คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า “ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก”

11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า

12 และกล่าวว่า “อาเมนความสรรเสริญพระสิริ ปัญญา คำโมทนา พระเกียรติอำนาจ และฤทธิ์เดชจงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน”

13 แล้วคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า “คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใครและมาจากไหน”

14 ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว” ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เข็ญครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขากับโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด

15 เพราะเหตุนี้เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงสถิตด้วยและปกป้องคุ้มครองเขา

16 พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต่อเขาอีกต่อไป

clothed with white robes, with palm branches in their hands,

10 And crying out with a loud voice, saying, “Salvation belongs to our God who sits on the throne, and to the Lamb!”

11 All the angels stood around the throne and the elders and the four living creatures, and fell on their faces before the throne and worshiped God,

12 Saying: “Amen! Blessing and glory and wisdom, thanksgiving and honor and power and might, be to our God forever and ever. Amen.”

13 Then one of the elders answered, saying to me, “Who are these arrayed in white robes, and where did they come from?”

14 And I said to him, “Sir, you know.” So he said to me, “These are the ones who come out of the great tribulation, and washed their robes and made them white in the blood of the Lamb.

15 “Therefore they are before the throne of God, and serve Him day and night in His temple. And He who sits on the throne will dwell among them.

16 “They shall neither hunger anymore nor thirst anymore; the sun shall not strike them, nor any heat;

¹⁷ เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่
กลางพระที่นั่งนั้นจะค้ำครองดูแลเขา
และจะทรงนำเขาไปให้อดน้ำพุแห่งชีวิต
และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจาก
ตาของเขาเหล่านั้น”

ตราดวงที่เจ็ดและกระถางไฟ ทองคำ

8 เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตรา
ดวงที่เจ็ด ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์
อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง

² แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ด
องค์ที่ยืนอยู่หน้าพระเจ้านั้น ได้รับพระ
ราชทานแตรเจ็ดคัน

³ และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถาง
ไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น พระเจ้า
ได้ทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมาก
แก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำ
อธิษฐานของชนมิกชนทั้งปวงบนแท่น
ทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น

⁴ และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไป
พร้อมกับคำอธิษฐานของชนมิกชนทั้ง
หลายจากมือทูตสวรรค์ผู้เบื้องพระพักตร์
ของพระเจ้า

⁵ แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถาง
ไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยน
กระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก ทำให้
มีเสียงฟ้าร้อง เสียงต่าง ๆ ฟ้าแลบและ
แผ่นดินไหว

แตรทั้งเจ็ด

⁶ แล้วทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ด
นั้นดังกี๋เตรียมพร้อมที่จะเป่า

¹⁷ “For the Lamb who is in the midst
of the throne will shepherd them and
lead them to living fountains of waters.
And God will wipe away every tear
from their eyes.”

CHAPTER 8

When He opened the seventh seal,
there was silence in heaven for
about half an hour.

² And I saw the seven angels who
stand before God, and to them were
given seven trumpets.

³ Then another angel, having a gold-
en censer, came and stood at the altar.
He was given much incense, that he
should offer it with the prayers of all
the saints upon the golden altar which
was before the throne.

⁴ And the smoke of the incense, with
the prayers of the saints, ascended be-
fore God from the angel's hand.

⁵ Then the angel took the censer,
filled it with fire from the altar, and
threw it to the earth. And there were
noises, thunders, lightnings, and an
earthquake.

⁶ So the seven angels who had the
seven trumpets prepared themselves to
sound.

7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ตกลงมาบนแผ่นดิน แผ่นดินโลกไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน ต้นไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่ กำลังลุกไหม้ตกลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน

9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพลคองได้ตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย

11 ดาวดวงนี้มีชื่อบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน

13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินนกอินทรีตัวหนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้าร้องประกาศเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก

7 The first angel sounded: and hail and fire followed, mingled with blood, and they were thrown to the earth. And a third of the trees were burned up, and all green grass was burned up.

8 Then the second angel sounded: and *something* like a great mountain burning with fire was thrown into the sea, and a third of the sea became blood.

9 And a third of the living creatures in the sea died, and a third of the ships were destroyed.

10 Then the third angel sounded: and a great star fell from heaven, burning like a torch, and it fell on a third of the rivers and on the springs of water.

11 The name of the star is Wormwood. A third of the waters became wormwood, and many men died from the water, because it was made bitter.

12 Then the fourth angel sounded: and a third of the sun was struck, a third of the moon, and a third of the stars, so that a third of them were darkened. A third of the day did not shine, and likewise the night.

13 And I looked, and I heard an angel flying through the midst of heaven, saying with a loud voice, "Woe, woe, woe to the inhabitants of the earth, because of the remaining blasts of the

เพราะเสียงแตรอีกสามคันซึ่งทูตทั้งสาม
องค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว

9 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น
ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงจากฟ้า
ลงมาที่แผ่นดินโลก พระเจ้าทรงประทาน
ลูกกุญแจสำหรับช่องบาดาลให้แก่ดาวดวง
นั้น

2 เมื่อท่านเปิดช่องบาดาลนั้น ก็มีควัน
พลุ้งขึ้นมาจากปากนั้นดุจควันที่เตาใหญ่
และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะ
เหตุควันที่ขึ้นมาจากปากนั้น

3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมา
ยังแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงประทาน
อำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจ
ของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก

4 พระองค์ทรงห้ามมันไม่ให้ทำร้าย
หญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือ
ต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มี
ตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขา
เท่านั้น

5 พระองค์ไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้
ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็น
การทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องคอย

6 ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะ
แสวงหาความตายแต่จะ ไม่พบ เขาอยาก
จะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา

7 ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูก
เครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมี
สิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำหน้า
มันเหมือนหน้ามนุษย์

trumpet of the three angels who are
about to sound!"

CHAPTER 9

Then the fifth angel sounded: And
I saw a star fallen from heaven to
the earth. To him was given the key to
the bottomless pit.

2 And he opened the bottomless pit,
and smoke arose out of the pit like the
smoke of a great furnace. So the sun
and the air were darkened because of
the smoke of the pit.

3 Then out of the smoke locusts came
upon the earth. And to them was given
power, as the scorpions of the earth
have power.

4 They were commanded not to
harm the grass of the earth, or any
green thing, or any tree, but only those
men who do not have the seal of God
on their foreheads.

5 And they were not given authority
to kill them, but to torment them for
five months. Their torment was like the
torment of a scorpion when it strikes a
man.

6 In those days men will seek death
and will not find it; they will desire to
die, and death will flee from them.

7 The shape of the locusts was like
horses prepared for battle. On their
heads were crowns of something like
gold, and their faces were like the faces
of men.

⁸ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือน
ฟันสิงห์

⁹มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก
เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถและม้าเป็น
อันมากกรูเข้ารบเข้าศึก

¹⁰มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และ
หางมันนั้นมีเหล็กไน อำนาจของมันที่
จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือนนั้นอยู่
ที่หาง

¹¹มันมีทูตแห่งช่องบาดาลนั้นเป็น
กษัตริย์ปกครองมัน ชื่อทูตแห่งช่องบา
ดาลนั้น ภาษาฮีบรูเรียกว่าอาบaddon
และภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน

¹²วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้วเกิด
ยังวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภาย
หน้า

¹³เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น
ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากเชิงนอน
มุมทั้งสี่ของแท่นทองคำ ที่อยู่เบื้องหน้า
พระเจ้า

¹⁴เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือ
แตรนั้นว่า “จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่
ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ นั้น คือแม่น้ำยู-
เฟรติส”

¹⁵พระเจ้าทรงเตรียมทูตสวรรค์ทั้ง
สี่ไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือนและปี ที่
จะให้ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน

¹⁶และมีพลทหารม้าสองร้อยล้าน นี้
คือจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน

¹⁷ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้า
เป็นคั้งนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้น ผู้มี

8 They had hair like women's hair,
and their teeth were like lions' teeth.

9 And they had breastplates like
breastplates of iron, and the sound of
their wings was like the sound of chari-
ots with many horses running into bat-
tle.

10 They had tails like scorpions, and
there were stings in their tails. Their
power was to hurt men five months.

11 And they had as king over them
the angel of the bottomless pit, whose
name in Hebrew is Abaddon, but in
Greek he has the name Apollyon.

12 One woe is past. Behold, still two
more woes are coming after these
things.

13 Then the sixth angel sounded:
and I heard a voice from the four horns
of the golden altar which is before God,

14 Saying to the sixth angel who had
the trumpet, "Release the four angels
who are bound at the great river Eu-
phrates."

15 So the four angels, who had been
prepared for the hour and day and
month and year, were released to kill a
third of mankind.

16 Now the number of the army of
the horsemen was two hundred mil-
lion; I heard the number of them.

17 And thus I saw the horses in the
vision: those who sat on them had

ทับทรวงสีไฟ สีน้ำเงิน และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงห์ มีไฟและควันและกำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน

¹⁸มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากม้านั้น

¹⁹เพราะว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้

²⁰มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มีมือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชารูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้น จะดู หัวก็พัง หัวก็เดินก็ไม่ได้

²¹และเขาก็มิได้สำนึกผิดในการฆ่าฟันกัน และการเซ่อเขวมืด การล่วงประเวณี และการลักขโมย

ทูตสวรรค์และหนังสือม้วนเล็ก

10ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์มีเมฆล้อมรอบตัวท่าน และมีรุ้งเหนือศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และขาท่านเหมือนเสาไฟ

²ท่านถือหนังสือเล็ก ๆ ม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน เท้าขวาของท่านยืนอยู่บนทะเล เท้าซ้ายของท่านยืนอยู่บนบก

breastplates of fiery red, hyacinth blue, and sulfur yellow; and the heads of the horses were like the heads of lions; and out of their mouths came fire, smoke, and brimstone.

¹⁸ By these three *plagues* a third of mankind was killed—by the fire and the smoke and the brimstone which came out of their mouths.

¹⁹ For their power is in their mouth and in their tails; for their tails are like serpents, having heads; and with them they do harm.

²⁰ But the rest of mankind, who were not killed by these *plagues*, did not repent of the works of their hands, that they should not worship demons, and idols of gold, silver, brass, stone, and wood, which can neither see nor hear nor walk.

²¹ And they did not repent of their murders or their sorceries or their sexual immorality or their thefts.

CHAPTER 10

I saw still another mighty angel coming down from heaven, clothed with a cloud. And a rainbow was on his head, his face was like the sun, and his feet like pillars of fire.

² He had a little book open in his hand. And he set his right foot on the sea and his left foot on the land,

³ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงห์คำราม
เมื่อท่านร้อง เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น

⁴เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว
ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้
ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ คริสต์ว่า “จง
ประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ด
ได้ร้องนั้น จงอย่าเขียน ข้อความเหล่านั้น”

⁵ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่
ทั้งบนทะเล และบนบกนั้นได้ชูมือขวา
ขึ้นสู่ท้องฟ้า

⁶และสาบานโดยอ้างพระนามของพระ
องค์ผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ทรงสร้าง
ฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในสวรรค์
นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลกและสรรพสิ่ง
ซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้าง
ทะเลกับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น ว่า
จะไม่มีการเนินช้าอีกต่อไปแล้ว

⁷แต่ว่าในวันที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดจะ
เป่าแตรนั้น ความลึกลับของพระเจ้าที่
พระองค์ได้คริสต์ไว้แก่พวกผู้เผยพระ
วจนะ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็
จะสำเร็จ

⁸และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจาก
สวรรค์นั้นคริสต์กับข้าพเจ้าอีกว่า “จง
ไปรับม้วนหนังสือที่คล้อยอยู่ในมือของทูต
สวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบน
บกนั้น”

⁹ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้น
และขอหนังสือม้วนเล็กนั้น ท่านจึงตอบ
ข้าพเจ้าว่า “เอาไปเถิด แล้วกินมันเสีย
มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปาก
ของเจ้ามันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง”

3 And cried with a loud voice, as
when a lion roars. When he cried out,
seven thunders uttered their voices.

4 Now when the seven thunders ut-
tered their voices, I was about to write;
but I heard a voice from heaven saying
to me, “Seal up the things which the
seven thunders uttered, and do not
write them.”

5 The angel whom I saw standing on
the sea and on the land raised up his
hand to heaven

6 And swore by Him who lives fore-
ver and ever, who created heaven and
the things that are in it, the earth and
the things that are in it, and the sea and
the things that are in it, that there
should be delay no longer,

7 But in the days of the sounding of
the seventh angel, when he is about to
sound, the mystery of God would be
finished, as He declared to His servants
the prophets.

8 Then the voice which I heard from
heaven spoke to me again and said,
“Go, take the little book which is open
in the hand of the angel who stands on
the sea and on the earth.”

9 So I went to the angel and said to
him, “Give me the little book.” And he
said to me, “Take and eat it; and it will
make your stomach bitter, but it will be
as sweet as honey in your mouth.”

10 ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตแล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อคกถึงท้องแล้วก็ขม

11 และเมื่อข้าพเจ้าว่า “เจ้าต้องพยากรณ์อีก เกี่ยวกับชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์”

พยานทั้งสอง

11 ท่านผู้หนึ่งจึงเอามือ่อ่ท่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้วัดแล้วตั้งข้าพเจ้าว่า “จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชาและคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น

2 แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบให้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำวิสุทธินครตลอดสี่สิบสองเดือน

3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเราเพื่อให้เผยพระวจนะตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน และให้เขาแต่งตัวด้วยผ้ากระสอบ

4 พยานทั้งสองนั้นคือต้นไม้กอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องหน้าพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก

5 ถ้าผู้ใดทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟจะพลุ่งออกมาจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตาย

10 Then I took the little book out of the angel's hand and ate it, and it was as sweet as honey in my mouth. But when I had eaten it, my stomach became bitter.

11 And he said to me, “You must prophesy again about many peoples, nations, tongues, and kings.”

CHAPTER 11

Then I was given a reed like a measuring rod. And the angel stood, saying, “Rise and measure the temple of God, the altar, and those who worship there.

2 “But leave out the court which is outside the temple, and do not measure it, for it has been given to the Gentiles. And they will tread the holy city underfoot for forty-two months.

3 “And I will give power to my two witnesses, and they will prophesy one thousand two hundred and sixty days, clothed in sackcloth.”

4 These are the two olive trees and the two lampstands standing before the God of the earth.

5 And if anyone wants to harm them, fire proceeds from their mouth and devours their enemies. And if anyone wants to harm them, he must be killed in this manner.

⁶พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังเผยพระวจนะ และมีฤทธิ์ทำให้น้ำกลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่าง ๆ กระหน่ำโลกก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนา

⁷และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากบาดาลก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย

⁸และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในมหานครนั้น ซึ่งตามอุปมาเรียกว่าเมืองโสโดม และเมืองอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาก่อตั้ง

⁹คนหลายชาติ หลายเผ่า หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่คู่มองค์เลย

¹⁰คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริงจะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้เผยพระวจนะทั้งสองนี้ได้ทรงมานคนเหล่านั้นที่อยู่ในโลก”

¹¹เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรานจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาก็ก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก

¹²คนทั้งหลายได้อินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด” และพวกเขาก็รู้สึกเห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์

6 These have power to shut heaven, so that no rain falls in the days of their prophecy; and they have power over waters to turn them to blood, and to strike the earth with all plagues, as often as they desire.

7 When they finish their testimony, the beast that ascends out of the bottomless pit will make war against them, overcome them, and kill them.

8 And their dead bodies will lie in the street of the great city which spiritually is called Sodom and Egypt, where also our Lord was crucified.

9 Then those from the peoples, tribes, tongues, and nations will see their dead bodies three-and-a-half days, and not allow their dead bodies to be put into graves.

10 And those who dwell on the earth will rejoice over them, make merry, and send gifts to one another, because these two prophets tormented those who dwell on the earth.

11 Now after the three-and-a-half days the breath of life from God entered them, and they stood on their feet, and great fear fell on those who saw them.

12 And they heard a loud voice from heaven saying to them, “Come up here.” And they ascended to heaven in a cloud, and their enemies saw them.

¹³และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์

¹⁴วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้ และ

แตรคันที่เจ็ด

¹⁵และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลาย ๆ เสียงกล่าวขึ้นดัง ๆ ในสวรรค์ว่า “ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์”

¹⁶และผู้อาวุโสสิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตน เบื้องหน้าพระเจ้ก็ทูลดื่ดวงกราบนมัสการพระเจ้า

¹⁷และทูลว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน ข้าพระองค์ทั้งหลายรำลึกในพระคุณของพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ทรงเริ่มครอบครองแผ่นดินโลก

¹⁸เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระนิเคาะห์ของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาประทาน

¹³ In the same hour there was a great earthquake, and a tenth of the city fell. In the earthquake seven thousand people were killed, and the rest were afraid and gave glory to the God of heaven.

¹⁴ The second woe is past. Behold, the third woe is coming quickly.

¹⁵ Then the seventh angel sounded: and there were loud voices in heaven, saying, “The kingdoms of this world have become *the kingdoms* of our Lord and of His Christ, and He shall reign forever and ever!”

¹⁶ And the twenty-four elders who sat before God on their thrones fell on their faces and worshipped God,

¹⁷ Saying: “We give You thanks, O Lord God Almighty, the One who is and who was and who is to come, because You have taken Your great power and reigned.

¹⁸ The nations were angry, and Your wrath has come, and the time of the dead, that they should be judged, and that You should reward Your servants the prophets and the saints, and

บำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกผู้เผยพระวจนะ และธรรมิกชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ย่ำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก”

¹⁹ แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิด ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีสายฟ้าแลบ และเสียงต่าง ๆ ฟ้าร้องแผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

ผู้หญิงและพญานาค

12 มีหมายสำคัญใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ ² ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด

³ และมีหมายสำคัญอีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่งมีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเจ็ดหัวนั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน

⁴ หางพญานาคควัดดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลก เสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

⁵ หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก แต่เขานำบุตรนั้นขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า ยังพระที่นั่งของพระองค์

those who fear Your name, small and great, and should destroy those who destroy the earth.”

19 Then the temple of God was opened in heaven, and the ark of His covenant was seen in His temple. And there were lightnings, noises, thunderings, an earthquake, and great hail,

CHAPTER 12

Now a great sign appeared in heaven: a woman clothed with the sun, with the moon under her feet, and on her head a garland of twelve stars.

² Then being with child, she cried out in labor and in pain to give birth.

³ And another sign appeared in heaven: behold, a great, fiery red dragon having seven heads and ten horns, and seven diadems on his heads.

⁴ His tail drew a third of the stars of heaven and threw them to the earth. And the dragon stood before the woman who was ready to give birth, to devour her Child as soon as it was born.

⁵ She bore a male Child who was to rule all nations with a rod of iron. And her Child was caught up to God and His throne.

⁶ และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารที่นางมีสำนักซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

⁷ ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์มีคาเอล กับเทพบริวารของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้

⁸ แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย

⁹ พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูคิดำบรรพท์เขาเรียกกันว่ามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลกก็ถูกผลักทิ้งลงไป พญานาคและบริวารของมันถูกผลักทิ้งลงไปบนแผ่นดินโลก

¹⁰ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า "บัดนี้ความรอดและฤทธิ์เดชและราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ก็ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้า ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงไปแล้ว"

¹¹ เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และเพราะคำพยานของพวกเขาเอง เพราะเขาไม่ได้เสียดายที่จะพลีชีพของตน

¹² ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงร้องเรียนยินดีเถิด แต่บัดนี้จะมีแก่แผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่ามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย"

6 Then the woman fled into the wilderness, where she has a place prepared by God, that they should feed her there one thousand two hundred and sixty days.

7 And war broke out in heaven: Michael and his angels fought with the dragon; and the dragon and his angels fought,

8 But they did not prevail, nor was a place found for them in heaven any longer.

9 So the great dragon was cast out, that serpent of old, called the Devil and Satan, who deceives the whole world; he was cast to the earth, and his angels were cast out with him.

10 Then I heard a loud voice saying in heaven, "Now salvation, and strength, and the kingdom of our God, and the power of His Christ have come, for the accuser of our brethren, who accused them before our God day and night, has been cast down.

11 "And they overcame him by the blood of the Lamb and by the word of their testimony, and they did not love their lives to the death.

12 "Therefore rejoice, O heavens, and you who dwell in them! Woe to the inhabitants of the earth and the sea! For the devil has come down to you, having great wrath, because he knows that he has a short time."

¹³ เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลัก
ทิ้งลงไปในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ไล่
ตามหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น

¹⁴ แต่พระเจ้าทรงประทานปีกนกอินทรี
ใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบิน
หนีพญานาคเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร จน
ถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอด
วาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ

¹⁵ ดังนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือน
แม่น้ำไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิง
นั้นไป

¹⁶ แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้
โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำที่พ่นออก
จากปากพญานาคนั้นลงไป

¹⁷ พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึง
ออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ของนาง
ที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระ
บัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยา
นของพระเยซู และมันก็ได้ขึ้นอยู่ที่หาด
ทรายชายทะเล

สัตว์ร้ายสองตัว

13 และข้าพเจ้าได้เห็นสัตว์ร้ายตัว
หนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและ
สิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน
และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทพระ
เจ้าจารึกไว้ที่หัวของมัน

² สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น ตัวเหมือน
เสือดาว และตีนเหมือนตีนหมี และปาก
เหมือนปากสิงห์ และพญานาคได้ให้
ฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่และที่นั่งของมัน
แก่สัตว์ร้ายนั้น

¹³ Now when the dragon saw that he
had been cast to the earth, he persecut-
ed the woman who gave birth to the
male Child.

¹⁴ But the woman was given two
wings of a great eagle, that she might fly
into the wilderness to her place, where
she is nourished for a time and times
and half a time, from the presence of
the serpent.

¹⁵ So the serpent spewed water out
of his mouth like a flood after the wom-
an, that he might cause her to be car-
ried away by the flood.

¹⁶ But the earth helped the woman,
and the earth opened its mouth and
swallowed up the flood which the drag-
on had spewed out of his mouth.

¹⁷ And the dragon was enraged with
the woman, and he went to make war
with the rest of her offspring, who keep
the commandments of God and have
the testimony of Jesus Christ.

CHAPTER 13

Then I stood on the sand of the sea.
And I saw a beast rising up out
of the sea, having seven heads and ten
horns, and on his horns ten crowns,
and on his heads a blasphemous name.

² Now the beast which I saw was like
a leopard, his feet were like the feet of
a bear, and his mouth like the mouth of
a lion. The dragon gave him his power,
his throne, and great authority.

3 หัว ๆ หนึ่งของมันดูเหมือนถูกฟันปาดตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ

4 เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาค เพราะพญานาคได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า "ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะสู้รบกับสัตว์นี้ได้"

5 สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำจาบจ้วงและหมิ่นประมาทพระเจ้า และทรงยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน

6 มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า ต่อพระนามของพระองค์ ต่อสถานที่สถิตของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

7 [ทรงยอมให้มันทำสงครามกับธรรมิกชน และชนเขา] ทรงประทานให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกเผ่า ทุกชาติ ทุกภาษา และทุกประชาชาติ

8 และคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น เว้นแต่คนทั้งปวงที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ซึ่งบันทึกไว้ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก

9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด

10 ผู้ใดที่กำหนัดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อที่พวกธรรมิกชนจะต้องมี

3 And I saw one of his heads as if it had been mortally wounded, and his deadly wound was healed. And all the world marveled and followed the beast.

4 So they worshiped the dragon who gave authority to the beast; and they worshiped the beast, saying, "Who is like the beast? Who is able to make war with him?"

5 And he was given a mouth speaking great things and blasphemies, and he was given authority to continue for forty-two months.

6 Then he opened his mouth in blasphemy against God, to blaspheme His name, His tabernacle, and those who dwell in heaven.

7 It was granted to him to make war with the saints and to overcome them. And authority was given him over every tribe, tongue, and nation.

8 All who dwell on the earth will worship him, whose names have not been written in the Book of Life of the Lamb slain from the foundation of the world.

9 If anyone has an ear, let him hear.

10 He who leads into captivity shall go into captivity; he who kills with the sword must be killed with the sword. Here is the patience and the faith of the saints.

11 แล้วข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่ง
ขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูก
แกะ และพูดเหมือนพญานาค

12 มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิม
นั้นอย่างครบถ้วนและต่อหน้า มันทำให้
โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้าย
ตัวเดิมนั้นที่มีแผลปางตายแต่รักษาหาย
แล้ว

13 สัตว์ร้ายนี้แสดงหมายสำคัญใหญ่
จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดิน
โลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย

14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก
ด้วยหมายสำคัญนั้น ซึ่งทรงยอมให้มัน
กระทำต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และ
มันสั่งให้คนทั้งหลายที่แผ่นดินโลกสร้าง
รูปจำลองให้แก่สัตว์ร้ายที่ถูกฟันด้วยดาบ
แต่ยังไม่ตายนั้น

15 ทรงยอมให้มันมีอำนาจที่จะให้ลม
หายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์
ร้ายนั้นพูดได้ และให้มันอำนาจที่จะกระทำ
ให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้าย
นั้นถึงแก่ความตายได้

16 และมันยังได้บังคับคนทั้งปวงทั้ง
ผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมี และคนจนไทย
และทาสให้รับเครื่องหมาย ไว้ที่มือขวา
หรือที่หน้าผากของเขา

17 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอก
จากผู้ที่⁴มีเครื่องหมายนั้น ซึ่งเป็นชื่อ
ของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน

18 ในเรื่องนี้จะใช้สติปัญญาให้ดี ถ้า
ผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดครีครวเลข
ของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของ

11 Then I saw another beast coming
up out of the earth, and he had two
horns like a lamb and spoke like a drag-
on.

12 And he exercises all the authority
of the first beast in his presence, and
causes the earth and those who dwell in
it to worship the first beast, whose
deadly wound was healed.

13 He performs great signs, so that
he even makes fire come down from
heaven on the earth in the sight of men.

14 And he deceives those who dwell
on the earth by those signs which he was
granted to do in the sight of the beast,
telling those who dwell on the earth to
make an image to the beast who was
wounded by the sword and lived.

15 He was granted power to give
breath to the image of the beast, that
the image of the beast should both
speak and cause as many as would not
worship the image of the beast to be
killed.

16 He causes all, both small and
great, rich and poor, free and slave, to
receive a mark on their right hand or
on their foreheads,

17 And that no one may buy or sell
except one who has the mark or the
name of the beast, or the number of his
name.

18 Here is wisdom. Let him who has
understanding calculate the number of
the beast, for it is the number of a man:

บุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกหรือหกสิบหก

เพลงของคนแสนสี่หมื่นสี่พันคน

14 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาไซโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิพระนามของพระองค์ และพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา

² และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากสวรรค์ ดูเสียงน้ำมากหลาย และดูเสียงฟ้าร้องสนั่น เสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินนั้นเหมือนเสียงพวกคิดพิณกำลังเล่นพิณอยู่

³ คนเหล่านั้นร้องเพลงบทใหม่หน้าพระที่นั่งหน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และหน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถร้องเพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก

⁴ คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์เพื่อเป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก

⁵ ปากเขาไม่กล่าวคำมุสาเลย เพราะเขาไม่ต่างพรอyle

ข่าวของทูตสวรรค์ทั้งสาม

⁶ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งหะไปนท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชนชาวโลกทั้งปวง ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติทุกภาษา

His number is 666.

CHAPTER 14

Then I looked, and behold, a Lamb standing on Mount Zion, and with Him one hundred and forty-four thousand, having His Father's name written on their foreheads.

² And I heard a voice from heaven, like the voice of many waters, and like the voice of loud thunder. And I heard the sound of harpists playing their harps.

³ They sang as it were a new song before the throne, before the four living creatures, and the elders; and no one could learn that song except the hundred and forty-four thousand who were redeemed from the earth.

⁴ These are the ones who were not defiled with women, for they are virgins. These are the ones who follow the Lamb wherever He goes. These were redeemed from among men, being firstfruits to God and to the Lamb.

⁵ And in their mouth was found no deceit, for they are without fault before the throne of God.

⁶ Then I saw another angel flying in the midst of heaven, having the everlasting gospel to preach to those who dwell on the earth—to every nation, tribe, tongue, and people—

7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จง
ขำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติ
แด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะ
ทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระ
องค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดิน
โลก ทะเล และบ่อน้ำทั้งหลาย”

8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเป็นองค์ที่
สองตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหา
นครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว นครนั้นที่
ทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าอุ่น
แห่งความกำหนัดของเธอในการล่วง
ประเวณี”

9 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเป็นองค์
ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดัง
ว่า “ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของ
มัน และนมเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้า
ผากหรือที่มือ

10 ผู้นั้นจักต้องดื่มเหล้าอุ่นแห่งพระ
พิโรธของพระเจ้าซึ่งไม่ใคร่คนกับสิ่งใด
ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์
และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและ
กำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ
ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก

11 และวันแห่งการทรมานของเขา
พลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และคนทั้ง
หลายที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และ
ที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะ ไม่มีการ
พักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน”

12 นี่แหละความอดทน ซึ่งพวกซรร-
มิกชนคือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติ
ของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อ
ของพระเยซูจะต้องมี

7 Saying with a loud voice, “Fear God
and give glory to Him, for the hour of
His judgment has come; and worship
Him who made heaven and earth, the
sea and springs of water.”

8 And another angel followed, say-
ing, “Babylon is fallen, is fallen, that
great city, because she has made all na-
tions drink of the wine of the wrath of
her fornication.”

9 Then a third angel followed them,
saying with a loud voice, “If anyone
worships the beast and his image, and
receives *his* mark on his forehead or on
his hand,

10 “He himself shall also drink of the
wine of the wrath of God, which is
poured out full strength into the cup of
His indignation. He shall be tormented
with fire and brimstone in the presence
of the holy angels and in the presence
of the Lamb.

11 “And the smoke of their torment
ascends forever and ever; and they
have no rest day or night, who worship
the beast and his image, and whoever
receives the mark of his name.”

12 Here is the patience of the saints;
here are those who keep the command-
ments of God and the faith of Jesus.

13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งว่า “จงเขียนไว้เถิดว่าตั้งแต่บัดนี้ต่อไปคนทั้งหลายที่ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เขาได้หยุดพักจากการงานของเขา เพราะการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

การเกี่ยวเก็บแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และ ดูดิมีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้น เหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเกี่ยวอันคม

15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “จงใช้เกี่ยวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเกี่ยวเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว”

16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้นได้ทรงควักเกี่ยวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว

17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเกี่ยวอันคมเช่นเดียวกัน

18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกท่านที่ถือเกี่ยวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านจงใช้เกี่ยวคมของท่านเกี่ยวเก็บพวงองุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกองุ่นนั้นสุกดีแล้ว”

13 Then I heard a voice from heaven saying to me, "Write: 'Blessed are the dead who die in the Lord from now on.'" "Yes," says the Spirit, "that they may rest from their labors, and their works follow them."

14 Then I looked, and behold, a white cloud, and on the cloud sat One like the Son of Man, having on His head a golden crown, and in His hand a sharp sickle.

15 And another angel came out of the temple, crying with a loud voice to Him who sat on the cloud, "Thrust in Your sickle and reap, for the time has come for You to reap, for the harvest of the earth is ripe."

16 So He who sat on the cloud thrust in His sickle on the earth, and the earth was reaped.

17 Then another angel came out of the temple which is in heaven, he also having a sharp sickle.

18 And another angel came out from the altar, who had power over fire, and he cried with a loud cry to him who had the sharp sickle, saying, "Thrust in your sharp sickle and gather the clusters of the vine of the earth, for her grapes are fully ripe."

¹⁹ทูตสวรรค์นั้นก็ตัดเกี่ยวบนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลองุ่นแห่งแผ่นดินโลก และเทลงไปในบ่อข่าองุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า

²⁰บ่อข่าองุ่นถูกข่า ภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อข่าองุ่นนั้นสูงถึงบึงเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

ทูตสวรรค์และภัยพิบัติประการสุดท้าย

15 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่พระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น

² ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มิชยต่อสัตว์ร้ายและรูปของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่ริมทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณของพระเจ้า

³ เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก ว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง

¹⁹ So the angel thrust his sickle into the earth and gathered the vine of the earth, and threw it into the great winepress of the wrath of God.

²⁰ And the winepress was trampled outside the city, and blood came out of the winepress, up to the horses' bridles, for one thousand six hundred furlongs.

CHAPTER 15

Then I saw another sign in heaven, great and marvelous: seven angels having the seven last plagues, for in them the wrath of God is complete.

² And I saw something like a sea of glass mingled with fire, and those who have the victory over the beast, over his image and over his mark and over the number of his name, standing on the sea of glass, having harps of God.

³ They sing the song of Moses, the servant of God, and the song of the Lamb, saying: "Great and marvelous are Your works, Lord God Almighty! Just and true are Your ways, O King of the saints!

“ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้ามีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการพระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เริ่มขึ้นแล้ว”

“ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เห็นพระวิหารของเต็นท์แห่งสักขีพยาน ในสวรรค์เปิดออก

“และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือถ้วยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสะอาดสุกใส และคาดรัดประคดทองคำ

“และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้อำพันทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์สัปดาห์ทั้งเจ็ดของสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น

“และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควัน ซึ่งมาจากพระสิริของพระเจ้า และจากฤทธิ์เมฆาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าถ้วยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

ขันแห่งพระพิโรธ

16 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า “จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้าเทลงบนแผ่นดินโลก”

4 Who shall not fear You, O Lord, and glorify Your name? For You alone are holy. For all nations shall come and worship before You, for Your judgments have been manifested.”

5 After these things I looked, and behold, the temple of the tabernacle of the testimony in heaven was opened.

6 And out of the temple came the seven angels having the seven plagues, clothed in pure bright linen, and having their chests girded with golden bands.

7 Then one of the four living creatures gave to the seven angels seven golden bowls full of the wrath of God who lives forever and ever.

8 The temple was filled with smoke from the glory of God and from His power, and no one was able to enter the temple till the seven plagues of the seven angels were completed.

CHAPTER 16

Then I heard a loud voice from the temple saying to the seven angels, “Go and pour out the bowls of the wrath of God on the earth.”

²ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขึ้นของคนลงบนแผ่นดินโลก และคนที่ทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมันก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองทั่วตัว

³ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขึ้นของคนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

⁴ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขึ้นของคนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด

⁵และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า “พระองค์ผู้บริสุทธิ์เจ้าข้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมในการทรงพิพากษาเหตุการณ์เหล่านั้น

⁶เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกเขาและของผู้เผยพระวจนะไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม สมควรแก่กรรมของเขาแล้ว”

⁷และข้าพเจ้าได้ยินแท่นบูชาร้องว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้าผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์ก็เที่ยงตรงและยุติธรรมแล้ว”

⁸ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขึ้นของคนลงที่ดวงอาทิตย์ และให้ดวงอาทิตย์คลอกมนุษย์ด้วยไฟ

⁹ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาสาปแช่งพระนามพระเจ้าผู้ทรงฤทธิเหนือภัยพิบัติเหล่านั้น

2 So the first went and poured out his bowl upon the earth, and a foul and loathsome sore came upon the men who had the mark of the beast and those who worshiped his image.

3 Then the second angel poured out his bowl on the sea, and it became blood as of a dead man; and every living creature in the sea died.

4 Then the third angel poured out his bowl on the rivers and springs of water, and they became blood.

5 And I heard the angel of the waters saying: “You are righteous, O Lord, the One who is and who was and who is to be, because You have judged these things.

6 For they have shed the blood of saints and prophets, and You have given them blood to drink. For it is their just due.”

7 And I heard another from the altar saying, “Even so, Lord God Almighty, true and righteous are Your judgments.”

8 Then the fourth angel poured out his bowl on the sun, and power was given to him to scorch men with fire.

9 And men were scorched with great heat, and they blasphemed the name of God who has power over these plagues;

และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้อวย
พระเกียรติแด่พระองค์

10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตน
ลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักร
ของมันก็มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของ
ตนด้วยความระทม

11 และสาปแช่งพระเจ้าแห่งสวรรค์
เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลตาม
ตัวของเขา แต่เขาไม่ได้สำนึกในการ

12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลง
ที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้
น้ำในแม่น้ำนั้นแห้ง เพื่อเตรียมมรรคา
ไว้สำหรับบรรดาภัยพิบัติที่มาจากทิศ
ตะวันออก

13 และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามคน
รูปร่างคล้ายงูออกมาจากปากพญานาค
ออกจากปากสัตว์ร้ายนั้นและออกจาก
ปากคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ

14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำ
หมายสำคัญ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวง
ทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดาภัยพิบัติเหล่านั้น
ร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของ
พระเจ้าผู้ทรงฤทธาานุภาพสูงสุด

15 (นี่แน่ะ เราจะแอบข้อมาเหมือน
ขโมย ผู้ที่ตื่นอยู่ และรักษาเสื้อผ้าของตน
ไว้อย่างดีจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่
ต้องเดินเปลือยกายให้คนทั้งหลายเห็น)

16 และมันทั้งสามได้ชุมนุมพวกภัยพิบัติ
ที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่าออร์มา-
เกดโดน

and they did not repent and give Him
glory.

10 Then the fifth angel poured out
his bowl on the throne of the beast, and
his kingdom became full of darkness;
and they gnawed their tongues because
of the pain.

11 They blasphemed the God of
heaven because of their pains and their
sores, and did not repent of their
deeds.

12 Then the sixth angel poured out
his bowl on the great river Euphrates,
and its water was dried up, so that the
way of the kings from the east might be
prepared.

13 And I saw three unclean spirits
like frogs coming out of the mouth of
the dragon, out of the mouth of the
beast, and out of the mouth of the false
prophet.

14 For they are spirits of demons,
performing signs, which go out to the
kings of the earth and of the whole
world, to gather them to the battle of
that great day of God Almighty.

15 "Behold, I am coming as a thief.
Blessed is he who watches, and keeps
his garments, lest he walk naked and
they see his shame."

16 And they gathered them together
to the place called in Hebrew, Arma-
geddon.

17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของ
ตกลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดัง
ออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารนั้น
ว่า “สำเร็จแล้ว”

18 และเกิดมีฟ้าแลบ มีเสียงต่าง ๆ มี
ฟ้าร้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก
ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงเช่นนี้เลย

19 มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน
และบ้านเมืองของนานาชาติประชาชาติก็
ล่มจม พระเจ้ามิได้ทรงลืมมหานคร
บาบิโลน พระองค์ทรงให้นครนั้นดื่มถ้วย
แห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์

20 และบรรดาเกาะต่าง ๆ ก็หนีหาย
ไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ

21 และมีลูกเห็บใหญ่ ตกลงมาจากฟ้า
ถุกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณ
ห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงสาปแช่ง
พระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บ
นั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้น
ร้ายแรงยิ่งนัก

การพิพากษาลงโทษ

หญิงแพศยาคนสำคัญ

17 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์
ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น มาหาข้าพเจ้าและ
พูดว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่าน
ดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคน
สำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย

2 คือหญิงที่บรรดาษัตริย์ทั่วแผ่นดิน
โลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลาย
ที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้า
องุ่นแห่งการล่วงประเวณีกับหญิงนั้น”

17 Then the seventh angel poured
out his bowl into the air, and a loud
voice came out of the temple of heaven,
from the throne, saying, “It is done!”

18 And there were noises and thun-
derings and lightnings; and there was a
great earthquake, such a mighty and
great earthquake as had not occurred
since men were on the earth.

19 Now the great city was divided
into three parts, and the cities of the
nations fell. And great Babylon was re-
membered before God, to give her the
cup of the wine of the fierceness of His
wrath.

20 Then every island fled away, and
the mountains were not found.

21 And great hail from heaven fell
upon men, each hailstone about the
weight of a talent. Men blasphemed
God because of the plague of the hail,
since that plague was exceedingly great.

CHAPTER 17

Then one of the seven angels who
had the seven bowls came and
talked with me, saying to me, “Come, I
will show you the judgment of the great
harlot who sits on many waters,

2 “With whom the kings of the earth
committed fornication, and the inhabi-
tants of the earth were made drunk
with the wine of her fornication.”

³ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อ เป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา

⁴หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำเพชรพลอยต่าง ๆ และไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียน และของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของคน

⁵และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อที่แฝงความหมายไว้ว่า บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่สิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก

⁶และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นมามากด้วยโลหิตของพวกธรรมิกชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพ เพื่อเป็นพยานของพระเยซู

เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัสจรรยใจยิ่งนัก

⁷ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า “เหตุไฉนท่านจึงอัสจรรยใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ความหมายที่แฝงอยู่ของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

⁸สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะวนจะขึ้นมาจากบาดาล เพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่ง

³ So he carried me away in the Spirit into the wilderness. And I saw a woman sitting on a scarlet beast which was full of names of blasphemy, having seven heads and ten horns.

⁴ The woman was arrayed in purple and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls, having in her hand a golden cup full of abominations and the filthiness of her fornication.

⁵ And on her forehead a name was written: MYSTERY, BABYLON THE GREAT, THE MOTHER OF HARLOTS AND OF THE ABOMINATIONS OF THE EARTH.

⁶ I saw the woman, drunk with the blood of the saints and with the blood of the martyrs of Jesus. And when I saw her, I marveled with great amazement.

⁷ But the angel said to me, “Why did you marvel? I will tell you the mystery of the woman and of the beast that carries her, which has the seven heads and the ten horns.

⁸ “The beast that you saw was, and is not, and will ascend out of the bottomless pit and go to perdition. And those who dwell on the earth will marvel, whose names are not written in the

ไม่มีข้อจحدไว้หนังสือแห่งชีวิต ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้นก็จะประหลาดใจเมื่อเขาเห็นสัตว์ร้ายซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น

9 นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือเนินเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่

10 ก็อภิศริยเจ็ดองค์ ซึ่งห้าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังมิได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้วจะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง

11 สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นทีเปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพิณาศ

12 เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้น คืออภิศริยสิบองค์ ที่ยังมิได้สวราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างอภิศริยด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง

13 อภิศริยทั้งหลายนั้น มีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์ และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น

14 อภิศริยเหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยชนะ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านาย และทรงเป็นจอมอภิศริย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกและทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ก็จะมีชัยด้วย

15 และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยา

Book of Life from the foundation of the world, when they see the beast that was, and is not, and yet is.

9 "Here is the mind which has wisdom: The seven heads are seven mountains on which the woman sits.

10 There are also seven kings. Five have fallen, one is, and the other has not yet come. And when he comes, he must continue a short time.

11 "The beast that was, and is not, is himself also the eighth, and is of the seven, and is going to perdition.

12 "The ten horns which you saw are ten kings who have received no kingdom as yet, but they receive authority for one hour as kings with the beast.

13 "These are of one mind, and they will give their power and authority to the beast.

14 "These will make war with the Lamb, and the Lamb will overcome them, for He is Lord of lords and King of kings; and those who are with Him are called, chosen, and faithful."

15 Then he said to me, "The waters which you saw, where the harlot sits,

นั้นอยู่นั้น ก็คือชนชาติมวลชนประชาชาติ และภาษาต่าง ๆ

¹⁶เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นและสัตว์ร้ายจะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะทำให้นางไร้มิตรและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเอาไฟเผานางเสีย

¹⁷เพราะว่าพระเจ้าทรงคลอใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกมันมีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวอนะของพระเจ้า

¹⁸และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก”

นครบาบิโลนล่ม

18 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่าง

²ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปศาจ เป็นที่สิงอยู่ของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นที่อาศัยของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาด และน่าเกลียด

³เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความกำหนัดในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และ

are peoples, multitudes, nations, and tongues.

¹⁶ “And the ten horns which you saw on the beast, these will hate the harlot, make her desolate and naked, eat her flesh and burn her with fire.

¹⁷ “For God has put it into their hearts to fulfill His purpose, to be of one mind, and to give their kingdom to the beast, until the words of God are fulfilled.

¹⁸ “And the woman whom you saw is that great city which reigns over the kings of the earth.”

CHAPTER 18

After these things I saw another angel coming down from heaven, having great authority, and the earth was illuminated with his glory.

² And he cried mightily with a loud voice, saying, “Babylon the great is fallen, is fallen, and has become a dwelling place of demons, a prison for every foul spirit, and a cage for every unclean and hated bird!

³ “For all the nations have drunk of the wine of the wrath of her fornication, the kings of the earth have committed fornication with her, and the merchants of the earth have become

พ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้นั่งขึ้น ด้วยทรัพย์ไม่พอของนครนั้น”

⁴ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า “ดูก่อน ชนชาติของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น”

⁵ เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำการทุจริตแห่งนครนั้นได้

⁶ นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงในถ้วยนั้นเป็นสองเท่าให้นครนั้น

⁷ นครบาบิโลนได้เยื้องขึงจองทองและเสเพลมากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะว่านครนั้นทะนงใจว่า ‘เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่ายเราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย’

⁸ เหตุฉะนั้นภัยพิบัติต่าง ๆ ของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว คือโรคระบาด ความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าพระเจ้าผู้ทรงพิพากษานครนั้นทรงอำนาจยิ่งใหญ่”

⁹ บรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้นและได้เสเพลร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้ครานั้นก็จะพิลาปรำไห้คร่ำครวญ

rich through the abundance of her luxury.”

4 And I heard another voice from heaven saying, “Come out of her, my people, lest you share in her sins, and lest you receive of her plagues.

5 “For her sins have reached to heaven, and God has remembered her iniquities.

6 “Render to her just as she rendered to you, and repay her double according to her works; in the cup which she has mixed, mix double for her.

7 “In the measure that she glorified herself and lived luxuriously, in the same measure give her torment and sorrow; for she says in her heart, ‘I sit as queen, and am no widow, and will not see sorrow.’

8 “Therefore her plagues will come in one day—death and mourning and famine. And she will be utterly burned with fire, for strong is the Lord God who judges her.

9 “The kings of the earth who committed fornication and lived luxuriously with her will weep and lament for her, when they see the smoke of her burning,

10 พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่าง ๆ เพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้วบาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น

11 บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร้องไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาคือต่อไปแล้ว

12 สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่าง ๆ ไข่มุก ผ้าป่าน เนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด เครื่องที่ทำด้วยงาช้าง เครื่องไม้ที่มีราคามาก เครื่องทองสัมฤทธิ์ เครื่องเหล็ก เครื่องศิลาลาย

13 อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี โค แกะ ม้า รถรบ และทาส และชีวิตมนุษย์

14 ผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหรูหราที่พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบอีกเลย

15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้นจนเป็นคนมั่งมีเพราะนครบาบิโลนนั้นจะยืนอยู่แต่ไกล เพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง

16 ว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้วมหานครนั้น ที่ได้นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่าง ๆ และไข่มุกนั้น

10 “Standing at a distance for fear of her torment, saying, ‘Alas, alas, that great city Babylon, that mighty city! For in one hour your judgment has come.’

11 “And the merchants of the earth will weep and mourn over her, for no one buys their merchandise anymore:

12 “Merchandise of gold and silver, precious stones and pearls, fine linen and purple, silk and scarlet, every kind of citron wood, every kind of object of ivory, every kind of object of most precious wood, bronze, iron, and marble;

13 “And cinnamon and incense, fragrant oil and frankincense, wine and oil, fine flour and wheat, cattle and sheep, horses and chariots, and bodies and souls of men.

14 “The fruit that your soul longed for has gone from you, and all the things which are rich and splendid have gone from you, and you shall find them no more at all.

15 “The merchants of these things, who became rich by her, will stand at a distance for fear of her torment, weeping and wailing,

16 “And saying, ‘Alas, alas, that great city that was clothed in fine linen, purple, and scarlet, and adorned with gold and precious stones and pearls!’

17 เพียงในชั่วโงมเดียว ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นก็พินาศสูญไปสิ้น” และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเลได้ยืนอยู่แต่ห่าง ๆ

18 และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า “นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้”

19 และเขาก็โปรยผงคลีลงบนศีรษะของตน พลากร้องให้คร่ำครวญ ว่า “วิบัติแล้ว วิบัติแล้วมหานครนี้ อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวง ที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้เป็นคนมั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์สมบัติของนครนั้น ภายในชั่วโงมเดียวนครนั้นก็เป็นที่ร้างเปล่า”

20 เนืองเมืองสวรรค์ บรรดาธรรมิกชน อัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะทั้งหลาย จงร่ำเรงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าได้ทรงพิพากษาลงโทษนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว

21 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโมใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า “บาบิโลนมมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย

22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักคิดพิณ นักเล่นมโหรี นักเป่าขลุ่ย และนักเป่าแตรในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีส่วนในวิชาช่างต่าง ๆ อีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงไม้แปรงในเจ้าอีกต่อไป

17 “For in one hour such great riches came to nothing.” Every shipmaster, all who travel by ship, sailors, and as many as trade on the sea, stood at a distance

18 “And cried out when they saw the smoke of her burning, saying, ‘What is like this great city?’

19 “They threw dust on their heads and cried out, weeping and wailing, and saying, ‘Alas, alas, that great city, in which all who had ships on the sea became rich by her wealth! For in one hour she is made desolate.’

20 “Rejoice over her, O heaven, and you holy apostles and prophets, for God has avenged you on her!”

21 Then a mighty angel took up a stone like a great millstone and threw it into the sea, saying, “Thus with violence the great city Babylon shall be thrown down, and shall not be found anymore.

22 “The sound of harpists, musicians, flutists, and trumpeters shall not be heard in you anymore. No craftsman of any craft shall be found in you anymore, and the sound of a millstone shall not be heard in you anymore.

23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และวิทยาคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง

24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของผู้เผยพระวจนะและพวกธรรมิกชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก”

19 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องดุจเสียงฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า “อาเลลูยา ความรอดพระสิริ และฤทธิ์เดชจะมีแด่พระเจ้าของเรา

2 เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและยุติธรรม พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้นที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่อลวงประเวณีของนาง และพระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้น เพื่อทดแทนโลหิตแห่งผู้รับใช้ของพระองค์”

3 คนเหล่านั้นร้องอีกเป็นครั้งที่สองว่า “อาเลลูยา ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์”

4 และพวกผู้ปกครองทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า “อาเมน อาเลลูยา”

5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ที่ยำเกรงพระองค์ทั้งผู้ใหญ่และผู้ย่อยจน สรรเสริญพระเจ้าของเรา”

23 “The light of a lamp shall not shine in you anymore, and the voice of bridegroom and bride shall not be heard in you anymore. For your merchants were the great men of the earth, for by your sorcery all the nations were deceived.

24 “And in her was found the blood of prophets and saints, and of all who were slain on the earth.”

CHAPTER 19

After these things I heard a loud voice of a great multitude in heaven, saying, “Alleluia! Salvation and glory and honor and power belong to the Lord our God!

2 “For true and righteous are His judgments, because He has judged the great harlot who corrupted the earth with her fornication; and He has avenged on her the blood of His servants shed by her.”

3 Again they said, “Alleluia! Her smoke rises up forever and ever!”

4 And the twenty-four elders and the four living creatures fell down and worshiped God who sat on the throne, saying, “Amen! Alleluia!”

5 Then a voice came from the throne, saying, “Praise our God, all you His servants and those who fear Him, both small and great!”

การมงคลสมรสของพระเมษโปดก

6 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุเสียงนํ้ามากหลาย และดุเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า “อเลลูยา เพราะพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธาณาภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่

7 ขอให้เราทั้งหลายราเริงยินดีและเต้นโลดถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเจ้าสาวของพระองค์ได้เตรียมพร้อมแล้ว”

8 ทรงโปรดให้เจ้าสาวสวมผ้าป่านเนื้อละเอียดใสบริสุทธิ์ เพราะผ้าป่านเนื้อดีนั้นได้แก่การประพฤติอันชอบธรรมของพวกคริสตชน

9 และทูตสวรรค์องค์นั้นส่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความเจริญสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “อย่าคัดค้านนั้นเป็นพระวจนะแท้ของพระเจ้า”

10 แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ซื่อสัตย์ค้ำยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด” เพราะว่าคำพยากรณ์กล่าวถึงพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการเผยพระวจนะ

6 And I heard, as it were, the voice of a great multitude, as the sound of many waters and as the sound of mighty thunderings, saying, “Alleluia! For the Lord God Omnipotent reigns!

7 “Let us be glad and rejoice and give Him glory, for the marriage of the Lamb has come, and His wife has made herself ready.”

8 And to her it was granted to be arrayed in fine linen, clean and bright, for the fine linen is the righteous acts of the saints.

9 Then he said to me, “Write: ‘Blessed are those who are called to the marriage supper of the Lamb!’” And he said to me, “These are the true sayings of God.”

10 And I fell at his feet to worship him. But he said to me, “See that you do not do that! I am your fellow servant, and of your brethren who have the testimony of Jesus. Worship God! For the testimony of Jesus is the spirit of prophecy.”

ผู้ทรงม้าขาว

11 แล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นสวรรค์เปิดออก และ ดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่งพระองค์ผู้ทรงมันนั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์พิพากษาและทรงกระทำสงครามด้วยความเป็นธรรม

12 พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง

13 พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ พระวาตะของพระเจ้า

14 เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียดขาวบริสุทธิ์ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป

15 มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อข่าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเจ็บปวดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธาณภาพสูงสุด

16 พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุษของพระองค์ว่า “จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย”

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า

11 Now I saw heaven opened, and behold, a white horse. And He who sat on him was called Faithful and True, and in righteousness He judges and makes war.

12 His eyes were like a flame of fire, and on His head were many crowns. He had a name written that no one knew except Himself.

13 He was clothed with a robe dipped in blood, and His name is called The Word of God.

14 And the armies in heaven, clothed in fine linen, white and clean, followed Him on white horses.

15 Now out of His mouth goes a sharp sword, that with it He should strike the nations. And He Himself will rule them with a rod of iron. He Himself treads the winepress of the fierceness and wrath of Almighty God.

16 And He has on His robe and on His thigh a name written: KING OF KINGS AND LORD OF LORDS.

17 Then I saw an angel standing in the sun; and he cried with a loud voice, saying to all the birds that fly in the midst of heaven, “Come and gather together for the supper of the great God,

18 เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อชายฉกรรจ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชน ทั้งไทยและทาส ทั้งผู้ใหญ่และผู้เล็ก”

19 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์นั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ ที่ได้กระทำหมายสำคัญต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และให้หมายสำคัญนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบวชารูปของมัน สัตว์ร้ายและคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะจะถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน

21 และคนที่เหลืออยู่นั้นก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

กำหนดพันปี

20 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ที่นั่นถือลูกกุญแจของบาดาลนั้น และถือโซ่ใหญ่

2 และท่านได้จับพญานาคซึ่งเป็นงูคิกคำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และมัดมันไว้พันปี

3 แล้วทิ้งมันลงไปในบาดาลนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประตูปะทรา เพื่อไม่ให้มันล่อ

18 “That you may eat the flesh of kings, the flesh of captains, the flesh of mighty men, the flesh of horses and of those who sit on them, and the flesh of all people, free and slave, both small and great.”

19 And I saw the beast, the kings of the earth, and their armies, gathered together to make war against Him who sat on the horse and against His army.

20 Then the beast was captured, and with him the false prophet who worked signs in his presence, by which he deceived those who received the mark of the beast and those who worshipped his image. These two were cast alive into the lake of fire burning with brimstone.

21 And the rest were killed with the sword which proceeded from the mouth of Him who sat on the horse. And all the birds were filled with their flesh.

CHAPTER 20

Then I saw an angel coming down from heaven, having the key to the bottomless pit and a great chain in his hand.

2 He laid hold of the dragon, that serpent of old, who is the Devil and Satan, and bound him for a thousand years;

3 And he cast him into the bottomless

ลงบรรดาประชาชนได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วจึงจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

⁴ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดสิน เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวาทะของพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้ติดเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี

⁵นอกจากคนเหล่านั้นอื่น ๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก

⁶ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้านั้น และของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

⁷ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้

⁸และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชนชาติ ทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล

pit, and shut him up, and set a seal on him, so that he should deceive the nations no more till the thousand years were finished. But after these things he must be released for a little while.

⁴ And I saw thrones, and they sat on them, and judgment was committed to them. Then I saw the souls of those who had been beheaded for their witness to Jesus and for the word of God, who had not worshiped the beast or his image, and had not received *his* mark on their foreheads or on their hands. And they lived and reigned with Christ for a thousand years.

⁵ But the rest of the dead did not live again until the thousand years were finished. This is the first resurrection.

⁶ Blessed and holy is he who has part in the first resurrection. Over such the second death has no power, but they shall be priests of God and of Christ, and shall reign with Him a thousand years.

⁷ Now when the thousand years have expired, Satan will be released from his prison

⁸ And will go out to deceive the nations which are in the four corners of the earth, Gog and Magog, to gather them together to battle, whose number is as the sand of the sea.

9 และคนเหล่านั้น ยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกธรรมิกชน และนครอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากสวรรค์เผาผลาญคนเหล่านั้น

10 ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้น ก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถันที่สัตว์ร้ายและคนที่ปลอมตัวเป็นผู้เผยพระวจนะตกอยู่ในนั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษาพระที่นั่งใหญ่สีขาว

11 ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นท่านผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น เมื่อพระองค์ทรงปรากฏแผ่นดินโลก และท้องฟ้าก็หายไป และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าเลย

12 ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้ใหญ่และผู้ nhỏ ยืนอยู่หน้าพระที่นั่งนั้น และหนังสือต่าง ๆ ก็เปิดออก หนังสืออีกเล่มหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วทั้งหมด ก็ถูกพิพากษาดมข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น และตามที่เขาได้กระทำ

13 ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและแดนมรณาก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในแดนนั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน

9 They went up on the breadth of the earth and surrounded the camp of the saints and the beloved city. And fire came down from God out of heaven and devoured them.

10 The devil, who deceived them, was cast into the lake of fire and brimstone where the beast and the false prophet are. And they will be tormented day and night forever and ever.

11 Then I saw a great white throne and Him who sat on it, from whose face the earth and the heaven fled away. And there was found no place for them.

12 And I saw the dead, small and great, standing before God, and books were opened. And another book was opened, which is the Book of Life. And the dead were judged according to their works, by the things which were written in the books.

13 The sea gave up the dead who were in it, and Death and Hades delivered up the dead who were in them. And they were judged, each one according to his works.

¹⁴แล้วความตาย และแดนมรณาก็ถูก
ผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ บึงไฟนี้แหละ
เป็นความตายครั้งที่สอง

¹⁵และถ้าผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือ
ชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

ท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่

21 ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และ
แผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและ
แผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว
และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว

²ข้าพเจ้าได้เห็นวิสุทธินคร ถือนคร
เยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากสวรรค์
และจากพระเจ้า นครนี้ได้จัดเตรียมไว้
พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัว
ไว้สำหรับสามี

³ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่
นั่งว่า “ดูเถิดพลับพลาของพระเจ้าอยู่
กับมนุษย์แล้วพระองค์จะทรงสถิตกับ
เขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และ
พระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา

⁴พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยด
จากตาของเขาความตายจะไม่อีกต่อไป
การคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บ
ปวดจะไม่อีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้
ผ่านพ้นไปแล้ว”

⁵พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัส
ว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่”
และพระองค์ตรัสอีกว่า “จงเขียนไว้
เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์
ซื่อและสัตย์จริง”

¹⁴ Then Death and Hades were cast
into the lake of fire. This is the second
death.

¹⁵ And anyone not found written in
the Book of Life was cast into the lake
of fire.

CHAPTER 21

Now I saw a new heaven and a new
earth, for the first heaven and
the first earth had passed away. Also
there was no more sea.

² Then I, John, saw the holy city,
New Jerusalem, coming down out of
heaven from God, prepared as a bride
adorned for her husband.

³ And I heard a loud voice from
heaven saying, “Behold, the tabernacle
of God is with men, and He will dwell
with them, and they shall be His people.
God Himself will be with them and be
their God.

⁴ “And God will wipe away every tear
from their eyes; there shall be no more
death, nor sorrow, nor crying. There
shall be no more pain, for the former
things have passed away.”

⁵ Then He who sat on the throne
said, “Behold, I make all things new.”
And He said to me, “Write, for these
words are true and faithful.”

“พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้วเราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

“ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งเหล่านี้ เป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา

“แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่น่าเกลียดน่าชัง คนที่ฆ่ามนุษย์ คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหวรูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พุดมูสาสน์ มรดกของเขาอยู่ที่ในบึงไฟ และกามะถันที่กำลังไหม้อยู่ที่นั่น นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

นครเยรูซาเล็มใหม่

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบอันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้พุดกับข้าพเจ้าว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก”

“ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นนครบริสุทธิ์ คือเยรูซาเล็ม ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า

“นครนั้นประกอบด้วยพระสิริของพระเจ้า ไสสว่างดุจแก้วมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับแก้วมณีไขควักใสและเป็นผลึก

6 And He said to me, “It is done! I am the Alpha and the Omega, the Beginning and the End. I will give of the fountain of the water of life freely to him who thirsts.

7 “He who overcomes shall inherit all things, and I will be his God and he shall be My son.

8 “But the cowardly, unbelieving, abominable, murderers, sexually immoral, sorcerers, idolaters, and all liars shall have their part in the lake which burns with fire and brimstone, which is the second death.”

9 Then one of the seven angels who had the seven bowls filled with the seven last plagues came to me and talked with me, saying, “Come, I will show you the bride, the Lamb’s wife.”

10 And he carried me away in the Spirit to a great and high mountain, and showed me the great city, the holy Jerusalem, descending out of heaven from God,

11 Having the glory of God. Her light was like a most precious stone, like a jasper stone, clear as crystal.

12 นครนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อเผ่าของพวกอิสราเอลสิบสองเผ่า

13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู และทางด้านตะวันตกมีสามประตู

14 และกำแพงนครนั้นมีฐานศิลาสิบสองฐาน และที่ฐานศิลานั้นจารึกชื่ออัครทูตสิบสองคนของพระเยซูโปดก

15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้นถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดนคร และวัดประตู และกำแพงของนครนั้น

16 นครนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสกว้างยาวเท่ากัน และท่านเอาไม้วัดนครนั้นได้สองพันกว่ากิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน

17 ท่านวัดกำแพงนครนั้นได้ร้อยสี่สิบสี่ศอกตามมาตรฐานของมนุษย์ ซึ่งเหมือนกันกับของทูตสวรรค์

18 กำแพงนครนั้นก่อด้วยแก้วมณีโชติ และนครนั้นสร้างด้วยทองคำเนื้อบริสุทธิ์สุกใสดุจแก้ว

19 ฐานของกำแพงนครนั้นประดับด้วยเพชรนิลจินดาทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นแก้วมณีโชติ ที่สองไพฑูริย์ ที่สามโมราที่สีมรกต

20 ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดนุชราคำน้าแก่ ที่แปดเพทาย ที่เก้าบุษราคำน้าอ่อน ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดนิล ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง

12 Also she had a great and high wall with twelve gates, and twelve angels at the gates, and names written on them, which are the names of the twelve tribes of the children of Israel:

13 Three gates on the east, three gates on the north, three gates on the south, and three gates on the west.

14 Now the wall of the city had twelve foundations, and on them were the names of the twelve apostles of the Lamb.

15 And he who talked with me had a gold reed to measure the city, its gates, and its wall.

16 The city is laid out as a square; its length is as great as its breadth. And he measured the city with the reed: twelve thousand furlongs. Its length, breadth, and height are equal.

17 Then he measured its wall: one hundred and forty-four cubits, according to the measure of a man, that is, of an angel.

18 The construction of its wall was of jasper; and the city was pure gold, like clear glass.

19 The foundations of the wall of the city were adorned with all kinds of precious stones: the first foundation was jasper, the second sapphire, the third chalcedony, the fourth emerald,

20 The fifth sardonyx, the sixth sardius, the seventh chrysolite, the eighth beryl, the ninth topaz, the tenth chryso-prase, the eleventh jacinth, and the twelfth amethyst.

21 ประตูทั้งสิบสองประตุนั้นทำด้วย
ไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนน
ในนครนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สีราว
กับแก้ว

22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในนคร
นั้นเลย เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ
สูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระ
วิหารในนครนั้น

23 นครนั้นไม่ต้องการแสงของดวง
อาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าพระสิริ
ของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของนครนั้น
และพระเมษโปดกทรงเป็นดวงประทีป
ของนครนั้น

24 บรรดาประชาชาติจะเดินไปในท่าม
กลางแสงสว่างของนครนั้น และบรรดา
กษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำศักดิ์ศรี
ของตนเข้ามาในนครนั้น

25 ประตูนครทุกประตูจะไม่ปิดเลย
ในเวลากลางวัน และจะไม่มีเวลากลาง
คืนในนครนั้นเลย

26 และคนทั้งหลายจะนำศักดิ์ศรีและ
เกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาใน
นครนั้น

27 สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดที่ประ
พฤติเป็นที่น่าสนใจหรือชื้อชู้จะ
จะเข้าไปในนครไม่ได้เลย เฉพาะคนที่มี
ชื่อจดไว้ในหนังสือชีวิตของพระเมษโป
ดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

22 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำที่มี
น้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนแก้วไหลมาจาก
พระที่นั่งของพระเจ้า และพระที่นั่งของ
พระเมษโปดก

21 The twelve gates were twelve
pearls: each individual gate was of one
pearl. And the street of the city was
pure gold, like transparent glass.

22 But I saw no temple in it, for the
Lord God Almighty and the Lamb are
its temple.

23 The city had no need of the sun or
of the moon to shine in it, for the glory
of God illuminated it. The Lamb is its
light.

24 And the nations of those who are
saved shall walk in its light, and the
kings of the earth bring their glory and
honor into it.

25 Its gates shall not be shut at all by
day (there shall be no night there):

26 And they shall bring the glory and
the honor of the nations into it.

27 But there shall by no means enter
it anything that defiles, or causes an
abomination or a lie, but only those who
are written in the Lamb's Book of Life.

CHAPTER 22

And he showed me a pure river of
water of life, clear as crystal, pro-
ceeding from the throne of God and of
the Lamb.

²ไหลไปตามกลางถนนในนครนั้น และริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุก ๆ เดือน และใบของต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย

³จะไม่มีสิ่งใดถูกสาปแช่งอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ที่นั่น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะนมัสการพระองค์

⁴เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา

⁵กลางวันจะไม่มีอีกต่อไป เขาไม่ต้องการแสงตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเป็นแสงสว่างของเขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

พระเยซูจะเสด็จมาในไม่ช้า

⁶และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของผู้เผยพระวจนะได้ทรงใช้ให้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า

⁷และดูเถิด เรามาในเร็ว ๆ นี้”

ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข

⁸ข้าพเจ้าคือยอห์นเป็นผู้ได้ยินและได้เห็นเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้า

2 In the middle of its street, and on either side of the river, was the tree of life, which bore twelve fruits, each tree yielding its fruit every month. The leaves of the tree were for the healing of the nations.

3 And there shall be no more curse, but the throne of God and of the Lamb shall be in it, and His servants shall serve Him.

4 They shall see His face, and His name shall be on their foreheads.

5 There shall be no night there; they need no lamp nor light of the sun, for the Lord God gives them light. And they shall reign forever and ever.

6 Then he said to me, “These words are faithful and true.” And the Lord God of the holy prophets sent His angel to show His servants the things which must shortly take place.

7 “Behold, I am coming quickly! Blessed is he who keeps the words of the prophecy of this book.”

8 Now I, John, saw and heard these things. And when I heard and saw, I

ได้ยืนและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะมีสักการเทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า

⁹แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่านและพวกพี่น้องของท่าน ซึ่งเป็นพวกผู้เผยพระวจนะ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ ท่านจงนมัสการพระเจ้าเถิด”

¹⁰และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “อย่าประทับตราไว้ปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะเวลาที่ใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว

¹¹ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาประพาศิธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขากระทำการชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป”

¹²“ดูเถิด เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน

¹³เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย เป็นปฐมและเป็นอวสาน”

¹⁴คนทั้งหลายที่ชำระเสื้อผ้าของตน ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในนครนั้นโดยทางประตู

¹⁵ภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนต์ คนล่วงประเวณี คนฆ่ามนุษย์ คนไหว้รูปเคารพ ทุกคนที่รักการมูสาและประพฤติดาม

fell down to worship before the feet of the angel who showed me these things.

⁹ Then he said to me, “See that you do not do that. For I am your fellow servant, and of your brethren the prophets, and of those who keep the words of this book. Worship God.”

¹⁰ And he said to me, “Do not seal the words of the prophecy of this book, for the time is at hand.

¹¹ “He who is unjust, let him be unjust still; he who is filthy, let him be filthy still; he who is righteous, let him be righteous still; he who is holy, let him be holy still.”

¹² “And behold, I am coming quickly, and My reward is with Me, to give to every one according to his work.

¹³ “I am the Alpha and the Omega, the Beginning and the End, the First and the Last.”

¹⁴ Blessed are those who do His commandments, that they may have the right to the tree of life, and may enter through the gates into the city.

¹⁵ But outside are dogs and sorcerers and sexually immoral and murderers and idolaters, and whoever loves and practices a lie.

16 “เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจักษ์อันสุกใส”

17 พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินคำกล่าว ว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิต โดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

18 ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้แก่ผู้นั้น

19 และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในต้นไม้แห่งชีวิต และที่มีอยู่ในวิสุทธิชนครนั้น ซึ่งบรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ไปเสีย

20 พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ ตรัสว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้แน่นอน” อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด

21 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูเจ้าจงดำรงอยู่กับชนมิกชนทั้งหลายเถิด อาเมน

16 “I, Jesus, have sent My angel to testify to you these things in the churches. I am the Root and the Offspring of David, the Bright and Morning Star.”

17 And the Spirit and the bride say, “Come!” And let him who hears say, “Come!” And let him who thirsts come. Whoever desires, let him take the water of life freely.

18 For I testify to everyone who hears the words of the prophecy of this book: if anyone adds to these things, God will add to him the plagues that are written in this book;

19 And if anyone takes away from the words of the book of this prophecy, God shall take away his part from the Book of Life, from the holy city, and from the things which are written in this book.

20 He who testifies to these things says, “Surely I am coming quickly.” Amen. Even so, come, Lord Jesus!

21 The grace of our Lord Jesus Christ be with you all. Amen.

มฐะปฐะคณฐะสาหฐะปฐะ

NEW TESTAMENT

Thai and English